Đại Xúc

Contents

Đại Xúc **2**
1. Chương 1: [Ký Sự Kraken Bảo Bảo Bị Bắt] - Thần Hộ Mệnh Thu Phí Bảo Kê 3
2. Chương 2: [hoàng Tử Cá Mặt Trăng Lật Rồi Lại Lật] - Cậu Bạn Nhỏ Thẩm Diệu Hung Tàn . . 7
3. Chương 3: Bé Mèo Gừng Lớn Lên Thành Mèo Gừng Bé Bự 12
4. Chương 4: Không Nghe Không Nghe Vương Bát Niệm Kinh 17
5. Chương 5: Giữa Con Mồi Và Thiên Địch Chỉ Cách Một Dĩa Bạch Tuộc Mù Tạc 21
6. Chương 6: Nuốt Phăng Vạn Dặm Như Hổ 27
7. Chương 7: Hoàng Tử Cá Mặt Trăng Điện Hạ Giá Lâm 31
8. Chương 8: Hoàng Tử Cá Mặt Trăng* Lại Lật Xe! 37
9. Chương 9: Khổ Sở Đến Nỗi Da Mặt Cũng Chảy Xuống Cần Gạt Số 41
10. Chương 10: Kraken Bảo Bảo Và Sứa Bất Tử Bắt Cóc Quất Ca Vô Tội! 48
11. Chương 11: Bị Tiền Vay Làm Mê Muội Tâm Trí 53
12. Chương 12: Không Có Thời Gian Gửi Cái Wechat Cho Ông Xã? 58
13. Chương 13: Tiểu Yêu Tinh Em Thật Là Biết Dỗ Bổn Vương Vui Vẻ 63
14. Chương 14: Ăn No Tám Phần Dưỡng Sinh 68
15. Chương 15: Cờ Bạch Tuộc Đón Gió Phấp Phới! 72
16. Chương 16: Trông Thấy Tiền Vàng Liền Phiền 76
17. Chương 17: Sao Cá Lật Lật Còn Chưa Bị Tiếng Thét Chói Tai Của Mình Dọa Lật? 80
18. Chương 18: Ngay Cả Không Khí Cũng Không Cần Tự Mình Thở 83
19. Chương 19: Chó Và Kraken Không Được Ăn Socola 87
20. Chương 20: Một Loại Triết Lý Thần Bí 92
21. Chương 21: Kraken Là Bạn Tốt Nhất Của Con Người 95
22. Chương 22: Quỷ Hút Máu Trộn Tương Ớt 99
23. Chương 23: Đánh Cược Vứt Hết Cái Mặt Già 102
24. Chương 24: Cục Cưng Con Lai 107
25. Chương 25: [xúc Tu Kraken Òm Ọp Òm Ọp] - Kraken Bảo Bảo Xoa Xúc Tu Nói: 111
26. Chương 26: Ôm Tôi 120
27. Chương 27: Có Thể Nói Là Cực Độ Tà Mị 124
28. Chương 28: Anh Vừa Ăn Cướp Vừa La Làng! 129
29. Chương 29: Xắt Gừng Xắt Ra Tàn Ảnh 134
30. Chương 30: Hôn Xong Bỏ Chạy Là Có Ý Gì Hả! 139
31. Chương 31: Anh Đừng Đột Nhiên Giả Vờ Ngây Thơ 143
32. Chương 32: Cô Bé Lọ Lem Mang Giày Thủy Tinh 148
33. Chương 33: Mặc Quần Thu Áo Thu Hôn Mê Trong Gió Thu! 152
34. Chương 34: Nguyên Hình Anh Rất Đáng Sợ Ư? 156
35. Chương 35: Khuya Về Nhà Hít Hít Bò, Một Ngày Mệt Nhọc Mất Sạch 163
36. Chương 36: Bạch Tuộc Thì Bạch Tuộc Vậy 170
37. Chương 37: Thẩm Diệc Thanh! Anh Lăn Xuống Cho Em 176
38. Chương 38: Tâm Tư Thiếu Niên Của Em Tan Biến Hết Rồi! 181
39. Chương 39: Không Chỉ Không Xấu Hơn Nữa Còn Rất Ngoan! 187
40. Chương 40: Sau Lưng Chảy Xuôi Một Dòng Sông Nước Mắt Mặn Chát 192
41. Chương 41: Cha Tui Sẽ San Nơi Này Thành Bình Địa! 197

42. Chương 42: Chú Thẩm Của Con Vừa Bị Tai Nạn Giao Thông Qua Đời . . . 204
43. Chương 43: Sống Ở Trong Mộng! . . . 209
44. Chương 44: Một Đồng Vàng Cổ . . . 214
45. Chương 45: Nó Đã Tiến Vào Rồi! . . . 220
46. Chương 46: Anh Và Mỗi Một Xúc Tu Của Anh Đều Yêu Em . . . 224
47. Chương 47: Cho Em Nhìn Đã Nghiền . . . 229
48. Chương 48: Một Người Vợ Hiền Huệ! . . . 234
49. Chương 49: Em Cứ Ngày Ngày Nằm Ở Nhà Tiêu Tiền Thôi Không Tốt Sao? . . . 239
50. Chương 50: Yêu Đương Rồi Cả Công Việc Cũng Không Làm Hả? . . . 244
51. Chương 51 . . . 248
52. Chương 52: Tôi Là Một Nhà Mạo Hiểm Khuẩn Nhân! . . . 253
53. Chương 53: Mù Đường Đến Độ Làm Người Ta Tuyệt Vọng! . . . 256
54. Chương 54: Ông Xã Cậu Nhắn Tin Cho Cậu . . . 259
55. Chương 55: Gần Đây Mình Thật Sự Phát Tài! . . . 264
56. Chương 56: Gần Như Sắp Bị Đè Nổ! . . . 269
57. Chương 57: Nụ Hôn Thuần Khiết Hữu Ái Này Tức Khắc Biến Vị! . . . 274
58. Chương 58: Đầu Bự Tròn Căng Khẩn Trương Đến Phát Tím! . . . 279
59. Chương 59: Vua Động Vật Lang Thang! . . . 282
60. Chương 60: Hành Trình Của Nhà Mạo Hiểm Khuẩn Nhân Và Thiếu Niên Long Tộc, Rốt Cuộc Cũng Bắt Đầu —— . . . 286
61. Chương 61: Tóc Đau . . . 291
62. Chương 62: Ông Xã, Cắn Nó . . . 295
63. Chương 63: Một Tên Khoe Bố Cật Lực . . . 298
64. Chương 64: Cái Đầu Tam Giác Dẹp Mà Cứng Kia Lộ Ra Một Sự Quật Cường Nhàn Nhạt . . . 305
65. Chương 65: Cá Vào Mắt Ba Ba . . . 309
66. Chương 66: Thẩm Diệc Thanh Có Tin Tưởng Không Thua Bất Cứ Một Thiếu Nữ Nào . . . 312
67. Chương 67: Không Khí Và Thẩm Diệc Thanh . . . 317
68. Chương 68: [giấc Mộng Cầm Tù Người Cành Cạch Cành Cạch] - Tác Giả Sama Xin Đăng Chương Mới! . . . 321
69. Chương 69: Tiểu Mộng Mô, Bò Lên Giường, Trộm Mộng Ăn, Không Xuống Được…… . . . 326
70. Chương 70: Hôm Nay Thực Sự Không Có Linh Cảm Gì . . . 331
71. Chương 71: Nhóc Mập Mạp Cực Kỳ Tham Ăn! . . . 334
72. Chương 72: Đoán Chừng Sẽ Cho Cậu Ta Ăn Phim Kháng Nhật? . . . 338
73. Chương 73: Ăn Đáng Yêu . . . 343
74. Chương 74: Yêu Đương Rồi Là Chẳng Phải Giải Quyết Hết Sao? . . . 348
75. Chương 75: Cân Nặng Càng Lớn, Năng Lực Càng Lớn . . . 351
76. Chương 76: Lại Một Lần Gặp Nhau . . . 355
77. Chương 77: [phiên Ngoại: Kraken Ba Ba Và Chú Cá Mực] - Ôm Chặt Vào Trong Mặt . . . 361
78. Chương 78: Tua Giao Phối Khó Chia Lìa…… . . . 366
79. Chương 79: Món Quà Nhỏ Của Kraken Ba Ba! . . . 372
80. Chương 80: Em Nói Em Thích San Hô, Tôi Liền Nhổ Một Cái…… . . . 377
81. Chương 81: Trời Lạnh Rồi, Để Tảo Đỏ Tuyệt Chủng Đi . . . 381

Đại Xúc

Giới thiệu

Thể loại: Kỳ huyễn ma huyễn, điềm văn, hiện đại, ấm áp, HETình trạng bản gốc: hoàn 76 chương + 5 phiên ngoạiEdito

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/dai-xuc

1. Chương 1: [Ký Sự Kraken Bảo Bảo Bị Bắt] - Thần Hộ Mệnh Thu Phí Bảo Kê

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Một trận bão thình lình kéo đến thổi quét hải vực quanh hòn đảo Banicks.

Sóng biển cuồn cuộn dữ tợn, tiếng sóng rít nghe như tiếng thét gào, tia chớp trong tầng mây đen vẽ ra hình gân lá sáng lóe phức tạp, gió lốc cuốn theo nước mưa, như sợi roi của thần biển hung hăng quất xuống con thuyền xóc nảy trên mặt đại dương.

Trận bão này ập tới quá đột ngột, các thủy thủ còn chưa kịp thu dọn xong hết thảy xuống khoang dưới tránh né, chỉ có thể sống chết cố định các vật trên thuyền, trong lòng yên lặng cầu nguyện, tiếng mưa gió tàn sát rót đầy lỗ tai nhóm người. Ngay thời điểm mấu chốt nhóm thủy thủ giằng co với bão táp, một tiếng ca quỷ mị mảnh như sợi chỉ bạc vòng qua tiếng vang lớn ù ù, chui vào tai nhóm thủy thủ, vài người nhìn sang hướng mà tiếng ca truyền đến, có người rít gào hỏi: "Đó là thứ gì!?"

"Là quái vật biển!" Một người đàn ông ước chừng ba mươi tuổi cao giọng đáp lại, áo blouse trắng trên thân người đàn ông ấy đã ướt đẫm, đôi tay nắm chặt lan can gầy nhỏ yếu ớt, gân xanh lồi ra, tóc giữa trán hòa lẫn mồ hôi và nước mưa ướt dầm dề dán chặt vào trán. Tuy bộ dạng chật vật đến cực điểm, nhưng ánh mắt hắn lại nóng bỏng gần như điên cuồng, hắn nhìn mấy sinh vật hình người lờ mờ trên mặt biển, không hợp thời lớn tiếng giải thích với trợ thủ bên cạnh, "Chính xác thì, đây là một loại quái vật biển ký sinh! Nguồn thức ăn chủ yếu của chúng là cá biển!"

Trợ thủ của hắn là một người trẻ tuổi hơn hai mươi tuổi, nghe đến đó dường như thoáng nhẹ nhàng thở ra, nhưng người đàn ông mặc áo khoác trắng lại tiếp tục lớn tiếng giảng bài cho trợ thủ: "Nhưng chúng nó thích đẻ trứng trên người nhân loại! Tiếng ca của chúng có thể trực tiếp ảnh hưởng trung khu thần kinh của nhân loại, làm nhân loại sinh ra ảo giác từ đó tự mình dấn thân vào biển rộng! Chúng nó chính là nguyên hình của hải yêu Siren* trong truyền thuyết!"

Khuôn mặt trợ thủ sinh ra một chút vặn vẹo.

Chính như lời người đàn ông kia nói, nhân loại bị thủy quái ký sinh bắt giữ cũng sẽ không lập tức tử vong, thủy quái ký sinh chỉ tạo ra miệng vết thương nhỏ trên người nhân loại, sau khi đẻ trứng trong vết thương liền nuôi nhốt người đó, nhưng rất nhanh, các nhân loại bị trứng ký sinh sẽ bị thủy quái con ấp ra trong cơ thể ăn rỗng, mà thủy quái con mới sinh ra sẽ hoặc nhiều hoặc ít kế thừa một phần đặc thù của nhân loại ấy. Thậm chí có số ít thủy quái con có bề ngoài thoạt nhìn hoàn toàn giống nhân loại bình thường, chúng nó sẽ trà trộn trong xã hội nhân loại, tận đến khi trưởng thành chín muồi liền tuân theo bản năng tìm kiếm ký chủ đẻ trứng, thân phận mới có thể bị chọc thủng.

"Đây là một loại hiện tượng dung hợp gien! Trước mắt thì chúng ta còn chưa nắm giữ được nguyên lý dung hợp!" Biểu cảm của người đàn ông mặc áo khoác trắng cuồng nhiệt đến mức dường như hận không thể lập tức nhào xuống biển vớt mấy con quái vật lên nghiên cứu, "Chúng ta phải nghĩ biện pháp bắt chúng về phòng thí nghiệm!"

Gương mặt trợ thủ vốn đã tái nhợt, lúc này lại càng xám xịt như tử thi, giọng cậu ta run rẩy nói: "Nhưng viện trưởng Thẩm, chúng ta vẫn nên nghĩ biện pháp chạy trốn trước sẽ tốt hơn, tiếng ca của chúng……"

Trợ thủ còn chưa dứt lời, một thủy thủ đột nhiên chủ động buông lỏng đôi tay nắm chặt lan can, vẻ mặt mê ly nhảy qua rào chắn, như trang giấy nhẹ bẫng đắm mình vào biển rộng trong tiếng thét của bạn bè……

Nhưng mà trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, trong nước biển đột nhiên chui ra một cái xúc tu thô to vững vàng đón lấy thủy thủ kia, giác hút trên xúc tu chặt chẽ hút lấy làn da lộ ra bên ngoài của thủy thủ, thủy thủ mất đi lý trí bị xúc tu giơ cao cao trên không trung bảo vệ.

"Đây là……" Người đàn ông được gọi là viện trưởng Thẩm run rẩy đôi môi, cổ họng hắn dường như bị cực độ hưng phấn ngăn chặn, hắn phát không ra hơi, chỉ có thể dùng đôi mắt gần như sắp lồi ra khỏi hốc mắt nhìn chằm chằm xúc tu giơ lên từ trong biển.

Trong tích tắc xúc tu rời nước, tiếng ca của thủy quái đột nhiên im bặt, chúng nó hoảng loạn hoàn toàn trốn xuống dưới nước, nhưng ngay sau đó lại có hơn mười xúc tu gia nhập chiến trường nhanh nhẹn chặn đứng đường chạy trốn của chúng. Ngắn ngủn vài giây, hơn mười cái xúc tu dò ra khỏi mặt nước, mỗi cái đều bắt được một đến hai con thủy quái. Ngay sau đó, một cái đầu khổng lồ như ngọn núi nhỏ từ dưới biển chậm rãi nâng lên, mà chiếc tàu nghiên cứu vừa vặn ở chính giữa cái đầu, bị đội lên từ trên biển khơi dữ dằn.

Sinh vật họ bạch tuộc khổng lồ này tên là Kraken**, căn cứ vào tư liệu ghi lại, hơn một ngàn năm qua kraken vẫn luôn được dân đảo Banicks tôn sùng là thần bảo vệ, lễ mừng thu hoạch mỗi năm cùng với trước lúc đi xa bờ đánh bắt cá, dân đảo đều sẽ hiến đồ cúng tế cho thần bảo vệ, khẩn cầu Kraken giúp bọn họ diệt trừ quái vật ăn thịt người trong biển, truyền thống này từ ngàn năm trước kéo dài đến nay, mà Kraken cũng là một trong những đối tượng khảo sát quan trọng của tàu nghiên cứu.

Chiếc tàu nghiên cứu này thuộc về một ban ngành thần bí của nước Z, lịch sử tồn tại của ban ngành ấy phải ngược dòng về ngàn năm trước, nó dạo quanh giữa thế giới nhân loại và thế giới thần bí, vẫn luôn dùng đủ loại hình thức sống trong các truyền thuyết kinh dị trà dư tửu hậu của dân chúng, nhiều năm qua nó không ngừng thay hình đổi dạng theo chính quyền thay đổi, nhưng về bản chất lại chưa bao giờ thay đổi.

Viện trưởng Thẩm trên con tàu nghiên cứu này tên là Thẩm Du Minh, là viện trưởng viện nghiên cứu sinh mệnh ma vật dưới trướng ban ngành thần bí ấy, sau khi tiến hành lượng lớn phân tích mang tính chuyên nghiệp với tư liệu về truyền thuyết đảo Banicks, hắn cho rằng kraken rất có khả năng là sinh vật chân thật tồn tại, mục tiêu cuối cùng của chuyến đi đến hải vực quanh đảo Banicks lần này chính là chứng thực sự tồn tại của kraken đồng thời tiến hành nghiên cứu.

Trên mặt biển, kraken múa may xúc tu, thủy quái bị cuốn ra khỏi mặt nước rốt cuộc bày ra rõ ràng diện mạo trước mắt mọi người —— chúng nó tuy có hình dáng nhân loại, nhưng toàn thân trên dưới đều bao trùm lớp vảy cứng rắn từ màu lục đậm thay đổi dần thành màu xám nhạt, màu sắc kia thoạt nhìn cứ như là rác rưởi hư thối, chúng nó không có môi, miệng kéo dài đến tận lỗ tai, đôi mắt cá nhỏ xíu vẩn đục có vẻ tàn nhẫn mà xảo trá, xấu xí đến kinh người. Giữa bộ tóc dài dày rậm của chúng đầy sinh vật biển ký sinh, cũng khó trách từ xa nhìn mái tóc có vẻ dày dữ vậy.

"Rắc rắc rắc, cạch cạch cạch……" Kraken hệt ăn bánh quy mà ném đám thủy quái vảy cứng đó vào trong miệng nhai ngấu nhai nghiến, lúc ăn đến một con cuối cùng nó liền dừng lại, bắn ra răng nhọn che giấu trong giác hút xúc tu, xẻo xuống một miếng thịt non mịn nhất trên người thủy quái, cũng đưa miếng thịt đó sang bên cạnh mình.

Theo quỹ đạo của cái xúc tu kia, nhóm thủy thủ ngạc nhiên phát hiện ở nơi giao nhau giữa phần đầu với một cái xúc tu kraken, còn có một bé kraken con nằm bò, xem hình thể thứ kia, thay vì nói nó là một con kraken con còn không bằng nói là một con bạch tuộc, chỉ có màu da với màu mắt là có thể chứng minh huyết thống của nó.

Trong tích tắc nhìn thấy kraken bảo bảo, hai mắt Thẩm Du Minh sáng bừng giống như đang bốc lửa.

Kraken bảo bảo dùng xúc tu nho nhỏ của mình chạm chạm thịt non mà kraken lớn đưa tới, ngay sau đó cuốn lên đặt ở bên miệng, đang muốn há mồm ăn, kraken bảo bảo lại đột nhiên xoay cái đầu tròn xoe nhìn thoáng qua con thủy quái xấu xí tột đỉnh trên xúc tu kraken lớn, dường như muốn xác nhận đồ mình ăn là từ đâu đến…… nhưng mà, lúc nhìn rõ nhan sắc con thủy quái đó, kraken bảo bảo bị xấu đến run cả người, đôi mắt to xanh mơn mởn trừng đến tròn ủm, vội vàng giơ xúc tu be bé lên, đem miếng thịt non vừa mới cuốn lên ném về phía biển rộng.

Đồ ăn quá xấu, không thể hạ miệng nổi!

Kraken lớn không cam lòng xẻo thêm miếng thịt từ trên người thủy quái đưa qua, ý đồ cưỡng ép nhét vào trong miệng kraken bảo bảo.

Nhưng mà kraken bảo bảo lại dùng mười sáu cái xúc tu nhỏ bao đầu mình lại kín mít, cả người biến thành một viên bạch tuộc tròn xoe. Xúc tu của kraken lớn cứng đờ giữa không trung, hai con mắt bự như cối xay xanh biếc rũ xuống, sầu bi nhìn kraken bảo bảo không ăn cơm đàng hoàng, bộ dạng cực kỳ giống một vú anh mới ra lò không biết làm sao.

Yên lặng một lát, kraken lớn mở cái miệng khổng lồ như bồn máu ra, hướng về phía kraken bảo bảo phát ra một tiếng gào rống kinh thiên động địa: "Hou ——"

Căn cứ vào cảnh tượng mà phân tích, hẳn là kêu kraken bảo bảo kén ăn phải ăn cơm đàng hoàng.

Kraken bảo bảo buông mấy cái xúc tu che miệng xuống, cũng mở cái miệng bồn máu nhỏ của mình ra, nhỏ giọng kêu lên: "Hou hou hou ——"

Kêu xong, liền bướng bỉnh dùng xúc tu che lại tiếp, thoạt nhìn như là đang tỏ vẻ mình kiên quyết không ăn!

Tròng mắt kraken lớn xoay qua trái, xoay qua phải, đột nhiên ngó sang tàu nghiên cứu trên đỉnh đầu mình cùng với thủy thủ vẫn luôn bị xúc tu của mình giơ lên cao cao, sau khi tiếng ca của thủy quái dừng lại, thủy thủ bị mê hoặc đã khôi phục thần trí, chỉ là hắn không dám kinh động kraken, cho nên chịu đựng không có nhúc nhích kêu cứu. Kraken đặt thủy thủ kia trên boong tàu, xúc tua vừa kéo đi, mấy cái giác hút hút chặt trên người thủy thủ liền bụp bụp bụp rơi ra, thủy thủ lảo đảo một cái khôi phục tự do, trên làn da lộ ra bên ngoài còn giữ một chuỗi vết tròn do bị giác hút hút ra, thoạt nhìn cực kỳ giống bị kraken giác hơi.

Ngay sau đó, xúc tu vừa buông thủy thủ xuống liền duỗi đến trước mặt thủy thủ đó, gộp với một cái xúc tu khác, xoa xoa nhau, cứ như là động tác vê ngón trỏ và ngón cái đòi tiền của nhân loại vậy.

Thẩm Du Minh nhanh chóng hiểu ra thần hộ mệnh đang thu phí bảo kê, vì thế vội vàng hạ lệnh: "Nó muốn đồ tế, mau cho nó đồ ăn!"

Các thủy thủ lập tức vào trong khoang chuyển đến một rương bánh quy bự đặt trên xúc tu của kraken lớn, kraken lớn gầm nhẹ một tiếng, tiếng gầm kia nghe ra rất đỗi ôn hòa, như là cảm thấy vừa lòng đối với hiến tế của nhân loại, nó đem xúc tu chở bánh quy duỗi về phía kraken bảo bảo. Cả hành trình kraken bảo bảo đều buông một xúc tu che mắt ra, từ khe hở lén nhòm ra phía ngoài, đôi mắt xanh mơn mởn thoạt nhìn rất là linh động. Kraken lớn vói xúc tu qua, kraken bảo bảo phát ra một tiếng "hou" hoan hô, sử dụng xúc tu be bé của chính mình linh hoạt mở rương bánh quy cùng với bọc nhỏ bên trong ra, lúc ăn được bánh quy giòn thơm, kraken bảo bảo cảm động đến cả người đều run rẩy, thân thể nho nhỏ mềm mại rung ra từng đợt cuộn sóng buồn cười.

Kraken lớn ném một con thủy quái cuối cùng vào trong miệng ăn, ngay sau đó dùng đỉnh đầu đội tàu nghiên cứu bơi về phía đảo Banicks, bão táp vẫn còn tàn sát bừa bãi, nhưng tàu nghiên cứu thì đã ở trên đầu kraken đến vững vàng. Trên đường, kraken bảo bảo vừa ăn bánh quy vừa chơi đùa trên người kraken lớn, kraken lớn vươn cao cao một cái xúc tu làm cầu tuột cho kraken bảo bảo, kraken bảo bảo chậm rì rì leo lên, lại roạt một tiếng trượt xuống, chơi hết sức vui vẻ, hou hou hou cười lớn.

Thực nhanh, một rương bánh quy bị kraken bảo bảo sức ăn kinh người chén sạch, kraken bảo bảo nhìn rương bánh quy rỗng tuếch, mí mắt ủ rũ cụp xuống. Ngay khi kraken bảo bảo chưa đã thèm, trên tàu nghiên cứu đột nhiên truyền đến một tiếng huýt, kraken bảo bảo giương mắt nhìn lên, thấy Thẩm Du Minh đang cầm một bịch bánh quy vẫy tay với mình.

Kraken bảo bảo vui rạo rực bò lên trên đỉnh đầu ba ba, lại dùng giác hút nhỏ có lực hút cực mạnh của mình hút lấy vách tàu nghiên cứu, xoạt xoạt xoạt leo lên, lại bộp một tiếng từ trên lan can rơi xuống trên boong tàu, xúc tua be bé giơ lên cao cao vòi lấy bánh quy trong tay Thẩm Du Minh.

Ông chú xấu bụng Thẩm Du Minh thành công dụ dỗ bé con, mà kraken lớn thần kinh thô dường như căn bản không phát hiện cục cưng đã chạy theo người ta, kraken trời sinh chính là bá chủ dưới biển, ở tầng cao nhất của chuỗi thức ăn đại dương, loại sợ hãi và thần phục ấy khắc vào trong gien sinh vật biển, cho dù là kraken con cũng không có sinh vật biển nào dám chủ động trêu chọc, cho nên kraken lớn cũng không lo lắng vấn đề an toàn của cục cưng, một chốc tìm không thấy cũng không nóng nảy. Sau khi đưa tàu nghiên cứu đến gần bờ biển gió êm sóng lặng, ông bố kraken sơ ý liền mang theo một rương thịt bò đóng hộp mà Thẩm Du Minh hiến tế thêm cho mình lướt đi mất.

Việc này cũng không thể trách kraken sơ ý được, chung quy thì hơn một ngàn năm qua dân đảo Banicks vẫn luôn tôn thờ nó, ngoại trừ cho ăn ngon thì chính là nhút nhát quỳ dưới đất dập đầu, hoàn toàn không dám lỗ mãng, cho nên trước nay kraken chưa từng thấy con người nào to gan lớn mật lại nham hiểm như Thẩm Du Minh, khuyết thiếu cảnh giác nghiêm trọng.

Mà cùng lúc đó, kraken bảo bảo còn đang điên cuồng nhét bánh quy vào cái miệng bồn máu nhỏ của mình, hồn nhiên không hề hay biết nhân loại thoạt nhìn rất thân thiện kia đã chuẩn bị cho mình hồ nước phong bế dùng thủy tinh công nghiệp cường lực đặc chế, cũng đã liên hệ xong máy bay trực thăng, chuẩn bị chuyển mình về viện nghiên cứu sinh mệnh ma vật nước Z.

Hết thảy, bắt đầu từ đây ——

Hết chương 1

*Siren: quái vật nửa người nửa cá, dùng tiếng hát để dụ dỗ những người đi biển

**Kraken: là bạch tuộc khổng lồ trong truyền thuyết, được cho rằng tồn tại ở ngoài khơi Nauy và Iceland. Kích thước khổng lồ và sự xuất hiện đáng sợ khiến chúng trở thành một trong những quái vật phổ biến nhất trong các tác phẩm hư cấu.

Chia sẻ:

2. Chương 2: [hoàng Tử Cá Mặt Trăng Lật Rồi Lại Lật] - Cậu Bạn Nhỏ Thẩm Diệu Hung Tàn

Tiết trời cuối thu, xe bus giờ cao điểm tan tầm.

Thẩm Diệu ngồi ở hàng cuối cùng chỗ cạnh cửa sổ, áo lông rộng thùng thình sắc màu ấm áp cùng với khăn choàng quấn kín kín kẽ kẽ khiến cậu có vẻ hơi ngoan ngoãn, trên đùi cậu đặt một cái balo to căng phồng, phối với khuôn mặt tinh xảo còn lưu giữ vài nét trẻ con, thoạt nhìn như là sinh viên.

Thẩm Diệu vói một bàn tay vào trong balo tìm kiếm chốc lát, lấy ra một viên socola nhân cam ném vào trong miệng, sau đó giấu đầu hở đuôi kéo khăn choàng lên tận chóp mũi, che khuất bên má căng phồng như hamster, mỹ mãn nhai nhai, đôi mắt xinh đẹp bị hương thơm ngọt ngào tràn ngập trong miệng nhuộm đến cong cong —— hôm nay Tưởng đội phát cho cậu một số lớn tiền thưởng, cho nên Thẩm Diệu ngoại lệ mua một hộp socola thủ công bình thường không nỡ mua để khao chính mình, lúc này tuy rằng còn chưa tới nhà nhưng cậu đã nhịn không được, ăn trước một viên đỡ thèm.

Ngày mai là ngày nghỉ, có thể ngủ đến tự thức, sau đó đi xem bộ phim khoa học viễn tưởng mới chiếu, trước khi phim mở màn có thể đến phố mỹ thực ngầm của trung tâm thương mại ăn bạch tuộc viên cực ngon của cái tiệm kia…… Thẩm Diệu đang mỹ mỹ mãn mãn lên kế hoạch hành trình ngày nghỉ, di động trong túi áo khoác phía bên phải lại không thức thời mà vang lên.

Vừa nghe thấy tiếng chuông cài riêng này Thẩm Diệu liền biết chuyện lớn không ổn, cậu có hai cái di động, cái sử dụng hằng ngày đặt ở túi bên trái, cái chuyên dùng cho công việc vĩnh viễn ở trong túi bên phải, tiếng chuông riêng này thuộc về người lãnh đạo trực tiếp của cậu – đội trưởng Tưởng Trạch, mà thời gian tan làm Tưởng Trạch gọi điện thoại tới vĩnh viễn chỉ có một việc, đó chính là nhiệm vụ khẩn cấp.

Thẩm Diệu chợt đứng dậy, vẻ mặt đau khổ nhanh chóng nhận điện thoại: "Đội trưởng Tưởng."

Tưởng Trạch không có một câu vô nghĩa nào, như pháo liên thanh báo cái tọa độ.

Thẩm Diệu vừa liều mạng chen về phía cửa xe, vừa nhớ kỹ tọa độ đó ở trong lòng, lập tức nói: "Nhớ rồi đội trưởng, là cái gì?"

Tưởng Trạch ngắn gọn rõ ràng nói: "Kẻ cắn nuốt, cameras theo dõi báo án, tình huống khẩn cấp, hạn cho cậu trong vòng năm phút đồng hồ đuổi tới."

Lúc này xe bus vừa vặn đến trạm, Thẩm Diệu bị sóng người mãnh liệt phía sau xô ra khỏi xe, nhanh chân chạy như điên về hướng tọa độ. Quanh trạm xe bus giờ cao điểm dòng người như mắc cửi, Thẩm Diệu chạy gấp, không cẩn thận va vào vài người đi đường, để lại phía sau một rừng tiếng oán giận, Thẩm Diệu ngay cả nói xin lỗi cũng không rảnh lo tới, vừa chạy vừa thỉnh thoảng cúi đầu liếc nhìn phương hướng tọa độ trên bản đồ điện thoại.

Từ cái ngày tiến vào trung đoàn chấp pháp sự vụ đặc biệt, trên người Thẩm Diệu đã bị cấy con chip định vị. Thân là đội trưởng trung đoàn chấp pháp, Tưởng Trạch luôn nắm giữ vị trí của mỗi một đội viên, cho nên khi xuất hiện nhiệm vụ khẩn cấp, Tưởng Trạch sẽ lựa chọn đội viên cách địa điểm nhiệm vụ gần nhất chấp hành, hiển nhiên Thẩm Diệu vừa mới ở trên xe bus chính là đội viên cách địa điểm nhiệm vụ lần này gần nhất, tăng ca chính là số mệnh, ai cũng chẳng trách.

Trung đoàn chấp pháp sự vụ đặc biệt này, kỳ thật chính là một tổ chức chuyên môn xử lý các loại sự kiện liên quan đến ma vật, công việc thông thường của họ là giết chết các loại ma vật cấu thành uy hiếp đối với an toàn của nhân loại, xóa đi ký ức của nhân loại chứng kiến, hoặc là trợ giúp những ma vật thân thiện với nhân loại có thể dung nhập tốt vào xã hội loài người. Thẩm Diệu không quá thích cái tên trung đoàn chấp pháp sự vụ đặc biệt, bởi vì cái tên này nghe vào rất nghiêm túc không thú vị, cậu càng thích một cái tên cũ của tổ chức vào thế kỷ trước —— hiệp hội thợ săn ma.

Có điều mặc kệ tên lấy như thế nào, tính chất công việc của các đội viên đều không hề thay đổi, vì bảo vệ an toàn sinh mệnh và tài sản của đồng bào nhân loại, các đội viên bao gồm cả Thẩm Diệu mỗi ngày đều hăng hái đấu tranh ở tuyến đầu với ma vật. Công việc của họ có tính chất nguy hiểm nhưng tiền lương lại không nhiều lắm, mỗi lần thành công giải quyết ma vật, cấp trên đều sẽ phát một lượng tiền thưởng không cố định, nhưng tiền thưởng ấy có đôi khi phải lấy mạng để đổi, tỷ lệ thương vong của đội viên trung đoàn chấp pháp sự vụ đặc biệt khi thực hiện nhiệm vụ nhiều năm qua vẫn luôn luôn cao cao không giảm, cho nên Thẩm Diệu cảm thấy, người có thể tới làm cái nghề này, trừ thân bất do kỷ giống mình, thì hẳn là trong lòng thật sự có tín ngưỡng.

Thẩm Diệu là trẻ mồ côi, năm bốn tuổi cậu được một người đàn ông tên là Thẩm Du Minh nhận nuôi, thân phận đối ngoại của Thẩm Du Minh là một nhân viên nghiên cưu nhỏ của xưởng thuốc, nhưng trên thực tế hắn lại là viện trưởng viện nghiên cứu sinh mệnh ma vật. Thẩm Diệu vẫn luôn không rõ vì sao Thẩm Du Minh lại thu dưỡng mình, người đàn ông này dường như nghiêm trọng thiếu hụt một phần tình cảm mà nhân loại nên có, cả đời hắn chưa từng cưới vợ, tính cách quái gở, không có bất cứ bạn bè gì, đối với Thẩm Diệu nhỏ tuổi hắn cũng chưa bao giờ biểu lộ ra sự dịu dàng, hắn nuôi Thẩm Diệu hệt như nuôi một động vật cấp thấp, ngoại trừ cung cấp nhu yếu phẩm sinh hoạt thì hắn gần như không hề có giao lưu với đứa con nuôi trên danh nghĩa. Ký ức tuổi thơ nhiều nhất của Thẩm Diệu chính là một mình ở trong căn nhà

lớn trống rỗng của Thẩm Du Minh, cái hiểu cái không ở trong thư phòng lật sách, hoặc là lẻ loi ngồi ở trên sofa xem TV.

Thẩm Du Minh có một đồng nghiệp tên Tưởng Trạch, tính cách Tưởng Trạch nhiệt tình hào phóng, quan hệ tương đối ác liệt với Thẩm Du Minh tối tăm không được tự nhiên, không biết có phải là cảm thấy Thẩm Diệu đáng thương hay không, Tưởng Trạch thường xuyên mang cho Thẩm Diệu chút đồ chơi đồ ăn vặt, ngẫu nhiên còn dắt Thẩm Diệu đi ra ngoài chơi. Thẩm Diệu vô cùng biết ơn những việc mà Tưởng Trạch làm cho mình, bởi vì nếu không có Tưởng Trạch, phỏng chừng 80% là Thẩm Diệu sẽ yên lặng biến thái dưới cái bóng của Thẩm Du Minh.

Dáng người Thẩm Diệu tuy có chút yếu đuối kiểu thiếu niên, nhưng thực chất thì thể lực rất lớn, chờ cậu chạy đến địa điểm thì thời gian còn dư lại tới một phút đồng hồ.

Nơi kẻ cắn nuốt xuất hiện là một hẻm nhỏ sâu thẳm, một cái cameras theo dõi ở lối vào hẻm nhỏ tận trung với cương vị công tác truyền tin tức về, vừa nãy báo cáo với trung đoàn về sự kiện dị thường chính là cái tên này.

Theo thời đại kỹ thuật số, thợ săn ma cũng phải đi cùng thời đại. Lúc cameras theo dõi thành phố bắt đầu phổ cập, trung đoàn chấp pháp sự vụ đặc biệt liền sửa sang lượng lớn tư liệu ma vật đưa vào hệ thống quản lý thành phố, trong những tài liệu này bao hàm tường tận tin tức ngoại hình của ma vật, khi cameras bắt giữ được hình ảnh ma vật xuất hiện, hệ thống sẽ tự động tiến hành phân tích xử lý hình ảnh, một khi độ ăn khớp với ma vật trong tư liệu đạt tới tỉ lệ phần trăm nhất định, hệ thống liền tự động báo cáo về trung đoàn chấp pháp sự vụ đặc biệt, có thể nói là đề cao cực lớn hiệu suất phá án của trung đoàn.

Có điều đáng tiếc chính là, loại phương pháp này chỉ áp dụng với những ma vật cấp thấp, bởi vì ma vật cấp cao thực lực mạnh đa số đều có năng lực biến hình, mà đối với ma vật cấp cao biến hình thành nhân loại, đừng nói cameras, nếu ma vật kia diễn xuất tốt lại biết rõ quy tắc của xã hội nhân loại, thì ngay cả đội viên chấp pháp kinh nghiệm cay độc cũng rất khó phân biệt ra.

Chỗ sâu trong ngõ nhỏ mơ hồ truyền đến tiếng người kêu cứu, Thẩm Diệu thở hổn hển dỡ balo xuống để tại góc tường, vén vạt áo rút ra dao quân dụng giấu ở bên hông, chạy về hướng tiếng kêu cứu phát ra.

Cuối ngõ tối, một kẻ cắn nuốt cả người trần trụi giống như thằn lằn dán trên vách tường lưỡi biếng tiêu hóa đồ ăn, kẻ cắn nuốt là loại hình ma vật cấp thấp, thích hoàn cảnh sống dơ bẩn âm u, thường là cống nước ngầm hoặc hẻm rác rưởi ít ai lui tới. Dưới tình huống bình thường thì ngoại trừ cái đuôi, độ tương tự ngoại hình của kẻ cắn nuốt với nhân loại có thể đạt tới 90%, nhưng sau khi ăn no thân thể chúng thường bị căng lên mập mạp bành trướng. Kẻ cắn nuốt trước mắt hiển nhiên chính là vừa mới ăn xong, xuyên thấu qua làn da bị căng ra đến mỏng dính của nó có thể thấy rõ ràng mạch máu màu xanh trải rộng dưới da cùng với nội tạng nhảy lên thình thịch bên trong, có điều càng đáng sợ hơn những thứ đó chính là, trong cơ thể kẻ cắn nuốt ấy rõ ràng còn bao lấy một người.

Người kia vẫn chưa hoàn toàn bị kẻ cắn nuốt hấp thu, đó là một cô gái trẻ tuổi, nửa người trên của cô còn đang giãy dụa bên ngoài cơ thể kẻ cắn nuốt, cô dùng hai tay chặt chẽ nắm lấy một cây cột đèn đường, vừa thét chói tai vừa liều mạng muốn lợi dụng lực cánh tay kéo mình ra ngoài. Nửa người dưới của cô bị bao trong cơ thể kẻ cắn nuốt, quần dài trên chân đã bị dịch tiêu hóa ăn mòn thủng lỗ, nếu không ai cứu, trong vòng mười phút cả người cô sẽ bị kẻ cắn nuốt nhét vào trong thân thể và trở thành một phần của nó.

Trong tích tắc nhìn thấy kẻ cắn nuốt, con ngươi Thẩm Diệu hơi hơi trừng lớn, khi còn nhỏ cậu cũng từng bị kẻ cắn nuốt tập kích, cho nên đối với quái vật ghê tởm này có chút ám ảnh. Cậu mím môi, nắm chặt chuôi dao cắn răng phóng về phía kẻ cắn nuốt, kẻ cắn nuốt nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân, cổ vặn qua 180 độ nhìn ra sau, mắt thấy Thẩm Diệu cầm vũ khí trong tay đằng đằng sát khí vọt tới, lập tức liền bò lên trên tường, muốn nhảy qua bức tường này cắt đuôi Thẩm Diệu.

Một đặc thù lớn của kẻ cắn nuốt là tốc độ cực nhanh, vả lại có thể bò sát vuông góc với mặt tường, ở loại địa hình ngõ nhỏ phức tạp này rất khó truy kích nó.

"Muốn chạy hả?" Thẩm Diệu nhướn khóe miệng, dưới ánh sáng mờ tối của ngỏ nhỏ nhuộm đẫm, khuôn mặt xinh đẹp kia lại có vài phần dữ tợn. Cậu cách kẻ cắn nuốt còn tận vài bước, muốn nhào qua khống chế hiển nhiên đã không kịp, vì thế Thẩm Diệu lợi dụng ngón trỏ ngón cái nắm lấy lưỡi dao, mãnh liệt phi dao quân dụng về phía kẻ cắn nuốt, thân dao sáng bạc cắt qua bóng đêm, chuẩn xác xuyên qua đuôi kẻ cắn nuốt, xung lượng còn không giảm, kèm theo một tiếng trầm đục, cắm thật sâu vào khe hở của bức tường gạch đỏ.

Đuôi kẻ cắn nuốt là bộ phận có thần kinh dày đặc nhất toàn thân, cũng là nhược điểm lớn nhất ngoại trừ đầu, trong sát na bị dao quân dụng đóng đinh, trên sống lưng trắng bệch của kẻ cắn nuốt tách ra một đường màu đỏ, tựa như đang há mồm hét thảm. Nó quay đầu lại ý đồ dùng bàn tay giống như con người rút chuôi dao quân dụng ghim trên đuôi mình ra, nhưng còn chưa kịp đụng tới chuôi dao, Thẩm Diệu đã xông đến dưới tường nắm lấy cái đuôi thô to đó, dùng sức kéo sang bên cạnh một phát…

Xoẹt một tiếng, hoa máu văng khắp nơi!

Đuôi kẻ cắn nuốt còn bị dao đóng chặt ở trên tường, theo một phát kéo, thân dao lù lù bất động, mà nửa cái đuôi kẻ cắn nuốt thì lại bị dao cắt ngọt thành hai nhánh, kẻ cắn nuốt đau đến đỏ cả mắt, lòng đầy dục vọng báo thù khiến nó không cố mang theo con mồi chạy trốn nữa, nó mở nửa người trên ra một khe nứt thật sâu, mãnh liệt nhào về phía Thẩm Diệu —— đây là phương thức công kích của kẻ cắn nuốt, nó dựa vào thân thể mở ra để cắn nuốt con mồi, trong dịch tiêu hóa của nó chứa độc tố tê liệt thần kinh, có thể khiến con mồi giảm mạnh sức lực, cho nên khi một phần thân thể đã bị nó nhét vào trong hệ tiêu hoá, vậy sẽ rất khó thoát ra nữa.

Tốc độ của kẻ cắn nuốt quá nhanh, Thẩm Diệu không định chính diện đối kháng với nó, cậu rút dao quân dụng ghim trên tường ra quay đầu chạy ra ngoài hẻm, kẻ cắn nuốt ở phía sau đuổi theo không bỏ. So tốc độ thì Thẩm Diệu chạy không lại nó, vì thế Thẩm Diệu tùy tay nhấc một cái thùng rác chứa đầy ắp ven đường, một phát xoay người nhét vào trong kẽ nứt màu đỏ của kẻ cắn nuốt, vừa nhét vừa hô: "Mời mày ăn KFC!"

Kẻ cắn nuốt bất ngờ không kịp đề phòng ăn một bụng rác rưởi, ghê tởm cực độ, vội cong người phun rác ra bên ngoài, mà Thẩm Diệu liền nhân cơ hội quay lại đạp lên cái đầu trụi lủi của kẻ cắn nuốt nhảy ra sau lưng nó.

"Đồ cùi bắp." Thẩm Diệu hất cằm nhíu mày, bộ dạng kiêu ngạo hết sức.

Kẻ cắn nuốt bị chọc giận lần thứ hai, phun rác rưởi xong liền tứ chi chấm đất nhanh chóng bò về hướng Thẩm Diệu, cái hẻm này đi vào trong nữa thật ra là ngõ cụt, cuối ngõ có một bức tường chắn cao cao, cơ

mà thứ Thẩm Diệu muốn chính là đường cụt. Mắt thấy khoảng cách giữa mình với kẻ cắn nuốt càng kéo càng gần, Thẩm Diệu bắt đầu tiến về phía bức tường cuối hẻm, liều mạng dốc toàn lực tăng tốc một phát đạp đạp đạp ba bước bay người lên tường, ngay sau đó lộn người ra sau nhắm dao ngay đầu kẻ cắn nuốt, nương theo lực rơi tự do từ trên không trung của Thẩm Diệu, thanh dao quân dụng dính máu thuận lợi phá tan phần đầu cứng rắn lạ thường của kẻ cắn nuốt, cắm lút cán xuống đầu đồng thời lập tức phá hủy đại não kẻ cắn nuốt.

Kẻ cắn nuốt nhất thời mềm nhũn xuống, ngồi phịch dưới đất không nhúc nhích nữa.

Thẩm Diệu rút dao quân dụng ra, động tác nhanh nhẹn xé mở thi thể kẻ cắn nuốt, cứu cô gái đã bị nó nuốt đến ngực ra. Người bị hại không bị ngoại thương rõ ràng, lúc được Thẩm Diệu cứu ra cơ bản là ý thức tỉnh táo, nhưng mà bị kinh hoảng nghiêm trọng, hơn nữa bị độc tố của kẻ cắn nuốt xâm nhập, tay chân mềm nhũn không dùng được sức.

Cô gái kia nhìn qua ước chừng cỡ hai sáu hai bảy tuổi, Thẩm Diệu nhỏ hơn cô tận mấy tuổi lại giống như một phụ huynh đáng tin cậy xoa xoa tóc cô gái, ôn hòa trấn an nói: "Không sao đâu, tôi đã giết nó rồi."

Trong mắt cô gái ánh nước rưng rưng, một chữ cũng nói không nên lời.

Thẩm Diệu lấy di động đặc chế chuyên dùng cho công việc từ trong túi áo khoác ra, ấn vài nút trên đó, đèn nhỏ sau lưng di động sáng lên, Thẩm Diệu để ánh sáng kia thoảng qua mắt cô gái, đồng thời dùng một loại làn điệu thôi miên nói: "Chị bị tụt huyết áp, hôn mê ở đầu ngõ, có người qua đường tốt bụng giúp chị gọi xe cứu thương."

Thẩm Diệu lặp lại những lời này mấy lần, cô gái kia dưới ánh sáng chiếu xuống không biết như thế nào liền ngủ thiếp đi.

Sau khi cô gái ngủ rồi, Thẩm Diệu lấy khăn giấy ra xoa xoa dịch tiêu hóa còn lại trên người cô. Quần dài trên chân cô đã bị tiêu hóa gần hết, lộ như vậy một là lạnh, hai là rất chật vật, vì thế Thẩm Diệu cởi áo khoác của mình ra, dùng áo khoác che hai chân cô gái lại. Làm xong hết, Thẩm Diệu thở hắt ra, gọi điện thoại cho Tưởng Trạch, ngữ điệu nhanh nhẹn có nề nếp báo cáo: "Tưởng đội, mục tiêu đã xử lý, cứu ra một người bị hại, thời gian người bị hại bị cắn nuốt dài đến mười phút, có phản ứng trúng độc, yêu cầu đội y tế cứu trợ, ký ức tiêu trừ thuận lợi."

Tưởng Trạch cũng nhanh chóng nói: "Đội y tế đã phái ra ba phút trước."

Thẩm Diệu nghe xong lời này, vẻ mặt nghiêm túc một giây trước rút đi, mắt nheo lại cười ra hai cái má lúm đồng tiền nho nhỏ, nói: "Anh Tưởng, lại phải chuẩn bị tiền thưởng cho em rồi."

Tưởng Trạch cười phì: "Một kẻ cắn nuốt thôi, có thể phát năm trăm đã không tệ rồi."

"Năm trăm cũng là tiền mà." Thẩm Diệu u oán than, "Đúng rồi, quần của người bị hại bị tiêu hóa mất, em cởi áo khoác ra cho cô ấy, anh chi trả áo khoác cho em đi."

Tưởng Trạch chậc một tiếng: “Trả cái gì mà trả, xong việc đem áo khoác về cho chú mày, giặt rửa mặc tiếp!”

Kế hoạch thuận tiện đòi cái áo mới thất bại, Thẩm Diệu phồng má, không vui vẻ cúp điện thoại.

Ngay cả câu “hẹn gặp lại” cũng không thèm nói với đội trưởng.

Cực mang thù!

Hết chương 2

3. Chương 3: Bé Mèo Gừng Lớn Lên Thành Mèo Gừng Bé Bự

Cuối thu gió mát, lúc đội y tế đuổi tới ngõ nhỏ, Thẩm Diệu chỉ mặc một cái áo lông đang chạy bộ ấm người tại chỗ, cái thân thể nhỏ nhắn có chút hiệu quả thị giác mỏng manh kia ở trong gió rét có vẻ tội nghiệp.

Thẩm Diệu: “Có áo nào dư không cho tôi mượn mặc đi?”

Nhân viên y tế: “Áo blouse hay là gì?”

Thẩm Diệu: “… Thôi.”

Dừng một chút, Thẩm Diệu vươn bàn tay dính máu dơ ra, hỏi: “Vậy có giấy không?”

Có người ném cho cậu mấy miếng băng gạc: “Lấy cái này lau đi.”

Thẩm Diệu đơn giản lau lau tay và dao quân dụng, cạch một tiếng thu dao vào vỏ, lập tức lấy từ trong balo ra một chai nước khoáng, dùng nước trong chai tỉ mỉ rửa tay sạch sẽ, sau đó lại lấy ra hai viên socola ném vào miệng, mỗi bên quai hàm một viên, giống hệt bé hamster ăn vụng đồ.

Vài nhân viên y tế nhìn kẻ cắn nuốt tử trạng thê thảm dưới đất, lại nhìn nhìn mỹ thiếu niên không hợp với cảnh tượng máu tanh trước mắt, biểu tình đều có chút mê man.

Thẩm Diệu bị bọn họ nhìn hơi ngại ngùng, cũng biết phong cách của mình không đúng lắm, liền nhai socola biện giải nói: “Tôi bổ sung nhiệt lượng thôi, giết quái tiêu hao nhiều cỡ nào, tôi đánh với nó hơn hai phút lận đó.”

Nhưng giọng nói lại nhè nhẹ mềm mềm, ngay cả dòng khí phả ra giữa môi răng cũng là mùi socola thơm ngọt, vừa mới vận động kịch liệt khiến cho hai gò má ửng hồng chưa tiêu tán, khuôn mặt như quả táo nhỏ mười phần đáng yêu.

Nhân viên y tế: "…"

May mắn tụi mình đều là ống thép thẳng.

Thẩm Diệu đeo balo lên lưng buộc kỹ khăn choàng cổ, chạy về nhà. Nơi này cách nhà cậu không đến hai trạm xe, lấy thể lực của Thẩm Diệu cùng với huấn luyện tiếp nhận lúc thường mà nói, chạy chút quãng đường như vậy chỉ như chơi đùa thôi, chạy chạy cũng liền hết lạnh.

Cũng không thể trách mấy nhân viên y tế kia chuyện bé xé ra to đại kinh tiểu quái, tính cách diện mạo của Thẩm Diệu đặt chung chỗ với nghề nghiệp của cậu đích thật là mười phần không hợp, nhưng kỳ thật Thẩm Diệu cũng không phải tự nguyện muốn làm nghề này, cậu có lý do không thể không làm.

Lúc Thẩm Diệu bảy tuổi, Thẩm Du Minh bởi vì sự cố giao thông qua đời, Thẩm Diệu được tạm thời gửi nuôi ở nhà một người cô bà con xa của Thẩm Du Minh, trong một tháng ngắn ngủi được gửi nuôi, Thẩm Diệu bị ma vật tập kích tổng cộng sáu lần, mỗi lần đều là Tưởng Trạch đúng lúc đuổi tới ra tay cứu giúp. Nói đến cũng kỳ, những ma vật ăn thịt người đó đều mặc kệ người khác, cứ chuyên nhìn chằm chằm Thẩm Diệu, cứ tập kích Thẩm Diệu, cứ muốn ăn Thẩm Diệu.

Có thể nói là hàng vạn hàng nghìn ân sủng trên một người.

Lúc nhận ra Thẩm Diệu được ma vật ăn thịt người thích đến lạ thường, Tưởng Trạch quyết đoán mang Thẩm Diệu đi.

Thẩm Diệu còn nhớ rõ cảnh tượng ngày đó mình bị Tưởng Trạch dắt ra khỏi nhà cô của Thẩm Du Minh.

Bé Thẩm Diệu bảy tuổi tự lực cánh sinh cõng balo của mình, bên trong đều là đồ chơi Tưởng Trạch mua cho cậu.

Bé Thẩm Diệu nhẹ giọng hỏi: "Anh ơi, chúng ta đi đâu?"

Cậu sống đến lớn như vầy, còn chưa từng có một cái nhà ra hình ra dạng, nhiều năm thiếu cảm giác an toàn khiến cậu trưởng thành sớm, lúc bị người ta dắt khỏi hoàn cảnh thật vất vả mới thích ứng cũng thành thành thật thật, một chút cũng không ầm ĩ.

Tưởng Trạch hai mươi tuổi vẻ mặt mờ mịt châm điếu thuốc: "Anh nào biết, anh chỉ biết nhóc không thể ở đây thôi."

Bé Thẩm Diệu: "…"

Tưởng Trạch sờ sờ cằm, khó xử: "Tình huống của nhóc hiện giờ không dễ, cho nhóc ở lại căn nhà này tiếp thì phỏng chừng nhóc cũng sống không quá tháng này, nhóc dẫn quái giỏi quá đi chứ, anh lại không thể làm vệ sĩ riêng cho nhóc."

Nghe thấy "sống không quá tháng này", bé Thẩm Diệu sợ hết cả hồn, đỏ vành mắt hỏi: "Vì sao chúng nó đều muốn ăn em?"

Tưởng Trạch: "Chúng nó vốn đã ăn thịt người, đây là tập tính của chúng, về phần vì sao cứ nhìn chằm chằm một mình nhóc, có thể là bởi vì nhìn nhóc ăn ngon."

Phải, chẳng biết tại sao, bé Thẩm Diệu ở trong mắt quái vật lại hệt như một miếng xá xíu bóng mỡ lại không ngấy.

Tưởng Trạch cúi đầu nhìn bé Thẩm Diệu.

Đứa trẻ này thật sự rất đẹp, ngũ quan xinh xắn hệt như búp bê Tây, làn da trắng như sữa, khuôn mặt còn sót lại một chút núng nính, giống như miếng pudding nho nhỏ.

Tưởng Trạch nhớ rõ lúc Thẩm Du Minh mới mang Thẩm Diệu về từ viện phúc lợi thì Thẩm Diệu còn chưa có xinh đẹp như vậy, khi đó Thẩm Diệu gầy gầy đen đen, ngũ quan cũng coi như là tương đối thanh tú, nhưng có thể là lúc bốn tuổi chưa nảy nở, dù sao thì con nít thay đổi nhanh, mỗi năm một dạng.

Tưởng Trạch sầu não nói: "Anh nhìn cũng muốn cắn mặt nhóc một cái, đừng nói chi chúng nó."

Bé Thẩm Diệu yên lặng che mặt mình.

Tưởng Trạch ném cho cậu một bịch socola đậu: "Được rồi đừng khó chịu… anh Tưởng hỏi nhóc, nhóc muốn đánh quái thú không? Anh Tưởng dạy nhóc đánh quái thú nhé, thế nào?"

Bé Thẩm Diệu vừa lạch cạch rớt nước mắt, vừa ăn socola đậu: "Không muốn."

Tưởng Trạch chậc một tiếng: "Sao lại không muốn, con trai lớn cỡ nhóc không phải đều muốn làm siêu nhân điện quang đánh quái thú sao? Duy trì hòa bình thế giới rất trâu bò đó!"

Bé Thẩm Diệu khóc hức hức phun vụn socola: "Quái thú dọa người! Em không muốn đánh quái thú!"

Tưởng Trạch hận đến nghiến răng: "…"

Thằng nhóc con này không dễ lừa nha!

"Không muốn đánh cũng phải đánh, chuyện này cứ quyết định như vậy." Tưởng Trạch tự nhiên như ruồi ra quyết định, "Dù sao thì nhóc không đánh quái thú, quái thú liền ăn nhóc."

Tưởng Trạch dắt bé Thẩm Diệu về trung đoàn chấp pháp sự vụ đặc biệt, mình thì dọn lên giường trên, đem giường dưới ký túc xá tặng cho bé Thẩm Diệu. Dù sao thì bàn về phòng bị ma vật, trên đời này không có chỗ nào an toàn hơn ở đây, ma vật đến trung đoàn chấp pháp tập kích Thẩm Diệu giống như ăn cướp đến cục cảnh sát giựt tiền vậy, thuộc loại hành vi muốn chết.

Vì thế bé Thẩm Diệu liền không biết làm thế nào mà ở lại ký túc xá trung đoàn chấp pháp, ban ngày cậu đến trường học hành, buổi tối về trung đoàn huấn luyện. Trước 12 tuổi Thẩm Diệu chủ yếu học tập tri thức lý luận về ma vật, sau 12 tuổi bắt đầu dần dần gia nhập huấn luyện thể năng cường độ cao.

Tưởng Trạch vốn không ôm kỳ vọng gì với Thẩm Diệu, hấn chết sống kéo Thẩm Diệu vào trong đội chỉ là để Thẩm Diệu có năng lực tự bảo vệ mình, dù sao thì với cái tính cách mềm mụp của Thẩm Diệu, còn có cái thân thể nhỏ xíu ăn hoài không mập lớn người không lớn cơ bắp kia đã thấy không phải hạt giống thợ săn ma tốt. Nhưng khiến Tưởng Trạch trăm triệu lần không ngờ chính là, biểu hiện của Thẩm Diệu trong khi huấn luyện lại khả quan đến kinh người, lực lượng cơ bắp, tốc độ thần kinh phản xạ, trực giác chiến đấu, khống chế vũ khí, thậm chí trí nhớ cùng với lý giải về chiến thuật của cậu, tất cả đều vứt xa đám đồng đội huấn luyện chung đợt với cậu một khoảng lớn.

Không thể không thừa nhận, trên đời này có một thứ tên là thiên phú tồn tại, việc mà đồng đội mệt chết mệt sống cũng làm không được, Thẩm Diệu lại có thể dễ dàng làm được, thật sự là người so với người tức chết người.

Sau khi nhìn ra thiên phú của Thẩm Diệu, Tưởng Trạch liền xem cậu thành đối tượng bồi dưỡng trọng điểm, sau khi Thẩm Diệu trở thành đội viên chính thức và nhận nhiệm vụ thì biểu hiện quả nhiên mạnh mẽ, từ mười tám tuổi đến bây giờ, thành tích săn ma cá nhân đã liên tục ba năm duy trì hạng nhất trung đoàn, tiếp tục như vậy, chờ Tưởng Trạch lui khỏi thì vị trí đội trưởng trung đoàn chấp pháp khẳng định chính là của Thẩm Diệu.

Cơ mà dù lợi hại như vậy, nhưng cái tính tình nhão nhẹt của Thẩm Diệu lại vẫn không sửa, phần lớn thời gian nhìn còn đỡ, nhưng chỉ cần vừa dở chứng thì còn biết làm nũng hơn cả con gái, mỗi lần đều khiến Tưởng Trạch đau đầu không chịu được.

Thẩm Diệu cõng balo chạy dọc theo lối đi bộ.

Phía trước là một cái hồ nhân tạo của thành phố, qua mặt hồ này đi về phía trước thêm năm trăm mét chính là nhà Thẩm Diệu. Hồi đầu năm Thẩm Diệu dùng toàn bộ tiền để dành trong mấy năm nay để đặt cọc, mua một căn hộ đơn cao tầng, diện tích sử dụng căn hộ chỉ có năm mươi mét vuông, nhưng ở một người cũng giàu có dư dật. Nhiều năm vậy rồi Thẩm Diệu chưa từng có một cái nhà của mình, cho nên rất để bụng căn hộ này, mặc dù trong túi eo hẹp nhưng lúc trang hoàng thì một chút cũng không keo kiệt, vật liệu gia cụ đều mua thứ mình vừa lòng nhất, trang hoàng một phen xong Thẩm Diệu triệt để biến thành kẻ nghèo, mỗi tháng vừa phải trả tiền vay mua nhà lại phải tỉ mỉ tính toán sống qua ngày.

Có điều Thẩm Diệu vẫn đặc biệt vừa lòng với hiện trạng, mỗi ngày tan tầm, vừa nhìn thấy căn nhà nhỏ ấm áp của mình cậu đã cảm thấy cái gì cũng đáng giá. Mấy tháng trước cậu còn ôm về một bé mèo gừng* từ trại động vật lưu lạc, một người một mèo sống nương tựa lẫn nhau, nhưng hiện tại bé mèo gừng đã bị tình yêu tẩm bổ thành một con mèo gừng bé bự, mỗi buổi sáng sớm lấy tư thế lôi đình vạn quân ầm ầm rơi xuống ngực Thẩm Diệu, giục Thẩm Diệu rời giường đổ thức ăn mèo cho mình.

Lúc sắp chạy đến hồ nhân tạo, Thẩm Diệu bỗng nhiên nghe thấy trong hồ truyền đến tiếng hát.

Tiếng hát kỳ ảo mờ mịt, hay tuyệt, nhưng sắc mặt Thẩm Diệu lại biến đổi, ánh mắt trở nên sắc bén.

—— Đây rõ ràng là tiếng hát của thủy quái ký sinh!

Bên bờ hồ nhân tạo rất ít người đi đường, dù sao thì tối hôm nay nhiệt độ giảm dữ dội, không phải là thời tiết tốt để tản bộ. Nghĩ hẳn là thủy quái ký sinh kia cũng nhìn ở việc ít người mới dám lú ra gây chuyện, những người đi đường ít ỏi không có mấy cũng không có phản ứng gì đối với tiếng hát của thủy quái, dù sao thì đối với người bình thường mà nói, lúc đi ngoài đường nghe thấy tiếng hát thì suy nghĩ bình thường sẽ là "nhà ai mở loa lớn dữ vậy" hoặc là "có ai hát ở gần đây", nhưng nếu không dừng bước nghe mải, thì tiếng hát trong vài giây đồng hồ ngắn ngủi của thủy quái cũng không thể mê hoặc được nhân loại.

Nhưng đời mạng chính là, lúc này bên lan can bờ hồ lại có một người, người nọ dựa lan can, nửa người trên nghiêng cao độ về phía hồ nước, một chân đạp trên thanh ngang của lan can, ánh mắt yên lặng nhìn thủy quái lộ ra nửa người trên mặt hồ, hiển nhiên là bị tiếng hát của thủy quái mê hoặc, thoạt nhìn là muốn nhào xuống tặng đầu người ngay tắp lự.

"Anh! Tỉnh lại cho tôi!" Thẩm Diệu sải một bước xa tiến lên, túm áo người nọ mãnh liệt kéo về phía sau, khiến người nọ rời khỏi một mét quanh lan can, sau đó liều mạng nhéo cánh tay người ta!

Trên sách giáo khoa nói, đau đớn kịch liệt là biện pháp tốt nhất khiến người ta nhanh chóng thoát khỏi mê hoặc của thủy quái.

Tốc độ phản ứng của mình quả thực là, hôm nay cứu hai người bị hại, nhất định phải bảo Tưởng đội phát thêm một khoản tiền thưởng! Thợ săn ma kim bài Thẩm Diệu đắc ý dào dạt nghĩ.

Nhưng thợ săn ma kim bài ấy không hề nhìn thấy, dưới bóng đêm thấp thoáng, một cái xúc tu dài nhỏ đang vội vội vàng vàng rút ra khỏi hồ nước, xuyên qua lan can, xoạt cái rút về trên người kẻ bị hại trước mắt.

"Tiên sinh, anh tỉnh táo lại chưa?" Tay trái Thẩm Diệu kiềm chặt cổ tay người bị hại, tay phải nắm cánh tay người bị hại, tùy thời chuẩn bị ngoan độc nhéo hắn thêm một phát!

Biểu cảm của người bị hại vô cùng phức tạp, hơi hơi cúi đầu nhìn Thẩm Diệu.

Lúc này Thẩm Diệu mới phát hiện người bị hại mà mình cứu còn rất đẹp trai.

Có thể là bởi vì sắc đẹp của chính Thẩm Diệu rất cao, nên cậu nhìn ai cũng cảm thấy bình thường, ngay cả minh tinh cũng rất ít khi có thể được cậu khen một câu "đẹp", có thể làm cậu cảm thấy đẹp trai rất không dễ dàng.

Trong mắt người bị hại lóe qua một chút bất đắc dĩ, bụng sôi ọt ọt, nhịn đau phối hợp diễn xuất nói: "Tôi tỉnh rồi, vừa nãy xảy ra chuyện gì?"

Thật vất vả phát hiện bữa tiệc thủy quái, mắt thấy sắp bắt được, kết quả cứ như vậy bay mất…

Hết chương 3

4. Chương 4: Không Nghe Không Nghe Vương Bát Niệm Kinh

Thẩm Diệu không giải thích nhiều, tay sờ ra sau, tháo xuống một cái còng tay từ trên dây lưng hệt như rương bách bảo, không nói hai lời liền còng tay người bị hại trên lan can bên hồ, lại lấy tốc độ nhanh nhất sờ soạng một vòng trên thân người kia, tịch thu di động trong túi quần hắn để ngừa hắn chụp ảnh.

Xóa bỏ ký ức cần thời gian, việc cấp bách là giải quyết thủy quái trong hồ trước.

Người bị hại hoạt động cổ tay bị còng một chút, lại nhìn Thẩm Diệu lấy đi di động, bất mãn hơi hơi nhướn mày, đang muốn nói chuyện, Thẩm Diệu liền giành trước một bước lấy chứng minh công tác ra, lướt qua trước mắt người bị hại một cái.

Trên chứng minh công tác có dấu mộc của đơn vị, ảnh chân dung Thẩm Diệu, cùng với tên và số hiệu của cậu. Trong tích tắc nhìn thấy tấm chứng minh công tác đó, người bị hại không dám tin mở to mắt, bờ môi hắn nhẹ nhàng giật giật, mặc dù không phát ra âm thanh nhưng nhìn khẩu hình như là đang đọc ra hai chữ "Thẩm Diệu".

Thẩm Diệu nói thật nhanh: "Trung đoàn chấp pháp sự kiện đặc biệt! Làm người chứng kiến sự kiện lần này, anh có nghĩa vụ phối hợp với công việc của tôi, không cho lộn xộn không cho kêu to, ngoan ngoãn chờ ở đây."

Người bị hại vẻ mặt ngây thơ vô tội hỏi: "Cái trong nước là cái gì?"

Thẩm Diệu không để ý đến hắn, động tác lưu loát cất chứng minh công tác với di động vào balo, lại đặt cái balo cất chìa khóa còng tay ở nơi mà người bị hại tuyệt đối không với đến, lập tức thuần thục cởi khăn choàng cởi áo lông ném xuống đất, rút dao quân dụng bên hông ra nhảy qua lan can, một phát nhảy ùm xuống nước, lập tức bơi về hướng thủy quái.

Ở trung đoàn chấp pháp, ma vật khác nhau có đánh giá cấp bậc nguy hiểm khác nhau, cấp thấp nhất là E, tiêu chuẩn của ma vật cấp E là tính tình ôn hòa, giá trị vũ lực tương đương hoặc thấp hơn tiêu chuẩn bình quân của nhân loại, chỉ số thông minh cao có thể giao tiếp, có thể dung nhập xã hội nhân loại tốt vân vân, ma vật cấp E được hưởng hết thảy quyền lợi như công dân nhân loại, họ và thợ săn ma thường thường có quan hệ tốt đẹp.

Mà cấp bậc ma vật càng lên cao thì uy hiếp với nhân loại lại càng lớn, quyền lợi được hưởng cũng càng ít, giống loại ma vật như kẻ cắn nuốt và thủy quái ký sinh, mức độ nguy hiểm của chúng đều là cấp A. Ma vật cấp A không có quyền sinh tồn, khi gặp được thì thợ săn ma có thể tiến hành xử quyết ngay tại chỗ, chỉ cần sau đó bổ sung báo cáo là được.

Loại ma vật nguy hiểm như thủy quái ký sinh vốn chưa từng xuất hiện trong lãnh thổ nước Z, chúng nó chủ yếu phân bố ở đông nam châu Âu, là nguyên hình của hải yêu Siren trong thần thoại Hy Lạp, nhưng mà mười mấy năm trước loại ma vật này chẳng biết tại sao đột nhiên hiện thân trong vùng biển nước Z, còn bởi vì thiếu thiên địch mà trong một đoạn thời gian bùng nổ sinh sôi nảy nở. Tuy rằng sau đó đa phần đều bị trung đoàn chấp pháp giết chết, nhưng bởi vì loài này sống dưới nước có tính bí mật nhất định, cho nên vẫn không thể giết sạch sẽ được, qua nhiều năm như vậy các vụ án nhân loại bị thủy quái ký sinh giết hại vẫn còn phát sinh.

Cuối mùa thu nước hồ lạnh lẽo, Thẩm Diệu vừa nhảy vào liền trước hết lạnh đến rùng mình một cái, thủy quái kia nhìn ra Thẩm Diệu tới đối phó mình, quay đầu bơi ra xa xa, thân thể phủ kín vảy xám lướt nhanh tự nhiên trong hồ nước sâu tối, đồng thời tiếng hát không ngừng, dường như muốn dùng tiếng hát để mê hoặc Thẩm Diệu.

Trong lòng Thẩm Diệu mặc niệm: không nghe không nghe, vương bát niệm kinh.

Bơi đuổi theo thủy quái một lát, khoảng cách giữa một người một quái bị kéo càng xa, Thẩm Diệu như là bị tiếng hát mê hoặc đột nhiên ngừng đuổi theo, thủy quái quay đầu nhìn sang Thẩm Diệu, thấy mí mắt Thẩm Diệu dần dần cụp xuống, hai mắt dại ra nhìn thẳng phía trước, tứ chi đều ngừng đong đưa. Rất nhanh, Thẩm Diệu mất đi thăng bằng hệt như khúc gỗ chìm xuống, mặt nước ục ục ục ục nổi lên một vùng bọt khí.

Người đàn ông bị còng ở trên bờ vốn còn mang bộ dạng xem cuộc vui thản nhiên tự đắc nâng cằm, thấy Thẩm Diệu chìm xuống, mặt người đàn ông xoát cái tái mét, cổ tay hắn xoay một cái, tay phải bị còng thoáng chốc hóa thành trạng thái trơn trượt mềm mại…

Cùng lúc đó, thủy quái cũng bơi tới trước mặt con mồi bị mê hoặc, trong đôi mắt nhỏ hẹp như cái khe tràn ngập vui sướng tàn nhẫn, nó vừa lòng dùng móng vuốt ôm lấy Thẩm Diệu vẻ mặt dại ra, mở cái mồm to tanh hôi phập xuống bả vai Thẩm Diệu.

Trong giây phút chỉ mành treo chuông ấy, một cái xúc tu thô to nhanh như tia chớp từ trên bờ vọt về hướng thủy quái! Có điều, còn nhanh hơn cả xúc tu chính là dao của Thẩm Diệu, xúc tu còn chưa đụng tới thủy quái, thanh dao quân dụng vừa mới giết một kẻ cắn nuốt đã lấy thế như chẻ tre cắm vào trong miệng thủy quái, theo một tiếng màng cơ bị xé rách trầm đục, mũi dao xoẹt một tiếng đâm ra từ sau gáy thủy quái —— thủy quái bất ngờ không kịp đề phòng bị Thẩm Diệu đâm xuyên.

Thẩm Diệu căn bản không bị mê hoặc lau bọt máu trên mặt mình, lộ ra một nụ cười giảo hoạt với thủy quái, nói: "Há há, không thể tưởng được hén?"

Thủy quái yên lặng trợn trắng mắt: "…"

Xúc tu treo lơ lửng ở chỗ hơn mười cm phía trên Thẩm Diệu xấu hổ cứng ngắc một chốc, liền lặng yên không tiếng động rút về trong tay người đàn ông bên bờ.

Thẩm Diệu chậm rãi rút non nửa cánh tay từ trong cái miệng máu me nhầy nhụa của thủy quái ra ngoài, cẩn thận lưu ý không cho răng nanh của thủy quái rạch đứt tay mình. Ngay khi Thẩm Diệu cho rằng sự kiện đêm nay đã hoàn mỹ chấm dứt, một con thủy quái thân hình rõ ràng gầy hơn con trước rất nhiều bỗng nhiên từ phía dưới bờ hồ nhảy ra khỏi mặt nước, móng vuốt tí tách nhiễu nước quắp lấy cái balo Thẩm Diệu đặt ở bên lan can muốn kéo xuống hồ —— nguồn đồ ăn chủ yếu của thủy quái là cá, nhưng hồ trong thành phố nào có nhiều cá như vậy để ăn, con thủy quái nhỏ gầy này tám phần là đói đến hốt hoảng, liền đặt mục tiêu lên đồ ăn của nhân loại.

Lúc này Thẩm Diệu đưa lưng về phía bờ hồ, hơn nữa con thủy quái đó không phát ra âm thanh quá vang, người đàn ông bị còng thấy thế, biến hóa ngón út tay phải thành xúc tu, muốn đưa qua giúp Thẩm Diệu đuổi con thủy quái trộm đồ đi. Nhưng mà, dường như Thẩm Diệu huyết mạch tương liên với socola chính xác cảm ứng được socola gặp nguy hiểm, mãnh liệt vặn đầu nhìn về phía bờ, người đàn ông đành phải rút cái xúc tu bé nhỏ đó về, nghẹn khuất trừng thủy quái.

"Socola của tui!" Lúc này Thẩm Diệu xa tại giữa hồ, chỉ có thể trơ mắt nhìn con thủy quái nho nhỏ kia kéo nguyên hộp socola thủ công mình nhớ thương cả đêm lại chỉ ăn được ba viên xuống nước.

Thẩm Diệu ở giữa hồ hung dữ rống giận: "A a a a a ——!"

Người đàn ông: "…"

Lúc Thẩm Diệu bi phẫn muốn chết bơi về bờ, con thủy quái kia đã sớm không thấy bóng dáng, Thẩm Diệu vừa lạnh vừa tức bò lên bờ, lấy từ trong balo ra một cái khăn lông lớn lau đi nước trên người, bị lạnh đến run run còn không quên khiển trách người đàn ông: "Anh cứ vậy mở to mắt nhìn quái vật kia trộm socola của tôi hả?"

Người đàn ông lắc lắc cổ tay bị còng, nhắc nhở: "Tôi với không tới."

Thẩm Diệu không thể phản bác, mặc áo để trên bờ vào, tức giận đến phình má lấy di động đặc chế từ trong balo mình ra, dùng loại ánh sáng có thể tiêu trừ ký ức của người đàn ông, chơi lại trò cũ nói: "Anh ở lại bên bờ hồ chốc lát, mặt hồ rất đen, anh không nhìn thấy gì cả."

Người đàn ông: "Tôi nhìn thấy cả rồi, trong hồ vừa có hai con quái vật…"

Tâm trạng Thẩm Diệu không tốt: “Câm miệng!”

Người đàn ông: “…”

Thẩm Diệu lặp lại thao tác mấy lần, nhưng người đàn ông dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Thẩm Diệu nhíu mày, chậm rãi để điện thoại di động xuống.

Vừa rồi cảm xúc của cậu dao động quá mức, cho nên không nhận ra, nhưng mà hiện tại tỉnh táo nghĩ lại, cậu cảm thấy phản ứng của người đàn ông này không quá bình thường —— người qua đường bình thường khi nhìn thấy quái vật không nên trấn tĩnh như vậy, bọn họ hoặc là cảm xúc kích động hỏi liên miên không dứt, hoặc là sợ tới mức không nói nổi một câu đầy đủ, hoặc là… tóm lại, Thẩm Diệu chưa thấy ai bình tĩnh như vậy.

Thẩm Diệu hồ nghi đánh giá người đàn ông đó từ đầu đến chân một lần.

Ma vật cao cấp tuy đa phần có năng lực biến hình thành người, nhưng hoặc nhiều hoặc ít sẽ lộ ra sơ hở, ma vật có thể hoàn mỹ biến hóa hình người là số ít. Có điều dáng vẻ người đàn ông thoạt nhìn không có bất cứ dị thường nào, nhất định phải nói có chỗ nào đó không đúng, thì chỉ là khuôn mặt kia quá đẹp, đẹp giống như từng chút một tỉ mỉ nặn ra vậy.

Người đàn ông chớp mắt mấy cái, lại cười nói: “Làm sao vậy, bé dễ thương?”

Thẩm Diệu loại bỏ cái xưng hô mờ ám đó, nắm chặt chuôi dao đề phòng hỏi: “Anh là nhân loại hay là ma vật?”

Người đàn ông không chuyển mắt nhìn Thẩm Diệu, ánh mắt lại có chút dịu dàng: “Tôi là nhân loại.”

Mắt Thẩm Diệu nhíu lại, giọng lạnh lùng nói: “Lúc bị hỏi như vậy, thường thì nhân loại sẽ hỏi lại tôi rằng ‘ma vật là cái gì’?”

Người đàn ông lộ ra một nụ cười thực xinh đẹp, nói: “Tôi biết các em, trung đoàn chấp pháp sự vụ đặc biệt, tôi từng giao lưu rồi.”

Thẩm Diệu trừng to mắt: “Cái gì?”

“Não bộ tôi cấu tạo tương đối đặc biệt.” Người đàn ông hơi hơi nghiêng đầu, dùng ngón trỏ tay trái điểm nhẹ huyệt thái dương của mình, mỉm cười nói, “Kỹ thuật hiện có của trung đoàn không thể xóa được ký ức của tôi, tôi đã từng là người chứng kiến hai sự kiện đặc biệt, từng bị mang đến trung đoàn ký hiệp nghị giữ bí mật hai lần, cho nên đối với chuyện của các em tôi có biết một chút, đội trưởng của em tên Tưởng Trạch đúng không? Tôi không nói dối, em có thể mang tôi về đối chất với hắn.”

Trên thế giới này có chừng 0.5% nhân loại có cấu tạo não đặc biệt hơn người khác, loại khác biệt nhỏ bé này trước khi máy xóa bỏ ký ức được phát minh thì cũng không bị giới y học phát hiện, nhưng sau khi loại dụng cụ này được ứng dụng thực tế ở những ngành đặc biệt, rất nhanh đã có người phát hiện máy xóa bỏ ký ức hoàn toàn không có hiệu quả với một phần cực ít người.

Khi trung đoàn chấp pháp gặp được người chứng kiến hoặc người bị hại như vậy trong quá trình làm nhiệm vụ, họ sẽ yêu cầu số ít người không thể bị xóa ký ức ấy ký tên vào hiệp nghị giữ bí mật, mà nếu người đàn ông trước mặt Thẩm Diệu không nói dối, như vậy hắn liền thuộc loại 0.5% hiếm thấy kia.

Thẩm Diệu chần chờ gọi một cú điện thoại cho Tưởng Trạch, tránh ra vài bước dùng tay che miệng thấp giọng nói gì đó, qua chốc lát, cậu đi đến trước mặt người đàn ông, lấy còng tay xuống, đơ khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc nói: "Theo tôi về đội một chuyến."

Giọng điệu người đàn ông cưng chiều: "Được."

Thẩm Diệu: "Anh tên là gì?"

Người đàn ông: "Thẩm Diệc Thanh."

Cái tên này giống với tên mà Tưởng Trạch nói trong điện thoại vừa rồi, Thẩm Diệu bớt đi chút cảnh giác, giọng điệu cũng mềm nhẹ theo: "Anh cũng họ Thẩm, thật khéo."

Người đàn ông dịu dàng ừ một tiếng, lại nói: "Tôi thích họ Thẩm, rất hay."

Thẩm Diệu: "…"

Người này thật đúng là đủ tự kỷ.

Hết chương 4

5. Chương 5: Giữa Con Mồi Và Thiên Địch Chỉ Cách Một Dĩa Bạch Tuộc Mù Tạc

Thẩm Diệu dẫn Thẩm Diệc Thanh về trung đoàn.

Đêm nay Tưởng Trạch vừa vặn trực trong đội, vừa thấy Thẩm Diệc Thanh đi vào phòng thẩm vấn còn quen thuộc chào đón: "Lại tới nha, họa sĩ lớn."

Nghe cái xưng hô họa sĩ lớn này, Thẩm Diệu hơi hơi nghiêng đầu, tò mò nhìn về phía mặt nghiêng của Thẩm Diệc Thanh.

"Đội trưởng Tưởng, lại làm phiền anh rồi." Thẩm Diệc Thanh tao nhã gật gật đầu với Tưởng Trạch, lại kéo hai cái ghế trước bàn ra, cùng ngồi xuống với Thẩm Diệu.

"Nghe nói cậu thiếu chút nữa bị thủy quái lừa xuống hồ nhỉ?" Tưởng Trạch tùy tùy tiện tiện trêu chọc, "Cậu nói xem sao cậu lại xui xẻo như vậy hả?"

Hai lần trước Thẩm Diệc Thanh gặp sự kiện đặc biệt, công tác xử lý sau cùng cũng trùng hợp đều là Tưởng Trạch xử lý, lại thêm ký ức còn không xóa được, cho nên Tưởng Trạch khắc sâu ấn tượng với hắn.

Thẩm Diệc Thanh tự giễu cười một chút, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ nói: "Chỉ là muốn đi ra ngoài giải sầu, không ngờ lại đụng phải chuyện này."

"Phỏng chừng nhìn cậu cũng ăn ngon." Tưởng Trạch nói xong, đẩy hiệp nghị đã sớm chuẩn bị xong ở trên bàn về hướng Thẩm Diệc Thanh, nói, "Quy tắc cũ, ký đi."

Thẩm Diệc Thanh tiếp nhận hiệp nghị giữ bí mật, nhanh chóng lướt nhìn sơ qua, Tưởng Trạch ở một bên lười biếng niệm những điều khoản mình đã đọc làu làu: "… Cấm dùng bất cứ hình thức gì tiết lộ sự tồn tại của ma vật, bao gồm nhưng không giới hạn trong…"

"Tôi ký xong rồi." Một phút đồng hồ sau, Thẩm Diệc Thanh đóng nắp bút lại, đưa hiệp nghị giữ bí mật trở về, Tưởng Trạch nhìn lướt qua liền cất hiệp nghị đi.

Thẩm Diệu cảm thấy thái độ của Tưởng Trạch không khỏi quá tùy ý, vì thế không yên tâm, căng khuôn mặt nhỏ nhắn cường điệu nói với Thẩm Diệc Thanh: "Tính chất chuyện này rất nghiêm túc, tôi nhất định phải nhắc lại anh một lần, nếu có tin tức để lộ từ chỗ anh thì anh phải chịu pháp luật trách nhiệm, anh không thể nói với bất kỳ ai về chuyện phát sinh tối hôm nay, thậm chí gồm cả cha mẹ anh, vợ của anh…"

Thẩm Diệc Thanh cắt ngang: "Tôi chưa lập gia đình."

Thẩm Diệu giải thích: "Tôi chỉ nói ý vậy thôi."

Thẩm Diệc Thanh mắt điếc tai ngơ, tự nhiên như ruồi nói: "Cũng không có bạn trai, độc thân."

Thẩm Diệu: "…"

Sao một lời không hợp liền come out rồi!?

Câu vừa rồi Thẩm Diệc Thanh nhìn Thẩm Diệu mà nói, đôi mắt xinh đẹp sâu thẳm như biển rộng dưới trời trăng, từ góc độ của hắn, tròng mắt vừa vặn phản xạ một phần ánh đèn trên trần phòng, có vẻ nhu hòa đến lạ.

Thẩm Diệu ngơ ngác chớp mắt, vừa than thở "ai hỏi anh cái này", vừa muốn quay đi, nhưng Thẩm Diệc Thanh lại khép năm ngón tay đặt lên bên trán, kính một cái lễ không quá tiêu chuẩn với Thẩm Diệu, vẻ mặt nửa là nghiêm túc nửa là dịu dàng nói: "Cam đoan không tiết lộ cơ mật, trưởng quan."

Tiếng nói chuyện trầm thấp lại từ tính, trong giọng nói còn mang theo ý khiêu khích mơ hồ, mặt Thẩm Diệu xoạt một cái đỏ rực, cậu ra vẻ vô tình nghiêng nửa người đi dùng ba phần tư mặt trái đối diện Thẩm Diệc Thanh, quẫn bách gãi gãi đầu, lập tức xin giúp đỡ nhìn về phía Tưởng Trạch, hỏi: "Có thể cho hắn đi rồi chứ?"

Tưởng Trạch bị bộ dạng chân tay luống cuống của Thẩm Diệu chọc cười, tay to vung lên nói: "Đi đi đi đi, không có việc gì, Thẩm Diệu chú mày nhớ thứ hai phải báo cáo bổ sung đó."

Thẩm Diệu rầu rĩ đáp lời, ngồi ở trên ghế bất động, Thẩm Diệc Thanh thì đứng dậy rời khỏi phòng thẩm vấn.

Thẩm Diệc Thanh vừa đi, trong phòng thẩm vấn chỉ còn lại có Thẩm Diệu và Tưởng Trạch.

Tưởng Trạch kẹp điếu thuốc châm lên, trắng trợn nói: "Nhìn cái mặt đỏ lòm kìa, sao, thả thính chú mày một phen liền coi trọng người ta rồi hả?"

"Ai hả? Anh Tưởng anh nói cái gì đó?" Thẩm Diệu trừng to mắt giả ngu.

Chuyện cậu cong bẩm sinh Tưởng Trạch cũng biết, lúc Thẩm Diệu mười sáu tuổi đã come out với Tưởng Trạch, vốn dĩ trong lòng cực thấp thỏm, không ngờ Tưởng Trạch căn bản không xem là vấn đề, chỉ sờ cái mặt râu ria xồm xàm của mình nghiêm túc hỏi Thẩm Diệu có yêu thầm mình hay không, sau khi Thẩm Diệu hoảng sợ phủ nhận thì Tưởng Trạch liền nhẹ nhàng thở ra tỏ vẻ vậy hắn an tâm rồi.

Thẩm Diệu mười sáu tuổi buồn bã nói: "Anh Tưởng, bọn em cũng nhìn mặt đó."

Tưởng Trạch: "…"

Có điều từ mười sáu tuổi Thẩm Diệu ý thức được tính hướng của mình đến bây giờ, trong thời gian năm năm Thẩm Diệu vẫn luôn là trạng thái độc thân. Lấy sắc đẹp của cậu, muốn thoát ế thì theo lý hẳn là rất dễ dàng, nhưng cậu một là ánh mắt cao, hai là tính chất công việc quá đòi mạng. Trước đây Thẩm Diệu thật vất vả quen biết một cao phú soái các phương diện điều kiện đều không tồi, tổng cộng hẹn ba lượt, một lần bởi vì nhiệm vụ khẩn cấp cho người ta leo cây, một lần xem phim đến một nửa đột nhiên chạy ra ngoài đánh quái, lần thứ ba lúc ăn cơm nói tới nghề nghiệp của nhau, Thẩm Diệu không thể nói thật, nói dối lại không cẩn thận bị người ta chọt thủng tại chỗ, sau đó liền không có sau đó.

Thẩm Diệu cảm thấy cái nghề của mình muốn yêu đương thật sự rất khó, cấp bậc giữ bí mật của nghề này quá cao, hoặc là tiêu thụ nội bộ với đồng nghiệp, hoặc là phải che giấu người yêu, cho nên trên lý trí Thẩm Diệu đã chuẩn bị cô độc cả đời, nhưng lý trí thì lý trí, trong lòng vẫn nhịn không được có chờ mong.

"Coi trọng cũng không có gì không được, là một họa sĩ lớn." Tưởng Trạch nuốt mây nhả khói, nương theo đề tài vừa nãy tiếp tục nói, "Còn rất nổi tiếng, nghe nói qua chưa?"

"Chưa từng nghe nói." Thẩm Diệu lắc đầu, đỏ mặt mạnh mẽ nói tránh đi, "Anh Tưởng, lúc em làm nhiệm vụ có một hộp socola thủ công bị thủy quái ăn cắp vào trong hồ rồi, rất đắt, anh chi trả cho em đi."

"Socola?" Tưởng Trạch tử thủ kinh phí hệt như ác long canh giữ tiền vàng, "Cái thứ mấy chục đồng, không đáng để báo lên."

"Đâu ra mấy chục đồng?" Thẩm Diệu gục xuống bàn, u oán nói thầm, "Tận mấy trăm đó, bình thường em căn bản không nỡ mua, hôm nay hiếm khi hạ quyết tâm mua một lần, mới ăn ba viên đã vào mồm thủy quái rồi…"

Tưởng Trạch mặt dày mày dạn cự tuyệt: "Dù sao nếu không rớt xuống nước thì tới giờ cũng chẳng còn, coi như chú mày đã ăn vào bụng đi."

Thẩm Diệu tủi thân đến độ nằm liệt thành một vũng trên bàn: "Em mặc kệ, rõ ràng em chưa ăn vào bụng, buổi tối em liên tiếp giết hai ma vật, cơm chiều cũng chưa kịp ăn nữa…"

Tưởng Trạch không kiên nhẫn: "Dậy dậy! Ăn ít vài miếng socola có thể chết hả?"

Thẩm Diệu lướt qua hơn nửa mặt bàn vươn tay kéo tay áo Tưởng Trạch lúc la lúc lắc, chớp đôi mắt to mềm mại dài giọng làm nũng: "Em chết đó —— em vừa đói vừa mệt vừa thèm vừa lạnh vừa đau khổ, anh Tưởng —— báo cáo cho em đi, anh Tưởng —— "

Ống thép thẳng Tưởng Trạch ghét bỏ rút tay áo về, thô giọng nói: "Đi đi đi, anh không thích cái kiểu này của chú mày đâu!"

Lúc này, cửa phòng thẩm vấn bị đẩy ra một cái khe nhỏ, Thẩm Diệc Thanh từ sau cửa lộ ra nửa khuôn mặt, nói: "Tôi thích."

Thẩm Diệu: "…"

Tưởng Trạch: "…"

Vẻ mặt Thẩm Diệu ngu ngơ, nhất thời không kịp hiểu, nghi hoặc nói: "Anh thích cái gì?"

Thẩm Diệc Thanh đẩy cửa vào, trong giọng nói mang theo một chút bức thiết mơ hồ nói: "Tôi thích kiểu này của em."

"…" Thẩm Diệu nhận ra vừa rồi mình làm nũng bán manh đều bị Thẩm Diệc Thanh nghe được, trong đầu oanh một tiếng, mất thể diện đến mức hận không thể chui xuống gầm bàn, tuy rằng trên mặt ráng chống đỡ không lộ ra biểu cảm xấu hổ gì, nhưng vùng đỏ trên hai má đã lan tràn đến cổ.

"Phắc, tiểu Lưu đâu? Sao không tống cậu đi?" Tưởng Trạch rướn cổ lên nhìn ra bên ngoài, "Lại chạy đâu nhàn hạ rồi?"

Thẩm Diệc Thanh vô tội nhìn Thẩm Diệu, giải thích: "Không phải tôi cố ý muốn nghe, tôi chỉ ở cửa chờ em đi ra thôi."

"Chờ tôi làm gì?" Thẩm Diệu hết sức mất tự nhiên.

Thẩm Diệc Thanh: "Để cảm ơn hôm nay em đã cứu tôi, muốn mời em ăn khuya."

Thẩm Diệu đang xấu hổ muốn chết, không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt: "Không đi cám ơn tôi không đói bụng."

Thẩm Diệc Thanh có nề nếp thuật lại: "Vừa rồi em nói với Tưởng đội là em vừa đói vừa mệt vừa thèm vừa lạnh vừa đau khổ."

Tưởng Trạch không tim không phổi cười ha ha: "Đúng đúng đúng, đúng là nói như vậy, trí nhớ họa sĩ lớn thật tốt."

Thẩm Diệu: "…"

Vì thế mấy phút đồng hồ sau, Thẩm Diệu mặc áo khoác đồng phục lấy từ phòng trực ban, cùng với Thẩm Diệc Thanh bước ra cửa trung đoàn chấp pháp.

Thẩm Diệc Thanh: "Muốn ăn gì?"

Thẩm Diệu ngoan cường mà rụt rè nói: "Tôi không đi, tôi về nhà ăn."

Thẩm Diệc Thanh giống như không nghe thấy cậu cự tuyệt, ráng báo tên đồ ăn: "Tôi biết một tiệm không tệ, hương vị gan ngỗng non mềm, thịt bò lúc lắc, tôm hùm phô mai với súp bơ cua tiệm đó đều rất ngon."

Nghe thấy tên mấy món ăn, Thẩm Diệu không biết phấn đấu mà nuốt một ngụm nước bọt, trong mắt tràn ngập hướng tới, mất đi dũng khí cự tuyệt lần thứ hai.

Thẩm Diệc Thanh giơ tay cản một chiếc xe, thay đổi cách nói: “Hiện tại tôi cũng rất đói bụng, có điều tôi thật sự không quen ăn ở tiệm một mình, coi như giúp tôi một việc, nhé?”

Thẩm Diệu: “…”

Ăn ăn, không ăn cũng uổng, không vì cứu hắn thì socola cũng sẽ không mất!

Cậu bạn nhỏ Thẩm Diệu bụng kêu thầm thì phi nhanh lên xe!

Khóe môi Thẩm Diệc Thanh hơi hơi cong lên, dùng ánh mắt như nhìn một con mồi nhỏ, dùng sức chăm chú nhìn Thẩm Diệu.

Hai người vào trong tiệm, Thẩm Diệc Thanh ngựa quen đường cũ chọn mấy món ăn chiêu bài trong tiệm, lập tức nói với Thẩm Diệu: “Tùy tiện chọn đi, không cần khách khí, ăn không vô có thể đóng gói mang về.”

Thẩm Diệu nhìn trái nhìn phải, chỉ vào bảng đồ ăn hỏi: “Bạch tuộc mù tạc, được chứ?”

Khóe miệng Thẩm Diệc Thanh cứng ngắc một giây, lập tức nhanh chóng điều chỉnh tốt biểu tình, lộ ra một nụ cười dịu dàng nói: “Đương nhiên được, còn muốn ăn gì không?”

“Cứ vậy trước đi, ” Thẩm Diệu nói, “Cũng xêm xêm rồi.”

Vẻ mặt Thẩm Diệc Thanh hơi u buồn.

Đồ ăn nhanh chóng đưa lên đủ, Thẩm Diệc Thanh dùng ánh mắt vi diệu tựa như thấy thiên địch nhìn Thẩm Diệu khoan khoái gắp một miếng lại một miếng bạch tuộc mù tạc đưa vào miệng, nhìn chốc lát, Thẩm Diệc Thanh cẩn thận hỏi: “… Em thích ăn bạch tuộc hả?”

Thẩm Diệu thỏa mãn gật đầu: “Thích, tôi còn biết làm bạch tuộc viên chiên nữa, hương vị không ngon như bên ngoài, nhưng mà bỏ nhiều thịt bạch tuộc.”

Khắp nơi trên người Thẩm Diệc Thanh đều loáng thoáng phát đau: “…”

“Anh cũng ăn đi.” Thẩm Diệu đẩy dĩa bạch tuộc mù tạc về hướng Thẩm Diệc Thanh.

Thẩm Diệc Thanh hàm hồ lên tiếng, quay sang hướng khác cúi đầu cắt thịt bò, không nhìn tới bạch tuộc bầm thây thê thảm giữa bàn nữa.

Hết chương 5

Xúc ca: tui chỉ ăn một bữa cơm thôi vì sao còn phải nhìn hiện trường đồng loại tui bị phân thây chứ… QAQ

Xúc ca: bảo tàng cổ đại dưới đáy biển nhà anh có thể mua hết socola toàn thế giới về cho em, em làm nũng với anh đi nè… QAQ

6. Chương 6: Nuốt Phăng Vạn Dặm Như Hổ

Đồ ăn của cửa tiệm này vô cùng mỹ vị, chữa khỏi đầu lưỡi hàng năm bị nhà ăn đơn vị tổn thương của Thẩm Diệu. Dạ dày được đầy đủ an ủi thì cả người cũng sẽ vui vẻ theo, Thẩm Diệu vừa ăn vừa trò chuyện trời nam biển bắc với Thẩm Diệc Thanh, không cần cố sức giấu diếm thân phận trước mặt người bên cạnh, tâm trạng Thẩm Diệu hiếm khi thả lỏng thích ý.

Trong lúc nói chuyện với nhau, Thẩm Diệu biết được Thẩm Diệc Thanh là một họa sĩ có chút danh vọng, tuổi còn trẻ đã có được một phòng triển lãm của mình, còn mua một căn biệt thự trên một sườn núi nhỏ, sống cuộc sống sáng tác nửa ẩn cư.

"Thật tốt, " Thẩm Diệu nuốt xuống một miếng bạch tuộc, trong mắt lộ ra khát khao không thèm che giấu, "Quả thực là cuộc sống trong mơ của tôi, cơ mà làm cái nghề như tôi thì cả đời cũng không cần nghĩ tới."

Thẩm Diệc Thanh mờ ám cong môi: "Cái này cũng nói không chắc."

"Không có khả năng." Thẩm Diệu không lĩnh hội được hàm ý trong lời nói của hắn, nâng má cười tự giễu, trên hai gò má lộ ra hai lúm đồng tiền nhợt nhạt.

Thẩm Diệc Thanh nhìn hai lúm đồng tiền ấy, nhiệt độ trong mắt cao lên một chút, hắn hắng giọng một cái, hỏi: "Về sau tôi có thể ngẫu nhiên hẹn em không?"

Thẩm Diệu chần chờ: "A…"

Người đàn ông ở trước mắt thoạt nhìn rất ưu tú, hơn nữa khó được chính là không cần hao tâm tổn trí giấu hắn cái gì, nhưng với người xa lạ mới quen biết vài tiếng mà hắn đã biểu hiện nhiệt tình như vậy, không khỏi có hiềm nghi công tử trăng hoa… đại não Thẩm Diệu lãnh tĩnh vận hành, cả người chính là vô cùng lý trí!

"Có thể chứ? Nếu có thời gian tôi muốn mời em đến phòng triển lãm tham quan tác phẩm của tôi, " dường như Thẩm Diệc Thanh tận lực đè thấp giọng, giọng nói từ tính nhu hòa từ miệng hắn nói ra tựa như rượu đỏ tràn ra miệng bình, tỏa đượm hương làm người ta khẽ say. Thẩm Diệu thất thần, Thẩm Diệc Thanh tư thái tao nhã thoáng cúi người, vươn tay lướt qua mặt bàn, dùng khăn tay nhẹ nhàng lau đi vết tương bên khóe môi Thẩm Diệu.

Tiểu xử nam ngây thơ bên kia bàn không thể tự ức chế mà đỏ mặt, bộ dạng giết quái hung hãn hai giờ trước không còn sót lại chút gì, cả người tựa như một ly kem hòa tan, ngọt đến chảy nước.

Thẩm Diệc Thanh mỉm cười, làm như không hề phát hiện, tiếp tục dùng làn điệu dụ người nghiêm trang chững chạc nói: "Đề tài tác phẩm của tôi lấy phương Tây ma huyễn làm chủ, tôi nghĩ hẳn là em sẽ cảm thấy hứng thú… Lại nói, hiện nay tôi đang sáng tác tác phẩm tên là «Kỳ lân trong tia nắng ban mai»." Trong đôi mắt sáng nhẹ của Thẩm Diệc Thanh lộ ra một chút ngây thơ, nhẹ giọng hỏi: "Trên thế giới thật sự có kỳ lân sao? Em nói cho tôi biết đi, tôi không nói cho người khác biết đâu."

Dáng vẻ lơ đãng toát ra chút tính trẻ con của người đàn ông trưởng thành tuấn mỹ mị lực đến lạ thường, Thẩm Diệu vèo một phát cúi đầu, điên cuồng hút mấy ngụm nước đá hạ nhiệt cho đầu óc, lập tức hàm hồ nói: "Có."

Thẩm Diệc Thanh dịu dàng nói: "Vậy em tới nhìn giúp tôi xem tôi vẽ đúng không, được chứ?"

Người này tuyệt đối là một tên trăng hoa, đừng bị mê hoặc! Thẩm Diệu đỏ mặt ráng chống đỡ: "Vậy anh nhờ Tưởng đội giúp anh xem đi, hắn nhiều kinh nghiệm."

Thẩm Diệc Thanh: "…"

Thẩm Diệu: "Hừ."

"Được rồi, tôi đầu hàng." Thẩm Diệc Thanh giơ hai tay lên, thẳng thắn được khoan hồng, "Tôi có ấn tượng cực tốt với em, có thể cho tôi một cơ hội kết bạn với em không?"

Hắn vừa thẳng thắn thành khẩn, Thẩm Diệu liền không có lý do cự tuyệt, một chú nai con khát vọng yêu đương tung tăng chạy như bay trong lòng Thẩm Diệu, một đường nghiêng ngả lảo đảo, đâm vỡ vụn bức tường lý trí thật vất vả mới xây lên của Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu nhanh chóng liếc Thẩm Diệc Thanh một cái, chữ "không" dạo qua một vòng trên đầu lưỡi đã bị nuốt xuống: "Được rồi."

Cuối cùng Thẩm Diệu mơ mơ màng màng giao ra số điện thoại riêng với nick wechat của mình, ngồi trên chiếc xe Thẩm Diệc Thanh gọi giùm cậu trở về nhà.

Sau khi về nhà, chuyện đầu tiên Thẩm Diệu làm chính là mở hộp pate mèo cho Quất ca bị vắng vẻ cả một đêm, Quất ca chính là tên của con mèo gừng* này, kêu nó là ca bởi vì hình thể nó khổng lồ rất có khí thế.

**Mèo gừng trong tiếng Trung là quất miêu.*

Thẩm Diệu ngồi ở bên giường nhìn Quất ca ăn pate hộp.

Căn hộ này cách âm rất tốt, ngay cả động tĩnh rất nhỏ như tiếng kim giây chạy tích tắc của đồng hồ treo tường cũng nghe rõ mồn một, Thẩm Diệu nghe nghe, bỗng nhiên cảm thấy trong phòng tĩnh lặng đến độ khiến người ta hốt hoảng, vì thế lấy điện thoại ra chọn một ca khúc phong cách nhẹ nhàng phát lên, vừa nghe vừa tùy tay lật trang chủ của Thẩm Diệc Thanh. Thẩm Diệc Thanh không đăng gì cả, kéo hết xuống dưới cũng chỉ có mấy tấm ảnh phong cảnh góc độ chụp tùy ý, thoạt nhìn như là một hải đảo, Thẩm Diệu không thú vị ném di động sang một bên.

Lúc này, Quất ca ăn xong pate hộp, Thẩm Diệu ôm cái mặt lông của nó hung hăng hút một hơi, lập tức sảng khoái tinh thần đổ ập ra sau, cả người lún vào trong nệm mềm mại.

"Meo ——" Quất ca mập như con heo nhỏ cũng nhảy lên theo, tức khắc chiếm lĩnh hơn phân nửa cái giường, khí thế nuốt phăng vạn dặm như hổ.

Thẩm Diệu nghiêng người ôm Quất ca vào trong ngực xoa nắn, lúc lông mèo mềm mại phất qua đầu ngón tay, cả thế giới dường như cũng theo đó trở nên nhu hòa. Thẩm Diệu thích ý híp mắt, sau khi tỉnh táo lại suy nghĩ đến dáng vẻ bị thả thính đến thất điên bát đảo của mình lúc ăn cơm tối, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, cậu vứt Thẩm Diệc Thanh ra sau đầu, chuyên tâm hưởng thụ thời gian buổi tối tốt đẹp.

Cùng lúc đó, trong sân sau của một căn biệt thự, Thẩm Diệc Thanh cũng đang vuốt ve một con bò nhỏ, con bò nhỏ này vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, thịt trên người tuy ít chút, nhưng được cái non mềm.

Thẩm Diệu xoa mèo hắn xoa bò, có thể nói là tương đối đồng bộ.

Bò nhỏ đang nhàn nhã ăn cỏ, dùng đuôi lười biếng xua đuổi ruồi bu, Thẩm Diệc Thanh khẽ vuốt đầu nó, ngón áp út tay phải hóa thành một xúc tu mềm mại ướt át, lặng lẽ tiến vào trong lỗ tai bò nhỏ, bò nhỏ không kiên nhẫn quay đầu trốn tránh, nhưng vài giây sau nó đã bị chất lỏng thôi miên do xúc tu phân bố ra khiến cho ngủ như chết, phịch một tiếng nằm úp sấp dưới đất.

—— Cố gắng khiến đồ ăn dịu ngoan chết không đau khổ là một nguyên tắc của Thẩm Diệc Thanh.

Bữa cơm tối hôm nay, Thẩm Diệu ăn no mười phần, nhưng Thẩm Diệc Thanh lại chỉ ăn no được một phần mười, gần như sắp đói bụng đến tụt huyết áp, vô cùng thảm thương.

Con bò này vốn là bữa sáng ngày mai, cơ mà loại chuyện "bữa sáng chuẩn bị trước vô tình biến thành bữa ăn khuya" hiển nhiên bất luận là ở giới nhân loại hay là giới ma vật đều thường xuyên phát sinh. Ngón tay trên hai bàn tay Thẩm Diệc Thanh hóa thành mười cái xúc tu, phân biệt quấn lấy vài bộ phận túm con bò lên, con bò ngủ đến bất tỉnh bò sự, hồn nhiên không biết mình sắp bị ăn.

Thẩm Diệc Thanh liếm liếm môi, đôi môi hình dáng chúm chím chậm rãi mở ra một cái khe, lộ ra răng nanh trắng nõn chỉnh tề bên trong… Lập tức, cái mồm kia tựa như miệng rắn nuốt mồi, chợt mở rộng không biết bao nhiêu lần, da môi và các đốt xương đều mềm mại biến hình như cao su đất sét, cái cằm đường cong tuấn lãng cũng lạch cạch một tiếng rớt trên cỏ, trong khoảnh khắc này nếu từ chính diện nhìn qua thì cả người Thẩm Diệc Thanh chính là một cái miệng rộng. Có điều hình tượng khủng bố này thực tế chỉ duy trì không đến một giây đồng hồ, hắn há miệng, mười cái xúc tu liền nhanh chóng ném cả con bò vào trong

miệng hắn, mà sau khi bò vào miệng, Thẩm Diệc Thanh liền lập tức khôi phục nguyên dạng, bụng cũng không có chút nào phồng lên, cũng không biết con bò kia bị hắn ăn đi đâu rồi.

Một thanh niên phong độ nhẹ nhàng tuấn mỹ, khoác một thân ánh trăng như sương mai trong trẻo, đứng dưới một cây phù dung hoa trắng hồng nở rộ, một hơi nuốt sống một con bò.

Thẩm Diệc Thanh xoa xoa bụng: "Ợ."

Cuối cùng cũng ăn no.

Mùa thu, trong vườn hoa ít thực vật nở rộ, trừ cây phù dung kia ra, thì cũng chỉ còn hoa cúc đủ loại kiểu dáng, sống lưng Thẩm Diệc Thanh thẳng tắp, hai vai ngang bằng, tao nhã tản bộ trên đường mòn vườn hoa, bởi vì tản bộ trợ giúp tiêu hóa.

Đi đi, Thẩm Diệc Thanh phì phì phun ra vài ngụm lông bò.

Lại đi đi, Thẩm Diệc Thanh đột nhiên oa một phát mở cái miệng to như bồn máu, lấy từ trong miệng ra một cái đầu lâu bò đầy đủ, tùy tay ném trên mặt bùn hoa viên.

Lại đi đi, Thẩm Diệc Thanh hệt như phun vỏ hạt dưa mà phèo phèo phèo phèo phun ra bốn cái chân bò đen đen.

Sau khi phun hết những thứ không dễ tiêu hóa ra ngoài, Thẩm Diệc Thanh cũng vừa lúc đi tới cạnh bể bơi lộ thiên của biệt thự. Hắn đứng ở trước bể bơi cởi từng món quần áo trên người, khi hắn mặc quần áo thoạt nhìn cũng không cường tráng, ngược lại hơi có chút cảm giác gầy, nhưng mà theo quần áo chậm rãi rút đi, thân thể kiện mỹ mà tràn ngập lực lượng kia liền lộ ra toàn cảnh dưới ánh trăng. Đường cong cơ bắp và tỉ lệ thân thể Thẩm Diệc Thanh có thể nói là hoàn mỹ, quả thực không khác gì pho tượng điêu khắc nam giới sinh ra từ tay một đại sư nghệ thuật nổi tiếng nào đó…

Mà đây là bởi vì, Thẩm Diệc Thanh chính là dựa theo tượng điêu khắc đó để biến ra thân thể!

Không giống mới là lạ!

Nhưng rất nhanh, thân thể nhân loại nam giới hoàn mỹ ấy mềm đi như một vũng bùn, sau đoạn biến hình ngắn ngủi, Thẩm Diệc Thanh biến thành một con bạch tuộc màu xám to lớn có đường kính đầu hơn ba mét, bạch tuộc sải đám xúc tu ào một tiếng nhào vào trong bể bơi, hơn hai mươi cái xúc tu mềm mại màu xám ở trong nước gợn ra từng đợt sóng nhỏ thích ý —— đây là biểu hiện khi kraken vui vẻ.

Thẩm Diệc Thanh tiên sinh, một vị họa sĩ thiên tài, thường được nhóm fangirl fanboy thân thiết xưng hô là "Đại Xúc", bọn họ không hề biết là, Thẩm tiên sinh thật sự là một đại xúc ý trên mặt chữ.

Thẩm Diệc Thanh là một con kraken, hắn sinh ra tại hải vực quanh đảo Banicks, năm nay hai mươi sáu tuổi. Cái tuổi của hắn ở xã hội loài người đã sớm là người trưởng thành không hơn không kém rồi, nhưng trong tiêu chuẩn của kraken có sinh mệnh hở ra là lấy ngàn năm làm đơn vị tính, thì hắn vẫn chỉ là một cục cưng bé bỏng. Đường kính đầu hơn ba mét lấy tiêu chuẩn nhân loại cân nhắc đã là rất lớn, nhưng cha Thẩm Diệc Thanh chính là siêu cấp cự quái biển sâu có thể xem du thuyền dài hơn trăm mét như món đồ chơi đội ở trên đầu. Nhưng từ một cục cưng đường kính ba mét, muốn lớn được như vậy ước chừng cần thời gian mấy trăm năm, Thẩm Diệc Thanh rất vừa lòng với độ lớn của mình hiện giờ, dù sao thì lớn như cha phải tiêu hao rất nhiều đồ ăn, đa phần thời gian mỗi ngày đều dùng để bắt mồi và ăn uống, mà hiện tại một bữa cơm Thẩm Diệc Thanh chỉ cần ăn một con bò nhỏ là no rồi, rất tiện lợi, cho nên Thẩm Diệc Thanh cũng không vội lớn lên.

"Hou ——" kraken bảo bảo híp đôi mắt bự như trái bóng rổ, thoải mái tắm ánh trăng một lát, sau đó múa may xúc tu mềm mại, làm hình cuộn sóng bơi tới mép bể, dùng quần áo trên bờ chùi chùi xúc tu, lấy điện thoại di động ra từ trong túi quần, mở album ra xem.

Trong album đều là ảnh selfie mà hắn tìm ra từ trang cá nhân của Thẩm Diệu trên đường về nhà.

Kraken bảo bảo mê luyến nhìn những tấm ảnh selfie của Thẩm Diệu, da bạch tuộc màu xám dần dần biến thành màu hồng phấn.

Màu sắc làn da sẽ tùy theo tâm tình thay đổi mà biến hóa, đây là một đặc thù của kraken, màu hồng nhạt có nghĩa là thẹn thùng và rơi vào bể tình…

"Hou! Hou!" Em ấy thật đáng yêu! Thật đáng yêu! Kraken bảo bảo Thẩm Diệc Thanh nhìn nhìn, ngượng ngùng vứt di động đi, hơn hai mươi cái xúc tu phấn phấn nộn nộn xoạt xoạt xoạt bao ở trên đầu, bao hết đầu hắn lại, Thẩm Diệc Thanh biến thành một viên bạch tuộc bự ùng ục ùng ục bốc lên bọt khí chìm xuống đáy bể bơi!

Hết chương 6

7. Chương 7: Hoàng Tử Cá Mặt Trăng Điện Hạ Giá Lâm

Sáng thứ hai, Thẩm Diệu ở văn phòng viết bù hai bản báo cáo nhiệm vụ hồi thứ sáu.

Tầng mây âm trầm muốn mưa báo trước một đợt hạ nhiệt độ ập đến, trong phòng bắt đầu hơi lạnh, có đồng nghiệp mở điều hòa lên, gió nóng khô ráo sưởi văn phòng đến ấm áp thích ý, Thẩm Diệu ngáp liên miên buồn ngủ đến hai mắt đẫm lệ mông lung, hiệu suất làm việc thấp đến độ khiến người ta giận sôi, mắt thấy một buổi sáng sắp sửa đi qua, báo cáo lại mới viết được một nửa.

Gương mặt đen râu ria xồm xàm của Tưởng Trạch bất ngờ không kịp đề phòng xuất hiện ở phía trên: "Thẩm Diệu!"

Thẩm Diệu vội thẳng lưng, mặt viết đầy chữ hăng hái: "Tưởng đội, em đang bổ sung báo cáo nè."

"Anh thấy chú mày cũng sắp ngủ rồi!" Tưởng Trạch vỗ một phát thật mạnh trên lưng Thẩm Diệu, giọng như sấm rền nói, "Hăng hái chút! Phòng họp số 2 buổi chiều 1h có một cuộc họp, cấp trên điểm danh muốn chú mày tham gia, giữa trưa chú mày ăn cơm nhanh lên về đây sớm, chớ tới trễ."

Bị cấp trên điểm danh tham dự cuộc họp thì thường là có nhiệm vụ đặc biệt phát xuống, Thẩm Diệu tinh thần tỉnh táo, tò mò hỏi: "Có nhiệm vụ đặc biệt ạ?"

"Trên cuộc họp lại nói." Tưởng Trạch mỉm cười, trong ánh mắt có chút ý tứ xem kịch vui, "Mau viết báo cáo, trước khi tan tầm đưa đến."

Thẩm Diệu: "… Dạ."

Thẩm Diệu vừa nhìn thấy nụ cười của Tưởng Trạch, trong lòng liền bỡ ngỡ, cũng không phải cậu sợ nhiệm vụ nguy hiểm, huống hồ nếu là nhiệm vụ đặc biệt nguy hiểm thì Tưởng Trạch cũng không có khả năng vui sướng khi người gặp họa, trực giác nói với Thẩm Diệu, nhiệm vụ đặc biệt này hẳn là không nguy hiểm nhưng lại là cái loại hố hàng…

Thẩm Diệu đang vắt hết óc suy đoán, di động đột nhiên gửi tới một cái wechat, khóe mắt Thẩm Diệu miết qua màn hình, ngực thoáng buộc chặt một chút —— là wechat của Thẩm Diệc Thanh. Lần trước sau khi lưu phương thức liên lạc, Thẩm Diệc Thanh vẫn không có tìm cậu, Thẩm Diệu cũng rụt rè ngại chủ động liên lạc, cậu vừa lấy di động qua nhìn, trên màn hình là một câu đơn giản: "Đang bận hả?"

Thẩm Diệu duỗi dài cổ, giống như một bé chuột chũi rời hang tra xét tình hình quân địch, nhìn khắp nơi một vòng, thấy Tưởng Trạch đã về phòng làm việc của mình, liền xoay người qua cúi đầu đánh chữ: "Ở đơn vị làm báo cáo bổ sung, anh thì sao?"

Thẩm Diệc Thanh: "Ở dưới lầu đơn vị chờ em."

Đầu quả tim Thẩm Diệu khẽ run lên, do dự một chốc, cầm ly đứng dậy đi đến cạnh máy nước uống bên cửa sổ, giả thành dáng vẻ muốn rót nước thăm dò nhìn ra bên ngoài.

Văn phòng bọn họ đối diện cửa một đại viện, trên con đường ngoài cửa viện đối diện có đỗ một chiếc xe hơi, một người đàn ông dáng người cao ngất đang tựa vào thân xe cúi đầu nhìn di động, tuy rằng khoảng cách quá xa thấy không rõ mặt, nhưng nhìn khí tràng kia thì hẳn chính là Thẩm Diệc Thanh không lầm.

Thẩm Diệu ngây ngô đứng cười trước máy nước uống chốc lát, sau đó cầm cái ly không trở lại chỗ ngồi, đánh chữ: "Nhìn thấy anh rồi, mười hai giờ tôi tan tầm."

Hiện tại thời gian biểu hiện trên điện thoại di động của Thẩm Diệu là mười một giờ năm mươi lăm.

Thẩm Diệc Thanh gửi tới một tin nhắn thoại: "Như vậy còn có ba trăm giây là có thể nhìn thấy em rồi, tôi phải đếm ngược, hai trăm chín mươi chín, hai trăm chín mươi tám…"

Thẩm Diệu sốt ruột: "Tôi cũng không biết dịch chuyển tức thời, còn phải xuống lầu, tính thêm hai phút nữa đi."

Trong giọng điệu của Thẩm Diệc Thanh mang một chút ý cười chơi xấu: "Tôi mặc kệ, coi như em đến trễ."

Thẩm Diệu chà chà lỗ tai nhuộm hồng, hé miệng cười, đang muốn tiếp tục hồi âm, sống lưng lại đột nhiên ớn lạnh một trận, trong lòng Thẩm Diệu lộp bộp, vừa nhấc đầu quả nhiên nhìn thấy Tưởng Trạch sau cửa sổ văn phòng đối diện đang ngậm thuốc lá vẻ mặt lạnh lùng nhìn mình.

Thẩm Diệu vội vàng căng mặt lên, để di động ở một bên, múa bút thành văn viết báo cáo, tốc độ cực nhanh, đáng tiếc não bị thính quậy thành tương hồ, viết cũng không phải tiếng người.

Tưởng Trạch: "…"

Mười hai giờ vừa đến, Thẩm Diệu bước nhanh đi ra khỏi cao ốc.

Thẩm Diệc Thanh đã chờ ở cửa, hắn mặc một cái áo khoác dài màu đen, phần eo hơi hơi bó lại làm nổi bật dáng người thon dài một cách hoàn mỹ, vạt áo và khăn quàng cổ rũ xuống bị gió thu lạnh lẽo thổi đến đồng loạt bay lên tà tà. Hắn đưa tay huơ huơ với Thẩm Diệu, một tay khác cầm một cái hộp dẹp dẹp.

"Đợi bao lâu rồi?" Thẩm Diệu hỏi.

"Không lâu." Thẩm Diệc Thanh nhếch khóe môi, nhét hộp trong tay vào ngực Thẩm Diệu, "Bồi thường em socola, hộp lần trước không phải rơi xuống nước sao."

Thẩm Diệu nhẹ nhàng a một tiếng, ngại ngùng từ chối: "Không cần anh đền…"

"Nhận." Động tác của Thẩm Diệc Thanh mềm nhẹ, đưa tay vuốt vuốt mái tóc bị gió thổi loạn của Thẩm Diệu, đầu ngón tay như có như không cọ qua hai má Thẩm Diệu, nhẹ giọng nói, "Ngoan."

Trái tim bé bỏng của Thẩm Diệu lập tức không tự chủ được nhảy dựng lên thình thịch thình thịch.

Cái này thật sự không thể trách cậu không có tiền đồ, muốn trách chỉ có thể trách Thẩm Diệc Thanh quá biết thả thính, mỗi một ánh mắt hắn nhìn Thẩm Diệu, mỗi một động tác giơ tay nhấc chân, mỗi một con chữ lướt ra từ miệng, đều mang theo một loại cảm giác tạo hình tinh xảo, hệt như người bước ra từ trong đam mỹ manga đặc biệt tìm Thẩm Diệu yêu đương.

Thẩm Diệu vừa bị thả bả đến thất điên bát đảo, trong lòng vừa lý trí cảnh cáo mình: bình tĩnh Thẩm Diệu, bình tĩnh, tên công tử trăng hoa này không biết dụ dỗ bao nhiêu người rồi, cho nên mới thuần thục như vậy!

Thẩm Diệu không biết chính là, một loạt hành động hôm nay của Thẩm Diệc Thanh còn thật sự đúng là quen tay hay việc, luyện ra được.

Hai mươi bốn giờ trước, trong căn biệt thự giữa sườn núi kia, Thẩm Diệc Thanh dựng một con gấu bông cao bằng người thật ở trước gương.

Thẩm Diệc Thanh bộp một tiếng vỗ vào tường, vỗ đến toàn thân con gấu bông rung lên, sau đó tà mị cười nói: "Bảo bối, đền em socola."

Gấu bông: "…"

Thẩm Diệc Thanh nhìn mình trong gương: "Hình như ngấy mỡ quá, làm lại."

Thẩm Diệc Thanh với gấu bông chóp mũi dán chóp mũi, môi với miệng gấu bông như gần như xa: "Bé dễ thương, em còn ngọt hơn cả socola."

Gấu bông: "…"

Thẩm Diệc Thanh khều cằm gấu bông lên: "Lúc ăn socola, phải nhớ tôi đó."

Gấu bông: "…"

Thẩm Diệc Thanh cảm thấy mỹ mãn thưởng thức dáng vẻ mặt đỏ tai hồng của Thẩm Diệu một chốc, xoay người nói: "Lên xe, dắt em đi ăn cơm."

Thẩm Diệu ôm hộp socola, tiếc nuối cự tuyệt: "Tôi đi không được, buổi chiều một giờ phải họp, không thể đến trễ."

Thẩm Diệc Thanh: "Buổi tối thì sao?"

Thẩm Diệu gật gật đầu: "Buổi tối có thể, năm giờ tôi tan tầm."

Thẩm Diệc Thanh nháy mắt với Thẩm Diệu một phát, nói: "Buổi tối tôi tới đón em."

Nói xong, xoay người lên xe.

Cậu bạn nhỏ Thẩm Diệu đơn thuần lại bị động tác nháy mắt của Thẩm Diệc Thanh thả thính, hai chân tê dại một trận.

Sáng hôm nay Thẩm Diệc Thanh ở trước gương luyện nháy mắt luyện đến mặt rút gân, cuối cùng cố gắng cũng nhận được hồi báo.

Thẩm Diệu rơi vào trạng thái hỗn loạn: "…"

Như vậy không được, bạn trai cũ của tên công tử trăng hoa này nói ít cũng có thể gom đủ một đoàn xe lửa, mình nhất định phải giữ lý trí, cứ từ từ.

Vì thế Thẩm Diệu mãnh liệt vẩy vẩy đầu, vẻ mặt lãnh khốc nói: "Nhưng mà nói không chừng buổi tối tôi sẽ có nhiệm vụ khẩn cấp."

"Vậy tôi nghe em an bài, " Thẩm Diệc Thanh dùng giọng điệu nửa đùa giỡn nửa nghiêm túc nói, "Mặc em sai phái."

"Ặc… ừm." Thẩm Diệu lãnh khốc thất bại, mặt đỏ tim đập ôm chặt socola của cậu.

Mười hai giờ năm mươi, Thẩm Diệu ăn một bụng socola đi vào phòng họp số 2.

Nhân viên tham dự cuộc họp lần này có đội trưởng đội phó trung đoàn chấp pháp, cùng với lãnh đạo và vài nhân viên của bộ liên lạc đối ngoại, bộ liên lạc đối ngoại là bộ ngành phụ trách ngoại giao với ma vật. Khác với trung đoàn chấp pháp, thường thì phần lớn ma vật mà bộ liên lạc đối ngoại giao tiếp là chủng loài đã có đầy đủ quy mô trí tuệ nhất định, những ma vật đủ quy mô đó thường không cần dựa vào xã hội nhân loại để sinh tồn giống những ma vật trí tuệ có số lượng thưa thớt, bọn họ có hệ thống xã hội và quy tắc pháp luật của mình, phần lớn đều có thể tự cấp tự túc, với nhân loại là trạng thái chung sống hài hòa hỗ trợ.

"Vậy đại biểu ma vật đâu?" Tưởng Trạch vừa vào phòng họp liền lớn giọng hỏi, "Vừa rồi tôi đi ngang qua còn nhìn thấy mà."

Hà Minh của bộ liên lạc đối ngoại mặt không đổi sắc nhìn hắn: "Lúc anh đi ngang qua bị anh dọa hôn mê rồi, bởi vì anh nhìn hắn một cái, hiện tại đang ở phòng nghỉ."

Tưởng Trạch trợn tròn mắt hột nhãn, căm giận sờ râu: "Phắc, thật là lắm việc, mặt mũi tôi có dọa người vậy sao?"

Hà Minh đẩy mắt kính, không trả lời vấn đề này, chỉ cau mày lạnh giọng nhắc nhở: "Chờ chút nữa đừng nói lời thô tục trước mặt đại biểu."

Một đám nhân viên bộ liên lạc đối ngoại đều là dáng vẻ tây trang giày da hào hoa phong nhã, đối lập rõ

rệt với hai đội trưởng quê mùa của trung đoàn chấp pháp, Thẩm Diệu tò mò vểnh tai, muốn tìm ra manh mối nhiệm vụ lần này từ trong lời nói của họ.

"Đại biểu kia ổn chưa?" Đợi chốc lát, Tưởng Trạch không kiên nhẫn gõ mặt bàn, "Nếu không thì chúng ta bắt đầu trước đi, dù sao thì hắn có yêu cầu gì ý tưởng gì không phải mấy người đều biết rồi sao? Vậy đừng chạy theo hình thức, không thì đợi chút nữa hắn thật vất vả tỉnh lại mà tôi nhảy mũi một cái mẹ hắn lại ngất xỉu nữa đi…"

Tưởng Trạch còn chưa nói xong, chỗ cửa phòng họp liền truyền đến một tiếng "rầm".

Đại biểu ma vật thật vất vả tỉnh dậy tới dự họp lại ngất xỉu!

Hà Minh bước nhanh đến xem xét tình huống, kêu thủ hạ đưa đại biểu về phòng nghỉ, hắn bất đắc dĩ xoay người, dùng ngón tay cách không khí chỉ chỉ Tưởng Trạch nói: "Đã bảo anh đừng có nói thô tục mà."

Tưởng Trạch cả kinh: "Tôi nói cái gì?"

Mắt kính của Hà Minh lóe ra tia sáng lạnh, từng chữ một nói: "Anh nói 'mẹ hắn'."

Tưởng Trạch tủi thân hết mức: "Vậy cũng coi như thô tục hả? Tiểu Hà vậy là cậu chưa từng thấy tôi mắng lời thô tục rồi."

Trong lòng Thẩm Diệu nhất thời nổi lên một trận dự cảm không tốt.

Thẩm Diệu giật nhẹ góc áo Tưởng Trạch, hữu khí vô lực nhỏ giọng hỏi: "Tưởng đội, không phải là người cá chứ…"

Tưởng Trạch phì một tiếng vui vẻ: "Há há, y vậy đó, lần này đủ cho thằng nhóc mày nũng nịu, xem hai người ai có thể làm màu hơn ai."

Thẩm Diệu khóc không ra nước mắt: "…"

"Trạng thái của đại biểu không quá thích hợp tham dự hội nghị, vậy chúng ta bắt đầu trước đi." Hà Minh đặt văn kiện ở trên bàn, có nề nếp nói, "Lần này bộ liên lạc ngoại giao chúng tôi muốn phát một nhiệm vụ đặc biệt cho trung đoàn chấp pháp, nhiệm vụ lần này thành công hay không sẽ ảnh hưởng đến quan hệ ngoại giao giữa chúng ta với bộ tộc người cá, cho nên hy vọng các vị của trung đoàn có thể nghiêm túc đối đãi, sau đây tôi sẽ giảng giải kỹ càng tỉ mỉ nội dung nhiệm vụ… Lần này trung đoàn chấp pháp cần phái ra một đội viên thâm niên, gánh vác việc làm vệ sĩ cho hoàng tử cá mặt trăng của bộ tộc người cá, phụ trách bảo vệ an toàn nhân thân của hoàng tử cá mặt trăng khi tiến hành hoạt động trong xã hội nhân loại sắp tới…"

Bảo vệ cá mặt trăng!? Mặt Thẩm Diệu xoạt một cái xanh mét.

Hết chương 7

8. Chương 8: Hoàng Tử Cá Mặt Trăng* Lại Lật Xe!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cá mặt trăng: là loài cá biển cỡ lớn có màu sắc sặc sỡ và thân ngắn, dẹp sống ngoài đại dương.

Cá mặt trăng với người cá mặt trăng kỳ thật là hai chủng tộc.

Cá mặt trăng là động vật, mà người cá mặt trăng thì lại là ma vật trí tuệ cấp cao kế thừa một phần gien của cá mặt trăng, người cá mặt trăng có thể lợi dụng ma lực tự do chuyển đổi giữa ba loại hình thái cá mặt trăng, người cá và nhân loại.

Trên internet đã từng có một ít chuyện ngắn về cá mặt trăng truyền lưu rộng rãi, đại khái nói cá mặt trăng là một loại sinh vật có trái tim thủy tinh cực độ, ánh mặt trời quá mạnh sẽ phơi nắng chết, mắt bị bọt khí trôi vào sẽ bị dọa chết, bị rùa biển vượt mặt sẽ hậm hực mà chết… Mấy câu chuyện đó mặc dù có hiềm nghi khoa trương quá lố, nhưng năng lực tự bảo vệ của cá mặt trăng yếu kém cũng là sự thật, sở dĩ chủng tộc cá mặt trăng có thể kéo dài đến nay, một nguyên nhân quan trọng đó là mắn đẻ, cá mặt trăng cái một thai có thể sinh từ hai mươi lăm triệu đến ba trăm triệu trứng cá, nhưng có thể sống đến kỳ sinh sôi nảy nở cũng chỉ cỡ ba mươi con.

Mà người cá mặt trăng kế thừa một phần gien cá mặt trăng, không chỉ năng lực tự bảo vệ mình kém, còn đa sầu đa cảm đến mức bệnh tâm thần, yếu đến kinh thiên động địa, tuy rằng Thẩm Diệu chưa từng tiếp xúc thực tế với người cá mặt trăng, có điều sự mảnh mai nhu nhược của họ đã sớm lấy hình thức chuyện đồn truyền khắp trong giới thợ săn ma.

Năng lực sinh sản của người cá mặt trăng kém xa cá mặt trăng, trái lại không khác gì nhân loại, trên lý luận vốn vô cùng dễ dàng bị tuyệt chủng, có điều trên thực tế người cá mặt trăng vẫn luôn là đối tượng được đồng minh người cá bảo vệ trọng điểm. Bởi vì người cá mặt trăng có thể chủ động phân bố ra một loại vật chất thần kỳ, loại vật chất đó có khả năng khôi phục vết thương của cá và trị liệu các loại bệnh tật cho cá, người cá mặt trăng có huyết thống càng thuần khiết thì vật chất phân bố ra có hiệu quả trị liệu càng tốt, thành viên vương tộc thì càng là sự tồn tại giống như thần y của tộc người cá, cho nên người cá chủng tộc khác vô cùng vui lòng cung cấp vật tư và sự bảo vệ cho bộ tộc người cá mặt trăng, đổi lấy tài nguyên chữa bệnh của họ.

Theo lời kể của Hà Minh, Thẩm Diệu hiểu biết chi tiết nhiệm vụ lần này.

Đây là một câu chuyện có chút tương tự «Nàng tiên cá».

Không lâu trước đây có một nhân loại, nhân loại này có một lần đi thuyền bất hạnh gặp tai nạn trên biển, sau khi thuyền đắm, nhân loại bắt được một khúc gỗ nổi trên biển chờ đợi cứu viện. Mà ngày đó hoàng tử cá mặt trăng vừa vặn không chịu cô đơn, biến thành bộ dạng nhân loại lén từ đáy biển chạy ra ngoài chơi, trùng hợp nhìn thấy người sống sót nổi ở trên biển, vì thế… hoàng tử cá mặt trăng đã bị hiện trường tai nạn trên biển dọa tới hôn mê, lật xe tại chỗ lộ ra cái bụng nhỏ trắng trắng mềm mềm, hệt như xác chết trôi ngửa mặt lên trời nổi lềnh bềnh trên mặt biển.

Nhìn thấy hoàng tử hình người trôi nổi ở trên biển, nhân loại may mắn còn sống sót kia còn tưởng rằng hoàng tử là du khách cùng thuyền với mình, vì thế dũng cảm bơi qua vớt hoàng tử lên, chia khúc gỗ cho hoàng tử một nửa. Sau khi hoàng tử tỉnh lại, bởi vì thấy hiện trường sự cố mà hoảng sợ muôn dạng, nhân

loại thấy thế dịu dàng trấn an hoàng tử cũng ca hát cho hoàng tử nghe, xua tan sợ hãi trong nội tâm hoàng tử. Lúc thuyền cứu viện đến, hoàng tử cá mặt trăng sợ hãi bơi đi, bởi vì chạy thoát quá gấp cho nên không lưu lại phương thức liên lạc của bất cứ nhân loại nào, mà sau lần đó hoàng tử cá mặt trăng liền nhớ mãi không quên nhân loại đã cứu mình ở hiện trường tai nạn trên biển…

Thẩm Diệu vốn cho rằng đây là «Nàng tiên cá» phiên bản hiện thực, nhưng càng nghe càng cảm thấy không thích hợp.

«Nàng tiên cá» là người cá cứu nhân loại, vị hoàng tử cá mặt trăng này thì lại được nhân loại cứu, trái ngược nha!

Tưởng Trạch nghe đến vui hớn hở, tàn thuốc vẩy đầy bàn: "Ha ha ha thật trâu bò, một người cá như hắn, ở dưới biển còn để nhân loại an ủi."

Thẩm Diệu cũng hung hăng đau lòng một phen cho người sống sót trong tai nạn biển kia.

"Nhưng mà, vị hoàng tử đó không biết người hắn muốn tìm là ai hả?" Thẩm Diệu hỏi, "Không tìm ra manh mối à?"

"Chúng tôi biết." Hà Minh đẩy mắt kính, "Chúng tôi căn cứ ngày tháng và địa điểm sự cố mà hắn cung cấp tìm ra con thuyền phát sinh tai nạn trên biển, còn thu thập ảnh chụp hành khách trên thuyền cho hoàng tử phân biệt, cuối cùng xác định nhân loại hắn muốn gặp là một nghệ nhân, tên là Tần Diệc Sâm, có lẽ cậu từng nghe nói."

Thẩm Diệu quả thật từng nghe qua, Tần Diệc Sâm là một ca sĩ thần tượng mới debut thời gian trước, bởi vì mặt mũi đẹp giọng hát tuyệt vời mà vừa mới debut liền nhanh chóng gặp may, hiện nay nhiệt độ trên mạng rất cao, Thẩm Diệu không quá chú ý giới giải trí mà còn cảm thấy đoạn thời gian trước thường xuyên nghe người ta nói về cái tên này.

Thẩm Diệu suy tư một chốc, hỏi: "Vậy mục đích của vị hoàng tử này là gì?"

Giọng điệu Hà Minh máy móc nói: "Hoàng tử muốn tái hiện một đoạn tình tiết trong truyện cổ tích, thành lập quan hệ yêu đương với Tần Diệc Sâm."

Thẩm Diệu một trận mê muội: "Quan hệ yêu đương? Vậy nhiệm vụ này không cách nào làm được, cái khác không nói, chỉ nói nếu Tần Diệc Sâm không thích hắn thì làm thế nào, em lại không thể gõ người ta hôn mê trói lại đây."

Tưởng Trạch xem náo nhiệt không chê lớn chuyện, ở bên cạnh vểnh chân phun vòng khói: "Gõ đi, một mình chú mày có thể đánh mười tên như hắn."

Thẩm Diệu: "…"

Hà Minh có nề nếp nói: "Điểm này cậu yên tâm, nhân viên bên chúng tôi đã tiến hành phổ cập khoa học về tri thức ở phương diện kén vợ kén chồng và kết hôn của nhân loại với hoàng tử cá mặt trăng rồi, hoàng tử đã minh xác chấp nhận khả năng tìm bạn đời thất bại, nhưng bất luận thế nào hắn cũng muốn thử, mà còn… muốn lấy hình thái và phương thức của nhân loại."

"Còn không thể để Tần Diệc Sâm biết hắn là người cá hả?" Thẩm Diệu chỉ tưởng tượng đến trình độ phiền toái của nhiệm vụ này thôi đã cảm thấy sắp hít thở không thông, "Chúng ta cũng không thể lấy danh nghĩa điều tra phát lệnh truyền gọi cho Tần Diệc Sâm, chỉ có thể nghĩ biện pháp làm cho bọn họ vô tình gặp nhau à?"

"Phải." Hà Minh uyển chuyển nói, "Bởi vì hoàng tử cho rằng ngoại hình ở hình thái người cá của mình không quá… mỹ quan, cho nên không muốn bại lộ thân phận trước mặt đối phương, có điều hoàng tử chủ động giấu diếm thân phận cũng đỡ được không ít phiền toái cho chúng ta."

Thẩm Diệu xoay chuyển con ngươi, nhớ tới dáng vẻ người cá mặt trăng trên sách giáo khoa, cười hì hì ra tiếng.

Cá mặt trăng bởi vì không có cái đuôi dài, thế nên phần đuôi cụt lủn, hình thái cá nhìn qua tựa như bị người ta lột bỏ một nửa khúc dưới, mà hình thái người cá thì lại càng thảm thiết, nửa người trên là hình

người thon dài duyên dáng, nửa người dưới lại là đuôi cá ngắn đến độ làm người ta giận sôi… đặc biệt có loại cảm giác chân ngắn!

May mà lúc họ hoàn toàn biến hóa thành hình thái nhân loại thì coi như bình thường, cho nên người cá mặt trăng hoặc là hình cá hoàn toàn, hoặc là hình người hoàn toàn, cực ít khi lấy hình thái người cá gặp người.

"Thế nào?" Hà Minh hỏi, "Còn có chỗ nào không hiểu về chi tiết nhiệm vụ không?"

Thẩm Diệu dũng cảm giơ bàn tay nhỏ bé: "Có!"

Hà Minh: "Mời nói."

Thẩm Diệu không hiểu: "Vì sao chọn em?"

Hà Minh đang muốn nói chuyện, Tưởng Trạch liền giành đáp: "Bởi vì chú mày đẹp."

Thẩm Diệu: "…"

Tưởng Trạch nghẹn cười đến mức vất vả: "Vốn dĩ ngày hôm qua phái tiểu Lưu đi, nhưng hoàng tử đó vừa nhìn thấy tiểu Lưu liền hôn mê, chê tiểu Lưu xấu quá cay mắt hắn, tiểu Lưu bị đả kích, không thấy hôm nay cậu ta đi làm vẫn luôn mang khẩu trang sao."

Thẩm Diệu: "…"

Thẩm Diệu: "Em còn một vấn đề."

Hà Minh: "Nói."

Thẩm Diệu thành khẩn đặt câu hỏi: "Có thể kêu hoàng tử tới từ đâu thì về chỗ đó không? Nhiệm vụ này em sợ em không đảm nhiệm nổi."

Tưởng Trạch cười ha ha: "Thằng nhóc mày cũng có lúc chết nhát ha!"

Hà Minh tiếc nuối lắc đầu: "Tôi biết nhiệm vụ này có chút vượt quá thường tình, nhưng mà, không thể. Bộ tộc người cá có thể cung cấp cho nhân loại rất nhiều trợ giúp, trên nguyên tắc chúng ta phải dùng hết sức giữ gìn quan hệ hợp tác thân thiết với bộ tộc người cá, huống hồ thù lao của nhiệm vụ lần này vô cùng phong phú, ngoại trừ lượng lớn thù lao bằng vật tư, hoàng tử cá mặt trăng còn đồng ý phối hợp với viện nghiên cứu sinh mệnh tiến hành một loạt thí nghiệm, cái này có trợ giúp thật lớn cho việc chúng ta nghiên cứu năng lực chữa trị siêu mạnh của vương tộc người cá mặt trăng. Hơn nữa thời hạn của nhiệm vụ lần này là ba mươi ngày, từ hôm nay trở đi, ba mươi ngày sau bất luận mục đích của hoàng tử có đạt được hay không, đều coi như nhiệm vụ thành công."

Cuộc hẹn với Thẩm Diệc Thanh buổi tối tám phần là phải ngâm nước nóng rồi, Thẩm Diệu cực kỳ không vui, mềm rũ rượi nằm phịch trên bàn hội nghị, kéo dài giọng không có hơi sức nói: "Biết rồi…"

Hà Minh thấy Thẩm Diệu không hề có động lực, chậm rãi nói: "Thù lao mà hoàng tử cá mặt trăng chi trả lần này sẽ có một phần dùng hình thức tiền thưởng chia cho chú mày, hạn mức vô cùng khả quan."

Thẩm Diệu còn phải trả tiền vay hai mươi năm xoạt một phát nhảy dựng lên, trong mắt lóe ra tia sáng hám giàu, ngẩng đầu ưỡn ngực nghiêm chào liền mạch lưu loát, chữ chữ vang dội hữu lực nói: "Nhận được! Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!"

Tưởng Trạch: "…"

Hà Minh: "…"

Đám thợ săn ma đời này thật sự là không thể tưởng tượng nổi, rất không thể tưởng tượng nổi!

Hoàng tử cá mặt trăng với các tùy tùng người cá của cậu ta được Hà Minh dàn xếp trong khách sạn cấp năm sao tối cao, sau khi đại biểu người cá tham gia hội nghị tỉnh lại, liền theo nhóm người Thẩm Diệu một đường về khách sạn gặp hoàng tử điện hạ.

Trước cửa phòng tổng thống, Hà Minh gập ngón trỏ lại, hệt như gõ vỏ trứng gà, dùng đốt ngón tay cẩn thận gõ hai cái trên ván cửa.

Thẩm Diệu: "…"

Nghĩ về tiền thưởng, nghĩ về tiền vay mua nhà hai mươi năm.

Qua chốc lát, cửa mở.

Trên giường lớn trong phòng là một thiếu niên nằm úp sấp, tấm chăn mỏng manh mềm mại phác họa thân hình cậu thực rõ ràng, thoạt nhìn nhỏ xinh lại tinh tế. Xung quanh thiếu niên tràn ngập hương khí nhàn nhạt, nhiệt độ điều hòa chỉnh đến vừa vặn, bốn góc giường mở máy hơi nước mở đến trong phòng mây mù dày đặc, hai hàng người hầu người cá chia ở hai bên thiếu niên, có người cắt sửa móng tay cho cậu, có người mát xa thân thể cho cậu, còn có một người dùng quạt nhỏ quạt huân hương trên tủ đầu giường, nhóm người hầu có nam có nữ, đặc điểm chung là mặt mũi xinh đẹp, thiếu niên như sao vây quanh trăng ở chính giữa đang nhắm mắt dưỡng thần, lông mi dài mảnh khẽ run làm cả khuôn mặt cậu thoạt nhìn có một loại yếu ớt như đồ sứ, tóc đen hơi dài nhu thuận tản ra trên chăn đệm.

Đây là hoàng tử cá mặt trăng thần kinh cực độ yếu ớt, một lời không hợp liền lật xe trong truyền thuyết sao.

Thẩm Diệu vừa ngửi được mùi huân hương trong không khí, xoang mũi liền ngứa khó có thể chịu đựng, Thẩm Diệu phản xạ có điều kiện hít sâu một hơi, lúc ý thức được chuyện lớn không ổn thì cũng đã không còn kịp rồi…

Trong căn phòng yên tĩnh đến độ kim rơi có thể nghe thấy, Thẩm Diệu đánh một cái hắt xì chà bá rung động đến tận tâm can: "Ắt —— xì!"

Hoàng tử cá mặt trăng với mười người hầu cá mặt trăng của cậu ta đồng loạt giật mình, ngay tắp lự, hoàng tử điện hạ một giây trước còn úp mặt xuống nằm trên giường đột nhiên xoay người, đầu lệch đi, mắt nhắm lại, đầu lưỡi lè ra, lộ ra cái bụng nhỏ trắng trắng mềm mềm với bộ ngực nho nhỏ.

Hoàng tử cá mặt trăng lại lật xe!

Hà Minh không nỡ nhìn thẳng đỡ trán quay đi.

Thẩm Diệu trợn mắt há mồm nhìn hoàng tử trắng dã nằm ở trên giường, vội xin lỗi nói: "Xin lỗi, có lẽ tôi hơi dị ứng với mùi huân hương này…"

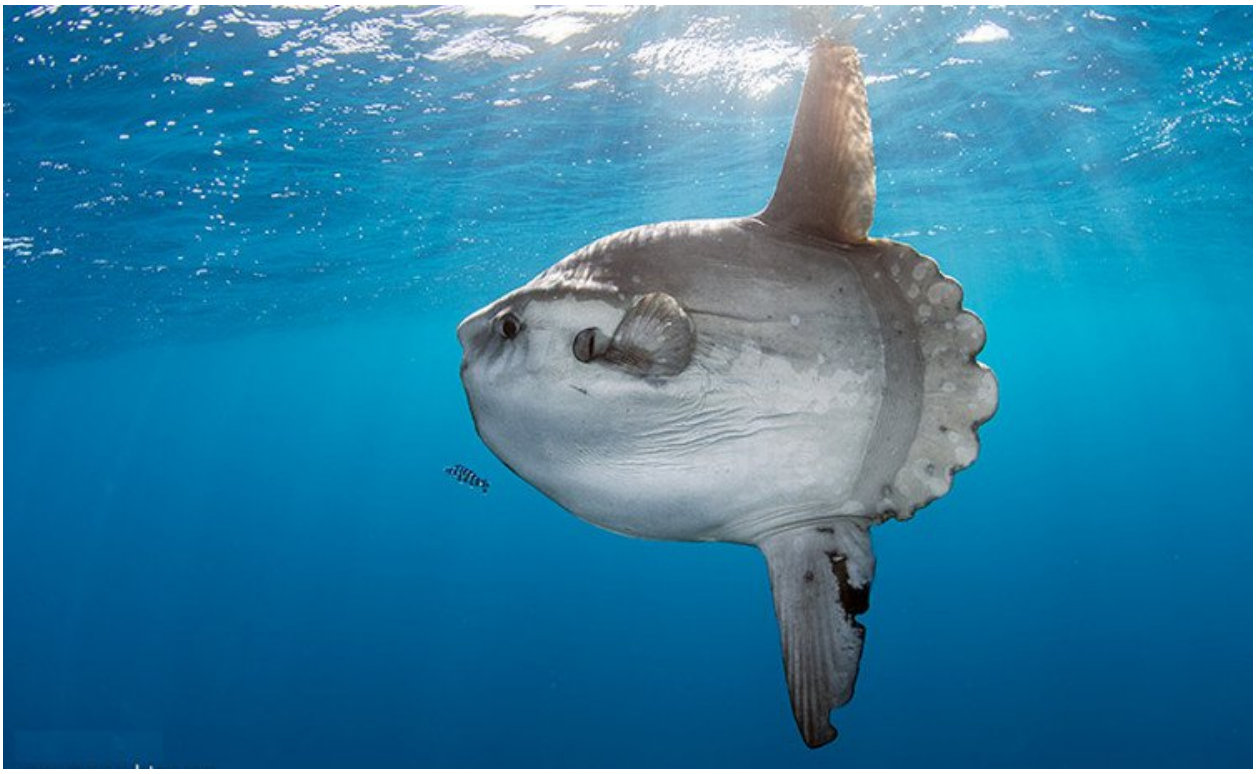

9. Chương 9: Khổ Sở Đến Nỗi Da Mặt Cũng Chảy Xuống Cần Gạt Số

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Người hầu cá mặt trăng quạt huân hương bên cạnh nghe Thẩm Diệu nói dị ứng mùi vị kia, lập tức bưng lư hương lên chạy ra ngoài ném đi, sợ Thẩm Diệu lại đánh thêm một cái hắt xì nữa, những người hầu cá mặt trăng còn lại thì xông lên có ý đồ đánh thức hoàng tử, có người ấn huyệt nhân trung – giữa mũi và miệng, có người nhỏ giọng kêu gọi, có người nhẹ nhàng lay thân thể hoàng tử.

Thẩm Diệu nửa buồn cười nửa áy náy nhìn nhóm người hầu người cá bận việc, nhỏ giọng kề tai với Hà Minh: "Mấy người hầu đó sao không lật xe?"

Hà Minh nhẹ giọng giải thích: "Càng là người cá mặt trăng huyết thống tinh thuần thì trình độ yếu ớt của thần kinh lại càng cao, những người hầu đó phần lớn là máu lai, không dễ lật."

Thẩm Diệu nghẹn cười: "Hoàng tử sao không dứt khoát tìm người cá chủng tộc khác, như vậy không phải càng bảo đảm sao?"

Hà Minh: "Thật ra căn phòng cách vách có một đội thị vệ người cá, tạo thành từ người cá mập, người cá chình điện và người cá voi sát thủ, ý chí của bọn họ cứng cỏi, sức chiến đấu lại rất cao, tại thời khắc mấu chốt có thể bảo đảm an toàn của hoàng tử, có điều bị người cá ngoại tộc theo cạnh thì tinh thần hoàng tử sẽ khẩn trương, cho nên bọn họ không thể xuất hiện trong phạm vi tầm mắt hoàng tử, chỉ có thể âm thầm bảo vệ."

Thẩm Diệu bội phục nói: "Ảnh vệ trong truyền thuyết ha."

Hà Minh: "..."

Lúc này, hoàng tử bé mảnh mai tỉnh dậy.

"Vừa rồi là ai hắt xì?" Hoàng tử mở miệng, giọng mềm mại hệt như kẹo đường, "Dọa lật tôi."

“Là tôi, xin lỗi.” Thẩm Diệu thành khẩn cam đoan, “Lần sau không hắt xì… Hoặc là tôi chạy ra bên ngoài hắt.”

Hoàng tử ngồi dậy dưới sự nâng đỡ của người hầu, đó là một mỹ thiếu niên không hề kém hơn Thẩm Diệu, diện mạo người phương đông, thoạt nhìn nhỏ hơn Thẩm Diệu hai ba tuổi, khóe mắt hơi hơi ửng hồng, mơ hồ lưu lại chút nước mắt bị cái hắt xì dọa ra, dáng vẻ vô cùng thiếu ngược.

Sau khi hoàng tử thấy rõ diện mạo Thẩm Diệu liền nhẹ nhàng thở ra, ngồi đến vững vàng, một chút cũng không lật.

Thẩm Diệu thoải mái tự giới thiệu: “Hoàng tử điện hạ chào ngài, tôi là vệ sĩ mới của ngài, trong ba mươi ngày sắp tới sẽ đảm nhiệm công việc bảo vệ ngài, tôi tên Thẩm Diệu.”

Hoàng tử mảnh mai gật gật đầu: “Tên nhân loại của tôi là Vu Phàm Phàm, là do Hà tiên sinh của bộ liên lạc ngoại giao lấy cho tôi.”

Tên cá lật lật hả*!? Thẩm Diệu phì cười, lại ho nhẹ một tiếng nhanh chóng điều chỉnh tốt biểu tình.

*Vu Phàm Phàm và ngư phiên phiên (nghĩa là cá lật lật) đều đọc là yú fān fān.

Hoàng tử cá lật lật lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, hơi mở to hai mắt: “Tên này không tốt sao? Hà tiên sinh nói tên này ngụ ý thuận buồm xuôi gió, bất luận làm gì cũng sẽ rất thuận lợi.”

“Không có, tên này rất hay, vừa nghe liền thấy có một loại hơi hướm đặc biệt thuận lợi!” Thẩm Diệu căng khuôn mặt nhỏ nhắn chém gió lung tung, nghĩ thầm rằng Hà Minh này bình thường nhìn đứng đa đứng đắn, hóa ra lại là phúc hắc.

Cá lật lật khẽ vuốt ngực, thở phào một cái.

Hà Minh lại dặn dò một ít chi tiết với Thẩm Diệu sau đó liền rời đi, công việc chủ yếu của Thẩm Diệu trong ba mươi ngày sắp tới là khi hoàng tử ra đường, phụ trách bảo vệ và nhắc nhở hoàng tử về tri thức của xã hội nhân loại, không để hoàng tử ở bên ngoài làm ra chuyện gì không hợp với lẽ thường. Mà mỗi tối sau khi hoàng tử trở lại khách sạn nghỉ ngơi, công việc ngày đó của Thẩm Diệu liền tuyên cáo chấm dứt, có thể mướn phòng ở khách sạn gần đây ngủ, cũng có thể về nhà. Suy xét đến việc trong nhà còn có một con mèo gừng oa oa đòi ăn, Thẩm Diệu quyết định phiền phức một chút, mỗi ngày chờ hoàng tử nghỉ ngơi rồi thì mình an vị trên xe taxi về nhà, dù sao thì tiền xe có thể xin chi trả.

“Điện hạ, hôm nay ngài an bài xuất hành như thế nào?” Hà Minh đi rồi, Thẩm Diệu hỏi.

Lỡ như hôm nay hoàng tử không định ra ngoài, thì đêm nay cậu còn có thể đi ăn cơm với Thẩm Diệc Thanh.

“Tôi còn chưa nghĩ ra…” Hoàng tử nói xong, xoa xoa bụng nhỏ nói, “Tôi đói bụng, muốn ăn trước.”

Cậu ta vừa dứt lời, một người hầu cá mặt trăng đã sớm chờ ở nơi đó liền bưng một cái thố đựng canh đi qua, cung kính nói: “Thuộc hạ đã chuẩn bị sứa mũ hoa tươi mới cho ngài.”

Thẩm Diệu tò mò rướn cổ lên nhìn, trong thố canh đựng đầy một con sứa to màu trắng, thoạt nhìn dường như còn chưa chết, xúc tu mềm mại trong suốt tuyệt đẹp múa may trong nước.

Cá mặt trăng thích ăn sứa, người cá mặt trăng cũng thế.

“Ta ăn ngán rồi.” Hoàng tử không vui bĩu cái miệng nhỏ nhắn, đẩy thố canh ra, “Sứa sứa, mỗi ngày đều ăn sứa, thật vất vả lên bờ một lần, ta cũng muốn nếm thử đồ ăn của nhân loại.”

“Nhưng mà, ” người hầu vẻ mặt khó xử, “Trước khi lên bờ bệ hạ cố ý dặn dò chúng tôi, nói không thể để ngài ăn lung tung, bởi vì đồ ăn của nhân loại có lẽ ngài sẽ ăn không quen…”

“Ngươi dám phản đối yêu cầu của ta hả?” Hoàng tử luôn luôn nói cái gì là cái đó sợ ngây người, đôi mắt xinh đẹp trừng đến tròn xoe, tức khắc đong đầy nước mắt.

Thẩm Diệu nhất thời có loại dự cảm không tốt lắm.

Người hầu vội vàng biện giải: “Không không không…”

"Thế mà còn nói không với ta!" Hoàng tử chịu nỗi khổ bạo lực ngôn ngữ của thuộc hạ nghiêng đầu một phát, đầu lưỡi hồng hồng lộ ra, rầm một tiếng ngửa mặt lật qua!

Hoàng tử cá lật lật lại lật xe!

Nhóm người hầu lại xông lên véo nhân trung hoàng tử, Thẩm Diệu nhân cơ hội gửi wechat cho Thẩm Diệc Thanh: "Thực sự là nhiệm vụ khẩn cấp, tôi đang gặp mặt người ủy thác, buổi tối không thể ăn cơm với anh."

Thẩm Diệc Thanh lập tức hồi âm: "Nhiệm vụ gì?"

Thẩm Diệu: "Phải giữ bí mật, xin lỗi."

Thẩm Diệc Thanh ở trong ô tô vẻ mặt không vui ngẩng đầu nhìn về phía khách sạn cách đó không xa, suy đoán Thẩm Diệu ở trong căn phòng nào.

Phải, từ giữa trưa hắn đưa socola cho Thẩm Diệu xong sau đó liền vẫn luôn chờ ở dưới lầu không đi, thấy Thẩm Diệu ra ngoài còn lén lút một đường lái xe theo lại đây!

Thẩm Diệu gửi tin nhắn xong, cảm thấy giọng điệu cự tuyệt tiết lộ tình hình nhiệm vụ cụ thể của mình vừa rồi có hơi cứng nhắc, liền nói tránh đi: "Anh đang làm gì?"

Thẩm Diệc Thanh ngồi ở trong xe, mặt dày mày dạn nói dối: "Tôi đang vẽ tranh."

Đề tài chuyển đến lĩnh vực cao cấp, Thẩm Diệu đang tự hỏi nói gì để ra vẻ mình tương đối không tầm thường, bên phía Thẩm Diệc Thanh đã gửi tới một tin nhắn thoại, ngắn gọn hai chữ: "Vẽ em."

Thẩm Diệu bị âm thanh trầm thấp lại dịu dàng kia thả thính đến lỗ tai tê rần, phản xạ có điều kiện rụt cổ lại.

Thẩm Diệc Thanh: "Muốn xem không?"

Thẩm Diệu tội nghiệp: "Muốn."

Thẩm Diệc Thanh: "Cuối tuần này tới nhà tôi xem nhé?"

Thẩm Diệu: "Cuối tuần có lẽ tôi cũng không có thời gian."

Thẩm Diệc Thanh bình tĩnh đáp lại: "Được, vậy về sau lại nói."

Để điện thoại xuống, Thẩm Diệc Thanh thất vọng đến độ cuồng vứt xúc tu ở trong xe!

Cảm thấy mình biểu hiện dường như có chút không thành ý, Thẩm Diệu cho ra lời giải thích ở hạn độ lớn nhất: "Đây là một nhiệm vụ hộ vệ, tôi phải làm vệ sĩ cho người ta một tháng, cho nên một tháng này thời gian của tôi đều không tự do."

Thật vất vả đụng phải một người có chút động lòng, rồi lại bị công tác làm chậm trễ, Thẩm Diệu hơi buồn bực để điện thoại di động xuống, nghĩ thầm rằng chờ sau khi nhiệm vụ chấm dứt thì tám phần là người đàn ông chất lượng tốt như Thẩm Diệc Thanh đã bị người khác đoạt đi rồi.

Thẩm Diệu tiếp xúc gần gũi với người khác một tháng!

Thẩm Diệc Thanh như bị sét đánh ngang tai, cả người tức khắc bị ghen tuông sôi trào ngâm đến mềm nhũn, gần như không thể duy trì ngoại hình nhân loại. Thân thể nhân loại lấy tốc độ mắt thường có thể thấy mà hòa tan, Thẩm Diệc Thanh khổ sở đến mức da mặt cũng chảy xuống tận cần gạt số.

Có thể nói là vô cùng khổ sở.

Tự mình ghen tuông chốc lát, Thẩm Diệc Thanh sửa sang xong tâm trạng và xúc tu, lần nữa biến trở về hình người, hỏi: "Vậy hai người cần ở chung một chỗ sao?"

Thẩm Diệu nhanh chóng hồi âm: "Không cần, buổi tối tôi về nhà ở, tôi còn phải cho mèo ăn mà."

Ghen tuông trong lòng Thẩm Diệc Thanh hơi giảm, hắn nhìn chằm chằm màn hình di động chốc lát, ánh mắt chợt lóe, nhấn vào trang cá nhân của Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu là khoe mèo cuồng ma, tuy mỗi lần cậu đăng hình mèo đều nhận được bình luận là đủ kiểu nói Quất ca béo, nhưng Thẩm Diệu vẫn làm không biết mệt, trong mắt cậu thì Quất ca của cậu chính là mèo đáng yêu nhất thiên hạ, chỉ có tí xíu beo béo hoàn toàn có thể tha thứ mà thôi.

Trên màn hình, ảnh Quất ca lướt qua từng tấm từng tấm, Thẩm Diệc Thanh thoáng nghiêng đầu nghiên cứu một chốc, lập tức, tay trái của hắn mềm hoá thành dạng lỏng xong tức khắc tạo hình lại… Vài giây đồng hồ sau, tay trái Thẩm Diệc Thanh biến thành một cái vuốt mèo vàng cam, vuốt mèo vừa lật, trong lòng bàn tay chính là một cái đệm thịt hồng núc ních, độ tái hiện vô cùng cao.

Thẩm Diệc Thanh nhéo nhéo cái vuốt mèo đủ để lấy giả tráo thật ấy, đuôi mày hơi hơi giương lên, há mồm nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Meo —— "

Bên kia, hoàng tử cá lật lật rốt cuộc tỉnh lại.

Hoàng tử hít hít mũi, tủi thân: "Trên môi tôi có hơi đau."

Tâm trạng Thẩm Diệu phức tạp nhìn nhân trung của hoàng tử bị nhóm người hầu nhéo đến đỏ bừng: "…"

Đỏ luôn rồi, có thể không đau sao, Thẩm Diệu nghĩ thầm.

"Cậu có đồ ăn nhân loại nào ngon đề cử được không?" Hoàng tử hỏi Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu không dám nói lung tung, sợ mình đề cử thứ hoàng tử không thích, để rồi lật ngửa tận ba ngày ba đêm, vì thế lấy điện thoại di động ra mở một trang web bình luận mỹ thực đưa tới trước mặt hoàng tử nói: "Ngài xem, tiệm trên này đều được đó."

Hoàng tử lật lật, chỉ vào hình một cái lẩu, nói: "Tôi muốn thử cái này."

"Được, hiện tại liền dẫn ngài đi." Thẩm Diệu gật gật đầu.

Dưới lầu khách sạn đỗ ba chiếc xe trung đoàn phái tới, chuyên môn dùng để đón đưa hoàng tử.

Trên đường, bởi vì tiếng còi ô tô quá vang mà hoàng tử lật xe hai lần, anh chàng tiếp khách ở cửa tiệm lẩu hô hoan nghênh quý khách quá vang dội, lật xe một lần, lúc nhúng thịt bị một giọt nước sôi bé tí văng trúng cho rằng mình sắp bị bỏng chết, lật xe một lần, lúc vớt thịt nhìn đáy nồi sôi trào tinh thần khẩn trương cao độ, lật xe một lần, bởi vì tò mò nếm một chút sa tế ớt cay, lật xe một lần, sau khi tỉnh lại mùi cay trong miệng không lui, liên tục lật xe ba lần, trên đường về, lại bởi vì tiếng còi ô tô quá vang lật xe một lần… hoàng tử cá lật lật lăn qua lộn lại dựa đầu trên vai người hầu, lần thứ N hôm nay lè ra đầu lưỡi hồng hồng.

Thẩm Diệu cố nén xúc động vươn tay kéo đầu lưỡi hoàng tử một chút, khoát tay với nhóm người hầu muốn đánh thức hoàng tử, nhỏ giọng nói: "Để cho hắn ngủ đi."

Nhóm người hầu bừng tỉnh đại ngộ, cũng học được phương pháp nhàn hạ.

Sau khi hoàng tử trở lại khách sạn liền tự nhiên tỉnh, lòng còn sợ hãi tỏ vẻ về sau mình không bao giờ ăn đồ ăn của con người nữa, vẫn nên ăn sứa mềm non nhiều nước mới an tâm.

Thẩm Diệu lao lực quá độ: "Bây giờ là buổi tối tám giờ, hôm nay điện hạ còn có kế hoạch ra ngoài không?"

"Hôm nay không có." Hoàng tử mảnh mai nói, "Tôi lật mệt rồi."

Thẩm Diệu: "…"

Hết chương 9

Xúc ca: vì yêu giả mèo… QAQ

Nhân trung

Cá chình điện: còn gọi là lươn điện, có thể phát ra điện để giật kẻ thù và để săn mồi.

Sứa mũ hoa: được tìm thấy ở vùng biển phía nam Nhật Bản, có đặc điểm là những xúc tu sáng bóng có thể cuộn lại và bám chặt mũ sứa khi không sử dụng.

蘋果日報

10. Chương 10: Kraken Bảo Bảo Và Sứa Bất Tử Bắt Cóc Quất Ca Vô Tội!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thẩm Diệu cẩn thận một ngày rốt cuộc về nhà.

Hoàng tử cá lật lật đã lấy được địa chỉ của Tần Diệc Sâm dưới sự trợ giúp của Hà Minh, cũng tính toán sáng sớm mai đến cửa nhà người ta chế tạo cơ hội vô tình gặp mặt, như vậy thì Thẩm Diệu cũng phải dậy sớm với hoàng tử, vì thế cậu từ cửa khách sạn đi ra liền gọi xe taxi trực tiếp về nhà.

Thẩm Diệc Thanh chờ dưới lầu khách sạn đã lâu lén lén lút lút lái xe đi theo sau taxi, tựa như một tên biến thái theo dõi cuồng.

Thẩm Diệc Thanh một đường theo dõi xe taxi của Thẩm Diệu đến cửa tiểu khu, Thẩm Diệu đi vào tiểu khu, Thẩm Diệc Thanh cũng vội vàng ngừng ở ven đường xuống xe.

Thẩm Diệu đi ở phía trước, Thẩm Diệc Thanh không nhanh không chậm theo sau, lúc đi tới một chỗ bóng tối đèn đường chiếu không tới, thân thể Thẩm Diệc Thanh bắt đầu mềm hoá.

Đầu tiên là hắn nhảy tại chỗ vài cái, thân thể sau khi mềm hoá bị sức lực của vài cái nhảy này đè cho lùn xuống 10cm, ngay sau đó một bàn tay Thẩm Diệc Thanh vỗ bẹp lỗ mũi cao thẳng của mình, ngón tay lau một phát lau phẳng đôi mắt hai mí, lại nhéo hai gò má trái phải kéo sang hai bên, kéo ra cái mặt như bánh mì loại lớn, cuối cùng, Thẩm Diệc Thanh dùng tay vuốt tóc trên trán ra sau, theo cái vuốt này, đường mép tóc hắn nhất thời lấy tốc độ mắt thường có thể thấy lui về phía sau 2cm, bóng lưỡng đến độ tràn ngập nguy cơ…

Sau khi đổi mặt mũi, Thẩm Diệc Thanh thoải mái theo Thẩm Diệu đi vào cùng một cánh cửa, lại cùng vào thang máy.

Thẩm Diệu ấn tầng của mình xong, quay đầu hỏi Thẩm Diệc Thanh: "Đi tầng mấy?"

Khóe môi cậu bẩm sinh hơi cong lên, cho dù là lúc mặt không đổi sắc, ở trong mắt người khác cũng mang một chút cười.

Thẩm Diệc Thanh đáp lại một nụ cười, đeo cái bộ mặt xấu quần quại chứa đầy tình ý nháy mắt trái với Thẩm Diệu, dịu dàng nói: "Chung tầng với em đó."

Kỳ thật hắn cũng không phải cố ý muốn dùng mặt xấu đi quyến rũ Thẩm Diệu, chỉ là ở nhà luyện nhiều quá, vừa nhìn thấy Thẩm Diệu liền phản xạ có điều kiện muốn thả thính một phen.

"A." Cằm Thẩm Diệu căng ra, nhịn xúc động muốn đánh người nắm chặt nắm tay, hung tợn nhìn chằm chằm số tầng không ngừng biến hóa.

Người này vứt mị nhãn lung tung gì với người khác vậy!

—— cũng hoàn toàn quên giữa trưa hôm nay mình bị một cái nháy mắt của Thẩm Diệc Thanh rù quến đến nhũn cả chân.

Tục ngữ nói rất đúng, cùng một sự kiện, trai đẹp làm chính là ghẹo người, trai xấu làm chính là quấy nhiễu tình dục.

Đinh một tiếng, thang máy đến tầng 12, Thẩm Diệu bước nhanh đi ra khỏi thang máy mở cửa vào nhà, Thẩm Diệc Thanh mang cái mặt bánh mì loại lớn làm bộ làm tịch đi một vòng ở tầng 12, xác nhận số nhà Thẩm Diệu xong liền rời đi.

Thẩm Diệc Thanh đi ở trong bóng đêm, hai tay nâng cằm mình đẩy về phía trước, thân hình lại trở nên thon dài, lại dùng móng tay vẽ ra mắt hai mí, nắm mũi tẹt dựng lên kéo mép tóc xuống… Chờ lúc đi đến trước xe, Thẩm Diệc Thanh đã chỉnh dung thành công, biến trở về dáng vẻ tuấn mỹ trước kia.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Diệu đến chỗ hoàng tử cá lật lật báo danh.

Chân trước cậu mới vừa ra khỏi cửa tiểu khu, Thẩm Diệc Thanh ủ mưu cả một đêm liền vào tòa nhà chỗ Thẩm Diệu ở, vào thang máy ấn lầu 12.

Đi theo sau Thẩm Diệc Thanh là một thanh niên tuổi xấp xỉ hắn, ngũ quan thanh niên này cũng không tồi, lướt mắt nhìn không hề kém hơn Thẩm Diệc Thanh, nhưng khí chất cả người không tốt lắm, nhìn bệnh tật, tản ra một loại cảm giác yếu ớt quỷ dị, lớp da mỏng manh trắng đến độ gần như có thể thoáng nhìn thấy mạch máu màu xanh nhạt phía dưới, cứ như đuổi hắn ta ra ngoài nắng phơi một tiếng là hắn ta liền mất nước thăng thiên.

Thanh niên này tên là Giang Mộc Khê, là một con sứa bất tử, thuộc loại ma vật cấp cao nửa người nửa thủy tộc giống như tộc người cá, cũng là đồng bọn tốt dưới biển của kraken bảo bảo Thẩm Diệc Thanh, có thể là bởi vì hoài niệm tuổi thơ sống trong nước, Giang Mộc Khê lấy tên cho mình thoạt nhìn rất có cảm giác như ngũ hành thiếu thủy*. Hắn cũng giống như Thẩm Diệc Thanh, là thanh niên họa sĩ đời mới, bởi vì số lượng xúc tu của sứa bất tử không chỉ nhiều mà lại còn tinh tế, cho nên Giang Mộc Khê am hiểu vẽ tranh

miêu tả, hình người mà hắn vẽ ra có độ chân thực cực cao, tuy rằng tác phẩm thường xuyên vì độ chân thực không kém ảnh chụp là mấy mà bị các nhà phê bình nghi ngờ tính nghệ thuật của tác phẩm, nhưng giá bán tác phẩm của hắn vẫn cực cao.

*Giang Mộc Khê: , cả ba chữ đều có bộ thủy ( )

Sứa bất tử anh tuấn lấy khăn giấy ra từ trong túi, chà lau mồ hôi chảy trên trán, lại vặn chai nước khoáng trong tay ra điên cuồng tu ực ực một trận.

Tộc sứa phải thường xuyên chú ý bổ sung nước.

Hai người đi đến cửa nhà Thẩm Diệu, Thẩm Diệc Thanh dùng ngón trỏ đè trên ổ khóa, lập tức, ngón trỏ mềm hoá như chất lỏng chảy vào trong ổ khóa, một tiếng cạch nhỏ vang lên, cửa theo đó mở ra, Quất ca đang phơi bụng trên sofa ngẩng đầu, uy nghiêm nhìn hai cái tên cả người bốc mùi hải sản này.

Quất ca: "Meo, meo."

Đồ ăn, nằm xuống.

Thẩm Diệc Thanh nghe không hiểu tiếng mèo, không nói hai lời bắt đầu hòa tan thân thể, vài giây đồng hồ sau, hắn biến thành một con mèo gừng giống Quất ca như đúc.

Quất ca sợ ngây người, đôi mắt mèo xanh biếc trừng đến tròn xoe, thậm chí bắt đầu hoài nghi đời mèo.

"Giống nhau không?" Mèo gừng Thẩm Diệc Thanh nhảy lên trên sofa, vai sóng vai với Quất ca chân chính.

"Hừm… Giống." Giang Mộc Khê quan sát một chốc, khẳng định, "Cậu ta tuyệt đối nhìn không ra."

"Được, ông ôm nó đi đi." Thẩm Diệc Thanh nâng vuốt mèo lên, chỉ chỉ Quất ca khiếp sợ đến nỗi gần như tinh thần thác loạn, lo lắng dặn dò, "Diệu Diệu rất thích con mèo này, ông nuôi cho tốt, đừng ăn hiếp nó."

"Sao có thể chứ, pate cho mèo đầy đủ." Giang Mộc Khê lộ ra một nụ cười thân mật, vươn tay ôm lấy Quất ca, "Chừng nào muốn đưa về thì ông nói trước cho tui biết."

Lúc này, Quất ca uốn éo đầu, nhắm ngay ngón tay Giang Mộc Khê phập một phát!

Quất ca: "Meo! Meo!"

Hải sản lớn mật! Thế mà dám đụng vào bổn vương!

Giang Mộc Khê run tay, vội vàng buông Quất ca ra.

Sứa tiên sinh bị Quất ca cắn đến xịt nước!

Bởi vì vừa bị thương liền phun nước, cho nên hàng năm trên người Giang Mộc Khê đều trang bị băng cá nhân, hắn ngựa quen đường cũ dán một miếng băng cá nhân cho mình, ai oán chọt chọt Thẩm Diệc Thanh, nói: "Ông để nó đi ngủ đi."

"Được." Thẩm Diệc Thanh lên tiếng, vuốt mèo biến thành xúc tu, giống như cái đợt giết bò mấy ngày hôm trước, xúc tu mềm nhẹ luồn vào trong lỗ tai phóng thích chất lỏng thôi miên, thân thể như ngọn núi nhỏ của Quất ca ầm ầm sụp xuống, lại bị Giang Mộc Khê vững vàng tiếp được ôm vào trong ngực mang đi.

Kraken bảo bảo và sứa bất tử bắt cóc Quất ca vô tội!

Có thể nói là một đội tội phạm vô cùng đáng giận!

Bên kia, Thẩm Diệu đang dẫn hoàng tử cá lật lật ngồi canh Tần Diệc Sâm.

Hiện giờ nơi ở của Tần Diệc Sâm là một căn hộ xa hoa công ty thuê cho hắn, căn cứ vào tình báo Tưởng Trạch cung cấp, lúc không có lịch trình thì thường Tần Diệc Sâm sẽ xuống lầu ăn sáng vào khoảng tám giờ, mà dựa theo kế hoạch, hoàng tử cá lật lật sẽ ăn diện thành dáng vẻ như chạy bộ sáng quanh đây vô tình gặp được Tần Diệc Sâm.

Mà hiện tại, là bảy giờ năm mươi lăm.

Đường đường thợ săn ma chúng ta thế mà lại giống hệt như papparazi chú ý thời gian sinh hoạt thường ngày của minh tinh, còn cắm chốt ở cửa nhà người ta… vẻ mặt Thẩm Diệu đau khổ nghĩ.

Hoàng tử cá lật lật cùng với chúng người hầu của cậu ta ở bên cạnh Thẩm Diệu, bắt đầu từ năm phút đồng hồ trước, cứ qua ba mươi giây, hoàng tử cá lật lật liền thấp thỏm hỏi thời gian một lần. Theo thời gian Tần Diệc Sâm ra cửa bình thường càng ngày càng gần, cả người cá lật lật đều sắp hít thở không thông, nhóm người hầu cũng mang vẻ mặt khẩn trương, một người dùng quạt quạt không khí mới mẻ cho hoàng tử, một người dùng khăn tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán hoàng tử, hai người một trái một phải hệt như đối đãi với vận động viên quyền anh sắp lên sân khấu, thả lỏng cơ bắp cho hoàng tử, còn có một người đang không ngừng mềm giọng trấn an hoàng tử, một người thì như hổ rình mồi nhìn chằm chằm nhân trung hoàng tử, người đi đường đều dùng ánh mắt như quan tâm thiểu năng mà đánh giá bọn họ, Thẩm Diệu mặt đỏ tai hồng đứng ở chỗ cách bọn họ ba mét, ý đồ phủi sạch quan hệ.

Cá lật lật: "Hiện tại mấy giờ?"

Người hầu: "Điện hạ, bảy giờ năm mươi chín phút ba mươi hai giây, xin ngài chú ý hô hấp."

Cá lật lật bắt đầu hít sâu: "Hít —— hà —— hít —— "

Thẩm Diệu lo lắng hỏi: "… Chờ chút nữa ngài gặp hắn, có thể trực tiếp lật xe hay không?"

Cá lật lật như đinh đóng cột: "Chắc chắn!"

Thẩm Diệu: "…"

Vậy còn vô tình gặp được cái rắm á!?

Có thể là để phân tán lực chú ý, cá lật lật không biết nói gì nên cố tìm đề tài, nói chuyện phiếm với Thẩm Diệu: "Nếu tôi có thể kiên cường giống chị tôi thì tốt rồi."

"Chị ngài cũng là người cá mặt trăng thuần huyết ư?" Thẩm Diệu hỏi.

"Phải." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cá lật lật lộ ra sùng bái, "Mặc dù là thuần huyết, nhưng chị ấy cực kỳ dũng mãnh lớn gan, được xưng là hoa hồng thép dưới biển."

"Lợi hại như vậy à?" Thẩm Diệu nảy ra chút hứng thú.

Cá lật lật tận hết sức lực thổi phồng: "Phải, lúc trạng thái tốt, thậm chí chị ấy còn có thể chịu được tiếng sét đánh luôn cơ."

Thẩm Diệu: "…"

Thật sự là một đóa hoa hồng thép dưới biển rất tuyệt…

Lúc này, nhân vật mục tiêu Tần Diệc Sâm xuất hiện ở cửa chung cư, dáng vóc người nọ cao cao thon gầy, mái tóc nhuộm móc line nâu nhạt ăn khớp với hình tượng trên tin tức giải trí vài ngày trước, hắn đeo khẩu trang và mũ lưỡi trai, vành nón ép rất thấp nhìn không rõ mặt mũi lắm, nhưng chỉ nhìn khí chất và dáng người cũng đã thấy là soái ca không thể nghi ngờ.

Hoàng tử rất không tiền đồ bắt đầu nói lắp: "Tôi, tôi…"

"Điện hạ nhanh đi, ngài không nói lời nào cũng được, chạy tới trước mặt hắn lăn lộn cho quen mặt cũng được mà." Mắt thấy Tần Diệc Sâm cách bọn họ càng ngày càng gần, Thẩm Diệu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép thúc giục.

"Hộc, hộc… mình không thể lật, không thể lật…" Hoàng tử bắt đầu kịch liệt thở dốc, sắc mặt dù đã tái nhợt như tờ giấy nhưng cũng không hề lật xe, thoạt nhìn dường như là đang ngoan cường đấu tranh với bản năng của mình, nhưng ý đồ khắc chế bản năng là một chuyện, hai chân cậu ta lại hệt như mọc rễ dưới đất, hoàn toàn không có ý muốn đi sang chỗ Tần Diệc Sâm.

Thời hạn nhiệm vụ chỉ có một tháng, sợ là không có thời gian để hoàng tử chậm rãi thích ứng, huống hồ có thể thích ứng hay không còn phải nói lại, không bằng cứ… làm cho bọn họ gặp mặt trước rồi lại nói! Thẩm Diệu nghĩ, cắn răng căng dạ, quay người nhấc hoàng tử lên kẹp dưới cánh tay cộp cộp cộp chạy đến chỗ ba

mét trước mặt Tần Diệc Sâm, dựng hoàng tử cứng ngắc như cọc gỗ xuống đất, lập tức cộp cộp cộp xoay người chạy đi.

Tần Diệc Sâm thấy rõ mặt hoàng tử, chậm rãi mở to hai mắt.

"Không thể lật, không thể lật…" Ngực cá lật lật kịch liệt phập phồng trên dưới, mặt đỏ bừng cứ như giây tiếp theo liền nổ mạch máu, vài giây đồng hồ cuối cùng sau khi đấu tranh với bản năng, rốt cuộc cá lật lật vẫn oanh liệt lật xe, thân thể mảnh khảnh lay động tại chỗ một chốc, liền thẳng tắp ngửa ra sau.

Nhóm người hầu trốn sau gốc cây đang muốn nhào qua vồ lấy hoàng tử, Tần Diệc Sâm lại sải một bước xa vọt tới trước mặt hoàng tử, một phen ôm lấy eo cậu ta.

Hoàng tử mềm mại vô lực ngồi phịch ở trong ngực Tần Diệc Sâm, gối đầu lên bả vai Tần Diệc Sâm, hộc ra chóp lưỡi hồng hồng.

Hết chương 10

Xúc ca: Diệu Diệu không hề nhìn thấu qua lớp ngụy trang của mình để nhận ra linh hồn mình, có thể là không yêu mình rồi… QAQ

Sứa bất tử: là một loại sứa có khả năng "cải lão hoàn đồng", là một trong những loại động vật bất tử trên thế giới.

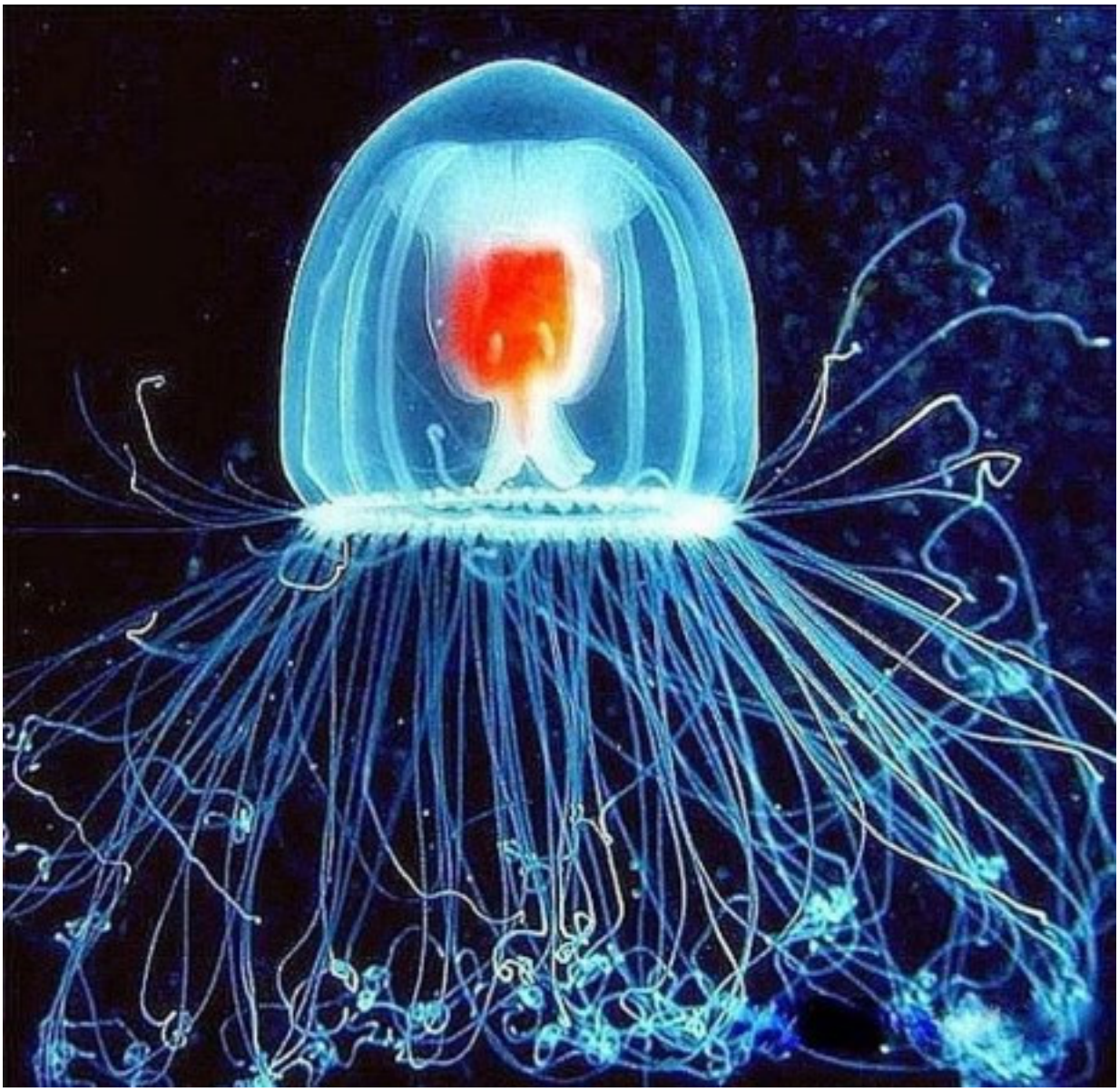

11. Chương 11: Bị Tiền Vay Làm Mê Muội Tâm Trí

Tần Diệc Sâm lo lắng lắc lắc cá lật lật trong ngực, thấy cậu không hề có dấu hiệu tỉnh dậy, liền nhìn Thẩm Diệu và nhóm người hầu nấp ở sau hàng cây âm thầm quan sát, lớn tiếng hỏi: “Mấy người đi chung hả?”

Vài người hầu cá mặt trăng anh đẩy tôi tôi đẩy anh, tất cả đều nhát đến không dám ra mặt, Thẩm Diệu đành phải xấu hổ từ sau hàng cây vòng ra: “Là đi chung.”

Tần Diệc Sâm buộc chặt cánh tay vòng trên eo cá lật lật: “Cậu ấy làm sao vậy?”

Thẩm Diệu nói dối: “Hắn tụt huyết áp, luôn bị ngất.”

"Tụt huyết áp?" Tần Diệc Sâm hỏi lại, lông mày nhăn chặt, ánh mắt hoài nghi, dường như không quá tin tưởng cách nói tụt huyết áp này.

Vẻ mặt Thẩm Diệu vô tội: "Đúng vậy, tụt huyết áp."

Tần Diệc Sâm hàm nghĩa không rõ hừ cười một tiếng, điều chỉnh tư thế khiến cá lật lật dựa trong lòng mình thoải mái một ít, hắn rũ mắt yên lặng nhìn cá lật lật một chốc, ngẩng đầu hỏi: "Mấy người là gì của cậu ấy?"

"Chúng tôi là bạn hắn." Thẩm Diệu nói xong, cẩn thận quan sát biểu cảm của Tần Diệc Sâm, muốn nhìn một chút xem hắn có nhận ra cá lật lật hay không, nhưng hơn phân nửa khuôn mặt Tần Diệc Sâm đều bị khẩu trang che khuất, ánh mắt lộ ở bên ngoài thì tràn ngập không tín nhiệm.

Tình huống không rõ, Thẩm Diệu không dám nói thêm gì, chỉ muốn giúp cá lật lật tranh thủ một ít thời gian ở chung với Tần Diệc Sâm, vì thế dày mặt nói: "Nhà ngài ở bên này nhỉ? Không thì ngài giúp một việc, mang hắn về nghỉ ngơi chốc lát nhé?"

Nhóm người hầu cá mặt trăng sau hàng cây sôi nổi gật đầu tỏ vẻ đồng ý lời Thẩm Diệu nói.

Thoạt nhìn vô cùng giống một đội dàn cảnh ăn vạ!

Một tên diễn sâu phụ trách giả ngất, một tên quân sư phụ trách can thiệp, còn có vài tay đấm mai phục bên cạnh.

Tần Diệc Sâm: "…"

Nguy rồi, mình đề yêu cầu quá đột ngột, lời vừa ra khỏi miệng Thẩm Diệu liền có chút hối hận.

Nhưng mà Tần Diệc Sâm lại chậm rãi nói: "Được." Nói xong, cho hoàng tử cá lật lật một cái ôm công chúa, đi nhanh về hướng chung cư.

Thẩm Diệu vội vàng đuổi theo, lại trở về khoát tay với nhóm người hầu, ý bảo bọn họ chờ tại chỗ.

Ba người vào cửa nhà Tần Diệc Sâm, Tần Diệc Sâm cẩn thận đặt cá lật lật ở trên giường phòng ngủ của mình, lập tức lấy khẩu trang xuống, động tác mềm nhẹ giúp cá lật lật cởi giày, lúc hắn dịch góc chăn, cá lật lật rất không chịu thua kém mà tự tỉnh lại, mắt to mê man chớp chớp, mảnh mai hỏi: "Tôi ở đâu…"

Ánh mắt Tần Diệc Sâm sáng lên, dùng vận tốc ánh sáng kề sát tới, giọng điệu vội vàng nói: "Tôi tìm em đã lâu rồi, em cũng tới tìm tôi sao?"

“Anh, anh còn nhớ em!” Cá lật lật kích động đến đôi mắt đỏ lên, nhưng mà còn chưa kịp bật khóc đã một lần nữa rưng rưng lật xe.

“Tỉnh tỉnh.” Tần Diệc Sâm kêu, vươn tay kéo đầu lưỡi hồng hồng của cá lật lật một chút, cá lật lật giật mình một cái bừng tỉnh lại.

Chuyện vẫn luôn muốn làm nhưng lại không dám làm rốt cuộc bị người ta làm, Thẩm Diệu sướng đến thở ra một hơi dài.

Tần Diệc Sâm xoay bả vai cá lật lật, không thể chờ đợi được hỏi: “Em tới tìm tôi sao, em cũng luôn nhớ tôi, đúng không?”

Trong mắt cá lật lật ngậm nước liều mạng gật đầu.

Tần Diệc Sâm như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra, một tay ôm chặt cá lật lật vào trong ngực, cá lật lật chớp mắt, nước mắt vui sướng ngay khoảnh khắc chảy ra khỏi hốc mắt liền biến thành hạt châu kết thành chuỗi đinh đinh đang đang rải đầy đất, cũng đồng thời lật xe một lần nữa.

Người cá rơi lệ thành châu, nói đứt chuỗi hạt châu, chính là đứt chuỗi hạt châu ý trên mặt chữ, vô cùng dễ hiểu.

Cảnh tượng như ma như huyễn này phát sinh trước mặt nhân loại bình thường, Thẩm Diệu hoảng sợ, luống cuống tay chân ngồi xổm xuống nhặt trân châu.

Không phải tất cả người cá đều có thể khóc ra trân châu tốt, người cá phổ thông khóc ra trân châu thường thường vừa dẹp vừa nhỏ ánh sáng lại ảm đạm, giá trị xem xét cơ bản là không, cũng chỉ có thể mài thành bột trân châu. Có điều phẩm chất trân châu mà thành viên vương thất có huyết thống cao quý như cá lật lật chảy ra tuyệt đối xem như thượng thừa, có thể bán không ít tiền, Thẩm Diệu bị tiền vay che mờ tâm trí vừa nhặt vừa mặc niệm ở trong lòng, tiền vay tháng sau, tiền vay tháng sau sau, tiền vay tháng sau sau sau… Nhặt nhặt Thẩm Diệu phát hiện tiền vay tháng 2 sang năm lăn đến dưới giường, mà chân Tần Diệc Sâm chắn ở nơi đó không chui vào được.

“Phiền ngài nhích chân một chút, cám ơn.” Thẩm Diệu nhẹ nhàng chọt chọt cẳng chân Tần Diệc Sâm.

Tần Diệc Sâm biểu tình phức tạp nhích chân ra, nhường ra không gian tiện cho Thẩm Diệu nhặt trân châu.

Thẩm Diệu nhặt xong năm viên trân châu to ánh sáng mượt mà, vui rạo rực nhét vào trong túi quần, giấu đầu lòi đuôi giải thích: “Túi quần này rộng quá, vừa cong eo trân châu liền rớt.”

Tần Diệc Sâm: “…” Nhìn tôi rất giống một kẻ ngốc hả?

Thẩm Diệu nhìn cá lật lật ở trên giường lật đến bay lên, yếu ớt đề nghị: “Anh kéo đầu lưỡi một chút nữa đi? Dường như rất hữu dụng.”

Tần Diệc Sâm rất hiểu biết tỏ vẻ: “Kéo nhiều không tốt.”

Thẩm Diệu thăm dò hỏi: “Chuyện của hắn anh biết bao nhiêu?”

Tần Diệc Sâm đề phòng: “Cậu lại biết bao nhiêu?”

Thẩm Diệu khiêm tốn nói: “Ngoại trừ kéo đầu lưỡi có thể lập tức tỉnh, tuyệt đối là nhiều hơn anh rất nhiều rất nhiều, chuyện của hắn tôi đều xem như tri thức mà nhớ rõ, cho nên anh nói trước đi.”

Tần Diệc Sâm do dự một chút, bắt đầu kể.

Hết thảy bắt đầu từ tai nạn biển lần đó.

Tần Diệc Sâm biết bơi, trong khoảnh khắc lật thuyền chưa từng kinh hoảng, mà là mặc áo cứu sinh vào lập tức ôm lấy một khúc gỗ to, bình tĩnh trôi trên nước đợi cứu viện.

Hắn đợi không bao lâu, trong nước cách đó không xa bỗng nhiên có một thiếu niên bơi ra.

Mặt mũi thiếu niên kia cực tinh xảo, đẹp đến khó phân nam nữ, rõ ràng là cậu ta chui ra từ trong nước, nhưng tóc và quần áo lộ trên mặt nước lại mảy may chưa ướt, đôi mắt không rành thế sự trong vắt như biển rộng, thiếu niên dùng chân đạp nước, trong ngực ôm đầy sứa, giống như tinh linh sinh ra ở nơi sâu xa dịu dàng nhất của tim biển. Từ đầu Tần Diệc Sâm đã biết ước chừng cậu không phải nhân loại bình thường, bộ dạng thiếu niên khiến hắn nhìn ngây người, hắn đang muốn mở miệng, thiếu niên lại nhắm hai mắt thân thể nằm lật, trắng dã trên mặt biển.

Đàn sứa màu sắc khác nhau từ trong ngực cậu thoát đi, phiêu du trong vùng nước biển xanh thẳm, dần dần bơi ra bốn phía, cùng lúc đó sắc trời giông bão nặng nề cũng bắt đầu chuyển sáng, ánh dương vàng kim ấm áp mạ lên viền vàng tinh tế cho tầng mây, một khoảng không trung phía trên thiếu niên vừa vặn không có đám mây che lấp, ánh nắng từ nơi mây trời trống rỗng ấy trút xuống, tựa như cửa thiên đường, ánh nắng dịu dàng rơi trên mặt biển, chiếu lên người thiếu niên và sinh vật biển du đãng bên cạnh thiếu niên, cảnh tượng thần dị như trong mơ.

“Tôi… vừa gặp đã yêu cậu ấy.” Tần Diệc Sâm dùng giọng điệu mê mẩn miêu tả cảnh tượng trong trí nhớ, “Cảnh tượng ấy rất đẹp, hết thảy đều rất đẹp.”

“Nghe ra thật sự rất đẹp.” Thẩm Diệu nhu thuận gật đầu phụ họa, cũng không nhẫn tâm nói cho Tần Diệc Sâm biết đám sứa đó chính là lương khô cá lật lật chuẩn bị mang lên bờ, còn cảnh tượng thiếu niên và sinh vật biển cùng nhau nhảy múa duy mỹ mà Tần Diệc Sâm nhìn thấy chính là hiện trường lương khô tập thể chạy trốn, đổi thành nhân loại thì không khác gì thằng nhóc ôm bát cơm té xỉu lên đống cơm vẩy đầy đất…

Vừa gặp đã yêu với thiếu niên thần bí, Tần Diệc Sâm bơi qua, một tay bắt lấy thiếu niên nổi trên biển, một tay bám khúc gỗ. Không quá lâu thiếu niên liền tỉnh, dường như cậu bị cảnh tượng tai nạn biển trước mắt dọa, sắc mặt trắng bệch, môi không ngừng run rẩy. Tần Diệc Sâm trìu mến ôm thiếu niên đến bên cạnh, cẩn thận nói chuyện với cậu.

Khi đó thiếu niên nói chuyện còn chưa quá lưu loát, nghe qua thì dường như không có chướng ngại quá lớn, nhưng nói năng lại lộn xộn, chỉ có thể dùng từ đơn hoặc câu ngắn gọn để diễn tả ý của mình.

"Sợ, sợ thuyền." Thiếu niên chỉ vào thuyền nát thành mảnh nhỏ, như bé mèo con run rẩy rúc vào bên người Tần Diệc Sâm.

Tần Diệc Sâm tim đập như trống, tính cách hắn luôn luôn sáng sủa hào phóng, nhưng khi đối mặt thiếu niên lại ngốc miệng vụng lưỡi không biết thế nào cho phải, hắn vươn tay che đôi mắt thiếu niên để cậu đừng nhìn nữa, bởi vì quá mức khẩn trương mà không biết nói cái gì, Tần Diệc Sâm liền dứt khoát hát cho thiếu niên nghe, đó là sở trường tốt nhất của hắn ngoại trừ sắc đẹp. Thiếu niên lẳng lặng nghe, toàn bộ hành trình nhu thuận dán vào Tần Diệc Sâm, tuy rằng theo bóng đêm dần buông, nước biển dần dần lạnh đi, nhưng không khí giữa hai người lại ấm áp đến rối tinh rối mù.

Trong lúc đó, thiếu niên bởi vì bị hải âu thải vật bài tiết trên đầu mà trắng dã một lần, bởi vì đột nhiên phát hiện sứa đều chạy mất mà tức giận đến trắng dã một lần, đầu lưỡi hồng hồng lộ ra một chút, vô cùng gợi kéo. Tần Diệc Sâm rơi vào bể tình không lâu chỉ số thông minh thẳng tắp giảm xuống, đầu óc hệt như co rút thật sự vươn tay kéo một chút, thiếu niên một kích tỉnh lại, cũng phồng má thở phì phì tỏ vẻ đừng có kéo lung tung, Tần Diệc Sâm vội vàng xin lỗi.

Tần Diệc Sâm vẫn không dám hỏi rốt cuộc thiếu niên là cái gì, hắn sợ một khi hỏi ra khỏi miệng liền chọt thủng cảnh mơ như bong bóng xà phòng này, lúc thuyền cứu viện tới Tần Diệc Sâm muốn kéo thiếu niên lên thuyền, nhưng thiếu niên dường như rất sợ hãi cái thứ khổng lồ chậm rãi lướt tới trên mặt biển, cậu liều mạng bỏ tay Tần Diệc Sâm ra nhào vào trong nước biển, như hỏa tiễn bơi đi xa…

"Tôi rất hối hận không thể hỏi rõ ràng chuyện của cậu ấy, nhưng tôi căn bản không biết nên tìm như thế nào." Tần Diệc Sâm thở phào một cái thật dài, "May mắn cậu ấy cũng trở về tìm tôi…"

Lúc này Thẩm Diệu nhớ tới album mới của Tần Diệc Sâm phát hành đoạn thời gian trước, hiểu ra: "Tôi biết rồi, ca khúc chủ đề «Nơi sâu xa của tim biển» trong album mới của anh chính là viết về hắn!"

Bài hát đó Thẩm Diệu từng nghe qua mấy lần, có điều cậu chỉ nghe ca khúc chứ không quá để ý ca từ, cho nên không lập tức nhớ tới liên hệ trong đó.

Tần Diệc Sâm mỉm cười: "Phải, tôi nhớ mãi không quên cậu ấy."

"Rất tốt." Thẩm Diệu bất ngờ không kịp đề phòng bị tọng một họng bánh chó, cảm khái một lát xong liền gật đầu một cái thật mạnh, vừa lòng nói, "Lưỡng tình tương duyệt, nhiệm vụ hoàn thành."

“Cho nên nói…” Tần Diệc Sâm thoát ra từ trong ký ức, sửa sang lại quần áo ngồi nghiêm chỉnh chuẩn bị đối mặt hiện thực, “Đến tột cùng cậu ấy là tình huống gì, còn cậu lại là ai?”

“Dù sao thì nhất định cũng phải ở bên nhau, lúc sau bổ sung quy trình là được, mình nói trước cũng không tính là vi phạm điều lệ nghiêm trọng…” Thẩm Diệu nhỏ giọng nói thầm, nhìn Tần Diệc Sâm nghiêm mặt nói, “Kỳ thật… hắn là một hoàng tử người cá.”

Tần Diệc Sâm kinh ngạc bật cười, nhưng vẻ mặt cũng không hoài nghi, chỉ sợ hãi than: “Chẳng lẽ tôi sống trong chuyện cổ tích sao?”

“Người cá trên bản chất kỳ thật là một loại ma vật…” Thẩm Diệu bắt đầu phổ cập tri thức khoa học về người cá cho phò mã tương lai của bộ tộc người cá mặt trăng.

Hết chương 11

Xúc ca: tôi đã giả mèo một ngày rồi, hai mắt trông mong chờ được chấm mút, kết quả Diệu Diệu còn chưa có về nhà… QAQ

12. Chương 12: Không Có Thời Gian Gửi Cái Wechat Cho Ông Xã?

Đầu tiên là Thẩm Diệu phổ cập khoa học cho Tần Diệc Sâm về đặc thù thần kinh cực độ mảnh khảnh của người cá mặt trăng, còn biểu hiện lo lắng thiện ý với việc này.

“Sau này có lẽ hai người sẽ đối mặt một ít vấn đề ở phương diện này, ” Thẩm Diệu uyển chuyển nói, “Anh cảm thấy mình có thể chịu đựng việc này sao? Có lẽ về sau anh nhảy mũi thôi cũng phải báo trước đó.”

“Tôi có thể.” Tần Diệc Sâm không cần nghĩ ngợi nói.

Thẩm Diệu chần chờ gật gật đầu, cảm thấy Tần Diệc Sâm đáp không khỏi quá nhanh rồi.

Trong phòng yên tĩnh một chốc, Tần Diệc Sâm hỏi: “Nếu tương lai tôi với cậu ấy không ở bên nhau, cậu sẽ tiêu trừ ký ức của tôi sao?”

Thẩm Diệu như đinh đóng cột: “Chắc chắn.”

Hai tay Tần Diệc Sâm giao nhau, khuỷu tay chống đầu gối, hơi hơi từ dưới hướng lên nhìn Thẩm Diệu hệt như sinh viên đứng ở trước mặt mình, cười: “Tựa như trong «Men in black»* vậy à?”

*Men in black: 1 bộ phim hành động khoa học viễn tưởng Mỹ, kể về một tổ chức bí mật mang tên Men in black có nhiệm vụ giám sát những sinh vật ngoài hành tinh sống trên Trái Đất và che giấu sự hiện diện của mình khỏi con người.

Thẩm Diệu cong khóe môi, khẳng định: "Phải, tất cả ký ức có liên quan đến hắn đều sẽ bị xóa sạch sẽ."

"Hiểu rồi." Tần Diệc Sâm thở ra một hơi, thẳng lưng, vẻ mặt kiên định nói, "Cho dù rất khó khăn, tôi cũng sẽ không chia ly với cậu ấy… ký ức có liên quan tới cậu ấy, với tôi mà nói là vô cùng quan trọng."

Những hồi ức tốt đẹp như cổ tích ấy đã thành một phần sinh mệnh Tần Diệc Sâm, tuy rằng hiện nay chỉ là một phần rất nhỏ, lại không thể thiếu.

Thẩm Diệu cắm tay vào túi quần, mang theo sự vui sướng tục tằng vuốt ve năm tháng tiền vay, nghĩ thầm rằng người làm nghệ thuật mấy anh cũng thật cảm tính.

Nếu Tần Diệc Sâm tỏ vẻ mình có thể chấp nhận, Thẩm Diệu liền phổ cập một ít tri thức khác có liên quan đến bộ tộc người cá cho hắn, trong lúc đó cá lật lật tự ngoan cường tỉnh lại ba lần. Lần đầu tiên cậu ta giống như dự chi hết dũng khí trong một trăm năm tương lai, lắp bắp hô to với Tần Diệc Sâm "xin, xin hãy kết hôn với em", hô xong không đợi Tần Diệc Sâm đáp lại đã khẩn trương tới lật xe, lần thứ hai cậu ta vừa tỉnh lại Tần Diệc Sâm liền dùng vận tốc ánh sáng kề sát tới nắm chặt tay cá lật lật nói cho cậu ta biết mình bằng lòng kết hôn với cậu, vì thế cá lật lật hạnh phúc lật qua, lần thứ ba cá lật lật tỉnh lại hỏi Thẩm Diệu mình đang ở đâu, Thẩm Diệu tỏ vẻ đây là nhà Tần Diệc Sâm, ý thức được mình đang nằm trên giường của Tần Diệc Sâm, cá lật lật mặt đỏ tai hồng lật qua và không còn tỉnh lại nữa.

Thẩm Diệu và Tần Diệc Sâm hai mặt nhìn nhau.

Thẩm Diệu phỏng đoán: "Nếu hắn tiếp tục nằm ở trên giường của anh, phỏng chừng là không tỉnh được rồi, tỉnh cũng sẽ lập tức lật thôi."

Tần Diệc Sâm còn chưa vào trạng thái: "Vì cái gì?"

Thẩm Diệu: "Nằm ở trên giường anh rất kích thích."

Phỏng chừng hai người kia về sau nằm ở trên cùng một cái giường nhìn nhau một cái thôi đã được tính là sinh hoạt tình dục rồi.

"Đúng rồi, có một việc mới nãy quên nói với anh." Thẩm Diệu đau xót nói, "Người cá mặt trăng thường không có… sinh hoạt tình dục trong tiêu chuẩn nhận định của nhân loại chúng ta, công năng của họ thì vẫn có, nhưng đối với đa số người cá mặt trăng mà nói, loại chuyện này quá mức kích thích, cho nên…"

Bởi vì chính Thẩm Diệu cũng còn là một bé gà tơ chưa từng yêu đương, cho nên vừa rồi thật sự không nhớ tới vấn đề sinh hoạt tình dục hài hòa.

Tần Diệc Sâm không thể tin: “Vậy họ phải sinh sản như thế nào?”

Thẩm Diệu xấu hổ ho nhẹ một tiếng nói: “Trên sách giáo khoa viết là, phần lớn nam nữ người cá mặt trăng ở độ tuổi sinh sản sẽ phân biệt cung cấp tinh trùng và trứng, giao đến nơi chuyên môn tiến hành phối giống, tuy rằng trong số họ cũng có số ít người thần kinh cứng cỏi, có thể thừa nhận kích thích mà những chuyện đó mang đến, nhưng dù sao thì vẫn quá ít, cho nên chủng tộc của họ cơ bản không tồn tại văn hóa tình dục lấy hưởng thụ làm mục đích.”

Tần Diệc Sâm im lặng một chốc.

Thẩm Diệu còn tưởng rằng Tần Diệc Sâm bắt đầu hối hận nhanh như vậy, giận dữ nói: “Nếu anh cảm thấy không chấp nhận được…”

Tần Diệc Sâm đi đến trước giường ngồi xuống, ngưng mắt nhìn mỹ nhân ngủ say thân hình nhỏ xinh, cúi người khẽ hôn một cái trên trán cá lật lật, nói: “Không sao cả.”

Ngay cả sinh hoạt tình dục cũng có thể buông tha thì có thể nói là tình yêu đích thực, Thẩm Diệu không khỏi có chút cảm động, kết quả lại nghe Tần Diệc Sâm cười nói: “Tôi sẽ dạy cậu ấy thật tốt.”

Hai chữ thật tốt còn bị nhấn mạnh.

Thẩm Diệu: “…”

Cá lật lật bị Thẩm Diệu xách về khách sạn nghỉ ngơi, sau khi dàn xếp xong cá lật lật hưng phấn quá độ lật không dậy nổi, Thẩm Diệu dắt Tần Diệc Sâm về đơn vị, báo cáo với Tưởng Trạch và Hà Minh về tình huống nhiệm vụ lần này, đồng thời cũng là để Tần Diệc Sâm ký hiệp nghị giữ bí mật.

Chuyện nhân loại và ma vật kết hợp từ xưa đã có, đối với thợ săn ma mà nói cũng không mới mẻ, dựa theo quy định, ma vật có trình độ nguy hiểm ở cấp D, E có quyền lợi tự do kết hôn, đối tượng bao gồm ma vật ngang cấp cùng với nhân loại biết chuyện. Hiện nay đối với tình huống nhân loại và ma vật kết hợp, bộ chấp pháp sự vụ đặc biệt đã có trọn vẹn pháp luật, bao gồm phương pháp quản lý và quy định các phương diện sinh sản đời sau, tranh cãi tài sản, thủ tục giữ bí mật vân vân, trên bản chất thì không khác gì quản lý vợ chồng nhân loại bình thường, có điều một điểm tương đối phiền toái là vợ chồng ma vật với nhân loại cần định kỳ đi báo danh tại bộ chấp pháp sự vụ đặc biệt cách nơi cư trú gần nhất, để bảo đảm bộ ngành liên quan có thể nắm giữ tình hình gần đây của họ.

“Nhanh như vậy liền xong rồi?” Tưởng Trạch nghe nói Tần Diệc Sâm đồng ý lời cầu yêu của hoàng tử cá mặt trăng, cả kinh rớt nửa điếu thuốc xuống đất, há to miệng nhìn Thẩm Diệu, “Hồng nương nha nhóc con!”

Vốn dĩ Tưởng Trạch còn tưởng rằng lấy cái dạng chết nhát của hoàng tử cá mặt trăng kia, tám phần là sẽ chần chờ tròn một tháng ở xã hội nhân loại sau đó uổng công mà về, không ngờ hai ngày đã bắt lấy Tần Diệc Sâm.

Thẩm Diệu đắc ý dào dạt: “Phiền ngài kêu là nguyệt lão.”

Tưởng Trạch châm lại một điếu thuốc khác: “Sao bản thân nguyệt lão còn ế vậy?”

Thẩm Diệu bĩu môi: “Còn không phải do anh Tưởng suốt ngày phát nhiệm vụ khẩn cấp cho em sao, nhiệm vụ lần này hố hàng như vậy anh cũng nhớ tới em đầu tiên…”

“A cái đó!” Tưởng Trạch xoạt một phát quay đầu kêu thuộc hạ, bĩu môi về hướng Tần Diệc Sâm nói, “Tiểu Lưu cậu dẫn hắn đi ký hiệp nghị giữ bí mật đi, còn quy trình khác tạm thời chưa cần.” Phân phó xong, xoay người nhanh chóng tránh ra, “Anh đi báo cáo nhiệm vụ với lão Hà.”

Thẩm Diệu giống hệt như vong hồn theo lưng, u oán theo sau Tưởng Trạch: “Anh Tưởng anh đánh trống lảng nhanh quá hà.”

Tưởng Trạch bước đi như bay chuồn đặc biệt nhanh nhẩu.

Thẩm Diệu dính lên truy vấn: “Em được tính là hoàn thành nhiệm vụ sớm không? Anh Tưởng, tiền thưởng, anh Tưởng, tiền thưởng, anh…”

“Vẫn chưa thể tính cho chú mày hoàn thành, ” Tưởng Trạch nói, “Phỏng chừng chú mày còn phải theo vài ngày, giúp hoàng tử kia thích ứng xã hội nhân loại một chút.”

Thẩm Diệu không quá vui vẻ phồng má, đang muốn nói chuyện, chợt nhớ tới năm tháng tiền vay trong túi quần, con ngươi xoay chuyển, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức tỏa nắng xán lạn lên: “Được đó được đó, em cực kỳ bằng lòng giúp hắn thích ứng xã hội nhân loại.”

Chăm sóc hoàng tử người cá là chuyện tốt, quay về tìm bộ phim «Titanic» cho cá lật lật xem, tranh thủ khiến cậu ta khóc ra thêm tiền vay vài năm.

Tưởng Trạch hiểu rõ nhìn chằm chằm túi quần Thẩm Diệu, ha ha vui vẻ, xoa đầu Thẩm Diệu thật mạnh một phen nói: “Vớt một khoản thu nhập thêm rồi, đừng có quá đáng nha!”

Thẩm Diệu cười đến mặt mày cong cong, mỹ mãn hết biết.

Hôm nay Tần Diệc Sâm không có công việc, làm xong quy trình giữ bí mật liền cùng Thẩm Diệu về khách sạn nhìn cá lật lật, cá lật lật vẫn gây thất vọng như thế, Tần Diệc Sâm vừa nói chuyện với cậu ta cậu ta liền hưng phấn đến lật xe. Thấy Tần Diệc Sâm cũng rất có ý muốn ở lại căn phòng cách vách, hôm nay cá lật lật cũng không có khả năng ra khỏi khách sạn nữa, Thẩm Diệu đợi đến buổi chiều năm giờ liền về nhà.

Để ăn mừng tiền nhà có hi vọng sớm ngày hoàn lại, Thẩm Diệu mua một đống xiên nướng và bia ở chợ đêm gần nhà, bao gồm cả hai xâu mực nướng mập mập với một hộp bự bạch tuộc viên chiên, tính về nhà

cùng chúc mừng với Quất ca.

"Tao về rồi này." Lúc Thẩm Diệu vặn chìa khóa chợt nghe tiếng Quất ca ở sau cửa lo lắng cào cửa, cậu mới vừa đẩy cửa vào, Quất ca liền vứt mất bộ dạng cao lãnh biếng nhác ngày thường, dựng người lên ôm lấy chân trái Thẩm Diệu làm nũng một trận. Một chân Thẩm Diệu kéo Quất ca, khập khiễng đi đến cạnh bàn ăn bỏ đồ ăn xuống, giữ vững nguyên tắc nói, "Thịt nướng mày không được ăn, sẽ tiêu hóa không tốt, tao mở hộp pate cho mày."

Thẩm Diệu nói xong liền kéo Quất ca trên đùi xuống ôm vào trong ngực, nâng Quất ca không hề nhẹ hơn tạ tay đi đến tủ lấy pate mèo, cậu cảm thấy hôm nay Quất ca khác thường như vậy nhất định là bởi vì ngửi được mùi đồ ăn, cho nên một chút cũng không nghĩ nhiều, tùy ý mèo gừng trong ngực điên cuồng liếm liếm mặt mình, nhột đến rụt cổ cười không ngừng: "Ha ha ha, đừng liếm, mày muốn ăn hộp nào?"

Thẩm Diệc Thanh vì yêu giả mèo triền miên kêu một tiếng: "Meo —— "

Tôi muốn ăn hộp bé dễ thương là em.

"Vậy cái này đi." Thẩm Diệu cầm lấy một hộp mở ra, đặt Quất ca hiệu Thẩm Diệc Thanh trong ngực xuống đất, giọng điệu nhẹ nhàng nói, "Mau ăn mau ăn, chủ nhân mày sắp phát đạt rồi, chờ đống trữ hàng này hết tao liền mua cho mày hộp đắt hơn!"

Thẩm Diệc Thanh có lệ dùng miệng chạm vào hộp pate một chút xong liền nhào về trong ngực Thẩm Diệu, dùng đầu mèo cuồng cọ cuồng ngửi ở chỗ cổ Thẩm Diệu, vuốt mèo đặt ở ngực Thẩm Diệu, cảm nhận cơ bắp co giãn xúc cảm vừa vặn, đuôi mèo thì ra vẻ vô ý rũ đến giữa hai chân Thẩm Diệu, lắc lư dao động trái phải, ăn đậu hũ ăn đến vui quên trời đất, thiếu chút nữa kích động đến hiện nguyên hình.

"Làm gì đó, nhất định muốn ăn đồ của tao hả?" Thẩm Diệu không hề nghi ngờ, bất đắc dĩ cười ngồi vào bên cạnh bàn, vừa tùy ý Thẩm Diệc Thanh sỗ sàng vừa mở túi ra lục xem đồ bên trong, lẩm bẩm, "Xâu thịt gà này tao lấy nước rửa qua cho mày ăn hẳn là được…"

Thẩm Diệc Thanh đang sướng rơn, bỗng nhiên thoáng nhìn hai xâu mực màu mỡ trong túi to, mấy cái xúc tu bị nướng đến hơi khét khiến trong lòng Thẩm Diệc Thanh lộp bộp một tiếng, mà một hộp bự bạch tuộc viên chiên bên cạnh lại tức khắc dập tắt dục hỏa của Thẩm Diệc Thanh! Vì thế Thẩm Diệu liền mê man nhìn mèo gừng nhiệt tình như lửa trong ngực đột nhiên vặn người nhảy xuống đất, nhanh như chớp chạy mất.

Thẩm Diệu sửng sốt một chút, cười: "Thấy vẫn không ngon bằng pate mèo hả?"

Thẩm Diệc Thanh đi đến trước hộp pate liếm liếm, để không chọc cho Thẩm Diệu hoài nghi, từng ngụm từng ngụm nhỏ ăn hết, ăn xong pate, Thẩm Diệc Thanh u buồn trở lại ổ mèo của Quất ca, lẳng lặng chờ đợi Thẩm Diệu ăn xong mực nướng và bạch tuộc viên chiên.

Thẩm Diệu mở một video chương trình tổng hợp, mỹ mãn vừa ăn vừa xem vừa uống bia, chậm rì rì hưởng

thụ cơm chiều.

Mặt mèo của Thẩm Diệc Thanh không vui, uy nghiêm dựng thẳng người lên, trừng Thẩm Diệu: "…"

Có thời gian xem chương trình, không có thời gian gửi cái wechat cho ông xã hả?

Hết chương 12

Xúc ca: em ấy lại đang ăn bạch tuộc… QAQ

13. Chương 13: Tiểu Yêu Tinh Em Thật Là Biết Dỗ Bổn Vương Vui Vẻ

Thẩm Diệc Thanh hình thái mèo gừng hai chân đứng thẳng giống hệt như người, căm giận trừng Thẩm Diệu, khóe mắt Thẩm Diệu miết qua hướng đó, trong thoáng chốc cảm thấy chỗ nào đó không đúng, mãnh liệt xoay đầu, Thẩm Diệc Thanh lại tức khắc nằm úp sấp về ổ mèo bình tĩnh bán manh: "Meo —— "

Kết quả Thẩm Diệu không hề phát hiện bất cứ vấn đề gì: "…"

Nhất định là mình bị cá lật lật lây bệnh đến thần kinh.

Ăn uống no đủ xem show xong, Thẩm Diệu thu dọn bàn, nhặt gậy chọc mèo bên cạnh ổ mèo lên, nói với Thẩm Diệc Thanh: "Đến đây, hoạt động nào."

Thẩm Diệc Thanh lãnh khốc nhìn gậy chọc mèo, ý đồ bảo vệ uy nghiêm thân là bảo bảo bá chủ đại dương của mình!

Nhưng mà Thẩm Diệu làm gậy chọc mèo lúc ẩn lúc hiện, kéo giọng ngọt ngào hô: "Đến đây —— "

Thẩm Diệc Thanh không hề có lực chống cự với làm nũng chợt hóa thành một tia chớp màu cam, thế không thể đỡ xông về phía con chuột đồ chơi ở phần đuôi gậy chọc mèo. Thẩm Diệu thấy thế liền nâng cổ tay lên, gậy chọc mèo theo đó giơ lên cao cao, chuột đồ chơi hiểm hóc lướt qua bên miệng mèo gừng.

Thẩm Diệu vui vẻ hệt như đứa trẻ, mặt mày cong cong nói: "Nữa nào, xem hôm nay mày có thể bắt được chuột không."

Cậu vừa dứt lời, đầu mèo gừng dưới đất bỗng nhiên xoay qua, dùng ánh mắt dịu dàng lại dung túng nhìn Thẩm Diệu một cái thật sâu, lập tức lần thứ hai phi thân đánh về phía con chuột đồ chơi.

Thẩm Diệu đột nhiên sinh ra một loại ảo giác được đế vương sủng ái: "…"

Mèo đều như vậy mà, Thẩm Diệu lãnh tĩnh nghĩ, nếu không sao lại gọi là boss mèo chứ.

Thẩm Diệc Thanh phối hợp diễn xuất vồ gậy chọc mèo một hồi lâu, còn vì dỗ Thẩm Diệu vui vẻ mà cố ý bán manh phát ngốc, làm bộ vồ không trúng, thân thể béo ục ịch cố hết sức quay cuồng dịch chuyển trên mặt đất, nếu Quất ca đích thực luôn bất động như núi nhìn thấy cảnh này, sợ là sẽ sống sờ sờ tức chết.

"Hôm nay sao lại phối hợp với tao vậy?" Thẩm Diệu gần như được cưng mà sợ.

Thẩm Diệc Thanh tiếp tục điên cuồng tấn công gậy chọc mèo, nhẹ giọng kêu: "Meo, meo —— "

Ngoan, ông xã chiều em.

Thẩm Diệu chơi chốc lát liền chán, ngừng động tác trên tay, hơi hơi nghiêng đầu quan sát Thẩm Diệc Thanh.

Thẩm Diệc Thanh cũng hơi hơi nghiêng đầu nhìn lại Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu ra vẻ không chút để ý xoay người ném gậy chọc mèo đi, lập tức mãnh liệt xoay lại một phát, hai tay nâng mặt mèo của Thẩm Diệc Thanh đồng thời nhanh chóng tới gần, mắt nhíu lại mặt nghiêm túc, lạnh lùng nói: "Tao hoài nghi mày là một Quất ca giả! Hiện hình đi, ma vật!"

Thế mà bị phát hiện nhanh như vậy hả!? Thẩm Diệc Thanh còn chưa ăn đủ đậu hũ sợ ngây người, đôi mắt mèo xanh biếc không dám tin nhìn chằm chằm Thẩm Diệu, bởi vì quá mức khẩn trương mà ngoại hình Thẩm Diệc Thanh một lần nữa xuất hiện xu thế không thể khống chế, thịt béo ngụy trang trên mặt mèo lấy tốc độ cực kỳ thong thả dọc theo kẽ ngón tay Thẩm Diệu chảy xuống.

"Ha ha ha mày mang cái biểu cảm gì vậy? Có thể lấy đi làm icon nhãn dán rồi." Thẩm Diệu không tim không phổi cười ha hả.

Tuy rằng hôm nay Quất ca quả thật nhiệt tình thuận theo đến khác thường, nhưng Thẩm Diệu cũng không thật sự hoài nghi cái gì. Ma vật cao cấp tuy có nhiều năng lực biến hình, nhưng mà đều có cực hạn, hoặc là chỉ có thể biến ra vài loại hình thái cố định, hoặc là biến một lần phải phí nhiều hơi sức, có ma vật cao cấp nào lại rảnh đến đau trứng chạy đến nhà người ta giả mèo?

Thẩm Diệu buông Thẩm Diệc Thanh ra, trấn an xoa nhẹ hai cái trên đầu mèo, lập tức đứng dậy đi đến tủ đồ lấy quần áo ở nhà và quần lót tắm rửa, huýt sáo đi đến phòng tắm.

Thẩm Diệc Thanh thấy thế vội vàng đuổi theo, từ sau cửa lộ ra nửa cái mặt mèo, sáng ngời hữu thần nhìn Thẩm Diệu cởi quần áo.

Trước đây khi Thẩm Diệu học tập trong đội, mỗi ngày đều phải tiến hành huấn luyện thể năng và vật lộn quyết liệt, lượng vận động vô cùng lớn, nhưng cậu là loại hình ăn không mập, khung xương lại nhỏ, cho nên không có chút cảm giác cường tráng, mỗi một đường cong đều luyện đến căng chặt xinh đẹp, mặc quần áo vào chính là thiếu niên mảnh khảnh, cởi hết thì giống một chú báo thân hình duyên dáng, hai chân thon dài thẳng tắp, mặc dù thon gầy trắng nõn nhưng lại không mất cảm giác lực lượng.

Thẩm Diệu đi đến dưới vòi hoa sen bắt đầu xả nước, dùng rèm che ngăn cách ánh mắt nhìn trộm của Thẩm Diệc Thanh, Thẩm Diệc Thanh liếm liếm miệng còn muốn nhìn nữa, vì thế không tiếng động đi qua, dùng vuốt mèo vén một góc rèm lên, lén lút lộ ra một con mắt mèo nhìn chằm chằm Thẩm Diệu.

Ngọn đèn vàng ấm chiếu rọi xuống, làn da Thẩm Diệu bị dòng nước thấm ướt có vẻ hơi hơi tỏa sáng, thoạt nhìn ngon miệng đến lạ, Thẩm Diệc Thanh rình coi đến miệng khô lưỡi khô, ực một tiếng nuốt ngụm nước miếng, vừa kích động không cầm giữ được, một cái tua giao phối non nớt từ dưới bụng mèo tự lú ra.

Tua giao phối chính là khí quan sinh dục của kraken, nhìn từ bề ngoài cũng như là một cái xúc tu, có điều một đoạn trên đỉnh tua giao phối không có giác hút, chỉ có một cái lá bẹ dùng để phóng ra dịch thúc tình và dịch sinh sản, bình thường giấu ở trong cơ thể, khi cần sử dụng thì sẽ lộ ra từ trong cơ thể, đổi thành nam giới nhân loại, liền tương đương với cái ấy ấy…

Tuổi thọ kraken mặc dù dài, nhưng tính thời kỳ trưởng thành thì cũng không có trễ thế, tua giao phối của kraken bảo bảo hai mươi sáu tuổi cơ bản đã phát dục đầy đủ, có thể lấy ra làm các loại chuyện xấu hổ, bản mặt mèo bao trùm dưới lông mèo của Thẩm Diệc Thanh đã đỏ rực, hắn nhịn không được từ sau lưng lộ ra thêm một cái xúc tu quấn lấy tua giao phối, nhìn dáng vẻ Thẩm Diệu tắm rửa mà vỗ về chơi đùa…

Lúc này, Thẩm Diệu đã tắm gần xong nhìn thấy boss mèo lộ ra từ sau rèm nhìn trộm mình, buồn cười hỏi: “Mày cũng muốn tắm hả?”

Trong đầu Thẩm Diệc Thanh thiên nhân giao chiến, đang chần chờ giữa “ý hi hi hi tắm uyên ương” với “mèo đều rất bài xích tắm rửa chủ động như vậy rất khả nghi”, Thẩm Diệu lại đột nhiên cúi người bế hắn lên, miệng còn nói: “Đã một tháng không tắm, cũng nên tắm rồi, mỗi ngày đều chui vào ổ chăn của tao.”

Thẩm Diệc Thanh sợ tới mức trong lòng lộp bộp một tiếng, trong tích tắc mất đi rèm che đậy vội vàng dùng cái xúc tu kia cưỡng ép đè tua giao phối về trong cơ thể!

Đúng thế, xúc tu có thể tùy ý khống chế, nhưng tua giao phối thì không phải nói thu liền thu, đó là phản ứng sinh lý, không thể khống chế chủ quan trên trình độ cực lớn.

“Meo ——!” Thẩm Diệc Thanh kêu thảm thiết.

Đau quá đau quá đau!

Phế đi phế đi phế đi!

Thẩm Diệu nghe thấy tiếng hét thảm này, còn tưởng rằng là Quất ca sợ tắm, bởi vì trước đây mỗi lần tắm rửa cho Quất ca đều phải hao hết sức chín trâu hai hổ, cho nên Thẩm Diệu hoàn toàn không hoài nghi, còn làm gương cho binh sĩ gỡ vòi hoa sen xuống xối xối lên mình, trấn an nói: "Đừng sợ, mày xem tao cũng tắm nè, hôm nay tao tắm với mày."

Nói xong, đặt Thẩm Diệc Thanh đau đến hai mắt biến thành màu đen xuống đất, vặn nhỏ nước, ngồi xổm xuống kề sát vòi hoa sen vào Thẩm Diệc Thanh, thật cẩn thận để dòng nước theo da lông Thẩm Diệc Thanh chảy xuống, vừa vuốt ve đầu mèo của Thẩm Diệc Thanh vừa đưa tay lên giá lấy chút sữa tắm thú cưng bôi trên người Thẩm Diệc Thanh, xoa xoa xoay vòng.

Bọt nhẫn nhụi tuyết trắng dịu dàng lướt qua làn da, dòng nước nóng lạnh vừa phải chậm rãi chảy qua thân thể, Thẩm Diệc Thanh dần dần mất đi đau đớn, dưới sự âu yếm của Thẩm Diệu, tua giao phối dưới bụng loáng thoáng có xu thế ngẩng đầu lần thứ hai.

Thẩm Diệc Thanh vội dời đi lực chú ý, cưỡng ép mình nhớ tới bức tranh vẽ mấy ngày hôm trước, nhưng mà cảm giác hưng phấn còn chưa có tiêu trừ sạch sẽ, Thẩm Diệu lại bỗng nhiên xáp qua, một tay nâng mặt mèo Thẩm Diệc Thanh, hôn một cái trên cái trán ướt sũng của Thẩm Diệc Thanh, lại cười nói: "Hôm nay thật ngoan, thưởng cho một cái hôn."

Thẩm Diệc Thanh: "Meo ——!"

Em đang chơi lửa đó em biết không!?

Tua giao phối được cổ vũ, ngoan cường từ dưới bụng mèo lú ra ngoài một lần nữa, Thẩm Diệc Thanh sợ bị Thẩm Diệu nhìn ra dị trạng, mãnh liệt đặt mông ngồi dưới đất, hung hăng đè tua giao phối trở về đồng thời lần thứ hai thê lương tru lên: "Méo ——!"

"Ngoan, kiên trì thêm một phút đồng hồ, sắp tắm xong rồi, moaz moaz moaz moaz moaz!" Thẩm Diệu cho rằng Quất ca không kiên nhẫn, vội vàng ôm mặt mèo của Thẩm Diệc Thanh điên cuồng hôn năm phát lấy làm cổ vũ. Thẩm Diệc Thanh vừa đau vừa high, chặt chẽ ngồi dưới đất dùng gạch men sứ phòng tắm đè ép tua giao phối điên cuồng muốn ló đầu, trong mắt mèo nhìn về phía Thẩm Diệu tràn ngập bi tráng khẳng khái hy sinh, thoạt nhìn cực giống một boss mèo không muốn tắm nhưng để được lên giường sen mà phải ôm nỗi hận tắm rửa.

Thẩm Diệu thuần thục xối sạch bọt trên người Thẩm Diệc Thanh, vội vàng lau đi nước trên người mình, lập tức dùng khăn lông lớn bọc chặt Thẩm Diệc Thanh ôm ra khỏi phòng tắm, bởi vì sợ mèo cảm lạnh cho nên chính mình ngay cả quần lót cũng không lo mặc, thân thể trần truồng gấp chân ngồi xổm trước mặt Thẩm Diệc Thanh dùng máy sấy sấy lông cho hắn.

Thẩm Diệc Thanh hạnh phúc lại tuyệt vọng nhìn chằm chằm phong cảnh trước mắt, ngoan cường đấu tranh với tua giao phối.

Mấy phút đồng hồ sau, thấy lông Thẩm Diệc Thanh đã sấy xêm xêm, rốt cuộc Thẩm Diệu mới mở lòng từ bi đứng dậy mặc quần áo tử tế, Thẩm Diệc Thanh thật vất vả giải thoát khỏi sự tra tấn ngọt ngào, hữu

khí vô lực xụi lơ trong ổ mèo.

Thẩm Diệu huýt sáo mở máy tính lên, chuẩn bị chơi mấy ván game, có thể là do tốc độ của thần kinh phản xạ cao hơn trình độ bình quân, nên Thẩm Diệu chơi game đặc biệt lưu loát, nếu không phải bình thường công việc bận quá không có thời gian, muốn xem game là nghề nghiệp mà phát triển cũng không phải không có khả năng. Thẩm Diệu mở phần mềm voice, vui vẻ phấn chấn chào hỏi: "Chào mấy cậu bạn nhỏ thân mến há há, hôm nay tâm trạng tốt, dắt mấy đứa chơi nè."

Thẩm Diệc Thanh từ trong ổ mèo tủi thân ngồi dậy, lấy tua giao phối chịu đủ tàn phá ra, đau lòng thổi thổi vị trí sưng đỏ, trong mắt mèo lóe ra ánh nước!

Chơi game chơi game, chỉ biết chơi game! Không biết gọi điện thoại cho ông xã sao?

Thẩm Diệc Thanh ưu thương hít mũi, moi ra di động đã sớm giấu trong ổ mèo, lập tức biến ra hai cái xúc tu nhỏ, mở màn hình lên gửi wechat cho Thẩm Diệu.

Wechat vang lên tiếng thông báo, Thẩm Diệu đang muốn mở game liếc mắt nhìn màn hình di động một cái, lớn tiếng gọi dừng: "Từ từ khoan hẵng mở."

Trong loa truyền ra giọng đồng đội: "Làm sao vậy?"

Thẩm Diệu mỹ mãn cầm lấy di động: "Nam thần gửi wechat cho tôi."

Thẩm Diệc Thanh nhịn không được dùng hai vuốt mèo ôm lấy đầu mèo của mình: "Meo —— "

Em ấy gọi mình là nam thần!

Đồng đội: "Oa, nam thần? Có thể thành không?"

Thẩm Diệu rung đùi thở dài, ủ rũ đối diện hiện thực: "Khó, nam thần không phải cao phú soái bình thường đâu, rất ưu tú, tôi chỉ là người thường, ngay cả tiền vay còn chưa có trả hết, lấy cái gì mà thành với người ta…"

Trên giao diện wechat, Thẩm Diệc Thanh: "Tan tầm chưa? Đang làm gì?"

Thẩm Diệu gãi đầu, cảm thấy nói chơi game có vẻ rất không biết tiến thủ, vì thế dối trá hồi âm: "Tan tầm rồi, ở nhà đọc sách nè." Vừa nói vừa nhanh chóng mở cửa hàng sách báo trên mạng ra đồng thời nhấn vào mục phân loại mỹ thuật tạo hình.

Thẩm Diệc Thanh trong ổ mèo: "…"

Thẩm Diệc Thanh: “Sách gì, thú vị không?”

Khuôn mặt Thẩm Diệu xấu hổ đến đỏ lên, kiên trì chiếu theo tên sách trên màn hình đánh chữ: “Thú vị, tên là «Lịch sử mỹ thuật tạo hình phương Tây», tôi muốn tìm hiểu một chút về lĩnh vực công việc của anh.”

Thẩm Diệu hồi âm xong, cảm thấy mình lừa Thẩm Diệc Thanh không tốt, liền đặt mua sách, nghĩ lúc có rảnh thì cũng xem thử xem.

Đặt hàng xong, Thẩm Diệu vừa cúi đầu, phát hiện Quất ca đang đứng dưới chân mình ngửa bản mặt béo ục ịch, dùng một loại ánh mắt khí phách khó hiểu “tiểu yêu tinh em thật biết dỗ bổn vương vui vẻ” để nhìn mình.

Hết chương 13

14. Chương 14: Ăn No Tám Phần Dưỡng Sinh

Chẳng biết tại sao, Thẩm Diệu bị Quất ca nhìn một trận đến chột dạ, hai gò má đỏ rực dữ dội hơn, cậu ngại ngùng chà mặt, giống như muốn mua chuộc Quất ca, hỏi: “Làm sao vậy, muốn ăn đồ ăn vặt sao?”

Thẩm Diệc Thanh không để ý, bước chân nhẹ nhàng tâm tình nhảy nhót đi về ổ mèo.

Tiếng wechat vang lên lần nữa, Thẩm Diệu sợ đồng đội chờ quá lâu, liền từ trong phòng game lui ra ngoài, lại nhận một đồng đội bổ sung thay thế vào, xin lỗi: “Các cậu chơi trước một phen đi, ván sau tôi lại đến.”

Trong wechat là tin nhắn của Thẩm Diệc Thanh: “Quyển sách đó trước đây tôi từng xem qua, nội dung không tồi.” Không được chốc lát lại là một tin: “Kỳ thật tôi cũng đang đọc sách, «Sách tranh động vật thần bí của nhà bác học», kể về quái vật, tôi cũng muốn tìm hiểu lĩnh vực công tác của em.”

Đánh xong tên sách, Thẩm Diệc Thanh trấn định tắt đi trang web mua sách.

Hai người làm màu từ xa, đều công bố mình đang xem sách.

Tuy rằng trên lý trí còn nghi vấn với lời nói của Thẩm Diệc Thanh, nhưng trong lòng Thẩm Diệu vẫn hơi ngọt ngào một chút, đánh chữ: “Quyển đó tôi từng xem rồi, tuy rằng nói đều không đúng, nhưng rất thú vị, hẳn là có thể kích thích linh cảm của anh.”

Thẩm Diệc Thanh: “Nói đến kích thích linh cảm, thì em vẫn tương đối lợi hại hơn.”

Nói xong, chính là một tấm ảnh gửi đi.

Trong ảnh là một cái giá vẽ, trên giá là bức tranh sơn dầu đã hoàn thành, chủ thể tranh là một hồ nước sâu tối u tĩnh, một con thủy quái bộ mặt dữ tợn từ trong hồ lộ ra nửa người trên, bày ra tư thế cảnh giác phòng ngự. Mà phía trên bên trái bức tranh sơn dầu lại là một thiếu niên từ trên lan can cầu lấy đà nhảy xuống nước, bóng dáng thiếu niên tinh tế nhẹ nhàng, ngũ quan được khắc họa âm nhu xinh đẹp tuyệt trần, khí thế lại mười phần sắc bén, dao găm trong tay vẽ ra một đường sáng lạnh trong bóng đêm, vầng trăng đỏ máu túc sát treo cao trên đỉnh chóp tháp truyền hình, tỏ rõ sắp xảy ra giết chóc.

Thẩm Diệu giật mình, phóng to ảnh chụp, phát hiện bề ngoài của thiếu niên giết quái tương tự cao độ với mình, ngay cả màu sắc quần áo và hình thức dao găm đều hệt như mình bữa tối thứ sáu.

Thẩm Diệu mím môi cười, ánh mắt sáng lấp lánh: "Vẽ tôi hả?"

Thẩm Diệc Thanh: "Em trong mắt tôi, thích không?"

Thẩm Diệu vội nói: "Thích, thật là đẹp."

Thẩm Diệc Thanh từ một cái vuốt mèo hóa ra mấy cái xúc tu thật nhỏ, nhanh chóng đánh chữ trên bàn phím điện thoại di động, tâm thần mất trí thổi phồng: "Xinh đẹp, đáng yêu, khiến lòng run sợ, khi làm nũng thì không ai có thể kháng cự, rồi lại mạnh mẽ, sắc bén, chiêu chiêu mất mạng, em là một thể mâu thuẫn tôi chưa từng thấy qua. Tuy rằng nói như vậy rất đường đột, nhưng vài ngày này tràn đầy đầu óc tôi đều là dáng vẻ em từ bờ hồ nhảy xuống, tôi không thể chờ đợi được muốn vẽ lại cảnh tượng ấy, lúc ý thức được thì mới phát hiện mình đã cả đêm không ngủ."

Kỳ thật dưới tình huống hơn hai mươi cái xúc tu đồng thời vẽ tranh, một tác phẩm như vậy Thẩm Diệc Thanh chỉ cần nửa giờ là có thể thu phục, mà bức tranh này thực chất thì hắn vừa vẽ xong đêm qua, chỉ chờ hôm nay lấy ra thả thính thôi.

Có thể nói là một xúc tâm cơ!

Thẩm Diệc Thanh lặng yên không một tiếng động đi đến bên cạnh Thẩm Diệu quan sát phản ứng của cậu.

Thẩm Diệu bị lời nói kia trêu ghẹo đến mức đầu bốc khói nhẹ, đầu tiên cậu vùi mặt vào trong khuỷu tay cọ vài cái, sau đó mặt đỏ tai hồng ngẩng đầu, mười ngón lung tung bới loạn trên đầu, nhỏ giọng kêu: "Trả lời thế nào trả lời thế nào, mình sắp chết máy rồi, sao hắn lại như vậy… như vậy…"

Khóe miệng mèo gừng hơi hơi nhếch lên, dụ trai thành công, bộ dạng thật là đắc ý!

Thẩm Diệu không ngừng đánh chữ rồi lại xóa sạch trong khung đối thoại, lẩm bẩm: "Không được, trả lời như vậy có vẻ quá không biết kiềm chế."

Vì thế sau khi rối rắm một hồi lâu, cuối cùng Thẩm Diệu chỉ khô cằn gửi qua một câu: "Khen đến độ tôi cũng ngại ngùng, anh nhanh nghỉ ngơi đi, hôm nào tôi đến nhà anh xem tranh."

Cơ mà mấy câu bởi vì "quá không biết kiềm chế" mà bị xóa sạch lại bị mèo gừng đứng ở trên bàn nhìn rõ rõ ràng ràng.

Thẩm Diệu lại trò chuyện với Thẩm Diệc Thanh vài câu, đuổi Thẩm Diệc Thanh không quá tình nguyện đi nghỉ ngơi, tâm tình phơi phới cân cả team dắt đồng đội càn quét, sau khi thắng liên tiếp mấy ván Thẩm Diệu cảm thấy không ổn, rời game tìm ra văn kiện tư liệu phát xuống từ tuần trước lật xem.

Trong văn kiện ghi chép tin tức liên quan đến ba loại ma vật mới, từ tập tính sinh hoạt đến dự án chiến đấu ứng phó, mỗi mục đều toàn diện rõ ràng —— hệt như các nhà sinh vật học nhân loại chưa phát hiện được tất cả sinh vật trên thế giới vậy, nhóm nghiên cứu viên của viện nghiên cứu sinh mệnh ma vật cũng còn xa mới nắm giữ hết được tin tức về tất cả ma vật trên thế giới, theo phỏng đoán, ma vật hiện nay vẫn còn sống nhưng chưa bị phát hiện hẳn có hơn một ngàn loại, nhưng số lượng rất thưa thớt, hoặc là sinh tồn ở khu không người hoàn cảnh tự nhiên ác liệt, hoặc là năng lực che giấu quá tốt, trà trộn trong xã hội nhân loại mà không bị phát hiện. Nhưng mà công tác thăm dò đối với ma vật mới vẫn luôn tiến hành, các đội viên chấp pháp ở tuyến đầu thường thường nhận được loại tư liệu cập nhật này, để bọn họ phân biệt và ứng phó với chủng loại ma vật mới tốt hơn trong nhiệm vụ.

Đợt bình xét công tác cuối năm nay phải tiếp tục lấy hạng nhất mới được! Thẩm Diệu vùi đầu đọc tư liệu, trong lòng âm thầm khuyến khích mình, hy vọng ít nhất thì có thể càng ưu tú hơn một chút trong lĩnh vực của mình, thu nhỏ lại một chút chênh lệch với nam thần.

Cấp bậc nguy hiểm của ba loại ma vật mới đưa vào hệ thống phân biệt là A, D, E, ma vật cấp A là một loại nửa người nửa nhện, số lượng ít, phần lớn lại ẩn cư núi rừng, nhưng mà thủ đoạn ăn thịt người hung tàn vả lại trí lực rất thấp, có một con vừa xuất hiện ở thành phố lân cận gây án cho nên bị phát hiện.

Ma vật cấp D là một loại tinh linh cây tuổi thọ rất dài, thích ký sinh trên cây đào hút nhựa cây, trạng thái nửa hồn thể nửa thật thể, có năng lực khống chế thực vật, từng phát sinh sự kiện bởi vì bất mãn môi trường ô nhiễm mà có ý định chế tạo ra héo khô trên diện tích lớn để trả thù nhân loại.

Ma vật cấp E lại là biến chủng của một loại khuẩn nhân đã biết, hình thể lớn hơn khuẩn nhân bình thường hơn một trăm lần, chiều cao của giống đực thành niên có thể đạt tới 5cm, chỉ số thông minh tương đương nhân loại, trình độ khoa học kỹ thuật bị vây ở tiêu chuẩn nguyên thủy, nhưng có đầy đủ năng lực sử dụng ma pháp nhất định, hiện đã bên bờ tuyệt chủng, một bộ lạc tổng cộng 206 người đã biết còn sót lại hiện nay đều đang ở dưới sự bảo vệ của viện nghiên cứu.

"Quốc gia tí hon của thế giới ma pháp." Thẩm Diệu cảm thán nói, xem xong một tờ cuối cùng liền khép lại tư liệu, tắt đèn bàn chuẩn bị đi ngủ.

Thẩm Diệc Thanh bị vắng vẻ một hồi lâu nhảy dựng lên, rầm một tiếng nện ở trên giường, Thẩm Diệu kéo Thẩm Diệc Thanh vào trong ngực như ôm một cái gối ôm lông xù mềm nhũn, ngửi được cục lông béo trong ngực phát ra mùi sữa tắm thú cưng, Thẩm Diệu nhịn không được cúi đầu hôn hôn trán Thẩm Diệc Thanh, lại xoay Thẩm Diệc Thanh qua lộ ra cái bụng trăng trắng, dán hai gò má trên bụng Thẩm Diệc Thanh cọ

một trận.

Người hít mèo và mèo được hít đều thích muốn chết, Thẩm Diệc Thanh nước mắt rưng rưng, cảm giác hôm nay chịu tội đặc biệt đáng giá!

Thẩm Diệu là thể chất vừa dính gối liền ngủ, nhất là bên cạnh còn có một con mèo béo tự mang hiệu quả thôi miên, cho nên cậu ôm mèo, cọ cọ trên bụng mèo liền mơ mơ màng màng ngủ mất…

Hai mươi phút sau, Thẩm Diệc Thanh lớn giọng kêu meo meo vài tiếng, thấy Thẩm Diệu hoàn toàn không có phản ứng, liền lén lút mềm hoá thân thể biến về hình người. Vì thế trên giường Thẩm Diệu liền bất ngờ không kịp đề phòng có thêm một trai nude, hơn nữa Thẩm Diệu còn hoàn toàn không có tiết tháo vươn tay ôm eo trai nude kia, mặt ngủ điềm tĩnh dính sát vào tám múi cơ bụng của trai nude, có lẽ là cậu mơ thấy hít mèo, trong lúc ngủ say còn rầm rì dùng mặt cọ hai cái trên cơ bụng Thẩm Diệc Thanh, tình cảnh thoạt nhìn vô cùng không thể miêu tả…

Thẩm Diệc Thanh vẫn không nhúc nhích hưởng thụ cảm giác được Thẩm Diệu ôm eo gối bụng, ánh trăng xuyên qua khoảng cách bức màn đổ xuống vết hằn mông lung, vừa vặn có một phần soi trên hai mắt nhắm chặt của Thẩm Diệu, dưới ánh trăng phụ trợ, lông mi Thẩm Diệu đen như lông quạ. Thẩm Diệc Thanh hơi không được tự nhiên khom lưng xuống, nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn trên mí mắt Thẩm Diệu, Thẩm Diệu như có cảm giác, bất an run run, Thẩm Diệc Thanh sợ tới mức một giây biến mèo, thành thành thật thật cuộn thành một cục lông trong ngực Thẩm Diệu.

Lại qua mười phút, Thẩm Diệu lại ngủ say, Thẩm Diệc Thanh biến trở về hình người nhẹ nhàng nhích ra khỏi cánh tay Thẩm Diệu, nhảy xuống đất, rút ra quần áo ban ngày giấu phía dưới sofa lặng yên không một tiếng động mặc vào, xoa xoa cái bụng kêu thầm thì đi ra ngoài kiếm ăn.

Thời gian quá muộn, khách sạn đều đóng cửa, quanh đó chỉ có một tiệm thức ăn nhanh 24 giờ, mặc dù Thẩm Diệc Thanh có đậu xe trong garage ngầm chỗ chung cư Thẩm Diệu từ trước rồi, nhưng hắn cũng không muốn chạy quá xa để ăn khuya. Vì thế Thẩm Diệc Thanh lái xe đến tiệm thức ăn nhanh chọn ba mươi phần hamburger, cũng bao hết tất cả loại sản phẩm gà chiên gà nướng có sẵn trong tiệm, cuối cùng dọn hết đồ ăn vào trong xe dưới sự trợ giúp của anh nhân viên tiệm.

Sau khi anh nhân viên đi xa, Thẩm Diệc Thanh bụng đói kêu vang vội vàng ngồi vào ghế sau mở tiệc, để đề cao hiệu suất ăn cơm hắn một hơi thả ra mười cái xúc tu, hai cái phụ trách lấy đồ ăn, bốc cái phụ trách gỡ túi bọc bên ngoài đồ ăn, hai cái phụ trách thay nhau vận chuyển đồ ăn đã xé đóng gói xong đưa vào trong miệng, một cái phụ trách căng bịch bỏ rác ra, một cái phụ trách bỏ rác vào trong bịch.

Sau khi phân công cho nhóm xúc tu xong, Thẩm Diệc Thanh hé miệng, bởi vì không gian ghế sau xe có hạn nên hắn chỉ hơi mở miệng ra lớn như thau rửa mặt, trong nhóm kraken thì đã có thể nói là miệng anh đào vô cùng chúm chím, hamburger, chân gà, cánh gà, cả hộp khoai tây… đám đồ ăn đâu vào đấy trút vào trong miệng anh đào bé nhỏ của Thẩm Diệc Thanh, sau khi giải quyết xong toàn bộ đồ ăn, Thẩm Diệc Thanh cúi đầu ngậm mười cái ống hút, rột một phát hút sạch mười ly coca không thêm đá, mười ly hết nhẵn lại lập tức thay mười ly khác, sau khi kết thúc ba vòng thì tất cả đồ ăn đồ uống đều đã trở thành hư không, mà thời gian tổng cộng mới qua không đến mười phút.

Thẩm Diệc Thanh đói bụng một ngày dùng xúc tu nhỏ lục lọi trong túi rác một chốc, xác định tất cả đều đã ăn sạch, mới chưa đã thèm liếm liếm môi, an ủi mình: "Ăn no tám phần cũng không tồi, dưỡng sinh."

Xử lý xong rác rưởi trên xe, Thẩm Diệc Thanh lại lái xe trở về garage ngầm nhà Thẩm Diệu, dùng xúc tu mở cửa vào nhà, cởi sạch quần áo biến thành một con mèo béo, mỹ mãn tiến vào trong ổ chăn của Thẩm Diệu ngủ khì.

Hết chương 14

15. Chương 15: Cờ Bạch Tuộc Đón Gió Phấp Phới!

Hai ngày sau Thẩm Diệu vẫn mỗi sáng đến chỗ hoàng tử cá mặt trăng báo danh, dựa theo yêu cầu của Hà Minh tiếp tục trợ giúp hoàng tử cá mặt trăng thích ứng với xã hội nhân loại.

Ý của Hà Minh là tuy rằng cá lật lật và Tần Diệc Sâm đã thành công thành lập quan hệ yêu đương, nhưng Tần Diệc Sâm là nhân loại bình thường, đối với rất nhiều chuyện vẫn là trạng thái không hiểu ra sao, cho nên Thẩm Diệu không thể buông tay mặc kệ trước khi trạng thái của cá lật lật chuyển biến tốt đẹp hoặc nhiệm vụ mãn hạn, để tránh hoàng tử điện hạ của tộc người cá xuất hiện chuyện ngoài ý muốn gì trong khu vực quản hạt của họ.

Có điều tình huống của cá lật lật tương đối làm người ta lo lắng, chỉ mỗi việc nhớ mãi không quên chuyện thành công xác lập quan hệ yêu đương với nhân loại thôi đã khiến cậu ta căn bản không bình tĩnh nổi, trong 24 giờ sợ là có 22 giờ đều ở trạng thái lật xe mặt đỏ tai hồng. Hai ngày trước Tần Diệc Sâm gần như là một tấc cũng không rời mà làm bạn với cá lật lật, cá lật lật vừa tỉnh lại hắn liền vô cùng dịu dàng kéo bàn tay nhỏ bé của cá lật lật nhẹ giọng trấn an cậu ta, tuy rằng cậu bạn trai nhỏ mảnh mai rất nhanh liền bởi vì cảm xúc mênh mông mà lật xe lần nữa, nhưng Tần Diệc Sâm không hề có biểu hiện không vui hoặc không kiên nhẫn, lúc cá lật lật ngất hấn chỉ yên tĩnh chờ ở bên giường, khóe môi ngậm cười, dùng ánh mắt tràn ngập tình yêu lại một lần nữa miêu tả khuôn mặt tinh xảo của hoàng tử bé.

Sau hai ngày ở bên một tấc không rời, Tần Diệc Sâm phải đi chạy thông cáo, hôm nay ít nhất là toàn bộ ban ngày không thể ở bên cá lật lật, vì thế dưới đề nghị của Thẩm Diệu, cá lật lật liền ở trong phòng khách sạn xem MV của Tần Diệc Sâm luyện gan.

Trên màn hình đối diện giường lớn, màn ảnh từ xa chậm rãi tới gần, cùng với tiếng ca thâm tình mà hơi u buồn, khuôn mặt tuấn tú của Tần Diệc Sâm dần dần phóng đại, con ngươi đen như mực nhìn thật sâu khán giả ngoài màn hình, một giây cá lật lật đối diện với Tần Diệc Sâm trong hình, liền vội vàng đè lại lồng ngực phập phồng nhanh chóng, khuôn mặt đỏ rực hạ lệnh: "Nhanh tạm dừng, tim tôi nhảy thật nhanh."

Tùy tùng cá mặt trăng bên cạnh lập tức ấn nút tạm dừng, cá lật lật với dáng Tây Thi ôm tim nằm bẹp trên giường, cả con cá đều rơi vào trong tình yêu đáng chết kia không thể tự kiềm chế!

Thẩm Diệu ở một bên nhìn, nửa là buồn cười nửa là sốt ruột thay Tần Diệc Sâm: "…"

Thật mới mẻ, chưa từng nghe nói trước khi yêu đương còn phải luyện gan.

Năm phút đồng hồ sau, cá lật lật thật vất vả bình ổn nhịp tim, được người hầu đỡ mềm nhũn ngồi dựa vào gối, tiếp tục xem MV, nửa phút sau, cá lật lật lại bị Tần Diệc Sâm trên màn hình nhìn chăm chú khiến cho ngượng ngùng không thôi cả người lơ mơ, bụm mặt chết nhát quấn mình vào trong chăn, biến thành một người cá cuộn.

Thẩm Diệu ở bên quan sát đã lâu rốt cuộc ngồi không yên, uyển chuyển mở miệng dò hỏi: "Điện hạ, phương thức huấn luyện như vậy nếu tiếp tục, ngài đoán xem ước chừng ngài cần bao lâu mới có thể dùng phương thức bình thường ở chung với Tần tiên sinh?"

Cá lật lật lộ ra nửa cái đầu từ trong cuộn người cá, thẹn thùng bốc khói nhỏ giọng nói: "Tôi cũng không biết, hắn anh tuấn như vậy, lúc nhìn hắn nếu muốn không lật xe thật sự rất khó."

"Như vậy luyện tiếp không khỏi quá chậm, " cặp mắt xinh đẹp của Thẩm Diệu hơi hơi cong lên, mang theo một chút ý cười giảo hoạt nói, "Điện hạ có từng thử việc lợi dụng kích thích cực lớn để một hơi đề cao ngưỡng giá trị của mình chưa?"

Cá lật lật hoang mang mở to hai mắt: "Đó là có ý gì?"

"Chính là nếu giá trị thừa nhận của ngài là 10, thì hiện tại ngài đang dùng kích thích 11, 12 để chậm rãi tăng giá trị lên, " Thẩm Diệu giải thích lý luận chưa được chứng thực của mình, "Tăng lên như vậy nhất định là rất chậm, có điều nếu ngài dứt khoát dùng kích thích 100 đến huấn luyện mình, vậy giá trị sẽ tăng lên tới 50 rất nhanh chóng cũng nói không chừng, giống như người gặp quỷ rồi có lẽ sẽ không còn sợ hãi phim kinh dị nữa… Ngài thử qua kiểu huấn luyện mình như vậy chưa?"

Cá lật lật lắc đầu nhỏ hệt như trống bỏi: "Chưa từng, kỳ thật huấn luyện bình thường cũng là hai ngày này mới bắt đầu."

Làm hoàng tử bé tôn quý, từ nhỏ đến lớn cá lật lật đều sống trong sự bảo vệ nghiêm mật, trừ khi có người cá ngoại tộc quan trọng bị thương hoặc bị bệnh cần cá lật lật ra tay chữa trị, thì mỗi ngày cá lật lật đều ở trong cung điện người cá không ra khỏi cửa, sống cuộc sống không thú vị mặt ngoài an nhàn sung sướng kì thực không khác gì giam cầm, đó cũng là lý do vì sao trước đây cậu ta biết rõ thần kinh mình yếu ớt lại còn muốn thoát khỏi thị vệ lén chuồn ra ngoài chơi.

Về phần huấn luyện đề cao ngưỡng giá trị lật xe, đó là căn bản không tồn tại, nếu không phải Tần Diệc Sâm xuất hiện, đại khái cá lật lật sẽ cứ như vậy yên tâm thoải mái mà yếu ớt đến chết già mới thôi.

"Tôi đề nghị ngài thử xem, nói không chừng sẽ có thu hoạch." Thẩm Diệu chớp chớp mắt, "Phương thức kích thích mạnh có rất nhiều, chẳng hạn như để Tần tiên sinh… hôn môi ngài."

Cá lật lật chỉ nghĩ xíu xiu thôi đã nhịn không được lên tiếng thét chói tai: "A a a a a —— "

Thiên hạ sao lại có việc kích thích, phóng đãng, cuồng dã, dâm loạn, lớn mật như thế này!?

Thẩm Diệu bình tĩnh cắt ngang: "Tần tiên sinh hôm nay không ở đây, không luyện được. Có điều tôi có chuẩn bị một bộ phim, cho dù là nhân loại thần kinh cứng cỏi khi xem bộ phim điện ảnh này cũng sẽ khó có thể khống chế tâm tình của mình, cho nên nó đối với ngài mà nói nhất định là kích thích cực lớn, ngài muốn thử xem không?"

Cá lật lật nuốt một ngụm nước bọt, vẻ mặt kinh sợ hỏi: "Là phim gì? Tôi còn chưa từng xem phim đâu."

Thẩm Diệu đơ khuôn mặt nhỏ nhắn, nhả từng chữ một chế tạo ra không khí khẩn trương: "Ti, ta, nic!"

Nhóm người hầu cá mặt trăng sôi nổi tỏ vẻ cái tên này vừa nghe đã thấy lộ ra vẻ túc sát, nói không chừng ngay cả tụi mình cũng sẽ lật chung với hoàng tử điện hạ!

Cá lật lật trầm ngâm một chốc, khí thế mười phần vung tay lên ý bảo người hầu chớ có lên tiếng, lập tức mang theo vẻ mặt khẳng khái hy sinh nói: "Tôi muốn thử xem."

Tuy rằng Tần Diệc Sâm biểu hiện ra mười phần dịu dàng, nhưng cá lật lật vẫn cứ lo lắng hắn sẽ mất đi tính nhẫn nại trước khi mình kịp thích ứng, cho nên cậu cũng không thể chờ đợi được muốn đề cao ngưỡng lật xe của mình.

Tiền vay nắm chắc! Thẩm Diệu âm thầm nắm chặt quyền, tung ta tung tăng chạy tới dùng màn hình TV kết nối với điện thoại di động của mình, mở trang web video ra tìm «Titanic», ánh mắt nóng rực nhìn cá lật lật, chuẩn bị nhặt trân châu.

Lúc này ngoài cửa sổ mây đen tiêu tán, một tia nắng mặt trời sau giờ ngọ may mắn xuyên thấu qua khe hở thật nhỏ của bức rèm, đổ xuống vết bóng loang lổ trên mặt đất. Nhưng mà không đợi Thẩm Diệu phát hiện và che kín bức rèm, vết loang lổ ấy đã đột nhiên mất tăm, một cái xúc tu dinh dính bám trên thủy tinh che đi ánh sáng còn lại, rất nhanh, nơi cái xúc tu kia từng bám lấy liền bị một con mắt xanh rờn thay thế.

Nếu từ bên ngoài nhìn qua, chính là có một sinh vật loại bạch tuộc quái dị đang dùng xúc tu bám dính mình vào vách tường của một cao ốc khách sạn ba mươi tầng, đám xúc tu dư thừa bị gió rét lạnh thấu xương trên trời thổi cho thành hình cuộn sóng cuồn cuộn tung bay, giống như một lá cờ bạch tuộc đón gió phấp phới!

—— Thẩm Diệc Thanh không moi ra được bất kỳ tin tức gì liên quan đến nhiệm vụ từ trong miệng Thẩm Diệu, rốt cuộc không kiềm chế nổi lòng hiếu kỳ, lén chạy tới kiểm tra, hắn muốn nhìn một chút xem mình có thể giúp gì được Thẩm Diệu không.

Lúc này, phim bắt đầu chiếu.

Trước khi tàu Titanic chìm nghỉm, cá lật lật biểu hiện tương đối bình tĩnh, chỉ có đoạn Jack vẽ Rose khỏa

thân cùng với cảnh giường chiếu mịt mờ mà bị kích thích đến lật xe hai lần, cùng với khi Rose ở đầu thuyền mở hai tay ra bởi vì cảm động mà lật xe một lần, còn lại thì thời gian xem phim tương đối bình tĩnh, thậm chí hai lần ba lượt hỏi Thẩm Diệu có phải lầm phim hay không, trong ngôn ngữ còn loáng thoáng cất giấu vài phần đắc ý.

Có điều từ sau khi tàu Titanic gặp nạn, cá lật lật nhu nhược và nhóm người hầu cá mặt trăng liền bắt đầu liên tiếp lật xe, một kẻ lật một người khác cứu, như gió thổi sóng lúa dập dìu, nhóm cá mặt trăng hoặc thấp giọng nức nở hoặc gào khóc, khiến cho phòng tổng thống tựa như hiện trường khóc tang, trân châu viên to viên nhỏ phẩm chất chênh lệch thật lớn đinh đinh đang đang rơi đầy giường đầy đất, mà trong tích tắc ca khúc cuối phim «My heart will go on» vang lên, nhóm cá mặt trăng càng dứt khoát tập thể khóc xỉu. Trong tiếng ca hệt như tiếng trời của Celine Dion, nhóc Thẩm Diệu đa sầu đa cảm hốc mắt hơi hơi ửng hồng, quỳ rạp dưới đất dùng móc áo khều khều trân châu lăn xuống đáy giường, nhặt lên cất vào trong balo đặc biệt mang đến.

"Vầy nói ít cũng đủ trả năm năm." Thẩm Diệu kéo khóa lại ước lượng balo nặng trịch, dùng mu bàn tay lau đôi mắt ướt át, tức khắc nín khóc mỉm cười, hai tay chắp lại vái đám cá mặt trăng ngang dọc khắp giường đầy đất, lẩm bẩm, "Cám ơn cám ơn, hôm nào nhất định mời mấy người ăn sứa."

Sau khi trải qua lễ rửa tội của tác phẩm lấy nước mắt «Titanic», một lần nữa tỉnh dậy, mắt cá lật lật sưng như hai con cá nóc tức giận, thoạt nhìn vô cùng thảm, Thẩm Diệu lấy nước đá ra từ trong tủ lạnh dùng khăn mặt gói kỹ lưỡng, đắp mắt cho cá lật lật, sợ Tần Diệc Sâm làm việc xong trở về nhìn thấy tiểu mỹ nhân ngư của mình khóc thành như vậy sẽ bùng nổ.

Có điều khiến mọi người cảm thấy vui mừng chính là, giá trị lật xe của cá lật lật dường như thật sự đề cao, lần này sau khi tỉnh lại cậu ta có thể một hơi xem nguyên MV của Tần Diệc Sâm, tuy nói tần suất tim đập vẫn cứ nhanh đến dọa người, nhưng mà, không lật.

May mà thật sự hữu dụng, Thẩm Diệu nghĩ, lòng còn sợ hãi thở phào một cái.

"Hóa ra kích thích mạnh thật sự có tác dụng nà!" Cá lật lật vui mừng nhảy dựng lên, nắm cổ tay Thẩm Diệu quơ quơ, thúc giục nói, "Cậu nhanh tìm thêm mấy bộ phim như vậy cho tôi xem đi, tôi luyện luyện là có thể yêu đương rồi!"

"Từ từ đã." Thẩm Diệu lo lắng nhìn mắt cá lật lật, "Cậu đẻ… khóc lâu như vậy, cho mắt nghỉ ngơi một chút, chúng ta phải kiên trì phát triển liên tục."

Buổi tối, Thẩm Diệu cõng balo trân châu nặng trịch về nhà, lúc đi ngang qua tiệm đồ dùng thú cưng còn vô cùng hào phóng mua pate mèo cao cấp nhất trong tiệm, tính toán từ hôm nay trở đi để Quất ca nhà mình sống cuộc sống quý-sờ-tộc!

Thẩm Diệc Thanh giả Quất ca đã ở nhà chuẩn bị ổn thỏa, xoa tay hầm hè tính toán phần đậu hũ ăn hôm nay. Thẩm Diệu đẩy cửa vào, như lệ thường ôm lấy Thẩm Diệc Thanh thân mật chốc lát, lập tức đi đến chỗ WC mèo lục xem cát mèo.

"A, không đúng, để tính xem." Thẩm Diệu đếm đầu ngón tay tính, sắc mặt càng ngày càng khó coi lầm bầm lầu bầu, "Hình như… một, hai, ba… ba ngày không ị rồi? Không thể nào?"

Vấn đề tiểu tiện Thẩm Diệu thật sự không sốt ruột lắm, bởi vì Quất ca thường xuyên chạy tới bồn rửa tay trong toilet tiểu tiện, nhưng mà vấn đề đại tiện thì cho tới bây giờ đều giải quyết trong cát mèo.

Thẩm Diệc Thanh đột nhiên ý thức được mình thất sách: "…"

Một ngày rõ ràng cần thải ra tận mấy chục ký, sao lại quên chừa lại một chút đặt ở trong thau cát mèo chứ!?

"Quất ca mày về đây, có phải dạ dày mày xảy ra vấn đề không?" Thẩm Diệu ra tay như gió, quay người tức khắc tóm lấy Thẩm Diệc Thanh rón ra rón rén xoay người muốn chạy.

Hết chương 15

16. Chương 16: Trông Thấy Tiền Vàng Liền Phiền

Thẩm Diệu bỏ balo nhồi đầy trân châu xuống, lật Thẩm Diệc Thanh qua xoa xoa trên bụng một chốc, nhỏ giọng nói thầm: "Sờ vào vẫn mềm mà ta."

Cũng không có cứng như đá giống trong tưởng tượng!

"Mày cảm thấy thế nào, có phải không khỏe không?" Thẩm Diệu đặt Thẩm Diệc Thanh dưới đất, quan sát tư thế của hắn.

Thẩm Diệc Thanh kêu meo một tiếng, mạnh mẽ nhảy nhót, chứng tỏ tình trạng sức khỏe của mình tốt đẹp.

Thẩm Diệu vuốt cằm gật gật đầu: "Ừm, vậy trước hết không đi bệnh viện, quan sát thêm một ngày đã."

Thẩm Diệc Thanh thầm nhẹ nhàng thở ra.

Thẩm Diệu đứng dậy, lấy ra một chai dầu vừng nhỏ từ trong từ tủ bát phía trên bồn rửa tay, lại tìm ra một hộp tăm bông trong ngăn kéo, dựa theo phương pháp thông ruột trên diễn đàn thú cưng, dùng tăm bông chấm đủ dầu vừng, quay đầu lại tìm mèo, chuẩn bị khuếch trương cúc hoa cho Quất ca.

Nhưng mà Thẩm Diệc Thanh mơ hồ cảm thấy chuyện lớn không ổn đã chạy rất xa, đứng trong góc phòng cách Thẩm Diệu xa nhất đề phòng nhìn chằm chằm Thẩm Diệu.

Khóe miệng Thẩm Diệu cong lên như mèo, cười ra hai cái lúm đồng tiền ngọt ngào, từng bước tới gần Thẩm Diệc Thanh, âm điệu mềm nhũn kêu gọi: "Quất ca ngoan, lại đây để tao đâm một phát liền tốt rồi, một chút cũng không đau, còn thoải mái nữa đó."

Bị đâm cái ấy ấy rất thoải mái gì gì đó, có thể nói không hổ là tiểu thụ trời sinh…

Thẩm Diệc Thanh cảnh giác cong lưng, trong tích tắc Thẩm Diệu nhào tới liền như tia chớp nhảy dựng lên, nhanh chóng nhảy qua bàn thấp và giá sách, thả người nhảy lấy đà ở một góc giá sách, ý đồ nhảy lên nóc tủ quần áo cao nhất. Nhưng tốc độ của Thẩm Diệu còn nhanh hơn Thẩm Diệc Thanh, cậu chạy hai bước đến bên cạnh giá sách duỗi cánh tay ra tóm một phát, ôm Thẩm Diệc Thanh giữa không trung vào lòng thoải mái hệt như lấy đồ trong túi. Dưới tình thế cấp bách thân thể Thẩm Diệc Thanh mềm nhũn, hệt như chất lỏng từ trong ngực Thẩm Diệu chảy xuống, lập tức chạy vèo hai bước cúi người xuống nương theo quán tính và tốc độ xoạt một phát trượt xuống dưới sofa, cuộn mình thành một cái bánh mèo tròn vo, sau đó xoay một vòng ở bên trong, lộ ra cái đầu mèo, từ phía dưới ngẩng đầu nhìn chằm chằm Thẩm Diệu.

"…" Thẩm Diệu ở tại chỗ trợn mắt há mồm một chốc mới hoàn hồn lại.

Đều nói mèo làm từ nước, lời này quả nhiên không giả.

Hơn nữa đường đường một thợ săn ma, thế mà không bắt được một con mèo béo!?

Thẩm Diệu ủ rũ một lát, sau đó ôm tăm bông ngồi xổm xuống, giữ đầu Thẩm Diệc Thanh nhẹ nhàng kéo kéo, miệng không ngừng trấn an nói: "Chỉ là để kích thích mày bài tiết thôi, thật sự không đau, đi ra đi ——"

Thẩm Diệc Thanh chịu không nổi nhất là Thẩm Diệu kéo dài giọng mềm nhũn làm nũng, nhưng bị bạo cúc chính là vấn đề nguyên tắc, dù làm nũng có đáng yêu hơn nữa cũng không thể dao động!

"Meo ——" Thẩm Diệc Thanh thô giọng kêu, biến cái chân sau mà Thẩm Diệu nhìn không thấy thành xúc tu, dùng một loạt giác hút nhỏ trên xúc tu chặt chẽ hút lấy sàn nhà, vẻ mặt kiên định thề sống chết không ra khỏi sofa.

Thẩm Diệu cũng không dám thật sự dùng sức kéo đầu mèo của Thẩm Diệc Thanh, thử thăm dò kéo hai cái thấy không hề có dấu hiệu buông lỏng, liền phẫn nộ ngồi ở trên sàn nhà, dựa vào sofa chơi di động, ôm cây đợi mèo.

"Tao cũng không tin mày có thể luôn ở đó không ra." Thẩm Diệu hung dữ nói.

Nhưng mà nửa tiếng trôi qua, Thẩm Diệc Thanh vẫn hệt như Tôn Ngộ Không bị trấn dưới dưới chân núi Ngũ Hành Sơn không chút sứt mẻ, đầu mèo lộ ở bên ngoài tràn đầy vẻ khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời siêu nhiên ảo huyền.

Mèo này xem ra là giả không nổi nữa, Thẩm Diệc Thanh u buồn nghĩ, ngày mai bảo Giang Mộc Khê trả mèo thật về.

Chuyện hôm nay cũng không hoàn toàn xem như Thẩm Diệc Thanh thất sách, dù sao thì nếu có nghĩ tới việc này từ trước, Thẩm Diệc Thanh cũng không có khả năng thật sự để cái thứ kia lại trong cát mèo cho Thẩm Diệu xúc, vậy rất mất liêm sỉ! Tay còn chưa nắm mà đã cho đối phương xúc phân, loại yêu đương này thật sự là một chút cũng không lãng mạn!

Thẩm Diệu thấy thái độ Quất ca kiên quyết, đành phải tạm thời buông tha suy nghĩ thông ruột cho nó, ở trước mặt mèo ném tăm bông vào sọt rác, giơ hai tay đầu hàng: "Được rồi, hôm nay không làm, mày đi ra đi."

Thẩm Diệc Thanh thu hồi xúc tu chui ra khỏi sofa, căn cứ vào tôn chỉ ngày cuối cùng giả mèo phải chấm mút cho đủ, cả thân mèo bổ nhào vào trên người Thẩm Diệu, Thẩm Diệu lúc này vẫn là tư thế dựa sofa ngồi ở trên sàn nhà, vì thế Thẩm Diệc Thanh liền đặt một vuốt mèo trên sofa bên mặt Thẩm Diệu làm cái tư thế kabe-don, một vuốt mèo khác thì dùng đệm thịt mềm mềm đặt trên xương quai xanh Thẩm Diệu, sau đó nghiêng đầu, nhấm ngay má Thẩm Diệu thâm tình liếm lên.

Thẩm Diệu ngây ngốc mặc cho Thẩm Diệc Thanh chấm mút: "…"

Sao mình lại có ảo giác bị bá đạo tổng tài kabe-don vậy, muốn đàn ông muốn đến phát điên rồi sao?

Nửa đêm canh ba, trăng mờ gió lớn.

Kraken bảo bảo lén gửi wechat cho sứa bất tử đồng lõa: "Mèo của Diệu Diệu sao rồi?"

Giang Mộc Khê u oán hồi âm: "Nó thì gì cũng tốt."

Thẩm Diệc Thanh: "Vậy là được rồi, sáng mai đem lại cho tui nha."

Giang Mộc Khê: "…"

Giang Mộc Khê phẫn nộ nói: "Chỉ biết cua trai, hàm ý trong câu nói của tui ông không nhìn ra hả?"

Mẹ nó chứ chúng ta có còn là đồng đội tốt vui vẻ dưới đáy biển không vậy?

Giờ phút này trong phòng vẽ tranh của Giang Mộc Khê, mèo béo ăn uống no đủ đang ở trong ổ mèo giản dị dùng chăn bông quấn lại ngủ đến mịt mù trời đất, mặt đất bên cạnh lăn lốc vài cái hộp ăn sạch, vô cùng có cảm giác ngợp trong vàng son. Giang Mộc Khê thì đứng ở trước giá vẽ, cánh tay phải phân liệt thành mấy chục cái xúc tu trong suốt thon dài tuyệt đẹp, đám xúc tu bạc bạc yếu ớt dính thuốc màu khác nhau, thay thế công năng của bút vẽ cẩn thận vẽ loạn trên giấy, người đàn ông vẽ ra trên giấy trông rất sống

động, gần như sắp bước ra từ trong bức tranh.

Giang Mộc Khê nói nói với Thẩm Diệc Thanh, tay trái cầm di động đi đến bên sofa, tức giận đặt mông ngồi xuống, trong tích tắc mông bị đè lên, hai cái lỗ nhỏ bị Quất ca cắn ra dưới mông xịt một tiếng bắt đầu phụt nước, Giang Mộc Khê vội vàng đứng dậy vỗ hai cái băng cá nhân lên mông, lập tức lên án nói với Thẩm Diệc Thanh: "Nó cực kỳ thích cắn tui, da tui lại mỏng, hiện tại toàn thân tui toàn là lỗ, vừa nhúc nhích liền phun nước, ông tính bồi thường tui thế nào?"

Thẩm Diệc Thanh nhớ lại hương vị đậu hũ ăn mấy ngày nay, thân tâm sung sướng, vô cùng hào phóng nói: "Đưa ông một rương tiền vàng Tây Ban Nha cổ nhé?"

Giang Mộc Khê trầm ổn nói: "Được, mười giờ sáng mai đưa về cho ông, ở nhà chờ tui."

Để điện thoại di động xuống, Giang Mộc Khê nâng lên một thùng nước khoáng 40l, ục ục ục trút xuống miệng mình, cường thế bổ sung nước.

Ba ba kraken của Thẩm Diệc Thanh bình sinh có một sở thích lớn chính là sưu tầm bảo tàng lòe lòe ánh vàng, trong mấy trăm năm không biết đã theo dõi bao nhiêu thuyền trưởng hải tặc lén chôn bảo tàng, không biết quật ra bao nhiêu thuyền đắm thời cổ đại thu hoạch tài vật từ dưới đáy biển, không biết sưu tập bao nhiêu cây san hô, đào bao nhiêu ngọc trai… Kraken ba ba tập trung cất chứa những bảo tàng đó trong một rãnh biển bí ẩn, nói phú khả địch quốc tuyệt đối không khoa trương.

Có điều kraken ba ba ở trong biển tự do tự tại sinh hoạt đã lâu, lười và cũng khinh thường việc hòa vào xã hội nhân loại, mấy cái bảo tàng mọc đầy rong rêu ấy đối với hắn mà nói, ngoại trừ nhìn chơi thì không có bất cứ tác dụng thực tế gì. Trước khi Thẩm Diệc Thanh lên bờ, kraken ba ba dắt theo con trai bảo bối sắp một mình lưu lạc xã hội nhân loại đến kho vàng nhỏ ẩn sâu dưới rãnh biển của mình, kêu Thẩm Diệc Thanh tùy tiện lấy. Thẩm Diệc Thanh chỉ lấy đi ước chừng một phần trăm tài vật trong đó, có điều một phần trăm cũng đã vô cùng nhiều, kraken bảo bảo non nớt căn bản chuyển không nổi, cuối cùng vẫn là kraken ba ba tự mình dùng xúc tu cuốn bảo vật một đường hộ tống Thẩm Diệc Thanh đến gần biển, thoạt nhìn vô cùng giống một ông bố già đưa con trai đi báo danh đại học.

Ông bố già từ ái gào thét dặn dò: "Hou hou hou —— "

Đừng có giống khi còn bé bị nhân loại lừa đến phòng nghiên cứu nữa nha, con trai ngốc.

Thẩm Diệc Thanh giòn tan gào thét đáp: "Hou!"

Mà sau khi Thẩm Diệc Thanh đi vào lục địa, mới phát hiện tiền của mình căn bản tiêu không hết, tiền vàng nhiều đến không có chỗ để.

Nhìn thấy tiền vàng liền phiền.

Thẩm Diệc Thanh liên hệ chuyện trả mèo với Giang Mộc Khê xong, liền biến trở về hình người mặc quần áo tử tế, đến khách sạn lúc ban ngày từng tới tìm cá lật lật.

Làm một bé con kraken sống dưới biển hơn hai mươi năm, Thẩm Diệc Thanh vô cùng quen thuộc với ma vật đại dương, hôm nay vừa nhìn thấy cá lật lật và biểu hiện của cậu ta, Thẩm Diệc Thanh biết ngay đó là thành viên vương thất người cá mặt trăng, hơn nữa hắn cũng mơ hồ đoán được nhiệm vụ hiện nay của Thẩm Diệu là giúp cá mặt trăng luyện gan.

Luyện gan rất đơn giản, Thẩm Diệc Thanh dùng cái đầu kraken của hắn suy tư. Khi còn bé bởi vì hắn từng bị người xấu lừa đến phòng thí nghiệm nghiên cứu, cho nên để lại di chứng nhát gan, thân là kraken thế mà nhìn thấy cá voi cũng sợ hãi, vì thế vào một đêm không trăng không sao, kraken ba ba liền ném kraken bảo bảo còn nhỏ vào một rãnh biển tràn đầy đủ loại kiểu dáng hải quái, sau khi chịu đựng qua đêm kinh hồn đó rồi, lá gan Thẩm Diệc Thanh liền to lên rất nhiều.

Chính là thiếu dọa thôi, Thẩm Diệc Thanh nghĩ, từ trong tấm thông gió lẻn vào phòng khách sạn của cá lật lật.

Hết chương 16

17. Chương 17: Sao Cá Lật Lật Còn Chưa Bị Tiếng Thét Chói Tai Của Mình Dọa Lật?

Tấm thông gió nằm trên trần nhà chỗ huyền quan của phòng khách sạn, Thẩm Diệc Thanh hóa thành dạng bán chất lỏng, thông qua khe hở hẹp dài của tấm thông gió chảy vào trong phòng, thoạt nhìn hệt như một sợi phở dài dài dẹp dẹp đang bị ép ra từ trong máy làm phở, sợi phở yếu ớt không xương chồng từng xấp từng xấp trên mặt đất thành một cái núi thịt, hiệu quả thị giác tương đối kinh khủng.

May mắn lúc này đã là rạng sáng một giờ rưỡi, phần lớn người hầu cá mặt trăng đều đang ngủ, chỉ có hai người hầu trực đêm một trái một phải đứng canh ở hai bên đầu giường cá lật lật, cũng không có lưu ý đến động tĩnh chỗ huyền quan.

Sau khi toàn bộ tứ chi vào phòng, Thẩm Diệc Thanh không có đắp nặn lại hình người, cũng không có biến trở về nguyên hình kraken —— tuy rằng mười mấy năm trước, khi hắn với bé con Thẩm Diệu đều là thể thực nghiệm bị Thẩm Du Minh cùng nhốt trong viện nghiên cứu làm thí nghiệm, bé Thẩm Diệu thường xuyên ghét bỏ bộ dạng kraken của hắn xấu, nhưng Thẩm Diệc Thanh cũng không cảm thấy nguyên hình của mình có bao nhiêu khủng bố khó coi —— cho nên để dọa cá lật lật tốt hơn đồng thời đề cao ngưỡng giá trị nhanh hơn, Thẩm Diệc Thanh suy tư một chốc, biến thành một con rắn chín đầu hung tàn khát máu.

Lần biến thân này Thẩm Diệc Thanh không có co rút thể tích của mình, độ lớn của rắn chín đầu cơ bản nhất trí với nguyên hình hắn, trên thân rắn đường kính to gần nửa mét trải rộng vảy đen tinh mịn cứng rắn, dùng hình chữ S chậm rãi bò về phía phòng ngủ của cá lật lật, bụng và thảm trải sàn ma sát phát ra tiếng sột soạt, dưới ánh đèn tường mờ mờ chiếu xuống, thân rắn thô to tựa như con sông tối chảy xuôi uốn lượn, phía trên thân rắn phân liệt ra chín cái cổ, chín cái đầu rắn dữ tợn xì xì lè lưỡi ra, chín cặp mắt

rắn xanh lục sáng rực rậm rạp hiện lên trong bối cảnh mờ tối… Đừng nói là cá lật lật thần kinh mảnh mai, ngay cả Thẩm Diệu giết quái đến mặt không đổi sắc mà nửa đêm mơ mơ màng màng tỉnh lại đột nhiên thoáng nhìn thấy một thứ như vậy, sợ là cũng sẽ bị dọa tới mức thét chói tai.

Hai người hầu đứng canh ở bên giường cá lật lật ngay khoảnh khắc nhìn thấy rắn chín đầu hiệu Thẩm Diệc Thanh liền nhắm chặt hai mắt lật xe, để không bị nhóm người hầu quấy rối, Thẩm Diệc Thanh đem cái xúc tu có thể phân bố ra chất lỏng thôi miên luồn vào trong lỗ tai nhóm người hầu, rót vào chất lỏng thôi miên liều lớn, để bảo đảm bọn họ có thể lật đến hừng đông.

Xử lí xong nhóm người hầu, Thẩm Diệc Thanh dùng xúc tu chọt chọt bụng nhỏ trăng trắng của cá lật lật, cá lật lật đang ngủ say mở to mắt, nhìn Thẩm Diệc Thanh 0.5 giây, thậm chí còn chưa kịp ngồi dậy đã tức khắc bị dọa lật, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch ngã xuống gối.

Thẩm Diệc Thanh cảm thấy như vậy không được, đang muốn dùng xúc tu lắc tỉnh cá lật lật, cá lật lật đã bị rắn chín đầu trong ác mộng làm tỉnh lại. Hoàng tử điện hạ đáng thương bé nhỏ lại bất lực nước mắt lưng tròng mở mắt ra, xoạch xoạch rớt hai chuỗi nước mắt trân châu phẩm chất cao cấp, ngay cả kêu cũng chưa kêu được đã bị rắn chín đầu trong hiện thực dọa lật xe lần nữa, còn bởi vì kích thích tinh thần mãnh liệt mà lần thứ hai gặp ác mộng về rắn chín đầu, hơn mười giây sau cá lật lật khóc thảm bị dọa tỉnh lại, lại lập tức bị dọa lật thêm lần nữa.

Bị rắn chín đầu trong ác mộng làm tỉnh lại, bị rắn chín đầu trong hiện thực dọa lật, bị rắn chín đầu trong ác mộng làm tỉnh lại, bị rắn chín đầu trong hiện thực dọa lật… Cá lật lật khóc thút thít bắt đầu vô hạn tuần hoàn, Thẩm Diệc Thanh vốn cho rằng phải phí một phen sức lực sợ ngây người một chốc, liền thảnh thảnh thơi thơi đứng ở bên giường, cúi một cái đầu chơi di động.

Cứ như vậy lăn qua lộn lại nửa tiếng sau, Thẩm Diệc Thanh phát hiện tốc độ cá lật lật lật xe và tỉnh lại đều có xu thế chậm lại, giống như là ngưỡng giá trị có chút tăng lên. Vì thế, Thẩm Diệc Thanh rất xấu rất xấu xa điều chỉnh ngoại hình của mình một chút, từ rắn chín đầu biến thành khắc tinh của người mắc chứng bệnh sợ dày đặc —— quái trăm mắt. Sau khi Thẩm Diệc Thanh biến ảo hình thái, cá lật lật lại lật đến hoa cả mắt, còn bởi vì quá mức hoảng sợ mà không còn sức duy trì ngoại hình nhân loại, biến thành hình thái nửa người nửa cá tiết kiệm ma lực nhất, nửa người trên là mỹ thiếu niên dáng người thon dài mảnh khảnh, nửa người dưới là đuôi cá ngắn cũn cỡn ngang phè phè còn chưa dài bằng nửa người trên, cực kỳ có cảm giác chân ngắn giống doremon.

Thẩm Diệc Thanh nhìn khúc đuôi ngắn ngủn khôi hài của cá lật lật, hơn một trăm con mắt tròn xoe khắp toàn thân đột nhiên đồng loạt cười cong như trăng rằm, tức khắc liền dọa cá lật lật đến miệng sùi bọt mép!

…

Một đêm hoảng sợ muôn dạng cứ như vậy đi qua, Thẩm Diệc Thanh thay đổi hết các loại ma vật đáng sợ bộ dáng xấu xí trong trí nhớ của mình một lần, thay nhau ra trận hù dọa cá lật lật. Lúc trời sắp tảng sáng, cá lật lật bị dọa tới sức cùng lực kiệt ngay cả sức nâng mắt thôi cũng không có, Thẩm Diệc Thanh tự thấy đã làm một chuyện tốt biến ra một cái xúc tu luồn vào lỗ tai cá lật lật, phóng ra một ít chất lỏng thôi miên, cá lật lật thân tâm đều mệt mỏi hai mắt tối sầm, ngủ say.

Thấy cá lật lật không bị ác mộng đánh thức nữa, đầu sỏ gây tội Thẩm Diệc Thanh đi đến dưới tấm thông gió mềm hoá thân thể, một lần nữa giống như sợi phở chen qua tấm thông gió, hoàn mỹ thoát khỏi hiện trường.

Sáng sớm tám giờ, Thẩm Diệu giống như mấy ngày hôm trước đến chỗ cá lật lật báo danh, nửa balo trân châu nhặt được ngày hôm qua đã bị cậu cất kỹ, hôm nay cậu mang theo một cái balo rỗng cùng với bộ phim «Chú chó Hachiko» giục nước mắt mãnh liệt lưu trong di động đi đến trước cửa phòng cá lật lật, tươi roi rói gập ngón trỏ, giống như gõ vỏ trứng gà, thật cẩn thận dùng các đốt ngón tay gõ gõ cửa.

Thẩm Diệu mới vừa gõ hai cái, trong phòng liền mãnh liệt tuôn ra tiếng thét chói tai thê lương của cá lật lật, tiếng thét kia mạnh mẽ, lực xuyên thấu cực cao, quả thực cách hai tầng lầu cũng có thể nghe thấy.

Thẩm Diệu bị cá lật lật thét đến hoa dung thất sắc, một giây đem bàn tay gõ cửa rụt về trong áo khoác: "…"

Là mình gõ cửa mạnh cho nên dọa cậu ta thành như vậy sao?

—— Đây là phản ứng đầu tiên của Thẩm Diệu.

Sao cá lật lật còn chưa bị tiếng thét của chính mình dọa lật?

—— Đây là phản ứng thứ hai của Thẩm Diệu.

Vài giây đồng hồ sau, hai cánh cửa trái phải phòng cá lật lật gần như đồng thời được mở ra, trong cửa bên trái ào ra một đám vệ sĩ người cá, trong cửa phía bên phải là một Tần Diệc Sâm chạy ra, hiển nhiên họ đều nghe được tiếng thét của cá lật lật, mỗi người đều mang vẻ mặt hoảng loạn.

Thẩm Diệu giơ hai tay lên lấy làm trong sạch, yếu ớt nói: "… Tôi chỉ nhẹ nhàng gõ cửa thôi."

Thật sự không có làm gì khác!

Đội trưởng đội vệ sĩ —— một người cá mập đẹp trai lạnh lùng lại còn mọc răng nanh nhỏ nhanh chóng dùng thẻ phòng mở cửa phòng của cá lật lật đồng thời vọt vào, Thẩm Diệu và những người khác theo sát phía sau. Trong phòng, nhóm người hầu cá mặt trăng hoảng đến nhảy loạn khắp phòng như ruồi mất đầu, trên thảm trải sàn rơi đầy trân châu to tròn trìa trịa, hoàng tử cá lật lật đeo cặp mắt khóc đến sưng đỏ ngồi ở trên giường rải đầy trân châu tủi thân.

Thấy Tần Diệc Sâm đến, cá lật lật không thèm để ý việc hỏi tình huống ở chỗ đội trưởng vệ sĩ cá mập, mà là chân trần nhảy xuống giường, sải hai cái giò trắng trắng tinh tế bịch bịch bịch một đường chạy chậm nhào vào trong ngực Tần Diệc Sâm, nước mắt tràn ra khỏi hốc mắt, vừa xoạch xoạch khóc vừa ôm lấy cổ Tần Diệc Sâm thê thê thảm thảm kể ra ngược đãi không dành cho cá mà tối hôm qua mình gặp phải: "Nửa, nửa đêm hôm qua có thiệt nhiều thứ lẻn vào phòng ngủ của em, có rắn chín đầu, có quái trăm mắt,

có người thằn lằn… em sợ muốn chết… oa…”

Tần Diệc Sâm không rõ lí do, chỉ ôm chặt tiểu mỹ nhân ngư nhà mình, từng chút một vỗ về tấm lưng gầy của cá lật lật, mềm giọng an ủi: “Không sao không sao, bọn anh đều ở đây, không cần sợ…”

“Em bị dọa lật rồi lại tỉnh, lặp lại nhiều lần như vậy, em đã cho rằng em sẽ bị hù chết đó…” Cá lật lật khóc thút thít nghẹn ngào nói xong, nói nói, giọng cậu ta càng ngày càng nhỏ, cặp mắt lòe lòe ánh nước chậm rãi mở to.

Thẩm Diệu vừa thừa dịp loạn quỳ rạp trên mặt đất nhặt trân châu, vừa không quên quay đầu nhắc nhở: “Điện hạ, Tần tiên sinh ôm ngài sao ngài lại không lật?”

“… Đúng vậy!” Tần Diệc Sâm nghe vậy cũng ngẩn ra.

Cá lật lật hít ngược một hơi khí lạnh, lúc này mới nhận ra mình đang vô cùng lớn mật ôm Tần Diệc Sâm, không chỉ da thịt dán nhau, hơn nữa khoảng cách giữa hai người gần gũi đến độ sắp hôn nhau, nhưng mình hoàn toàn không có dấu hiệu muốn lật xe.

Tần Diệc Sâm nửa kinh ngạc nửa vui sướng, hơi hơi há miệng, hỏi: “Em…”

Cá lật lật ngốc manh chớp chớp mắt, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, không hề báo trước hôn lên môi Tần Diệc Sâm.

Hết chương 17

18. Chương 18: Ngay Cả Không Khí Cũng Không Cần Tự Mình Thở

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cá lật lật dùng môi dán sát vào môi Tần Diệc Sâm, lập tức mở to hai mắt ngây thơ nhìn Tần Diệc Sâm, không biết kế tiếp còn phải làm cái gì.

Mà ngay cả nụ hôn này cũng là ngày hôm qua cậu ta xem «Titanic» lâm thời học được, cá lật lật mơ hồ nhớ lại cảnh thân thiết trong phim, suy nghĩ lung tung bất định, chốc thì nghĩ bước tiếp theo có phải nên tiến tới hay không, chốc thì lại cảm thấy đôi môi mềm nhũn dán vào nhau thực thoải mái, ngay cả tim đập quá tốc độ và hai chân bủn rủn đến gần như đứng không vững cũng thực thoải mái.

Tần Diệc Sâm bị cá lật lật đầy nhiệt tình dọa ngây người, ngực cá lật lật và bản thân hắn dính sát một chỗ, cho nên Tần Diệc Sâm có thể cảm giác được tim đối phương đập kịch liệt đến độ gần như sắp không chịu nổi, Tần Diệc Sâm nhịn không được muốn xâm nhập làm chút gì đó, rồi lại sợ dọa cá lật lật. Hắn đang rối rắm, cá lật lật đã mặt đỏ tai hồng thối lui một chút, tách đôi môi dán với nhau ra, chớp đôi mắt ướt sũng nhỏ giọng hỏi: “Hôn môi chính là… như vậy sao?”

Trong giọng nói tò mò còn cất giấu một chút thất vọng và bất mãn không dễ làm người ta phát hiện, dường như còn muốn đòi lấy càng nhiều, vả lại lúc này cá lật lật thoạt nhìn hoàn toàn không có dấu hiệu lật xe.

Con ngươi Tần Diệc Sâm hơi hơi phát run, thô giọng thở hổn hển như trâu một chốc, nhịn trái nhịn phải nhịn không nổi, một phen ôm lấy eo cá lật lật nhấn người vào lòng, lập tức nắm cằm cậu hung hăng hôn xuống. Trong tích tắc bị đầu lưỡi đối phương cạy mở khớp hàm, cá lật lật kích động phát ra tiếng hưm a nhỏ bé yếu ớt, điều này làm cho Tần Diệc Sâm lại một trận máu nóng xông đầu, hôn cá lật lật đến thở không nổi. Cảm giác được dưỡng khí mà mũi hít vào sắp không đủ dùng, cá lật lật vội vàng mở vành mang sau tai ra, tuy rằng trên đất bằng mang dùng không tốt, nhưng ít nhiều cũng có thể hít thêm được chút dưỡng khí.

Mình thật sự là một tiểu mỹ nhân ngư thông minh! Cá lật lật mở mang cá ra nghĩ.

Sao mình còn chưa lật xe vậy ta? Thật phóng đãng. Cá lật lật lại nghĩ.

Thẩm Diệu nhặt trân châu xong cảm thấy hướng này rất chói mắt, vì thế xoay người nhìn về hướng khác, muốn bắt một người hầu cá mặt trăng tới hỏi xem sáng sớm hoàng tử đã xảy ra chuyện gì, nhưng cậu quay người lại liền nhìn thấy đội trưởng vệ sĩ cá mập anh tuấn đang túm lấy một người hầu cá mặt trăng hỏi han, người cá chình điện xinh đẹp bên cạnh đội trưởng cá mập còn mang vẻ mặt bất mãn, chọt chọt tấm lưng cứng ngắc của cá mập, tiểu đội trưởng cá mập xoay đầu, người cá chình điện đưa tay chỉ hoàng tử bé đang hôn đến khó rời khó bỏ với Tần Diệc Sâm, phồng má làm bộ tức giận. Bọn họ đã là một đôi chồng chồng già, bình thường rất ít khi tình cảm mãnh liệt hôn môi như vậy, mắt thấy hoàng tử yêu đương lãng mạn thế, trong lòng người cá chình điện tràn ngập hâm mộ. Nhưng mà đội trưởng cá mập không hiểu phong tình lại dùng ngón tay cứng ngắc, toàn tâm toàn ý chọt chọt trên mặt người cá chình điện, thành công chọt bạn trai đến phun khí, lại lập tức quay đầu tiếp tục hỏi người hầu nhìn thấy rắn chín đầu: "… Thời gian nhìn thấy ước chừng là mấy giờ?"

Người hầu mảnh mai đỡ trán ngồi ở mép giường, còn chưa mở miệng, người cá chình điện đã bất mãn xáp qua ôm lấy mặt đội trưởng cá mập xoay về hướng mình, sau đó hung hăng hôn một phát trên đôi môi mỏng của đội trưởng cá mập.

Đội trưởng cá mập nhất thời có một loại rung động như bị điện giật, mặt quan tài nghiêm trang chững chạc hơi hơi ửng đỏ, trong đầu không hợp thời mà lóe lên hồi ức tốt đẹp lúc hắn và người cá chình điện mới quen biết vây kéo vây bơi trong bụi san hô.

Người hầu cá mặt trăng: "Tôi nhớ ra rồi, là rạng sáng hơn một giờ."

Đội trưởng cá mập phân tâm nghiêm trọng: "Cậu nói cái gì?"

Thẩm Diệu bị ngược đến thương tích đầy mình: "…"

Mấy người làm gì hả, làm gì đó hả? Sao nhìn qua kia một cái liền hôn môi hết vậy? Thật ra mấy người đều lai với cá hường* phải không?

Bé Thẩm Diệu cô độc lẻ loi lấy ra một viên trân châu to vừa sáng vừa tròn, mím môi hôn chụt chụt hai cái trên trân châu lấy làm phản kích.

Thấy mọi người đều đang bận, Thẩm Diệu dứt khoát tiến lên nhận lấy công việc của đội trưởng cá mập, hỏi thăm người hầu về tình huống lúc đó, từ lời của hai người hầu, Thẩm Diệu biết rạng sáng hơn một giờ hôm nay có một con rắn chín đầu tối đen từng lẻn vào phòng và tạo ra kinh hoảng nghiêm trọng cho hoàng tử cá lật lật.

"Rắn chín đầu…" Thẩm Diệu vuốt cằm suy tư.

Rắn chín đầu là sinh vật tương đối khát máu tàn bạo, cấp bậc nguy hiểm là S, cũng có nghĩa là cấm nhóm thợ săn ma dưới năm người tự tiện tấn công, một khi phát hiện nhất định phải lập tức báo lên, sau khi định ra chiến lược mới tổ chức thành đoàn thể bao vây diệt trừ. Mà rắn chín đầu nguy hiểm như thế, sau khi lẻn vào phòng cá lật lật lại không có tổn thương bất cứ ai, chỉ hung hăng dọa bọn họ lật ngửa, sau đó thả cả phòng người cá không động tới một miếng nào, vỗ mông đi mất.

Thẩm Diệu vẻ mặt hoang mang, hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Cái bạn rắn chín đầu đó chẳng lẽ là ăn no căng bụng rồi?

Lúc này cá lật lật và Tần Diệc Sâm cũng đã hôn tàm tạm, lý trí hai bên đều đã trở lại, Tần Diệc Sâm liền bắt đầu hỏi cá lật lật về việc bị dọa chấn kinh, Thẩm Diệu xáp qua nghe, nghe cá lật lật lòng còn sợ hãi tỏ vẻ rạng sáng hôm nay mình gặp được đủ loại quái vật luân phiên kinh hồn.

Thẩm Diệu hỏi: "Ngài nhìn thấy nhiều ma vật như vậy, nhưng chúng nó đều không tổn thương ngài ư?"

Cá lật lật phẫn nộ nói: "Sao không có, chúng nó tổn thương tâm linh!"

Thẩm Diệu: "Ý của tôi là, chúng nó đều không có ý muốn ăn ngài hả? Hơn mười loại quái vật ngài nói cơ bản đều là hệ ăn thịt hung tàn."

Cá lật lật mang theo tiếng khóc nức nở lên án: "Không có, chúng nó chỉ một con tiếp một con đứng trước mặt tôi làm tôi sợ!"

Quả thực là thảm hết đời cá!

Thẩm Diệu: "…"

Lúc này tiểu đội vệ sĩ người cá đã kiểm tra trong trong ngoài ngoài phòng một lần, cửa sổ và cửa thông gió đều không có dấu vết bị xâm lấn, sau khi Thẩm Diệu xác nhận điểm này lần thứ hai, tự mình đi tìm giám đốc khách sạn thương lượng, đồng thời đưa ra giấy chứng minh giả chuyên dùng khi hành tẩu giang hồ, thuận lợi lấy được video ghi hình trước cửa phòng cá lật lật tối hôm qua.

Đầu tiên là Thẩm Diệu tỉ mỉ xem ghi hình rạng sáng một giờ đến hừng đông hôm qua một lần, không hề phát hiện bất cứ vấn đề gì, vì thế cậu lại chỉnh thời gian về trước, nhưng vẫn không tìm ra bất cứ vấn đề gì, cuối cùng Thẩm Diệu dứt khoát xem hết video sau khi cá lật lật vào ở một lần, kết quả cũng không có vấn đề.

Thẩm Diệu nôn nóng đến độ rầm rì nắm tóc trong phòng giám sát, lẩm bẩm: "Đến tột cùng xảy ra chuyện gì…"

Năng lực biến hình của mấy ma vật như rắn chín đầu quái trăm mắt đều cực kỳ thấp, có thể loại trừ khả năng chúng nó biến thành bộ dạng nhân loại trà trộn vào phòng, hơn nữa nếu thật sự có hơn mười ma vật hệ ăn thịt trước sau vào phòng cá lật lật, thì cậu ta với người hầu không có khả năng không mất cọng tóc. Như vậy thì cũng chỉ có một loại khả năng là cá lật lật và người hầu nhìn thấy ảo giác, ma vật cấp thấp có thể chế tạo ảo giác thì Thẩm Diệu biết vài loại, trong đó có một loại thực mộng linh ở trạng thái hồn thể, thứ này không có thật thể trong không gian ba chiều, vách tường không ngăn được, nếu nó muốn thần không biết quỷ không hay lẻn vào phòng thì rất dễ dàng, nhưng vì sao thực mộng linh lại muốn dọa cá lật lật chứ?

Thẩm Diệu ngồi yên không nhúc nhích xem video cho tới trưa, đầu mê muội, bụng cũng bắt đầu kêu thầm thì.

Lúc Thẩm Diệu thân tâm đều mệt mỏi trở lại phòng của cá lật lật, Tần Diệc Sâm đang ngồi trên sofa, mà cá lật lật thì ngồi ở trên đùi Tần Diệc Sâm, hệt như mọc chung chỗ với Tần Diệc Sâm, cả con cá dính ở trước ngực người ta xoay tới xoay lui, cổ họng ư ử làm trời làm đất, chốc thì chê đùi Tần Diệc Sâm ngồi cứng chốc thì chê ánh nắng trong phòng quá mạnh, chỉ số thông minh của Tần Diệc Sâm đã sớm rớt xuống đáy cốc dưới thế công hức hức hức của cá lật lật, cười đến rạng rỡ mặt mày ẩn tình, cá lật lật nói cái gì hắn cũng cười gật đầu xưng phải, thoạt nhìn hệt như một tên ngốc đẹp mã.

Lúc này có người hầu bưng một bát sứa lớn lại đây, cung kính nói: "Điện hạ, đã đến giờ cơm trưa."

Cá lật lật nhận bát, mới vừa bưng một giây đồng hồ liền run run cổ tay, hơi thở mong manh làm nũng với Tần Diệc Sâm: "Tay em mỏi, bưng không nổi…"

Tần Diệc Sâm ngay tắp lự nhận lấy cái bát có hiệu quả thị giác hệt như nặng cả tấn trong tay cá lật lật, dịu dàng nói: "Anh đút em."

Thẩm Diệu bị ánh sáng show ân ái mãnh liệt hong khô ngay tức khắc: "…"

Tần Diệc Sâm dùng thìa để ở một góc thân sứa, đè lên thành bát xắn xuống một miếng nhỏ, đút đến bên môi cá lật lật, nhẹ giọng nói: "Cục cưng, há mồm."

Cá lật lật há miệng ra xíu xiu, lại bĩu môi nói: "Cái thìa này lớn quá, em ăn không vào."

Tần Diệc Sâm nhịn không được dùng ngón cái sờ đôi môi mọng của cá lật lật, lại cười nói: "Là miệng em quá nhỏ."

Người hầu cá mặt trăng bên cạnh lập tức đưa lên cái thìa nhỏ hơn một size, Tần Diệc Sâm đút tiểu mỹ nhân ngư nhà mình ăn sứa, hắn xắn sứa ra từng miếng từng miếng nhỏ nhất, còn thường thường giúp cá lật lật lau đi nước canh dính bên khóe miệng, hầu hạ tỉ mỉ chu đáo quả thực chỉ thiếu nước nâng cằm cá lật lật lên lên xuống xuống phụ giúp cậu ta nhai nuốt thôi. Không khí giữa hai người ngọt đến phát tởm, cả căn phòng giống như bị bàn tay thần nhặt lên ném vào trong bình mật, ngay cả không khí cũng biến thành nước đường vàng kim sềnh sệch quấy không nổi.

Chó FA Thẩm Diệu u oán ngẩng đầu nhìn trời, căm giận nghĩ chờ một ngày kia mình có đàn ông rồi, ngay cả không khí mình cũng không muốn tự thở, kêu hắn làm hô hấp nhân tạo cho mình! Má!

Thẩm Diệu đi đến trước sofa, nói với cá lật lật: "Ngưỡng giá trị của ngài hình như tăng lên không ít, như vậy cũng không lật xe."

Cá lật lật tủi thân nuốt xuống một miếng sứa: "Đều do bị dọa, trong camera có tìm ra gì không?"

"Hết thảy bình thường." Thẩm Diệu lắc đầu, "Hiện nay có khả năng nhất chính là thực mộng linh."

Cá lật lật nhíu mày: "Nhưng thực mộng linh vì sao phải dọa người?"

Thực mộng linh lấy cảm xúc của sinh vật làm đồ ăn, nhưng đa số chúng nó chỉ thích ăn cảm xúc chính diện, cho nên thực mộng linh thường xuyên thông qua việc chế tạo mộng đẹp hoặc ảo giác tốt đẹp cho sinh vật để đổi lấy đồ ăn, cảm xúc sợ hãi đối với thực mộng linh là vị chua chát mà còn khó có thể nuốt xuống.

Thẩm Diệu suy đoán: "Có lẽ khẩu vị nó đặc biệt, mê đồ lạ."

Cá lật lật: "…"

Thẩm Diệu: "Còn không nữa thì chính là nó học theo Lôi Phong làm chuyện tốt, muốn giúp ngài gia tăng ngưỡng giá trị."

Cá lật lật: "Học ai?"

"Không, " Thẩm Diệu lười giải thích, khoát tay nói, "Tôi đã báo với Tưởng đội rồi, đêm nay hắn sẽ phái hai đội viên đến trực đêm, chờ ngài ngủ bọn họ liền canh ở trong phòng khách, nếu lại có thực mộng linh tới thì họ nhất định có thể bắt được."

Hết chương 18

Xúc ca: mau để tui làm hô hấp nhân tạo cho Diệu Diệu đi! Tui có thể làm liên tiếp 24 giờ!

*Cá hường: còn được gọi là cá mùi, cá hôn, cá đào hoa. Hai con cá hường khi gặp nhau giống như 2 cái ống hút, có thể thực hiện động tác hôn nhau cả buổi, chúng dùng lực tiếp xúc và không bị ảnh hưởng bởi môi trường xung quanh.

19. Chương 19: Chó Và Kraken Không Được Ăn Socola

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngưỡng giá trị của cá lật lật trong một đêm tăng lên tới độ cao không khác nhân loại bình thường là mấy, từ nay về sau danh hiệu hoa hồng sắt dưới biển sợ là sẽ truyền cho cậu ta. Cá lật lật và Tần Diệc Sâm không ngừng anh anh em em, Thẩm Diệu điều tra xong chuyện tối hôm qua cũng viết xong báo cáo, hiện giờ không có chuyện để làm, buông mình trên sofa phòng khách hóng gió lạnh chơi game.

Chơi chơi, tiếng cá lật lật làm nũng với Tần Diệc Sâm ngắt quãng truyền qua, Thẩm Diệu càng nghe càng chơi không nổi nữa, dứt khoát rời game mở wechat của Thẩm Diệc Thanh, châm chước một lát liền ngay thẳng hỏi: "Buổi tối có thời giờ rảnh không?"

Thẩm Diệc Thanh hiếm thấy mà không có đáp ngay lập tức, trong lúc chờ đợi hồi âm Thẩm Diệu tiện tay nhấn vào trang cá nhân của Thẩm Diệc Thanh, cũng kinh ngạc phát hiện trong đó có thêm một đống ảnh chụp Thẩm Diệc Thanh —— trước đây rõ ràng chỉ có mấy tấm ảnh phong cảnh không bắt mắt thôi. Mấy tấm ảnh mới của Thẩm Diệc Thanh đều đăng vào thứ sáu tuần trước sau khi kết bạn với Thẩm Diệu, mỗi tấm đều mặc quần áo khác nhau, có áo khoác, áo lông, đồ ở nhà, đồ vận động, thậm chí còn có ảnh áo tắm lộ ra hơn nửa lồng ngực… Tuy rằng nội dung chụp đều là một ít việc sinh hoạt tùy ý, nhưng phân bố sáng tối, góc độ chụp cùng với phương thức kết cấu của mỗi tấm ảnh đều lộ ra một loại hơi hướm cẩn thận tỉ mỉ chuyên nghiệp, ảnh chụp người và bối cảnh đầy đủ cảm giác bố cục, thoạt nhìn như là máy chụp hình chụp ra, lại thêm bản mặt đẹp trai ngũ quan lập thể cực ăn ảnh của Thẩm Diệc Thanh, quả thực tùy tiện chọn ra một tấm hơi chỉnh sửa chút thôi là có thể làm ảnh bìa tạp chí thời thượng luôn.

Thẩm Diệu hé hé môi, bị kinh diễm đến hai má hơi hơi nóng lên, cậu vừa tham lam lật xem ảnh chụp, trong lòng vừa lén lút nghĩ sao Thẩm Diệc Thanh vừa kết bạn với mình liền bắt đầu đăng ảnh, chẳng lẽ là đặc biệt cho mình xem? Có điều suy nghĩ này vừa mới sinh ra liền bị Thẩm Diệu bóp tắt, cậu lắc đầu vài cái hệt như trống bỏi, khuyên bảo mình đừng tự ăn dưa bở, nói không chừng chỉ là người ta gửi nhầm nhóm bạn thôi.

Ôm suy nghĩ Thẩm Diệc Thanh gửi nhầm nhóm, Thẩm Diệu đỏ mặt, tốc độ tay như điện xẹt lưu ảnh chụp

Thẩm Diệc Thanh vào di động, nghĩ thầm rằng về sau không có việc gì làm có thể lấy ra xem, thật là dễ nhìn, thật đẹp mắt, quả thực là kiểu mẫu lý tưởng.

Nếu có thể quen bạn trai như Thẩm Diệc Thanh, không cần hắn làm hô hấp nhân tạo cho mình, mình làm hô hấp nhân tạo cho hắn cũng được! Thẩm Diệu mắt sáng long lanh ảo tưởng.

Có điều, nếu như có thể nhìn thấy hiện trường chụp ảnh của Thẩm Diệc Thanh, thì có lẽ Thẩm Diệu sẽ không trồng cây si đâu.

—— Lúc chụp mấy tấm ảnh đó, Thẩm Diệc Thanh đã tỉ mỉ ăn diện, chân trần đứng trên mặt đất, đem hai đầu ngón chân biến thành hai cái xúc tu, xa xa nâng máy chụp hình, đối diện chính mình mang vẻ mặt tháng năm rực rỡ điên cuồng chụp một trận, sau đó lại chọn ra mấy tấm đẹp nhất từ hơn một ngàn tấm ảnh, đăng vào nhóm chỉ có mỗi mình Thẩm Diệu.

*Cái nhóm wechat đó na ná như quyền hạn xem bên facebook vậy á, kiểu như bạn bè nào cài đặt thuộc nhóm nào, xong đăng bài lên trang cá nhân nhưng thiết lập quyền hạn chỉ cho nhóm đó xem.

Ba phút đồng hồ sau Thẩm Diệc Thanh hồi âm wechat, là một đoạn chat voice mang theo giọng cười: "Ba trăm sáu mươi lăm ngày, hai mươi bốn giờ, tôi đều có thời gian."

Thẩm Diệu quẳng đi cửa hàng tiện lợi 24 giờ tức khắc hiện lên trong đầu, dẫn đường tư duy trở về trên quỹ đạo lãng mạn, hắng giọng một cái cũng dùng voice hồi âm: "Đêm nay tôi mời anh ăn cơm nhé?"

Thẩm Diệc Thanh: "Tôi mời, em muốn ăn cái gì?"

Thẩm Diệu cự tuyệt: "Có qua có lại, lúc này nên đến tôi, nhiệm vụ vốn phải làm một tháng của tôi tuần này là có thể hoàn thành, sẽ phát một khoản tiền thưởng lớn, tôi đây chẳng phải là muốn mời bạn bè đi ra ngoài chúc mừng một chút thôi sao, không được làm tôi mất hứng."

Giọng nói trong trẻo còn mang vài phần thiếu niên tựa như bọt nước nho nhỏ từ trên đóa hoa nhẹ nhàng rơi xuống lá sen, người ở đầu bên kia điện thoại nghe được, cũng nhịn không khỏi cong cong mắt lên theo.

Ngẫm lại tối hôm qua mình cũng giúp cậu kiếm được không ít trân châu, Thẩm Diệc Thanh cong môi, đáp lại chữ được.

Buổi sáng Quất ca đã được trả về, nhưng Thẩm Diệc Thanh vẫn còn ở nhà Thẩm Diệu, trên đầu hắn buộc một cái khăn vuông sạch sẽ màu trắng, trên người phân ra mười cái xúc tu, mỗi xúc tu một cái khăn lau, dường như đang giúp Thẩm Diệu tổng vệ sinh.

Theo Thẩm Diệc Thanh quan sát, bình thường Thẩm Diệu đều dùng người máy vệ sinh quét dọn, nhưng cái thứ nhân tạo kia giống như thiểu năng, thường xuyên đảo quanh tại chỗ hoặc là loảng xoảng loảng xoảng đâm tường, quét cũng không sạch sẽ. Nghe Giang Mộc Khê nói nhân loại trường kỳ ở trong hoàn cảnh không sạch sẽ dễ bị bệnh, cho nên Thẩm Diệc Thanh tính toán trước khi rời đi lén giúp Thẩm Diệu quét tước phòng một chút. Hắn dùng mười cái xúc tu nắm khăn lau ướt chà lau sàn nhà và mặt bàn, xúc tu linh hoạt thon dài không hề trở ngại tiến vào những nơi nhỏ hẹp tiến hành vệ sinh, dưới sofa, khe giữa vách tường và đồ gia dụng, thậm chí kẽ sàn nhà… Tất cả góc chết vệ sinh đều thoải mái chăm sóc. Đồng thời, Thẩm Diệc Thanh lại phân ra mấy cái xúc tu khác, dùng một cái trong đó thao túng máy hút bụi hút đi bụi và lông mèo trên sofa và trên giường, hai cái xúc tu khác thì lấy bộ dụng cụ ủi đồ từ lúc mua về chưa từng dùng tới của Thẩm Diệu, ủi phẳng phiu tất cả quần áo có nếp gấp trong tủ quần áo xong lại treo ngay ngắn trở lại.

Làm họ hàng xa của bạch tuộc, hệ thần kinh của kraken phân bố khá là tương tự bạch tuộc, trong đại não Thẩm Diệc Thanh chỉ chiếm 40% dây thần kinh toàn thân, còn 60% khác thì phân bố trong hơn hai mươi cái xúc tu và hình thành hệ thần kinh độc lập, cứ như vậy xúc tu của Thẩm Diệc Thanh liền có năng lực tự chủ hoạt động tương đối cao, Thẩm Diệc Thanh không cần tập trung tinh lực khống chế xúc tu của mình giống như nhân loại khống chế hai tay, hắn hạ mệnh lệnh cho các xúc tu xong là không cần quản nữa, các xúc tu có thể tự mình hoàn thành một ít mệnh lệnh đơn giản.

Nhưng cái năng lực cao cấp thần kỳ này, Thẩm Diệc Thanh lại chỉ dùng để tổng vệ sinh…

Quất ca ngồi ngay ngắn trong ổ mèo, hoang mang nhìn chăm chú vào con hải sản cần cù kia, qua chốc lát nó ngáp một cái, đến thau cát mèo giải quyết vấn đề. Sau khi nó đi ra, Thẩm Diệc Thanh biến ra một bàn tay người, đeo bao tay vào muốn giúp Thẩm Diệu xúc phân, nhưng trong tích tắc cầm lấy cái xẻng, Thẩm Diệc Thanh chợt nhớ ra thứ này phải để Thẩm Diệu thấy, vì thế hắn lại bỏ phân mèo trở về, hệt như bày đồ ăn mà chính xác bày vật kia ngay chính giữa thau cát mèo, thoạt nhìn vô cùng bắt mắt.

Rốt cuộc cũng có phân rồi! Nở mày nở mặt!

Sau khi tổng vệ sinh xong, Thẩm Diệc Thanh kéo khăn vuông trên đầu ra, lấy chăn đã phơi nắng xuống, cũng đem cái chăn thơm mùi nắng y theo nguyên dạng mà chất đống lại trên giường Thẩm Diệu một cách lôi thôi lếch thếch.

Mình quả thực chính là nàng tiên ốc trong truyện cổ tích, Thẩm Diệc Thanh cảm động nghĩ, tộc thuỷ sản chúng ta đều thực hiền huệ.

Buổi tối năm giờ, Thẩm Diệc Thanh lái xe đến khách sạn cá lật lật ở để đón Thẩm Diệu.

Giờ tan tầm cao điểm, Thẩm Diệu sợ Thẩm Diệc Thanh lái xe không tiện, liền chọn một tiệm ăn kiểu Nga cách khách sạn tương đối gần, tiệm này Thẩm Diệu từng tới mấy lần, mùi vị không tệ, vả lại giá cả tương đối bình dân, trong tiệm không có sảnh ăn, đều là phòng riêng trang hoàng tinh xảo, không gian riêng tư không khí lãng mạn. Hai người ngồi xuống, phục vụ đưa lên máy tính bảng để gọi món xong liền lui ra ngoài, Thẩm Diệu hệt như tranh công nhìn Thẩm Diệc Thanh hỏi: "Hoàn cảnh nơi này không tồi nhỉ? Có phải rất thích hợp để hẹn hò không?"

Thẩm Diệc Thanh thản nhiên ừ một tiếng, rũ mi mắt nhìn tên đồ ăn, dường như không quá vui vẻ.

Thẩm Diệu có chút ủ rũ, lo lắng hỏi: "Anh không thích nơi này hả? Không thì chúng ta đổi tiệm khác?"

Thẩm Diệc Thanh mang vẻ mặt không thích nói: "Không có không thích."

Thẩm Diệu mềm nhũn như bạch tuộc nằm mọp trên mặt bàn, nhỏ giọng nói thầm: "Có, nhìn khóe miệng anh hệt như đổ chì kìa…"

Thẩm Diệc Thanh im lặng một chốc, chua chua hỏi: "Em từng tới đây hẹn hò với người khác hả?"

Kraken bảo bảo không vui, kraken bảo bảo đã sắp hóa thành giấm!

"Đâu nào, không có!" Thẩm Diệu xoạt một phát ngồi dậy, vội vàng giải thích, "Thịt bò tiệm này làm rất ngon mà lại không đắt, lúc kinh phí trên tay Tưởng đội đầy đủ thì thường xuyên khao đội viên ở đây, một bữa tôi có thể ăn đến ba phần lận." Nói xong, Thẩm Diệu không được tự nhiên mà nghiêng người nâng tay che mặt, xuyên thấu qua khe hở trộm liếc Thẩm Diệc Thanh, vừa chờ mong vừa ngại ngùng hỏi, "Anh… vừa rồi ghen à?"

Thẩm Diệc Thanh nặng nề ừ một tiếng, thành thực nói: "Tôi sắp tan thành giấm luôn rồi."

Trái tim Thẩm Diệu đập bình bịch, một mặt là vui sướng, cùng lúc lại hoài nghi Thẩm Diệc Thanh chỉ thả thính chơi, vì thế cũng không dám nói tiếp, chỉ chui đầu vào máy tính bảng chọn hai món ăn chiêu bài, sau đó đỏ mặt hỏi Thẩm Diệc Thanh muốn ăn cái gì.

Thẩm Diệc Thanh thấy Thẩm Diệu mang vẻ mặt bị thả thính đến đỏ rực, liền săn sóc không tiếp tục đề tài ghen tuông nữa, trong lòng mỹ mãn nhìn tên đồ ăn, động não suy nghĩ xem đợi chút nữa phải lừa Thẩm Diệu về nhà như thế nào.

Qua chốc lát đồ ăn lên đủ, hai người bắt đầu ăn uống.

Thẩm Diệu kêu một ly trà sữa chậu cây*, uống một ngụm cảm thấy bơ và bánh quy socola trên mặt làm quá ngọt, liền trộn chúng chung với trà sữa, lập tức uống thêm một ngụm.

Thẩm Diệc Thanh giương mắt thoáng nhìn đôi môi ngậm ống hút xinh đẹp của Thẩm Diệu, ánh mắt hơi hơi chợt lóe, hỏi: "Trà sữa hả? Vị gì vậy?"

Thẩm Diệu: "Vị gốc, nếm thử nhé?"

“Được.” Thẩm Diệc Thanh ngất ngây nói, xáp qua ngậm ống hút Thẩm Diệu từng ngậm, đôi mắt đen bóng bình tĩnh nhìn Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu cũng lấy đồ uống Thẩm Diệc Thanh đã uống, dùng ống hút uống một ngụm, ánh mắt loe lóe nhìn Thẩm Diệc Thanh, lại rũ mi mắt xuống.

Trao đổi đồ uống xong, gò má hai người đều có chút ửng hồng.

Thẩm Diệu cảm thấy mình sắp luân hãm ngay tắp lự, vì thế ở trong lòng vội vàng cảnh cáo mình: hắn không thể nào là đỏ mặt thật, ngay cả đỏ mặt cũng có thể diễn xuất được, thì không phải là tên công tử trăng hoa bình thường đâu, ít nhất là cấp bậc lão yêu ngàn năm, cũng không biết đã gây tai họa cho bao nhiêu đồng nam đồng nữ…

Hồn Thẩm Diệu đang bay trên chín tầng mây, Thẩm Diệc Thanh đối diện bỗng nhiên đứng ngồi không yên, trong vòng hơn mười giây Thẩm Diệu lưu ý đến hắn, hắn đã nôn nóng liên tiếp thay đổi tư thế ngồi nhiều lần, hệt như dưới mông là bàn chông.

“Anh làm sao vậy, không khỏe sao?” Thẩm Diệu hỏi.

Thẩm Diệc Thanh cẩn thận nhìn đồ uống trong ly của mình, lại dùng nĩa ăn khều khều salad hoa quả, nghi hoặc nói: “Hình như tôi ăn phải socola.”

“A…” Thẩm Diệu nhẹ nhàng kêu một tiếng, vội nói, “Trong ly trà sữa của tôi có một chút vụn bánh quy socola, bị tôi quậy tan rồi, anh không ăn socola được sao?”

Thẩm Diệc Thanh nhếch môi, nói: “Tôi dị ứng với socola.”

Kỳ thật nói chính xác không phải là dị ứng, mà là trong socola có một loại vật chất có thể làm cho ma lực trong cơ thể kraken chạy hỗn loạn, cho nên một khi ăn socola, Thẩm Diệc Thanh sẽ rơi vào trạng thái ma lực hỗn loạn, không thể hoàn mỹ duy trì hình thái nhân loại…

Kraken với chó, không được ăn socola!

Hết chương 19

Xúc ca: tui chưa từng gây họa cho đồng nam đồng nữ, tui còn nhỏ như vậy, đường kính chỉ có 3 mét hà… QAQ

*Trà sữa chậu cây:

20. Chương 20: Một Loại Triết Lý Thần Bí

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thẩm Diệu lo lắng hỏi: "Có cần đi bệnh viện không?"

Ma lực trong cơ thể lưu động càng tùy ý hỗn loạn, da thịt xương cốt ngụy trang đều xuất hiện xu thế lỏng lẻo chảy xuống, Thẩm Diệc Thanh kiên trì biểu diễn ra một nụ cười dịu dàng, nói: "Không cần, không nghiêm trọng, qua chốc lát là ổn thôi."

Cảm giác khi ma lực của ma vật hỗn loạn ước chừng tương tự như nhân loại vận động kịch liệt xong sức cùng lực kiệt, cảm giác tứ chi không nghe điều khiển, điểm giống nhau là đều không thể khống chế chính mình được tốt, mà vấn đề ác liệt nhất Thẩm Diệc Thanh gặp phải hiện tại chính là lớp ngụy trang không ổn định, cấu trúc bản thể lúc trước bị ma lực giam cầm dưới lớp da ngụy trang đang điên cuồng bắt đầu sôi trào, nơi nơi tìm kiếm đường ra, muốn phá vỡ lớp da, Thẩm Diệc Thanh nhận thấy được một vị trí nào đó dưới lớp quần áo che lấp của mình đã biến dạng, làn da nhân loại trắng nõn bóng loáng đang bị thân thể bạch tuộc xám xịt thay thế.

Hiện tại dù Thẩm Diệc Thanh muốn mượn cớ không khỏe trở về cũng đã chậm, bởi vì ngay cả một đoạn đường ngắn từ phòng ăn đi đến cửa tiệm có lẽ hắn cũng chống đỡ không nổi.

"Cảm thấy không khỏe nhất định phải nói với tôi nhé, " Thẩm Diệu ảo não tự trách nói, "Đều tại tôi, lúc gọi món quên hỏi anh có kiêng gì hay không."

"Không trách em, là tôi tự sơ suất." Thẩm Diệc Thanh buông nĩa ăn xuống, tao nhã hơi hơi nghiêng đầu, vài sợi tóc hơi dài theo động tác này mềm nhẹ buông rũ trước mắt hắn, che khuất qua tầm mắt. Thẩm Diệc Thanh dùng khuỷu tay phải chống bàn, tay phải nắm hờ thành quyền để ở bên má, vững vàng chặn đi xúc tu suýt nữa đã điên cuồng chui ra từ gò má bên phải, ánh mắt thâm trầm mà chăm chú nhìn Thẩm Diệu.

Tư thế sến sụa như vậy nếu đổi thành người thường làm, hiện tại phỏng chừng đã bị Thẩm Diệu ghê tởm đánh chết.

Thẩm Diệu bị Thẩm Diệc Thanh nhìn mà khẩn trương một trận, vội hỏi: "Sao không ăn, hay là thấy không ổn?"

"Không, tôi đã không sao rồi." Thẩm Diệc Thanh cong khóe môi, thái dương giấu ở dưới tóc lồi lên gân xanh, hắn nỗ lực duy trì giọng điệu nhu hòa trầm thấp nói, "Chỉ là muốn nghiêm túc nhìn em thôi, đã vài ngày không gặp." Nói hết, liền âm thầm cắn chặt răng đối kháng với bản năng cực độ khát vọng hiện nguyên hình…

Răng nanh cũng cắn rung cành cạch!

May là cái loa trong phòng đang cất cao giọng hát, nhạc nền hoàn mỹ che dấu tiếng răng đập của Thẩm Diệc Thanh.

Thẩm Diệu bị thả thính trong lòng ngọt ngào, cũng buông nĩa ăn xuống một tay nâng má, mở to hai mắt nhìn Thẩm Diệc Thanh, nói: "Tôi cũng nghiêm túc nhìn anh vậy."

Hai người đối diện một chốc, không hẹn mà cùng lộ ra nụ cười ngây ngô đặc trưng của người đang yêu.

Nhưng Thẩm Diệc Thanh mới cười một giây liền nhanh chóng tém lại, dùng tay hung hăng đè lại khóe miệng suýt nữa không thể khống chế mà một đường kéo đến tận bên tai, cũng thuận tiện ngăn cản một trăm cái răng nanh đang nhanh chóng chui ra khỏi lợi. Để không khiến tươi cười của mình biến mất quá đột ngột, Thẩm Diệc Thanh vừa dùng tay che giấu vừa cố gắng lùi miệng về độ lớn vốn có, còn vừa vặn mà thoáng cong mắt, tỏ ra là mình còn đang mỉm cười.

Cảnh tượng này ở trong mắt Thẩm Diệu chẳng qua chỉ là Thẩm Diệc Thanh đột nhiên che miệng cười, tuy rằng động tác che miệng cười có chút ẻo lả, nhưng mỹ nam tử bất luận làm cái gì thì cũng là mỹ nam tử!

Hắn cười rộ lên ánh mắt thật sự rất sáng… Thẩm Diệu tim đập không thôi, tay chân cũng có chút không biết để đâu, đành phải dời tầm mắt đi làm bộ cúi đầu nhìn di động, mà Thẩm Diệc Thanh vừa mới bắt đầu

biến hóa mí mắt cũng nhanh chóng bắt lấy cơ hội này, nhanh chóng xiên cặp mắt kraken vừa sáng vừa tròn như hai cái đèn pha xanh biếc trên mặt về! Hiệu quả thị giác rất giống như đang tự chọt hai mắt!

Như vậy không được, sẽ lộ tẩy ngay! Thẩm Diệc Thanh gấp đến độ loi nhoi hệt như bạch tuộc viên chiên trên chảo nóng, hiện tại hắn cũng không phải là hoàn toàn không thể khống chế ma lực lưu động, chỉ là không thể quan tâm toàn thân mà thôi, nhưng nếu toàn lực khống chế một khu vực thì hẳn là vấn đề không lớn.

Nghĩ thông suốt việc này, Thẩm Diệc Thanh lập tức đem toàn bộ lực chú ý tập trung ở nửa người trên, hơn nữa lưu tâm khống chế đầu cùng với hai tay lộ ra trong tầm mắt Thẩm Diệu, về phần eo bụng và nửa người dưới có bàn ăn và khăn trải bàn che đi, Thẩm Diệc Thanh quyết định tạm thời nhịn đau buông tha, dù sao thì trong phòng này chỉ có hắn và Thẩm Diệu, hơn nữa đồ ăn đã đưa đủ, phục vụ sẽ không đột nhiên xông tới.

Đã quyết định được lấy và bỏ, Thẩm Diệc Thanh liền dứt khoát cho phép nửa người dưới tự mình cất cánh, bên trong cái quần một giây trước còn mập ốm vừa phải lập tức chen đầy xúc tu căng lên như khí cầu, Thẩm Diệc Thanh thậm chí mơ hồ nghe thấy được tiếng li quần rách chỉ.

Không được, như vậy cũng không được! Quần sẽ bị căng rách! Thẩm Diệc Thanh phát hiện kế hoạch cho phép nửa người dưới cất cánh có lỗ hổng, thậm chí còn tưởng tượng ra cảnh mình mặc quần ăn mày tám mặt gió lùa vai sóng vai với Thẩm Diệu đi ra khỏi tiệm ăn, vì thế hắn lại vội vàng phân chia một phần tinh lực chiếu cố nửa người dưới, gấp đến đổ mồ hôi đầy đầu.

"Anh có nóng không, cởi áo khoác đi?" Thẩm Diệu thân thiết hỏi.

Thẩm Diệc Thanh không rảnh quan tâm cậu, thậm chí còn không có hơi sức tiến hành quản lý vùng mặt, biểu cảm tình thâm tựa biển một giây trước rút đi từ trên mặt hắn hệt như nước thuỷ triều hạ xuống, Thẩm Diệc Thanh vẻ mặt trống rỗng đờ đẫn cởi áo khoác khoát lên lưng ghế dựa, ánh mắt dại ra tựa như du hồn, nhìn chằm chằm phía sau lưng Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu nhìn lại, phát hiện trên bức tường phía sau mình treo một bức tranh bằng sơn dầu, nhất thời hiểu rõ: "…"

Nghệ thuật gia đều như vậy, Thẩm Diệu khờ dại nghĩ, đột nhiên sinh ra linh cảm gì đó, thật cao cấp.

Nhưng mà giờ phút này, trong lòng thanh niên nghệ thuật gia thế hệ mới Thẩm Diệc Thanh thật ra lại nghĩ: không được, mình phải cởi quần ra.

Từ ý nghĩa nào đó, cũng có thể nói là vô cùng cao cấp.

Đầu tiên là Thẩm Diệc Thanh cẩn thận cởi giày cọ rớt tất, biến hai ngón chân thành xúc tu lặng lẽ tìm đến phần eo, sau đó dùng góc độ nhỏ bé khó có thể phát hiện thoáng hạ thấp người, xúc tu phối hợp ăn ý với chủ nhân lập tức nhân cơ hội lột quần ngoài của Thẩm Diệc Thanh ra, với ba lớp quần giữ ấm màu xám, cùng với quần lót.

Kỳ thật Thẩm Diệc Thanh căn bản không sợ lạnh, dưới tình huống bình thường kraken hàng năm sinh hoạt trong biển, mà mùa đông nhiệt độ nước biển cực thấp, kraken đã sớm tiến hóa ra cơ chế sinh lý đối kháng nhiệt độ thấp, cho nên dù cởi sạch Thẩm Diệc Thanh hình người ném vào trong tuyết thì hắn cũng sẽ không bị lạnh cóng. Nhưng trước đây Thẩm Diệc Thanh nghe Giang Mộc Khê nói, vào thời tiết rét lạnh nhân loại sẽ mặc quần giữ ấm, nếu không mặc thì sẽ có vẻ rất phi nhân loại —— đám ma vật lăn lộn ở xã hội nhân loại thường xuyên giao lưu kinh nghiệm giả làm người với nhau, thậm chí bọn họ còn có một diễn đàn ma vật, trong đó có một chuyên mục giả người, chính là đủ loại kỹ xảo giả làm nhân loại —— Thẩm Diệc Thanh tâm tư đơn thuần xem nhẹ vẻ giảo hoạt chợt lóe qua trên mặt Giang Mộc Khê lúc ấy, đem việc trời lạnh mặc quần giữ ấm liệt vào một trong những chi tiết cần lưu ý.

Có điều cái thứ như quần giữ ấm này mặc không mặc người ngoài lại nhìn đoán không ra, cho nên bình thường bất luận thời tiết lạnh bao nhiêu Thẩm Diệc Thanh cũng sẽ không mặc, nhưng mà suy xét tới hôm nay hẹn hò với Thẩm Diệu, buổi tối rất có khả năng sẽ cởi quần cho nhau, cho nên kraken bảo bảo nghiêm cẩn đặc biệt mặc quần giữ ấm vì Thẩm Diệu, để tỏ ra mình thật sự là cực kỳ nhân loại.

Hai cái xúc tu kia lặng lẽ cởi nửa người dưới của Thẩm Diệc Thanh đến trơn bóng, sau đó hiền huệ gấp kỹ quần ngoài, quần lót cùng với ba lớp quần giữ ấm màu xám đặt ở bên cạnh bàn chân, nửa người dưới của Thẩm Diệc Thanh rốt cuộc được triệt để giải phóng, vì thế hắn lại vùi hết toàn bộ lực chú ý vào công tác duy trì ngụy trang nửa người trên, cũng một lần nữa bắt đầu quản lý cơ mặt, lộ ra nụ cười anh tuấn với Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu phồng má, buồn bã nói: "… Rốt cuộc anh cũng phát hiện tôi ngồi ở đối diện anh, vừa rồi anh vẫn luôn nhìn bức tranh trên tường sau lưng tôi."

"Xin lỗi, bức họa kia khiến tôi có một ít linh cảm." Thẩm Diệc Thanh mông trần nói.

"Linh cảm gì?" Thẩm Diệu tò mò hỏi.

"Tôi rất khó dùng ngôn ngữ thuyết minh." Thẩm Diệc Thanh đầu óc trống trơn nhăn mày, làm màu hơi hơi híp mắt giống như đang ngưng thần suy tư, một lát sau, hắn chém vài câu vô nghĩa, "Đó là một loại ý nghĩ thực mờ mịt, rồi lại rất sắc bén, so với cảnh tượng hiện thực hóa thì nó càng như là một loại triết lý thần bí, tôi không biết nên miêu tả suy nghĩ của tôi như thế nào… Có điều tôi có thể vẽ nó ra cho em xem."

Nói xong, Thẩm Diệc Thanh cũng biến cái mông nhân loại của mình thành xúc tu bạch tuộc, đám xúc tu chen chúc giấu ở dưới bàn, gần như chiếm cứ toàn bộ không gian phía dưới bàn, xúc tu gần nhất chỉ cách chân Thẩm Diệu có 2, 3 cm, chúng nó tùy thời chuẩn bị né tránh nếu Thẩm Diệu nhích chân.

Lúc này, Thẩm Diệu duỗi dài một chân dưới bàn.

Cậu không có ý gì khác, chỉ là ngồi lâu đơn thuần duỗi chân thôi, dù sao thì cái bàn này cũng lớn, không gian phía dưới rất rộng.

Đám xúc tu dưới bàn lập tức kích động tách về hai bên, tạo ra một không gian chật hẹp cho Thẩm Diệu chen chân vào, trên mặt bàn, Thẩm Diệu vừa sùng bái lại có một chút xấu hổ nhìn Thẩm Diệc Thanh chém gió, hồn nhiên không biết một chân của mình tạo nên thế cục tựa như Moses tách biển* dưới bàn.

"Lời anh nói tôi đều nghe không hiểu…" Thẩm Diệu do dự một chút giữa việc "cùng làm màu với Thẩm Diệc Thanh" và "thành thật thừa nhận mình là một kẻ phàm tục", quyết đoán lựa chọn cái thứ hai.

"Không sao, chờ tôi vẽ ra rồi cho em xem." Thẩm Diệc Thanh dịu dàng nói.

Thấy Thẩm Diệu giống như bắt đầu có chút tự ti, Thẩm Diệc Thanh nhận thấy không cẩn thận làm màu quá lố vội bổ cứu: "Em cũng biết rất nhiều chuyện tôi không biết, nhưng mà cần phải giữ bí mật, không thể nói, đúng không? Em cho tôi cảm giác thật sự rất thần bí."

"Ừm, cơ bản đều không thể nói." Thẩm Diệu bất đắc dĩ nở nụ cười.

"Vậy thì nói với tôi về những chuyện khác của em được không? Tôi muốn hiểu về em nhiều hơn." Thẩm Diệc Thanh moi tim móc phổi tìm kiếm đề tài, "Đúng rồi, tôi từng xem trang cá nhân của em, hình như em đang nuôi mèo hả?"

Quất ca chợp mắt trong ổ mèo đánh cái hắt xì thiệt bự: "…"

Kỳ thật Thẩm Diệu có nuôi mèo không, trong lòng Thẩm Diệc Thanh vẫn tự biết.

Thẩm Diệc Thanh vẻ mặt thành khẩn: "Kỳ thật tôi cũng đang suy xét việc nuôi thú cưng, em cảm thấy tôi nuôi loại mèo nào thì tốt?"

Chính Thẩm Diệu tuy rằng không nuôi nhiều loại mèo, nhưng đối với việc đó vẫn có hiểu biết, vì thế liền thật vui vẻ theo đề tài này vừa ăn vừa trò chuyện với Thẩm Diệc Thanh.

Trò chuyện trò chuyện, thìa trong tay Thẩm Diệu đột nhiên không cẩn thận rơi xuống đất.

Hết chương 20

*Moses tách biển: Moses là một nhà lãnh tụ tôn giáo, nhà tiên tri, sử gia… Trong Kinh Thánh Công Giáo, có một câu chuyện được truyền bá rộng rãi là Moses tách nước biển ra làm 2 để đoàn người Do Thái băng qua, sau đó nhấn chìm truy binh Ai Cập.

21. Chương 21: Kraken Là Bạn Tốt Nhất Của Con Người

Hiện giờ dưới bàn toàn xúc tu, không thể bị Thẩm Diệu nhìn thấy! Thẩm Diệc Thanh nghĩ, vội ngăn cản: "Đừng nhặt, kêu phục vụ đem thêm cái nữa đi."

"Không sao, không nhặt thì nhân viên phục vụ cũng phải nhặt mà." Thẩm Diệu đáp lại.

Lúc hai người đối thoại, đồng thời động tác nhặt thìa của Thẩm Diệu cũng luôn tiến hành, cậu xoay người quét nhìn khắp nơi, nhưng không phát hiện thìa… Lúc này, trong mắt Thẩm Diệc Thanh đang sứt đầu mẻ trán, toàn bộ thế giới giống như biến thành bộ phim nhựa bị quay chậm, hắn tập trung lực chú ý vào nửa người dưới một lần nữa, cũng tức khắc biến đám xúc tu dưới bàn thành hai cái đùi người thon dài, thẳng tắp, lại trơn bóng. Mà cùng lúc đó, Thẩm Diệu nhận ra thìa đã rơi xuống dưới bàn đã nắm một góc khăn bàn và sắp nhấc lên.

Chớt, nửa người dưới của mình còn ở chuồng! Khẳng định Diệu Diệu sẽ cho rằng mình là một tên biến thái!

Trong lúc chỉ mành treo chuông, Thẩm Diệc Thanh đích thật là một tên biến thái đột nhiên nhận ra mình không mặc quần.

Vì thế, lại trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Thẩm Diệc Thanh đột nhiên nhanh trí, nghĩ ra một việc —— bất luận là nhét không gian dưới bàn tràn đầy xúc tu, hay là một đôi chân trần vô cùng không ổn cộng thêm đống quần rơi rụng ở bên cạnh, đều không hề nghi ngờ mà sẽ khiến cho Thẩm Diệu chú ý, nhưng nếu dưới bàn không có gì cả, vậy nói không chừng khóe mắt Thẩm Diệu sẽ không để ý đến, dù sao thì cái bàn

này to, chỉ cần Thẩm Diệu đừng tận lực nhìn chân mình là được, vì thế…

Nói thì chậm, làm thì nhanh! Trong tích tắc Thẩm Diệu nhấc khăn trải bàn lên, Thẩm Diệc Thanh ra tay như gió, điên cuồng vớt hai chân mềm mại không xương dưới bàn giơ lên cao cao, đồng thời lại dùng xúc tu hệt như tia chớp quấn lấy giày, tất, quần, quần giữ ấm và quần lót đặt ở bên chân, cũng giơ hết lên trên mặt bàn.

Lúc này nửa người trên hình người của Thẩm Diệc Thanh còn tao nhã dùng tay trái nâng cằm, trên gương mặt tuấn mỹ đọng lại nụ cười dịu dàng không chê vào đâu được, nhưng bên mặt hắn lại treo hai cẳng chân bị tay phải mạnh mẽ giơ lên, hai cái chân ấy đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy nhanh chóng mềm hoá thành xúc tu, mặt khác còn có năm cái xúc tu khác phân biệt xách năm món quần áo, hệt như khổng tước xòe đuôi giơ lên cao cao sau lưng Thẩm Diệc Thanh. Bởi vì trong quá trình giơ lên bị giũ ra, ống quần giữ ấm còn vắt trên vai Thẩm Diệc Thanh, ống quần trống rỗng phần phật bay múa trong làn gió mát mạnh mẽ của điều hòa.

"…" Thẩm Diệc Thanh trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nghĩ thầm rằng nếu kể vụ này cho Giang Mộc Khê nghe, nhất định có thể khiến Giang Mộc Khê cười thành một vũng nước.

Nhưng chuyện kiểu này Thẩm Diệc Thanh mới không nói với người quen đâu, hắn tính đợi có thời gian liền đến diễn đàn ma vật nặc danh đăng topic phun xả một chút.

Thẩm Diệu không hề biết gì về cảnh tượng quỷ súc trên mặt bàn, nhấc khăn trải bàn lên thuận lợi nhặt được thìa, quả nhiên cậu không nhận ra dưới bàn thiếu một đôi chân, nhặt xong liền ngồi thẳng dậy ấn chuông trên bàn.

Trong tích tắc cậu ngồi dậy, Thẩm Diệc Thanh lại điên cuồng đem một bộ năm món chân, xúc tu, cùng với giày vớ quần nhét lại dưới bàn, tốc độ vô cùng sét đánh!

Khi Thẩm Diệu nhìn về phía Thẩm Diệc Thanh, Thẩm Diệc Thanh đã bày xong tạo hình đồng thời bắt đầu phát ra mị lực, sắc mặt bình tĩnh, giống như hết thảy trước đó đều chưa từng phát sinh.

"Chào ngài, xin hỏi có yêu cầu gì?" Nhân viên phục vụ đẩy cửa ra.

Thẩm Diệc Thanh lén lút dùng xúc tu đè lại góc khăn trải bàn rũ trên mặt đất từ bên trong, sợ phục vụ mở cửa mang theo làn gió nhẹ thổi bay bí mật nhỏ không thể cho ai biết của hắn, đồng thời hắn lại lo lắng kéo vạt áo lông xuống, càng thêm nghiêm mật che đi phần mông, tuy rằng từ góc độ của hắn thì hẳn là phục vụ không nhìn thấy gì, nhưng dù sao thì Thẩm Diệc Thanh cũng chột dạ.

Thẩm Diệu lễ phép nói: "Nhờ lấy một cái thìa lại đây, cám ơn."

Qua một lát, phục vụ trở về đưa thìa xong xoay người đóng cửa lại.

Thẩm Diệc Thanh nhẹ nhàng thở ra một hơi phát ra từ tận đáy lòng, cảm thấy mình giống như trình diễn một trận chiến tốc độ sinh tử.

Theo thời gian trôi qua, tình huống ma lực hỗn loạn trong cơ thể Thẩm Diệc Thanh dần dần chuyển biến tốt đẹp, chờ bữa cơm này ăn xong Thẩm Diệc Thanh đã khôi phục bình thường, nửa người dưới biến trở về đùi người, hắn vừa mông trần chuyện trò vui vẻ với Thẩm Diệu, vừa cân nhắc làm sao mới có thể tự nhiên mặc quần về lại.

Loại chuyện này bất luận thế nào cũng không có khả năng tự nhiên được á! Thẩm Diệc Thanh đau khổ nghĩ.

Để che giấu, Thẩm Diệc Thanh không ngừng nói đông nói tây, lúc không thể nói nổi nữa liền nương theo cái cớ "tôi muốn hiểu biết về em nhiều hơn", gần như đem tình huống tổ tông mười tám đời của Thẩm Diệu hỏi hết một lần để kéo dài thời gian, sau cuộc nói chuyện phiếm dài như vải bó chân, rốt cuộc Thẩm Diệu cũng biểu đạt ý muốn đi toilet, chân trước cậu mới vừa đi ra khỏi phòng, sau lưng Thẩm Diệc Thanh lập tức mặc tất mặc quần mặc giày các loại mặc mặc mặc. Khi Thẩm Diệu thuận tiện trả tiền xong trở về, Thẩm Diệc Thanh đã ăn mặc chỉnh tề đứng ở bên cạnh bàn.

Thật vất vả mới mặc quần vào, đương nhiên phải hung hăng mà đứng!

Hai người đi ra khỏi tiệm ăn, lúc họ đến đây thì chỗ đỗ xe cạnh tiệm đều đã đầy, cho nên Thẩm Diệc Thanh đậu xe ở nơi cách tiệm một khoảng, hai người vai sóng vai đi về phía chỗ đậu xe. Gió đêm mát lạnh, tán cây lay động, cành lá làm cho ánh đèn đường chiếu xuống mặt đất lắc lắc lư lư. Không khí cực tốt, hai người đi đi, Thẩm Diệc Thanh bỗng nhiên dừng bước, xoay người giúp Thẩm Diệu buộc chặt lại khăn choàng lỏng lẻo, lại cười nói: "Đừng để bị lạnh."

Thẩm Diệu giống hệt bé búp bê tinh xảo ngoan ngoãn đứng ở tại chỗ cho hắn đùa nghịch, ngón tay hơi lạnh của Thẩm Diệc Thanh sượt qua vành tai, cằm và cổ cậu, nơi bị chạm đến ngứa ngáy giống như có điện, Thẩm Diệu nhịn không được đỏ mặt hơi hơi co rúm lại vài cái, Thẩm Diệc Thanh cười nhẹ ra tiếng, mượn cơ hội nói: "Đêm nay đến nhà tôi nhé? Tôi muốn tặng em bức họa mà mấy ngày hôm trước cho em xem."

Cũng chính là bức tranh Thẩm Diệc Thanh vẽ Thẩm Diệu giết thủy quái ký sinh.

Thẩm Diệu do dự một chút, nói: "Quá muộn rồi, sáng mai tôi còn có việc, ngày kia thì sao?"

Thẩm Diệc Thanh vốn tưởng rằng đêm nay có thể cùng cởi quần với Thẩm Diệu, thất vọng a một tiếng, cảm thấy quần giữ ấm của mình quả thực là mặc uổng, minh chứng nhân loại nặng ký như vậy mà Thẩm Diệu không phát hiện được.

Lúc họ đứng nói chuyện, tầm mắt Thẩm Diệu lướt qua bả vai Thẩm Diệc Thanh thoáng nhìn thấy một người, người nọ không xa không gần đứng dưới một trụ đèn đường phía sau bọn họ, thân thể gầy gò lại hơi còng lưng bị khóa lại trong chiếc áo khoác dài sẫm màu, bả vai hơi hơi co lên, hai tay mang theo vài phần lén lút cắm trong túi áo khoác. Thẩm Diệu khẽ nhướn mày, nhìn lên phía trên gã đàn ông, nhưng trên đầu gã đó đội mũ lông màu đen, mặt cũng bị khẩu trang và kính râm che đến kín kín kẽ kẽ, hoàn toàn nhìn

không ra diện mạo, có lẽ do trời lạnh, thân thể gã run rẩy như lá rụng trong gió rét.

Buổi tối đeo kính râm? Ánh mắt Thẩm Diệu lại đảo qua tay gã đàn ông, không thấy được gậy người mù, mà tầm mắt của gã đàn ông dưới kính râm dường như cũng đang hướng về phía họ, nhưng Thẩm Diệu vừa nhìn gã gã liền giấu đầu hở đuôi quay đầu đi, lúc quay đầu lộ ra một vùng da nhỏ sau tai, đó là một loại trắng bệch nhìn thấy ghê người.

Người thường nhìn thấy gã đàn ông đó, chỉ cảm thấy gã có chút kỳ quái, nếu nghĩ theo hướng xấu thì có lẽ là ăn trộm, nhưng kinh nghiệm và trực giác của Thẩm Diệu nói cho cậu biết gã đàn ông đó tám phần không phải người.

Xe của Thẩm Diệc Thanh ngay ở chỗ cách đây hơn mười mét, Thẩm Diệu thoáng nhón chân kề miệng đến bên tai Thẩm Diệc Thanh nói: "Anh vào xe trước đi, đi vào đóng cửa xe lại, ngoại trừ tôi thì ai kêu cũng đừng để ý."

"Sao thế?" Thẩm Diệc Thanh theo tầm mắt Thẩm Diệu nhìn sang, nhìn thấy quái nhân dưới đèn đường, vội giả bộ không biết gì hỏi Thẩm Diệu, "Là ma vật à?"

"Không nhất định." Thẩm Diệu sợ dọa Thẩm Diệc Thanh, vẻ mặt nhu hòa mỉm cười, ra vẻ nhẹ nhàng nói, "Có thể là tôi mắc bệnh nghề nghiệp, tôi đi nhìn xem, anh mau vào xe đi."

Thấy Thẩm Diệc Thanh không động đậy, Thẩm Diệu lại năng lực bạn trai mười phần bồi thêm một câu: "Nghe lời."

Thẩm Diệc Thanh: "…"

Thiết lập hình tượng chính là một họa sĩ nhân loại, Thẩm Diệc Thanh đành phải làm bộ nghe lời mà về xe, ngồi trong xe năm giây, thấy Thẩm Diệu không còn nhìn mình chằm chằm, liền nghịch ngợm từ trong xe chạy ra ngoài.

Cái trò bằng mặt không bằng lòng này kraken bảo bảo chơi rất lưu loát, khi còn bé hắn thường xuyên thừa dịp ba ba rời bến bắt cá voi, lén chạy tới rãnh biển gần nhà rong chơi, sau đó tính ra thời gian ba ba trở về mà chuồn về nhà trước. Mỗi lần kraken ba ba mang theo cá voi trở về đều nhìn thấy Thẩm Diệc Thanh ra vẻ nhu thuận ở yên trong tòa thành dùng gạch vàng xây nên, không hề biết con trai đã chơi ở bên ngoài hồi lâu.

Trong rãnh biển mà kraken ba ba không cho Thẩm Diệc Thanh đến chơi có mấy hải quái bảo bảo chủng tộc khác, kraken ba ba nói bọn nó là hải quái xấu, không cho Thẩm Diệc Thanh ở gần bọn nó, khi còn bé Thẩm Diệc Thanh không tin lời ba ba nói, cứ muốn chơi với bọn nó, tận đến một lần hắn phát hiện mấy bộ hài cốt nhân loại trong rãnh biển kia, từ đó Thẩm Diệc Thanh liền tuyệt giao với đám hải quái xấu… Bởi vì Thẩm Diệc Thanh và kraken ba ba chưa bao giờ ăn thịt người, kraken ba ba làm thần bảo vệ cho dân đảo mấy trăm năm, có chút tình cảm với nhân loại, không xuống miệng được, tự nhiên cũng dạy Thẩm Diệc Thanh không được ăn thịt người.

Kraken là bạn tốt nhất của con người —— kraken ba ba nói thế.

Sau nữa Thẩm Diệc Thanh lên bờ, mỗi lần nghe thấy có ai nói "chó là bạn tốt nhất của con người", trong lòng đều là một trận khó chịu.

Hết chương 21

22. Chương 22: Quỷ Hút Máu Trộn Tương Ớt

Lúc Thẩm Diệu đuổi Thẩm Diệc Thanh về trên xe, ma vật kia liền nhìn ra Thẩm Diệu đã có cảnh giác, vội xoay người bước nhanh rời đi, không muốn đụng phải tấm sắt cứng.

Thẩm Diệu cũng bước nhanh đuổi theo, vén vạt áo lông lên một tay nắm chặt chuôi dao bên hông chuẩn bị tùy thời làm khó dễ, dáng vẻ mặt đỏ ửng giọng nói nhỏ nhẹ mềm mại trước mặt Thẩm Diệc Thanh của cậu một giây trước đã trở thành hư không, ánh mắt sắc bén trấn định hệt như chú báo sắp lao về phía con mồi.

Ma vật xoay đầu thấy Thẩm Diệu đuổi theo dây dưa không bỏ, dứt khoát xé đi ngụy trang bình tĩnh co cẳng bỏ chạy, gần như là ngay tắp lự, Thẩm Diệu cũng đột nhiên tăng tốc xông về phía ma vật. Ma vật không biết mắc cái tật gì, vừa chạy vừa run run rẩy rẩy, không chạy được vài bước đã bị Thẩm Diệu hung hăng đẩy ngã trên mặt đất, môi đập thật mạnh trên bậc đá ven đường, phun ra một đóa hoa máu nho nhỏ trên mặt đá bóng loáng, bãi máu kia đen thùi sềnh sệch tựa như nhựa đường.

Máu đen sì da trắng bệch… ma vật phù hợp đặc thù này có cỡ mười loại, Thẩm Diệu vừa nhanh chóng sàng chọn ma vật khả nghi trong đầu vừa quát khẽ: "Trung đoàn chấp pháp sự vụ đặc biệt đây! Thành thật chút!" Nói xong, cậu dùng đầu gối và khuỷu tay trái đè chặt sau lưng ma vật dưới thân, đồng thời tay phải rút dao để ngang trên gáy ma vật, ép hỏi, "Mi là chủng tộc gì? Có giấy chứng nhận ở trên người không?"

Ma vật kia run run rẩy rẩy, chỉ cắn chặt răng không nói lời nào, kính râm trên mặt bị cú đánh vừa nãy ném bay, Thẩm Diệu dùng tay trái nắm lấy cằm gã không khách khí vặn qua, ánh mắt liền thẳng tắp đụng phải một đôi mắt quái dị —— không có tròng trắng và tròng đen, chỉ có một màu đỏ tươi làm người ta không thoải mái. Thấy thân phận bại lộ, ma vật kia há mồm phát ra một tiếng gào thét khàn khàn…

Quỷ hút máu hồng hóa? Thẩm Diệu thầm nghĩ phiền toái, qua lại sờ soạng ở trên người, lại nhớ tới phấn trừ ma bị mình bỏ trong balo, mà balo thì đặt ở trong ghế sau xe Thẩm Diệc Thanh không có lấy ra. Quỷ hút máu là ma vật chết, không có cảm giác đau, trừ khi đại não bị phá hư nếu không sẽ không chết, cho nên công kích vật lý rất khó ngăn chặn quỷ hút máu. Ngay khi Thẩm Diệu phân tâm, quỷ hút máu bị cậu đè ở phía dưới bỗng nhiên thân thể mềm nhũn, theo một trận tiếng vỗ cánh làm người ta run rẩy da đầu, hơn trăm con dơi nhỏ từ trong quần áo cổ tay cổ áo quỷ hút máu chen chúc bay thẳng lên trời, dưới gối Thẩm Diệu tức khắc chỉ còn một bộ quần áo mềm nhũn. Có điều Thẩm Diệu cũng không buông tha gã như vậy, trong tích tắc quỷ hút máu hóa thành dơi, dao găm trong tay phải cậu liên tiếp lóe sáng, hệt như gió vụt ra mấy đường đâm và chém ngang sắc bén, lập tức làm thịt mấy con dơi, tay trái còn nắm chặt hai con, cuối cùng cậu phóng dao găm trong tay ra hệt như phi tiêu, từ xa xa đâm trúng một con dơi.

Mấy con dơi đó chính là bản thể của quỷ hút máu, có thể tái sinh nhưng tốc độ rất chậm, giết dơi hóa thân từ quỷ hút máu không khác gì xẻo thịt trên người nhân loại. Cho nên quỷ hút máu đều sẽ tận lực tránh việc dơi hóa, dù sao thì năng lực tác chiến của dơi kém, một khi bị giết, bộ phận thiếu hụt tương ứng trên thân thể phải thật lâu mới có thể tái sinh.

Đây là phong cách tác chiến tâm thần mất trí của Thẩm Diệu —— đánh không chết cũng phải xẻo mấy miếng thịt xuống.

Cảnh vừa rồi phát sinh kỳ thật rất nhanh, Thẩm Diệu nhìn khắp nơi một vòng không phát hiện có ai nhìn thấy, vì thế liền nhảy dựng lên nhặt dao găm vứt đi con dơi ghim trên đó, đuổi theo hướng đàn dơi bay đi, còn vừa chạy vừa lấy ra di động chuyên dùng cho công việc báo cáo tình huống và tọa độ cho đồng đội phụ trách.

Mỗi một giây quỷ hút máu hóa dơi đều phải tiêu hao lượng lớn ma lực, thể lực tiêu hao không khác nhân loại thi chạy trăm mét, cho nên bay không được bao lâu liền phải biến trở về, quần áo của quỷ hút máu kia đều rớt lại dưới đất, sau khi biến về nguyên hình nhất định là một tên đàn ông trần truồng cay mắt, mục tiêu quả thực quá rõ ràng. Thẩm Diệu không tính buông tha con quỷ hút máu kia, cấp bậc nguy hiểm của quỷ hút máu là B, có thể lấy nhân loại làm đồ ăn, giá trị vũ lực cao hơn tiêu chuẩn bình quân của nhân loại, dưới trạng thái bình thường có đủ trí tuệ và tình cảm nhân loại, nhưng nếu bởi vì đói khát máu tươi mà vô ý hồng hóa thì lý trí sẽ thẳng tắp giảm xuống, đối với người thường mà nói tương đối nguy hiểm.

Đám dơi giống như một đám mây đen thùi tung bay trên không trung thành phố, lúc bay ngang qua một tòa nhà lớn, chúng nó vỗ cánh xoay vòng đáp xuống sân thượng, hội tụ thành một đám dơi hình người, mà đám dơi rậm rạp ấy lại tức khắc dung hợp thành một người đàn ông trần như nhộng, hai mắt người đàn ông màu đỏ, thở dốc liên tục, trên thân thể gã có mấy chỗ lõm vào quỷ dị bất quy tắc, tựa như bị người ta cắt đi mấy miếng thịt. Bộ mặt gã dữ tợn đi đến trước cửa sắt sân thượng, muốn phá hỏng cửa tiến vào cao ốc tìm kiếm con mồi thích hợp.

Gã là một con quỷ hút máu khẩu vị kén chọn, dưới tình huống những con quỷ hút máu khác sôi nổi thích ứng xã hội hài hòa, kêu gọi chỉ uống máu động vật hương vị bình thường hoặc là một ngày ba bữa uống máu giả, gã vẫn kiên trì truyền thống cũ hút máu tươi người sống. Nhưng thời buổi này con người cảnh giác cao, người sống càng ngày càng khó bắt, quỷ hút máu đã vài ngày không tìm được con mồi thích hợp, không cẩn thận liền đói bụng đến hồng hóa. Vừa nãy Thẩm Diệu không có lạc đàn, kỳ thật không phải con mồi thích hợp, nhưng chẳng biết tại sao gã vừa ngửi được hương vị của Thẩm Diệu liền thèm nhỏ dãi, lại thêm đầu óc khi hồng hóa không được tốt lắm, một lòng một dạ chỉ muốn hút Thẩm Diệu thành xác khô, vì thế gã liền theo bản năng làm việc, ai có thể ngờ người nọ nhìn yếu đuối, kết quả lại là thợ săn ma, hại mình bị thiệt to, tổn thất tận mấy con dơi.

Cửa sắt sân thượng đóng rất chắc, quỷ hút máu đang điên cuồng tiến hành công kích cánh cửa, trên bức tường thấp bên cạnh sân thượng bỗng nhiên lú ra mấy cái xúc tu thô to. Bụp, bụp, bụp… theo tiếng giác hút nhổ lên khỏi mặt phẳng giòn tan liên tiếp vang lên, Thẩm Diệc Thanh quơ xúc tu bò lên, nhảy qua tường thấp vững vàng rơi xuống đất. Thân thể của hắn vẫn là hình người, nhưng từ chỗ hai tay phân ra mấy cái xúc tu, con quỷ hút máu kia còn chưa kịp quay đầu lại nhìn kỹ, đã bị một cái xúc tu bắn ra như tia chớp quấn chặt lấy cổ, cái xúc tu đó nhanh chóng buộc chặt và bóp nát từng tấc xương cổ quỷ hút máu, lập tức đem quỷ hút máu nửa chết nửa sống giơ cao cao lên trên không trung…

Không mặc quần áo, vừa vặn, Thẩm Diệc Thanh sung sướng nghĩ.

Quỷ hút máu không mặc quần áo ở trong mắt Thẩm Diệc Thanh không có khác biệt gì quá lớn với một con tôm đã lột vỏ, Thẩm Diệc Thanh ở bên dưới quỷ hút máu mở ra cái mồm to như bồn máu, xúc tu quấn lấy cổ quỷ hút máu buông lỏng, con quỷ hút máu xui xẻo kia liền rơi hết vào trong cái miệng khổng lồ của Thẩm Diệc Thanh, cổ họng Thẩm Diệc Thanh lăn lộn, ực một tiếng nuốt sạch con mồi.

Hắn không muốn nhai cho lắm, bởi vì hương vị của quỷ hút máu thật sự rất bình thường, trên bản chất thì chúng chỉ là xác chết có ma lực vận chuyển chống đỡ mà thôi, mùi vị xác chết có thể ngon được đến đâu? Thịt vừa khô vừa quắt, còn bốc mùi xác chết thum thủm, dù có trộn chung với tương ớt cay xè cũng không cứu được cái mùi vị tệ đến đỉnh điểm ấy, cho nên khi Thẩm Diệc Thanh ăn quỷ hút máu cơ bản là không nhai, chỉ đơn thuần bổ sung dạ dày trống rỗng thôi.

"Ợ." Thẩm Diệc Thanh ợ một cái, dùng giác hút nhỏ trên xúc tu leo từ trên cao ốc xuống, sử dụng tốc độ nhanh nhất chạy về trong xe ngồi yên, không chỉ khóa hết cửa xe, thậm chí còn dối trá mà buộc lại dây an toàn, tỏ ra mình thật sự là một ông xã tốt cực kỳ nghe lời.

Bên kia, Thẩm Diệu tìm tòi khắp nơi không thấy quỷ hút máu, cậu quanh tới quẩn lui quanh địa điểm quỷ hút máu rơi xuống mà cậu tính ra, thậm chí còn chạy đến tầng thượng một tòa cao ốc nhìn ra xa, nhưng vẫn vô ích. Tận đến khi hai đồng đội đêm nay đang làm nhiệm vụ chạy tới, Thẩm Diệu mới ngừng tìm kiếm, không yên tâm dặn dò: "Địa điểm rơi xuống hẳn là ngay ở bên này, có điều hiện tại khẳng định đã chạy xa, không thì các cậu liên hệ với cảnh sát tuần tra bên này một chút, bảo họ nhìn thấy bất cứ hiện tượng dị thường nào liền lập tức báo cho chúng ta."

Hai đồng đội đáp ứng đồng thời tiếp nhận công tác tiếp tục lùng bắt của Thẩm Diệu, Thẩm Diệu thấy mình không thể giúp được chuyện lớn gì, liền dùng tốc độ trăm mét chạy về chỗ Thẩm Diệc Thanh dừng xe.

Lúc này, Thẩm Diệu nhận được một tin nhắn của Thẩm Diệc Thanh: "Thế nào rồi? Nhất định phải chú ý an toàn, bên chỗ tôi hết thảy bình thường, không cần lo lắng."

Thẩm Diệc Thanh hư tình giả ý gửi tin nhắn xong, thỏa mãn xoa xoa bụng, tiêu hóa mục tiêu nhiệm vụ mà Thẩm Diệu và hai đồng đội gần như tìm đến điên cuồng.

Thẩm Diệu sửa chạy thành đi, thở hổn hển đứt quãng gửi tin nhắn thoại cho Thẩm Diệc Thanh: "Tôi không sao, hộc… mục tiêu chạy rồi, hộc… hai đồng đội của tôi đang tìm… tôi đang trở về."

Sao lại thở thành như vậy, nghe mà tua giao phối của mình sắp dựng thẳng lên luôn, trong lòng Thẩm Diệc Thanh lướt qua suy nghĩ xấu xa, ngoài miệng lại dịu dàng nói: "Đừng chạy, gửi định vị cho tôi tôi đi đón em."

Thẩm Diệu thầm mắng mình ngốc, vội dừng bước lại gửi định vị cho Thẩm Diệc Thanh, Thẩm Diệc Thanh nhanh chóng chạy tới, Thẩm Diệu lại đứng ở bên cạnh không lên xe, chỉ gõ gõ cửa sổ xe, Thẩm Diệc Thanh kéo cửa kính xe xuống, Thẩm Diệu ngại ngùng hỏi: "Trên xe có khăn giấy không?"

Thẩm Diệc Thanh đưa ra hai tờ, liền thấy Thẩm Diệu lấy ra con dao mảnh máu chảy đầm đìa từ sau lưng, dùng giấy lau chùi. Cậu vừa mới chạy một trận, trên hai má còn sót lại ửng hồng chưa tan, lúc rũ mắt

xuống, khí chất cả người nhu hòa tốt đẹp, khóe môi vẫn luôn ngậm cười. Có vài chỗ máu đã khô lại, Thẩm Diệu liền dùng nước bọt thấm ướt khăn giấy, lau thân dao đến sáng lòe như tuyết, lập tức vén áo lông rộng thùng thình lên xoạt một tiếng thu dao vào vỏ, lúc này mới lên xe. Cậu ngồi ở ghế phó lái, một thân ăn diện tươi mát kiểu sinh viên, hai tay nhu thuận khoát trên đầu gối, mặt mày cong cong mỉm cười với Thẩm Diệc Thanh, giọng mềm mềm giải thích: "Tôi sợ làm dơ xe anh… Hơn nữa trong vỏ dao có máu cũng không dễ rửa."

Thẩm Diệc Thanh gật đầu, biết rõ còn hỏi: "Em không bị thương chứ? Người kia thật sự là ma vật à?"

"Không bị thương, thật sự là ma vật." Thẩm Diệu mặt mày rạng rỡ khoe khoang, "Tôi đánh hắn thành tàn phế, nhưng hắn chuồn quá nhanh."

"Vậy là tốt rồi." Thẩm Diệc Thanh lòng còn sợ hãi thở hắt ra, không biết xấu hổ nói, "Tôi luôn ở trong xe lo lắng cho em, cái gì cũng không thể giúp."

Thẩm Diệu lại vội chém gió một phen: "Không cần lo lắng cho tôi, tôi ở trong đội liên tục ba năm thành tích săn ma hạng nhất, còn chưa từng gặp được ma vật đánh không lại đâu."

Vẻ mặt Thẩm Diệc Thanh dung túng mà phụ hoạ theo, trong lòng lại nghĩ, không đâu cục cưng à, em gặp được rồi, chính là tôi nè.

Hết chương 22

Xúc ca: quỷ hút máu thật khó ăn, muốn ăn rồng kho tàu… QAQ

23. Chương 23: Đánh Cược Vứt Hết Cái Mặt Già

Thẩm Diệc Thanh khởi động xe lái về hướng nhà Thẩm Diệu, đồng thời liều mạng vận chuyển cái đầu kraken của hắn, cân nhắc làm thế nào mới có thể dụ Thẩm Diệu về nhà.

Đèn đỏ sáng lên, Thẩm Diệc Thanh dừng xe chờ, khóe mắt thoáng nhìn thấy một người qua đường A vô tội mặc áo khoác dài, nửa khuôn mặt đều bị khăn choàng che khuất từ xa xa đi tới, Thẩm Diệc Thanh nảy ra ý tưởng, chỉ vào người qua đường A biết rõ còn hỏi: "Hắn là ma vật sao? Che kín như vậy."

Thẩm Diệu nhìn lướt qua nhân tiện nói: "Đại khái là không phải, màu da và màu mắt rất bình thường."

Thẩm Diệc Thanh ra vẻ kinh ngạc: "Vì sao nói đại khái không phải, không thể loại trừ ư?"

"Có số ít ma vật cao cấp có thể hoàn mỹ ngụy trang ra ngoại hình nhân loại, " Thẩm Diệu giải thích giản

lược, “Cho nên khi đối mặt một người không biết chi tiết, chúng tôi sẽ không lập tức phán định đối phương là nhân loại.” Thấy Thẩm Diệc Thanh như là có chút bị dọa, Thẩm Diệu vội trấn an hắn, “Nhưng ma vật cao cấp rất ít, người thường có lẽ cả đời cũng sẽ không tiếp xúc gần gũi, anh không cần lo lắng.”

“Nói thì nói như vậy.” Thẩm Diệc Thanh dối trá thở dài, “Nhưng đây đã là lần thứ tư tôi gặp được ma vật, có thể là tôi xui xẻo.”

—— Kỳ thật ba vụ án có ghi chép lúc trước đều là Thẩm Diệc Thanh chuẩn bị ăn trùng hợp đụng phải thợ săn ma, để tránh thân phận bại lộ, bị ép bất đắc dĩ chỉ phải giả làm người.

Thấy Thẩm Diệu không có phản ứng gì, Thẩm Diệc Thanh tăng lớn liều thuốcbán thảm: “Từ lần trước suýt nữa bị thủy quái ăn, mỗi đêm tôi không phải mất ngủ thì chính là bị ác mộng đánh thức, có lẽ em đã nhìn quen ma vật, nhưng với tôi mà nói chúng nó rất đáng sợ, tôi đã có ám ảnh tâm lý với hồ nước rồi.”

… Thật vất vả tìm được bữa tối dinh dưỡng phong phú lại ma lực dồi dào, đang muốn hân hoan đánh chén lại bị thợ săn ma nửa đường chặn ngang, loại cảm giác mất mác này quả thật đáng sợ, tạo ra ám ảnh tâm lý cho kraken bảo bảo bé nhỏ.

Thẩm Diệu bình tĩnh đề xuất phương án giải quyết: “Thủy quái ký sinh là ngày nấp đêm ra, chỉ cần sau khi mặt trời xuống núi anh rời xa những nơi có nước liền tuyệt đối sẽ không đụng phải chúng nó.”

Thẩm Diệc Thanh lén lút tiến hành điều chỉnh màu sắc làn da quanh mắt mình, khiến đôi mắt thoáng nổi lên một chút xanh đen, sau khi chỉnh màu xong hắn tiến đến trước mặt Thẩm Diệu, dùng giọng điệu đủa giỡn nói: “Em xem, bởi vì giấc ngủ không tốt, tôi có quầng thâm luôn rồi này.”

Hết thảy đều là để trải đường cho việc xin ở chung lát nữa, có thể nói là vô cùng dụng tâm lương khổ!

“A, thật.” Thẩm Diệu tập trung nhìn vào, phát hiện dưới ánh sáng mờ tối, Thẩm Diệc Thanh quả thật có chút tiều tụy, “Vừa rồi tôi cũng không để ý.”

Thẩm Diệc Thanh lấy hai ngón tay xoa xoa huyệt vị giữa hai mắt, lại ra vẻ buồn ngủ mà dùng sức mở to mắt, diễn xuất đến vui quên trời đất.

Thẩm Diệu thấy thế vội an ủi: “Chờ qua vài ngày ký ức nhạt đi thì tốt rồi, hơn nữa viện nghiên cứu bên chúng tôi cũng luôn cải tiến máy xóa bỏ ký ức, nói không chừng qua một thời gian ngắn là có thể sản xuất ra sản phẩm mới có thể có tác dụng với anh…”

Thẩm Diệc Thanh thấp giọng nói: “Dù thật sự có thể xóa, tôi cũng sẽ không xóa.”

Thẩm Diệu hơi hoang mang mở to hai mắt.

"Những ký ức có em, tôi sẽ không để cho chúng biến mất." Thẩm Diệc Thanh thâm trầm nói. Trong tích tắc quay đầu nhìn về phía Thẩm Diệu, hắn còn chỉnh khoảng cách giữa lông mày với mắt mình một chút, bởi vì nghe nói lông mày gần mắt thì ánh mắt sẽ có vẻ như sâu thẳm lại mê người!

Có thể tùy ý biến hình chính là như vậy đó, muốn chỉnh thế nào liền chỉnh thế đó.

Thẩm Diệu giật mình, khối thịt mềm trên đầu quả tim đường như thốt nhiên bị người ta rải một lớp vụn đường sang quý, hương vị lớp đường ngọt ngào, bị mài thành li ti trắng phau, mơ hồ còn lộ ra một chút hương vị tinh dầu nhân tạo, nhưng nó rất mỹ vị, cho nên chút mất tự nhiên ấy hoàn toàn có thể được tha thứ.

Mặt Thẩm Diệu xoạt một cái đỏ rực, trong lòng sông cuộn biển gầm hận không thể nhảy ra khỏi xe lăn vài vòng dưới đất, ngay khi cậu liều mạng suy nghĩ lời ứng đối, Thẩm Diệc Thanh lại lành lạnh vứt sang một câu: "Huống hồ nếu thật sự không muốn quên, dù có dùng máy xóa bỏ ký ức cũng không xóa được."

Giọng điệu hấn khiến đầu óc sôi trào của Thẩm Diệu hơi giảm nhiệt một chút, Thẩm Diệu gãi đầu, phổ cập khoa học: "Không phải, ký ức có thể bị xóa bỏ hay không chỉ quyết định bởi kết cấu đại não, không có liên quan gì tới ý nguyện chủ quan của người bị xóa…"

Thẩm Diệc Thanh giống như bị đề tài này gợi lên chuyện cũ không thoải mái nào đó, vẻ mặt không vui nói: "À."

"…" Thẩm Diệu không nói gì, trong lòng lén lút suy đoán.

Chẳng lẽ là bạn trai cũ của hắn quên mất chuyện quan trọng giữa bọn họ?

Thẩm Diệc Thanh một cước đạp chân ga, giống như đang giận dỗi: "Dù sao thì bất kể thế nào, người có thể quên mất chuyện quan trọng, đều rất không tim không phổi."

Đây nhất định là nhớ tới chuyện của bạn trai cũ, trong lòng Thẩm Diệu hạ kết luận, phụ họa nói: "Đúng là rất không tim không phổi."

Nói em đó, nhóc bại hoại không tim không phổi! Thẩm Diệc Thanh thở phì phì quay đầu trừng mắt nhìn Thẩm Diệu một phát!

Thẩm Diệu cảm giác bên cạnh giống như có một tầm mắt sắc bén đâm tới, nhưng mà ngay lúc cậu nghiêng mặt nhìn sang thì Thẩm Diệc Thanh đã nhanh chóng biến sắc mặt, dịu dàng lại thâm tình ngưng mắt nhìn Thẩm Diệu.

"…" Thẩm Diệu mặt đỏ tai hồng quay đầu nhìn thẳng phía trước, cảm thấy mình đang nhanh chóng lún sâu.

Lái xe đến cửa tiểu khu nhà Thẩm Diệu, Thẩm Diệu phất phất tay nói: "Tôi đi về trước."

"Từ từ, " Thẩm Diệc Thanh vươn tay nắm chặt cổ tay trắng nõn của Thẩm Diệu, mặt dày nói, "Tôi không dám về nhà một mình."

Thẩm Diệu: "…"

Đôi mắt sáng rực của Thẩm Diệu liên tiếp loe lóe dưới hàng mi dày rậm, đỏ mặt hỏi: "Tôi đưa anh về nhà nhé?"

Thẩm Diệc Thanh cười khanh khách chơi xấu nói: "Tôi cũng không dám ngủ một mình."

"Tôi không thể đến nhà anh ở…" Thẩm Diệu nhỏ giọng nói, hoàn toàn không có khí thế.

"Vậy tôi đến nhà em ở nha?" Thẩm Diệc Thanh tắt máy xe, thân trên hơi hơi đổ về phía Thẩm Diệu, không gian trong xe vốn đã nhỏ hẹp, hắn lại nghiêng người, khoảng cách giữa hai người nhanh chóng kéo gần, dường như có thể cảm giác được cả hô hấp của đối phương.

"Nhà của tôi chỉ có một cái giường." Thẩm Diệu khẩn trương đến độ rúc về sau, nói dối, "Giường đơn."

Thẩm Diệc Thanh nghĩ thầm rằng xạo sự, ban ngày tôi còn phơi chăn cho em kìa, rõ ràng giường lớn một mét tám tư thế gì cũng có thể triển khai, ngoài miệng lại trêu đùa: "Không sao, tôi ngủ ổ mèo."

Kỳ thật mấy ngày nay hắn còn thật sự ngủ ổ mèo không ít, nhưng Thẩm Diệu không rõ chân tướng, bị hắn chọc cười. Thẩm Diệc Thanh thấy thế vội thừa thắng xông lên, nửa người trên xáp đến càng gần Thẩm Diệu, môi gần như sắp dán bên tai Thẩm Diệu, dịu dàng kêu một tiếng: "Meo —— "

Trong lúc hoảng hốt, Thẩm Diệu cảm thấy giai điệu tiếng meo này quen thuộc một cách khó hiểu, có điều nửa người cậu đều bị Thẩm Diệc Thanh kêu cho tê dại như bị điện giật, không còn tâm tư nghĩ nữa, chỉ lắc đầu nói: "Không được, nhà tôi đã lâu không dọn dẹp tốt, cực kỳ loạn."

Thẩm Diệc Thanh nghĩ thầm rằng đúng là rất loạn, lông mèo moi ra từ góc chết vệ sinh có thể bện ra một con mèo nhỏ luôn, nhưng mà miệng hắn lại nói: "Vậy đến nhà tôi thì sao? Ngày mai tôi làm bữa sáng cho em, tôi làm đồ ăn cực ngon."

Thẩm Diệu phí công kháng cự: "Sáng ngày mai tôi có việc."

Cậu cũng không phải muốn cự tuyệt phát ra từ tận đáy lòng, nếu đổi thành người đàn ông khác bám riết không tha như vậy, nói không chừng Thẩm Diệu đã muốn đánh người, nhưng Thẩm Diệc Thanh chính là nam thần phù hợp toàn bộ ảo tưởng yêu đương của cậu, trên tình cảm, Thẩm Diệu không chỉ không kháng cự bị Thẩm Diệc Thanh bám riết không tha, thậm chí còn có chút hưng phấn, cự tuyệt chỉ là để cho lý trí

của mình một câu trả lời thôi.

"Ngày mai em muốn đi đâu, tôi lái xe đưa em." Thẩm Diệc Thanh mờ ám nháy mắt, hơi chỉnh cường độ sáng của con ngươi, khiến ánh mắt có vẻ càng thêm sáng ngời.

Mắt nhân loại tự nhiên sẽ không phát sáng, nhưng kraken thì lại có thể xem mắt như đèn pha mà dùng, sáng tối còn có thể tự chỉnh, vô cùng tiện.

Thẩm Diệu choáng váng: "Sáng mai tôi còn phải cho mèo ăn."

"Đưa mèo đến nhà tôi luôn đi, " Thẩm Diệc Thanh đánh cược vứt cả cái mặt già, "Tôi thích mèo."

"Lúc này chúng ta mới gặp mặt lần thứ ba thôi…" Thẩm Diệu bất an nói, không biết nghĩ tới điều gì, hai đùi cũng kẹp càng chặt hơn chút, mây đỏ trên mặt một đường thiêu đốt tới lỗ tai.

Hơn nữa có một lần gặp mặt trong đó chỉ nói nói mấy câu mà thôi, đứng đắn gặp mặt mới chỉ hai lần, như vậy đã xxoo với người ta không khỏi có chút qua loa, ít nhất cũng phải hẹn thêm hai lần nữa mới được chứ, bé Thẩm Diệu tương đối bảo thủ nghĩ.

"Tôi sẽ không làm gì em đâu." Thẩm Diệc Thanh thấy Thẩm Diệu lo lắng, nhịn đau buông tha suy nghĩ cởi quần cho nhau, dối trá nói, "Tôi không phải loại người như vậy, huống hồ tôi cũng đánh không lại em."

Thẩm Diệu cười phì một tiếng.

"Được không?" Thẩm Diệc Thanh dùng khuỷu tay thân mật đụng đụng Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu buông lỏng: "Vậy phải mấy ngày anh mới dám ngủ một mình?"

Thẩm Diệc Thanh không biết xấu hổ nói: "Tôi không biết."

Thẩm Diệu vừa bực mình vừa buồn cười nhìn hắn một cái: "Không biết tôi liền không đi."

Thẩm Diệc Thanh công phu sư tử ngoạm: "Một tháng?"

Thẩm Diệu bất đắc dĩ: "Lâu quá."

Thẩm Diệc Thanh keo kiệt nhường một bước nhỏ, nói: "Vậy hai mươi chín ngày."

Thẩm Diệu hung tàn chém giá: “Ba ngày.”

“Được rồi.” Thẩm Diệc Thanh khát khao gật gật đầu, nghĩ thầm rằng kệ hết, dụ về nhà trước đã rồi lại nói.

Vì thế Thẩm Diệu về nhà thu dọn sơ sơ đồ vật cần dùng, mang theo nụ cười kiểu ông bố già từ ái xúc phân mèo đã lâu mới gặp của Quất ca, lập tức khiêng Quất ca lên đi cùng Thẩm Diệc Thanh.

Nhà Thẩm Diệc Thanh trong một khu biệt thự giữa sườn núi, bởi vì giao thông không tiện lắm, cho nên rất nhiều chủ nhà ở đây mua nhà xong liền để đó không dùng, chỉ ngẫu nhiên tới du lịch, người chân chính thường trú cũng không nhiều, hơn phân nửa kiến trúc đều tắt đèn. Nửa đường Thẩm Diệu kéo cửa kính xe xuống, hơi nước lành lạnh giữa núi xuyên rừng phất lá mà đến, tẩy rửa lá phổi bị sương mù tàn phá của Thẩm Diệu, Thẩm Diệu hít sâu, đôi mắt xinh đẹp thích ý cong lên, nói: “Không khí trên núi thật tốt.”

Thẩm Diệc Thanh ôn hòa đáp lời: “Sáng sớm có thể chạy bộ dọc theo đường núi.”

Kỳ thật trên núi không chỉ không khí tốt, ma lực cũng dày, cho nên ma vật ẩn nấp trong núi nhiều, tiện cho Thẩm Diệc Thanh ăn cơm. Đối với nhân loại mà nói, việc này tương đương như dưới nhà có một nhà hàng ngon bổ rẻ, đó cũng là một trong những nguyên nhân Thẩm Diệc Thanh mua nhà ở đây.

Lái xe đến trước cửa, Thẩm Diệc Thanh dừng lại, Thẩm Diệu vừa xuống xe vừa trấn an Quất ca bắt đầu từ lúc lên núi đã có khuynh hướng xù lông, Thẩm Diệc Thanh mang theo túi to bỏ đầy vật dụng hàng ngày ở phía sau cười trộm, còn bởi vì rất vui vẻ mà nhất thời đắc ý vênh váo, miệng không cẩn thận kéo đến tận ót, lộ ra hơn năm mươi cái răng. Trước khi Thẩm Diệu quay đầu lại, Thẩm Diệc Thanh vội dùng tay kéo miệng trở về, bước nhanh tiến lên mở cửa, tao nhã hơi hơi khom người nói: “Mời vào, hộ vệ đại nhân của tôi.”

Hết chương 23

Xúc ca xoa xúc tu nói rằng: ý hì hì hì hì hì hì hì hì… đến rồi thì đừng hòng đi nữa

24. Chương 24: Cục Cưng Con Lai

Thẩm Diệu đi vào cổng.

Sân nhà Thẩm Diệc Thanh rất lớn, một bên là bể bơi lộ thiên, một góc khác được thiết kế thành một vườn hoa nhỏ, trong vườn hoa trải gạch đá xanh thành đường nhỏ xen kẽ ngang dọc, gốc cây phù dung đương độ nở rực rỡ, theo gió thu nhẹ đưa hoa rơi lả tả, giống như tuyết hồng rơi trong bụi cỏ. Chính giữa khoảnh sân tinh xảo này, lại là một biệt thự ba tầng có sắc thái và phong cách kiến trúc pha đủ cảm giác cổ tích.

“Thật đẹp.” Thẩm Diệu đang cảm thán, trong tai lại bỗng nhiên truyền đến một tiếng “ụm ——” bò.

Thẩm Diệu: "…"

Thẩm Diệc Thanh: "…"

Nguy rồi, đồ ăn sáng ngày mai quên bỏ vô tủ lạnh.

Vốn dĩ Thẩm Diệc Thanh nên làm thịt xẻ bò ra bỏ vào tủ lạnh đóng đá sáng mai dậy lén ăn, nhưng ngày hôm nay dọn nhà cho Thẩm Diệu dọn đến cực high cho nên hắn lại quên xừ chuyện này.

Thẩm Diệu lấy lại bình tĩnh, nói: "Hình như tôi nghe thấy tiếng bò kêu."

Thẩm Diệc Thanh suy tư một chốc, buông tha ý tưởng lập tức vọt tới sân sau một hơi ngốn sạch bò với chuồng bò sau đó giả như chưa có gì phát sinh, dù sao thì như vậy rất dễ lộ tẩy!

Hơn nữa chuồng bò thật sự khó có thể nuốt nổi.

Vì thế Thẩm Diệc Thanh lộ ra một nụ cười thong dong, thẳng thắn nói: "Ừm, tôi nuôi."

"Ở trong sân hả?" Thẩm Diệu thật cẩn thận hỏi.

Thẩm Diệc Thanh: "… Đúng, ở sân sau."

Thẩm Diệu khiêng Quất ca tò mò vòng ra sau biệt thự.

Khác với sân trước rõ ràng đã trải qua quy hoạch tỉ mỉ, sân sau nhà Thẩm Diệc Thanh hoàn toàn là trạng thái sinh trưởng dã man, cỏ hoang bừa bãi lan tràn, bùn đất lộ ra gồ ghề, một cái chuồng súc vật giản dị cực kỳ không hợp đứng sừng sững sau lưng kiến trúc đầy hơi hướm cổ tích, một con bò già từ trong chuồng súc vật lộ ra nửa cái đầu, ánh mắt dại ra, chậm rãi nhai lại, miệng nhai không ngừng nghỉ.

Thẩm Diệu hoàn toàn không thể hiểu nổi: "Vì sao anh lại nuôi bò trong sân nhà mình?"

Phong cách căn bản không hợp! Đến tột cùng là có bao nhiêu nhiệt tình yêu thương sinh hoạt nhà nông vậy!

Còn không phải bò sữa nữa, ngay cả sữa cũng không có mà uống!

Thẩm Diệc Thanh cam chịu nói: "Đây là thú cưng của tôi."

Thẩm Diệu: "…"

Nghệ thuật gia, nghệ thuật gia, mấy tên nhà giàu kia còn nuôi sư tử nuôi hổ kìa, bò già tính là cái gì… trong lòng Thẩm Diệu điên cuồng thuyết phục mình, nhớ tới vừa rồi Thẩm Diệc Thanh nhìn thấy Quất ca liền không ngừng miệng khen Quất ca đáng yêu, Thẩm Diệu cảm thấy mình nhất định phải có qua có lại mới được, không thể để cho Thẩm Diệc Thanh cảm thấy mình là một kẻ phàm tục chỉ biết hít mèo, vì thế Thẩm Diệu cẩn thận ca ngợi: "Thật đáng yêu."

Thẩm Diệc Thanh dùng một loại ánh mắt thực khó miêu tả nhìn Thẩm Diệu, nghĩ thầm rằng cục cưng à em dối trá như vậy sao? Về sau lời tâm tình của em sợ là tôi chỉ có thể tin chín mươi chín phần trăm.

Thẩm Diệu cũng hiểu mình khen không thích hợp, liền sửa lời: "Nói đáng yêu không quá chuẩn xác, nói thế nào nhỉ, hừm… nhìn qua… thành thật."

Thoạt nhìn hệt như một bà mối đang cố thổi phồng với nhà gái về đối tượng xem mắt chẳng có gì tốt!

Thẩm Diệc Thanh: "…"

Thẩm Diệu: "Nó tên gì?"

Thẩm Diệc Thanh tự hỏi một giây đồng hồ, thốt ra: "Bánh Quy Nhỏ."

Dù sao thì đây cũng là định vị chân thực của con bò này trong cảm nhận của hắn!

Thẩm Diệu mê muội một trận: "…"

Nghệ thuật gia, không thể dùng tư duy của kẻ phàm tục để cân nhắc nghệ thuật gia.

Đề tài này thật sự không tiếp tục nổi nữa, Thẩm Diệc Thanh đau khổ xoa mặt, nói: "Bên ngoài lạnh, chúng ta đi vào nói."

Thẩm Diệu và Thẩm Diệc Thanh đi vào nhà, Thẩm Diệc Thanh dẫn cậu đến phòng cho khách, dối trá nói: "Có em ở nhà, cuối cùng hôm nay tôi cũng có thể ngủ một giấc ngon."

Thẩm Diệu mỉm cười, lên tiếng: "Anh ở phòng nào? Nửa đêm nếu có ma vật nhảy vào tôi phải tới cứu anh."

"Ngay cách vách, " Thẩm Diệc Thanh đưa tay chỉ, lại cười nói, "Tôi đột nhiên có chút hy vọng nửa đêm sẽ có ma vật chạy vào."

Đồ ăn ngoài chủ động đưa tới cửa, không ăn cũng uổng!

Thật ra phòng ngủ chính ở cách vách phòng Thẩm Diệu đã rất lâu Thẩm Diệc Thanh không ở, bình thường buổi tối hắn đều biến trở về nguyên hình ngủ ở trong bể bơi, bởi vì kraken duy trì ngụy trang cần liên tục tiêu hao ma lực, hơn nữa ngụy trang duy trì lâu cũng sẽ mệt mỏi, cho nên lúc xung quanh không có người Thẩm Diệc Thanh luôn thả lỏng lộ ra nguyên hình.

Thời gian mới chín giờ rưỡi, cách lúc lên giường nghỉ ngơi còn sớm, sau khi Thẩm Diệu dàn xếp xong, Thẩm Diệc Thanh đề xuất cho Thẩm Diệu xem tác phẩm của mình.

"Phải đến phòng triển lãm hả?" Thẩm Diệu hỏi.

"Không cần, " Thẩm Diệc Thanh dẫn Thẩm Diệu đến phòng cất trữ ở lầu ba, vừa đi vừa nói, "Nhà tôi có một vài tác phẩm chưa bao giờ công khai, chỉ cho vài người bạn xem qua."

Nói xong, Thẩm Diệc Thanh dùng chìa khóa tùy thân mang theo mở cửa phòng cất trữ ra, bốn vách tường bên trong treo đầy tác phẩm tranh, trong đó có một bức là Thẩm Diệc Thanh vẽ Thẩm Diệu, Thẩm Diệu dừng bước trước bức tranh đó thưởng thức một hồi lâu, xong lập tức xem bức tiếp theo. Bối cảnh bức tranh ấy là biển sâu, nhân vật chính là một ma vật loại bạch tuộc, Thẩm Diệu cân nhắc một chốc, hỏi: "Bức tranh này vẽ kraken ư?"

Vẽ ba của tôi đó, Thẩm Diệc Thanh nghĩ, trên mặt lại giả vờ ngây thơ, nói: "Phải, tôi từng xem rất nhiều thần thoại truyền thuyết về kraken, vẫn luôn tràn ngập mê muội với loại sinh vật thần bí, mạnh mẽ, tà mị, tao nhã mà xinh đẹp này."

Quả thực hận không thể đem tất cả những từ hình dung chính diện dùng hết trên người mình!

"Xinh đẹp?" Thẩm Diệu nâng cằm, cố gắng muốn nhìn ra một chút dấu hiệu xinh đẹp từ trên người con cự quái biển sâu khủng bố đó.

Thẩm Diệc Thanh nghe ra vẻ không đồng ý trong lời nói của Thẩm Diệu, đứng sau lưng Thẩm Diệu vẻ mặt không vui bĩu môi, bởi vì thật sự rất không vui, nên miệng Thẩm Diệc Thanh bĩu ra xệ đến tận cằm, ngay sau đó lại phá tan đường viền mặt thế như chẻ tre một đường xuôi nam, khiến Quất ca tựa trên vai Thẩm Diệu cả kinh đến hổ khu chấn động.

"Quất ca làm sao vậy?" Thẩm Diệu xoa mèo vừa quay đầu lại, Thẩm Diệc Thanh một giây khôi phục thái độ bình thường.

Thẩm Diệc Thanh thử thăm dò hỏi: "Kraken thật sự có tồn tại sao?"

Thẩm Diệu chần chờ một chốc, nói: "Mười mấy năm trước sự tồn tại của loại ma vật này quả thật từng được chứng minh, nhưng mà bởi vì thiếu mẫu nghiên cứu, cho nên trình độ hiểu biết của chúng tôi đối với

kraken kỳ thật không khác các anh là mấy."

Thẩm Diệc Thanh thản nhiên a một tiếng, Thẩm Diệu liền tiếp tục xem xét bức tranh đó, kraken trong tranh giơ cao hai cái xúc tu, mà hai xúc tu kia đang quấn lấy một kraken bảo bảo nhỏ xinh, thoạt nhìn hệt như một ông bố đang giơ cao cao dỗ cục cưng vui vẻ, bên cạnh kraken lớn, còn có một con mực có hình thể khổng lồ giống nó, hai con thuỷ sản mỹ vị ấm áp rúc vào nhau, cá mực cũng vươn một xúc tu ra chọc kraken bảo bảo.

"Giống như ảnh gia đình vậy." Thẩm Diệu trêu ghẹo nói, "Ba kraken, mẹ mực bự, còn có cục cưng con lai."

Không phải mẹ, là chú, Thẩm Diệc Thanh nghĩ thầm.

Kraken là một loại sinh vật thực thần kỳ, sau khi trưởng thành bọn họ có thể tìm kiếm đồng loại gây giống đời sau, nhưng khi đại não họ phán định trong hoàn cảnh xung quanh thiếu con khác phái, bọn họ liền có thể thông qua phương thức tự phân chia tương đối đau khổ nhưng cũng hữu hiệu giống thế để tiến hành sinh sôi nảy nở, Thẩm Diệc Thanh chính là đứa con do ba ba hắn tự phân chia ra, mà con mực biến dị to lớn kia… là giống đực.

Hơn nữa mực bự biến dị đáng thương còn là do kraken ba ba cưỡng ép đào ra từ trong rãnh biển xa ngoài ngàn dặm, ép buộc đối phương yêu đương với mình, đổi thành nhân loại liền tương đương với tiết mục máu chó bá đạo tổng tài cưỡng đoạt, mực bự xui xẻo bởi vì đánh không lại, cho nên không chỉ bị bắt gả vào hào môn, còn kiên trì làm mẹ kế, có thể nói là vô cùng nát sạch tam quan.

Hết chương 24

Xúc ca: từ sau khi chú mực đến, trong rãnh biển của ba ba liền thường xuyên truyền ra âm thanh kỳ quái, òm ọp òm ọp, mình nghe đều hổng hiểu… QAQ

25. Chương 25: [xúc Tu Kraken Òm Ọp Òm Ọp] - Kraken Bảo Bảo Xoa Xúc Tu Nói:

Thẩm Diệu thưởng thức ảnh gia đình hải quái một chốc, liền tiếp tục nhìn bức họa tiếp theo.

Bối cảnh bức họa tiếp theo lấy màu trắng làm chủ đạo, đường cong mạnh mẽ lưu loát, như là phòng thí nghiệm. Trong tranh có hai nhân vật chính, một là kraken bảo bảo trong ảnh gia đình mới nãy, còn có một đứa bé trai nhân loại ước chừng 4, 5 tuổi.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy đứa bé trai, Thẩm Diệu sinh ra một loại cảm giác quen thuộc khó hiểu, nhưng cậu cẩn thận quan sát mặt mày bé trai kia một phen, thì lại không nói được là cực kỳ giống ai.

Trong tranh, kraken bảo bảo có độ lớn không chênh lệch lắm so với cậu bé, đang dùng hai mươi mấy cái xúc tu của nó quấn chặt cậu bé, cái miệng mọc đầy răng nanh há to, chiếm cứ hơn phân nửa khuôn mặt kraken bảo bảo —— nếu như kraken có mặt —— Thẩm Diệu mới nhìn còn tưởng rằng nó muốn ăn cậu bé, nhưng cẩn thận quan sát lại phát hiện biểu cảm của cậu bé bình tĩnh, còn gian nan vươn ra một bàn tay dưới sự bao vây của hơn hai mươi cái xúc tu, vuốt ve đầu bự tròn ủm của kraken bảo bảo, mà trong đôi mắt xanh lục của kraken bảo bảo chứa đầy nước mắt.

"Nó đang an ủi nhóc kraken đó à?" Thẩm Diệu bừng tỉnh đại ngộ.

Giọng điệu Thẩm Diệc Thanh mềm nhẹ ừ một tiếng.

Thẩm Diệu vuốt cằm, suy đoán nói: "Anh vẽ một nhóc kraken bị bắt vào phòng thí nghiệm, còn cậu bé kia là bạn của nó hả?"

Thẩm Diệc Thanh sửa đúng lại: "Xác thực mà nói, là thanh mai trúc mã."

Thẩm Diệu: "…"

Thẩm Diệu cố gắng hiểu tác phẩm này từ góc độ cao lớn hơn: "Chủ đề của bức họa này là hô hào nhân viên nghiên cứu khoa học đối đãi tốt với sinh vật thí nghiệm sao?"

"Không, " Thẩm Diệc Thanh như đinh đóng cột, ánh mắt sáng ngời hữu thần, "Chủ đề của series này là tình yêu ngây ngô, thuần mỹ, bắt đầu từ trong tuyệt cảnh."

Thẩm Diệu nghe mà đuôi mày run rẩy liên hồi: "…"

Nghệ thuật gia, nghệ thuật gia.

Thẩm Diệu đi dọc theo bức tường treo đầy tranh vừa đi vừa nhìn, phát hiện hai phần ba tác phẩm chứa trong phòng, nhân vật chính đều là kraken bảo bảo với đứa bé trai, hơn nữa bối cảnh gần như đều là phòng thí nghiệm trắng đến chói mắt, nhưng phần lớn tương tác giữa hai người lại tràn ngập cảm giác sinh hoạt hóa ấm áp.

Trong một bức tranh, kraken bảo bảo mở miệng rộng, bé trai giơ cao cao một bịch kẹo trái cây, đổ kẹo trái cây đủ mọi màu sắc vào trong cái miệng bồn máu bự của kraken bảo bảo; trong một bức tranh, hai tay bé trai nâng một rương đồ chơi bự đứng ở trước mặt kraken bảo bảo, kraken bảo bảo dùng một cái xúc tu lấy ra một con thỏ bông đội mũ dạ màu đen từ trong rương; trong một bức tranh, bé trai và kraken bảo bảo phân biệt dùng bút sáp màu vẽ tranh trên giấy, trên giấy của bé trai là một cục loạn xà ngầu, còn kraken bảo bảo mỗi xúc tu quấn một cây bút màu, mồm to đắc ý dào dạt há ra, vẽ lên trên giấy một bé trai có độ tương tự cực cao; còn một bức tranh khác, một cái xúc tu nhỏ của kraken bảo bảo bị thương, không biết có phải là bị nhân viên thí nghiệm làm ra hay không, bé trai chu mỏ thổi thổi vết thương của kraken bảo bảo, đôi mắt tròn tròn xanh mơn mởn của kraken bảo bảo u buồn cụp xuống thành nửa vòng tròn…

Bức tranh cuối cùng của series này trở về đáy biển u ám, kraken bảo bảo ngủ say trên chiếc giường nhi đồng làm ra từ san hô, đầu tròn gối lên một cái xúc tu bự đưa vào từ bên ngoài hình ảnh, mà đám xúc tu nhỏ của chính nó thì ôm chặt một chú thỏ bông đội mũ dạ màu đen, con thỏ bông kia tuy bị nước biển ngâm đến biến hình phai màu, nhưng vẫn có thể nhìn ra là cái con mà bé trai tặng nó trong bức tranh phía trước.

Thẩm Diệu xem mà khóe môi không ngừng cong lên, kraken bảo bảo trong những bức tranh đó mặc dù xấu thảm thương nhưng vẻ mặt lại rất đáng yêu, lộ ra một loại moe quỷ dị, hơn nữa thông qua những bức tranh đó, Thẩm Diệu có thể cảm giác được sự ngây thơ chất phác và dịu dàng mà Thẩm Diệc Thanh truyền lại, tình bạn giữa bé trai nhân loại và kraken bảo bảo —— tuy rằng Thẩm Diệc Thanh tự nói là tình yêu, có điều bất luận thế nào Thẩm Diệu cũng không thể hiểu theo phương hướng quỷ dị kia được —— làm người ta vô cùng rung động, nhưng kết cục thoạt nhìn ít nhiều có chút thương cảm, hình như là kraken bảo bảo mang theo đồ chơi mà bé trai tặng thoát khỏi phòng thí nghiệm, trở về biển đoàn tụ với ba ba.

"Đây là bức cuối cùng của series này sao?" Thẩm Diệu quay đầu lại hỏi Thẩm Diệc Thanh.

Trong mắt Thẩm Diệc Thanh tràn lên hoài niệm nhàn nhạt: "Ừm."

Ánh mắt Thẩm Diệu lóe sáng: "Sau này nó còn gặp lại bé trai kia không?"

Nghe thấy vấn đề này, khóe mắt đuôi mày Thẩm Diệc Thanh dường như nhu hòa lại trong tích tắc, hắn gật đầu chắc chắn, nói: "Sau này họ có gặp lại, nhưng tôi còn chưa kịp vẽ." Dừng một chút, Thẩm Diệc Thanh không biết xấu hổ thêm mắm thêm muối, "Hơn nữa bọn họ ở cùng nhau, vô cùng thương yêu nhau, một phút đồng hồ cũng không thể chia lìa."

Mà còn mỗi ngày cởi quần cho nhau nữa! Thẩm Diệc Thanh yên lặng bổ sung ở trong lòng.

Thẩm Diệu giải tán hình ảnh hai mươi mốt kiểu xúc tu play trong đầu, nghĩ thầm rằng thứ mà Thẩm Diệc Thanh nói nhất định là yêu thương kiểu plato*.

**Plato: yêu đương chỉ trên tinh thần, không có tình dục.*

Xem tranh xong thời gian cũng đã xêm xêm, Thẩm Diệu đi tắm rửa, Quất ca vô cùng lo lắng trấn thủ ở cửa phòng tắm, chuẩn bị tùy thời vọt vào cứu vớt thú hai chân chơi nước kia —— trong mắt rất nhiều con mèo, tắm rửa là một chuyện cực kỳ nguy hiểm, cũng chỉ có sinh vật không biết sống chết như thú hai chân mới tắm rửa mỗi ngày.

Thẩm Diệc Thanh khát khao quanh quẩn trên hành lang, nghiêng tai lắng nghe tiếng nước tràn ngập hấp dẫn trong phòng tắm, hắn suy tư một chốc, trở lại phòng chủ chính, vươn tay nhẹ nhàng moi con mắt ra, phía sau con mắt rơi ra khỏi hốc mắt nối liền với một sợi dây mảnh màu xám lại còn co duỗi tự nhiên, thoạt nhìn rất giống một cái xúc tu. Sợi xúc tu nối liền với con mắt đó không ngừng kéo dài, kéo dài, hệt như rắn dọc theo chân tường uốn lượn bò sát trên hành lang, không bao lâu đã đi đến trước cửa phòng tắm, nhanh nhẹn vòng qua cái núi thịt màu vàng cam trước cửa. Đang lúc Thẩm Diệc Thanh chuẩn bị biến hình một lần nữa để con mắt chen vào từ trong khe cửa, Quất ca bỗng nhiên căm tức meo một tiếng, giơ cao cao vuốt mèo xoạt một phát chụp bẹp con mắt không an phận kia!

Có thể nói là một vị hộ hoa sứ giả vô cùng xứng chức!

Trong phòng ngủ của Thẩm Diệc Thanh truyền đến tiếng kêu thảm thiết, xúc tu điên cuồng vội vàng kéo con mắt trốn về phòng ngủ chính, Quất ca một kích đắc thủ sĩ khí tăng cao, phấn khởi xông lên đối đầu với con mắt quái vật dám can đảm có ý đồ với thú hai chân, nhanh như điện chớp một đường chạy như điên tới cửa phòng ngủ chính, ngay khi vuốt mèo của nó với con mắt chỉ cách nhau mấy cm, con mắt đã trước một bước lui về phòng ngủ, mà một cái xúc tu khác cực kỳ ăn ý nhanh chóng đóng cửa chặn Quất ca ở ngoài, Quất ca tức giận ở bên ngoài điên cuồng cào cửa, kêu meo meo.

Trong phòng, kraken bảo bảo rình coi thất bại còn bị cào, khóc hức hức vặn vòi nước trong buồng vệ sinh ra xối lên mắt, nước mắt nghẹn đắng trộn lẫn với nước của hệ thống cung cấp chảy xuống ống dẫn. Sau khi rửa sạch mắt, Thẩm Diệc Thanh ưu thương vẩy vẩy bọt nước trên đó, nhét nó trở lại vành mắt, xoay một vòng, điều chỉnh con ngươi đến vị trí chính xác, lập tức đi ra khỏi phòng vệ sinh ngồi ở mép giường dụi mắt.

Sức lực một con mèo tuy rằng không có biện pháp chân chính làm hại tới Thẩm Diệc Thanh, nhưng mắt bị cào qua cũng đau dữ dội, không khống chế được chảy nước mắt ào ào.

Lúc này, giọng Thẩm Diệu xuyên thấu qua ván cửa truyền đến: "Quất ca làm sao vậy? Đừng làm rộn."

Nhưng mà Quất ca vẫn cứ liều mạng cào cửa.

Thẩm Diệu thật cẩn thận gõ cửa ba cái, Thẩm Diệc Thanh vội chỉnh tạo hình, nói: "Mời vào."

Thẩm Diệu mang theo một thân mùi sữa tắm đẩy cửa ra một khe hở, đưa khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vào, ánh mắt đầu tiên là hơi hơi quét một vòng trên mặt đất, lập tức nhẹ giọng nói: "Hình như Quất ca muốn vào, có phải nó làm rơi đồ chơi trong phòng này không…"

Thẩm Diệc Thanh như tượng người suy tư một tay đỡ trán, che khuất mắt phải không ngừng đổ nước mắt, chỉ dùng mắt trái nhìn chăm chú Thẩm Diệu, khóe môi bên trái hơi hơi nhếch lên, giọng điệu thâm trầm nói: "Hẳn là không có, nó chưa từng tới phòng tôi, tôi vẫn luôn đóng cửa."

Tư thế này cực anh tuấn cũng cực ngầu, giống như nhân vật chính trong manga, mặc dù có chút sến súa có thể tha thứ được… Thẩm Diệu đỏ cả mặt, giọng điệu mềm mềm nói ngủ ngon, ôm Quất ca còn đang điên cuồng quơ vuốt mèo trong không khí muốn chiến đấu với Thẩm Diệc Thanh đi ra luôn.

Thẩm Diệc Thanh thở phào một hơi thật dài, biến về nguyên hình, mắt phải chảy nước, quơ xúc tu chen vào WC vệ sinh cá nhân. Đầu tiên hắn phân ra mấy cái xúc tu, mỗi một cái quấn một bàn chải đánh răng, lại dùng một xúc tu khác phân biệt trét kem lên mấy cái bàn chải, xong Thẩm Diệc Thanh mở cái miệng bồn máu khổng lồ ra bắt đầu đánh răng. Mấy cái bàn chải mỗi cái một khu vực, tỉ mỉ vệ sinh hơn một trăm răng nanh bén nhọn ở các khu vực trên dưới trái phải khác nhau trong miệng Thẩm Diệc Thanh.

Tuy Thẩm Diệc Thanh biến thành hình người thì chỉ cần đánh 32 cái răng là đủ, hơn nữa răng ở hình thái nhân loại rất nhỏ, bề mặt diện tích cần vệ sinh cũng ít, chải đỡ tốn thời gian. Nhưng khi Thẩm Diệc Thanh

biến hình thì trọng lượng và vật chất dư thừa trong thân thể kỳ thật là bị tác dụng của ma lực giấu vào không gian khác, nói cách khác, răng ở trạng thái nhân loại kỳ thật chỉ là một phần nhỏ trog số răng chân chính của Thẩm Diệc Thanh, cho nên nếu chỉ chải một vài cái răng đó, liền tương đương phần lớn răng đều không được vệ sinh, thuộc loại hành vi lừa mình dối người.

Bàn chải đánh răng sử dụng không tiện lắm… Thẩm Diệc Thanh nghĩ thầm, quá nhỏ, lông bàn chải lại quá mảnh.

Lúc hắn ở đáy biển, mỗi ngày đánh răng đều là dùng cá nóc, loại cá này khi còn nhỏ sống ở nước sông, sau khi thành niên liền ở biển, Thẩm Diệc Thanh với kraken ba ba không thích ăn loại cá này, liền chọt cho chúng nó tức giận, sau đó dùng thân thể mập mạp lại nhiều gai của chúng vệ sinh răng. Có điều bảo quản loại cá này ở trên đất bằng phiền toái hơn bàn chải đánh răng rất nhiều, vì thế Thẩm Diệc Thanh cũng liền nhập gia tùy tục.

Thẩm Diệc Thanh phun bọt kem đánh răng, dùng thau súc miệng hứng đầy một thau nước ào một phát đổ vào miệng, súc súc xong lại phụt một hơi phun ra. Đánh răng hoàn tất, hắn đi vào bồn tắm lớn đặt làm riêng, thân thể mềm mềm nhét đầy ắp bồn tắm. Trước hết hắn dùng vòi hoa sen tưới ướt thân thể, sau đó cầm lấy một chai sữa tắm mới khui ra trực tiếp vặn miệng chai, đổ hết chất lỏng bên trong lên cái đầu bự trơn bóng của mình, dùng hơn hai mươi xúc tu sung sướng kỳ cọ thân thể, vừa kỳ còn vừa nhỏ giọng ngâm nga: “Hou hou, hou hou hou…”

Sau khi dùng chừng nửa tấn nước xối sạch sẽ mình mẩy, Thẩm Diệc Thanh gỡ năm cái khăn tắm bự từ trên giá vắt khăn, giũ ra lau khô người, đồng thời còn dùng một xúc tu cầm lấy cây lau nhà lau sạch nước trên sàn phòng tắm, cuối cùng đi ra khỏi bồn tắm lớn, quơ xúc tu xốc chăn nằm lên giường. Hắn vừa lên giường liền phủ hết cái giường kín kín kẽ kẽ, hơn hai mươi xúc tu như dây leo rũ xuống từ trên giường, mép đầu bự mềm mại cũng từ bên mép giường thoáng chảy xuống chút xíu, đây là bởi vì kraken bảo bảo đang ở thời kỳ phát triển, thể tích tăng tương đối nhanh, giường lớn đặt làm hai năm trước hiện giờ đã hơi ngại nhỏ.

Sau khi bò lên giường, Thẩm Diệc Thanh đắp chăn bông trên đỉnh đầu mình, thoạt nhìn tựa như đội một cái khăn tay nhỏ bé, tuy rằng kraken không đắp chăn cũng không lạnh, nhưng Thẩm Diệc Thanh cảm thấy lúc ngủ ở trên giường là phải đắp chăn mới ấm áp.

Hết thảy chuẩn bị trước giờ ngủ đều đã làm tốt, kraken bảo bảo thơm ngào ngạt mềm mùm mụp duỗi xúc tu, tắt đèn khóa cửa, nhắm hai mắt sáng ngời như hải đăng trong bóng đêm, ngọt ngào rơi vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, sáng sớm năm giờ Thẩm Diệc Thanh liền rời giường biến trở về hình người, chuyện đầu tiên sau khi hắn tỉnh lại chính là chạy tới phòng ngủ cách vách lặng lẽ đẩy cửa ra một khe nhỏ nhìn vào trong. Thẩm Diệu còn ngủ đến trời đất đen kịt, bày hình chữ đại ( ) ngốc manh nằm ở trên giường, áo ngủ hỗn độn, thắt lưng thon gầy trắng nõn nhìn một phát không sót gì, hình dạng cây trụ chống trời bao trùm trong lớp vải quần ngủ mềm mại dưới bụng cực kỳ rõ ràng.

Thẩm Diệc Thanh tham tham liếm liếm môi, trong đầu mới vừa xoay chuyển suy nghĩ xấu xa, Quất ca ngủ ở bên chân Thẩm Diệu đã bị mùi hải sản như có như không trong phòng đánh thức. Quất ca dùng cặp mắt mèo xanh lục trừng con hải sản ôm lòng xấu xa ở cửa phòng, trong cổ họng phát ra tiếng grừ grừ uy hiếp, cong lưng lên, Thẩm Diệc Thanh đành phải tiếc nuối đóng cửa lại, chạy tới phòng bếp lầu một chuẩn bị bữa sáng cho Thẩm Diệu.

Bánh Quy Nhỏ trong chuồng bò dưới lầu Thẩm Diệc Thanh đã không thể ăn, nhưng hắn cũng có cất một ít thịt đông trong tủ lạnh, tuy rằng hắn vẫn càng thích thịt tươi mới mẻ, có điều ngẫu nhiên ăn thịt đông cũng có thể chấp nhận. Tối hôm qua Thẩm Diệc Thanh bớt thời giờ chuyển thịt trong ngăn đông xuống ngăn mát, hiện tại đã rã đông xêm xêm.

Thẩm Diệc Thanh lấy hết thịt bò đông lạnh trong tủ ra xếp thành một núi thịt bò, lấy bộ phận ngon nhất trong đó cắt riêng ra một ký, sau đó trong vòng mười giây đồng hồ đem hơn năm mươi ký thịt bò còn lại nhét hết vào miệng.

Đơn giản thô bạo lấp đầy dạ dày mình xong, Thẩm Diệc Thanh lười biếng ngồi trên ghế cạnh bàn ăn phân ra mấy cái xúc tu làm việc, hai xúc tu phụ trách xắt thịt bò và trông coi bên thau nước ngâm thịt bò, đúng giờ đổi nước, hai xúc tu khác thao túng máy làm mì sợi, thành thạo dùng máy ép ra sợi mì mảnh dài trăng trắng xong rải thêm một lớp bột. Cuối cùng còn có ba xúc tu khống chế di động, Thẩm Diệc Thanh lướt lướt màn hình, đăng topic xin giúp đỡ trên diễn đàn ma vật ngầm.

Hải quái bảo bảo xoa nắn xúc tu nói: cô gái tui thích là thợ săn ma, tui là hải quái có năng lực tùy tiện ngụy trang, thân phận chưa bại lộ, hiện tại thật vất vả dụ cô ấy về nhà tui ở tạm vài ngày, xin hỏi phải làm thế nào mới có thể khiến cô ấy ở luôn?

—— Nói "cô gái" là bởi vì Thẩm Diệc Thanh sợ Thẩm Diệu trùng hợp nhìn thấy topic này sẽ liên tưởng đến mình.

Thật là một kraken bảo bảo vô cùng giảo hoạt!

Bên dưới, nhóm ma vật sôi nổi bình luận.

Lang Tiểu Mao không gầy đến 100kg sẽ không đổi tên: dám để ý tới thợ săn ma luôn cơ đấy? Người anh em à cậu dữ thật, tôi trốn còn không khỏi này, cậu không sợ lộ tẩy bị cô ta đánh chết hả?

Bánh ngọt nhỏ lưu huỳnh: phỏng chừng cấp bậc nguy hiểm của chủ thớt là nhỏ hơn hoặc bằng D, không sợ lộ tẩy, hâm mộ… lầu trên là người sói nhỉ, cậu không tránh thì ai tránh?

Dạ ma cố gắng không thức đêm: nếu chủ thớt có năng lực tùy tiện ngụy trang thì tui đề xuất một biện pháp, cậu có thể giả thành ma vật khác có cấp bậc nguy hiểm cao lẩn quẩn xung quanh nhà mình, làm bộ như nhìn chằm chằm vào nhà cậu, sau đó cố ý làm cho cô ấy nhìn thấy cậu, như vậy cậu liền có cớ để cô ấy ở lại. Cô ấy là thợ săn ma, nếu quanh nhà cậu có ma vật cấp bậc nguy hiểm cao thì khẳng định cô ấy sẽ không mặc kệ.

Thẩm Diệc Thanh ngây người: "…"

Hải quái bảo bảo xoa nắn xúc tu nói: cái bạn ra chủ ý kia, bạn cũng thật xấu xa, bạn quá xấu rồi.

Dạ ma cố gắng không thức đêm: dạ ma không xấu còn có mặt mũi nói mình là dạ ma hả? Cậu chỉ cần nói chủ ý này có tốt không thôi?

Hải quái bảo bảo xoa xúc tu nói: hí hí hí, rất tốt.

Hơn một tiếng sau, hai bát mì thịt bò to đùng nóng hôi hổi mới ra lò.

Mì ra khỏi nồi không lâu, Thẩm Diệu bụng đói kêu vang đã bị hương mì xông tỉnh, Thẩm Diệu rửa mặt sơ sơ xong liền chạy nhanh xuống lầu chuẩn bị ăn cơm. Lúc này Thẩm Diệc Thanh đã cắt kỹ xúc tu đứng ở trước thớt, dùng tay nhân loại xắt cam, lưỡi dao mỏng manh như nước lướt qua chỗ giao nhau giữa vỏ cam và thịt cam, cắt thịt quả nhiều nước tản ra hương thơm bỏ vào trong bát thủy tinh. Thẩm Diệc Thanh hơi nghiêng đầu bắt giữ tiếng bước chân Thẩm Diệu xuống lầu, canh ngay một giây cậu sắp xuất hiện mà ngẩng đầu, lộ ra nụ cười trong sáng khoan dung kiểu người đàn ông nội trợ với Thẩm Diệu, dịu dàng nói: "Chào buổi sáng."

Trái tim Thẩm Diệu đập thình thịch thình thịch kinh hoàng, vội điều động giọng nói mềm mại ngọt ngào nhất của mình nói: "Chào buổi sáng… anh làm mì thơm quá, tôi sắp chảy cả nước miếng rồi."

"Mau thừa lúc nóng ăn đi." Thẩm Diệc Thanh cởi bỏ tạp dề, bưng hoa quả đã xắt xong ngồi xuống, ánh mắt sâu thẳm nhìn Thẩm Diệu, giọng mờ ám nói, "Nếu em thích tôi có thể làm cho em ăn mỗi ngày."

Thẩm Diệu cảm thấy mình sắp ngất đi rồi, cậu lấy lại bình tĩnh, gắp một đũa mì sợi hút vào trong miệng. Mì Thẩm Diệc Thanh tự cán ra dai hơn và cũng ngon hơn mì trực tiếp mua về, từng sợi đều nấu đến ngon miệng, thịt bò xắt miếng vừa phải bị lửa nhỏ nấu đến non mịn, ngâm mình trong nước canh đậm đà, mỗi một sợi thịt đều tẩm no nước, vào miệng liền tan. Mới đầu Thẩm Diệu còn biết ở trước mặt nam thần ăn cơm văn nhã, không thể giống như quỷ đói đầu thai, nhưng ăn không được mấy miếng đã ngon đến hoàn toàn không còn hình tượng, nhanh gọn vớt sạch sẽ mì sợi với thịt, xong lại bưng bát mì lên ừng ực húp hết nước, ăn một bát mì đến độ sau lưng đổ cả mồ hôi.

"Mùi vị không tệ chứ?" Thẩm Diệc Thanh cười hỏi.

"Quả thực ăn quá ngon, tôi chưa từng ăn mì thịt bò ngon như vậy." Ánh mắt Thẩm Diệu lóe sáng liếm môi, hệt như bé sói con chưa ăn no, hình tượng thỏ trắng nhỏ non mềm lúc mới xuống lầu đều bị bát mì này đánh bay sạch.

Thẩm Diệc Thanh cười nhẹ, trong lòng tràn ngập thỏa mãn kiểu ông bố già.

Thẩm Diệu thấy hắn cười, lập tức thẹn thùng lên, khuôn mặt đỏ bừng cọ cọ chóp mũi nói: "Xin lỗi… vừa rồi tướng ăn của tôi thật dọa người."

Thẩm Diệc Thanh lắc đầu: "Tôi cảm thấy rất đáng yêu."

Dù sao thì nói đến tướng ăn và dọa người, thì ai cũng không sánh bằng Thẩm Diệc Thanh trong bụng còn chứa hơn năm mươi ký thịt bò sống…

Hai người ăn cơm xong, Thẩm Diệc Thanh giống như tối hôm qua đã nói, đưa Thẩm Diệu đến chỗ cá lật lật báo danh, tối hôm qua có hai thợ săn ma gác đêm trong phòng cá lật lật, cả một đêm không xuất hiện bất cứ dị thường gì. Hôm nay Thẩm Diệu dậy muộn, lúc cậu chạy tới khách sạn, cá lật lật đã ra ngoài hẹn hò với Tần Diệc Sâm, cá lật lật có cả một đội vệ sĩ người cá đi theo, mà vấn đề ở phương diện tri thức xã hội nhân loại thì đã có Tần Diệc Sâm thu phục, Thẩm Diệu đã không còn tác dụng.

Sau khi Thẩm Diệu gặp mặt hai đồng đội trong khách sạn xong liền về đơn vị báo cáo tình huống với Tưởng Trạch, sau khi biết được nhiệm vụ này có thể coi là hoàn thành rồi liền bắt tay viết báo cáo nhiệm vụ, chờ báo cáo nộp lên là Thẩm Diệu có thể chờ lĩnh tiền thưởng.

Thẩm Diệu vốn cho rằng lần này mình chăm sóc người cá mặt trăng nhất định phải mệt đến lột một lớp da, nhưng trên thực tế thì một chút hơi sức cũng không phí, thuận lợi đến vượt quá tưởng tượng, tiền thưởng gần như chính là nhặt không, Thẩm Diệu vui tươi hớn hở nhớ lại cả vụ việc, ngòi bút như bay viết báo cáo.

Viết xong báo cáo, Thẩm Diệu ở trong đội xử lý một ít việc vặt vãnh, trong đó bao gồm thụ lí vụ việc tinh linh tộc khiếu nại về tạp âm, thanh niên tinh linh cao gầy tuấn mỹ biểu lộ rằng người lùn kế nhà mình đã gõ búa đinh đinh đang đang ba ngày, mà khi Thẩm Diệu đi tìm người lùn nói chuyện, người lùn bện râu mép thành bánh quai chèo ngượng ngùng nói mình đang chế tạo một chiếc nhẫn sắt, tính qua vài ngày nữa sang nhà soái ca hàng xóm bày tỏ tình yêu, Thẩm Diệu phát sầu nhìn chiếc nhẫn gần như có thể xem là vòng tay mà mang ấy, biểu lộ rằng nếu anh còn chế tạo tạp âm thì có khả năng sẽ phải cô độc cả đời, người lùn cuống quít đeo nút bịt tai cho mình đồng thời lòng còn sợ hãi mà tiếp tục rèn sắt.

Thẩm Diệu: "…"

Ê? Chờ chút?

Thẩm Diệu hao hết sức chín trâu hai hổ, rốt cuộc giúp người lùn thiếu mất cọng gân làm rõ logic trong đó, người lùn tỏ vẻ bắt đầu từ hôm nay mình sẽ khống chế thời gian rèn sắt trong vòng tám tiếng, sự việc giải quyết hoàn mỹ.

Sau khi giải quyết trách cứ của tinh linh, Thẩm Diệu lại về đội thụ lí tranh cãi dân sự của quỷ hút máu và người sói.

Quỷ hút máu nói tối hôm qua mình nhất thời bị ma quỷ ám ảnh chạy ra ngoài hút máu người, không ngờ vận may không tốt hút trúng một người sói, bị người sói cường tráng nặng hơn trăm ký bóp cổ ngồi ở trên mông nhún nhún vài cái không nói, còn bị người sói dùng tay không bẻ gãy bốn cái răng nanh trên dưới, trước khi răng nanh dài ra thì hắn chỉ có thể sống những tháng ngày dựa vào đậu hũ huyết. Quỷ hút máu tỏ vẻ tâm linh mình vô cùng tổn thương phải được bồi thường, lại bất ngờ không kịp đề phòng bị Thẩm Diệu hạ một lệnh tạm giam.

Quỷ hút máu há to mồm chỉ vào bốn cái răng nanh chỉ còn một nửa, không phục nói: "Răng tôi bị bẻ gãy

luôn rồi mà cậu còn tạm giam tôi!”

Thẩm Diệu gần như liếc đến trắng mắt: “Rõ ràng là anh trái với điều lệ quản lý ma vật tự tiện hút máu trước, không tạo ra thương vong đã coi như anh may mắn, tạm giam trước, cải tạo cho tốt đó.”

Tựa như cảnh sát mỗi ngày phải xử lý rất nhiều vụ kiện nhỏ lông gà vỏ tỏi, thì công việc bình thường của thợ săn ma cũng không phải luôn mạo hiểm kích thích đến thế.

Hết chương 25

Tóm tắt những điểm chính của chương này:

1. Tên trên mạng của Xúc ca là “Kraken bảo bảo xoa nắn xúc tu nói”…

2. Cá nóc: lấy tôi làm bàn chải đánh răng? Tôi không cần mặt mũi à???

3. Một lần tắm tiêu hao một chai sữa tắm, tương đối phí tiền.

4. Trong cơ thể Xúc ca có một chốt mở thế giới khác, có thể giấu đi thể trọng dư thừa của hắn…

5. Chốt mở thế giới khác có lẽ sẽ đột nhiên hỏng vào một ngày nào đó…

6. Kraken bảo bảo khi đi ngủ đội khăn tay nhỏ trên đầu.

7. Quất ca là hộ (cúc) hoa sứ giả xứng chức!

8. Kraken bảo bảo ăn cơm chỉ cần mười giây đồng hồ, nấu cơm cho Diệu Diệu lại phải hai tiếng, vô cùng cưng chiều.

9. Nhân loại có người thiếu kiến thức pháp luật, ma vật cũng có…

10. Bé Thẩm Diệu hồi nhỏ: anh Tưởng Trạch mua cho mình một bịch kẹo trái cây, mình mới ăn một viên, đã trượt tay đổ hết vô miệng Thẩm Diệc Thanh rồi!!! Quả thực là ám ảnh thời thơ ấu!!!

26. Chương 26: Ôm Tôi

Một ngày bận rộn công việc vụn vặt kết thúc, Thẩm Diệu đi ra khỏi đơn vị, đang cúi đầu tìm tòi chuyến xe bus tối ưu về nhà Thẩm Diệc Thanh, liền nghe thấy phía trước truyền đến giọng nói rạng rỡ ý cười của Thẩm Diệc Thanh: "Bên này nè, bé dễ thương."

Thẩm Diệu phút chốc đỏ rực lỗ tai, vẻ mặt quả thật cực kỳ đáng yêu nhấc đầu lên, nhìn thấy Thẩm Diệc Thanh dựa lưng vào nhà ga cách mình mấy mét phía trước.

"Tôi đang tra xe bus này." Thẩm Diệu cõng balo bịch bịch bịch chạy tới, sợ phiền toái đến Thẩm Diệc Thanh, nghiêm túc nói, "Kỳ thật ngồi xe bus cũng rất tiện, tan tầm lại không vội, mai tôi tự trở về là được."

"Xe bus quá chậm, dù sao thì tôi cũng nhàn rỗi." Thẩm Diệc Thanh tiếp nhận balo của Thẩm Diệu đặt ở ghế sau, lúc trở lại nhìn như thuận tay kì thực mưu đồ đã lâu mà xoa nhẹ tóc Thẩm Diệu, giọng điệu mờ ám nói, "Hơn nữa em khách khí với tôi cái gì."

Thẩm Diệu rụt cổ, hỏi: "Đúng rồi, tối hôm qua anh ngủ thế nào?"

Thẩm Diệc Thanh mỗi ngày đều ngủ rất ngon lộ ra vẻ mặt như trút được gánh nặng, thu cái tay xoa tóc Thẩm Diệu về, dối trá nói: "Ngủ rất yên tâm, tôi đã thật lâu không ngủ ngon như vậy, nếu em có thể luôn ở nhà tôi thì tốt rồi."

Nhất định là đang thả thính mình! Thẩm Diệu nghĩ, tỉnh táo quan sát biểu cảm của Thẩm Diệc Thanh, nhưng không tìm ra bất cứ sơ hở gì.

"Tôi không thể ở quá lâu, " Thẩm Diệu nói, "Tôi ở với anh hai ngày, anh biết không có việc gì rồi, thì về sau sẽ không sợ thế nữa."

Xúc cảm mái tóc thật không tồi, Thẩm Diệc Thanh cảm xúc mênh mông, dịu dàng ừ một tiếng, lại đưa tay xoa xoa tóc Thẩm Diệu.

"..." Nửa khuôn mặt Thẩm Diệu bị khăn choàng vây quanh, như động vật nhỏ mặc cho Thẩm Diệc Thanh sờ, đôi mắt to xinh đẹp từ dưới hướng lên sáng lấp lánh nhìn Thẩm Diệc Thanh.

Ánh hoàng hôn nhuộm đẫm thành thị đến ấm áp lại thê lương, ánh chiều tà phân cách màn trời ra hai trận doanh da cam và lam xám, lại từ một bên của Thẩm Diệc Thanh chiếu tới, khiến ngũ quan lập thể của hắn có vẻ càng tinh xảo tuấn mỹ.

Thật muốn nghiêm túc yêu đương với nam thần như vậy một lần, chẳng sợ chỉ có thể quen nhau vài ngày thôi cũng được, ngọt ngào tích cóp cũng đủ ăn nửa đời sau rồi, cô độc sống quãng đời còn lại cũng không sợ, bé Thẩm Diệu rất không tiền đồ mà ảo tưởng.

Còn muốn sờ sờ mặt… thôi nhịn một chút, Thẩm Diệc Thanh khắc chế thu bàn tay đặt trên đầu Thẩm Diệu về, nghĩ thầm rằng câu nói kia quả thực rất hay —— yêu chính là muốn đụng chạm.

Hai người ở bên ngoài ăn cơm xong liền cùng trở về nhà Thẩm Diệc Thanh, Thẩm Diệu mở máy tính trong phòng khách chơi game, thường thường vuốt Quất ca nặng trịch đè ở trên đùi một phen.

Chơi chơi, Thẩm Diệu bỗng nhiên cảm thấy bên khóe mắt có thứ gì đó không ổn, quay đầu nhìn, phát hiện trên ban công ngoài cửa sổ có một bóng đen to lớn.

Vật kia đang cong lưng dán trên cửa sổ thủy tinh nhìn trộm vào trong phòng, nếu đứng thẳng thì phỏng chừng chiều cao phải hơn hai mét, toàn thân cao thấp đều bị lớp lông đen cứng bao trùm, đen đặc gần như hòa hợp thành một thể với bóng đêm, chỉ có mỗi vị trí ước chừng là đầu lóe ra hai đốm sáng xanh lục sâu thẳm.

"Hú hú ——" vật kia ngửa mặt lên trời thét dài.

Người sói! Còn là cái loại không tiêm thuốc ức chế! Thẩm Diệu lập tức hạ kết luận.

Người sói là ma vật có cấp bậc nguy hiểm B, thấy trăng liền cuồng hóa, đêm trăng tròn là điên dữ dội nhất. Căn cứ vào quy định của ngành chấp pháp sự vụ đặc biệt, tất cả cư dân chủng tộc người sói nhất định phải tiêm thuốc ức chế cuồng hóa, sau lần tiêm đầu tiên thì cứ cách nửa năm phải tiêm lại một mũi, người sói đã tiêm thuốc ức chế sẽ không bị ánh trăng ảnh hưởng, có thể tự chủ biến thân. Nhưng người sói từng tiêm thuốc ức chế thì cho dù biến thân cũng sẽ không hoàn toàn lang nhân hóa, sẽ chỉ cường tráng hơn chút trên trụ cột ngoại hình nhân loại, bộ lông càng dày rậm hơn một chút, sức cắn của răng nanh mạnh hơn chút, thậm chí thoạt nhìn không có gì khác nhân loại.

Còn người sói biến hóa hoàn toàn như tên ở trên ban công giờ phút này rõ ràng là không có tiêm thuốc ức chế hoặc là tiêm rồi lại mất đi hiệu lực, đối với loại người sói nguy hiểm này, thợ săn ma cần phải lập tức tiến hành giam giữ.

Để tránh đánh rắn động cỏ, Thẩm Diệu rũ mắt xuống không nhìn thẳng người sói, chỉ dùng khóe mắt liếc hắn, xong trấn định lấy ra dao găm và phấn trừ ma từ trong balo bên chân.

Nhưng mà người sói kia lại không đợi nổi, hắn cứ như sợ Thẩm Diệu không chú ý tới mình vậy, không chỉ dùng tay đánh mạnh vào cửa sổ sát đất, còn bày ra một tư thế phô bày nét đẹp cường tráng, triển lãm cơ bắp cứng như sắt thép của hắn, một tư thế làm xong còn chưa đủ, còn liên tiếp làm tận vài cái.

Thẩm Diệu vẻ mặt mờ mịt: "…"

Mẹ ơi, không tiêm thuốc ức chế, còn khiêu khích mình? Người sói này thèm đòn hả!

Thẩm Diệu tức giận đến mờ mắt, hiên ngang lẫm liệt từ bỏ đám đồng đội oa oa đòi ăn trong game, một

tay phấn trừ ma một tay dao găm từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, trong chớp mắt đã xông đến cạnh người sói. Thấy Thẩm Diệu hùng hổ xông tới, người sói quay đầu nhảy xuống ban công, hiển nhiên là muốn tán xong bỏ chạy. Thẩm Diệu xoẹt cái kéo cửa sổ sát đất ra, lông mày cũng không run một chút, mặc áo ngủ gấu con vượt qua lan can nhảy xuống từ lầu hai, trong lúc truy kích còn quát to: "Trung đoàn chấp pháp sự vụ đặc biệt đây! Đứng lại cho tôi!"

Người sói vốn đã chạy được một đoạn ngắn, nghe thấy ban công truyền đến động tĩnh liền nhìn lại, thấy Thẩm Diệu đang từ lầu hai nhảy xuống, nhất thời mặt mày kinh sợ, không chỉ nghe lời đứng lại mà còn mở hai tay ra bước nhanh tới phía dưới ban công, như là muốn đón lấy Thẩm Diệu. Nhưng mà, hắn còn chưa chạy tới chỗ, Thẩm Diệu đã vững vàng rơi xuống mặt cỏ hoa viên, bước chân như gió mang đôi dép lê đã bay đến một bên lúc rơi xuống đất, đồng thời nâng tay chính là một nắm phấn trừ ma vẩy về phía người sói.

Phấn trừ ma là một loại vật chất thần kỳ có thể trung hoà ma lực, có tác dụng làm suy yếu ở mức độ khác nhau với các loại ma vật, đối phó người sói da dày thịt béo nắm đấm cứng có thể nói là hàng cao cấp. Người sói sợ run một chút, nhanh chóng nhảy về sau né đi bột phấn lan khắp trong không khí, xoay người bỏ chạy. Thẩm Diệu thấy thế lập tức cắn dao găm trên miệng, một phen túm chặt lấy cái đuôi thô to của người sói, lập tức đem túi phấn trừ ma còn dư lại một nửa trên tay trái vẩy về phía người sói lần nữa.

—— Thợ săn ma hiện đại đều dùng túi giữ tươi để đựng phấn trừ ma, giữ kín tốt, chống ẩm chống thấm chống côn trùng.

Người sói điên cuồng giãy dụa nhảy về phía trước, Thẩm Diệu bị hắn kéo lảo đảo vài bước, lập tức đạp một cước lên tảng đá ổn định thân hình, khuôn mặt xinh đẹp bởi vì dùng sức mà đỏ bừng. Kỳ thật người sói bình thường dù hoàn toàn lang nhân hóa thì trên lực lượng cũng không áp chế nổi Thẩm Diệu thể năng biến thái, nhưng người sói hôm nay hiển nhiên thuộc loại tinh anh trong đám người sói, rõ ràng bị phấn trừ ma làm suy yếu lại vẫn sức lớn như trâu. Hai người giằng co một lát, người sói liền cậy mạnh tránh thoát khống chế của Thẩm Diệu, đuôi sói bóng loáng trơn mượt xoạt một phát rút ra khỏi tay Thẩm Diệu, nhưng lực tay Thẩm Diệu cũng thật sự là không nhỏ, trong lúc tránh thoát người sói đúng là bị Thẩm Diệu tuốt rớt một bó lông to, chóp đuôi cũng xíu nữa là trọc lốc, người sói bị đau, há mồm thấp giọng hô một tiếng: "Đau vãi…"

Thẩm Diệu nghe thấy, sửng sốt.

Giọng người sói này còn từ tính dữ hén!?

Người sói vừa đạt được tự do, nhanh chân chạy mất, Thẩm Diệu ở phía sau điên cuồng đuổi theo không tha, phủi phủi lông đuôi sói trên tay, gỡ dao găm ngậm trong miệng ra, ném ra xa xa, thân dao sáng bạc phụp một tiếng đâm ra một đóa hoa máu trên đùi người sói, người sói đau đến giật nảy mình, tốc độ lại mảy may chưa giảm, liên tục dùng ra vài cú tung nhảy cực cao biến mất trong vùng tối mờ mịt sau núi.

Thẩm Diệu tức giận chậc một tiếng, quên mất mình còn đang mang dép lê, nhấc chân liền hung hăng đạp tảng đá ven đường một cước cho hả giận, kết quả một giây đồng hồ sau đau đến mắt rưng rưng ôm chân nhảy lò cò.

“Thật là xui xẻo, lãng phí một con dao với một túi phấn trừ ma, cái rắm cũng không bắt được…” Thẩm Diệu nhỏ giọng nói, xoay người đi về phía nhà Thẩm Diệc Thanh, trên mặt đất chỗ cậu vừa đứng rải đầy những sợi mềm mại màu xám mảnh như sợi lông, mấy thứ đó một chốc trước vẫn là lông sói, nhưng sau khi rời khỏi thân người sói kia rồi liền biến dạng, có điều buổi tối ánh sáng quá mờ, cho nên Thẩm Diệu cũng không phát hiện manh mối.

Thẩm Diệu trở về nhà Thẩm Diệc Thanh, chuyện đầu tiên chính là đi lên phòng ngủ chính trên lầu gõ cửa xác nhận Thẩm Diệc Thanh an toàn.

Giọng nói bất an của Thẩm Diệc Thanh xuyên qua ván cửa truyền tới: “Ai đó?”

Thẩm Diệu: “Là tôi.”

Cửa lập tức mở, sắc mặt Thẩm Diệc Thanh tái nhợt, hiển nhiên là bị dọa, nhưng hắn làm như không muốn biểu lộ ra, mặt mày mang theo một loại trấn định ráng gắng gượng, thân thiết nói: “Em không sao chứ? Vừa rồi là người sói sao?”

“Lời này hẳn là tôi hỏi anh, ” Thẩm Diệu nhìn nam thần chấn kinh, rất đau lòng, “Anh nhìn thấy hết hả?”

Thẩm Diệc Thanh cắn môi gật gật đầu: “Lúc hai người vật lộn tôi cũng ở trên ban công, tôi sợ hại em phân tâm, liền không lên tiếng.”

“Tôi đã đánh hắn chạy rồi, ” Thẩm Diệu an ủi, “Hẳn là hắn từ sau núi chạy đến, mai tôi lên núi dạo quanh, nhất định sẽ bắt hắn ra, anh đừng sợ.”

Thẩm Diệc Thanh quả thật bị mặt bạo lực của Thẩm Diệu dọa sợ không nhẹ, giống như làm nũng nói: “Tôi sợ.”

Vừa mới bị xẻo sống một miếng thịt nhỏ, xúc tu cũng bị dao găm ghim hỏng một cái, kraken bảo bảo cảm thấy mình vô cùng có lý do để hung hăng sợ hãi một phen!

“Vậy làm sao bây giờ…” Thẩm Diệu nhanh chóng nhìn hắn.

Ngay khi ánh mắt Thẩm Diệu vừa nhấc lên, một làn hương nước hoa nam sĩ nhàn nhạt, sang quý bỗng nhiên kề sát cậu, giây tiếp theo Thẩm Diệu đã bị một cái ôm rắn chắc bao lấy, có thứ gì đó hơi lạnh lướt qua vành tai cậu, kèm theo hơi thở mềm nhẹ.

“Ôm tôi.” Thẩm Diệc Thanh nói, trong giọng nói dường như bao hàm muôn vàn tủi thân, phút chốc hòa tan cả trái tim Thẩm Diệu.

Hết chương 26

Xúc ca: lừa một cái ôm thật không dễ dàng, tui muốn ôm một buổi… QAQ

27. Chương 27: Có Thể Nói Là Cực Độ Tà Mị

Hai tay Thẩm Diệc Thanh ôm rất chặt, xúc cảm cứng rắn ở ngực cùng với nhiệt độ xuyên thấu qua hai lớp vải truyền tới, Thẩm Diệu bị cái ôm bất thình lình khiến cho chân đều mềm nhũn, đang hoảng hốt, Thẩm Diệc Thanh lại cầm bàn tay Thẩm Diệu đang rũ ở bên người đặt lên trên lưng mình, dùng giọng điệu hơi oán giận nói: "Ôm đàng hoàng, ôm chặt."

Thẩm Diệu hệt như mộng du ôm thắt lưng Thẩm Diệc Thanh, đầu óc kêu loạn, tùy ý Thẩm Diệc Thanh giống như mèo dùng chóp mũi cọ đến cọ đi giữa hai má với bả vai với hõm cổ mình. Thẩm Diệc Thanh thật vất vả dùng hình người chấm mút một hồi, thích đến linh hồn thăng thiên, tốc độ tim đập thẳng tắp vượt lên 300 lần mỗi giây, cực kỳ phi nhân loại, vì thế Thẩm Diệc Thanh vội vàng mở chốt thế giới khác trong cơ thể, vứt trái tim đang kinh hoàng không thôi vào trong thế giới khác.

Nhịp tim đột nhiên ngừng lại, giống như đột tử!

May mắn Thẩm Diệu cũng không có chú ý đến nhịp tim của Thẩm Diệc Thanh, bởi vì trái tim của chính cậu cũng đã nhảy lung tung beng rồi.

Hai người ôm chặt nhau hơn một phút, Thẩm Diệu đỏ mặt đến bốc ra khói nhẹ, thử thăm dò hỏi: "Còn sợ không?"

Thẩm Diệc Thanh ngậm cười ừ một tiếng, cực kỳ hư hỏng.

Thẩm Diệu nhỏ giọng hỏi: "Vậy phải ôm bao lâu anh mới không sợ?"

Thẩm Diệc Thanh nhộn nhạo nói: "Cả đêm.

Thẩm Diệu nghe ra hàm ý ám chỉ trong lời này, lỗ tai phút chốc đỏ bừng, đẩy Thẩm Diệc Thanh nói: "Đừng làm rộn."

"Không làm rộn với em, nói thật mà." Thẩm Diệc Thanh hạ mắt, thấy dáng vẻ Thẩm Diệu đỏ bừng mềm mụp sắp bị nấu chín nhừ, đầu óc nóng lên, ôm eo Thẩm Diệu lui vài bước ngồi ở trên mép giường, Thẩm Diệu cũng lảo đảo ngã ngồi trên đùi hắn. Cảm nhận được hai gò đảo co giãn xúc cảm cực tốt trên đùi, trong lòng Thẩm Diệc Thanh lén lút xoa xoa xúc tu, tính toán đêm nay phải làm chút gì đó với Thẩm Diệu mới bù nổi tổn thương mình phải chịu, nhưng Thẩm Diệu lại nhấc đầu, ánh mắt quét về phía cái giường tròn đường kính ba mét đặt làm riêng siêu đắt kia.

Thẩm Diệu hơi hơi kéo khóe miệng, nói: "Mới vừa phát hiện… giường anh thật lớn."

Bình thường ở một mình có tất yếu phải làm giường lớn như vậy không?

Thẩm Diệc Thanh loáng thoáng bắt giữ được một chút tín hiệu nguy hiểm từ trong những lời này, vội nói: "Tôi thích ngủ rộng rãi một chút."

Thẩm Diệu bình tĩnh nói: "Cái này phải ba mét nhỉ." Quả thực một hơi ngủ bốn năm người cũng không thành vấn đề!

Bởi vì đường kính đầu tôi chính là ba mét đó cục cưng à! Thẩm Diệc Thanh nghĩ, nhanh chóng biện giải: "Tôi đều ở một mình, do tôi ngủ không ngoan thôi."

Thẩm Diệu nhỏ giọng than thở: "Còn là giường tròn…" Thoạt nhìn đã thấy có cảm giác thực dâm đãng, giống như khách sạn tình thú vậy!

Tuy rằng bé Thẩm Diệu chưa từng đến khách sạn tình thú mướn phòng, nhưng cậu đã từng đến khách sạn tình thú bắt một mị ma lừa tài lừa sắc khắp nơi, chưa từng ăn thịt heo nhưng cũng từng gặp heo chạy.

Dùng giường tròn chỉ là vì đầu tôi tròn thôi! Thẩm Diệc Thanh nhìn biểu cảm của Thẩm Diệu liền biết cậu hiểu lầm cái gì, nhất thời hận không thể nhảy vào rãnh biển Mariana rửa sạch oan khuất!

Thẩm Diệu không đợi Thẩm Diệc Thanh đáp lại, ánh mắt lại nhanh chóng nhìn sang phòng tắm, khi nhìn thấy cái bồn tắm lớn đến nỗi chứa được năm người cùng tắm uyên uyên uyên uyên uyên, vẻ mặt Thẩm Diệu lại càng phức tạp hơn, khuôn mặt dần dần suy sụp xuống, buồn bực nói: "Lần đầu tiên tôi nhìn thấy bồn tắm lớn vậy đó, một lần có thể tắm bao nhiêu người chứ…"

Lý trí chút, đừng bị tên trăng hoa này thả thính mờ đầu, trong lòng Thẩm Diệu giãy dụa khuyên bảo mình.

Sơ suất! Thẩm Diệc Thanh đau đầu một trận, vội nói: "Tôi thích bồn tắm lớn, ngâm thoải mái, tôi chưa từng dẫn ai về đây, trừ em ra."

Vẻ mặt Thẩm Diệu không tin: "Không có khả năng."

"Thật, " Thẩm Diệc Thanh thành khẩn nói, "Tôi lớn như vậy rồi, ngay cả tay cũng chưa từng nắm với ai hết."

Nửa chữ Thẩm Diệu cũng không tin hơn nữa còn bị chọc cười: "Đây là lời thoại của tôi mà ok, tôi mới là ngay cả tay cũng chưa từng nắm với ai hết…"

Cậu còn chưa dứt lời, Thẩm Diệc Thanh phút chốc nắm lấy tay cậu, mười ngón đan xen.

Thẩm Diệu ngẩn ra.

"Giờ chúng ta đều nắm tay với người khác rồi nè." Thẩm Diệc Thanh dịu dàng nói xong, hơi hơi ngẩng mặt nhìn Thẩm Diệu ngồi ở trên đùi mình, ánh mắt dịu dàng, sắc đen lưu động.

Thẩm Diệu hơi hơi mở to mắt, nhiệt độ vừa nãy thật vất vả hạ xuống lại có xu thế sôi trào.

Thẩm Diệc Thanh cong môi: "Tôi còn chưa từng hôn ai, em thì sao? Muốn thử xem là cảm giác gì không?"

Thẩm Diệu lập tức túm áo ngủ dùng con gấu nhỏ in trước ngực che miệng mình lại, vạn phần cảnh giác đồng thời lại hơi mong chờ nói: "Tạm thời không muốn lắm!"

"Được rồi, " Thẩm Diệc Thanh dùng ánh mắt mờ ám chậm rãi đảo qua tay và áo ngủ che miệng của Thẩm Diệu, nhẹ giọng nói, "Bao giờ muốn thử nhớ nói cho tôi biết, tôi rất hiếu kỳ."

Thẩm Diệu nhìn chằm chằm Thẩm Diệc Thanh một lúc lâu, vẻ mặt thoạt như bé thỏ trắng nhìn một củ cà rốt mỹ vị đặt trong bẫy thú, bỗng nhiên, Thẩm Diệu vươn hai tay ra xoa chỗ 3cm trên đường mép tóc Thẩm Diệc Thanh, mười ngón trắng nõn len vào mái tóc đen hơi dài của hắn, động tác mềm nhẹ đè đè trên đầu hắn, sau đó căng mặt tỉ mỉ tìm tòi quanh khu vực đó một trận.

"… Em đang làm gì thế?" Thẩm Diệc Thanh bị sờ đến một trận miệng khô lưỡi khô, rất muốn nốc sạch một thùng nước tinh khiết để giải khát, hắn đè lại một bàn tay tác loạn trên đầu mình, không nhẹ không nặng nhéo một cái.

"Tôi chỉ…" Thẩm Diệu ngại ngùng rút tay ra khỏi tay Thẩm Diệc Thanh đồng thời nhanh chóng giấu ra sau, hàm hồ nói, "Sờ xem anh có phải ma vật không."

Thẩm Diệc Thanh khẽ nhướn mày: "Em hoài nghi tôi là cái gì?"

Thẩm Diệu quay đầu nhìn nơi khác, giọng mơ hồ: "Cảm giác anh giống mị ma."

—— Dù ngoại hình có giống nhân loại hơn nữa, thì trên đầu tộc mị ma đều có hai cái sừng ác ma rất rất nhỏ, bình thường giấu ở trong tóc rất khó bị người ta phát hiện, phải sờ mới biết được.

"Tôi là mị ma sao, hửm?" Thẩm Diệc Thanh nắm cằm Thẩm Diệu xoay mặt cậu lại.

Thẩm Diệu không được tự nhiên nói: "Không phải, không có sừng."

"Vì sao lại hoài nghi tôi là mị ma?" Thẩm Diệc Thanh dây dưa không bỏ truy vấn, "Em cảm thấy mình bị tôi mê hoặc ư?"

Đúng vậy đó… có điều nói không chừng anh là một loại mị ma không sừng quý hiếm tạm thời chưa bị phát hiện, hừ. Trong lòng Thẩm Diệu căm giận nghĩ, ngoài miệng lại không thừa nhận: "Không, chỉ là mắc bệnh nghề nghiệp, hoài nghi lung tung."

"Nhưng tôi thì lại bị em mê hoặc." Thẩm Diệc Thanh nói xong, vươn tay sờ soạng trên đầu Thẩm Diệu, giả vờ nghiêm túc nói, "Tôi cũng phải kiểm tra xem, tôi hoài nghi em là mị ma nằm vùng do giới ma vật phái đến tổ chức thợ săn ma… ể, sao sờ có hơi nhòn nhọn vậy? Trách không được hại tôi mỗi ngày thần hồn điên đảo."

"Tôi mới không có sừng đâu." Thẩm Diệu cười đẩy tay Thẩm Diệc Thanh ra, không có một chút biện pháp với tên công tử trăng hoa hở ra là thả thính này!

Thẩm Diệc Thanh cười theo một chốc, bỗng nhiên nghiêm mặt nói: "Không náo loạn nữa, thời gian không còn sớm."

Lúc này Thẩm Diệu mới nhớ ra mình còn đang ngồi trên đùi Thẩm Diệc Thanh, vội vàng muốn đi xuống.

Thẩm Diệc Thanh không biết xấu hổ ôm Thẩm Diệu không cho cậu nhúc nhích, nói: "Sửa soạn rồi lên giường ngủ nào."

Thẩm Diệu: "…"

Thẩm Diệc Thanh: "Lên giường tôi nằm với tôi đi, tôi sợ."

"Anh còn như vậy là tôi về nhà đó, sau đó lại bắt một người sói ném vào, hù chết anh." Thẩm Diệu hung hăng uy hiếp.

Người sói ship tận nhà? Không ăn cũng uổng, Thẩm Diệc Thanh nghĩ, ngoài miệng lại xin khoan dung: "Đừng, tôi sai rồi."

Thấy Thẩm Diệc Thanh chết nhát, Thẩm Diệu đắc ý hừ một tiếng, thoát khỏi lồng ngực hắn, mông nhỏ mềm mại không cẩn thận cọ hai cái trên đùi Thẩm Diệc Thanh, Thẩm Diệc Thanh cảm thấy mỹ mãn, cảm thấy hôm nay cực kỳ đáng giá.

Nắm tay nhau, gãi đầu nhau, còn cọ mông lên chân, bốn làm tròn thành năm chính là vợ chồng già đó!

Thẩm Diệu đi ra khỏi phòng ngủ của Thẩm Diệc Thanh, lúc sắp đóng cửa vẫn mềm lòng, dù sao thì số 1 mặt mũi anh tuấn cơ ngực lại rắn chắc như Thẩm Diệc Thanh thì làm gì cũng có thể tha thứ, vì thế Thẩm Diệu nhịn không được lộ ra nửa khuôn mặt từ khe cửa, dặn dò Thẩm Diệc Thanh khóa kỹ cửa sổ, có gì thì lớn tiếng hô lên đừng có sợ, kết quả Thẩm Diệc Thanh chớp chớp mắt, vứt cho cậu một cái hôn gió.

Thẩm Diệu yên lặng đóng cửa lại: "…"

Tên công tử trăng hoa này thật sự ngay cả một giây đứng đắn cũng không có.

Nghe tiếng bước chân Thẩm Diệu đã đi xa, Thẩm Diệc Thanh khóa kỹ cửa phòng ngủ, cởi sạch quần áo biến về nguyên hình.

Hai cái xúc tu của kraken bảo bảo đều bị thương, một cái là vết dao, một cái thì lại rớt một miếng thịt nhỏ. Kraken bảo bảo chớp chớp đôi mắt xanh to như quả bóng rổ, chu mỏ thổi thổi vết thương. Sinh vật dưới biển đều không có thói quen thổi vết thương, dù sao thì trong nước chỉ có thể thổi bong bóng thôi, thói quen của Thẩm Diệc Thanh học được từ chỗ Thẩm Diệu. Khi còn nhỏ hắn ở phòng thí nghiệm bị xem là thể thực nghiệm, mỗi lần bị thương, bé Thẩm Diệu cùng là thể thực nghiệm đều sẽ xáp qua thổi thổi vết thương cho hắn như vậy, còn vừa thổi vừa nói "đau đau bay bay", Thẩm Diệc Thanh hiểu rõ đây chẳng qua chỉ là tác dụng tâm lý, nhưng sau khi bé Thẩm Diệu thổi xong, hắn luôn cảm thấy thật sự không đau như vậy nữa.

Thật giống như đau đau thật sự bay bay mất.

Thẩm Diệc Thanh nhớ lại thời thơ ấu, miệng rộng dài đến một mét không khỏi khẽ nở nụ cười, hắn và Thẩm Diệu đều đi qua một đoạn đường thơ ấu cực kỳ đen tối, nhưng may mà bọn họ dùng ánh sáng dịu dàng chiếu lên một vùng đất trời nhỏ bé xung quanh, tuy rằng ánh sáng ấy thực mỏng manh, nhưng đã đủ để họ thấy rõ lẫn nhau.

Thẩm Diệu, em đừng hòng quên tôi nữa, Thẩm Diệc Thanh bá đạo quyến cuồng nghĩ, khóe miệng vượt xa 10cm tà mị nhếch lên!

Thật sự có thể nói là cực độ tà mị!

Lập tức, Thẩm Diệc Thanh quơ xúc tu đi đến trước tủ đựng đồ lấy ra một hộp thuốc, mở một chai thuốc chữa thương ra, đem xúc tu dính thuốc bôi loạn trên hai chỗ bị thương.

Đây là vật chất chữa thương do người cá mặt trăng phân bố ra, có con đường phát hành và giá cả ổn định trong liên minh người cá, mỗi lần Thẩm Diệc Thanh về biển thăm ba ba với chú mực, trên đường đều sẽ quẹo một vòng đến chỗ liên minh người cá mua một ít thuốc mỡ loại này, vật chất chữa thương do người cá mặt trăng sản xuất có hiệu quả với thủy sinh vật, tốc độ chữa thương nhanh hơn thuốc cá bình thường rất nhiều.

Bôi thuốc xong, kraken bảo bảo ngoan ngoãn bò lên giường tắt đèn chợp mắt.

Cùng lúc đó, Thẩm Diệu ở trước máy tính trấn an đám đồng đội đột nhiên bị mình bỏ lại, điên cuồng cân hết toàn trường giết đến mỏi tay, còn nốc cả mồm trà đậm nâng cao tinh thần.

Ước chừng đây chính là sự khác nhau giữa người trưởng thành với con nít.

Hết chương 27

28. Chương 28: Anh Vừa Ăn Cướp Vừa La Làng!

Một đêm yên tĩnh đi qua.

Sáng sớm năm giờ, Thẩm Diệc Thanh đến phòng bếp, lấy từ trong ngăn đông tủ lạnh ra hai mươi con gà bỏ lông bỏ nội tạng, rửa rửa sơ sơ xong liền phân chia đặt trong mấy cái thau lớn, lập tức bưng thau ra sân phơi, vểnh chân ngồi ở trên chiếc ghế nhỏ tinh xảo.

Thực vật trong hoa viên chưa hoàn toàn thoát khỏi cái rét ban đêm, cành lá đóa hoa phủ một lớp sương thu như có như không, ngọn gió thấm lạnh kéo rơi vài chiếc lá vàng khô giòn từ đầu cành, cuốn chúng bay về phương xa. Trong vườn hoa cảnh sắc đẹp đẽ, tâm trạng Thẩm Diệc Thanh phơi phới, xách một con gà sống nhét vào trong cái mồm rộng, răng rắc hai phát nhai nát, ực một tiếng nuốt xuống, lại lập tức cầm lấy một con gà khác nhét vào miệng.

Rắc rắc, ực, rắc rắc, ực.

Thẩm Diệc Thanh nhàn nhã ngắm phong cảnh hưởng dụng bữa sáng, vô cùng phù hợp với ý tưởng cuộc sống "tiết tấu chậm" mà thanh niên văn nghệ đương thời cổ xúy.

Hai mươi con gà xuống bụng, Thẩm Diệc Thanh lại dùng máy pha cà phê làm một bát cappuccino to, ngồi trở lại sân ôm bát hào phóng nốc họng bự, bên tai còn thường thường truyền đến một tiếng bò kêu hàm hậu.

Cũng cảm thấy là một người rất biết thưởng thức cuộc sống.

Giải quyết bụng mình xong, Thẩm Diệc Thanh lại vớt cua hôm qua mình mua về từ trong bể nước, bắt đầu làm bữa sáng cho Thẩm Diệu.

Lúc Thẩm Diệc Thanh đun nóng bữa sáng lần thứ hai, Thẩm Diệu mới đội một dúm tóc vểnh lắc lắc lư lư từ lầu hai lướt xuống, ngáp mấy cái liền, hiển nhiên là ỷ vào hôm nay không đi làm nên thức đêm chơi game.

Thẩm Diệu trợn to mắt đến sau lưng Thẩm Diệc Thanh, mơ mơ màng màng dựa cằm lên trên vai Thẩm Diệc Thanh: "Hưm —— thơm quá à, anh làm gì thế?"

Dường như cậu còn chưa tỉnh ngủ hẳn, mở miệng có một chút giọng mũi, mềm mại như bé mèo con, hơn nữa còn như quen thuộc đã lâu.

Thẩm Diệc Thanh cũng nhanh chóng bắt lấy cơ hội thân thuộc, ra tay như gió sờ soạng khuôn mặt Thẩm Diệu một phen, dịu dàng nói: "Tự làm bánh bao thịt cua hấp xửng tre."

Thẩm Diệu bị hắn sờ đến lên tinh thần, nhận ra mới nãy mình có chút thất thố, vội e lệ thoáng thối lui chút, nói: "Anh còn biết làm thứ có yêu cầu cao như vậy à? Thật lợi hại."

"Cũng không có gì, chiếu theo công thức làm thôi." Dù sao thì tay nhiều làm việc không tốn sức, Thẩm Diệc Thanh nghĩ, đá đá thùng rác bên chân nói, "Mùa thu cua béo, đúng là lúc ăn ngon, sáng sớm ăn bánh bao thịt cua hấp xửng tre, giữa trưa tôi hấp cua cho em."

Thẩm Diệu cúi đầu nhìn, thấy trong thùng rác bên chân Thẩm Diệc Thanh đều là vỏ cua đã bị lấy sạch sẽ gạch cua thịt cua, trên đó còn dính vết nước mới mẻ, cũng không biết sáng sớm Thẩm Diệc Thanh dậy bóc thịt bao lâu.

Trái tim Thẩm Diệu ấm đến độ sắp tan, đồng thời cũng thấy vô cùng ngại ngùng, vội mở miệng nói: "Buổi tối chúng ta cùng làm, giữa trưa đừng phiền toái, tôi mời anh đi ra ngoài ăn…" Lời vừa nói được phân nửa, Thẩm Diệu chợt nhớ ra hôm nay mình vốn định tuần núi bắt người sói chạy trốn kia, vì thế vội sửa lời, "Không đúng, giữa trưa tôi không về."

Tối hôm qua tuy rằng ngoài miệng cậu an ủi Thẩm Diệc Thanh không cần sợ, nhưng kỳ thật trong lòng cậu cũng không yên tâm, người sói không tiêm thuốc ức chế đến buổi tối liền không khác gì dã thú, hành vi không thể đoán trước, huống chi tên kia quả thật xuất hiện trên ban công nhà Thẩm Diệc Thanh, một lần không đắc thủ, khó bảo đảm lần sau sẽ không đến nữa. Tối hôm qua lúc Thẩm Diệu thức đêm vẫn luôn để ý động tĩnh trong phòng Thẩm Diệc Thanh, lúc sắp sửa đi ngủ còn chạy tới cửa phòng Thẩm Diệc Thanh, muốn lén mở cửa xác nhận an toàn, có điều Thẩm Diệc Thanh khóa cửa, Thẩm Diệu cũng chỉ có thể dán lỗ tai trên cửa nghe ngóng chốc lát, không nghe thấy cái gì khác lạ, lúc này mới trở về phòng ngủ.

Thẩm Diệc Thanh bưng bánh bao hấp xửng tre đã hâm nóng đặt lên bàn, kiềm chế thất vọng nói: "Giữa trưa đi đâu, tôi đưa em đi."

Kraken bảo bảo một phút đồng hồ cũng không muốn rời xa cậu bạn nhỏ của hắn!

Thẩm Diệu khoát tay, chỉ về hướng ngọn núi: "Không cần đưa, đợi chút nữa cơm nước xong tôi liền lên trên núi tìm người sói, thứ đó quá nguy hiểm, tôi cần phải bắt bắt được nó."

"Đừng bắt, dù sao cũng chạy rồi." Vẻ mặt Thẩm Diệc Thanh không vui, "Buổi sáng chúng ta ở nhà xem phim đi, dưới tầng ngầm có phòng chiếu phim, tôi cất chứa rất nhiều DVD, em muốn xem phim gì?"

Phim GV tôi cũng có rất nhiều, hơn nữa bao quát các loại chủng tộc! Trong lòng kraken bảo bảo hưng phấn xoa xúc tu thầm nghĩ.

“Phim không vội xem, bắt người sói quan trọng, ” Thẩm Diệu hoang mang chau mày, “Anh không sợ sao?”

Thẩm Diệc Thanh như đinh đóng cột: “Sợ… chỉ là tôi lo cho em.”

“Ban ngày sức chiến đấu của người sói yếu, không cần lo lắng.” Thẩm Diệu nói xong, gắp một cái bánh bao hấp xửng tre bỏ vào trong miệng. Trong tích tắc vỏ bánh bao mềm mại bị cắn rách, nước dùng và thịt cua đầy ắp bên trong liền trào ra, lấy mỹ vị mang tính áp đảo thoải mái công chiếm mỗi một tế bào lưỡi, thơm ngon nồng đậm, mắt Thẩm Diệu thích ý híp lại, lưu luyến nhấp nhấp dư vị ngụm bánh bao kia trên đầu lưỡi một lúc lâu, mới mở miệng nói, “Sao có thể ngon như vậy, tôi cũng sắp khóc rồi.”

Dù chỉ vì cái tay nghề này thôi thì cũng cực kỳ muốn ở bên hắn! Thẩm Diệu cắn đũa, tức khắc nghĩ đến chuyện hết sức xa xôi —— chỉ cần Thẩm Diệc Thanh nấu cơm, mình có thể phụ trách toàn bộ những công việc nhà khác!

Có điều nhà lớn như vậy, hẳn là có mời người giúp việc nhỉ, tuy rằng chưa thấy… Thẩm Diệu suy đoán, có lẽ là làm theo thời gian cách hai ngày tới một lần?

“Em thích là tôi vui rồi.” Thẩm Diệc Thanh dịu dàng nói, lại bưng tới một bát cháo hải sản, trên từng hạt gạo no tròn trong suốt điểm xuyết thịt tôm hồng nhạt, thịt bằm như trân châu với cá lát mềm nhẵn trắng sữa, trên mặt cháo lác đác hành băm xanh mướt nâng cao khẩu vị.

Hiển nhiên, để tìm niềm vui của Thẩm Diệu, sáng nay kraken bảo bảo đã vô tình giết hại một đám bạn nhỏ vui vẻ dưới đại dương.

Sau bữa sáng, Thẩm Diệu cõng balo, đeo dao găm trên lưng, ăn đến béo tròn béo trục leo lên núi.

Thẩm Diệc Thanh khẽ khàng theo ở phía sau bảo vệ Thẩm Diệu.

Người sói tối hôm qua là hắn biến ra không sai, nhưng trên núi này quả thật có không ít ma vật cấp thấp, tuy rằng ban ngày phần lớn ma vật cấp thấp sẽ ngủ đông, hơn nữa hắn không phải là đối thủ của Thẩm Diệu, nhưng Thẩm Diệc Thanh vẫn lo lắng —— nếu bởi vì chuyện mình gây ra mà làm hại Thẩm Diệu bị thương thì Thẩm Diệc Thanh tuyệt đối không thể tha thứ cho mình, thậm chí có lẽ sẽ tự chặt xúc tu cho hả giận!

Để tránh thảm kịch như vậy phát sinh, Thẩm Diệc Thanh quyết định lúc Thẩm Diệu tuần núi, mình phải đi theo toàn bộ hành trình.

Với lại dẫu chỉ có thể lén theo sau Thẩm Diệu như vậy thôi thì hắn cũng đã rất vui vẻ rồi.

Thẩm Diệc Thanh nhìn chằm chằm cái mông vừa tròn vừa vểnh của Thẩm Diệu, xác thực là vô cùng vui vẻ.

Thẩm Diệu tuần tra trên núi cho tới trưa, cái gì cũng không phát hiện, giữa trưa cậu tìm tảng đá lớn bằng phẳng ngồi ở trên đó nghỉ ngơi, mở balo ra lấy bánh quy nén với nước, một ngụm bánh quy một ngụm nước đối phó cái bụng của mình.

Bình thường cậu làm nhiệm vụ đều ăn uống qua loa như vậy, có điều mấy ngày nay thường xuyên vui chơi giải trí với Thẩm Diệc Thanh, miệng Thẩm Diệu trở nên hơi điêu, cậu ăn nửa miếng bánh quy nén thôi đã cảm thấy khó có thể nuốt nổi, rót ừng ực mấy ngụm nước xong liền nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn nhét hết đồ về trong balo.

Lúc Thẩm Diệu ăn trưa, Thẩm Diệc Thanh cũng moi ra một con trăn ma đang chuẩn bị ngủ đông dưới đất, chạy đến cạnh con suối nhỏ cách đó không xa rửa sạch sẽ con trăn xui xẻo kia, sau đó một hơi ăn sạch. Trăn ma xui xẻo bị người ta mạnh mẽ lôi ra khỏi ổ chăn kéo đi tắm nước lạnh sau đó lại bị ăn luôn, có thể nói là thảm hết đời ma!

Hoàng hôn buông xuống, Thẩm Diệu đã tra soát hết ngọn núi nhỏ này, tuy rằng trong dãy núi này còn có núi khác, có điều nơi này cách nhà Thẩm Diệc Thanh gần nhất tạm thời coi như an toàn. Thẩm Diệu đi dạo núi một ngày, thể lực cũng tiêu hao không ít, vì thế cậu quyết định trở về nghỉ ngơi trước, ngày mai tan tầm lại đến.

Lúc Thẩm Diệu về nhà Thẩm Diệc Thanh, Thẩm Diệc Thanh đang đứng trước cổng mở cổng ra, hắn nâng mắt nhìn thấy Thẩm Diệu, dối trá cười nói: “Thật khéo, em cũng vừa trở về.”

“Ừm, ” Thẩm Diệu hơi ủ rũ, “Cái gì cũng chưa bắt được… anh đi làm gì vậy?”

Thẩm Diệc Thanh thong dong nói: “Tôi đi ra ngoài hóng gió tìm linh cảm.”

Hóng chỉ sợ là không phải gió thường.

Dừng một chút, Thẩm Diệc Thanh dùng giọng điệu hơi tủi thân hỏi: “Trước đó em nói ở nhà tôi ba ngày, vậy ngày mai em đã không ở đây nữa rồi, người sói chưa bắt được, vậy tôi sẽ gặp nguy hiểm sao?”

Thẩm Diệu thẳng thắn thành khẩn nói: “Ban ngày không có việc gì, buổi tối tôi không ở đây… không nói chắc được.”

“Vậy tôi nên làm gì giờ?” Thẩm Diệc Thanh kéo cổng ra.

Thẩm Diệu bất đắc dĩ: “Tôi ở thêm vài ngày vậy, tìm kiếm kỹ chút.”

Khóe môi Thẩm Diệc Thanh cưỡng ép đè nén nụ cười, nói: “Thật tốt quá.”

Thẩm Diệu như là muốn cười, lại như là có chút tức giận nhìn chằm chằm Thẩm Diệc Thanh.

Thẩm Diệc Thanh nhớ giữa trưa Thẩm Diệu ngồi trên tảng đá ăn bánh quy nén, phát ra từ đáy lòng nói: "Em ở thêm vài ngày là tôi có thể làm cho em rất nhiều món ăn ngon, em xem em gầy như vậy kìa."

"Hừ…" Thẩm Diệu thoáng híp mắt, nhìn từ trên xuống dưới Thẩm Diệc Thanh, cánh mũi mấp máy một chốc, hỏi, "Hôm nay anh không xịt nước hoa à?"

Thẩm Diệc Thanh cười cười: "Quên."

Kỳ thật là sợ phun nước hoa thì lúc theo dõi ở trên núi sẽ bị Thẩm Diệu đoán ra.

Thẩm Diệu ho nhẹ một tiếng, nhanh chóng tiến lên một bước kéo áo Thẩm Diệc Thanh, kéo cổ áo hắn lộ ra một chút xương quai xanh, lập tức vùi đầu nhẹ nhàng dán chóp mũi vào hõm cổ Thẩm Diệc Thanh, hệt như chó con hít hà vài cái, hơi thở ấm áp mà ướt át cùng với mái tóc mềm mại trên đầu đảo qua làn da Thẩm Diệc Thanh, Thẩm Diệc Thanh thỏa mãn, vội bắt lấy cơ hội ôm eo Thẩm Diệu: "Làm sao vậy?"

"Ngửi xem anh có phải người sói không." Thẩm Diệu càng dán chóp mũi vào trên cổ Thẩm Diệc Thanh hung hăng ngửi một mạch, đỏ mặt dữ dằn nói, "Tôi hoài nghi người sói hôm qua chính là anh, anh vừa ăn cướp vừa la làng, làm cho tôi cứ ở nhà anh hoài."

Âm mưu của mình bị nói toạc ra, Thẩm Diệc Thanh sợ tới mức trái tim cũng hẫng một nhịp, hắn vội vàng lấy lại bình tĩnh ra chiều thoải mái cười nói: "Lại hoài nghi tôi là người sói hả? Đoán được chưa, đến tột cùng có phải không?"

Người sói hoàn toàn biến hóa thì bất luận tắm rửa như thế nào, trên người đều sẽ lưu lại mùi động vật giống như chó mèo, nhưng trên người Thẩm Diệc Thanh quả thật không có bất cứ hương vị gì, chỉ có mùi nước giặt quần áo thơm ngát cực kỳ nhạt.

"… Hừ." Thẩm Diệu không đáp, chỉ nhẹ nhàng đẩy ngực Thẩm Diệc Thanh ra, xoay người đi vào sân.

Hiển nhiên là cảm thấy mình đuối lý!

Thẩm Diệc Thanh lại không chịu buông tha cậu, bước nhanh đuổi theo hỏi: "Bình thường em kiểm tra người sói cũng là dán lên ngửi cổ như vậy sao?"

Thẩm Diệu nghĩ nghĩ, thành thật nói: "Hiện giờ tôi còn chưa từng gặp được tình huống cần dựa vào khứu giác để phân biệt người sói, chỉ trên lý luận biết có thể phân biệt như vậy thôi…"

Thẩm Diệc Thanh ngậm cười trêu cậu: "Em đã không có kinh nghiệm thực tế, tôi cảm thấy em chỉ ngửi vài cái như vầy khó bảo đảm lắm, chờ một chút vào nhà em ngửi cho kỹ nhé?"

Mặt Thẩm Diệu đỏ rực: "Không, rất bảo đảm."

Thẩm Diệc Thanh làm bộ bừng tỉnh đại ngộ: "Vậy tôi hiểu rồi, kỳ thật vừa rồi em chỉ muốn thả thính tôi thôi."

Thẩm Diệu quả thật mang chút tâm tư này: "Ai chứ!"

"Dù sao thì tôi cũng sắp đớp thính đến điên rồi, em sờ xem." Thẩm Diệc Thanh bắt lấy cổ tay Thẩm Diệu dán lên ngực mình, trái tim trong lồng ngực đang nhảy bùm bùm kinh hoàng.

Thẩm Diệu nhếch môi, muốn thu tay về, cuối cùng vẫn không làm.

"Tim của công tử trăng hoa mà biết đập nhanh như vậy sao?" Thẩm Diệc Thanh hỏi.

Thẩm Diệu mạnh miệng nói: "Nói không chừng anh có thiên phú dị bẩm, lúc nào cũng đập nhanh như vậy."

Thẩm Diệc Thanh: "…"

Chuyện đầu tiên Thẩm Diệu làm sau khi vào nhà chính là lên lầu tắm nước ấm, tắm xong thân thể giảm bớt rất nhiều mệt mỏi, Thẩm Diệu mặc áo ngủ bằng bông mười phần hăng hái chạy đến phòng bếp, mặt ửng hồng do bị nước ấm xông hơi, cả người tản ra hương khí, một nút ở cổ áo ngủ không cài lại lộ ra xương quai xanh tinh tế trắng như tuyết, giọng điệu hoạt bát hỏi: "Có gì tôi hỗ trợ được không? Tôi biết rửa rau, nấu nước, cắt đồ ăn hẳn là cũng được."

Dù sao thì hẳn là không khác gì chém ma vật đâu, Thẩm Diệu mù bếp núc khờ dại nghĩ.

Thẩm Diệc Thanh liếc mắt nhìn cậu, ánh mắt tối sầm lại, buông con cua đang rửa dùng tạp dề lau tay, thấp giọng nói: "Em lên sofa nằm sấp xuống đi."

Hết chương 28

Xúc ca: tôi muốn vùi thật sâu tua giao phối vào trong cơ thể em ấy, hiện tại, lập tức!

29. Chương 29: Xắt Gừng Xắt Ra Tàn Ảnh

Cảm nhận được trong ánh mắt Thẩm Diệc Thanh tràn ngập xâm lược, tư duy Thẩm Diệu lập tức không thể khống chế mà bay xa, bối rối nói: "Không."

"Cái gì không?" Thẩm Diệc Thanh cởi bỏ tạp dề, "Tôi muốn mát xa giúp em."

"Á." Thẩm Diệu xấu hổ gật gật đầu, xoay người ngơ ngác đi vài bước, lại đỏ mặt quay đầu lại hỏi, "Mát xa thế nào?"

Thẩm Diệc Thanh cười như không cười hỏi lại: "Em cứ nói xem, trong cái đầu nhỏ nghĩ gì vậy?"

Thẩm Diệu yên lặng câm miệng, nghĩ thầm rằng rõ ràng là anh hở cái liền thả thính, tôi bị anh dắt lọt hố hiểu sai chút thôi thì có làm sao.

Thẩm Diệu đi vào phòng khách, ngoan ngoãn nằm úp trên sofa, Thẩm Diệc Thanh theo sát phía sau, ngồi ở trên đùi Thẩm Diệu, hơn hai mươi cái xúc tu nhỏ bắt cặp hai hai trong lòng kích động xoa xoa nhau. Thẩm Diệu tim đập nhanh nghĩ tư thế này có phải quá mờ ám không, bàn tay Thẩm Diệc Thanh đã nắm chặt bờ vai cậu, lực đạo vừa phải bắt đầu vuốt ve. Nhiệt độ lòng bàn tay chậm rãi xuyên qua lớp vải dày truyền đến, đau nhức mỏi mệt tiềm tàng sâu trong cơ thể đều giống như bị nhiệt lượng này hòa tan, từng chút một tiêu tán mất, Thẩm Diệu thoải mái không chịu được, thậm chí còn không màng việc miên man suy nghĩ.

Quất ca vừa mới ngủ một giấc đã đời đi ra từ trong ổ mèo, vô cùng đau đớn nhảy lên sofa, dùng đệm thịt vỗ đầu sen, cảnh tỉnh kêu: "Meo, meo! Meo!"

Tỉnh tỉnh đi, thú hai chân! Đừng bị mỹ vị hải sản mê hoặc!

"Quất ca đừng làm rộn, lát cho mày ăn ngon." Thẩm Diệu kỳ thật là bị sắc đẹp của hải sản mê hoặc đè lại vuốt mèo của Quất ca hôn một phát, lại nhỏ giọng nói với Thẩm Diệc Thanh, "Xuống chút nữa được không… hưm, ngay đó đó…"

Thẩm Diệc Thanh dùng ánh mắt đắc thắng liếc xéo Quất ca một cái, Quất ca nhất thời tức giận đến độ càng mập phè ra!

Thấy người dưới thân mang dáng vẻ hưởng thụ, Thẩm Diệc Thanh âm thầm chỉnh nhiệt độ bàn tay thêm nửa độ —— để đối kháng với đại dương rét lạnh mùa đông, kraken không có thói quen di cư đã tiến hóa ra một loại cơ chế sinh lý có thể đối kháng giá rét, chúng có thể tự chủ tiêu hao mỡ để làm nóng thân thể, cho nên nhiệt độ cơ thể Thẩm Diệc Thanh có thể khống chế trong phạm vi nhất định.

Cho nên kraken bảo bảo bốn làm tròn thành năm chính là một miếng sưởi ấm đó!

Thẩm Diệc Thanh ấn ấn, bỗng nhiên nghe thấy một trận tiếng cạch cạch rất nhỏ, hắn theo nguồn gốc âm thanh nhìn lại, chỉ thấy hai con cua cầm tay nhau bỏ trốn khỏi bể chạy tới phòng khách, muốn cùng nhau cao chạy xa bay. Thẩm Diệc Thanh hung ác trừng hai con cua một phát, tức khắc phóng thích ra uy áp khủng bố, làm thành viên trên đỉnh chuỗi thức ăn thủy tộc, kraken có năng lực thông qua phóng thích uy áp khống chế thủy tộc thấp hơn trong phạm vi nhất định, vì thế hai con cua chịu khổ khống chế ngốc vụng theo thứ tự xoay người, quơ tám cái chân thon cạch cạch cạch chạy về trong bể chờ bị hấp.

Quất ca nhìn thấy hết thảy xù cả lông, cong lưng kêu to với Thẩm Diệc Thanh: "Meo ——!"

Thẩm Diệc Thanh ỷ vào việc Thẩm Diệu nằm úp sấp nhìn không thấy, rung đùi đắc ý le lưỡi với Quất ca, tận hết khả năng khiêu khích, tỏ rõ là ăn hiếp Quất ca không biết nói tiếng người, Quất ca tức giận muốn nhào qua cào Thẩm Diệc Thanh, lại bị Thẩm Diệu vững vàng đè xuống.

"Quất ca mày sao thế?" Thẩm Diệu nhíu mày.

Quất ca bi phẫn meo một tiếng, hệt như trung lương vạch trần quỷ kế của gian nịnh không thành còn bị hôn quân trách mắng trong phim truyền hình, lắc lắc đuôi bất đắc dĩ đi vào trong góc gục xuống, vô cùng lo lắng nhìn thú hai chân nhà mình rơi vào ma chưởng của hải sản tâm cơ.

Thẩm Diệc Thanh quy củ mát xa bả vai và cơ cánh tay Thẩm Diệu một phen, sau khi Thẩm Diệu thả lỏng cảnh giác, Thẩm Diệc Thanh giảo hoạt bắt đầu nương việc mát xa tìm phúc lợi cho mình, đôi tay thon dài vững vàng từ bả vai dần dần một đường trượt xuống, ấn qua lưng và eo, lại một đường xoa đến tận đùi. Lúc vừa mới bị đụng tới chân, Thẩm Diệu không được tự nhiên một xíu, nhưng bởi vì Thẩm Diệc Thanh mát xa thật sự quá tốt, cho nên Thẩm Diệu liền cực chú tâm hưởng thụ mát xa, thoải mái đến mức nhịn không được gián đoạn phát ra tiếng hừ nhẹ như làm nũng từ trong lỗ mũi.

Giọng mũi mềm mại của Thẩm Diệu lọt vào trong lỗ tai Thẩm Diệc Thanh quả thực giống như thuốc kích thích liều mạnh, lại thêm tay Thẩm Diệc Thanh vốn dĩ đang chấm mút, trong lòng cũng loạn tùng phèo, cho nên không bao lâu Thẩm Diệc Thanh đã bị tiếng kêu này trêu chọc đến không kiềm chế được. Thẩm Diệc Thanh nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng vẫn nhịn không được, mắt thấy sắp sửa kích động đến biến hình, để đề phòng lộ tẩy, hắn nhanh chóng trèo xuống khỏi người Thẩm Diệu, ôm cái miệng rộng muốn toét ra ba bước thành hai bước phóng qua Quất ca thẳng hướng lầu hai.

Quất ca nằm trên bậc cầu thang đầu tiên bắt lấy cơ hội, dùng vuốt hung hăng cào một phát trên cẳng chân Thẩm Diệc Thanh.

Mát xa đến một nửa đột nhiên bỏ dở, Thẩm Diệu trợn to mắt hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không có gì, " giọng Thẩm Diệc Thanh từ trên lầu bay tới, "Tôi nhận điện thoại."

Hắn vừa dứt lời, tiếng đóng và khóa cửa phòng ngủ cũng theo thứ tự từ lầu hai truyền đến, Thẩm Diệu hoài nghi phồng má, híp mắt nhìn chằm chằm trần nhà, ánh mắt kia cứ như hận không thể đâm xuyên trần nhà: "…"

Nghe điện thoại mà còn phải chạy lên lầu hai trốn vào phòng ngủ đóng cửa khóa lại mới nhận, khẳng định không phải điện thoại đứng đắn gì!

Bên kia, Thẩm Diệc Thanh vừa khóa kỹ cửa liền không thể chờ đợi được cởi sạch quần áo toàn thân giải phóng bản thân biến trở về nguyên hình, một con kraken thẹn thùng đến cả người đều biến thành màu hồng phấn xuất hiện giữa phòng ngủ!

Bởi vì đầu kraken bảo bảo càng ngày càng lớn, nhưng đám xúc tu vì giữ vững độ linh hoạt nên độ rộng

không gia tăng quá nhiều, cho nên hiện tại xúc tu của kraken bảo bảo đã không thể hoàn toàn bao trùm đầu hắn, hơn hai mươi cái xúc tu phấn nộn chốc thì che bản mặt bự chảng hồng rực của Thẩm Diệc Thanh, chốc lại đi che cái ót nóng sốt lên của hắn, đỡ trái hở phải, căn bản che không hết. Cuối cùng Thẩm Diệc Thanh dứt khoát bao mình thành một viên bạch tuộc to lớn, từ phía nam phòng ngủ lộc cộc lăn đến phía bắc phòng ngủ, lại từ phía bắc phòng ngủ lăn tròn trở về phía nam phòng ngủ, phát tiết nội tâm vui sướng khi ăn đậu hũ thành công!

Dọc theo đường lăn tổng cộng đụng lật một cái giá chân cao, đánh nát một cái bình hoa, đâm nghiêng một cái tủ TV.

Quất ca đã sớm nhìn thấu hết thảy: "Meo, meo."

A, con hải sản điên cuồng này.

Thẩm Diệu nghe tiếng loảng xoảng leng keng trên lầu hai: "…"

Nam thần gọi điện thoại cũng kịch liệt như vậy sao?

Nói không chừng là trong một hàng xe lửa bạn trai cũ kia, có người nào đó dây dưa không rõ đòi một khoản phí chia tay khổng lồ, cho nên mới khiến hắn tức giận vừa đập bình hoa vừa đá ngăn tủ! Bé Thẩm Diệu trí tưởng tượng phong phú, không tiếp tục hưng trí khi được Thẩm Diệc Thanh mát xa nữa, lăn lông lốc ngồi dậy giật nhẹ áo ngủ hỗn độn, lại bình tĩnh cài lại nút cổ áo đầu tiên, ôm lấy Quất ca bị vắng vẻ xoa vuốt chốc lát.

Quất ca giống như phi tử bị hoàng hậu xấu xa hãm hại vào lãnh cung, rốt cuộc chờ được ngày mây tan thấy trăng sáng, dán trên người Thẩm Diệu tủi thân vừa liếm vừa cọ.

Lúc này, Thẩm Diệc Thanh phát tiết xong từ lầu hai đi xuống.

"Không mát xa nữa hả?" Thẩm Diệc Thanh hơi thất vọng.

Thẩm Diệu gật đầu: "Chúng ta đi nấu cơm đi."

Cua trong bể ở phòng bếp còn sống, có điều bởi vì vừa rồi Thẩm Diệc Thanh phóng ra uy áp kraken đe dọa hai tên vượt ngục, hiện giờ đám thủy tộc trong phạm vi một trăm mét đều tương đối hoảng loạn, mấy con cua cách nguồn gốc đe dọa gần nhất lại càng nơm nớp lo sợ không biết làm sao, con nào con nấy hoàn toàn đánh mất dũng khí chạy trốn, thậm chí còn tự giác xếp thành hàng trong bể, tội nghiệp chờ kraken đến ăn mình.

Thẩm Diệu: "Tôi rửa cua nha?"

"Để tôi, đều còn sống, em đừng để bị kẹp." Thẩm Diệc Thanh vội nghiêng người chặn đi hiện trường bể nước hệt như duyệt binh, xoay người lấy ra một củ gừng bự từ trong rổ đồ ăn, đặt trên tay Thẩm Diệu nói, "Em giúp tôi cắt nó thành sợi, đợi lát nữa hấp cua dùng."

Thẩm Diệu đáp ứng, rút ra một con dao từ trên giá dụng cụ, bàn tay ngầu lòi xoay dao một vòng, lập tức dùng thủ pháp chém ma vật lúc thường xoẹt xoẹt xoẹt băm củ gừng đáng thương, ánh dao nối liền như tàn ảnh sáng như tuyết, không đầy một lúc đã xắt một củ gừng bự thành một núi sợi gừng xõa tung nho nhỏ.

Thẩm Diệc Thanh cũng bắt một con cua dính bùn từ trong bể lên chà vài cái, con cua hoảng sợ nằm úp trong lòng bàn tay Thẩm Diệc Thanh không dám cục cựa, tựa như cua chết, nhưng mà khi Thẩm Diệc Thanh chà đến cái càng bự của nó, bé cua lại giống hệt cậu bạn nhỏ thành thành thật thật để cô giáo giữ trẻ giúp mình rửa tay, giơ càng lên tiện cho Thẩm Diệc Thanh cọ rửa, rửa xong một cái, liền buông xuống giơ một cái khác lên.

Thật là vô cùng cam chịu.

Thẩm Diệu xắt xong gừng, lại xung phong nhận việc đi nấu nước, hai người cùng bận rộn ở phòng bếp, cực kỳ có cảm giác chồng chồng mới cưới, Thẩm Diệc Thanh rửa cua, thường thường cười trộm một chút, vô cùng thiếu nữ.

Ngày hôm sau thứ hai, ban ngày Thẩm Diệu cứ theo lẽ thường đi làm, buổi tối vẫn bị Thẩm Diệc Thanh đón về nhà, ăn cơm chiều xong, Thẩm Diệu võ trang đầy đủ lại chạy đi tra núi.

Thiên nhiên sau khi vào đêm hiện ra ở trước mặt nhân loại hoàn toàn là một dáng vẻ khác, bóng cây san sát tạo thành một vùng đen đặc dưới bối cảnh xanh tối, giống như ma quỷ ác hình ác trạng, trong bóng đêm thỉnh thoảng truyền ra hai ba tiếng kêu khàn khàn của động vật đêm, không trung bị tán cây đè ép thành chật hẹp, vầng trăng vắng vẻ treo ở nơi chân trời.

Thẩm Diệu cầm đèn pin nện bước nhẹ nhàng đi ở trong rừng, thường thường đột ngột nhảy vọt vào một vùng rừng rậm, kiểm tra đột kích, ngẫu nhiên có một hai con ma vật thỏ cấp thấp sức chiến đấu yếu kém hốt hoảng chạy trốn khi bị chiếu sáng, Thẩm Diệu cũng lười quản, chỉ một lòng một dạ bắt người sói.

Thẩm Diệc Thanh yên lặng đi theo sau bảo vệ Thẩm Diệu vừa mừng vừa lo, mừng chính là Thẩm Diệu thoạt nhìn có thể tiếp tục ở nhà hắn thật lâu, lo chính là Thẩm Diệu vừa rảnh liền lên núi bắt sói, căn bản không chơi với mình!

Vậy còn bồi dưỡng tình cảm thế nào?

Thẩm Diệc Thanh đang buồn bực, lại nghe thấy Thẩm Diệu phía trước nhẹ nhàng a một tiếng, Thẩm Diệc Thanh cho rằng cậu gặp phải ma vật lợi hại, thân thể đi trước đại não biến ra mấy cái xúc tu tiến vào trạng thái chiến đấu, nhưng mà Thẩm Diệu không chỉ không có ý muốn đánh nhau với ma vật, ngược lại còn tắt đèn pin, rừng cây chìm vào trong bóng đêm dày đặc. Nhưng rất nhanh, trong bóng tối liền lộ ra một chùm sáng nhu hòa, ánh sáng không đến từ vầng trăng trên trời, nó là một loại ánh sáng hỗn hợp giữa màu lam khổng tước, xanh lục cùng với vàng sáng, những điểm sáng không cùng sắc thái từ một phương hướng theo

gió mà đến, chúng nó nhung nhung, tựa như hạt giống bồ công anh biết phát sáng.

Thẩm Diệu chạy về phương hướng có ánh sáng.

Hết chương 29

Xúc ca: tui vừa biết nấu ăn vừa biết mát xa còn có thể làm miếng sưởi ấm, xin hỏi, chừng nào tui mới có thể hun Diệu Diệu… QAQ

30. Chương 30: Hôn Xong Bỏ Chạy Là Có Ý Gì Hả!

Thẩm Diệc Thanh lặng lẽ đuổi theo Thẩm Diệu, hai người kẻ trước người sau, theo ánh sáng đi vào một khu đất trống trong rừng.

Khu đất trống trùng hợp bị lớp lá rụng thật dày khoanh thành một khu tròn chỉnh tề, lá thông vàng óng ánh tích một lớp thật dày trên mặt đất, từ trong lớp lá thông, từng đám từng đám nấm nối nhau nhô đầu ra, trong tích tắc mũ nấm rời khỏi đất gần như có thể nghe thấy tiếng bụp, bụp rất nhỏ từ dưới đất chui lên. Mấy cái nấm đó còn to hơn bàn tay đàn ông thành niên bình thường, mũ nấm màu xam xám, mặt dưới mũ nấm lại loáng thoáng phát ra ánh sáng.

Sau khi nấm chui ra khỏi đất, có một người tí hon thân thể bé tí, trơn bóng chui ra từ trong phiến nấm, rơi xuống lá thông, người tí hon kia thoạt nhìn còn chưa lớn bằng móng tay người bình thường, sau lưng xòe đôi cánh trong suốt hình lá liễu, trong khoảnh khắc chúng mở cánh ra, bào tử phát sáng dính trên đó liền rơi ra không khí, bị gió thổi bay.

Mỗi một cây nấm đều như là một gia tộc nhỏ, các người tí hon đi ra từ trong nhà nấm của mình, đều vác cái mông trần nhanh nhẹn bay đi tìm người tí hon trong nhà nấm khác chơi, bào tử phát sáng chậm rì rì lơ lửng trong không khí, làm công cụ chiếu sáng cho người tí hon, bản thân những người tí hon ấy cũng tự tản ra ánh huỳnh quang màu trắng, một đám cứ như là từ bạch ngọc khắc thành.

"Oa, thượng huyền nguyệt tinh linh…" Thẩm Diệu đứng ở bên cạnh đất trống nhìn một chốc, chợt nhớ tới cảnh đẹp hiếm thấy như vậy hẳn nên gọi Thẩm Diệc Thanh đến xem, dù sao thì Thẩm Diệc Thanh đã biết không ít, biết nhiều một chút biết ít một chút cũng không có gì khác nhau.

Nhưng Thẩm Diệu vừa mới xoay người đi không được mấy bước, liền nhìn thấy phía sau cây rừng lộ ra một luồng sáng đèn pin, ngay sau đó một nhánh cây to bị đẩy ra, lộ ra gương mặt Thẩm Diệc Thanh.

"Sao anh lại ở đây?" Thẩm Diệu lắp bắp kinh hãi.

"Tôi lo lắng một mình em gặp nguy hiểm, " Thẩm Diệc Thanh thấp giọng nói, giống như đứa trẻ làm sai

chuyện cụp mắt xuống, “Cho nên tôi liền lén đi theo.”

Thật là diễn sâu dễ sợ!

“Anh làm vậy nếu có nguy hiểm thì sao, tôi cũng không biết anh ở phía sau, lỡ như có ma vật một hơi ngoạm anh đi mất tôi cũng không kịp cứu anh…” Thẩm Diệu giận hắn tự chủ trương, giọng điệu nói chuyện hơi nâng lên, kết quả liền thấy Thẩm diễn sâu tủi thân quay đầu, đem má phải của mình hoàn toàn bại lộ trong tầm mắt Thẩm Diệu. Hắn bị một chút vết thương nhỏ, trên má phải có một vết đỏ nhỏ xíu nhợt nhạt, như là bị nhánh cây quẹt.

Nhưng trên thực tế, đó là kraken tâm cơ dùng răng bén trong giác hút xúc tu của mình cố ý rạch ra, để dựng lên cảm giác là mình bị thương vì yêu!

“Ặc…” Đầy ắp lời nói của Thẩm Diệu bị khổ nhục kế chặn lại, không chỉ nguôi giận ngay tắp lự mà lại còn có chút áy náy!

Trong lòng Thẩm Diệc Thanh he he cười trộm, giọng điệu dịu dàng lại khổ sở tỏ vẻ nhường nhịn: “Tôi sai rồi, em đừng nóng giận.”

“Không sai không sai, anh cũng lo lắng tôi thôi, tôi xem mặt anh nào.” Thẩm Diệu một giây hóa thân thỏ trắng nhỏ, chạy tới nương theo ánh đèn pin của Thẩm Diệc Thanh nhìn má phải hắn, giọng mềm mềm hỏi, “Sao ra vầy?”

Thẩm Diệc Thanh liếc mắt nhìn cậu, nói rằng: “Nhánh cây quẹt, không có gì.”

Thẩm Diệu chu môi, nhẹ nhàng thổi thổi vết đỏ, dòng khí nhẹ nhàng lướt qua làn da cần được an ủi, Thẩm Diệc Thanh chậm rãi mở to hai mắt, sau vài giây tĩnh lặng, hắn quay đầu nhìn Thẩm Diệu, mắt lộ ra vẻ kiên định: “Nói đau đau bay bay đi.”

Thẩm Diệu: “…”

Thẩm Diệu buồn cười: “Anh mấy tuổi?”

Thẩm Diệc Thanh tác động đến khóe miệng, cưỡng ép chúng nó đừng trề ra: “Chọc em chơi thôi.”

Thẩm Diệu nâng mắt nhìn hắn, hai người đối diện một chốc, Thẩm Diệu mỉm cười, lại thật sự chu môi nhẹ nhàng thổi một hơi trên vết đỏ kia, sau đó dùng giọng điệu dỗ con nít dịu dàng nói: “Đau đau bay bay.”

Kraken bảo bảo màu xám nấp ở sau vỏ bọc Thẩm Diệc Thanh hình người phút chốc biến thành hồng nhạt, trong lòng ục ục ục nổi lên bong bóng hình trái tim.

Nhiều năm như vậy, rốt cuộc kraken bảo bảo lại nghe được những lời này.

Kraken ba ba chỉ thích gào thét, một chút cũng không dễ nghe…

Thẩm Diệc Thanh cúi đầu, muốn thuận thế hôn Thẩm Diệu, nhưng Thẩm Diệu lại trùng hợp xoay người đi, cậu nắm chặt cổ tay Thẩm Diệc Thanh nói: "Tắt đèn pin đi, cho anh xem cái này đẹp nè."

Thẩm Diệc Thanh tắt đi đèn pin, để Thẩm Diệu dắt mình đi vào mảnh đất trống trong rừng.

Các người tí hon cánh dài xuyên qua xuyên lại chơi đùa trong cơn mưa bào tử phát sáng, họ trò chuyện với nhau, nhưng tốc độ nói cực nhanh vả lại âm thanh cực nhỏ, vào tai nhân loại giống như côn trùng kêu o o. Bào tử mang theo quầng sáng nhàn nhạt cực nhẹ, chúng nó theo không khí lơ lửng quanh quẩn, một trận gió hơi rõ ràng phất qua liền thổi chúng tung bay trên diện rộng, như mưa sao sa rơi xuống chỗ thẳm sâu của rừng rậm, chỉ còn lại từng đường quỹ đạo sáng lóe.

"Đẹp quá… đây là cái gì?" Thẩm Diệc Thanh hỏi, vươn tay bắt giữ bào tử phát sáng, nhưng điểm sáng kia di chuyển tán loạn theo làn gió do tay hắn phất qua, khó bắt giống như đang chơi trốn tìm với nhân loại.

Thật ra thì Thẩm Diệc Thanh tự nhiên biết trước mắt là gì, hơn nữa rừng nấm này chính là hắn che chở, trước đây từng có vài ma vật nhỏ cứ đến đây trộm nấm ăn, kết quả một đám đều bị Thẩm Diệc Thanh bắt lấy ăn sạch, dần dà liền không có ma vật nhỏ nào dám có ý đồ với số nấm này nữa. Còn nguyên nhân bảo vệ đám nấm, không có gì khác, chẳng qua là Thẩm Diệc Thanh cảm thấy cảnh sắc này cực đẹp, không muốn nó biến mất mà thôi.

Thẩm Diệu không rõ chân tướng giải thích: "Tên rất nhiều, có điều tôi quen gọi chúng là thượng huyền nguyệt tinh linh, bởi vì chúng chỉ đi ra vào đêm trăng bán nguyệt đầu tháng*, chúng ký sinh trong loại nấm này, dựa vào việc ăn các bào tử phát sáng đó để sống."

**Bán nguyệt đầu tháng (trăng thượng huyền): xuất hiện vào đầu tháng, nhìn thấy được 50% mặt trăng.*

Hai người giống hệt như mấy đứa con nít ngồi xổm bên ổ kiến ngắm kiến, cũng ngồi xổm bên một đám nấm mọc thành quần thể, rừng nấm này thoạt nhìn như là một đại gia tộc do rất nhiều gia đình nhỏ gộp lại, các thượng huyền nguyệt tinh linh tay nâng bào tử phát sáng ăn từng ngụm từng ngụm, hoặc là tốc độ nhanh chóng nói chuyện với nhau, hoặc là giao nhau bay múa trên không trung, thoạt nhìn hệt như bữa tiệc party lớn.

"Bọn họ đang làm gì?" Thẩm Diệc Thanh biết rõ còn hỏi.

"Hưm… chỉ là đi ra chơi một chút thôi." Mặt Thẩm Diệu nong nóng, "Đã ở trong nhà buồn một tháng rồi mà."

Thẩm Diệc Thanh mờ ám liếc cậu, nói: "Ồ."

Thẩm Diệu càng không được tự nhiên, nói tránh đi: "Kể anh nghe chuyện này, đừng nói với người khác. Trước đây có người không cẩn thận ăn nhầm loại nấm này, hắn ăn xong, những tiểu tinh linh đó không có nhà, liền quấn lấy hắn tính sổ, bay tới bay lui trước mắt hắn, dọa hắn ức hiếp hắn. Hắn tưởng mình ngộ độc thức ăn xuất hiện ảo giác, chạy đến bệnh viện khám. Nhưng hắn vừa ra khỏi cửa thì những tiểu tinh linh đó liền trốn đi, cho nên bệnh viện không tra ra được gì, người này trăn trở đi thiệt nhiều bệnh viện kiểm tra đều là kết quả bình thường, cuối cùng thật sự không có biện pháp dứt khoát chạy tới báo cảnh sát, sau khi báo cảnh sát, chuyện này chuyển vào tay bọn tôi, lúc này mới điều tra ra là hắn bị tiểu tinh linh trả thù… cuối cùng chúng tôi tìm cho mấy tiểu tinh linh đó một cái nấm to khác, chứng 'ngộ độc thức ăn' của người kia rốt cuộc cũng trị hết."

Thẩm Diệc Thanh nở nụ cười, nói: "Thật tốt, nếu cuối cùng không tìm được các em, giờ hẳn là hắn đang ở bệnh viện tâm thần rồi."

Thẩm Diệu sâu sắc đồng ý gật đầu: "Đúng, kỳ thật ngẫu nhiên bọn tôi cũng sẽ đến bệnh viện tâm thần vớt người."

Trong bệnh viện tâm thần không nhất định đều là người bệnh tâm thần, có khi còn là người nhìn thấy ma vật.

Thẩm Diệc Thanh cười đến bả vai run rẩy.

Bỗng nhiên, không khí xung quanh bắt đầu trở nên có chút vi diệu, các thượng huyền nguyệt tinh linh vốn còn đang ăn uống nói cười dần dần dừng chuyện đang làm, tốp năm tốp ba hôn nhau, những tiếng chụt, chụt rất nhỏ liên tiếp vang lên, nghe vào cực kỳ ấy ấy!

Thẩm Diệu nghe mà da mặt nóng rực, vội nói: "Cái đó, xem cũng tạm rồi, chúng ta xuống núi đi."

"Tôi còn chưa nhìn đủ." Thẩm Diệc Thanh đè Thẩm Diệu muốn đứng dậy, ngậm cười hỏi, "Bọn họ làm gì vậy, sao đều hôn nhau thế?"

Thẩm Diệu: "…"

Kỳ thật vào đêm trăng bán nguyệt đầu tháng, sở dĩ nhóm tiểu tinh linh chạy ra khỏi nấm, chính là để kéo dài chủng tộc. Vào đêm bán nguyệt đầu tháng, nhóm tiểu tinh linh sẽ mở tiệc cuồng hoan trước, chờ chơi đã đời, mấy cậu trai cô gái quen thuộc với nhau rồi, liền bắt đầu… sinh sản đời sau tập thể.

Thẩm Diệu đang cân nhắc giải thích thế nào cho đỡ xấu hổ, Thẩm Diệc Thanh lại im hơi lặng tiếng tựa sát vào. Một trận gió đêm từ trời cao thổi xuống cuốn lên một đám bào tử phát sáng, thổi chúng qua khe hở giữa hai người, trước mặt hai người chảy xuôi một dòng sông ánh sáng dìu dịu, có bọt sóng lóng lánh đậu lên mặt hai người. Trên rèm mi Thẩm Diệu treo hai đốm sao nhỏ vụn, cậu đang muốn đưa tay phất đi, cổ tay giữa không trung lại bị Thẩm Diệc Thanh cầm lấy. Thẩm Diệu há miệng, một chữ cũng chưa kịp nói ra, Thẩm Diệc Thanh đã hơi hơi nghiêng đầu, mềm nhẹ hôn lên môi cậu.

Thẩm Diệu vốn đang ngồi xổm trên đất hoảng hốt lắc người một phát, ngồi bẹp dưới đất, Thẩm Diệc Thanh cũng sửa thành nửa ngồi nửa quỳ, một tay đè lại sau gáy Thẩm Diệu, không cho cậu có nửa phần kháng cự lùi bước. Thẩm Diệu thẹn thùng né hai cái, thấy trốn không thoát, liền ngoan ngoãn mặc Thẩm Diệc Thanh hôn, khớp hàm cắn chặt của cậu chậm rãi buông ra, đầu lưỡi mềm mại cẩn thận vụng về ló ra một chút, vừa mới đụng chạm đến Thẩm Diệc Thanh liền kinh hoàng rụt về. Trái lại, Thẩm Diệc Thanh mơ ước Thẩm Diệu đã lâu, mặc dù kỹ thuật hôn không tốt, nhưng trong lòng đã sắp bùng nổ, phen này cuối cùng cũng nếm được một chút ngon ngọt, tự nhiên là không thừa một chút rụt rè, đầu lưỡi cạy mở phòng tuyến của Thẩm Diệu, mưa rền gió dữ đoạt lấy lãnh địa bên trong, mà trong mắt gà tơ không có kinh nghiệm, ngây ngô e lệ như Thẩm Diệu, thế công chủ động lại hung mãnh của Thẩm Diệc Thanh chính là dấu hiệu "rất biết hôn", dù sao thì bản thân cậu chỉ biết ngây ngốc vận dụng đầu lưỡi đụng đụng Thẩm Diệc Thanh thôi.

Cả người Thẩm Diệu nhẹ nhàng như lướt trên mây, trong lòng ngoại trừ ngọt ngào che trời lấp đất thì còn có một chút chua chua: tên trăng hoa này, kỹ thuật hôn quả nhiên rất tốt mà…

Một nụ hôn kết thúc, ngực Thẩm Diệu hơi phập phồng, khẽ thở gấp rũ mi xuống, đang muốn nói chút gì đó, Thẩm Diệc Thanh lại xoạt cái đứng dậy, bước đi như bay vọt vào trong rừng cây tối đen cách đó vài bước.

"… Từ từ!" Thẩm Diệu trợn mắt há mồm, vội chạy đuổi theo.

Hôn xong bỏ chạy là có ý gì hả!?

Hết chương 30

Xúc ca: kích động đến biến hình rồi chạy mau!!! QAQ

31. Chương 31: Anh Đừng Đột Nhiên Giả Vờ Ngây Thơ

Thẩm Diệc Thanh bởi vì quá mức hưng phấn mà không khống chế được ngoại hình, chui vào trong rừng cây nhỏ, bóng dáng phút chốc biến mất trong đêm, Thẩm Diệu bật đèn pin đuổi theo, cao giọng hô: "Thẩm Diệc Thanh, anh chạy cái gì!"

Thẩm Diệc Thanh kích động đến mất hết hình người, để không căng rách quần áo đành phải vừa chạy vừa cởi quần áo, thoạt nhìn hệt như một tên biến thái! Thẩm Diệu thì cầm đèn pin liều mạng chiếu về phía trước, nhưng Thẩm Diệc Thanh chạy trốn quá nhanh vả lại cây cối quá dày, cho nên Thẩm Diệu cũng nhìn không rõ, chỉ mơ hồ cảm thấy động tác của bóng người phía trước thực quỷ dị.

Động tác của Thẩm Diệc Thanh hơi khựng lại, lấy tốc độ tay vô cùng sét đánh cởi quần, xong liền như tia chớp tiếp tục chạy trốn, tua giao phối rốt cuộc được giải phóng khỏi hết thảy trói buộc vô cùng nghênh ngang đón gió tung bay!

Ánh mắt Thẩm Diệu sắc bén bắt giữ được động tác khựng lại cộng khom người của Thẩm Diệc Thanh, miệng lập tức há to như có thể nhét vào cả một tua giao phối!

Thẩm Diệu: "…"

Mình điên rồi sao? Sao mình cảm thấy nam thần của mình mới nãy dường như vừa chạy vừa cởi quần!?

Thẩm Diệu dùng sức xoa xoa mắt đồng thời giơ cao đèn pin muốn nhìn rõ ràng, nhưng tốc độ chạy của Thẩm Diệc Thanh quả thực nhanh như lừa hoang thoát cương, tích tắc đã chạy ra khỏi phạm vi tầm mắt Thẩm Diệu và bỏ đi món quần áo cuối cùng trên người! Kraken bảo bảo tức khắc hóa ra nguyên hình giơ cao quần áo giày vớ của mình, quơ xúc tu chạy như điên trong rừng rậm tối đen! Xúc tu dưới thân gần như hóa thành tàn ảnh!

Bởi vì quá kích động, cả người kraken bảo bảo hóa thành nguyên hình đều biến thành màu hồng, thoạt nhìn giống như là bị chưng chín, Thẩm Diệc Thanh chạy một chốc, đầu óc dần dần tỉnh táo, ý thức được chạy quá nhanh quá kéo dài sẽ có vẻ rất phi nhân loại, vì thế hắn mãnh liệt phanh xúc tu lại đứng yên trong bóng đêm.

Lúc này thế mà hắn còn không quên nỗ lực duy trì giọng nói gợi cảm từ tính, nâng giọng hô: "Diệu Diệu, em đứng ở đó đừng cử động."

Thẩm Diệu sắp sốt ruột điên lên, nghe vậy cũng đành phải đứng lại, nhìn nơi mà đèn pin không chiếu đến được ở phía trước, lớn tiếng hỏi: "Thẩm Diệc Thanh anh xảy ra chuyện gì đó?"

Thẩm Diệc Thanh ở trong bóng đêm điên cuồng vứt xúc tu, dịu dàng nói: "Diệu Diệu."

Mặt Thẩm Diệu đỏ lên: "Tôi đang nghe… vì sao anh lại chạy?"

Thẩm Diệc Thanh đâm tua giao phối xuyên qua thân cây, đồng thời điều chỉnh dây thanh quản làm cho giọng mình có vẻ khàn khàn: "Em thật sự quá đáng yêu, vừa nãy tôi khó kiềm lòng nổi, sợ mình sẽ nhịn không được làm ra một vài chuyện quá đáng với em…"

"Anh đừng đánh vào cây, coi chừng tay." Thẩm Diệu vội chặn lại, lại nhỏ giọng biết rõ còn hỏi: "Chuyện gì quá đáng…"

Thẩm Diệc Thanh thẹn thùng dùng xúc tu bao quanh đầu, trong bóng đêm hệt như con lật đật màu hồng hưng phấn lắc tới lắc lui, giọng điệu vừa trầm thấp vừa từ tính: "A, em nói xem?"

Thẩm Diệu mềm mại đáp: "Ồ, tôi biết rồi."

Dừng một chút, Thẩm Diệu hỏi: "Lại nói… mới nãy hình như tôi thấy anh vừa chạy vừa cởi quần."

Thẩm Diệc Thanh sợ tới mức giật nảy mình, cả viên bạch tuộc chiên tức khắc từ màu hồng biến thành màu trắng.

Màu trắng có nghĩa là kraken bảo bảo sợ hãi, ở dưới đáy biển mỗi lần bị ba ba đánh ót bởi vì làm sai chuyện, kraken bảo bảo đều biến thành màu trắng như vậy.

Đúng vậy, kraken bảo bảo không có cái bộ phận như mông, nên khi phụ huynh trừng phạt con trẻ thì tự nhiên cũng không có mông gì để đánh, đành phải đánh ót.

Thẩm Diệc Thanh trắng bệch: "Em nhìn lầm rồi."

Thẩm Diệu dây dưa không bỏ: "Nhưng mà tôi thấy anh khom lưng, còn ngừng một chút…"

Thẩm Diệc Thanh xấu hổ đến phát xanh: "Tôi bị vấp rễ cây, thiếu chút nữa ngã, liền khom lưng đỡ chân."

Cái thứ như ký ức thật sự không dựa dẫm được, Thẩm Diệu nghe hắn nói như vậy, cảnh tượng vốn dĩ đã mơ hồ trong trí nhớ lập tức thay đổi bộ dáng, cậu càng hồi tưởng càng cảm thấy Thẩm Diệc Thanh giải thích có lý.

Huống hồ Thẩm Diệc Thanh căn bản không có lý do vừa chạy vừa cởi quần, Thẩm Diệu nghĩ.

Trong rừng cây yên tĩnh một chốc, Thẩm Diệu nhẹ giọng hỏi: "Chuyện đó, anh từng có bao nhiêu bạn trai, có thể nói thật cho tôi biết không?"

Thẩm Diệc Thanh tẩy sạch hiềm nghi một cách kỳ tích, màu sắc hết trắng bệch, cảm giác hưng phấn mãnh liệt mà nụ hôn đầu tiên mang đến cũng dần dần biến mất, Thẩm Diệc Thanh biến trở về hình người, vừa mặc quần áo trong bóng đêm, vừa trả lời vấn đề của Thẩm Diệu: "Em là người đầu tiên."

"Tôi còn chưa đáp ứng anh đâu." Thẩm Diệu bĩu môi, đá bay hòn đá nhỏ bên chân, "Anh không thành thật như vậy, một câu nói thật cũng không có."

Thẩm Diệc Thanh bất đắc dĩ: "Tôi thật sự chưa từng yêu đương, cũng chưa từng thích ai ngoài em."

Lúc trước Giang Mộc Khê nhìn hắn cô độc, giới thiệu với hắn một ít ma vật thủy tộc, nhưng đều bị Thẩm Diệc Thanh cự tuyệt.

Giang Mộc Khê tận tình khuyên bảo: "Ông cũng trưởng thành rồi, tìm một chỗ trước đi."

Thẩm Diệc Thanh ôm một cục vải bông rách rách nát nát, vẻ mặt bướng bỉnh: "Tui vẫn còn là kraken bảo bảo, không muốn yêu đương."

Giang Mộc Khê: “Ông là bảo bảo cái rắm!”

Thẩm Diệc Thanh nhíu mày: “…”

Bảo bảo cái rắm nghe thôi cũng thấy rất thối rồi.

Giang Mộc Khê: “Mấy người tui giới thiệu cho ông điều kiện đều rất tốt, ông có gì không hài lòng hả?”

Thẩm Diệc Thanh đến từ biển rộng: “Trên người họ có mùi hải sản, tanh.”

Giang Mộc Khê: “…”

Giang Mộc Khê lấy xúc tu chọt chọt con thú bông rách trong ngực Thẩm Diệc Thanh, nói: “Ông còn ôm cái thứ rách nát này, còn chưa từ bỏ ý định à?”

Vẻ mặt Thẩm Diệc Thanh lãnh khốc: “Đây là thỏ bông Diệu Diệu tặng tui, tín vật đính ước của tụi tui.”

Tuy rằng thỏ tiên sinh ngâm dưới biển rất nhiều năm, đã sớm chẳng ra hình dạng.

Giang Mộc Khê thở dài: “Ông lại tìm không thấy người.”

Thẩm Diệc Thanh tức giận xoay người dùng phần lưng đối diện Giang Mộc Khê.

Hắn đích thật là tìm không thấy người, sau khi hắn lên bờ thậm chí còn lợi dụng năng lực biến hình của mình ngụy trang thành cảnh sát, lợi dụng mạng công an tìm kiếm người tên là Thẩm Diệu, trùng tên thì cũng có, nhưng mà sau khi lần lượt kiểm tra thì Thẩm Diệc Thanh phát hiện tất cả họ đều không phải là Thẩm Diệu năm đó sống nương tựa lẫn nhau với mình trong phòng thí nghiệm.

Mà càng tìm không thấy, Thẩm Diệc Thanh lại càng không bỏ xuống được.

Thẩm Diệu cực kỳ không vui: “Dù anh thừa nhận anh từng quen rất nhiều bạn trai, tôi cũng sẽ không ghen đâu, tôi chỉ muốn có chút hiểu biết trong lòng thôi, anh đừng gạt tôi.”

Thẩm Diệc Thanh một mực chắc chắn: “Thật sự không có.”

Thẩm Diệu: “Không có bạn trai chính thức, nhưng mà mờ ám chung quy vẫn có chứ?”

“Cũng không có.” Thẩm Diệc Thanh oan đến độ tháng sáu tuyết bay, “Vừa rồi là nụ hôn đầu tiên của tôi.”

Thẩm Diệu như đinh đóng cột: “Không có khả năng.”

Thẩm Diệc Thanh dở khóc dở cười: “…”

Thẩm Diệu phồng má: “Anh ưu tú như thế, làm sao có thể, người thích anh khẳng định rất nhiều rất nhiều, hơn nữa anh biết thả thính như vậy, không giống như một chút kinh nghiệm cũng không có.”

Thẩm Diệc Thanh thành khẩn nói: “Mấy biện pháp thả thính em đều là tôi học được từ trên mạng, để theo đuổi em.”

Thẩm Diệu cười lạnh: “À, à.”

Kraken bảo bảo tủi thân đến mí mắt cụp cả xuống: “Em không đáp ứng tôi à?”

Thẩm Diệu do dự một chút, vẫn không dám ở bên Thẩm Diệc Thanh qua loa như vậy, vì thế nói: “Anh để tôi suy xét một đoạn thời gian nhé.”

Thẩm Diệc Thanh thật cẩn thận xác nhận: “Trong khoảng thời gian em suy xét, tôi có thể hôn em không?”

Thẩm Diệu: “… Anh đừng có đột nhiên giả vờ ngây thơ, tôi lại không ngốc.”

Thẩm Diệc Thanh: “…”

Thôi, dù sao thì hôn xong liền không khống chế được, không bằng trước hết đừng hôn, đợi hỏi Giang Mộc Khê xem có biện pháp giải quyết hay không đã.

Thẩm Diệc Thanh mặc đồ cho nửa người trên đàng hoàng, lại tìm khắp không thấy quần lót.

Chắc là vừa nãy giơ quần áo chạy như điên không cẩn thận bị móc trên cành cây nào rồi.

Thẩm Diệc Thanh bất đắc dĩ, đành phải mặc quần vào, sau khi ăn mặc chỉnh tề liền vòng ra từ sau thân cây.

Hết chương 31

Xúc ca: quần lót tui đâu rồi… QAQ

Đáp: vướng trên cây, lần sau Diệu Diệu đến tuần núi sẽ nhìn thấy, còn hoài nghi nói: “Tên biến thái nào

vắt quần lót ở đây, ọe…”

32. Chương 32: Cô Bé Lọ Lem Mang Giày Thủy Tinh

Hai người đứng đối diện, Thẩm Diệu nhớ tới chuyện vừa rồi, thoáng nhìn Thẩm Diệc Thanh liền ngại ngùng một trận, theo bản năng rũ mắt dùng ngón tay vuốt đôi môi từng bị hôn, lúc cậu nâng mắt lên, phát hiện Thẩm Diệc Thanh cũng đang vuốt ve môi của mình, giống như cũng đang nhớ lại.

Hai người đối diện một chốc, đồng loạt đỏ mặt.

Gió núi gào thét mà đến, cuốn lá vàng rơi đầy đất.

Thẩm Diệc Thanh chỉ mặc quần ngoài, mông bị gió thổi lạnh lẽo, đánh vỡ sự yên lặng nói: “Tiếp tục tìm người sói sao, hay là về nhà?”

Thẩm Diệu không muốn dẫn theo Thẩm Diệc Thanh tìm người sói, đành phải nói: “Hôm nay về nhà trước đi.”

Thẩm Diệc Thanh đáp ứng, Thẩm Diệu qua về rừng nấm tìm balo bỏ ở đó, các thượng huyền nguyệt tinh linh mở party đã bắt đầu tụm năm tụm ba ấy ấy, tình cảnh hết sức khó coi, Thẩm Diệu không dám nhìn nhiều, nhặt balo lên bước đi, cùng với Thẩm Diệc Thanh một trước một sau dọc theo đường nhỏ xuống núi.

Thẩm Diệu không yên lòng đi ở phía sau, bắt đầu sửa sang lại chuyện phát sinh đêm nay.

Nếu không khống chế được mình, tránh ra vài bước không phải được rồi sao, có cần phải thoát thân cứ như chạy trốn vậy không, còn đấm lên thân cây… Thẩm Diệu nghĩ thế nào cũng cảm thấy biểu hiện của Thẩm Diệc Thanh có chút khác thường, nhưng cậu nghĩ trái nghĩ phải cũng nghĩ không ra giải thích nào hợp lý hơn “nghệ thuật gia diễn sâu”, đành phải thôi.

Bởi vì vừa đi vừa nghĩ ngợi, Thẩm Diệu đi đi liền bước hụt, mất thăng bằng ngã trên lưng Thẩm Diệc Thanh, ai nha kêu nhỏ một tiếng.

Thẩm Diệc Thanh hạnh phúc ôm chặt lấy cậu, nói: “Cẩn thận một chút.”

“Ưm.” Thẩm Diệu nhẹ nhàng đẩy ngực hắn, “Anh có thể buông ra rồi.”

Thẩm Diệc Thanh lưu luyến, thâm tình ôm Thẩm Diệu ba giây đồng hồ mới buông ra, lập tức bá đạo nắm lấy một bàn tay Thẩm Diệu, dịu dàng nói: “Để tôi dắt em.” Nói xong, còn nhận lấy balo trên vai Thẩm Diệu, nói rằng: “Đồ cũng để tôi đeo đi.”

Trong lòng Thẩm Diệu dâng lên một loại cảm giác được cưng chiều, mặt đỏ tai hồng nắm tay Thẩm Diệc Thanh, trong tích tắc bọn họ mười ngón đan xen, rừng cây dưới ánh trăng trút đi bộ mặt khủng bố hắc ám, trở nên thần bí mà lãng mạn, ánh trăng như sương, lăn tăn chiếu gợn, trong không khí tràn ngập cảm giác kỳ diệu, cứ như ngay giây tiếp theo sau gốc cây sẽ xuất hiện một con kỳ lân màu bạc.

Thật tốt, trong lòng Thẩm Diệu nổi bong bóng hồng nhạt, không kiềm lòng nổi mà ảo tưởng, nếu thật sự là đang yêu đương với Thẩm Diệc Thanh thì tốt rồi, đáng tiếc Thẩm Diệc Thanh nói chuyện quá không thành thật.

Thẩm Diệu không sợ bị vứt, nhưng cậu sợ bị đùa giỡn.

Hai người trở về nhà, tay phải Thẩm Diệc Thanh nắm tay Thẩm Diệu, không nỡ buông ra, tay trái lấy một tư thế rất không tự nhiên vói vào túi quần bên phải moi chìa khóa mở cửa. Sau khi đi vào nhà mở đèn lên, Thẩm Diệu đỏ mặt buông tay Thẩm Diệc Thanh ra đi về phòng của mình, Thẩm Diệc Thanh cũng trở về phòng mình liên hệ Giang Mộc Khê, tóm tắt chuyện phát sinh hôm nay trên wechat đồng thời cũng hỏi phương pháp giải quyết.

Giang Mộc Khê: "Giờ tui đang cười như cái suối phun nè, đây đều là lỗi của ông đó."

Thẩm Diệc Thanh: "…"

Giang Mộc Khê: "Ha ha ha ha ha hôn xong bỏ chạy thế mà cậu ta không đánh chết đồ thiểu năng ông!"

Thẩm Diệc Thanh: "…"

Giang Mộc Khê: "Chậc, không nên cười ở trên giường, nệm ướt hết rồi."

Thẩm Diệc Thanh phẫn nộ: "Ông cười nữa đi, lần sau gặp mặt tui liền một hơi nuốt ông! Đến tột cùng ông có biện pháp nào giải quyết vấn đề không khống chế được ngoại hình lúc cảm xúc phấn khởi của tui không?"

Kỳ thật sứa rất khó ăn, tựa như ngậm một họng nước muối, Thẩm Diệc Thanh tuyệt đối không thích ăn.

Hơn nữa sau khi ăn rồi còn mắc tiểu đi WC!

Tựa như nhân loại ăn dưa hấu vậy.

Giang Mộc Khê: "Có biện pháp, ngoại hình không khống chế được xét đến cùng là bởi vì cường độ ma lực của ông không đủ, không áp chế nổi bản thể dưới trạng thái phấn khởi, trong chợ đêm phi nhân loại hiện giờ có một loại thuốc tăng cường ma lực, có thể khiến ma lực của ông càng lớn, càng mạnh, càng kéo dài."

Thẩm Diệc Thanh: “Nghe thật hạ lưu.”

Giang Mộc Khê: “…”

Thẩm Diệc Thanh: “Hiệu quả của loại thuốc tăng cường ma lực này có thể duy trì bao lâu?”

Giang Mộc Khê: “Dùng một lần ước chừng có thể duy trì ba tiếng, khuyết điểm là qua thời gian hiệu lực thì sẽ phản phệ, ma lực giảm tới điểm thấp nhất, thời gian phản phệ cũng là ba tiếng, trong ba tiếng phản phệ ông duy trì hình người hẳn là sẽ cực kỳ gian nan, thậm chí căn bản là không thể duy trì.”

Thẩm Diệc Thanh hiểu rõ: “Hiểu, ba tiếng sau khi uống thuốc tui phải ẩn trốn, không thì sẽ hiện nguyên hình.”

Giang Mộc Khê: “Đúng.”

Thẩm Diệc Thanh tự tiện thêm diễn cho mình, cảm thán nói: “Nghe cứ như cô bé Lọ Lem mang giày thủy tinh, phải chạy trốn lúc 12 giờ ma pháp giải trừ, nếu không sẽ biến về bộ dáng vốn có.”

Giang Mộc Khê không đáp lời này, chỉ nói: “… Nếu ông cần tui có thể mua giúp, một ống thuốc tăng cường ma lực đưa tui một rương tiền vàng Tây Ban Nha là được.”

Thẩm Diệc Thanh: “Tui mơ hồ cảm thấy ông đang chặt chém tui.”

Giang Mộc Khê vô liêm sỉ thừa nhận: “Không sai, bởi vì ông không biết chợ đêm ở đâu.”

Đây là bởi vì gia giáo của kraken bảo bảo vô cùng nghiêm khắc, đám hải quái xấu, phẩm hạnh có tỳ vết đều bị kraken ba ba chặn lại ngoài rãnh biển, không cho bọn họ chơi với bé kraken nhà mình, cho nên ngoại trừ sứa tâm cơ rất biết cách giả làm hải quái tốt trước mặt phụ huynh, thì Thẩm Diệc Thanh không có bạn bè gì, tự nhiên cũng không biết chợ đêm ở đâu.

Vì thế Thẩm Diệc Thanh bảo Giang Mộc Khê mua giúp mình một rương thuốc tăng cường ma lực.

Dù sao thì tiền vàng của Thẩm Diệc Thanh nhiều đến độ xài không hết, chất ở nhà còn ngại chiếm chỗ!

Vài ngày qua đi, lại đến thứ sáu.

Mấy hôm nay mỗi ngày Thẩm Diệu đều tan tầm trở về liền đi tuần núi, nhưng người sói chưa từng xuất hiện nữa, sự kiện duy nhất miễn cưỡng gọi là không bình thường trong mấy ngày nay chính là trên ngọn một cây đại thụ trong núi treo một cái quần lót nam kiểu dáng rất sexy, lúc Thẩm Diệu phát hiện, cái quần lót kia đang đón gió phấp phới trong gió thu, giống như một lá cờ. Có điều cái đó không có liên quan gì tới

người sói, nhiều lắm chỉ có thể nói quanh đây có một tên biến thái thôi.

Thẩm Diệu có chút rối rắm, lâu như vậy rồi mà người sói cũng không xuất hiện, thuyết minh có khả năng ngày đó chỉ là ngoài ý muốn, có lẽ hắn ta đã sớm rời khỏi khu vực này, còn tìm nữa không có ý nghĩa gì, nhưng Thẩm Diệu lại có chút không nỡ rời khỏi nhà Thẩm Diệc Thanh, Thẩm Diệc Thanh thật sự quá tốt với cậu, vừa dịu dàng vừa săn sóc, cẩn thận quan tâm và cưng chiều khiến Thẩm Diệu cảm giác mình giống như đang nằm mơ.

Thẩm Diệu đang rối rắm, giờ tan tầm đã đến.

Cậu mặc áo khoác vào, buộc khăn choàng, một chân mới vừa ra khỏi cửa văn phòng, liền nghe thấy cách đó không xa truyền đến một tiếng ầm vang trầm đục, còn kèm theo tiếng thủy tinh vỡ vụn, gần như là đồng thời, tiếng cảnh báo chói tai nhét đầy cả tòa cao ốc văn phòng, vài giây sau giọng Tưởng Trạch gào thét truyền ra từ trong loa: "Toàn thể đội viên chú ý! Cửa bắc viện nghiên cứu bị ma vật long tộc tập kích! Toàn thể đội viên lập tức chuẩn bị bắt đầu hành động, trong vòng hai phút phải mang theo vũ khí chạy tới hiện trường! Lặp lại một lần…"

Long tộc tập kích! Các thợ săn ma vốn dĩ đều đã chuẩn bị tan tầm sôi nổi bắt đầu hành động, Thẩm Diệu ném đi balo mới vừa đeo lên lưng để giảm bớt phụ trọng, chạy tới kho vũ khí ở góc đông cao ốc. Ma vật long tộc có phòng ngự vật lý cực cao vả lại miễn dịch với phấn trừ ma, đối phó long tộc nhất định phải dùng vũ khí đặc biệt… nhưng đây cũng chỉ là lý luận suông, số lượng long tộc cực độ thưa thớt, Thẩm Diệu sống đến lớn vậy rồi cũng chỉ từng gặp ma vật long tộc trong sách với hình ảnh tư liệu mà thôi, còn chưa từng gặp ngoài đời đâu.

Lúc Thẩm Diệu chạy tới kho vũ khí, vài dồng đội đã lấy xong vũ khí chạy ra ngoài, Thẩm Diệu cũng vọt vào đoạt một thanh đao —— bởi vì thợ săn ma đã lâu lắm không đối phó với long tộc, cho nên vũ khí chuyên liệp sát long tộc thiếu đổi mới giữ gìn trong thời gian dài, căn bản không đủ chia cho nhiều thợ săn ma như vậy, Thẩm Diệu ướm ướm thanh đao trong tay, bước nhanh chạy ra khỏi kho vũ khí, lúc xuống lầu, Thẩm Diệu xuyên qua cửa sổ hành lang thoáng nhìn cửa bắc viện nghiên cứu đã bị phá thành một cái lỗ to tối như mực, trong lỗ bốc ra cuồn cuộn khói đặc, các nghiên cứu viên mặc blouse trắng thét chói tai ôm đầu lao ra từ bên trong, như ruồi bọ không đầu tán loạn xung quanh.

"Grào ——" một tiếng rồng ngâm bi phẫn từ không trung truyền đến.

Chẳng biết tại sao, Thẩm Diệu đang chạy tốc độ cao cảm thấy trong tiếng gào thét này có loại cảm giác quen thuộc khó hiểu.

"Tổ trưởng hậu cần đâu!" Trong loa phát thanh không chỗ nào không có, một lần nữa truyền ra tiếng hô của Tưởng Trạch, "Mẹ nó con rồng kia vừa rồi trực tiếp bay từ trên trời lại đây, người chứng kiến rất nhiều! Tổ trưởng tổ hậu cần lập tức tới phòng làm việc của tôi báo danh! Tôi đếm tới một! Mười…"

Tổ trưởng hậu cần xách quần tông cửa xông ra từ WC lầu một, suýt nữa đụng vào Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu: "…"

Lúc người chứng kiến ma vật ít thì thợ săn ma thường tự mình xử lý, nhưng khi có quá nhiều người chứng kiến thì phải nhờ vào tổ hậu cần thu dọn cục diện rối rắm, căn cứ vào mức độ nghiêm trọng của việc tiết lộ tin tức ma vật, có lẽ tổ hậu cần sẽ phái tổ viên xóa ký ức của người chứng kiến, lên mạng phong tỏa tin tức, hoặc là đưa chuyên gia ra nói hươu nói vượn. Khi xử lý một vài sự kiện ma vật có ảnh hưởng lớn đến xã hội, khó có thể lừa dối qua cửa, thậm chí hậu cần còn lấy công làm tư, đặc biệt làm riêng một chương trình TV phát sóng công khai, nửa phần trước của series chương trình thường nhuộm đẫm tính thần bí, phần sau thì bịa ra các lý do rắm chó không kêu gượng ép giải thích, cố ý chế tạo ra đầy điểm phi logic và trò cười cho dân chúng tìm niềm vui, lái sự kiện ma vật từng phát sinh chân thật theo hướng nhảm nhí.

Hết chương 32

33. Chương 33: Mặc Quần Thu Áo Thu Hôn Mê Trong Gió Thu!

Thẩm Diệu là một trong những đội viên tới hiện trường nhanh nhất, sau cửa bắc bị hủy của viện nghiên cứu là sảnh chính lầu một, lúc này trong sảnh bụi mù cuồn cuộn, khắp nơi là đá vụn gạch vụn, mặc dù bốn phía không nhìn thấy lửa, nhưng Thẩm Diệu vừa rảo bước vào cửa liền cảm thấy một trận sóng nhiệt nóng rực đập vào mặt, hun làn da cậu hơi hơi phát đau.

"Grào ——" phía trước lại là một tiếng rồng ngâm truyền đến.

Long tộc có hai loại trạng thái hình rồng và hình người, dựa theo ghi chép trên sách giáo khoa, mặc dù chỉ số thông minh của long tộc có online, nhưng tính tình phần lớn đều cuồng bạo hung dữ, mà tính tình táo bạo nhất chính là rồng phun lửa, tính cách chủng tộc của họ đã định trước họ khó có thể hòa nhập vào xã hội nhân loại, cho nên trên lịch sử có rất ít ví dụ về long tộc học tập ngôn ngữ nhân loại và tập tục xã hội, chung sống hài hòa với nhân loại, con rồng phun lửa trước mắt ước chừng cũng là một tên không biết nói tiếng người, chỉ không ngừng rống to điên cuồng gào thét, giống như gặp ấm ức tày trời.

Chẳng lẽ là có thân tộc bị lấy làm vật thí nghiệm trong viện nghiên cứu? Đây là phản ứng đầu tiên khi Thẩm Diệu nghe thấy tiếng rồng ngâm, có điều khả năng này nhanh chóng bị cậu phủ định, loại chuyện đó mười mấy hai chục năm trước còn có khả năng phát sinh, nhưng mà cùng với sự tiến bộ hoàn thiện không ngừng của tổ chức thợ săn ma, hiện tại điều lệ chế độ thí nghiệm về ma vật của viện nghiên cứu đã vô cùng nghiêm khắc, lại còn có chuyên gia giám sát. Ma vật cấp cao có trí tuệ, trừ khi tự nguyện nếu không sẽ không trở thành thể thực nghiệm, hơn nữa số ít ma vật cấp cao có trí tuệ tự nguyện phối hợp thí nghiệm cũng phải nhận được vật tư phong phú hoặc chính sách phúc lợi xem như thù lao, loại chuyện cưỡng ép bắt ma vật về làm thí nghiệm đã sớm bị nghiêm cấm. Huống hồ nếu thực sự có long tộc rất hiếm hoi xuất hiện tự nguyện làm thể thực nghiệm, đội viên nòng cốt như Thẩm Diệu khẳng định sẽ được phái đi thăm quan học tập, không thể không biết chuyện.

Một trận gió lạnh từ cửa nam ngoài phòng thổi vào, gào thét lướt qua sảnh chính, thổi tán không ít bụi mù, một con rồng phun lửa chiều cao ba mét có thừa, cánh mở ra vượt qua sáu mét, cả người đỏ rực như dung nham rõ ràng xuất hiện trong tầm mắt Thẩm Diệu. Trong chiến trường tràn ngập khói thuốc súng, dưới đất đã có vài đồng đội nằm ngang dọc, Lưu Thịnh cùng một tổ với Thẩm Diệu đang lén la lén lút nửa quỳ sau một tấm gương sát đất, lộ ra nửa người trên cầm nỏ tiễn trong tay ngắm ngay rồng phun lửa, theo một tiếng vang xé gió, một mũi tên săn rồng chất liệu đặc biệt lập tức phóng bay về phía rồng phun lửa.

Rồng phun lửa khẽ vỗ hai cánh, như dạo bước trên sân vắng lững lờ bay lên, vuốt rồng co lại, mũi tên săn rồng kia liền bay qua sát móng chân nó, phanh một tiếng cắm vào vách tường phía sau. Tránh thoát mũi tên này, đồng thời rồng phun lửa nhanh như tia chớp lướt tới trước mặt Lưu Thịnh, quắp lấy áo Lưu Thịnh ngẩng đầu hung hăng quăng người ra giữa đại sảnh, lập tức há to miệng hút mạnh một hơi, bốn cái răng đánh lửa trên dưới cạch cạch va vào nhau, mắt thấy sắp sửa phun lửa…

"Cẩn thận!" Lúc này đi ngăn cản rồng phun lửa đã không kịp, Thẩm Diệu đành phải chạy nhanh vài bước tới chỗ Lưu Thịnh cách mình gần hơn, thân thể khom xuống chân đạp ra, nương theo quán tính đá Lưu Thịnh ra khỏi phạm vi phun lửa, Lưu Thịnh bị đá đến xoay vòng vòng bay vèo ra, có thể nói là xoắn ốc thăng thiên!

Lưu Thịnh kêu to đập lên trên người đồng đội ở cách đó không xa, cảm giác mông đều bị Thẩm Diệu đá đến lõm vào, vô cùng thảm thương!

Cùng lúc đó, cụm lửa do rồng phun lửa phun ra oành một tiếng nện hết trên người Thẩm Diệu, nửa người trên của Thẩm Diệu hoàn toàn bị nuốt hết, Lưu Thịnh tê tâm liệt phế thét một tiếng, đang muốn nhảy dựng lên liều mạng với con rồng dữ giết đồng đội của mình, Thẩm Diệu lại mang theo lửa lớn đẩy người lăn lông lốc ra khỏi phạm vi phun lửa, nhảy dựng lên, lập tức giống như chó con nhảy ra từ trong nước, vẩy vẩy đốm lửa trên người, quay đầu thoáng nhìn Lưu Thịnh, cười ra một hàng răng trắng, nói: "Ha ha, không sao!"

Bản thân Thẩm Diệu không mất cọng tóc, chỉ là quần áo trên người bị xông đen, kiểu tóc cũng bị thổi loạn, tóc mái hơi dài cũng bị lửa đánh vào bay hết ra phía sau, lộ ra toàn bộ vầng trán trơn bóng, kiểu tóc như vậy càng khiến hai mắt cậu sáng rực như sao, xinh đẹp đến không chịu được.

Nhưng mà Lưu Thịnh không có tâm tư thưởng thức, chỉ phụt một phát phun ra một ngụm máu: "…"

Sớm biết rồng phun lửa phun người không sao hết thì tốt rồi, chịu oan một cước của Thẩm Diệu!

Rồng phun lửa thấy Thẩm Diệu không mất cọng tóc, cũng sửng sốt một chút, sau đó như là muốn thử xem kỹ thuật phun lửa của mình có phải không đủ mạnh hay không, nó quay đầu nhắm ngay tấm gương sát đất, rống một tiếng phun ra một đám lửa to, gương sát đất bị ngọn lửa nuốt hết, chất liệu gỗ bốn phía lập tức hừng hực bốc cháy, phát ra tiếng cháy tạch tạch.

Rồng phun lửa mặt mày mê man: "…"

Kỹ thuật phun lửa rõ ràng tốt lắm mà ta!

"Mọi người vẫn nên cẩn thận đừng để bị phun trúng!" Thẩm Diệu cảm thấy không đúng lắm, mới nãy lúc lửa rồng bốc lên trên người mình, cậu gần như không có cảm giác đau đớn, nóng thì nóng, nhưng nhiệt độ lại hoàn toàn có thể tiếp nhận.

Cậu không dám nói đây là bởi vì lửa rồng không có hiệu quả với đồ vật, hai năm trước có một lần Thẩm

Diệu cùng với đồng đội đi vây bắt một đàn hạt sư thú nguy hiểm, người bị đuôi của hạt sư thú chích phải thì sau khi trở về đều trúng độc, thượng thổ hạ tả, phát sốt, miệng vết thương thối rữa kéo dài không bớt, chỉ mỗi mình Thẩm Diệu bị chích lại không trúng độc, hơn nữa vết thương lấy tốc độ bình thường khỏi hẳn. Lúc ấy viện nghiên cứu từng rút ống máu Thẩm Diệu đi nghiên cứu, phát hiện cậu bẩm sinh tự mang kháng thể với độc tố hạt sư thú, tuy rằng tìm không ra nguyên nhân, nhưng Thẩm Diệu biết tố chất thân thể mình có lẽ không quá giống những người khác.

"Mày có thể nghe hiểu lời của tao không?" Thẩm Diệu nhảy dựng lên, giơ đại đao lên giữa không trung nương theo thế rơi xuống chém về phía rồng phun lửa, đồng thời hiền huệ hỏi, "Mày có gì khó khăn có thể nói ra, chúng ta hòa bình giải quyết không tốt sao?"

Rồng phun lửa vẻ mặt mờ mịt tránh thoát, Thẩm Diệu chém trúng tay vịn cầu thang, chém nứt cả thanh vịn.

Thật sự có thể nói là vô cùng hòa bình!

Rồng phun lửa quay đầu hít mạnh một hơi, lần thứ hai phun về phía Thẩm Diệu, Thẩm Diệu không tránh không né, ngược lại một đao chém tới, chém gãy một cái răng đánh lửa của rồng phun lửa, rồng phun lửa đau đớn rướn cổ lên hít ngược một hơi khí lạnh, lửa chưa phun xong đều rút về trong bụng. Rồng phun lửa bị chính mình đốt nóng đến lăn lộn trên mặt đất, thân thể cao lớn lăn qua lăn lại, suýt nữa nghiền phải mấy thợ săn ma bị thương không thể động đậy dưới đất. May mà lúc này đại đội chạy tới hiện trường, thấy thế lập tức kéo nhóm người bị thương rời khỏi khu vực chiến đấu.

"Ngại quá, trên sách nói đây là chỗ yếu nhất của mày, cơ mà hẳn là có thể dán về mà, mày đừng hoảng hốt." Thẩm Diệu gác đao lên trên vai, xoay người nhặt nửa cái răng kia lên, lần thứ hai hỏi, "Có phải mày nghe hiểu tao nói gì không?"

Rồng phun lửa phát ra một tiếng rống giận kinh thiên động địa, không dám há mồm phun Thẩm Diệu, sợ lại bị cậu gõ rớt nửa cái răng, chẳng qua dù long tộc không phun lửa thì giá trị vũ lực bản thân cũng đã rất cao. Rồng phun lửa không khinh địch nữa, toàn lực ứng phó chiến đấu với những thợ săn ma khác, vũ khí đặc biệt mà nhóm thợ săn ma sử dụng được chế tác ra từ một loại cây quý hiếm mà tinh linh tộc trồng được, tuy là gỗ nhưng tính chất vô cùng cứng cỏi, chuyên nhằm vào long tộc, cho nên khi chiến đấu với long tộc thì loại vũ khí gỗ này thậm chí còn dùng tốt hơn cả súng. Giống như ở trong game dắt đồng đội lăn lộn, trong chiến đấu hiện thực Thẩm Diệu cũng là người cân toàn trường, thù hận của rồng phun lửa cơ bản là đều ở trên người Thẩm Diệu, tình hình chiến đấu giằng co một lúc, rồng phun lửa như là nhớ ra cái gì đó, phe phẩy cánh từ chính giữa chiến đoàn bay lên cao cao, xong lập tức vèo một phát lao xuống dùng vuốt rồng bấu chặt hai tay Thẩm Diệu, mang cậu bay ra khỏi tòa cao ốc sở nghiên cứu!

"Nó muốn khiến cậu ấy ngã chết!" Một đội viên rống to.

Rồng phun lửa dường như thật sự có ý này, vẫy cánh nhanh chóng xoay vòng bay lên, trong tay Thẩm Diệu tuy có vũ khí, nhưng cánh tay bị vuốt rồng nắm lấy không thi triển được, dưới tình thế nguy cấp, cậu mãnh liệt buộc chặt cơ bụng nâng cao hai đùi giữa không trung, dùng ra sức lực bú sữa mẹ hung hăng đạp một cước trên bụng rồng!

Rồng phun lửa "ọe" một tiếng phun ra một ngụm lưu huỳnh chưa tiêu hóa hoàn toàn…

Rồng phun lửa bị đá đến phun!

Hai vuốt của rồng phun lửa lập tức buông ra, Thẩm Diệu từ giữa không trung thẳng tắp rơi xuống, lúc rơi xuống đất, cổ chân trái cậu truyền đến một tiếng rắc giòn tan. Thẩm Diệu đau đến hít khí lạnh, nằm trên mặt đất cuộn tròn lăn qua lăn lại, mà rồng phun lửa thì đáp xuống chỗ cách đó không xa oa oa nôn mửa, hiển nhiên là bị cú đá liều chết của Thẩm Diệu vừa nãy đá đến quá sức.

Những thợ săn ma khác nhân cơ hội bao vây đánh hội đồng rồng phun lửa, lúc này, người bị thương Lưu Thịnh vốn nên nằm trên mặt đất nghỉ ngơi lại vác sắc mặt tái nhợt chạy tới ôm cổ Thẩm Diệu, tê tâm liệt phế rống to: "Cục cưng em sao rồi!?"

Thẩm Diệu nâng mắt nhìn gương mặt đen đen cương trực còn linh tinh điểm xuyết thêm mấy nốt mụn của Lưu Thịnh, suýt nữa bất tỉnh, tức khắc quên cả cái chân đau: "Anh điên rồi hả? Cục cưng cái cục cớt!"

"Xin lỗi, là tôi không bảo vệ tốt cho em." Mắt Lưu Thịnh đỏ lên, ánh nước lòe lòe nhìn chân bị thương của Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu ngồi dậy, túm áo Lưu Thịnh điên cuồng lay động gào thét: "Có phải anh bị rồng đánh ngốc không!"

"Tôi lập tức đi báo thù cho em." Lưu Thịnh đứng dậy đi về hướng rồng phun lửa.

Thẩm Diệu chịu đựng cổ chân gãy xương đau đớn, ráng xử lý vấn đề nhi nữ tình trường sốt ruột này, thề phải đem tình cảm không nên tồn tại bóp chết ở trong nôi: "Ê! Vừa rồi tôi cứu anh chỉ là xuất phát từ tình chiến hữu thôi, anh đừng có mà nghĩ nhiều."

Lưu Thịnh cũng không quay đầu lại.

Thẩm Diệu phát rồ: "Nói trước nha, tôi có bạn trai rồi!"

Lưu Thịnh quay đầu lại, mờ ám chớp mắt vài cái với Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu suýt nữa bị sét đánh đến bất tỉnh.

Lưu Thịnh giống như bị quỷ nhập xông vào chiến đoàn, tay trái kéo chặt cọng râu trước miệng rồng phun lửa, ngay lập tức, một nắm đấm cực kỳ cứng rắn hung hăng đánh lên trên mặt rồng, rồng phun lửa bị một quyền này của hắn đánh bay ra năm mét, rầm một phát đụng gãy một thân cây.

Thợ săn ma toàn thể hóa đá, Thẩm Diệu cũng há to miệng không thể tin mà nhìn Lưu Thịnh.

Lưu Thịnh đi về phía rồng phun lửa ở ngoài ba mét, hắn cứ đi một bước, mặt đất liền bị in ra một vết lõm nhợt nhạt, từng bước một, gần như có chút hàm ý đất rung núi chuyển.

Lưu Thịnh há to miệng, rung đùi đắc ý gào thét về phía rồng phun lửa: "Hou —— hou hou hou!"

Rồng phun lửa bị một quyền này đánh cho ngu người, dường như nó cũng nhìn ra chỗ khác thường của nhân loại trước mắt, trong cặp mắt rồng đỏ rực lộ ra một chút sợ hãi, nó vẫy vẫy cánh bay lên, dường như muốn chạy, nhưng Lưu Thịnh lại nhảy dựng lên nắm chặt lấy vuốt nó, rồng phun lửa hết cả hồn, vỗ cánh bay lên chín tầng mây, mang theo tên Lưu Thịnh quỷ dị kia chật vật chạy trốn.

"Má ơi, xảy ra chuyện gì…" Thẩm Diệu gần như quên cả đau.

"Không đúng, Lưu Thịnh còn ở đây này!" Lúc này, một đồng đội hô lớn.

Mọi người theo hướng ngón tay hắn ta nhìn lại, chỉ thấy người bị thương Lưu Thịnh đang yên lành nằm dưới một tàng cây, áo khoác áo lông và quần ngoài đều bị người ta lột xuống, mặc một thân áo thu quần thu màu sắc rực rỡ hôn mê trong gió thu.

Một đồng đội vỗ đùi: "Vừa rồi không phải là Lưu Thịnh, là ma vật!"

Hết chương 33

Xúc ca: mày dám làm Diệu Diệu của tao té! Tao muốn ăn mày! QAQ

34. Chương 34: Nguyên Hình Anh Rất Đáng Sợ Ư?

Rồng phun lửa bay thẳng lên trời, thẳng lên trên tầng mây, sinh vật bí ẩn bám lấy rồng phun lửa dùng một tay kiềm chặt vuốt rồng, một tay xoa bóp nhào nặn trên mặt mình y như nhào bột, rất nhanh, bản mặt đen hàm hậu của Lưu Thịnh biến mất, thay thế chính là khuôn mặt tuấn mỹ đến mức có vài phần yêu dị của Thẩm Diệc Thanh.

Rồng phun lửa bay về hướng sào huyệt bên cạnh thành thị, đồng thời liều mạng vung móng vuốt muốn vứt Thẩm Diệc Thanh xuống. Thẩm Diệc Thanh hóa ra mấy xúc tu cuốn chặt rồng phun lửa, thuận thế leo lên trên lưng rồng ngồi cưỡi vững vàng, mở chốt thế giới khác trong cơ thể, thả ra toàn bộ trọng lượng, lấy cân nặng tính bằng tấn tức khắc đè rồng phun lửa tới rớt xuống!

Sau khi Thẩm Diệc Thanh ngồi vững vàng trên lưng rồng, lấy điện thoại di động ra, phân ra mấy cái xúc

tu thật nhỏ, làm bộ không yên lòng gửi wechat cho Thẩm Diệu: "Diệu Diệu em không sao chứ? Tôi tới đón em tan tầm, tòa cao ốc trắng bên cạnh văn phòng em sao lại bốc khói? Cháy sao?"

Thật sự có thể nói là vô cùng dối trá!

Sinh vật bí ẩn trên lưng thật sự rất nặng, rồng phun lửa bay xiêu xiêu vẹo vẹo, liều mạng vỗ cánh ý đồ duy trì cân bằng, lúc này, Thẩm Diệc Thanh lửa cháy đổ thêm dầu hung hăng dộng hai cái trên lưng rồng phun lửa, rồng phun lửa bị dộng đến khụ ra hai ngọn lửa nhỏ, rốt cuộc chống đỡ không nổi, giãy dụa rớt xuống một rừng cây nhỏ.

Theo một tiếng oanh thật lớn, rồng phun lửa chở Thẩm Diệc Thanh cắm đầu xuống bùn, Thẩm Diệc Thanh thong dong phủi phủi bùn vẩy lên trên người, nhảy xuống từ trên lưng rồng phun lửa, thừa dịp rồng phun lửa bị đụng choáng váng, dùng xúc tu trói chặt chẽ toàn bộ thân thể nó, lập tức mở ra cái miệng bồn máu đối diện rồng phun lửa, nhét đầu rồng vào miệng một hơi cắn xuống.

Rồng phun lửa sống đến lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên bị người ta nhét vào miệng, trên mặt rồng tràn ngập hoảng sợ, nhưng mà vảy trên gáy nó cực kỳ cứng rắn, hơn trăm cái răng của Thẩm Diệc Thanh mài cạch cạch cạch cạch trên cổ rồng, nhất thời cũng không cắn đến thịt bên trong. Rồng phun lửa vừa phun lửa vào miệng Thẩm Diệc Thanh vừa liều mạng vặn vẹo, cơ bắp toàn thân căng lên, ý đồ tránh thoát trói buộc, nhưng xúc tu Thẩm Diệc Thanh nhìn như mềm mại kì thực cứng cỏi hữu lực, mặc cho rồng phun lửa giãy dụa thế nào cũng không chút buông lỏng. Rồng phun lửa hết cách, ánh sáng quanh người chợt lóe, tức khắc từ hình rồng biến thành hình người, tuổi rồng phun lửa này không lớn lắm, hình người thoạt nhìn chỉ có mười sáu mười bảy tuổi. Thừa dịp xúc tu chưa kịp buộc chặt lần thứ hai, thiếu niên long tộc xoạt một phát chui ra từ trong khe hở lăn trên mặt đất, Thẩm Diệc Thanh còn muốn duỗi xúc tu bắt giữ, thiếu niên long tộc lại nhích vài cái lắc mình chạy trốn tới xa xa, một lần nữa hóa thân hình rồng tè ra quần bay mất.

Trên cổ còn mang theo một vòng dấu răng rỉ máu, thoạt nhìn y chang một cái vòng cổ!

Kraken bảo bảo thất vọng nhìn bóng dáng bữa tối đi xa, chậc chậc lưỡi, cảm giác cổ họng nóng ran rát.

Rồng phun lửa quá cay, Thẩm Diệc Thanh nghĩ, kraken mình quả nhiên ăn không quen.

Cái này cùng một đạo lý với việc người phương bắc không ăn cay được.

Thẩm Diệc Thanh lấy di động ra nhìn, Thẩm Diệu còn chưa hồi âm tin nhắn, vì thế hắn sửa sang lại quần áo vừa chạy ra ngoài bìa rừng vừa gọi điện thoại cho Thẩm Diệu.

Bên Thẩm Diệu rối một nùi, các đội viên không bị thương chạy tới chạy lui vội vàng giải quyết hậu quả, có người đưa Thẩm Diệu bị thương cổ chân lên xe cứu thương, Thẩm Diệu đau đến sắc mặt trắng bệch, đầu óc lại nhanh chóng vận chuyển.

Ma vật vừa rồi ngụy trang thành Lưu Thịnh vì sao lại kêu mình là cục cưng, còn nói muốn báo thù cho mình? Chẳng lẽ… Thẩm Diệu nhíu chặt mày, đang suy tư, điện thoại vang lên, Thẩm Diệu cúi đầu thấy

vừa vặn là Thẩm Diệc Thanh, liền nhịn đau nhận nghe: “A lô?”

Giọng nói dịu dàng từ tính của Thẩm Diệc Thanh vang lên: “Diệu Diệu, em thế nào? Vừa rồi gửi wechat em không hồi âm.”

Thẩm Diệu xoay chuyển con ngươi, hỏi: “Anh ở đâu?”

Thẩm Diệc Thanh chạy như điên trong rừng cây cố gắng phân biệt tiếng xe cứu thương kêu vang ở đầu bên kia điện thoại, giảo hoạt nói: “Tôi ở đối diện đơn vị em, tôi thấy vừa rồi có xe cứu thương lái vào, em bị thương sao?”

“Ừm…” Thẩm Diệu chần chờ nói, “Vừa rồi có ma vật tập kích cao ốc văn phòng, cổ chân tôi có lẽ gãy xương rồi.”

Thẩm Diệc Thanh dùng giọng điệu vô cùng đau lòng lại kinh ngạc diễn cảm ngâm tụng: “Tại sao có thể như vậy! Gãy xương? Em chờ tôi, tôi lập tức qua đó với em!”

“Anh đừng vào, tôi đến bệnh viện ngay đây, chút nữa anh trực tiếp đến bệnh viện tìm tôi.” Thẩm Diệu đau hít khí lạnh, nói, “Anh gọi tôi là cục cưng đi, tôi muốn nghe.”

Thẩm Diệc Thanh nghe lời: “Cục cưng.”

Thẩm Diệu cố gắng so sánh độ tương tự của hai câu cục cưng, cảm thấy có hơi giống nhưng lại không giống lắm, về phần âm sắc thì lại hoàn toàn khác biệt, vì thế nói: “Kêu nữa.”

Thẩm Diệc Thanh: “Cục cưng, có phải rất đau không?”

Thẩm Diệu: “Kêu nữa.”

Giọng Thẩm Diệc Thanh dịu dàng đến độ có thể vắt ra nước: “Cục cưng, đau đau bay bay.”

“… Thôi, gặp mặt rồi nói.” Thẩm Diệu để điện thoại xuống.

Cậu vẫn không thể xác định, nhưng ánh mắt người xung quanh nhìn cậu đã không thích hợp rồi.

Gương mặt Thẩm Diệu một giây trước còn tái nhợt đột nhiên đỏ lên, ngượng ngùng biện giải: “Không phải như mọi người tưởng đâu, tôi…”

Nhân viên y tế: “Xắn quần lên tôi xem nào, cục cưng.”

Đồng đội bị bỏng bên cạnh nhe răng nhếch miệng an ủi: "Chân đau lắm hả, cục cưng?"

Cục cưng Thẩm được che chở: "…"

Thẩm Diệu được xe cứu thương đưa vào bệnh viện, Thẩm Diệc Thanh chạy ra khỏi rừng cây nhỏ liền kêu xe, trở về đối diện đơn vị Thẩm Diệu lấy xe của mình, thay đồ ở trong xe, sau đó lòng như lửa đốt chạy tới bệnh viện, trên đường lúc chờ đèn đỏ uống cả một thùng nước khoáng tẩy rửa thực quản bị rồng phun lửa làm bỏng.

Lần sau đụng phải rồng phun lửa cũng không thể nhét vào miệng nữa, Thẩm Diệc Thanh khuyên bảo mình, trực tiếp dùng xúc tu siết chết cho xong việc.

Nơi Thẩm Diệu được đưa đến chính là một bệnh viện có quy mô lớn nhất địa phương, bệnh viện này có một khu lầu không mở ra với người ngoài, lệ thuộc bộ chấp pháp sự vụ đặc biệt, chuyên dùng để trị liệu thợ săn ma bị thương. Thủ đoạn ma vật công kích nhân loại nhiều kiểu nhiều loại, chẳng hạn như mị ma chế tạo hỗn loạn tinh thần, độc tố đặc dị của hạt sư thú, thủy quái ký sinh cấy trứng ký sinh vân vân, rất nhiều vấn đề hoặc là bác sĩ bình thường không thể giải quyết, hoặc là có biện pháp giải quyết nhưng lại có khả năng tiết lộ tin tức ma vật, cho nên thợ săn ma bị thương sẽ được thống nhất đưa tới khu trị bệnh đặc biệt của bệnh viện này, nơi này ít người bệnh, hoàn cảnh tốt, nhân viên y tế đều trải qua huấn luyện đặc biệt, trong đó thậm chí có một ít ma vật thân thiện, thợ săn ma trị liệu ở nơi này hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề giữ bí mật.

Đầu tiên là Thẩm Diệu được đưa đi chụp CT, xác định là mắt cá chân gãy xương, sau khi Thẩm Diệc Thanh tới liền vào phòng giải phẫu. Ba tiếng phẫu thuật chấm dứt, lúc Thẩm Diệu ra khỏi phòng phẫu thuật, Thẩm Diệc Thanh đã chờ ở cửa, trước ngực treo một cái giấy thông hành tạm thời.

Thẩm Diệu mặc một thân đồ bệnh nhân dài rộng, thân thể nhỏ nhắn có vẻ càng tinh tế, cậu ngồi trên xe lăn, chớp chớp mắt nghiêng nghiêng đầu, hơi hoài nghi đánh giá Thẩm Diệc Thanh.

"Diệu Diệu em thế nào?" Mắt Thẩm Diệc Thanh đỏ ngầu.

"Chỉ là gãy xương." Thẩm Diệu nhẹ nhàng bâng quơ nói, "Trước kia cũng từng gãy, chuyện nhỏ."

Một bác sĩ mặc áo blouse trắng trẻ tuổi đứng phía sau Thẩm Diệu, ngũ quan bác sĩ nam này tuy rằng rất tinh xảo, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra nét dâm tà và đáng khinh khiến người ta không thoải mái, một đầu tóc đen loáng thoáng ánh bạc chỗ chân tóc, hình như là tóc bạc bẩm sinh nhuộm đen, phần mới dài ra còn chưa kịp nhuộm lại.

"Diệu Diệu, tôi đưa em đến phòng bệnh." Bác sĩ dịu dàng nói.

Thẩm Diệc Thanh lập tức hung ác trừng bác sĩ kia một cái, Thẩm Diệu cũng nghiêm mặt sửa đúng: "Tôi tên Thẩm Diệu, chủ nhiệm Trần."

Vô cùng xa lạ!

Chủ nhiệm Trần dùng ánh mắt tràn ngập địch ý nhìn Thẩm Diệc Thanh, đẩy xe lăn của Thẩm Diệu đưa cậu đến phòng bệnh, vừa đi vừa háo sắc duỗi cổ ra liếc vào trong cổ áo bệnh nhân của Thẩm Diệu, Thẩm Diệc Thanh sắc mặt xanh mét bước qua đè ngực Thẩm Diệu lại.

Thẩm Diệu: "…"

Thẩm Diệc Thanh lạnh lùng nhìn chằm chằm chủ nhiệm Trần, quát khẽ: "Ánh mắt anh quy củ chút!"

Không thì ăn anh đó!

Thẩm Diệu yên lặng nắm chặt cổ áo.

Động tác nhỏ của chủ nhiệm Trần bị bắt tại trận nhưng cũng không buồn bực, chỉ lộ ra một nụ cười láu cá, nói với Thẩm Diệu về những mục cần chú ý sau phẫu thuật, hiển nhiên không chỉ mặt dày hơn nữa còn là tái phạm nhiều lần, vẻ mặt Thẩm Diệu lạnh lùng đáp lời, khóe miệng nặng như đổ chì.

Chủ nhiệm Trần mở cửa phòng bệnh ra đẩy Thẩm Diệu đi vào, tươi cười ấm áp như gió xuân: "… Đừng ăn đồ dầu mỡ cay độc, gần đây hạ nhiệt độ chú ý giữ ấm, có chỗ nào không thoải mái thì ấn chuông."

Thẩm Diệu tiếc chữ như vàng: "Ừm."

Chủ nhiệm Trần quay đầu nhìn Thẩm Diệc Thanh, biểu tình lạnh băng như gió thu cuốn hết lá vàng: "Giờ thăm bệnh là tới 9h."

Ánh mắt Thẩm Diệc Thanh nhìn chủ nhiệm Trần tựa như nhìn một đĩa thịt xào: "Người nhà không thể ở chăm à?"

Chủ nhiệm Trần như đinh đóng cột: "Không thể, khu chúng tôi có quy định."

Thẩm Diệu thở dài không phản bác, bởi vì quy định này là thật sự có.

"Chủ nhiệm Trần ngài có thể đi rồi." Thẩm Diệu lạnh nhạt nói, "Có việc tôi sẽ gọi y tá hỗ trợ."

Chủ nhiệm Trần thị gian mỹ thiếu niên mặc đồ bệnh nhân từ đầu đến chân một lần, sau đó lưu luyến đóng cửa đi ra ngoài.

Hắn đi ra ngoài còn chưa được một giây đồng hồ, Thẩm Diệc Thanh đã như sợ hắn nghe không thấy, lớn

tiếng nói: “Tôi cảm thấy chủ nhiệm Trần này chính là tên lưu manh.”

Thẩm Diệu cũng đã khó chịu lâu rồi, sâu sắc chấp nhận nói: “Danh tiếng của hắn ở phương diện này cực kỳ kém.”

Thẩm Diệc Thanh: “Vậy bệnh viện còn để hắn làm chủ nhiệm.”

Thẩm Diệu bất đắc dĩ nói: “Không có biện pháp, y thuật hắn tốt, người bệnh hắn tự tay trị khỏe lên nhanh, hơn nữa nếu ngoại thương, kiểu gãy xương như tôi bình thường phải nằm trên giường ba tháng, vào tay hắn, nếu hắn vui, có lẽ một tháng là tôi có thể xuống giường.”

Thẩm Diệc Thanh nhíu mày: “Sao có thể… hắn là ma vật à?”

Hai chữ ma vật này giống như đụng phải dây thần kinh mẫn cảm nào đó của Thẩm Diệu, lông mày thanh tú của cậu khẽ nhướn, trong lời nói có thâm ý: “Ừm, thời buổi này, là ma vật kỳ thật cũng không có gì để che giấu, trừ khi là chủng tộc cực kỳ nguy hiểm, nếu không thì chúng tôi cũng sẽ không làm gì, nhiều lắm là chỉ phải bổ sung chứng nhận ma vật thôi.”

Thẩm Diệc Thanh im lặng một chốc, không tiếp lời Thẩm Diệu, chỉ hỏi: “Chủ nhiệm Trần là ma vật gì?”

Thẩm Diệu không yên lòng: “Kỳ lân, chủng tộc này kỳ thật đều rất háo sắc.”

Khác với đa số hình tượng thánh khiết tốt đẹp trong truyền thuyết, thật ra kỳ lân là một loại ma vật cực háo sắc, hơn nữa bọn họ không chỉ háo sắc đồng loại, ngay cả ma vật chủng tộc khác và nhân loại cũng không buông tha, hơn nữa đa phần là ăn sạch nam nữ.

Sừng trên trán kỳ lân vô cùng thần kỳ, không chỉ có công hiệu tăng tốc khôi phục ngoại thương, còn có thể thúc tình, có điều mấy cái đó không tính là gì, thế kỷ trước, trong giới thợ săn ma và ma vật lưu truyền một lời đồn, nói cắt sừng kỳ lân xuống nghiền nát cả sừng, ăn vào có thể làm người ta trường sinh bất lão. Lời đồn này khiến kỳ lân từng một lần rơi vào đả kích mang tính hủy diệt, số lượng tộc đàn giảm mạnh, tuy rằng kỳ lân bị cắt sừng sẽ không chết, hơn nữa sừng có thể lấy tốc độ cực kỳ chậm tái sinh, nhưng thương vong trong quá trình bị săn bắt là không thể tránh được. Về phần ăn sừng thật sự có thể trường sinh bất lão hay không, vẫn không có ai đưa ra chứng cứ xác thực, dù sao thì có thể già đi hay không không thể nhìn ra trong khoảng thời gian ngắn. Sau nữa vì bảo vệ kỳ lân hoang dại, nước Z liệt kỳ lân vào loại ma vật bảo vệ cấp một của quốc gia, đi săn kỳ lân trở thành tội nặng, hiện tượng lạm sát mới có thể khống chế.

Thẩm Diệc Thanh ra vẻ ngạc nhiên cười: “Hóa ra kỳ lân là như vậy sao? Thật sự là không thể tưởng được.”

Thẩm Diệu yên lặng nhìn chằm chằm hắn một chốc, bỗng nhiên giọng điệu hung ác hô: “Thẩm Diệc Thanh!”

Thẩm Diệc Thanh sợ tới mức run rẩy.

Thẩm Diệu đi thẳng vào vấn đề: " Đến tột cùng anh có phải là người hay không?"

"Đương nhiên là phải." Thẩm Diệc Thanh nhũn cả chân, vội nửa quỳ trước xe lăn của Thẩm Diệu để che giấu, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua cẳng chân bó thạch cao của Thẩm Diệu, ánh mắt vô tội giống như chó con bị vứt bỏ, "Vì sao hỏi như vậy?"

"Vừa rồi có một ma vật biến hình thành đồng nghiệp của tôi, ôm tôi, còn gọi tôi là cục cưng." Thẩm Diệu nói xong, đột nhiên vươn tay nắm hai bên mặt Thẩm Diệc Thanh kéo ra, lại buông lỏng tay, da mặt Thẩm Diệc Thanh bắn trở về, Thẩm Diệu lại dùng ngón tay chọt vài cái trên mặt Thẩm Diệc Thanh, hết thảy vẫn cứ bình thường.

Thẩm Diệc Thanh ngoan ngoãn nửa quỳ trên mặt đất mặc cậu xoa bóp.

Thân thể co giãn, độ mềm mại bình thường, có thể loại trừ thạch tượng quỷ, tính đàn hồi tốt, không phải vừa chọt liền lõm, có thể bài trừ quái vật bùn lầy, Thẩm Diệu nhớ lại những ma vật có thể biến hình trên sách giáo khoa, hai tay lại đè hai bên mặt Thẩm Diệc Thanh, dùng sức ép vào chính giữa.

Thẩm Diệc Thanh anh tuấn bĩu môi, ánh mắt u oán.

Dưới áp lực không xịt nước, không phải là sứa bất tử, Thẩm Diệu loại trừ thêm một loài.

"Diệu Diệu, " vẻ mặt Thẩm Diệc Thanh bị tổn thương, nắm lấy tay Thẩm Diệu dán bên môi hôn hôn, điên cuồng vứt gánh cho chủ nhiệm Trần, "Kêu em là cục cưng không hẳn là tôi, con kỳ lân vừa rồi không phải còn gọi em là Diệu Diệu sao? Nói không chừng là hắn thì sao?"

Thẩm Diệu lắc đầu: "Không có khả năng, kỳ lân chỉ có một hình thái nhân loại, không thể tùy ý thay đổi ngoại hình."

Thẩm Diệc Thanh giãy dụa: "Vậy cũng không có thể nói chính là tôi, Diệu Diệu em đáng yêu như vậy, người và ma vật thầm mến em khẳng định rất nhiều."

Tạm thời Thẩm Diệu cũng không có phương pháp thí nghiệm khác, đành phải thở dài, nói: "Thợ săn ma chúng tôi có cái gì chưa từng thấy đâu, thời buổi này người với ma vật thông hôn cũng không ngạc nhiên, dù anh thật sự là ma vật, tôi cũng không quan tâm."

Mắt Thẩm Diệc Thanh sáng rực lên một giây, lại ráng đè nén vui sướng, ra vẻ tùy ý hỏi: "Em không quan tâm là đang yêu đương với ma vật hả?"

"Tính cách hợp nhau, hình người nhìn thuận mắt, cấp độ nguy hiểm không cao, vậy là được." Thẩm Diệu quan sát biểu tình của hắn, "Cho nên nếu anh thật sự là ma vật, thì trực tiếp nói cho tôi biết."

"Tôi không phải." Thẩm Diệc Thanh ráng gượng chống đỡ, lại giống hệt như nói chuyện phiếm, lén lút thăm dò, "Nhưng mà có vài ma vật nguyên hình hẳn là rất đáng sợ nhỉ? Nếu như là tôi, tôi chỉ có thể chấp nhận ma vật có nguyên hình không đáng sợ thôi, em nói xem?"

Thẩm Diệu dùng ánh mắt vạn phần phức tạp nhìn chằm chằm Thẩm Diệc Thanh: "… Nguyên hình anh rất đáng sợ ư?"

Khuôn mặt tuấn tú của Thẩm Diệc Thanh đỏ bừng, nói: "Tôi là người mà, cục cưng."

Cái bản mặt đỏ lè này thật khả nghi! Thẩm Diệu yên lặng lui xe lăn về phía sau một chút.

Thẩm Diệc Thanh luống cuống, nhanh chóng điều chỉnh màu sắc gương mặt, bởi vì quá khẩn trương, cho nên không cẩn thận chỉnh lố, tức khắc từ đỏ lè đỏ lét chỉnh đến trắng tái trắng bệch!

Thẩm Diệu: "…"

"Cục cưng, em tin tôi đi." Thẩm Diệc Thanh gấp đến độ ứa ra mồ hôi.

Thẩm Diệu lăn xe lui về phía sau một mét, trầm ổn nói: "Ừm, tôi tin anh."

Hết chương 34

Xúc ca: giữ chặt lớp vỏ bọc của mình! Khi còn bé mỗi ngày Diệu Diệu đều ghét bỏ nguyên hình của mình xấu!!! QAQ

35. Chương 35: Khuya Về Nhà Hít Hít Bò, Một Ngày Mệt Nhọc Mất Sạch

Thẩm Diệc Thanh vô cùng tổn thương: "Em cách tôi xa như vậy làm gì?"

Thẩm Diệu buồn bã nói: "Sợ anh cắn tôi."

Nội tâm Thẩm Diệc Thanh vạn phần rối rắm, không biết có nên thẳng thắn hay không: "…"

Khi còn nhỏ, bé Thẩm Diệu với bé kraken sống nương tựa lẫn nhau trong phòng thí nghiệm, nhưng vầy cũng không chậm trễ việc bé Thẩm Diệu ghét bỏ ngoại hình của bé kraken, bé Thẩm Diệu ghét bỏ đầu tròn của bé kraken trụi lủi không có một cọng lông, ghét bỏ miệng bé kraken kéo ra quá to răng quá nhiều, ghét bỏ đôi mắt bự xanh lè chói mắt như đèn tụ quang của bé kraken, ghét bỏ xúc tu bé kraken mềm nhũn trơn lùi chà xát nghe òm ọp òm ọp… mới đầu bé Thẩm Diệu vừa nhìn thấy bé kraken liền bị dọa khóc, bé

kraken vừa nhớ ba ba vừa đau lòng vì mình bị tiểu shota nhân loại đáng yêu ghét bỏ, vì thế hai đứa nhóc mỗi ngày ở trong phòng thí nghiệm lấy nước mắt rửa mặt, sau nữa bé Thẩm Diệu dần dần thích ứng ngoại hình kinh khủng của bé kraken, lúc này mới thành lập hữu nghị với bé kraken.

Thẩm Diệc Thanh biết nguyên hình mình không phù hợp thẩm mỹ của Thẩm Diệu nghiêm trọng, cho nên sợ gặp sáng liền ngủm, nếu lại bị Thẩm Diệu ghét bỏ một lần nữa, Thẩm Diệc Thanh cảm thấy chỉ sợ mình sẽ đau lòng đến độ chui vào trong rãnh biển Mariana không bao giờ đi ra nữa.

Thẩm Diệu rũ mi mắt xuống, trong đầu nhanh chóng chỉnh lý những hồi ức có liên quan đến Thẩm Diệc Thanh trong khoảng thời gian này một lần, rất nhiều chi tiết lúc trước không để ý, lúc này ngẫm lại, đều loáng thoáng lộ ra vẻ khả nghi.

Thẩm Diệc Thanh nửa quỳ ở một bên điên cuồng lau mồ hôi, bé kraken giấu dưới lớp ngụy trang gấp đến độ trắng bệch, hơn hai mươi cái xúc tu bắt cặp hai hai lo âu xoa nắn!

Thẩm Diệu nhớ tới ba điểm đáng ngờ, đột nhiên nhấc đầu, ánh mắt sắc bén soi Thẩm Diệc Thanh.

Thẩm Diệc Thanh bị hành động bất thình lình của cậu dọa tới mức nhảy dựng!

Thẩm Diệu: "…"

"Lúc trước tôi đã cảm thấy kỳ quái, " Thẩm Diệu tức giận phồng má, nói, "Con bò trong sân, thực chất là lương thực dự trữ của anh đúng không?"

Thẩm Diệc Thanh một mực chắc chắn: "Là thú cưng của tôi."

Vẻ mặt Thẩm Diệu không tin: "Bình thường anh cũng không để ý tới nó."

Thẩm Diệc Thanh đổ mồ hôi như mưa: "Tôi có để ý, cục cưng, chỉ là em không phát hiện thôi."

Môi Thẩm Diệu chậm rãi mím thành một đường thẳng, dừng một chút, hai má cậu ửng đỏ nói: "Còn có, ngày đó anh hôn tôi xong liền bỏ chạy cũng thực khả nghi, cảm giác như là anh sợ cái gì đó lộ tẩy vậy, cho nên mới vội vội vàng vàng chạy trốn."

"Không có, " Thẩm Diệc Thanh phí công biện giải, "Tôi chỉ là…"

"Còn có một điểm rất kỳ quái, " Thẩm Diệu nâng cằm suy tư nói, "Anh vẽ nhiều kraken như vậy, nhưng lại trưng bày trong phòng cất chứa tại nhà mình, không bày ra ngoài."

Thẩm Diệc Thanh sốt ruột hệt như con mực bị nướng, lo âu nói: "Tôi nói rồi, đó là bởi vì tôi rất thích

kraken."

Thẩm Diệu ho nhẹ một tiếng: "Tôi cảm thấy người bình thường sẽ không thích kraken cho lắm."

Thẩm Diệc Thanh không phục: "Vì cái gì?"

Thẩm Diệu như đinh đóng cột: "Xấu á, thích cái gì không tốt cứ muốn thích một con bạch tuộc bự."

Nói xong, Thẩm Diệu không chuyển mắt nhìn chằm chằm Thẩm Diệc Thanh, không buông tha bất cứ một biểu cảm nào của hắn.

Thẩm Diệc Thanh chịu khổ ghét bỏ một lần nữa, linh hồn tức khắc bay xa, bay qua biển rộng gào khóc chui vào chỗ sâu nhất của rãnh biển Mariana!

"Ha ha." Thẩm Diệc Thanh ráng kéo khóe miệng ra cười gượng hai tiếng, khóe mắt mơ hồ rưng rưng, "Có lẽ là thẩm mỹ của tôi khác hẳn với người thường đi?"

Biểu tình của Thẩm Diệu phức tạp đến độ khó có thể dùng ngôn ngữ miêu tả: "…"

Hai người giằng co một chốc, Thẩm Diệc Thanh cưỡng ép nghẹn nước mắt trở về, đánh trống lảng: "Cục cưng, buổi tối còn chưa ăn gì nhỉ?"

"Ừm, đói chết tôi." Thẩm Diệu xoa xoa bụng, quyết định trước hết không khua môi múa mép với Thẩm Diệc Thanh, chờ xuất viện rồi trực tiếp lấy một chút tóc hoặc móng tay của hắn cầm đến viện nghiên cứu xét nghiệm.

"Tôi đi mua đồ ăn cho em." Thẩm Diệc Thanh hệt như chạy trốn bước nhanh ra khỏi phòng bệnh, Thẩm Diệu dùng ánh mắt sắc bén như thợ săn nhìn con mồi tập trung vào bóng lưng Thẩm Diệc Thanh.

Cách lúc hết giờ thăm nom không bao lâu, ra ngoài mua cơm chỉ sợ không kịp, vì thế Thẩm Diệc Thanh đến căn tin bệnh viện mua đồ ăn và canh. Trên đường trở về, Thẩm Diệc Thanh lấy từ trong túi ra một ống thuốc tăng cường ma lực ngày hôm qua vừa giao hàng, mở bao bì ực một phát rót vào miệng, lập tức bước nhanh đi về phòng bệnh.

Lúc hắn trở về, Thẩm Diệu đang nằm trên giường bệnh dùng wechat thảo luận với đồng nghiệp xem có những ma vật nào có thể tự do biến hình, thấy Thẩm Diệc Thanh trở về, liền lén lút cất di động.

Thẩm Diệc Thanh đem mấy hộp cơm dùng một lần đặt trên cái bàn nhỏ trên giường bệnh, ân cần nhấc nắp lên theo thứ tự, tách đôi đũa duy nhất ra, dịu dàng nói: "Hôm nay ăn tạm trước đi, bắt đầu từ mai tôi làm cơm ở nhà rồi mang lại đây."

Thẩm Diệu tâm phiền ý loạn khoát tay, nói: “Không cần phiền, tôi ăn ở căn tin là được.”

“Cái gì mà phiền với chả phiền, đừng có nói chuyện khách khí với tôi như vậy.” Thẩm Diệc Thanh ngồi ở bên giường, khí phách khắp chốn nói.

Thẩm Diệu dùng đũa ghim một xâu thịt viên cứ như cho bõ tức, cũng không đưa vào miệng, chỉ tức giận than thở: “Chẳng nói thật nổi một câu, còn không cho tôi khách khí với anh…” Nói còn chưa dứt lời, Thẩm Diệu đã cảm thấy cằm bỗng nhiên bị hai ngón tay hơi lạnh nắm lấy, mặt cậu bị ép xoay qua bên phải, còn chưa kịp phản ứng, đã bị Thẩm Diệc Thanh hôn lên.

“Hưm…” Đầu quả tim Thẩm Diệu run rẩy dữ dội, cánh môi bị cạy mở dễ dàng, xúc cảm trơn mịn lúc môi lưỡi triền miên khiến toàn thân Thẩm Diệu tê dại như có điện chạy qua, cậu bất an né tránh một chút, kết quả không chỉ không né được, còn chọc cho Thẩm Diệc Thanh xoay hẳn qua, nửa người trên của hai người dán vào nhau không hề có khe hở. Bàn tay ấm áp của Thẩm Diệc Thanh nhẹ nhàng mơn trớn hai má hồng rực và hầu kết lăn lộn của Thẩm Diệu, giữa lúc hôn, khi cánh môi hai người như gần như xa, Thẩm Diệc Thanh dùng giọng điệu tủi thân như cún con nức nở, nỉ non nói: “Diệu Diệu… tôi thật sự thích em, đừng đối xử với tôi như vậy.”

Thẩm Diệu bị hôn đến choáng váng, cậu đau đớn phát hiện dù cho mình hoài nghi Thẩm Diệc Thanh không phải người, thì cậu vẫn không thể chống cự nổi mị lực của Thẩm Diệc Thanh, lúc bị hôn vẫn tay chân mềm yếu như đi trên mây, lý trí hoàn toàn không còn.

“Lúc này hôn em xong tôi không có chạy.” Thẩm Diệc Thanh tinh tế liếm hôn đôi môi mỏng hồng nhuận của Thẩm Diệu, dịu dàng nói, “Tôi vẫn luôn ở đây đợi cho có người đuổi tôi đi, có được không?”

Thẩm Diệu trợn to đôi mắt nhuốm hơi nước, ngốc manh nhìn Thẩm Diệc Thanh.

Thẩm Diệc Thanh đắc ý dào dạt: “Cục cưng em xem, tôi không có gì để lộ tẩy hết.”

Thẩm Diệu chậc lưỡi, hai tay ôm mặt Thẩm Diệc Thanh, cánh môi khẽ nhếch, nghiêng đầu chủ động hôn lên.

Thẩm Diệc Thanh hạnh phúc gần như bất tỉnh!

Đầu lưỡi mềm mại của Thẩm Diệu xoay vòng trong miệng Thẩm Diệc Thanh một chốc liền lui ra, Thẩm Diệc Thanh còn chưa nếm đủ ngon ngọt, đang muốn nhào qua tiếp tục, Thẩm Diệu lại một phen che miệng Thẩm Diệc Thanh, mặc dù khuôn mặt còn hồng, nhưng ánh mắt đã trở nên rõ ràng tỉnh táo.

Thẩm Diệu liếm liếm môi, nói chắc chắn: “Miệng anh có mùi thuốc đông y rất nhạt, vừa nãy trên đường mua cơm nhân cơ hội uống thuốc đúng không?”

“Không có!” Thẩm Diệc Thanh hoảng sợ búng lên hệt như con tôm tít!

Thẩm Diệu cơ trí nói: “Là thuốc có thể khiến anh hôn xong không cần chạy à?”

Thẩm Diệc Thanh hơi thở mong manh: “Không phải, cục cưng, sao em lại…”

Thẩm Diệu bình tĩnh nói: “Lại thông minh như vậy.”

Mặt Thẩm Diệc Thanh đỏ loét, trắng xanh, đủ mọi màu sắc thay đổi vô cùng nhanh chóng: “Cục cưng, trên thế giới này có ma vật nào hôn xong là phải chạy hả?”

“Giờ tôi còn chưa biết.” Thẩm Diệu trấn định nói, “Nhưng mà trên thế giới này có rất nhiều ma vật còn chưa bị nhân loại phát hiện, có ma vật tôi không biết tồn tại cũng rất bình thường, chẳng hạn như tập tính của kraken tôi cũng không biết.”

Kraken bảo bảo vội vàng cúi đầu nhìn đồng hồ, cứng đờ nói tránh đi: “… Đã hết giờ thăm nom rồi, tôi đi về trước, Diệu Diệu em có chuyện gì liền gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ đến ngay.”

Thẩm Diệu chậm rãi lặp lại từng chữ một: “Anh có thể vừa gọi là đến ngay?”

Thẩm Diệc Thanh: “Không sai.”

Thẩm Diệu: “Anh biết bay à?”

Thẩm Diệc Thanh: “…”

Thẩm Diệc Thanh yên lặng một chốc, hỏi: “Ngày mai em muốn ăn gì? Tôi làm cho em ăn.”

Thẩm Diệu hung tàn nói: “Muốn ăn bạch tuộc viên chiên anh tự mình làm.”

Sau lưng Thẩm Diệc Thanh đổ mồ hôi lạnh ròng ròng: “…”

Cái trò yêu đương này không cách nào chơi nổi nữa rồi! Mỗi một câu của bạn trai đều là bẫy!

Thẩm Diệc Thanh hệt như chạy trốn về nhà. Cho Quất ca tràn đầy địch ý với mình ăn xong, Thẩm Diệc Thanh thừa dịp hiệu quả của thuốc tăng cường ma lực còn chưa biến mất, vội vàng chạy đến chuồng bò chụp ảnh chung với Bánh Quy Nhỏ, để bày tỏ lòng yêu thích của mình.

Vì thế buổi tối Thẩm Diệu nhàn rỗi nhàm chán lướt wechat, bất ngờ không kịp đề phòng lướt đến tấm ảnh Thẩm Diệc Thanh ôm bò già seo-phì!

Thẩm Diệc Thanh: “Bánh Quy Nhỏ thật đáng yêu, khuya về nhà hít hít bò, một ngày mệt nhọc mất sạch.”

Thẩm Diệu hơi phát rồ lau lau miệng: “…”

Kẻ này tuyệt đối không phải người! Đến tột cùng là mình bị sinh vật gì hôn vậy!?

Rất nhanh chính là một tuần đi qua.

Trong một tuần này Thẩm Diệc Thanh vẫn luôn nhẫn nhục chịu khó cẩn thận chăm sóc Thẩm Diệu, chạy hai đầu giữa nhà và bệnh viện, biến đổi đa dạng làm đồ ăn ngon cho Thẩm Diệu, hơn nữa vô cùng chú trọng tương tác với Bánh Quy Nhỏ, mỗi ngày đều đăng một tấm ảnh thú cưng trong wechat, có dắt bò đi dạo, có tắm rửa cho bò, có hốt phân bò… quả thực là không thể giấu đầu hở đuôi hơn nữa!

Mới đầu Thẩm Diệu còn thường thường lời trong tiếng ngoài thăm dò Thẩm Diệc Thanh, thấy hắn chết sống không buông miệng, liền không tốn nhiều võ mồm nữa, dứt khoát giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, chỉ một lòng một dạ dưỡng thương. Mấy ngày này, mỗi đêm lúc chủ nhiệm Trần kiểm tra phòng đều dùng năng lực đặc biệt của kỳ lân ưu đãi cho Thẩm Diệu, dùng ma lực tăng tốc độ lành vết thương của cậu, một tuần trôi qua thương tích của Thẩm Diệu đã lành xêm xêm, phỏng chừng được chủ nhiệm Trần trị thêm hai lần là có thể chạy nhảy tự nhiên.

Tuy rằng có thể nhanh chóng khỏi hẳn là chuyện rất tốt, nhưng chủ nhiệm Trần quấy nhiễu tình dục cũng phiền muốn chết, Thẩm Diệu không chịu được phiền phức, đưa cho hắn ta cái phong bì, muốn chủ nhiệm Trần hiểu rõ là mình chỉ định dùng tiền tài báo đáp hắn. Nhưng chủ nhiệm Trần này da mặt thật sự dày đến ngay cả tường thành cũng tự than thở không bằng, tiền lì xì thì nhận, còn quấy rầy cũng chưa từng gián đoạn, có điều hắn ta vẫn chỉ nói nói ngoài miệng, lại thêm con mắt gian tà khiến người ta ghét, còn tay chân vẫn quy củ, không có hành động thực tế gì, cho nên Thẩm Diệu cũng chỉ có thể nhịn.

Tối hôm nay, chủ nhiệm Trần như lệ thường đến kiểm tra phòng.

Thẩm Diệu đang ngủ đến mơ mơ màng màng, cậu ngủ không ngoan, đồ bệnh nhân rộng thùng thình bị cuốn lên, lộ ra một đoạn da trắng nõn non mịn. Tiếng bước chân trên hành lang dần dần tới gần, hai cái xúc tu cũng im hơi lặng tiếng chui ra từ trong tủ quần áo phòng bệnh, như ông bố già kéo kéo góc áo Thẩm Diệu, xong lại kéo cái chăn bị Thẩm Diệu đá bay lên, dùng chăn bọc kín từ đầu đến chân Thẩm Diệu.

Làm xong việc này, hai cái xúc tu lại khe khẽ lùi về trong tủ quần áo.

Tủ quần áo mới vừa đóng kỹ, chủ nhiệm Trần liền vác vẻ mặt dâm tà đẩy cửa ra, hắn xoa xoa tay đi đến bên giường Thẩm Diệu, muốn nhìn mặt ngủ đáng yêu của mỹ thiếu niên, tốt nhất là còn có thể sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn gì đấy!

Nhưng từ đầu đến chân Thẩm Diệu đều bị chăn bao lại, ngay cả một sợi tóc cũng không lộ ra…

Chủ nhiệm Trần thất vọng: "…"

"Hô, ngộp quá." Thẩm Diệu nỉ non, nôn nóng một cước đá bay chăn, đồng thời mơ mơ màng màng tỉnh lại, xoa mắt nhập nhèm buồn ngủ nói, "Chủ nhiệm Trần?"

Chủ nhiệm Trần bị cái moe của cậu đập đến hoang mang lo sợ, vội nói: "Là tôi, chân cảm thấy thế nào rồi?"

"Vẫn đau." Thẩm Diệu ngáp một cái, "Không dám dùng sức."

"Tôi xem xem, xắn ống quần lên." Chủ nhiệm Trần hòa ái nói.

Thẩm Diệu kéo ống quần lên một chút.

Chủ nhiệm Trần: "Xắn thêm một chút."

Thẩm Diệu lại kéo kéo ống quần lên trên, lộ ra một nửa cẳng chân trắng nõn xinh đẹp.

Thẩm Diệc Thanh trong tủ quần áo tức giận điên cuồng chà xát xúc tu!

Ánh mắt chủ nhiệm Trần nóng rực tựa như biến thái, dùng bàn tay nhẹ nhàng nắm chặt cổ chân mảnh khảnh của Thẩm Diệu, dâm tà sờ sờ một phen, nói: "Tôi trị cho em thêm một chút."

Thẩm Diệu co chân lại hệt như bị bỏng, mặt đen như đáy nồi, quát khẽ: "Không phải chân đó!"

Chủ nhiệm Trần cười gian: "Tôi nhìn lầm."

Thẩm Diệu hận không thể một quyền đánh bay hắn ra ngoài: "Thạch cao cũng không nhìn thấy, anh mù hả?"

"Nói chuyện kiểu gì vậy?" Chủ nhiệm Trần nghiêm mặt, giọng điệu lại vẫn thân mật, một bàn tay đặt trên đùi bó thạch cao của Thẩm Diệu, vừa rót ma lực vào vừa nói, "Nếu không có tôi, em phải nằm trên giường ba tháng lận đó."

Thẩm Diệu: "…"

"Em cũng không báo đáp tôi sao?" Ma lực trị thương đã rót đủ, nhưng tay chủ nhiệm Trần vẫn đặt trên cổ chân Thẩm Diệu không dịch ra, liên tục vận chuyển một loại ma lực khác.

Thẩm Diệu cảm thấy hành động liên tục rót ma lực của hắn dường như không quá bình thường, vội vàng rút chân về, giọng điệu lạnh lùng nói: "Cũng không phải chưa cho anh tiền, còn muốn báo đáp thế nào?"

Chủ nhiệm Trần lộ ra một nụ cười khiến cả người Thẩm Diệu không thoải mái, nói: "Đợi chút nữa em sẽ biết."

"Có ý gì?" Thẩm Diệu nhíu mày.

"Không có gì, em nghỉ ngơi trước đi, tôi tiếp tục kiểm tra phòng." Chủ nhiệm Trần cười hì hì khoát tay, quay người lại đi ra ngoài.

Hết chương 35

36. Chương 36: Bạch Tuộc Thì Bạch Tuộc Vậy

Thẩm Diệu bị tươi cười đáng khinh của chủ nhiệm Trần chọc lên một lớp da gà, không dám ngủ tiếp, lắc lắc đầu ngồi thẳng, chơi di động nâng cao tinh thần.

Mấy phút đồng hồ đi qua, Thẩm Diệu phiền não kéo kéo cổ áo bệnh nhân, nhìn quét mọi nơi một vòng, cầm lấy một quyển tạp chí từ tủ đầu giường quạt quạt, thời tiết cuối thu, nhiệt độ trong phòng vốn dĩ đã không cao, dòng khí mát mẻ luồn vào cổ áo lướt qua làn da Thẩm Diệu, lại không thể nào giảm bớt cảm giác khô nóng thong thả nảy sinh trong cơ thể cậu, sức nóng ấy tựa như chôn giấu dưới da, không chỉ nóng, còn có một loại ngứa ngáy khôn kể, giống như phải khiến người ta hung hăng nắn bóp mấy phát mới có thể biến mất vậy. Thẩm Diệu thở hổn hển dùng tay quào lung tung vài cái trên gáy và xương quai xanh mình, hai má đỏ như uống rượu, một bộ phận bên dưới quần bệnh nhân cũng bị đội lên.

"Không phải chứ..." Thẩm Diệu miệng khô lưỡi khô cầm hơn phân nửa bình nước khoáng còn dư lại ở đầu giường, vặn nắp ra ực ực một hơi uống cạn, lập tức chống tủ đầu giường nhảy xuống đất. Động tác này giống như mở ra cái chốt nào đó, một giây trước Thẩm Diệu chỉ mới sinh ra phản ứng, nhưng chân vừa mới chạm được mặt đất, một trận dục vọng mạnh như sóng thần ầm một tiếng mất khống chế, chúng dễ dàng chảy vào mỗi một ngõ ngách thân thể Thẩm Diệu, cọ rửa lý trí hắn không còn một mảnh, làm hại Thẩm Diệu chỉ một lòng muốn nhanh chóng làm chút gì đó thư giải tình dục mãnh liệt kia một phen.

"Mẹ, lá gan không nhỏ, không sợ mình đánh chết hắn..." Trên lý luận Thẩm Diệu biết kỳ lân có ma lực thúc tình sinh vật khác, nhưng cậu quả thật không ngờ chủ nhiệm Trần lại bỉ ổi cộng thêm to gan lớn mật đến mức này, cậu hung hăng cắn môi một cái làm cho mình khôi phục tỉnh táo, một đường nhảy lò cò đến cửa phòng bệnh khóa lại, lại trốn vào buồng vệ sinh khóa cửa thêm một lần, lập tức đặt mông ngồi ở trên nắp bồn cầu, một bàn tay vội vàng cởi bỏ dây lưng quần, không thể chờ đợi luồn vào tự mình an ủi.

Hai má Thẩm Diệu hồng rực, trong mắt hiện lên hơi nước mênh mông, lông mi bị thấm ướt, hàng răng trắng nõn khó nhịn cắn môi dưới, làn da lộ ra bên ngoài quần áo hồng nhạt như hoa đào, cậu thở hồng hộc tựa đầu vào tường, lúc tinh trùng lên não không thể khống chế nhớ tới gương mặt tuấn mỹ không có tỳ vết

của Thẩm Diệc Thanh, mà đại não vạn phần khát khao thì tức khắc suy một ra ba, tưởng tượng ra mấy hình ảnh mình bị Thẩm Diệc Thanh đặt ở dưới thân.

"Hưm…" Thẩm Diệu bị vọng tưởng trong đầu mình kích thích đến thân thể run lên, lấy di động ra nhanh chóng lật xem ảnh chụp của Thẩm Diệc Thanh.

Tuy rằng cậu nghiêm trọng hoài nghi thân phận Thẩm Diệc Thanh, nhưng điều này cũng không gây trở ngại lúc động tình cậu YY thân thể Thẩm Diệc Thanh, dù sao thì bé Thẩm Diệu mềm mại cũng đang là một động vật nửa người dưới không ổn…

Thẩm Diệu lật album, cảm xúc tăng vọt hưng phấn khó có thể kiềm chế, lại thình lình thoáng nhìn thấy một tấm ảnh có dấu vết so deep rõ ràng: trong ảnh Thẩm Diệc Thanh mang giày, hai cái chân dài mê người bị bao trong một cái quần dài cắt may vừa người, áo sơmi nhạt màu mỏng manh trên người bị mồ hôi thấm ướt, xuyên qua lớp vải có thể nhìn thấy một chút màu da, vòng eo hắn thoạt nhìn thon gầy hữu lực, cơ ngực no đủ rắn chắc như ẩn như hiện… Mà nam thần đẹp trai trong ảnh đang xoay người lấy xẻng xúc một bãi cớt bò khô cằn, mang vẻ mặt ông bác nông dân tươi cười hàm hậu đối mặt với màn ảnh, bản mặt bò của Bánh Quy Nhỏ bên phải hình ảnh kéo ra dài ngoằn, hiển nhiên cũng không quá vui vẻ!

Status đi kèm tấm ảnh này là: "Một tên sen xúc phân ưu tú."

"…" Thẩm Diệu yên lặng cất di động, có hơi mệt mỏi.

Lúc này, chủ nhiệm Trần tính phỏng chừng thời gian không chênh lệch lắm dùng chìa khóa mở cửa phòng bệnh ra, đẩy cửa vào, lại khóa trái cửa.

Trên giường bệnh không có ai, ngược lại cửa buồng vệ sinh đóng chặt, trong khe cửa lộ ra ánh sáng.

Trần chủ nhiệm háo sắc gõ vài cái trên cửa, dùng làn điệu đáng khinh kêu gọi: "Diệu Diệu? Chỗ nào không khỏe, đi ra tôi trị cho em."

Thẩm Diệu thở hổn hển quát mắng: "Cút ——!"

Chờ vết thương lành rồi phải trùm bao tải tên biến thái này đánh một trận mới được!

Chủ nhiệm Trần mỉm cười ti tiện, còn muốn mở miệng, bên cạnh hắn ta lại có một cái xúc tu bắn ra như tia chớp, tức khắc quấn quanh đầu hắn ta vài vòng, bao cả khuôn mặt hắn ta kín kín kẽ kẽ!

"Hưm hưm…" Chủ nhiệm Trần mở không nổi miệng cũng xoay không nổi đầu, chỉ có hai lỗ mũi còn có thể hít thở, hắn kêu rên muốn kéo xúc tu kia ra, nhưng cánh tay vừa mới nâng lên đã bị một cái xúc tu khác quấn chặt hai bên người, chủ nhiệm Trần triệt để luống cuống, nhấc chân muốn đá cửa, hai chân lại bị xúc tu nối gót mà tới trói chặt. Ngắn ngủn vài giây đồng hồ, cả người chủ nhiệm Trần đã bị xúc tu bọc thành một cái xác ướp không thể động đậy mảy may, bị nâng lên một đường thẳng tắp đưa đến bên cửa sổ phòng

bệnh.

Thẩm Diệc Thanh đã nấp trong tủ quần áo nhìn trộm một hồi lâu, nhìn rất rõ chân tướng, lúc này cực kỳ căm ghét chủ nhiệm Trần mưu toan dụ dỗ gian dâm Thẩm Diệu, nếu không phải còn cần cái sừng trên đầu hắn ta, thì tám phần là đã xem hắn ta thành bánh quy nhai răng rắc rồi.

Thẩm Diệc Thanh đẩy cửa sổ ra, dùng giác hút hút lấy tường ngoài, mang theo chủ nhiệm Trần bị bọc thành xác ướp leo lên sân thượng không người.

Thẩm Diệu đang nắm chặt cây cọ bồn cầu chuẩn bị đánh một trận với chủ nhiệm Trần phá cửa mà vào: "…"

Sao lại không có động tĩnh, bảo cút liền cút? Nghe lời dữ vậy sao!?

"Biến ra nguyên hình cho tao." Trên sân thượng, Thẩm Diệc Thanh ra lệnh.

Chủ nhiệm Trần kêu rên vài tiếng, nhưng không có hành động biến hình, hiển nhiên là đang kháng nghị.

Thẩm Diệc Thanh: "Không biến hả?"

Chủ nhiệm Trần: "Hưm hưm ưm!"

Thẩm Diệc Thanh buông lỏng phần lớn xúc tu quấn trên người chủ nhiệm Trần, chỉ chừa một cọng bịt mồm và một cọng trói chân, trút đầu chủ nhiệm Trần xuống treo chân lên cao, một cái xúc tu thô to khác thì giống như roi hung hăng quất trên người chủ nhiệm Trần.

Vút! Vút! Vút!

Chủ nhiệm Trần bị quất đến xoay tới xoay lui, nhưng ngay cả kêu cũng không kêu được, vô cùng thảm.

Treo quất như vậy chốc lát, Thẩm Diệc Thanh lại ra lệnh: "Biến ra nguyên hình."

Chủ nhiệm Trần điên cuồng xoay múa giữa không trung, thề sống chết không làm.

Thẩm Diệc Thanh hừ lạnh, mở ra cái mồm đủ để nuốt vào ba con kỳ lân, lập tức treo chủ nhiệm Trần ngay trên cái miệng khổng lồ của mình, từng chút một đưa hắn ta xuống miệng, đồng thời còn nhanh chóng bập răng trên răng dưới vài cái, hơn một trăm cái răng nanh sắc bén cọ nhau, phát ra tiếng cạch cạch vang dội như sắt thép.

Chủ nhiệm Trần điên cuồng giãy dụa, mặt căng thành màu gan heo, nhưng cho dù hắn ta dùng hết toàn lực cũng không thể khiến xúc tu Thẩm Diệc Thanh quấn trên người mình buông lỏng mảy may, rất nhanh, nửa người chủ nhiệm Trần đều vào trong cái miệng khổng lồ của Thẩm Diệc Thanh, mà xúc tu Thẩm Diệc Thanh quấn trên mắt cá chân chủ nhiệm Trần càng ngày càng lỏng, giống như có thể buông ra bất cứ lúc nào…

"Hưm hưm hưm ——" chủ nhiệm Trần liều mạng rầm rì, quanh thân dát lên một luồng sáng trắng nhu hòa như nước gợn, hình người trong vầng sáng nhanh chóng biến hóa, cuối cùng chủ nhiệm Trần cũng biến về nguyên hình dưới sự uy hiếp của Thẩm Diệc Thanh. Một con kỳ lân ngoại hình thánh khiết mỹ lệ màu bạc bất lực treo ngay trên cái miệng rộng của Thẩm Diệc Thanh, trên người còn treo quần áo bị căng rách khi biến hình.

"Tao chỉ muốn sừng của mày, không muốn mạng." Giọng điệu Thẩm Diệc Thanh bình tĩnh uy hiếp, "Nhưng nếu mày dám nói ra ngoài, tao sẽ giết mày, tất cả thợ săn ma ở thành phố này cùng tiến công cũng không phải đối thủ của tao."

Mà cả nước cùng tiến công, cũng không phải đối thủ của ba ba tao!

Hải nhị đại chính là ngang ngược như thế đó.

Kỳ lân liều mạng gật đầu, sừng đánh vào răng Thẩm Diệc Thanh, kêu cạch cạch cạch.

Thẩm Diệc Thanh vừa lòng dùng một cái xúc tu quấn lấy sừng kỳ lân, kỳ lân ủ rũ rên rỉ hai tiếng, lại không giãy dụa, theo một tiếng xương cốt gãy ngang giòn vang, sừng kỳ lân bị Thẩm Diệc Thanh tay không bẻ xuống. Kỳ lân đau đến kêu ngao ngao, còn chưa kịp hoàn hồn lại từ trong đau đớn, đã bị Thẩm Diệc Thanh dùng xúc tu vứt xuống khỏi sân thượng giống như vứt rác, ngã gãy hết bốn cái chân ngựa!

Lúc này dù Thẩm Diệu muốn đánh hắn ta một trận nữa cũng không có chỗ để đánh…

Thẩm Diệc Thanh cất kỹ sừng kỳ lân, chuẩn bị về sau có cơ hội lén đút cho Thẩm Diệu ăn.

Lời đồn ăn sừng kỳ lân có thể trường sinh bất lão là khoa trương, nhưng nhân loại ăn thứ này quả thật có thể kéo dài tuổi thọ trên diện rộng, đạt tới mức độ giống Thẩm Diệc Thanh hẳn là không thành vấn đề. Ngay khoảnh khắc biết chủ nhiệm Trần là kỳ lân, Thẩm Diệc Thanh đã bắt đầu ngấp nghé sừng hắn ta, lúc này cuối cùng cũng có cớ quang minh chính đại để bẻ sừng, trong lòng còn có chút lân lân vui sướng!

Thẩm Diệc Thanh theo đường cũ bò lại phòng bệnh Thẩm Diệu, đẩy cửa sổ ra nhảy vào, lấy ra thuốc tăng cường ma lực luôn mang theo bên người uống một ống, cảm xúc mênh mông đi đến trước cửa buồng vệ sinh, gõ gõ cửa, dịu dàng kêu: "Diệu Diệu mở cửa, là tôi."

Thẩm Diệu ở bên trong đã sắp điên rồi, cậu đã tự phát tiết một lần, nhưng mà dục vọng muốn mạng kia hoàn toàn không có xu thế biến mất, ngược lại còn càng ngày càng nghiêm trọng, giống như không đến một lần đao thật súng thật liền không ổn lên được. Cho nên khi nghe thấy giọng nói từ tính dụ người của

Thẩm Diệc Thanh, Thẩm Diệu còn cho là mình khát khao đến độ xuất hiện ảo giác, cậu nghiêng ngả lảo đảo đứng dậy, dán lỗ tai trên ván cửa, cảnh giác hỏi: "Ai?"

Thẩm Diệc Thanh: "Tôi, Thẩm Diệc Thanh, mở cửa."

Thẩm Diệu chỉ do dự không đến một giây đồng hồ liền mở cửa, hai má cậu hồng rực giống như dang phát sốt cao, hai cánh môi mỏng khẽ hé, xuyên qua kẽ răng có thể mơ hồ nhìn thấy đầu lưỡi hồng nhuận trơn mượt bên trong, miệng mũi cậu cùng sử dụng thở hổn hển, ngay cả hơi thở ra cũng mang theo cảm giác ngọt ngấy. Đồ bệnh nhân trên người cậu cởi hết nút, lồng ngực hồng nhạt và eo bụng nhìn một cái không sót gì, hai đầu vú bị bản thân cậu xoa bóp đến sung huyết căng cứng hăng hái đứng thẳng trong không khí, trong không gian nhỏ hẹp tràn ngập mùi vị, mà dưới đất rơi rớt vài cục giấy dính nhớp.

"Cục cưng, em thật là đẹp… tôi…" Thẩm Diệc Thanh kích động đến chóng mặt, tua giao phối tức khắc căng trướng đến phát đau, đội quần lên căng phồng, hắn đang muốn bịa ra cái cớ vụng về để giải thích nguyên nhân mình đột nhiên xuất hiện ở nơi này, Thẩm Diệu lại ôm mặt hắn, nghiêng đầu, trong ánh mắt mang theo tình dục vô tội lại hết sức chân thành, kích động hôn lên, đầu lưỡi lập tức đột phá phòng tuyến của Thẩm Diệc Thanh, háo sắc đảo qua mặt lưỡi hắn.

Vài giây sau, Thẩm Diệu nhíu mày, môi như gần như xa dán vào môi Thẩm Diệc Thanh: "Anh lại uống thuốc đó hả?"

Bản mặt già của Thẩm Diệc Thanh đỏ lên, ngậm họng không đáp, ôm siết eo Thẩm Diệu, cúi đầu làm sâu nụ hôn này, hắn vừa ôm như vậy, thân thể hai người liền không còn khe hở dán với nhau, hai cây tính khí cứng rắn lửa nóng cách quần đè lên nhau, Thẩm Diệc Thanh không chịu nổi, thẳng lưng nhẹ nhàng chọt một chút. Lý trí Thẩm Diệu vốn dĩ ngay bên bờ sụp đổ, bị chọt như vậy liền giống như phát điên, vừa nuốt đầu lưỡi Thẩm Diệc Thanh từng ngụm từng ngụm giống như nuốt rau câu, vừa hừ nhẹ như bé mèo con, đem cái thứ cứng đến phát đau của mình cọ đến cọ đi trên người Thẩm Diệc Thanh, giọng vừa ngọt ngào vừa lẳng lơ cầu xin: "Thẩm Diệc Thanh, em khó chịu, anh sờ sờ…"

Thẩm Diệc Thanh lại hung hăng hôn môi Thẩm Diệu, lập tức thoáng thối lui một chút, chậc chậc ra tiếng hôn mút thịt mềm bên tai bên cổ Thẩm Diệu, một tay nghiền ép đầu vú đã bị đùa bỡn cứng như hòn đá nhỏ của Thẩm Diệu, một tay tiến vào trong quần bệnh nhân lỏng lẻo nắm chặt tính khí đang không ngừng phun dịch chà xát trêu chọc.

Năm ngón tay Thẩm Diệu len vào trong đầu tóc Thẩm Diệc Thanh, há mồm ngọt ngào kêu lên: "A…"

Thẩm Diệc Thanh bị dáng vẻ Thẩm Diệu như vậy quyến rũ đến phát cuồng, thấy vô cùng may mắn vì vừa rồi mình uống thuốc tăng cường ma lực, không thì hiện tại xác định vững chắc đã kích động đến hiện nguyên hình. Thẩm Diệu cắn môi cởi dây lưng Thẩm Diệc Thanh, nhưng bởi vì lý trí tháo chạy toàn diện, ngay cả cởi dây lưng cũng dường như thành một nan đề tràn ngập khiêu chiến, Thẩm Diệu chiến đấu hăng hái một chốc không có kết quả, hoàn toàn không có kiên nhẫn, một phát kéo khóa quần Thẩm Diệc Thanh xuống, cách quần lót nắm chặt thứ thô to đến khủng bố kia, hầu kết lăn lộn, đỏ mặt nói: "To quá…"

Vầy tính là gì, Thẩm Diệc Thanh hơi tự hào nghĩ, đây chỉ là dáng vẻ của lớp ngụy trang nhân loại thôi, nếu thả tua giao phối chân chính ra hết, thì phải dài tận hai mét lận đó!

"Lên trên giường đi." Thẩm Diệu nói giọng khàn khàn, hai người một đường ôm hôn, âu yếm, quần áo hỗn độn cùng ngã lăn xuống giường bệnh, Thẩm Diệu đá rơi quần mình, áo bệnh nhân rộng lớn mắc ở khuỷu tay, lộ ra bả vai đường cong xinh đẹp, phần trước quần lót bông màu trắng đã ướt một khoảng nhỏ, cậu tách chân ngồi xổm trước mặt Thẩm Diệc Thanh, ôm lấy cổ Thẩm Diệc Thanh, dùng đầu vú ngứa ngáy không ngừng cọ cọ cơ ngực Thẩm Diệc Thanh.

"Diệu Diệu, em… thật sự bằng lòng làm với anh sao?" Thẩm Diệc Thanh không muốn giậu đổ bìm leo, tuy rằng hắn đang giậu đổ bìm leo rồi.

Thẩm Diệu bạo lực xé mở áo sơmi Thẩm Diệc Thanh, dùng lưỡi liếm hôn cổ và xương quai xanh mê người của Thẩm Diệc Thanh, giọng khàn khàn: "Hiện giờ đầy đầu óc em đều là muốn bị thao…"

Thẩm Diệc Thanh vừa thích lại vừa có chút khổ sở: "Diệu Diệu có phải em chỉ không muốn hời cho người khác thôi, chứ không phải thật sự muốn cùng anh…"

"Còn có mặt mũi so đo với em à?" Nhắc tới cái này Thẩm Diệu liền giận run cả người, "Ngay cả anh là người hay chó em còn không biết."

Thẩm Diệc Thanh chớp chớp đôi mắt đen vô tội, nói: "Không phải chó."

Động tác của Thẩm Diệu khựng lại: "…"

"Không nói cái này, tóm lại thì cả đời anh đều tốt với em, cưng chiều em, yêu em, ngay cả bạch tuộc viên chiên cũng làm cho em." Thẩm Diệc Thanh vội vàng thổ lộ, tình cảm nóng như lửa, dịu dàng như chuồn chuồn lướt nước hôn lên trán Thẩm Diệu, trịnh trọng nói, "Em sẽ không hối hận đâu."

Thẩm Diệu buồn bã nói: "Cho nên thật sự là bạch tuộc à?"

Thẩm Diệc Thanh điên cuồng lắc đầu: "Không phải bạch tuộc!"

"Bạch tuộc thì bạch tuộc vậy." Ít nhất ăn ngon, Thẩm Diệu cảm thấy mình cũng sắp nghẹn chết rồi, lý trí hoàn toàn vỡ đê, cậu bất chấp ôm lấy cổ Thẩm Diệc Thanh, cùng hắn lăn ngã lên giường bệnh, hai cái chân dài như yêu tinh quấn trên lưng Thẩm Diệc Thanh. Thẩm Diệc Thanh cúi người đè lên cậu, hai tay kích động cách quần lót vuốt ve gò mông xúc cảm tuyệt vời của Thẩm Diệu, xoa nhẹ mấy phát liền nhịn không được một tay kéo miếng vải vướng bận kia ném xuống, mỗi tay một bên bắt lấy hai cánh mông thịt mượt mà, hệt như nặn bột mà nắm nắm xoa bóp, Thẩm Diệu vô cùng phối hợp hơi hơi nâng eo, khiến giữa mông với ván giường dư ra một chút khe hở, làm cho Thẩm Diệc Thanh xoa tiện lợi thông thuận.

Hai người lại thân thiết chốc lát, Thẩm Diệc Thanh đứng thẳng dậy, cũng cởi mình sạch trơn, một ngón tay luồn vào trong khe hẹp, thử thăm dò xoa ấn huyệt khẩu phấn nộn chật hẹp, Thẩm Diệu bị kích thích đến toàn thân khẽ run, cũng không trốn, chỉ ôm lấy cổ Thẩm Diệc Thanh đè hắn xuống hôn môi. Thẩm Diệc Thanh ấn xoa huyệt khẩu một chốc, thấy đã tàm tạm, liền âm thầm dùng tua giao phối phân bố ra chất lỏng thúc tình thấm ướt ngón tay, chậm rãi đâm một ngón vào.

“Thứ gì ướt ướt vậy…” Thẩm Diệu hỏi.

“Nước miếng.” Thẩm Diệc Thanh nói dối.

Trong đầu Thẩm Diệu hỗn độn, hoàn toàn không còn năng lực phân biệt, cảm giác bị tiến vào có chút khác thường, nhưng không có đau đớn, trong lối hẹp thậm chí còn sinh ra một trận ngứa ngáy rất nhẹ, Thẩm Diệu hừ khẽ hai tiếng, bắt được cổ tay Thẩm Diệc Thanh, vội vàng nói: “Em không đau, anh nhanh một chút có được không…”

Hết chương 36

37. Chương 37: Thẩm Diệc Thanh! Anh Lăn Xuống Cho Em

Thẩm Diệc Thanh lại bỏ thêm hai ngón tay, trên ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng phủ một lớp dịch thúc tình dính nhớp óng ánh, tuy rằng Thẩm Diệu đã ý loạn tình mê đến độ không cần thúc tình thêm, nhưng bên tay Thẩm Diệc Thanh không có thứ gì khác để bôi trơn, chỉ đành như vậy. Ba ngón tay chậm rãi cắm vào lỗ nhỏ giấu trong hai cánh mông trắng nõn, bắt chước dáng vẻ giao hợp vào vào ra ra, Thẩm Diệu cắn môi, trong cổ họng tràn ra tiếng rên rỉ khe khẽ, đôi mắt xinh đẹp nửa khép nửa mở, lông mi dày rậm che phủ cặp mắt mênh mông sương mù, gò má cậu rực hồng, dùng ánh mắt tinh tế miêu tả khuôn mặt tuấn mỹ, động tình giống hệt mình của Thẩm Diệc Thanh, huyệt thịt bao lấy ngón tay nhịn không được buộc chặt.

“Đau không, Diệu Diệu?” Thẩm Diệc Thanh lo lắng hỏi, hắn nghe nói lần đầu tiên ở bên dưới đều sẽ rất đau, tuy rằng hắn cảm thấy dịch thúc tình của mình hẳn là sẽ có tác dụng giảm bớt, nhưng dù sao thì hắn cũng chưa từng thử.

“Không đau… anh nhanh đi…” Thẩm Diệu thẹn thùng lại gấp gáp thúc giục, bộ phận không nên dùng để làm chuyện này hiện giờ lại lửa nóng ngứa ngáy đến độ làm người ta khó có thể chịu đựng, Thẩm Diệu không ngừng kẹp chặt lại thả lỏng ngón tay cắm ở dưới thân, khó nhịn lắc mông, nương theo chút ma xát ít đến đáng thương này giải ngứa. Thẩm Diệc Thanh bị kích thích đến tròng trắng mắt cũng hơi hơi ửng hồng, đêm nay từ một tích tắc nhìn thấy Thẩm Diệu đã bắt đầu sưng to chịu không nổi, chỉ là sợ làm đau Thẩm Diệu mới ráng tự nhẫn nại, cắn răng chậm rãi khai thác. Nghe xong lời của Thẩm Diệu, Thẩm Diệc Thanh nhanh chóng rút ngón tay ra, đem tua giao phối cứng đến phát đau đặt trên huyệt khẩu đã bị đùa bỡn đến mềm rục kia, không có kết cấu bôi một lớp dịch thúc tình trên cán một trận, lau cho vật kia bóng loáng tỏa sáng, sau đó vụng về lại cường thế mà thẳng lưng, phụt một tiếng cắm nửa đoạn trước của tính khí vào.

“A…” Thẩm Diệu xấu hổ kêu nhỏ một tiếng, nhận thức mất mặt “mình quả thật đã bị tính khí của người khác xâm nhập ” khiến cả vành tai Thẩm Diệu cũng hồng rực, nhưng mà cảm giác sảng khoái khi được tràn ngập, giải ngứa, trống rỗng được lấp đầy nhanh chóng đập nát thẹn thùng. Thẩm Diệu nhanh chóng liếc Thẩm Diệc Thanh một cái, mặc dù cậu chưa nói gì, nhưng sóng mắt mềm mại như nước hồ xuân này vẫn tức khức khiến cho Thẩm Diệc Thanh tiếp nhận được tín hiệu khát cầu, Thẩm Diệc Thanh cúi người ôm chặt toàn bộ nửa người trên Thẩm Diệu vào trong ngực, thong thả lại kiên định đem cả cây tính khí chen vào trong huyệt thịt chật hẹp nóng bỏng, lập tức theo bản năng nguyên thủy nhất đâm chọt trước sau.

Khoái cảm mang đến khi tính khí và hậu huyệt ma xát khiến Thẩm Diệu nhịn không được kêu ra tiếng, giọng cậu vốn còn sót lại cảm giác trong sáng của thiếu niên, lúc này lại bị tình dục nồng đậm tiêm nhiễm đến hơi khàn, nếu không phải do chính tai nghe được, Thẩm Diệc Thanh nghĩ sao cũng không tưởng được Thẩm Diệu khí chất sạch sẽ tỏa nắng ở trên giường lại kêu dâm mị đến vậy. Thẩm Diệc Thanh bị quyến rũ đến khớp xương cũng sinh ra từng đợt tê dại, hắn hít sâu một hơi, tăng nhanh tốc độ cắm rút, cái giường bệnh không mới mẻ gì dưới thân hai người bị động tác kịch liệt của Thẩm Diệc Thanh làm cho rung lạch cạch.

"Còn muốn, " Thẩm Diệu rên rỉ, "ngay chỗ vừa rồi đó…"

Thẩm Diệc Thanh vừa nghe có cơ hội biểu hiện, lập tức tăng nhanh tốc độ và sức lực, nhắm ngay một điểm mà lần cắm rút trước chọt đến, đầu tính khí đè trên chỗ đó hung hăng nghiền mài, ma xát, túi túi và mông thịt đánh ra tiếng bạch bạch liên tiếp, Thẩm Diệu bị vài phát hung hăng này dọa sợ tới mức rúc về sau, hai mắt đẫm lệ mông lung đẩy Thẩm Diệc Thanh nói: "Chậm một chút, em không được."

Trong lòng Thẩm Diệc Thanh nóng bỏng như là có lửa đang đốt, nhớ lại phim heo hồi trước từng xem, vừa kiềm chặt eo Thẩm Diệu không cho cậu chạy, vừa học theo phim tán tỉnh: "Cầu xin anh."

Thẩm Diệu không phải không thích, mà là quá sung sướng, nhưng khoái cảm kích thích mãnh liệt này khiến cậu sinh ra một loại sợ hãi hoàn toàn không khống chế được thân thể mình, tình dục một sóng mạnh hơn một sóng biến thành một loại tra tấn ngọt ngào, cậu kêu đến cổ họng cũng đau đớn, tim đập nhanh đến chịu không nổi, muốn nghỉ xả hơi một chút, Thẩm Diệc Thanh lại nhắm ngay cái điểm cực kỳ mẫn cảm khiêu khích đùa bỡn như điên, khóe mắt Thẩm Diệu rưng rưng, trong đầu hỗn loạn, ngoại trừ tạm dừng một chút thì cái gì cũng không nghĩ ra, ngoan ngoãn mở miệng cầu xin tha thứ: "Xin anh, chậm một chút, nhẹ một chút…"

Thẩm Diệc Thanh cúi người liếm đi nước mắt Thẩm Diệu, lại ngậm cánh môi phấn hồng của cậu hôn hôn cắn cắn, vừa đùa giỡn chiếc lưỡi mềm mại bên trong vừa không ngừng động tác dưới thân, chơi Thẩm Diệu thành con cá mất nước khó nhịn vặn vẹo dưới thân mình.

"Kêu ông xã." Thẩm Diệc Thanh xấu xa uy hiếp.

Thẩm Diệu bị hôn đến nói không ra lời: "Hưm, hưm…"

Chặn miệng như vậy bảo kêu thế nào!?

Hai người kịch liệt hôn nhau, nước bọt không kịp nuốt theo khóe miệng trượt xuống, một đường óng ánh, Thẩm Diệu bị tình dục kịch liệt làm cho mất hết lý trí, mở miệng nói: "Diệc Thanh, từ từ… không được…"

Thẩm Diệc Thanh không vui: "Là ông xã."

Thẩm Diệu không nhẹ không nặng cắn một phát lên môi Thẩm Diệc Thanh, dùng một chút tỉnh táo cuối cùng nổi giận nói: "Chúng ta còn… chưa xác định đâu."

"Ồ." Ánh mắt Thẩm Diệc Thanh tối sầm lại, đè Thẩm Diệu điên cuồng đâm chọc một trận, tua giao phối phân bố ra lượng lớn chất lỏng dính nhớp rót vào hậu huyệt Thẩm Diệu, mỗi lần tính khí cắm vào đều sẽ ép ra một đám bọt nước, dây trên gốc đùi và mông thịt Thẩm Diệu. Tiếng nước òm ọp òm ọp và cảm giác ướt át chảy trượt khiến Thẩm Diệu mất mặt đến độ gần như không dám nâng mắt nhìn người, cậu nghiêng đầu, dùng cánh tay che khuất ánh mắt, miệng đứt quãng hỏi: "A… đâu ra nhiều nước vậy…"

Thẩm Diệc Thanh lật cậu lại, bắt lấy cánh mông thịt vuốt ve, tính khí cắm rút không ngừng, nói: "Em nói xem?"

"Không phải của em… hưm…" Vào lúc thế này mà Thẩm Diệu còn không quên phân tích, mặt đỏ tai hồng lắc mông nói, "Giống đực biết phân bố dịch bôi trơn, thủy tộc tương đối nhiều…"

Thẩm Diệc Thanh: "…"

Loại thời điểm này mà còn không quên lột áo choàng của mình à!?

Thẩm Diệc Thanh cúi người xoay cằm Thẩm Diệu qua, dùng đầu lưỡi chặn miệng cậu, kích thích thắt lưng tăng tốc cắm rút, mặt sau Thẩm Diệu không hề được nghỉ ngơi, tính khí phía trước đã sớm tích tụ khoái cảm thật lâu, tính khí đã mẫn cảm không chịu được cọ cọ vào rap giường bị dịch thúc tình thấm ướt, Thẩm Diệu nhanh chóng giao nộp vũ khí, nhẹ giọng rên rỉ bắn trên rap giường, sau khi phát tiết ra như vậy, cơn xôn xao đòi mạng trong cơ thể cậu cuối cùng cũng giảm bớt chút, mà lối nhỏ lúc phát tiết chật hẹp lạ thường cũng làm cho Thẩm Diệc Thanh khó kiềm lòng nổi, tính khí đè trên điểm mẫn cảm nhất của Thẩm Diệu tiết ra. Lúc hắn phát tiết, dịch sinh sản sinh ra hơn xa nhân loại rất nhiều, hậu huyệt Thẩm Diệu gần như chứa không hết, chất lỏng màu trắng ngà bán trong suốt chảy ra theo hậu huyệt bị căng đến không một chút nếp nhăn, có một ít tí tách rơi trên rap giường, có một ít giàn giụa trên đùi Thẩm Diệu…

Thẩm Diệu thích đến run chân, giọng khàn khàn: "Sao bắn nhiều như vậy… quả nhiên không phải người…"

"Lúc này đừng đoán nữa có được không, Diệu Diệu?" Thẩm Diệc Thanh vừa sụp đổ vừa buồn cười, lật Thẩm Diệu về, nâng hai đùi cậu khoát lên trên vai mình, bắt đầu đợt chinh phạt thứ hai…

Bất tri bất giác, đã là ba tiếng trôi qua.

Thể lực Thẩm Diệu vô cùng tốt, còn mới nếm trái cấm, lại thêm bị kỳ lân bất lương giục tình, cho nên thư giải mấy lần vẫn ngại không đủ, quấn lấy Thẩm Diệc Thanh không bỏ, rất có ý muốn làm với hắn đến hừng đông. Về phần Thẩm Diệc Thanh, thể lực của kraken căn bản là không cùng một cấp với nhân loại, chỉ cần Thẩm Diệu muốn thì hắn hoàn toàn có thể phụng bồi mải, nhưng vấn đề là thời gian của thuốc tăng cường ma lực có hạn, khi Thẩm Diệc Thanh nhận thấy được ma lực trong cơ thể xuất hiện khuynh hướng không thể khống chế, hắn đang đè trên người Thẩm Diệu động tác kịch liệt.

"Ưm… sắp rồi…" Cả người Thẩm Diệu nổi lên màu phấn hồng.

"Cục cưng ơi." Thẩm Diệc Thanh hung hăng hôn môi Thẩm Diệu một cái, giọng điệu vội vàng nói, "Anh

phải đi rồi."

Thẩm Diệu đang ý loạn tình mê, nhất thời không kịp phản ứng, chỉ ngơ ngác trợn to mắt hỏi: "Cái gì, đi đâu…"

Thẩm Diệc Thanh không đáp, chỉ nhanh chóng rút cái ấy ấy ra, mặt mày kích động xoay người xuống đất, nhặt lên từng món quần áo vứt từ buồng vệ sinh đến tận bên giường, nhưng hắn còn chưa nhặt xong, ma lực còn sót lại trong cơ thể tựa như nước biển thuỷ triều nhanh chóng rút đi, giá trị ma lực của hắn gần như là trong tích tắc liền đột phá giới hạn cuối, Thẩm Diệc Thanh hô nhỏ một tiếng, thân thể phút chốc lùn xuống, một nửa cẳng chân bỗng nhiên mềm như bùn nhão, đùi người thon dài trắng nõn giống như ngọn nến gặp nóng nhanh chóng tan ra, biến thành vật chất quỷ dị màu xám nào đó.

Thẩm Diệu ngồi thẳng người, mãnh liệt lắc đầu, kéo mình ra khỏi ảo giác tình dục đẹp đẽ, đáy mắt dần dần hồi phục tỉnh táo, hỏi: "… Anh sắp hiện nguyên hình hả?"

"Không có!" Thẩm Diệc Thanh cố gượng chống đỡ.

Tuy hắn biết chuyện mình không phải người đã không giấu được tiếp, nhưng mà vẫn không muốn để Thẩm Diệu nhìn thấy nguyên hình của mình, Thẩm Diệc Thanh dùng hết toàn lực biến hai đoạn cẳng chân kraken về lại đùi người!

Thẩm Diệu nguy hiểm híp mắt: "Thẩm Diệc Thanh, anh cảm thấy bây giờ nói xạo còn có ý nghĩa sao?"

Nhưng mà Thẩm Diệc Thanh đang cố hết sức chăm chú duy trì hình người, toàn bộ lực chú ý đều tập trung trên việc phân phối số lượng ma lực không nhiều lắm để duy trì hình thái, ngay cả sức lực nghe lời và nói chuyện cũng không có, biểu tình trên mặt cũng hoàn toàn không khống chế được, vẻ mặt dại ra nhìn phía trước không nói được một lời.

"…" Thẩm Diệu chợt nhớ tới ngày đó mình mời Thẩm Diệc Thanh ăn cơm, Thẩm Diệc Thanh vô ý uống một ngụm trà sữa có socola, sau đó cũng đột nhiên vẻ mặt dại ra không nói được một lời như thế, lúc ấy mình cho rằng hắn đột nhiên có linh cảm, mà chính Thẩm Diệc Thanh cũng giải thích như vậy, cho nên lúc ấy Thẩm Diệu cũng không có hoài nghi…

Đông đảo manh mối nhanh chóng xuyên thành một chuỗi trong đầu, Thẩm Diệu xoay chuyển con ngươi, cơ trí nói: "Socola sẽ khiến anh hiện nguyên hình hả?"

Thẩm Diệc Thanh vô cùng hoảng sợ nhìn Thẩm Diệu, vẻ mặt bị nói trúng tim đen phản bác: "Không có!"

Diệu Diệu nhà mình sao lại thông minh rứa!?

Sắc mặt Thẩm Diệu âm trầm mím môi: "…"

Xem ra chính là như vậy không sai.

Bây giờ nhớ lại biểu hiện của hắn đêm hôm đó, quả thật vẫn luôn lộ ra một loại kỳ quái nhè nhẹ!

Mắt thấy hình người sắp sửa sụp đổ, Thẩm Diệc Thanh không dám chậm trễ nữa, mặc quần áo tử tế từ hành lang bệnh viện đi ra ngoài hiển nhiên đã không còn kịp rồi, vì thế Thẩm Diệc Thanh cùng đường đành phải ôm quần áo lộ mông sải hai cái chân dài chạy vội đến bên cửa sổ! Cái chỗ trong trạng thái cứng rắn nào đó còn vung trái vung phải trong quá trình chạy trốn!

Thẩm Diệu trợn mắt há mồm: "Anh làm gì đó!?"

Thẩm Diệc Thanh phanh một phát đẩy cửa sổ ra, mông trần nhảy ra ngoài không hề do dự!

Thẩm Diệu cũng trơn bóng chạy xuống giường, trong tích tắc chân chấm đất, Thẩm Diệu phát hiện chân bị thương của mình đã có thể dùng sức, ba bước thành hai bước chạy đến bên cửa sổ thăm dò nhìn xuống dưới, nhưng mà bồn hoa dưới cửa sổ rỗng tuếch, quanh đó không có người, cũng không có ma vật.

Không ở bên dưới… thì chính là ở bên trên! Thẩm Diệu mãnh liệt nâng đầu, quả nhiên phát hiện một thứ quái dị đang bám trên vách tường trên lầu, cả người ma vật kia trắng bệch, không có một chút huyết sắc, chủ thể là một cái đầu bự đường kính ước chừng ba mét tròn trìa trịa, trụi lủi, phía dưới đầu là một vòng xúc tu cũng trắng bệch, hoàn toàn là một con bạch tuộc thật lớn màu trắng, lúc Thẩm Diệu phát hiện nó, nó đagn hoang mang rối loạn quơ xúc tu bò lên hướng sân thượng, mỗi lần nó nâng một cái xúc tu lên chính là tiếng bụp bụp giòn tan liên tiếp truyền đến, giống như là tiếp giác hút nhổ ra khỏi mặt phẳng.

May mắn Thẩm Diệu là một thợ săn ma, đã sớm nhìn quen ma vật ngoại hình kinh khủng, nếu đổi thành người thường lại đây, nhìn thấy cảnh trước mắt sợ là sẽ trực tiếp bị dọa đến đột tử.

Thẩm Diệu hít sâu, dồn khí đan điền, từng chữ một cao giọng gào thét: "Thẩm! Diệc! Thanh!!!"

Bạch tuộc bị một tiếng hô của Thẩm Diệu dọa tới mức cả người đều run lên, thân thể mềm mại giũ ra một trận gợn sóng buồn cười, nhưng sau khi run rẩy đi qua, bạch tuộc bự lại đi càng nhanh, như mũi tên rời cung bụp bụp bụp nhảy thẳng lên sân thượng.

Thẩm Diệu khí thế ngất trời rống giận: "Thẩm Diệc Thanh! Anh lăn xuống đây cho em! Không thì lập tức chia tay!"

Bạch tuộc bự lại sợ tới mức run run, cả con bạch tuộc cứng ngắc tại chỗ.

Thẩm Diệu uy hiếp: "Giờ em lập tức kéo đen wechat với số điện thoại của anh đó!"

"Diệu Diệu, đừng kéo đen anh." Bạch tuộc bự phát ra giọng Thẩm Diệc Thanh, lập tức không tình nguyện

mà lui về.

Trong quá trình lui về, toàn bộ hành trình Thẩm Diệc Thanh đều không quay đầu lại nhìn Thẩm Diệu, lúc lui đến phía trên cửa sổ phòng Thẩm Diệu, hắn chần chừ dừng lại.

"Mau vào đi, đợi chút nữa lầu đối diện đều nhìn thấy anh đó." Thẩm Diệu vội vàng nói, "Em không kéo đen anh đâu."

Thẩm Diệc Thanh sợ bại lộ, vội vàng đem thân thể hình tròn mềm mại chen vào từ cửa sổ hình chữ nhật, thân thể vừa mới chen vào phòng thoạt nhìn hệt như một cái hộp chữ nhật, Thẩm Diệu nhìn cái hộp chữ nhật hết sức mắc cười ấy, phụt một tiếng bật cười, Thẩm Diệc Thanh nghe cậu cười, vội vàng bo tròn thân thể cứng ngắc góc cạnh. Hắn mới vừa khôi phục nguyên hình liền vội vội vàng vàng quay người lại, dùng cái ót tròn trìa trịa đối diện Thẩm Diệu, sợ Thẩm Diệu ghét bỏ miệng rộng dài một mét với cặp mắt xanh bự như quả bóng rổ biết phát sáng của mình.

"Xoay lại đây, em nhìn xem mặt trước anh như thế nào." Thẩm Diệu chầm chậm thở dài, nghĩ thầm rằng nguyên hình này xem là bạn trai thì quả nhiên xấu hết chỗ chê, có điều nếu xem là đồ ăn thì trái lại nhìn rất ngon lành.

Hết chương 37

Xúc ca: Diệu Diệu ghét bỏ tui! Tui không muốn sống nữa! Đem tui ra làm bạch tuộc viên chiên đi! QAQ

38. Chương 38: Tâm Tư Thiếu Niên Của Em Tan Biến Hết Rồi!

Thẩm Diệc Thanh không muốn cho Thẩm Diệu nhìn thấy mặt trước mình, tuy rằng hắn cảm thấy nguyên hình của mình rất được, anh tuấn lại mềm mại, nhưng thực đáng tiếc, mình không phù hợp thẩm mỹ của Thẩm Diệu.

Hai con mắt to xanh lục của Thẩm Diệc Thanh sáng như đèn pha dưới biển sâu, mắt phát ra ánh sáng xanh chiếu khắp cả phòng, Thẩm Diệu xoay người kéo rèm lại, hỏi: "Mắt anh có thể đừng sáng như vậy không? Bên ngoài nhìn thấy căn phòng này khẳng định đều là xanh lè."

"Có thể." Thẩm Diệc Thanh vội vàng chỉnh tối cường độ ánh sáng mắt mình.

Thẩm Diệu nhẹ nhàng thở ra, lần thứ hai ra lệnh: "Xoay lại đây."

"Cục cưng em hãy nghe anh nói, anh chỉ cần ba tiếng là có thể biến về hình người rồi..." Thẩm Diệc Thanh chột dạ.

“Em muốn nhìn mặt trước của anh.” Ông đây ngay cả việc mình vừa mới bị thứ gì thao cũng không biết! Thẩm Diệu muốn từ phía sau Thẩm Diệc Thanh vòng tới phía trước xem mặt mày bạch tuộc bự, nhưng mà Thẩm Diệc Thanh cũng quơ xúc tu xoay theo bước chân Thẩm Diệu, chân Thẩm Diệu còn chưa có khỏe hẳn, hơn nữa dưới đất toàn là xúc tu trơn lùi, gần như không có chỗ đặt chân, cho nên căn bản theo không kịp tốc độ của Thẩm Diệc Thanh, mặc kệ xoay vòng thế nào cũng chỉ nhìn thấy cái ót to tròn trắng bệch.

Thẩm Diệc Thanh nhanh chóng xoay vòng, đồng thời điều chỉnh dây thanh, dùng giọng nói tương đối từ tính dịu dàng đề nghị: “Cục cưng, em coi như hết thảy là một giấc mộng đi có được không?”

“Bớt nói nhảm với em đi, em đứng ở phía sau mà cũng nhìn thấy khóe miệng anh luôn rồi!” Cái miệng này đến tột cùng là bự bao nhiêu!? Thẩm Diệu nhớ tới việc Thẩm Diệc Thanh lừa gạt mình trước đó, càng nghĩ càng tức, nâng tay tát một phát thật mạnh lên ót Thẩm Diệc Thanh, tức giận nói, “Anh cái đồ lừa đảo!”

Dáng vẻ Thẩm Diệu nóng giận cũng thực đáng yêu, lúc nói ba chữ đồ lừa đảo không giống mắng chửi người, ngược lại giống làm nũng, Thẩm Diệc Thanh nghe mà tâm thần rung động, cái đầu mềm mại bị Thẩm Diệu đánh ra một trận gợn sóng, run run rẩy rẩy.

Thẩm Diệu nhìn phần não nhộn nhạo của bạn trai, vội làm cái hít sâu ổn định cảm xúc, không vui nói: “Anh có ngừng lại không? Vết thương của em còn chưa lành, chân đau rồi.”

Vừa nghe Thẩm Diệu nói đau chân, Thẩm Diệc Thanh lập tức ngừng ở tại chỗ không dám động đậy.

Thẩm Diệu hừ lạnh một tiếng, đá văng xúc tu vấp chân ra, đỡ cái đầu bự của Thẩm Diệc Thanh hệt như đỡ tường, gian nan bôn ba đến mặt trước, tập trung nhìn vào.

Trong mắt Thẩm Diệc Thanh nghẹn hai bao nước mắt, đang cố nén không cho chúng nó rơi xuống, bản thân hắn khó chịu vô cùng, nhưng vẫn mở cái miệng to như bồn máu lộ ra hơn một trăm cái răng nanh nỗ lực trấn an Thẩm Diệu: “Nguyên hình của anh không dễ nhìn, Diệu Diệu em đừng sợ…”

Thẩm Diệu run rẩy khóe miệng, nhìn mặt bự của Thẩm Diệc Thanh, nhất thời lại không có lời nào để nói.

Vẻ mặt Thẩm Diệc Thanh u buồn đối diện với Thẩm Diệu một chốc, đọc hiểu biểu tình vi diệu trong lòng ghét bỏ lại cố nén không lộ ra vẻ ghét bỏ của Thẩm Diệu, vì thế liền dùng hơn hai mươi cái xúc tu bao lấy đầu mình, khó chịu đến không muốn gặp người.

Viên bạch tuộc một giây trước khẩn trương đến trắng bệch, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy biến thành màu xanh da trời.

“Đến tột cùng anh là ma vật gì? Trên sách giáo khoa em chưa từng học được.” Thẩm Diệu lấy lại bình tĩnh, hỏi, “Thật sự là kraken sao?”

Thẩm Diệc Thanh rầu rĩ lên tiếng, màu xanh lam ngoài thân từ từ sậm hơn, xanh đến gần như hơi biến

thành màu đen.

Thế mà thật sự là… do thói quen nghề nghiệp, tò mò trong lòng Thẩm Diệu tạm thời áp chế phẫn nộ khi bị lừa gạt, cậu vươn tay sờ sờ đầu bự xanh sẫm của Thẩm Diệc Thanh, hỏi: "Kraken đều nhỏ như anh sao?"

Tốt xấu cũng có một chữ bự*, hình thể không phải nên rất lớn sao?

**Tên tiếng Trung của kraken là "Bắc hải cự yêu", chữ "cự" nghĩa là to bự.*

"Không phải, đường kính đầu ba ba anh dài hơn trăm mét lận." Thẩm Diệc Thanh bĩu môi giải thích, "Anh còn nhỏ tuổi, cho nên chỉ có ba mét."

Tâm trạng Thẩm Diệu phức tạp: "Còn nhỏ tuổi? Không phải anh hai mươi sáu tuổi sao? Cả cái này cũng gạt em à?"

"Không!" Thẩm Diệc Thanh vội vàng phủ nhận, "Thật sự là hai mươi sáu tuổi, nhưng bọn anh đều có thể sống hơn một ngàn tuổi, cho nên… anh còn đang tuổi lớn."

Thẩm Diệu kinh sợ nhận ra mình bị một bé con f*ck, biểu tình nhất thời phức tạp đến khó nói thành lời.

"Nhưng mà anh đã có thể sinh con rồi, cho nên xem như kraken thành niên." Thẩm Diệc Thanh sợ Thẩm Diệu hiểu lầm, vội giải thích, "Anh không phải con nít."

Thẩm Diệu như trút được gánh nặng, vỗ vỗ ngực: "May mắn… đúng rồi, sao anh còn tự đổi màu? Lúc trắng lúc xanh."

Thẩm Diệc Thanh ủ rũ giải thích: "Màu sắc của anh sẽ thay đổi theo tâm trạng, bản thể là màu xám… Diệu Diệu, em còn giận anh không?"

"Giận." Thẩm Diệu nhớ ra mình nên tức giận, lập tức như đinh đóng cột nói, "Lừa em lâu như vậy, em hỏi anh anh cũng không thừa nhận, thật sự giấu không được mới thẳng thắn, quả thực không hề có thành ý."

Thẩm Diệc Thanh tủi thân hút hút gò má, vẫn duy trì tư thế dùng xúc tu trùm đầu thấp giọng nói: "Xin lỗi, chỉ là anh sợ em chê nguyên hình của anh dọa người thôi."

Thấy sắc mặt Thẩm Diệu do dự, dường như không biết nên tiếp tục làm khó dễ hay là tha hắn một lần, Thẩm Diệc Thanh dốc sức bán thảm: "Bây giờ anh là màu xanh lam, màu này nghĩa là anh rất buồn, rất đau khổ." Nói xong, Thẩm Diệc Thanh dùng hai con mắt xanh lè lén lút nhìn Thẩm Diệu từ giữa kẽ xúc tu, quan sát vẻ mặt của cậu.

Thẩm Diệu dở khóc dở cười, đồng thời ngứa tay muốn đánh con bạch tuộc bự này một trận, về mặt khác lại bị Thẩm Diệc Thanh bán thảm bán đến không hạ thủ được, đành phải mông trần đứng ngốc ở đó, nắm chặt nắm tay căm giận nghiến răng.

Thẩm Diệc Thanh thấy Thẩm Diệu vẫn mang vẻ mặt muốn chia tay, đau lòng chớp chớp mắt, dùng xúc tu ôm mặt bự, bắt đầu xoạch xoạch rơi nước mắt, mắt hấn bự chảng, thể tích nước mắt cũng lớn, rất nhanh liền khiến mặt đất ướt một mảng lớn.

Thẩm Diệu nhìn dưới thân Thẩm Diệc Thanh chả hiểu sao có thêm một bãi nước, lông mày khẽ nhướn: "Anh tè hả?"

Thẩm Diệc Thanh phát khùng: "Anh đang khóc!!!"

Thẩm Diệu: "…"

Thẩm Diệc Thanh hút hút gò má, đau khổ: "Chỉ là ngoại hình anh giống bạch tuộc thôi, nhưng trình độ trí lực với thói quen sinh hoạt đều hệt như nhân loại… vừa rồi có phải em xem anh thành chó hay không?"

Trong lòng Thẩm Diệu dâng lên một trận áy náy quỷ dị, vội nói: "Xin lỗi."

"Hơn nữa, " Thẩm Diệc Thanh mở to mắt, mang theo một loại giọng điệu tự hào khó hiểu nói, "Một lần của anh hơn mười lít, dưới đất sao chỉ có ít như vậy được."

Thẩm Diệu tức giận đến giậm chân: "Loại chuyện này không cần nói cho em biết! Tâm tư thiếu niên của em tan biến hết rồi! Đời này em sẽ không ảo tưởng nam thần gì nữa!"

Nam thần cái gì, cao phú soái cái gì, nói không chừng sau lưng đều là một con bạch tuộc bự tè hơn mười lít! Thẩm Diệu phát điên nghĩ, cả người đều ở bên bờ hắc hóa.

Thẩm Diệc Thanh đuối lý mím chặt miệng rộng, không nói gì.

"Hô… thôi, không tức giận." Thẩm Diệu không ngừng hít sâu, thì thào tự trấn an mình, cưỡng chế cảm xúc muốn đánh người, xoay người đi về hướng phòng vệ sinh.

"Em muốn đi đâu?" Thẩm Diệc Thanh vươn ra một cái xúc tu nhỏ, khẩn trương quấn lấy đùi Thẩm Diệu.

"Em vào phòng vệ sinh tẩy rửa một chút." Hai má Thẩm Diệu đỏ ửng, vừa nãy bọn họ làm được một nửa Thẩm Diệc Thanh liền rút chym chạy mất, Thẩm Diệu còn chưa kịp xử lý, khi nói chuyện chất lỏng nào đó còn theo đùi chảy xuống, hiệu quả thị giác vô cùng dâm mỹ.

Thẩm Diệc Thanh thông qua kẽ xúc tu nhìn Thẩm Diệu trần như nhộng, thân thể dần dần từ màu xanh sẫm biến thành màu phấn hồng tràn đầy trái tim thiếu nữ.

Thẩm Diệu co rút khóe miệng: "Tại sao lại thành màu hồng?"

Thẩm Diệc Thanh ngại ngùng nói: "Lúc anh động lòng liền biến thành hồng nhạt."

Thẩm Diệu đánh giá từ trên đầu đến xúc tu Thẩm Diệc Thanh, cười rộ: "Màu sắc này thì lại có chút đáng yêu."

Thẩm Diệc Thanh bị khen đến mặt bự ửng đỏ, thẹn thùng thay nhau dùng xúc tu xoa mặt xoa đầu.

Thẩm Diệu thở ra một hơi, đi vào phòng vệ sinh đóng cửa lại, khom lưng vốc nước rửa sạch thân thể, tình dục còn sót lại trong người đều biến mất tăm trong sự hỗn loạn vừa rồi. Thẩm Diệu vừa làm vừa nâng mắt nhìn gương, thân trên người trong gương trải rộng vết đỏ sau cuộc yêu, nhìn thấy những dấu vết đó, trong đầu Thẩm Diệu nhanh chóng lướt qua cảnh tượng mới vừa rồi bị Thẩm Diệc Thanh đặt ở dưới thân, hàng mi thanh tú của Thẩm Diệu hơi hơi nhăn lại, cố gắng muốn gộp mỹ nam tử hormone bùng nổ kia với kraken bảo bảo mỗi một lỗ chân lông đều lộ ra nồng nặc hơi hướm tủi thân ngoài cửa lại với nhau, nhưng mà việc này dường như có chút khó khăn.

Thẩm Diệu: "…"

Khác nhiều lắm đó ok!

Sau khi nhận ra Thẩm Diệc Thanh không phải nhân loại, thái độ và cảm giác của Thẩm Diệu đối với hắn cũng chậm rãi phát sinh biến hóa, vốn dĩ cậu vẫn cảm thấy Thẩm Diệc Thanh là nam thần hoàn mỹ cao cao tại thượng, lúc đối mặt Thẩm Diệc Thanh cậu luôn có chút tự ti, tuy bị mê hoặc đến ngả nghiêng nhưng lại không hy vọng xa vời có thể có kết quả với Thẩm Diệc Thanh, lúc ở chung hơi có chút hàm ý "bên nhau một ngày là được hời một ngày". Có điều bắt đầu từ hôm rồng phun lửa tập kích sở nghiên cứu, hình tượng Thẩm Diệc Thanh liền dần dần sụp đổ, Thẩm Diệu phát hiện hắn không chỉ không hoàn mỹ như vậy, hơn nữa dường như còn lộ ra một loại ngốc nhè nhẹ…

Còn hôm nay, hình tượng nam thần của Thẩm Diệc Thanh rốt cuộc cũng triệt để sụp đổ.

Người mình thích căn bản không phải như mình tưởng, thậm chí còn không phải người, trong lòng Thẩm Diệu không phải không có thất vọng, nhưng trong thất vọng kỳ thật còn cất giấu một loại thoải mái, áp lực khi ở bên nam thần lúc này đã không còn sót lại chút gì.

Thẩm Diệu xử lý sạch sẽ, mới vừa đẩy cửa buồng vệ sinh ra liền nhìn thấy ngoài cửa vắt ngang mấy cái xúc tu, mỗi cái xúc tu đều quấn lấy một món quần áo, quần lót, quần dài, áo… quần lót còn là mới, vô cùng ân cần chu đáo.

Thẩm Diệu nhìn theo hướng xúc tu duỗi tới, thấy ánh mắt Thẩm Diệc Thanh mang đầy kỳ vọng nhìn mình, vẻ mặt thoạt nhìn tựa như một chú chó nhỏ ngậm dép lê đến cho chủ nhân.

Thẩm Diệu thở dài, tiếp nhận mấy món quần áo đó từ xúc tu, mặc từng món vào, lúc cậu mặc quần áo, hai cái xúc tu Thẩm Diệc Thanh vòng qua cậu tiến vào phòng vệ sinh, vặn vòi nước ra thành thạo giặt quần lót dơ cho Thẩm Diệu.

"… Tự giặt là được rồi." Thẩm Diệu vỗ vỗ hai cái xúc tu chăm chỉ ấy.

"Để anh, cục cưng." Thẩm Diệc Thanh rất tâm cơ nói, "Về sau việc nhà anh bao hết."

Thẩm Diệu tức khắc bắt lấy trọng điểm, một cái liếc mắt bay qua: "Nói cứ như em với anh chung một nhà vậy."

Diệu Diệu thật sự không dễ lừa! Thẩm Diệc Thanh thất vọng nghĩ, mí mắt cụp xuống, nhỏ giọng than thở: "Dù không phải một nhà, thì không phải vẫn ở chung một chỗ sao…"

"Giỏi nha Thẩm Diệc Thanh, anh không đề cập tới còn ổn!" Thẩm Diệu đột nhiên chợt nhớ, tiến một bước xa nhéo mặt bự Thẩm Diệc Thanh, phẫn nộ nói, "Người sói đêm hôm đó cũng là anh giả đúng không? Anh cố ý làm như vậy để em ngủ lại?"

Thẩm Diệc Thanh màu phấn hồng tức khắc sợ tới mức trắng bệch, đánh trống lảng: "À này, cục cưng, quần lót giặt xong vắt lên giá phơi được chứ…"

"Em biết rồi, " ánh mắt Thẩm Diệu sắc bén nhìn chằm chằm Thẩm Diệc Thanh, gật gật đầu, chậm rãi nói, "Màu trắng có nghĩa là anh sợ hãi, chột dạ, vừa rồi sau khi anh nhảy cửa sổ cũng là màu trắng."

Thẩm Diệc Thanh đau đớn xoa xoa xúc tu: "Cục cưng à sao em lại thông minh như vậy?"

"Mệt cho em còn lo lắng an toàn của anh, ngây ngốc mỗi ngày đi tuần núi, tên khốn anh…" Thẩm Diệu nhéo thịt bạch tuộc trơn lùi trong tay, hung hăng vặn một vòng, tức giận đến giậm chân, "Anh xin lỗi em! Lập tức!"

"Xin lỗi, cục cưng đừng nóng giận." Thẩm Diệc Thanh vội vàng xin lỗi, cũng vươn ra hơn mười cái xúc tu ôm chầm Thẩm Diệu, sám hối phát ra từ tận đáy lòng, "Anh sai, anh chỉ quá thích em thôi, muốn ở bên em nhiều nhiều, anh lừa em rất nhiều, nhưng mà anh thật sự không có ác ý."

Thẩm Diệu bị xúc tu cuốn lấy chặt chặt chẽ chẽ: "Em sắp thở không ra hơi…"

Thẩm Diệc Thanh ngượng ngùng buông xúc tu ra.

"Em không hiểu lắm, " Thẩm Diệu moi hồi ức hai người ở chung ra chải lại một lần, tỏ vẻ hoài nghi từ tận đáy lòng, "Vì sao anh lại thích em như vậy? Đừng nói là ân cứu mạng, ngày đó anh đứng ở bên hồ hẳn là muốn ăn con thủy quái ký sinh kia đúng không? Nó căn bản không phải đối thủ của anh, từ ngày đầu tiên quen biết em anh đã bắt đầu nghĩ mọi cách dụ dỗ em."

Thẩm Diệc Thanh chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, có loại cảm giác quần lót cũng đã bị Thẩm Diệu lột sạch sẽ.

Tuy rằng hiện giờ hắn quả thật cũng không có mặc!

Hết chương 38

Xúc ca: ít nhất thì chuyện mình giả mèo nhất định sẽ không bị bại lộ! QAQ

39. Chương 39: Không Chỉ Không Xấu Hơn Nữa Còn Rất Ngoan!

Thẩm Diệc Thanh u buồn đến phát xanh: "Em thật sự không nhớ gì hết ư."

"Không nhớ cái gì?" Thẩm Diệu hoang mang hỏi, đồng thời đi đến bên giường muốn ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.

Thẩm Diệc Thanh thấy thế, vội ân cần dùng một xúc tu quấn lấy eo Thẩm Diệu, ôm cả người lên đưa đến bên giường, vững vàng đặt Thẩm Diệu ở trên giường như đặt một con búp bê tây.

Thẩm Diệu: "…"

Thẩm Diệc Thanh nhân cơ hội thổ lộ một phát: "Diệu Diệu, em ở bên anh, anh có thể cưng chiều em đến mức đường cũng không cần tự mình đi."

Thẩm Diệu xua tay: "Khỏi, em cũng không phải không có chân, mới nãy anh nói em không nhớ rõ cái gì?"

Thẩm Diệc Thanh trầm ngâm một chốc, thật cẩn thận nói: "Kỳ thật khi còn bé chúng ta đã quen biết, hơn nữa còn là thanh mai trúc mã."

"Anh với em là thanh mai trúc mã?" Đầu tiên là Thẩm Diệu kinh sợ lặp lại, sau đó lập tức mang theo vài phần hiểu rõ chậm rãi mở to hai mắt, cậu nhớ tới series tranh của Thẩm Diệc Thanh —— kraken bảo bảo và bé trai nhân loại sống nương tựa lẫn nhau trong phòng thí nghiệm.

Còn chưa đợi Thẩm Diệc Thanh mở miệng, Thẩm Diệu đã giành trước hỏi: "Mấy bức tranh lần trước anh

cho em xem, không lẽ là vẽ anh với em hả?"

Thẩm Diệc Thanh điên cuồng gật đầu, đầu bự to tròn y như cục rau câu lắc trước lắc sau, màu sắc ngoài thân từ xanh sẫm thay đổi dần thành màu cam ấm nhẹ nhàng.

Màu sắc này thuyết minh kraken bảo bảo rất vui vẻ!

Thẩm Diệu giật mình một lát, hỏi: "Làm sao anh biết bé trai đó là em?"

Quả thật Thẩm Diệu cảm thấy đứa bé trong tranh có loại quen thuộc khó hiểu, chỉ là… Thẩm Diệu moi bức tranh ra từ trong trí nhớ, tinh tế nhớ lại ngũ quan bé trai một phen, lại cảm thấy cậu bé cũng không hề tương tự mình hồi nhỏ.

Ba nuôi của Thẩm Diệu – Thẩm Du Minh là một người tương đối lạnh lùng, hoàn toàn không có tình cảm với Thẩm Diệu, cho nên trước bảy tuổi Thẩm Diệu không có bất cứ ảnh chụp gì. Sau khi Thẩm Du Minh chết, Tưởng Trạch biến thành người giám hộ của Thẩm Diệu, ảnh chụp hồi nhỏ của Thẩm Diệu gần như đều là từ tay Tưởng Trạch, có ảnh kỷ niệm hồi bảy tuổi mới vừa vào đội thiếu niên tiền phong đeo khăn quàng đỏ, có năm tám tuổi khi chụp ảnh gia đình với cả nhà Tưởng Trạch, có ảnh chín tuổi được Tưởng Trạch dắt đi công viên chơi xuân cưỡi ngựa gỗ… Tuy rằng góc độ lấy cảnh và kết cấu tỉ lệ của đa số ảnh chụp đều rất lạ lùng, nhưng tốt xấu cũng có thể thấy rõ mặt, từ nhỏ Thẩm Diệu đã vô cùng xinh đẹp, hệt như búp bê tinh điêu tế mài, ngay cả kỹ thuật chụp ảnh quỷ thần khó lường của Tưởng Trạch cũng không thể hủy diệt khuôn mặt kia, nhưng còn cậu bé trong tranh của Thẩm Diệc Thanh chỉ thanh tú đáng yêu, không hề xinh đẹp đến mức khoa trương như bé Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu nói chắc chắn: "Đứa bé anh vẽ không giống em, không đẹp như em."

Từ nhỏ trí nhớ của cậu đã rất tuyệt, hơi có chút xem qua là nhớ, cho nên cậu nhớ rất rõ tranh Thẩm Diệc Thanh vẽ, thậm chí cả chi tiết ngũ quan của cậu bé trong tranh cậu cũng có thể nhớ tới.

Thẩm Diệc Thanh đúng lý hợp tình: "Hai người tên giống nhau, tuổi cũng trùng, đều có liên hệ với bộ ngành chấp pháp sự vụ đặc biệt, hơn nữa em, bị… cái đó…" Thẩm Diệc Thanh đột nhiên thắt lưỡi, giống như đang do dự có nên nói ra hay không.

"Nói mau, em bị cái gì?" Thẩm Diệu hỏi.

Thẩm Diệc Thanh cuộn tròn hai mươi mấy cái xúc tu khẩn trương phòng thủ bên người, giống như sợ Thẩm Diệu nghe xong sẽ đột nhiên xông lên đánh mình vậy, cân nhắc từng câu từng chữ nói: "Diệu Diệu, trí nhớ của em bị bọn họ xóa đi, cho nên em không nhớ gì hết, nhưng những lời sau đây anh nói đều là thật… khi còn bé anh bị cái người tên Thẩm Du Minh bắt về phòng thí nghiệm tư nhân nghiên cứu, lúc ấy em cũng giống anh, là thể thực nghiệm của Thẩm Du Minh, dung mạo em bị thay đổi trong quá trình thí nghiệm, tranh anh vẽ là bộ dạng của em trước khi thay đổi."

Con ngươi đen sẫm của Thẩm Diệu phóng đại một tích tắc: "… Em là thể thực nghiệm của Thẩm Du

Minh?"

Tin tức này cũng chưa mang đến rung động bao lớn cho Thẩm Diệu, bởi vì cậu cảm thấy nhận con nuôi làm thể thực nghiệm đích thật là chuyện Thẩm Du Minh làm ra được. Mặc dù Thẩm Diệu sống cùng một mái hiên với Thẩm Du Minh thật lâu, nhưng đối với ông bố nuôi này cậu không có một chút tình cảm, cậu nhớ mang máng cảnh tượng lúc Thẩm Du Minh ở chung với mình, ánh mắt người đàn ông đó nhìn cậu quả thật là hệt như nhìn một con chuột bạch thí nghiệm, không có một chút nhiệt độ.

"Chúng ta đều là thể thực nghiệm." Thẩm Diệc Thanh nói xong, thân thể khổng lồ soàn soạt bò đến bên giường, hắn cẩn thận vươn một xúc tu ra ôm bả vai Thẩm Diệu, giọng trầm thấp lại dịu dàng an ủi, "Diệu Diệu, đừng đau khổ, ít nhất… chúng ta vì vậy mà quen biết, không thì có lẽ vĩnh viễn chúng ta cũng không cùng xuất hiện."

Thẩm Diệu: "…"

Thẩm Diệu xoa thái dương, liều mạng tìm kiếm manh mối có liên quan đến phòng thí nghiệm hoặc là Thẩm Diệc Thanh trong trí nhớ thời thơ ấu, nhưng đều thất bại, Thẩm Diệu vẫn luôn biết ký ức thơ ấu của mình vô cùng không liền mạch, nhưng con nít ký ức không liền mạch là chuyện bình thường, ký ức thời thơ ấu của rất nhiều người cũng chỉ là từ một vài sự kiện có ấn tượng sâu sắc chắp vá mà thành, về phần sinh hoạt hằng ngày kỳ thật đa số mọi người đều nhớ không ra, cho nên Thẩm Diệu không cảm thấy có vấn đề gì. Nhưng nghe Thẩm Diệc Thanh nói thế, Thẩm Diệu nhất thời cảm thấy những chỗ ký ức không liền mạch ấy đều trở nên khả nghi.

Thẩm Diệu hồi ức không có kết quả, ngược lại ở chỗ sâu trong đại não loáng thoáng truyền đến một trận đau đớn, cậu buông tha việc tự hỏi, đứng dậy nói: "… Cụ thể xảy ra chuyện gì, nói với em một chút, thật sự là một chút ấn tượng em cũng không có."

Thẩm Diệc Thanh lại lén lút vươn ra một xúc tu ôm eo Thẩm Diệu, hắng giọng nói: "Là như vầy, cục cưng…"

Thẩm Diệu híp mắt hung tợn nhìn hắn một phát.

Thẩm Diệc Thanh tủi thân rút xúc tu về, quy củ đặt nó bên dưới cái đầu bự, cũng sinh động như thật bắt đầu kể chuyện.

Sự việc phải quay ngược về mười bảy năm trước.

Sau khi vì một hộp bánh quy mà bị Thẩm Du Minh dụ lên thuyền nghiên cứu, kraken bảo bảo bị vận chuyển bí mật về nước Z, trở thành một thể thực nghiệm không có tự do.

Lúc ấy Thẩm Diệc Thanh còn chưa có tên nhân loại, kraken ba ba của nhóc đặt tên cho nhóc là "Hou hóu hòu hou", trong tiếng kraken thì âm điệu bốn chữ hou ấy nghĩa là "Miệng bự có thể nuốt một đám cá voi", trong văn hóa hải quái thì cái này thuộc về kiểu mong ước tốt đẹp, ngụ ý kraken bảo bảo có thể khỏe mạnh

trưởng thành, không khác gì nhân loại đặt tên cho con cái là X Kiện, X Tráng. Về phần kraken ba ba, ông nội kraken đặt tên cho hắn là "Hou hóu hòu", trong tiếng kraken là "xúc tu có thể nhấc lên cuộn sóng trăm trượng", vừa nghe đã thấy vô cùng bá đạo uy mãnh.

Nhưng mà, sau khi bị Thẩm Du Minh bắt đến phòng thí nghiệm, không còn ai thân thiết dùng "Hou hóu hòu hou" gọi kraken bảo bảo nữa, bảo bảo đáng thương bị Thẩm Du Minh khóa một cái vòng cố định lên xúc tu, trên vòng có khắc một chuỗi số lạnh băng, mà trong một đoạn thời gian rất dài chuỗi số đó đảm đương tên mới của kraken bảo bảo.

Lúc ấy viện nghiên cứu còn chưa quy củ như hiện tại, lại thêm Thẩm Du Minh là viện trưởng một tay che trời, cho nên kraken bảo bảo cũng không được nộp lên cho quốc gia, mà là bị Thẩm Du Minh mang về phòng thí nghiệm ngầm tư nhân của mình tiến hành nghiên cứu. Đối với kraken bảo bảo mà nói thì việc này thật bất hạnh, viện nghiên cứu khoa học quốc gia dù sao cũng có chuyên gia giám sát, điều lệ chế độ chấp hành nghiêm khắc, thể thực nghiệm cấp cao có trí tuệ sẽ nhận được đối đãi tương đối có nhân tính. Nhưng phòng thí nghiệm tư nhân của Thẩm Du Minh thì hoàn toàn là bản thân hắn ta định đoạt, dưới tay hắn ta có vài nghiên cứu viên đều xem lời hắn ta là lệnh trời, đãi ngộ của kraken bảo bảo ở trong này cũng không ít hơn chuột bạch là bao, điều có thể bảo đảm chỉ có một chuyện là "có thể ăn no", mà cái này còn là thông qua việc phối hợp Thẩm Du Minh tiến hành các loại thí nghiệm để đổi lấy, trong đó còn không thiếu một ít thí nghiệm làm thân thể tổn thương đau đớn.

Lúc ấy kraken bảo bảo chín tuổi, con nít nhân loại chín tuổi đã hiểu rất nhiều chuyện, nhưng kraken bảo bảo hàng năm ẩm cư dưới biển sâu với ba ba, phương thức tư duy đơn giản, tri thức có thể thu hoạch được cũng vô cùng hữu hạn, tâm trí kém hơn con nít nhân loại cùng tuổi một khoảng lớn, đột nhiên gặp biến cố không hề có biện pháp, cả ngày chỉ biết há họng hou hou hou khóc đòi ba ba, Thẩm Du Minh cũng mặc kệ nhóc, cho nhóc khóc.

Cuộc sống không có thiên lý của kraken bảo bảo vẫn luôn duy trì đến lúc Thẩm Diệu xuất hiện mới tuyên cáo chấm dứt, trên danh nghĩa thì Thẩm Diệu là con nuôi của Thẩm Du Minh, nhưng trên thực tế lại bị Thẩm Du Minh mang đến làm thể thực nghiệm dung hợp gien. Thẩm Du Minh vẫn luôn muốn cởi bỏ bí ẩn dung hợp gien của thủy quái ký sinh, một thủy quái ký sinh nếu đẻ trứng trên người nhân loại, như vậy thủy quái ký sinh đời thứ hai thông qua việc cắn nuốt nhân loại chào đời sẽ có rất nhiều đặc thù nhân loại, Thẩm Du Minh cảm thấy rất hứng thú với loại hiện tượng này, cũng có ý đồ lựa chọn đoạn gien của những ma vật mạnh mẽ dung hợp với nhân loại, để chế tạo ra nhân loại càng ưu tú…

Quá trình dung hợp gien rất đau đớn, nhưng Thẩm Du Minh ích kỷ lạnh lùng không hề để ý, dù sao thì người chịu khổ cũng không phải hắn ta, Thẩm Diệu trước sau bị dung hợp hơn mười đoạn gien, thành công có, cũng có thất bại, trong đó bao gồm gien miễn dịch độc tố hạt sư thú, gien chống lại lửa long tộc, gien dung mạo xinh đẹp của mị ma, vân vân, Thẩm Du Minh cũng có ý muốn dung hợp gien kraken với Thẩm Diệu, có điều gien kraken quá mạnh mẽ, cơ thể Thẩm Diệu không thể thừa nhận, mấy lần suýt chết, Thẩm Du Minh không muốn làm cho thể thực nghiệm quý giá tử vong, đành phải ngừng thí nghiệm ấy.

Đãi ngộ của Thẩm Diệu ở phòng thí nghiệm tốt hơn kraken bảo bảo một chút, dù sao thì cậu vẫn là một nhân loại, hơn nữa càng quan trọng hơn là, sau khi nhận rõ hiện thực, Thẩm Diệu vô cùng phối hợp với thí nghiệm của Thẩm Du Minh, còn phần thưởng cho việc phối hợp thí nghiệm, là Thẩm Du Minh cho phép Thẩm Diệu tiến hành một ít hoạt động hằng ngày không ảnh hưởng toàn cục trong phòng thí nghiệm, bao gồm ăn đồ ăn vặt, vui đùa, đọc sách, vẽ tranh, tự do đi lại, thậm chí còn có thể cùng chơi đùa với thể thực nghiệm khác, bé Thẩm Diệu không có bất cứ bạn bè gì hết sức quý trọng cơ hội ấy, nhưng ma vật trong phòng thí nghiệm hoặc là tính tình hung tàn, hoặc là trí lực rất thấp, kraken bảo bảo tuy rằng mặt mũi

xấu chút nhưng tính cách tốt lại thông minh, cuối cùng Thẩm Diệu chọn nhóc ta.

"Chú, con muốn chơi với bạn ấy." Thẩm Diệu sợ hãi chỉ chỉ kraken bảo bảo sau vại thủy tinh.

Thẩm Du Minh mặt không đổi sắc gật gật đầu, thả kraken bảo bảo ra.

Kraken bảo bảo bụp một tiếng rớt xuống đất, thân thể màu xanh sẫm u buồn như biển rộng, trong đôi mắt xanh mơn mởn chứa hai túi nước mắt.

Thẩm Diệu mặc một thân trang phục thí nghiệm tuyết trắng, trên mu bàn tay non nớt tràn đầy lỗ kim, cậu hệt như tiểu thiên sứ ngồi xổm trước mặt kraken bảo bảo, dùng bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng sờ sờ đầu bự bóng lưỡng của kraken bảo bảo, nhỏ giọng nói: "Mặt mũi cậu thiệt dọa người."

Kraken bảo bảo trố mắt một chốc, hou một tiếng bật khóc, hai con mắt khóc thành một cặp trứng chần nước sôi.

"Xin lỗi." Bé Thẩm Diệu đánh miệng mình một chút, hỏi, "Nhưng mà cậu không xấu nhỉ?"

Kraken bảo bảo hết sức tủi thân: "Hou!"

Không chỉ không xấu mà còn rất ngoan nữa!

Bé Thẩm Diệu thật cẩn thận nắm một cái xúc tu của kraken bảo bảo, dùng tay nhỏ bé nắm chặt, nói: "Vậy tụi mình làm bạn tốt đi."

Kraken bảo bảo: "Hou."

Kraken bảo bảo dùng giác hút hút chặt lòng bàn tay bé Thẩm Diệu, lại duỗi một cái xúc tu nhỏ khác, dùng giác hút hút lấy mặt Thẩm Diệu xong lại nhổ ra, theo một tiếng bụp nho nhỏ, trên mặt Thẩm Diệu có thêm một dấu đỏ tròn tròn.

Bé Thẩm Diệu sờ sờ mặt mình, cười khoe cả hàm răng: "Cậu đang hôn mình á."

"Hou ——" kraken bảo bảo mềm nhẹ lên tiếng.

Bé Thẩm Diệu cũng xáp lại, dán một chút trên mặt kraken bảo bảo xem như đáp lễ.

Kraken bảo bảo biến thành màu phấn hồng nhàn nhạt, trưởng thành cực kỳ sớm.

Để bí mật thí nghiệm dung hợp gien không bị tiết lộ, bình thường Thẩm Diệu đều ăn ở luôn tại phòng thí nghiệm, mà mỗi lần hoàn thành một giai đoạn thí nghiệm dung hợp, Thẩm Du Minh liền xóa sạch ký ức trong khoảng thời gian ấy của Thẩm Diệu, sau đó dẫn cậu về nhà sống cuộc sống trẻ con bình thường một đoạn thời gian, khi giai đoạn thí nghiệm tiếp theo khởi động, lại mang Thẩm Diệu về phòng thí nghiệm.

Thẩm Diệu làm thể thực nghiệm ba năm, trong ba năm này ký ức có liên quan tới thí nghiệm của cậu bị Thẩm Du Minh xóa đi rất nhiều lần, trong đó tự nhiên cũng bao gồm ký ức đối với kraken bảo bảo, nhưng không biết có phải là công năng của máy xóa bỏ ký ức lúc ấy còn chưa hoàn thiện như hiện tại hay không, những ký ức đó dường như xóa không triệt để lắm, mỗi lần trở lại phòng thí nghiệm bắt đầu một đợt thí nghiệm mới, Thẩm Diệu đều sẽ lựa chọn kraken bảo bảo làm bạn chơi.

Lần đầu tiên, lần thứ hai, lần thứ ba… Kraken bảo bảo một lần lại một lần ở trong vại thủy hang bị ngón tay Thẩm Diệu điểm trúng.

Bé Thẩm Diệu: "… Nhìn cậu thật dọa người."

Kraken bảo bảo bi phẫn quơ xúc tu nhỏ: "Hou!"

Mắc cái gì mà mỗi lần gặp lại đều phải nhắc nhở mình chuyện này!

Bé Thẩm Diệu dùng tay nâng cằm rơi vào trầm tư: "Sao mình cảm thấy cái câu mới nãy hình như mình có từng nói với cậu rồi nhỉ?"

Kraken bảo bảo giận đến hộc máu: "Hou ——!"

Vốn dĩ là từng nói á ——!

Hết chương 39

Xúc ca: sự tự tin của bảo bảo bị đánh sạch từng chút một như vậy đó! QAQ

40. Chương 40: Sau Lưng Chảy Xuôi Một Dòng Sông Nước Mắt Mặn Chát

Trong viện nghiên cứu, kraken bảo bảo với bé Thẩm Diệu sống nương tựa lẫn nhau.

Bình thường Thẩm Du Minh lười quản Thẩm Diệu, chỉ cung cấp nhu yếu phẩm sinh hoạt, còn đồ ăn vặt đồ chơi sách trẻ em linh tinh của Thẩm Diệu đều là Tưởng Trạch mua, bé Thẩm Diệu xem chúng như trân bảo, đặc biệt lấy một cái hộp giấy to bỏ vào. Mỗi đợt thí nghiệm dung hợp gien của Thẩm Diệu đều tiến hành một tới hai tháng, trong lúc đó cậu phải luôn ở viện nghiên cứu, cho nên mỗi lần Thẩm Diệu trở lại

viện nghiên cứu tiến hành giai đoạn thí nghiệm tiếp theo đều sẽ đem toàn bộ gia sản của mình tới.

Trong hộp giấy to có hơn một nửa không gian bỏ đồ ăn vặt, nghe nói lần này thí nghiệm sẽ tiến hành liên tục bốn mươi ngày, vì thế bé Thẩm Diệu thông minh lập kế hoạch phân lượng đồ ăn vặt có thể ăn mỗi ngày, để cam đoan đồ ăn vặt có thể ăn đến khi thí nghiệm chấm dứt.

Mỗi ngày ba viên kẹo mạch nha socola, hai viên kẹo trái cây, một miếng bánh bích quy, lại thêm một phần tư gói mì ăn liền hoặc là que cay, thì vẫn còn rất nhiều, nhiều đến độ ăn không hết, bé Thẩm Diệu thỏa mãn nghĩ.

Có điều mười ngày sau, đồ ăn vặt của Thẩm Diệu bị chém một nửa, bởi vì cậu quen một bạn nhỏ kraken, kraken bảo bảo không có đồ ăn vặt để ăn, mỗi lần đều dõi đôi mắt trông mong cách vại thủy tinh nhìn Thẩm Diệu ăn. Thẩm Diệu cảm thấy nhóc thực đáng thương, vì thế mỗi lần mặc kệ ăn cái gì cũng sẽ chia cho kraken bảo bảo một nửa.

"Cậu há mồm, cho cậu đồ ăn ngon nè." Bé Thẩm Diệu chắp tay sau đít, thần bí đi đến trước mặt kraken bảo bảo.

Lúc này hình thể kraken bảo bảo đã lớn hơn lúc vừa tới không ít, nhóc vui rạo rực mở họng ra đến mức lớn nhất, lớn đến độ có thể nuốt luôn cậu bé, trong cái miệng rộng màu đỏ là hơn chín chục cái răng so le không đồng đều, có răng vĩnh viễn sắc bén to lớn, cũng có răng sữa non nớt nhỏ nhắn, còn có một vài chỗ vốn nên có răng lại trống rỗng, bởi vì kraken bảo bảo đương kỳ thay răng, vài cái răng sữa đã rụng rồi.

Thẩm Diệu nhìn cái miệng rộng trước mắt, một trận mê muội, khẩn trương hỏi: "Cậu có thể há miệng nhỏ chút không, mình choáng."

Kraken bảo bảo nhẹ nhàng hou lên một tiếng, khép miệng lại một nửa, Thẩm Diệu nhẹ nhàng thở ra, ném kẹo trái cây nắm chặt trong tay vào cái miệng rộng.

Một viên kẹo trái cây nho nhỏ rơi vào vòm miệng khổng lồ, tựa như một hạt cát trong biển cả.

Nhưng kraken bảo bảo vẫn thành công nhấm nháp được vị cam tuyệt vời, chua chua ngọt ngọt, nhóc hạnh phúc đến cả người đều biến thành màu cam ấm áp.

Thẩm Diệu cười, lộ ra răng sún: "Cậu y như quả cam bự luôn."

Quả cam bự vươn xúc tu nhỏ ra, cẩn thận chọt chọt răng sún của Thẩm Diệu, nói: "Hou." Mình cũng đang thay răng.

Thẩm Diệu nghe không hiểu, cúi đầu, cũng tự ăn một viên kẹo, nhấm nháp vị kẹo trong miệng, đôi mắt to xinh đẹp của Thẩm Diệu thỏa mãn cong lên.

Kẹo cam trong miệng kraken bảo bảo đã tan hết, nhóc tham ăn dùng xúc tu nhẹ nhàng chạm chạm tay Thẩm Diệu, hỏi: "Hou?" Còn kẹo hông?

Thẩm Diệu hiểu rõ ý của nhóc, mở lòng bàn tay rỗng tuếch ra, nói: "Mỗi ngày mỗi người một viên, như vậy chúng ta luôn có đồ ăn."

Kraken bảo bảo nhu thuận gật đầu, não dập dờn bồng bềnh.

Bởi vì cảm thấy kraken bảo bảo không biết nói tiếng người giao tiếp sẽ rất lao lực, cho nên bé Thẩm Diệu bắt đầu thử dạy nhóc ta nói chuyện nhận chữ, tuy rằng Thẩm Du Minh mặc kệ cậu, nhưng may mắn là bé Thẩm Diệu từng học một chút ghép vần trong cô nhi viện, sau này lại học hết ghép vần với Tưởng Trạch, mà sách báo nhi đồng phần lớn đều có phiên âm, cho nên Thẩm Diệu hoàn toàn có thể tự học.

Hai nhóc thực nghiệm nhàn rỗi thường xuyên rúc vào với nhau đọc sách, kraken bảo bảo bày mấy cái xúc tu ra mặt đất, lại dựng thẳng mấy cái khác lên tạo thành một chỗ tựa lưng, như vậy liền thành một cái sofa xúc tu giản dị, bé Thẩm Diệu thoải mái làm ổ trong sofa xúc tu mềm mại, dùng ngón tay chỉ vào chữ trên sách đọc cho kraken bảo bảo nghe. Nhiệt độ xúc tu thấp hơn nhiệt độ cơ thể nhân loại, mùa hè ngồi xuống có thể giải nóng, mà lúc thời tiết chuyển lạnh, kraken bảo bảo liền thông qua việc tự đốt cháy mỡ điều tiết nhiệt độ cơ thể, biến mình thành khô ráo lại nóng hổi, mùa đông bé Thẩm Diệu ngồi trên sofa xúc tu luôn bởi vì quá ấm áp quá thích ý mà không cẩn thận ngủ thiếp đi.

Quyển sách đọc được một nửa từ trong tay Thẩm Diệu trượt xuống rơi dưới đất, lại bị kraken bảo bảo nhặt lên, trân trọng cất vào trong hộp giấy.

Ngoài đọc sách, Thẩm Diệu còn dạy kraken bảo bảo vẽ tranh, đợt đó Tưởng Trạch mua cho cậu vài quyển tập vẽ với một bộ bút sáp xa hoa 48 màu, bé Thẩm Diệu thích vô cùng, hào phóng lấy ra chia sẻ với cậu bạn nhỏ.

"Cậu xem, " bé Thẩm Diệu vẽ một vòng tròn đỏ thẫm trên giấy, lại dùng bút vàng vẽ một vài đường không thẳng lắm bên ngoài vòng tròn, giống như ông thầy tí hon nói, "Đây là mặt trởi, cậu vẽ một cái thử xem."

Kraken bảo bảo dùng mấy cái xúc tu phân biệt quấn lấy mấy cây bút màu sắc khác nhau, xoạt xoạt xoạt vẽ ra một bức tranh trên giấy, tuy rằng độ sắc nét của bút sáp màu có hạn, nhưng mà vẽ rất ra dáng, Thẩm Diệu liếc mắt một cái liền nhìn ra nhóc vẽ một bé kraken.

"Cậu vẽ đẹp quá à..." Kiêu ngạo của Thẩm Diệu vì vẽ được ông mặt trời một giây trước đã mất sạch, phồng má lên, có chút ghen tị nhè nhẹ.

Kraken bảo bảo hé miệng bự rụt rè mỉm cười, lại vẽ một bé trai trên nửa phần giấy trống kia, lúc này là vẽ Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu thấy nhóc vẽ mình, ghen tị nhè nhẹ trong lòng nhất thời chuyển hóa thành tình cảm nồng đậm, cảm thán: "Cậu vẽ đẹp thiệt, cậu từng tập vẽ hả?"

Kraken bảo bảo gật đầu, trước kia nhóc ở dưới biển thường xuyên thừa dịp dòng nước thong thả dùng xúc tu vẽ vẽ trên mặt cát dưới đáy biển, cho nên có chút trụ cột.

"Về sau cậu có thể làm họa sĩ lớn!" Ánh mắt Thẩm Diệu sáng lấp lánh, hệt như loài rong phát sáng đẹp nhất dưới biển, "Sau khi cậu làm họa sĩ rồi, liền vẽ lại câu chuyện của chúng ta nhé, có được không?"

Kraken bảo bảo dùng xúc tu cuộn thành một cái nắm tay nhỏ, nắm chặt bút sáp màu trong xúc tu, nhìn Thẩm Diệu trịnh trọng gật đầu một cái, nói: "Hou."

Một lời đã định.

Lợi ích của xúc tu nhiều không chỉ ở chỗ vẽ vẽ vẽ cực nhanh, kraken bảo bảo chơi game cũng rất là điêu luyện, bé Thẩm Diệu có một cái máy chơi game đập chuột, cách chơi rất đơn giản, chính là dùng ngón tay ấn xuống đầu chuột lú ra khỏi đất, cứ qua một cửa là tốc độ chuột lú ra liền nhanh hơn một chút. Lúc Thẩm Diệu mới nhận được máy chơi game, yêu thích không buông tay, mỗi ngày đều phải chơi một chút, có một lần tốc độ tay bạo phát thật vất vả qua được ải 3, vì thế Thẩm Diệu liền đắc ý dào dạt cầm máy chơi game đi tìm kraken bảo bảo khoe khoang.

"Cái này mình chơi lợi hại lắm đó, qua cửa 3 luôn rồi nè." Cái đuôi nhỏ của Thẩm Diệu vểnh bay lên tận trời.

Kraken bảo bảo chớp chớp đôi mắt xanh, nhận lấy máy chơi game tò mò mở ra, trên máy có mười lăm hang cho chuột lú đầu ra, kraken bảo bảo an bài một xúc tu trên mỗi cái hang… mười phút sau, kraken bảo bảo qua ải 10, máy chơi game chầm chậm phát ra bản nhạc qua ải.

Kraken bảo bảo cong khóe miệng rộng cười cười, nói: "Hou." Không hề khó khăn.

"Cậu ăn gian, cậu nhiều tay vậy mà!" Thẩm Diệu vô cùng không phục, phồng má đoạt lại máy chơi game, "Không cho cậu chơi cái này."

"Hou?" Không vui hở? Kraken bảo bảo vươn ra mấy cái xúc tu chọt lét Thẩm Diệu, Thẩm Diệu cười lớn trốn tránh.

Tuy rằng hai thể thực nghiệm ở chung rất vui vẻ, nhưng cuộc sống trong phòng thí nghiệm kỳ thật rất khó khăn, rất nhiều thí nghiệm mà Thẩm Du Minh đưa ra đều tràn ngập đau đớn, thậm chí sẽ tổn thương đến thân thể. Có một lần Thẩm Diệu phát hiện xúc tu của kraken bảo bảo ngắn đi một đoạn nhỏ, mặt cắt ngang xúc tu được thoa thuốc trị thương, lộ ra thịt bạch tuộc xám xịt bên trong.

"Người xấu cắt xúc tu cậu hả?" Thẩm Diệu đau lòng vô cùng, nâng xúc tu kraken bảo bảo lên cẩn thận vuốt ve.

Trước mặt thì Thẩm Diệu kêu Thẩm Du Minh là chú, có điều lúc âm thầm nhắc tới hắn ta với kraken bảo

bảo thì đều kêu là “người xấu”.

“Hou…” Cảm xúc kraken bảo bảo cực kỳ suy sụp, mí mắt ỉu xìu cụp xuống.

Tứ chi nhóc có thể tái sinh, chỉ cần đại não không bị phá hỏng, bất luận chỗ nào bị cắt mất cũng có thể mọc lại, nhưng đau đớn trong lòng thì rất khó bình phục.

“Phù phù ——” Thẩm Diệu từng chút từng chút thổi khí lên mặt cắt, nói, “Đau đau bay bay.”

Trong trái tim thiệt bự của kraken bảo bảo tựa như có dòng nước ấm lướt qua, thân thể xanh lam dần dần biến thành màu hồng phấn, đau đớn trong lòng và trên người đều theo dòng khí mềm mềm lướt qua vết thương của mình bay đi mất, nhóc dùng giác hút mềm nhẹ hút mặt Thẩm Diệu một chút.

“Mình hát cho cậu nghe nhen.” Thẩm Diệu dỗ kraken bảo bảo.

Tuy rằng đã không còn khó chịu, nhưng để Thẩm Diệu hát cho mình nghe, kraken bảo bảo vẫn nỗ lực cụp mí mắt, giả bộ u buồn, tuy rằng màu hồng nhạt ngoài thân đã sớm bại lộ nội tâm của nhóc, nhưng lúc ấy Thẩm Diệu cũng không biết nhóc đổi màu theo tâm trạng, còn tưởng rằng nhóc đổi tùy tiện.

Thẩm Diệu hát xong một ca khúc, kraken bảo bảo lại giả vờ tủi thân dán mặt đến gần mặt Thẩm Diệu, ý bảo cậu hôn mình, Thẩm Diệu lập tức ngoan ngoãn tòng mệnh, xáp qua hôn mặt bự của kraken bảo bảo, từ phía đông một đường hôn đến phía tây.

Kraken bảo bảo lừa được một trận hôn, hồng đến độ đỏ cả lên, tuyệt vời hết nói nổi.

Quả thực chính là một tên diễn sâu từ nhỏ!

Khi hai đứa nhỏ ở trong phòng thí nghiệm chịu cực chịu khổ, ba ba của kraken bảo bảo chưa bao giờ ngừng tìm kiếm con mình.

Buổi tối sau khi kraken bảo bảo bị Thẩm Du Minh bắt cóc, kraken ba ba mới phát hiện con mình mất bóng, mới đầu hắn cho rằng bảo bảo lại chạy tới rãnh biển nhà người khác chơi, có điều tìm khắp tất cả rãnh biển, hỏi khắp tất cả phụ huynh hải quái mình quen biết, kraken ba ba đều không tìm được tung tích của bảo bảo. Ba ba luống cuống, dưới nhắc nhở của hải quái khác mới nhận ra có thể là nhân loại bắt bảo bảo đi, nhưng lúc này thuyền nghiên cứu đã sớm không biết đi tới đâu, kraken ba ba tuyệt vọng vô mục đích bơi loạn trong biển mấy trăm km, ven đường hỏi thăm hải quái mình gặp gỡ, nhưng không tìm được bất cứ manh mối gì.

Bắt đầu từ ngày đó, mỗi ngày ngoại trừ tìm con trai thì kraken ba ba mặc kệ tất cả, hắn điên cuồng tìm tòi mỗi một rãnh biển, mỗi một địa huyệt đáy biển, thậm chí mỗi một bụi san hô, mỗi một đám bèo rong… Bởi vì bảo bảo của hắn còn rất nhỏ, vô cùng có khả năng đang nấp trong một góc bí mật nào đó, hải vực mà kraken ba ba tìm kiếm gần như không còn một ngọn cỏ, tất cả đều bị hắn lật ngược lên một lần.

Sau khi nhận ra là có lẽ mình sẽ vĩnh viễn không tìm được bảo bảo ở dưới biển, kraken ba ba lại sụp đổ xông lên đảo Banicks mình bảo vệ rất nhiều năm, ở trên đảo gào thét tìm con.

"Hou hóu hòu hou ——! Hou?" Kraken ba ba thâm tình lại vô cùng lo lắng kêu gọi.

Miệng bự có thể nuốt một đám cá voi ——! Con ở đâu vậy?

Nhưng nhóm dân đảo cũng không biết tới sự tuyệt vọng của thần bảo hộ, đầu tiên là họ kinh sợ hiến tế đồ ăn cho thần bảo hộ, sau khi phát hiện thần bảo hộ căn bản không có hứng thú vả lại lực công kích còn mười phần, nhóm dân đảo sợ hãi bắt đầu đuổi hắn đi. Kraken ba ba đắm mình trong mưa tên bay lung tung, mắt to xanh lục tràn ngập phẫn nộ và đau lòng, hắn không nỡ tổn thương con người, đành phải mang theo một thân vết thương tí hon khóc lóc gào thét trở lại biển rộng, sau lưng chảy xuôi một dòng sông nước mắt mặn chát.

Hết chương 40

41. Chương 41: Cha Tui Sẽ San Nơi Này Thành Bình Địa!

Lúc kraken ba ba tìm con trai khắp nơi, thì đồng thời các bạn bè hải quái của hắn cũng đều đang hỗ trợ, có một con sứa bất tử quan hệ rất rộng nghe nói ở một quốc gia cách đảo Banicks rất xa có một tổ chức nghiên cứu ma vật ngầm tiếng thối lan xa, hải quái cung cấp tình báo chính là được thả ra từ nơi đó.

Đó là một người cá đèn lồng, sau khi bị nghiên cứu từ đầu đến chân một lần, mất đi giá trị, được thả lại biển rộng, cái đèn lồng nhỏ cùng với bông hoa ngụy trang dùng để sinh tồn trên đầu hắn bị nghiên cứu viên đáng ghét cắt bỏ, hắn không thể tiếp tục đi săn, chỉ có thể mỗi ngày ở trong phòng san hô dựa dẫm bạn đời bao nuôi, tuy rằng bạn đời có dục vọng độc chiếm rất mạnh của hắn cũng không ngại điểm này, nhưng bản thân hắn lại canh cánh trong lòng. Xuất phát từ tâm lý trả thù, hắn cung cấp hết thảy những thứ hắn biết cho kraken đau khổ mất con, bao gồm cả vị trí đại khái của tổ chức nghiên cứu cùng với nhân viên nòng cốt trong đó, những nhân loại trong tổ chức này xem hết thảy sinh vật phi nhân loại thành sinh vật thấp hơn, chỉ sợ họ cũng không ngờ là một ma vật đầu đội hoa nhỏ và đèn lồng buồn cười sẽ đào sạch gốc gác bọn họ ra.

Sau khi biết được bảo bảo rất có thể bị bắt đi làm nghiên cứu, kraken ba ba tức khắc khởi hành, ngày đêm không ngừng dãi nắng dầm mưa chạy tới nước Z, người bạn sứa bất tử có quan hệ rất rộng cũng cùng đi với hắn, sứa bất tử trùng hợp từng sống ở nước Z một đoạn thời gian, biết nói tiếng nước Z hơn nữa cũng có hiểu biết nhất định với văn hóa địa phương.

Hai con hải quái tốc độ di chuyển cực nhanh không dùng mấy ngày đã tiến vào hải vực nước Z, trước khi lên bờ, sứa bất tử lấy ra hai bộ quần áo nhân loại từ dưới mũ giống như làm ảo thuật, dùng xúc tu khoa tay múa chân ý bảo kraken ba ba biến ra hình dáng nhân loại thay quần áo.

Kraken ba ba tiếp nhận váy đầm hồng nhạt, nơ bướm giày cao gót với kẹp tóc cực kỳ phù hợp với thẩm mỹ

của thẳng nam mà sứa đưa tới, trên cái mặt bự diện tích vô ngần hiện ra biểu tình quỷ dị.

Sứa bất tử vội đoạt lại váy đầm từ tay kraken ba ba, lại đưa cho hắn một bộ nam trang nhân loại, ngay sau đó, sứa biến hóa ra hình dáng nhân loại trước mặt kraken —— một mỹ thiếu nữ tóc dài trước nhô sau vểnh.

Hắn ta cũng giống như kraken, là số hiếm hoi ma vật có thể tự do biến hóa lớp ngụy trang.

Kraken ba ba vạn phần khó hiểu nhìn bạn tốt trước mắt: "Hou?"

Ông không phải giống đực hả?

Tuy rằng hắn không có kiến thức xã hội nhân loại, nhưng mà bảo vệ đảo nhỏ nhiều năm như vậy cũng giao tiếp với nhân loại không ít, nam hay nữ hắn vẫn phân biệt ra.

Sứa bất tử biến ra mấy cái xúc tu khoa tay múa chân: "Tui thích bộ dạng này."

Hiển nhiên là một ông chú thích mặc đồ nữ!

Kraken ba ba đơn thuần không hiểu lắm, hơn nữa hắn cũng không có tâm tư rối rắm việc nhỏ, vì thế cũng nhanh chóng biến thành bộ dáng nhân loại —— một người đàn ông tuấn mỹ mày kiếm mắt sáng, có điều bởi vì thẩm mỹ kraken ba ba lạ kỳ cho nên miệng cực bự, gần như kéo đến tận mang tai, sứa bất tử hoảng sợ, vội vươn xúc tu ra nắn miệng bạn tốt nhỏ lại một khúc.

Miệng nhỏ như vậy ngay cả con cua cũng nhét không vào, nhìn thôi đã thấy rất yếu ớt, kraken ba ba bất đắc dĩ mặc quần áo tử tế, mang gương mặt nam thần không chê vào đâu được cùng lên bờ với sứa bất tử.

Kraken ba ba mới vừa bước trên bờ cát, liền không thể chờ đợi được túm lấy một ngư dân đang kéo lưới đánh cá, rung đùi gào thét: "Hou, hou ——?"

Nhân loại, từng gặp con tui chưa?

Vẻ mặt ngư dân kinh sợ nhìn soái ca hệt như thần kinh trước mắt: "Làm, làm gì vậy?"

"Xin lỗi, đầu óc bạn tôi có bệnh." Sứa bất tử vội vàng kéo kraken ba ba không cam lòng đi.

Kraken ba ba ngửa mặt lên trời thét dài: "Hou ——!"

Sứa bất tử hung hăng giẫm giày cao gót trên chân kraken ba ba nghiền hai vòng, hung dữ nói: "Không

muốn bị thợ săn ma phát hiện liền câm miệng cho tui! Thợ săn ma nước Z rất lợi hại! Đi theo tui, chúng ta đi tìm chỗ đặt chân trước."

Nơi người cá đèn lồng cung cấp chỉ là một phương hướng đại khái, dù sao thì qua đã lâu, hơn nữa người cá cũng không quen thuộc địa hình trên lục địa, cho nên vị trí cụ thể của viện nghiên cứu còn phải dựa vào chính họ tìm.

Lúc kraken ba ba bước trên lãnh thổ nước Z, đồng thời trong đời hải quái của kraken bảo bảo cũng đã xảy ra một chuyện có ý nghĩa cực lớn —— nhóc phát hiện cơ thể mình bước vào kỳ trưởng thành.

Ngày đó nhóm nghiên cứu viên đều tan tầm, bọn họ khóa trái cửa phòng nghiên cứu, giam các thể thực nghiệm ở bên trong. Hai ngày trước Thẩm Diệu bị dung hợp gien ma vật, giờ đang phát sốt, cậu nằm ở trên bàn thí nghiệm, trên người cắm đủ loại ống và dây điện linh tinh, có kim truyền dịch, còn có điện cực và máy dò xét kiểm tra đo lường các chỉ tiêu trên thân thể cậu, cứ cách một giờ sẽ có nghiên cứu viên lại đây xem xét tình huống của cậu.

Kraken bảo bảo cực kỳ đau lòng, nghiên cứu viên trực ban mới vừa rời đi, nhóc liền quơ xúc tu nhỏ loạt xoạt đi đến bên người Thẩm Diệu. Tựa như nhân loại dùng khăn ướt hoặc túi chườm đá hạ nhiệt độ cho người bị sốt cao, kraken bảo bảo cũng dán một cái xúc tu hơi lạnh trên phần trán nóng bỏng của Thẩm Diệu, đắp một lát xúc tu ấm lên, nhóc liền đổi một cái xúc tu khác.

Trên trán truyền đến sự lạnh lẽo khiến Thẩm Diệu ổn hơn một chút, cậu mở to mắt, khổ sở nhìn cậu bạn nhỏ của mình, đáy mắt tràn đầy thê lương mà con nít tuổi này không nên có.

"Hoa nhỏ." Kraken bảo bảo dùng ngôn ngữ nhân loại nói.

Nhóc đã học được cách nói chuyện với Thẩm Diệu, tuy rằng nói còn chưa quá lưu loát, nhưng giao tiếp không thành vấn đề.

"Cái gì…" Thẩm Diệu khàn giọng hỏi.

"Cho cậu hoa nhỏ." Kraken bảo bảo lặp lại, quơ quơ xúc tu trước mắt Thẩm Diệu, lúc này Thẩm Diệu mới phát hiện trên cái xúc tu đó có một bông hoa nhỏ, bông hoa ấy cực tinh xảo, hoa màu xanh da trời, ngoài rìa điểm xuyết một đường viền mảnh trắng muốt, giống như váy con gái, tổ hợp xanh và trắng rất dễ khiến người ta liên tưởng đến trời xanh mây trắng, màu vàng nhạt mềm mại giữa nhụy hoa tràn ngập sức sống.

Thẩm Diệu kéo đôi môi tái nhợt nỗ lực lộ ra một nụ cười, nhỏ giọng hỏi: "Đâu ra thế? Thật là đẹp."

Kraken bảo bảo buông xúc tu cuộn thật chặt ra, nói: "Mình biến."

Thẩm Diệu tập trung nhìn, phát hiện cuống hoa xanh biếc nối liền với xúc tu của kraken bảo bảo, nó "mọc ra" từ trong xúc tu.

"Cậu biết biến hình hả?" Thẩm Diệu cực kỳ kinh ngạc, trong tích tắc này cậu quên đi thân thể đau đớn, nếu không phải trên người cắm đầy ống thì có lẽ cậu đã hưng phấn nhảy dựng lên.

"Hôm nay mới có thể." Kraken bảo bảo thấy Thẩm Diệu lên tinh thần, làn da lam sẫm dần dần chuyển thành màu hồng nhạt thẹn thùng, nhóc dùng xúc tu bao lấy đầu, chỉ để lại một cái giơ hoa nhỏ trước mặt Thẩm Diệu, ngại ngùng nói, "Mình… tiến vào kỳ trưởng thành."

Thân thể kraken tiến vào kỳ trưởng thành đại diện cho hai việc, một là có thể sinh sản đời sau, hai là hệ thống ngụy trang phát triển hoàn chỉnh, đối với kraken thì phương pháp vận dụng ngụy trang đã viết sẵn trong gien, không cần ai dạy, năng lực ngụy trang của họ rất mạnh, thậm chí ngay cả bộ lông nhẵn nhụi, hoa văn trên da cũng có thể thoải mái bắt chước.

Thẩm Diệu nhìn bông hoa nhỏ ấy không chuyển mắt, kraken bảo bảo thấy cậu thích, mỗi cái xúc tu đều biến ra một bông hoa, hơn hai mươi cái xúc tu tụ cùng một chỗ, thành một bó hoa, từng bông trong bó hoa đều không giống nhau, vả lại cũng không phải hoa trong hiện thực, kraken bảo bảo rất có thiên phú nghệ thuật, hoa nhóc biến ra đều là bản thân nhóc tưởng tượng, xinh đẹp cỡ nào cũng có.

Cả khuôn mặt Thẩm Diệu đều vui vẻ đến sáng lên, cậu cẩn thận nâng một bàn tay cắm kim tiêm lên chạm vào một bông trong đó, nói: "Còn có hoa bảy màu nữa."

Kraken bảo bảo mềm nhẹ hou một tiếng, dùng đầu bự bóng lưỡng mềm nhũn cọ cọ cánh tay Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu ngắm hoa một lát, đáy mắt thông minh thấu triệt đột nhiên lướt qua một tia sáng kỳ dị, cậu trừng mắt, hỏi: "Cậu có thể biến thành người không?"

Kraken bảo bảo nói chắc chắn: "Có thể."

"Có thể biến thành mình không?" Thẩm Diệu lại hỏi, "Giống như đúc á."

"Có thể." Kraken bảo bảo há miệng rộng cười, nhóc vội vã muốn dỗ Thẩm Diệu vui vẻ, vội nói, "Mình biến, cậu xem."

"Đừng." Thẩm Diệu vội ngăn cản, khuôn mặt như búp bê nhỏ nhắn nghiêm lại, nghiêm túc như ông cụ non, "Cậu khoan hãy biến, hoa cũng đừng biến, ngàn vạn lần đừng cho người xấu biết cậu có thể biến hình."

Kraken bảo bảo hoang mang hỏi: "Vì sao?"

Thẩm Diệu giảo hoạt mỉm cười, lộ ra hàm răng sún: "Mình có một kế hoạch chạy trốn."

Phản ứng đau đớn sau khi dung hợp gien duy trì tận vài ngày, lúc này Thẩm Diệu cũng thành công chống đỡ qua, Thẩm Du Minh tiến hành kiểm tra toàn diện thân thể cậu để xác nhận hiệu quả thí nghiệm, sau

khi có được số liệu nghiên cứu làm hắn ta vừa lòng, giai đoạn thí nghiệm này liền kết thúc.

Thí nghiệm chấm dứt có nghĩa là Thẩm Diệu sắp bị xóa đi ký ức liên quan và mang ra khỏi phòng thí nghiệm một đoạn thời gian, ở nhà Thẩm Du Minh chờ đợi giai đoạn thí nghiệm tiếp theo, cho tới nay trình tự đều là như vậy, mà lần này cũng không ngoại lệ. Thẩm Du Minh thanh lý tất cả ký ức trong một tháng lẻ mười ngày gần nhất của Thẩm Diệu, sau khi ánh sáng của máy xóa bỏ ký ức hiện lên, Thẩm Du Minh nửa quỳ trước mặt Thẩm Diệu, hỏi: "Biết đây là nơi nào không?"

Ngày thường Thẩm Diệu thông minh lanh trí, lúc này biểu cảm lại hệt như đứa ngốc, cậu ngơ ngác nhìn Thẩm Du Minh, lắc lắc đầu.

Phản ứng trì độn, ánh mắt dại ra là di chứng ký ức bị xóa, duy trì từ một tới hai ngày sau sẽ tự động chuyển biến tốt đẹp, vô cùng bình thường. Thẩm Du Minh không nghi ngờ cậu, khóe miệng nhếch lên lộ ra một nụ cười tối tăm cay nghiệt, hắn ta lại hỏi Thẩm Diệu mấy vấn đề, Thẩm Diệu ngốc ngốc ngơ ngơ, biểu tình cứng ngắc, một hỏi ba không biết.

"Đi thôi." Thẩm Du Minh nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Thẩm Diệu, dắt cậu ra khỏi phòng nghiên cứu.

Thẩm Du Minh không biết là, giờ phút này, Thẩm Diệu chân chính đang nấp sau hai hàng rương đựng ma vật thí nghiệm, trong cái rương trước mặt cậu giam giữ một người sói xui xẻo bị tiêm thuốc biến dị, cơ bắp căng to như dị dạng. Mắt người sói ấy đỏ rực, khóe miệng chảy nước miếng, lợi đều bị thuốc ăn mòn đến thối rữa chảy mủ, hắn đứng ở trước người Thẩm Diệu, lưu ý chặt chẽ hướng đi của nhóm nghiên cứu viên, còn ra vẻ vô ý hoạt động thân thể của mình trong rương để che giấu cho Thẩm Diệu, che đi ánh mắt phóng ra từ mỗi một góc độ.

Thẩm Diệu nấp ở sau rương, thân thể gầy nhỏ trần trụi, khẩn trương và rét lạnh khiến cậu run run rẩy rẩy.

Đây chính là kế hoạch của cậu, cậu muốn kraken có năng lực ngụy trang thay thế mình thoát khỏi phòng thí nghiệm, lúc trước cậu từng nghĩ để kraken bảo bảo biến thành dáng vẻ Thẩm Du Minh dắt mình cùng chạy trốn, nhưng nếu kraken bảo bảo biến thành Thẩm Du Minh thì rất dễ lộ tẩy, hơn nữa quần áo của Thẩm Du Minh cũng khó tìm, cho nên Thẩm Diệu buông tha, quyết định để cho kraken bảo bảo biến thành dáng vẻ của mình, máy xóa bỏ ký ức không có hiệu quả với kraken, cho nên một khi kraken bảo bảo ra khỏi phòng thí nghiệm, là có thể chạy trốn đi tìm ba ba trở về cứu hết bọn họ ra.

Trước khi kế hoạch tiến hành, kraken hứa hẹn với tất cả thể thực nghiệm có trí lực trong phòng thí nghiệm.

"Tui ra ngoài rồi liền kêu ba ba tui lại đây, " cặp mắt to như cái tô của kraken bảo bảo lóe ra ánh sáng kiên nghị, "Ba ba của tui là hải quái lợi hại nhất biển cả, hắn có thể, hắn có thể…" Kraken bảo bảo nhanh chóng tìm từ ngữ nhân loại trong đầu, còn thành công dùng ra một thành ngữ bốn chữ vô cùng khó, "Hắn có thể đem nơi này san thành đất bằng!"

Sau khi biến thành dáng vẻ Thẩm Diệu, kraken bảo bảo thuận lợi thoát khỏi phòng thí nghiệm, còn thừa dịp Thẩm Du Minh không chú ý trốn ra khỏi nhà. Vài ngày sau, kraken ba ba vừa vặn tìm tới vùng này ngửi được mùi hải sản non nớt của bảo bảo, kraken ba ba mừng rỡ như điên một giây vứt mất lời dặn dò

tha thiết của sứa bất tử ra sau đầu, ở gần khu chợ người đến người đi chợ ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét: "Hou hóu hòu hou —— hou?"

Sứa bất tử sụp đổ che mặt: "…"

Người đi đường quanh đó đều mang vẻ mặt mờ mịt nhìn tên ngốc anh tuấn này.

Vài giây đồng hồ sau, trong đám người nhộn nhịp, một đứa nhỏ bẩn thỉu liều mạng đẩy chân với giỏ rau của bà thím trước mắt ra, bước trên nền chợ lầy lội, miệng cắn chặt một con cua, trong tay xách theo một con cá sống, rơi lệ đầy mặt chạy như điên về hướng kraken ba ba, sau lưng nhóc có một ông chủ quầy hải sản đeo tạp dề đuổi theo không bỏ, hô to: "Thằng nhóc thối! Bỏ đồ xuống cho tao!"

Tuy rằng ngoại hình thay đổi, nhưng kraken ba ba vừa ngửi hương vị liền biết đứa nhỏ trước mắt là đứa con trai đã học được cách ngụy trang của mình.

"Hou hóu hòu hou —— hou hou hou hou hou?" Kraken ba ba lên tiếng gào thét, dạt hai cái chân dài chạy về phía bảo bảo.

Miệng bự có thể nuốt một đám cá voi —— sao bây giờ ngay cả một con cua mà con cũng nuốt không nổi?

Sứa bất tử vừa mừng vừa lo, vừa nghênh đón bảo bảo vừa lo lắng nói với kraken ba ba: "Con mẹ nó ông câm miệng đi, tui van xin ông đó!"

Kraken ba ba xoay người, một phen ôm bảo bảo cửu biệt trùng phùng lên, đồng thời dùng sức lực ước chừng vài phần trăm đẩy bay ông chủ đuổi theo phía sau bảo bảo, ông chủ xui xẻo bay thẳng vào quầy rau đằng sau, đập nát một rổ cà chua.

"Xin lỗi xin lỗi! Con của hắn mất tích thật vất vả tìm được…" Sứa bất tử sợ lớn chuyện, vội đi lên bồi thường, nhét cho ông chủ hải sản với ông chủ bán rau mỗi người một xấp tiền mặt thật dày, hai người lấy tiền, đều không lên tiếng.

"Hou! Hou! Hou!" Ba ba! Ba ba! Ba ba! Kraken bảo bảo một phen nước mũi một phen nước mắt làm nũng quay cuồng trong ngực ba ba.

"Tui van hai người hoặc là câm miệng hoặc là nói tiếng người đi." Sứa bất tử trấn an hai ông chủ xong, vội vàng kéo hai cha con rung đùi đắc ý gào thét rời xa đám người đến một hẻm nhỏ yên lặng vắng vẻ, cho bọn họ ở trong ngõ hẻm nói chuyện.

Cha con kraken đầu tiên là ôm đầu khóc rống một trận, rống đến rống đi, sau khi cảm xúc hơi bình phục lại, kraken bảo bảo lập tức hung hăng cáo trạng với ba ba, lần lượt nói hết ra những chuyện thảm thiết mình gặp phải ở phòng thí nghiệm của Thẩm Du Minh, còn tỏ vẻ bạn tốt nhất của mình còn ở trong đó chịu khổ, muốn ba ba nhanh đánh bại người xấu cứu bạn.

“Hou hou ——!” Dám đối xử với con tui như vậy! Kraken ba ba tức giận đến độ không duy trì nổi hình người, thân thể nhanh chóng bành trướng gần như sắp đè nứt hẻm nhỏ mà bọn họ ẩn thân, dân cư hai bên tràn ngập nguy cơ, mắt thấy sắp bị đè sập, sứa bất tử lý trí vội vàng chặn lại: “Đừng xúc động! Cái tên kia có quan hệ với hiệp hội thợ săn ma, nếu chúng ta cứ như vậy tiến lên báo thù khẳng định sẽ bị thợ săn ma theo dõi, không bằng chậm rãi tìm cơ hội…”

Kraken ba ba thu hồi thân thể bành trướng, hai mắt đỏ rực nói: “Hou, hou!”

Theo dõi thì theo dõi, nhân loại không thể chiến thắng tui!

Sứa bất tử: “Nhưng…”

Kraken ba ba biến ra một cái xúc tu trìu mến hút mặt con trai, bụp bụp bụp hôn vài phát, lập tức nói: “Hou? Hou!”

Viện nghiên cứu ở đâu? Ba ba báo thù cho con!

Kraken bảo bảo bắt đầu chỉ đường, nhóc nhớ rất rõ con đường trốn ra.

Một tay ba ba nâng bảo bảo, hùng hổ đạp một cước lên bức tường cuối hẻm, dùng đường chim bay ngắn nhất chạy như điên tới viện nghiên cứu.

“Ông chờ một chút, tui kêu cái xe taxi đã.” Sứa bất tử sụp đổ giữ chặt bạn tốt ngốc nghếch của mình, trước khi người qua đường tới vây xem, kéo kraken ba ba một cước đạp sụp một bức tường tới bên đường bắt xe.

“Hou, hou.” Kraken bảo bảo gấp gáp thúc giục.

Ba ba nhanh đi, bạn của con còn ở bên trong đó.

“Hou?” Chúng ta phải ngồi xe đi đúng không? Ba ba dâng lên một trận nhiệt huyết, liếc sứa bất tử, lập tức phi thân vọt ra đường cái, tay không đè lại một chiếc xe taxi đang chạy, kéo cửa xe xách một người lại một người khách bên trong ra giống như xách gà con.

“Ông thả tài xế lại đi, ” sứa bất tử lao lực quá độ, “Hắn phụ trách lái xe.”

Ba ba nghe vậy, nhét tài xế taxi bị mình xách ra để ở một bên trở lại trong xe.

Tài xế sợ tới mức hồn rời khỏi xác, không dám có một chút phản kháng: “…”

Ba con hải quái lên xe.

Hết chương 41

Xúc ca: cho ông ăn hiếp tui với Diệu Diệu, tui kêu ba tui đánh chết ông! Đánh chết nghĩa trên mặt chữ luôn! QAQ

42. Chương 42: Chú Thẩm Của Con Vừa Bị Tai Nạn Giao Thông Qua Đời

Ba con hải quái ngồi trên xe taxi, dưới sự chỉ huy của kraken bảo bảo lái xe một đường chạy như bay.

Nhưng mà, giờ phút này Thẩm Diệu cũng không có ở phòng thí nghiệm.

Sau khi phát hiện kraken bảo bảo mất tích, Thẩm Du Minh sắp xếp lại cả sự việc, lấy chỉ số thông minh của hắn ta không khó đưa ra được kết luận là kraken bảo bảo có công năng ngụy trang, nhưng khi hắn ta hỏi Thẩm Diệu, cậu bé trai luôn luôn ngoan ngoãn nhu thuận ấy lại ôm thái độ khác thường mà mạnh miệng, một hỏi ba không biết. Thể thực nghiệm mất tích rất có thể sẽ khiến cho tin tức tiết lộ, để đào ra hành tung của kraken bảo bảo từ miệng Thẩm Diệu, Thẩm Du Minh áp dụng thủ đoạn bức cung hết sức tàn khốc, hắn ta nối hai điện cực trên người Thẩm Diệu, lợi dụng dòng điện bắt chước tín hiệu đau đớn, dưới trụ cột không tạo ra tổn thương thân thể thiết thực, hắn ta muốn Thẩm Diệu đau bao nhiêu là có thể có bấy nhiêu.

Vì chịu đựng đau đớn, trong lòng bàn tay nhỏ bé non nớt của Thẩm Diệu tràn đầy vết máu hình trăng khuyết do chính mình bấm ra, nhưng dù vậy, Thẩm Diệu cũng không nói ra bất cứ tin tức gì trợ giúp Thẩm Du Minh truy tìm hành tung của kraken, bất luận Thẩm Du Minh hỏi như thế nào, đáp án của Thẩm Diệu vĩnh viễn chỉ có hai chữ mang theo tiếng khóc nức nở: “Không biết.”

Thẩm Du Minh không có cách nào với cậu, với hắn mà nói thì Thẩm Diệu là thể thực nghiệm vô cùng quý báu, dù sao thì không phải tất cả mọi người đều có thể thừa nhận tổn thương mà thí nghiệm gien mang đến, lúc trước Thẩm Du Minh cũng từng lấy nhân loại khác làm thí nghiệm, nhưng tiến hành đều không thuận lợi. Thể chất Thẩm Diệu bẩm sinh cực kỳ thích hợp làm thí nghiệm, đó cũng là nguyên nhân hắn ta nhận nuôi Thẩm Diệu —— hắn ta cần khống chế và lợi dụng Thẩm Diệu trong thời gian dài. Mà trước khi ép khô toàn bộ giá trị thí nghiệm của Thẩm Diệu, hắn ta không hy vọng Thẩm Diệu chết sớm.

Mắt thấy thân thể Thẩm Diệu không thể thừa nhận được nhiều đau đớn hơn, Thẩm Du Minh đành phải buông tha khảo vấn, để tránh cho tiết lộ tin tức từ phía Thẩm Diệu, hắn xóa bỏ ký ức liên quan của Thẩm Diệu và đưa cậu về nhà, quyết định trong khoảng thời gian ngắn không để Thẩm Diệu đến phòng thí nghiệm nữa.

Làm viện trưởng viện nghiên cứu sinh mệnh ma vật, Thẩm Du Minh tự mình xây một phòng thí nghiệm tư nhân bí mật tất nhiên là vi phạm quy định, nhưng lấy thủ đoạn của hắn thì loại vi phạm ở trình độ này, cho dù bị lộ ra thì cũng ép xuống được, chỉ có thí nghiệm trên thân thể người mới là tội nặng chân chính

không có đường cứu vãn, cho nên Thẩm Du Minh tự cho là chỉ cần xóa bỏ ký ức của Thẩm Diệu là mình có thể vô tư, lại không nghĩ rằng trừng phạt đáng sợ nhất cũng không phải tới từ cấp trên, mà là…

Theo một tiếng vang thật lớn, vách tường phòng thí nghiệm bị đập ra một cái hố lớn hình người, gạch đổ khói bay, bụi mù tràn ngập, đám nghiên cứu viên vừa bị sặc đến ho khan vừa ngừng công việc trong tay nhìn về phía nguồn gốc tiếng động, nhưng không đợi bọn họ thấy rõ, trong bụi mù cuồn cuộn liền có một cái xúc tu bắn ra như tia chớp cuốn lấy cổ một nghiên cứu viên, nghiên cứu viên kia ngay cả rên cũng chưa kịp rên một tiếng đã bị xúc tu chợt buộc chặt siết chết, xúc tu buông lỏng, nghiên cứu viên liền trơn tuột xụi lơ dưới đất thành một đống rác hình người. Đồng thời, bóng dáng một người đàn ông đi ra từ trong bụi mù, chỉnh thể hắn nhìn qua là nhân loại, nhưng ngón út tay phải lại là hình thái xúc tu, khuôn mặt hắn tuấn mỹ không tỳ vết, nhưng cặp mắt đỏ rực lại tràn đầy thù hận và lửa giận, khiến mặt hắn dữ tợn như Tu La, theo một tiếng rống giận đất rung núi chuyển, miệng hắn mở ra đến một độ lớn cực kỳ không hợp lý, nhóm nghiên cứu viên gần như đều có thể thông qua cổ họng nhìn thấy dạ dày hắn.

"Hou ——!" Kraken ba ba rung đùi đắc ý gào thét.

Tao muốn giết bọn mày!

Sau khoảnh khắc tĩnh lặng, trong phòng thí nghiệm bộc phát ra tiếng thét chói tai hoảng sợ, đám nghiên cứu viên nhát gan chạy trối chết, gan lớn thì cuống quít đi lấy vũ khí đối phó ma vật, nhưng dạng hỗn loạn này chỉ duy trì vài giây liền tuyên cáo kết thúc —— hơn hai mươi cái xúc tu từ trong bụi mù sặc người theo thứ tự bắn ra, mỗi cái thu hoạch một nghiên cứu viên, âm thanh xương cốt tấc tấc vỡ vụn từ những hướng khác nhau của phòng thí nghiệm truyền đến, nghe mà ngứa cả răng, đám nghiên cứu viên bị xúc tu cuốn lấy, người ngoan cường còn có thể kêu thảm thiết hai tiếng, còn đa số thì đều mất mạng ngay tại chỗ. Thẩm Du Minh vốn đang chỉnh lý số liệu nghiên cứu trước máy tính là người phản ứng nhanh nhất trong phòng thí nghiệm, lúc xúc tu đột kích, hắn ta kéo một thủ hạ bên cạnh sang dùng sức đẩy ra trước người mình, xúc tu kia liền tạm thời buông tha hắn, quấn lấy con mồi cách mình gần hơn.

Thẩm Du Minh cắn chặt răng cưỡng ép mình không phát ra âm thanh, lúc nơi này cực độ hỗn loạn liền khom lưng chạy về phía cửa sau phòng thí nghiệm, ý đồ nương theo thủ hạ che giấu lặng lẽ chạy thoát. Nhưng mà lúc này, kraken bảo bảo đuọc sứa bất tử ôm vào trong ngực xem cuộc chiến từ xa xa đột nhiên tránh khỏi cái ôm của sứa, bẹp một tiếng rơi xuống đất, ỷ vào uy thế của ba ba mà xoạt xoạt xoạt quơ xúc tu đuổi theo Thẩm Du Minh, lúc cách Thẩm Du Minh mấy mét đột nhiên nhảy lấy đà, giống như miếng đạn pháo bạch tuộc bay vọt lên trên người Thẩm Du Minh, mở cái miệng bồn máu ra nhắm ngay đùi Thẩm Du Minh cắn phập một phát.

Thẩm Du Minh bị đau, thái dương nổi gân xanh, đùi máu chảy như trút, nhưng hắn vẫn cắn răng không lên tiếng, khập khiễng chạy tới cửa sau, kraken bảo bảo rút hơn một trăm cái răng của mình ra, hét lớn với ba ba: "Hou, hou!"

Ba ba, đánh hắn!

Vì thế, ngay trong tích tắc một bàn tay Thẩm Du Minh túm lấy tay nắm cửa sau, xúc tu của kraken ba ba đánh úp lại, quấn lấy thắt lưng Thẩm Du Minh quăng lên không trung, đầu Thẩm Du Minh đập nát đèn chiếu sáng trên trần nhà, theo một tiếng loảng xoảng giòn vang, đầu hắn ta nhất thời giống như cái bình máu.

Kraken bảo bảo nhảy nhảy trên mặt đất, bi phẫn mách ba ba: “Hou, hou!”

Chính là người này bắt cóc con, mỗi ngày ngược đãi con!

Mắt Thẩm Du Minh đã bị máu làm mờ, hắn trừng lớn hai mắt nhìn kraken trưởng thành trước mặt, có lẽ là bởi vì biết mình đã hết cứu, Thẩm Du Minh thoạt nhìn lại không sợ hãi như khi chạy trốn, hắn ta điên cuồng không chuyển mắt nhìn kraken ba ba, trong con ngươi phát ra ánh sáng chói lóa, thân thể bởi vì kích động mà run rẩy.

“Con mày đã bị tao nghiên cứu hết từ đầu đến chân, tao đã có được thứ tao muốn, dù mày giết tao, tao cũng thỏa mãn lâu rồi…” Giọng Thẩm Du Minh khàn khàn, dường như hắn ta cảm thấy lời mình nói rất thú vị, nói nói liền nhếch môi âm hiểm nở nụ cười, bả vai gầy yếu bệnh trạng run run rẩy rẩy.

Kraken ba ba cực kỳ hận nhân loại này, mở miệng rộng ra muốn ném Thẩm Du Minh vào miệng nhai sống, lúc này, kraken bảo bảo đột nhiên dùng xúc tu nhỏ non nớt vỗ vỗ trên xúc tu bự của ba ba, ngăn cản hành vi của ba ba. Lập tức, kraken bảo bảo dùng xúc tu chỉ chỉ một loạt máy tính ghi chép số liệu trong phòng thí nghiệm, nói: “Hou, hou.”

Ba ba, làm hỏng mấy cái đó đi.

Con ngươi Thẩm Du Minh bỗng dưng mở rộng, hắn ta dùng ánh mắt oán độc lại không thể tin nhìn chằm chằm bé kraken trước mắt, thậm chí hắn ta còn chưa kịp ngăn cản phí sức, xúc tu thô to hữu lực của kraken ba ba đã đập nát một loạt máy tính, số liệu thí nghiệm quý báu bên trong giây lát nước chảy về biển đông. Cùng lúc đó, kraken bảo bảo lại lấy ra một chuỗi chìa khóa từ trên thi thể một nghiên cứu viên, thả một đám thể thực nghiệm bị nhốt trong rương ra, làm xong hết, kraken bảo bảo kêu ba ba đưa Thẩm Du Minh lên một cái bàn thí nghiệm, ba ba nghe theo, dùng mấy cái xúc tu đè chặt Thẩm Du Minh trên bàn giống như con ếch đợi giải phẫu.

“Hou, hou.” Ba ba, kéo vành mắt hắn ta ra. Kraken bảo bảo tìm ra máy xóa bỏ ký ức từ trong một đống hỗn độn của phòng thí nghiệm, dựa theo các bước trong trí nhớ chỉnh thời gian xóa bỏ của dụng cụ, xong lập tức nhắm khe chiếu xạ ngay mắt Thẩm Du Minh.

“Mày muốn làm gì! Cái đồ tiểu quái vật mày!” Toàn thân cao thấp Thẩm Du Minh đều kịch liệt run rẩy, giữa con ngươi xuất hiện sự sợ hãi và tuyệt vọng chân thật, bộ dạng vui vẻ một chốc trước biến mất tăm.

“Diệu Diệu nói, ” kraken bảo bảo sợ Thẩm Du Minh nghe không hiểu, trúc trắc sửa thành nói tiếng người, “Người như ông sợ nhất không phải là đau với chết, mà là thành quả thí nghiệm bị phá hỏng, với lại biến thành kẻ ngốc… cho nên tui chỉnh cường độ thứ này đến lớn nhất.”

Lúc cường độ máy xóa bỏ ký ức chỉnh đến lớn nhất, đủ để xóa sạch lượng lớn ký ức đồng thời sinh ra thương tổn không thể nghịch chuyển cho đại não nhân loại, bị ánh sáng như vậy chiếu đến nhân loại sẽ biến thành ngu ngốc.

“Lấy ra! Lấy ra ——!” Thẩm Du Minh không muốn sống mà giãy dụa, cơ bắp toàn thân co rút run rẩy, hắn ta giãy rất dùng sức, cả khuôn mặt đều vặn vẹo biến dạng theo, khi xúc tu của kraken bảo bảo sáng lên dưới ánh đèn của máy xóa bỏ ký ức, trong cổ họng Thẩm Du Minh bộc phát ra một trận hét thảm tuyệt vọng không giống nhân loại.

Sau khi ánh sáng dụng cụ ảm đạm xuống, Thẩm Du Minh chảy nước miếng, hai mắt dại ra nằm ở trên bàn thí nghiệm, rốt cuộc hắn ta đã xem không hiểu thành quả nghiên cứu của mình nữa, tất cả kiêu ngạo của hắn ta đều bị luồng sáng ấy đập nát.

Thẩm Du Minh ngây ngốc nhìn kraken tướng mạo đáng sợ trước mắt, lập tức run rẩy thất thanh hét rầm lên.

“Hou?” Có thể giết chết không? Kraken ba ba hỏi.

“Hou.” Được. Kraken bảo bảo gật đầu.

Bụp một tiếng, hoa máu văng khắp nơi.

“Hai người xong việc chưa?” Sứa bất tử đạp giày cao gót, linh mẫn bước qua thi thể đầy đất cộp cộp cộp chạy về hướng cha con kraken, giọng the thé nói, “Xong việc chúng ta nên đi mau, thợ săn ma chạy qua giờ!”

Kraken ba ba đã giết đỏ cả mắt: “Hou, hou!”

Chạy qua thì chạy qua, bọn họ đánh không lại tui.

“Ai nha có phải ông ngốc không, đám thợ săn ma đó cũng không có bắt nạt hou hóu hòu hou của chúng ta, phòng thí nghiệm là của mình hắn ta thôi!” Sứa bất tử vội vàng chỉ chỉ Thẩm Du Minh bị chọc ra hơn hai mươi cái lỗ trên người, nói với kraken ba ba, “Đối nghịch với thợ săn ma nước Z không có một chút lợi ích nào với chúng ta, hà tất tự tìm phiền toái, nhanh nắm chặt thời gian rút đi!”

“Hou…” Không thấy bạn của con… kraken bảo bảo do dự nhìn xung quanh, từ lúc mới vào nhóc đã tìm kiếm bóng dáng Thẩm Diệu, nhưng lại không phát hiện, nhóc biết cứ cách một hai tháng Thẩm Diệu sẽ bị mang đi một đoạn thời gian, cho nên cũng không ngoài ý muốn, chỉ là không gặp được người thì trong lòng không yên tâm.

“Đi trước đã, đợi sau chú hỏi thăm cho con!” Sứa bất tử lo lắng nói.

Vì thế ba con hải quái vội vàng thoát khỏi hiện trường trước khi thợ săn ma đuổi tới.

Một bên khác, bé Thẩm Diệu bị xóa bỏ ký ức đang lẻ loi ngồi trên sofa trong nhà Thẩm Du Minh xem

TV, hồn nhiên không biết Thẩm Du Minh đã ác giả ác báo chết thảm trong phòng thí nghiệm, trong nhà họ Thẩm trống rỗng, hình tượng sống động đáng yêu của nhân vật phim hoạt hình trên màn ảnh chiếu vào đôi mắt đen không thấy đáy của Thẩm Diệu, lúc chiếu đến chỗ thú vị, Thẩm Diệu tự cười hai tiếng, tiếng cười kia tạo ra tiếng vọng thưa thớt trong nhà họ Thẩm.

Thẩm Diệu cảm thấy đầu óc mình hỗn độn, như là quên rất nhiều chuyện, nhưng cậu lại nói không ra được nguyên cớ.

Lúc này, cửa nhà bị gõ vang, bên ngoài truyền đến giọng Tưởng Trạch: "Diệu Diệu, anh là anh Tưởng của em nè, mở cửa."

Thẩm Diệu mặt mày cong cong nở nụ cười, trong trí nhớ hiện nay của cậu, Tưởng Trạch là người thân cận nhất với cậu, cậu để chân trần chạy vội tới mở cửa.

Trên người Tưởng Trạch tản ra nồng đậm mùi khói thuốc, hắn mới xong nhiệm vụ trở về từ một hiện trường ma vật tập kích vô cùng thảm thiết, ma vật không bắt được, toàn nhặt xác cho người, hắn sợ mùi máu tươi trên người dọa sợ đứa bé cho nên trước khi gõ cửa điên cuồng hút mấy điếu thuốc.

"Diệu Diệu." Tưởng Trạch ngồi xổm xuống ôm lấy Thẩm Diệu nhỏ gầy.

Thẩm Diệu không nói gì, chỉ lấy đôi mắt xinh đẹp đen láy chờ mong nhìn hắn, muốn nhìn Tưởng Trạch giống như ngày thường đột nhiên biến ra một bịch đồ ăn vặt hoặc là một món đồ chơi.

Tưởng Trạch cắn chặt răng, ngốc nghếch sờ tới sờ lui trên người mình, lần này trước khi đến hắn không có chuẩn bị, cuối cùng chỉ lấy ra được nửa gói thuốc lá đầy nếp nhăn vỗ vào tay Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu: "…"

"Anh Tưởng nói với em chuyện này, em…" Tưởng Trạch ngừng một chút nói, "Chú Thẩm của em vừa bị tai nạn giao thông qua đời."

Thẩm Du Minh tự ý xây phòng thí nghiệm vi phạm quy định, lại nghi là bị ma vật trả thù giết chết, chuyện này gây ảnh hưởng cực kỳ ác liệt, nhóm thợ săn ma Tưởng Trạch đã nhận được thông báo giữ bí mật, hiện nay trong đội thống nhất tuyên bố Thẩm Du Minh bị tai nạn giao thông ngoài ý muốn bỏ mình.

Nhớ tới gương mặt Thẩm Du Minh, trong lòng Thẩm Diệu sinh ra một trận ghét hận vô cớ, cho nên tin tức hắn ta chết cũng không có mang đến cảm xúc mặt trái gì cho Thẩm Diệu, cậu chỉ mở to hai mắt, nhìn Tưởng Trạch bình tĩnh gật gật đầu.

"Đến đây, anh giúp em thu dọn đồ đạc." Tưởng Trạch thở dài, xoa xoa tóc Thẩm Diệu, "Tối hôm nay tới nhà anh ở tạm một đêm đã."

Hết chương 42

Xúc ca: tìm ba xong lại tìm vợ... QAQ

43. Chương 43: Sống Ở Trong Mộng!

Sau khi Thẩm Du Minh chết, Thẩm Diệu được một người cô bà con xa của Thẩm Du Minh nhận nuôi. Người cô này mặc dù kết hôn nhiều năm nhưng không sinh được, dưới gối vẫn luôn không con, vợ chồng hai người vốn cũng không có kế hoạch nhận con nuôi, nhưng dáng vẻ Thẩm Diệu thật sự khiến người ta yêu thương, tính cách lại yên tĩnh, hai người vừa thấy cậu liền thích. Người cô này của Thẩm Du Minh không giống thằng cháu biến thái của bà ấy, là một người tốt chân chân thật thật, sau khi Thẩm Diệu được đưa qua, ba người ở chung vô cùng hòa thuận.

Bên kia, sứa bất tử được xưng là quan hệ rất rộng tìm hiểu được tung tích của Thẩm Diệu, lập tức dẫn cha con kraken đi tìm người.

Đó là một buổi hoàng hôn đầu hạ.

Cô và chú Thẩm lúc ấy đều đã về hưu, hai người già ở trong một căn nhà lớn vùng ngoại thành, cha con kraken đứng ở ngoài tường nhìn vào trong, hoa tường vi sum xuê từ đầu tường nặng trĩu xuống, gió mùa hạ ấm áp lay động rèm hoa tử đằng, bé Thẩm Diệu mặc một bộ quần áo mới, chân mang đôi giày trẻ con sáng bóng, ở dưới giàn trồng hoa trong sân chơi trò nắn bùn bẩn bẩn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo có hai vệt bùn dính phải khi lau mồ hôi, buồn cười lại đáng yêu, bên chân cậu còn có một chú cún con, hệt như phát điên lăn qua lăn lại trong bùn.

Xung quanh trừ họ ra thì không có ai khác, kraken bảo bảo biến trở về nguyên hình, cả người kraken đều là màu hồng nhạt.

Sứa bất tử liếc mắt nhìn nhóc, chọt chọt kraken ba ba, nhắc nhở: "Hou hóu hòu hou nhà mấy người yêu rồi."

Màu sắc thân thể thay đổi theo tâm trạng thật sự là khiến người ta không có một chút riêng tư nào!

Kraken ba ba nhìn con trai, vui mừng cười lộ ra một hàng răng nanh, nói: "Hou."

Thật sự là con trai lớn rồi.

Kraken bảo bảo ngại ngùng nghe ba với chú nói chuyện, mặt bự càng ngày càng hồng, hồng đến đỏ lên.

Kraken ba ba biến ra hai cái xúc tu, cẩn thận giơ bé kraken nhà mình lên lướt qua bức tường, vững vàng đặt nhóc ở dưới đất.

"Diệu Diệu!" Kraken bảo bảo gấp gáp quơ xúc tu nhỏ chạy về phía Thẩm Diệu bên dưới giàn hoa tử đằng.

Thẩm Diệu vừa ngẩng đầu, bị quái vật xúc tu biết nói tiếng người bất ngờ không kịp đề phòng xuất hiện trước mắt dọa tới mức nhảy dựng, sải chân nhỏ quay đầu chạy vào trong nhà.

"Cậu không nhớ mình hả!?" Kraken bảo bảo trợn tròn cặp mắt xanh bự như cái tô, thoạt nhìn càng đáng sợ.

Thẩm Diệu vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn, ánh mắt đối điện với cặp mắt xanh ảo lòi như đèn pha của kraken bảo bảo, sợ tới mức vấp cánh cửa một phát, bịch một tiếng ngã xuống đất, ngã trầy đầu gối.

"…" Kraken bảo bảo khổ sở đến độ khóe miệng trề đến tận cằm, nhưng trong ánh mắt Thẩm Diệu nhìn nhóc ngoại trừ sợ hãi thì cái gì cũng không có, giống như những ngày tháng nương tựa lẫn nhau của họ đều là giả.

Kraken bảo bảo ảm đạm đau lòng đến độ cả người vô lực, xụi lơ ở trong sân thành một đống đất sét lam sẫm bự bự, trong đời yêu quái của nhóc lần đầu tiên cảm nhận được mùi vị tan nát cõi lòng.

Lúc này Thẩm Diệu đã chạy vào trong nhà, sứa bất tử ngoài tường dùng xúc tu điên cuồng quất kraken ba ba, lo lắng nói: "Mau đưa hou hóu hòu hou nhà mấy người ra ngoài đi, đứa bé kia đi vào tìm người nhà đó!"

Kraken ba ba vội biến ra hai cái xúc tu vói vào sân, bụp một tiếng vững vàng nhổ con trai nằm mẹp trên mặt đất không muốn rời đi, đưa ra ngoài tường ôm lấy, lại nghiêng người trốn ra sau bức tường có dây thường xuân thấp thoáng. Lúc này, một ông lão tướng mạo hiền lành đi ra từ trong nhà, ông ôm Thẩm Diệu đi ra sân, tính tình tốt an ủi: "Trên thế giới không có quái vật, đều là tự mình dọa mình thôi."

Đôi mắt Thẩm Diệu hồng hồng, lo lắng nhìn bên này, nhìn bên kia, nhưng yêu quái xúc tu vừa rồi quả thật đã biến mất.

"Ưm." Thẩm Diệu cũng không ngoan cố, mang vẻ mặt còn sợ hãi gật gật đầu.

Thẩm Diệu bị ông lão ôm vào nhà, chẳng được bao lâu, trong phòng liền bay ra hương đồ ăn mê người cùng với tiếng cười vui mờ mịt, còn có nhạc mở đầu chương trình phim hoạt hình.

Người trong nhà rất hạnh phúc.

Kraken bảo bảo đứng ở bên ngoài, mí mắt sụp xuống, che cặp mắt xanh tròn trìa trịa thành nửa vòng tròn

u buồn: “Hou hou…”

Cậu ấy không nhớ mình…

Hơn nữa lần này ngay cả “mặt mũi cậu thật xấu” cũng chưa nói, trực tiếp bị dọa chạy.

Mấy ngày nay kraken bảo bảo đã thăm dò ra quy luật —— mỗi lần Thẩm Diệu bị mang ra khỏi phòng thí nghiệm đều sẽ bị xóa đi ký ức, cho nên tình huống hiện tại đúng là bình thường.

Thấy con trai khổ sở, kraken ba ba vội vàng vuốt ve đầu tròn bự của con trai, trấn an nói: “Hou hou.”

Về ba bắt cá voi cho con ăn.

Nhưng kraken bảo bảo hoàn toàn không cảm thấy an ủi, từng viên từng viên nước mắt to theo xúc tu lăn xuống, dính ướt quần áo kraken ba ba một khoảng lớn.

Kraken ba ba không nỡ nhìn bảo bảo khóc, đầu óc nóng lên nhân tiện nói: “Hou? Hou!”

Con muốn thằng nhóc kia hả? Ba bắt nó xuống biển!

Kraken bảo bảo điên cuồng lắc đầu: “Hou, hou, hou…”

Diệu Diệu không có mang, ở dưới biển sẽ ngộp chết, hơn nữa dưới biển không có phim hoạt hình cậu ấy thích…

Kraken bảo bảo hai mắt đẫm lệ rưng rưng nhìn căn nhà kia, trong lòng muốn đem hồi ức của bọn họ nói hết cho Thẩm Diệu, nhưng nhìn Thẩm Diệu hiện giờ sống vui vẻ như vậy, có người yêu thương, có người quan tâm, không còn nhớ những đau khổ tuyệt vọng trong phòng thí nghiệm nữa, khói mù dưới đáy mắt trở thành hư không, nhóc không nỡ nhét những hồi ức đen tối đó vào trong đầu Thẩm Diệu.

Mặc dù lòng có không cam, nhưng kraken bảo bảo hiểu rõ, đối với cậu bạn nhỏ của nhóc thì quên đi có lẽ không phải là chuyện xấu.

Sứa bất tử vươn tay xoa xoa đầu tròn của kraken bảo bảo, an ủi: “Chờ con lớn lên rồi, có thể độc lập sinh tồn ở xã hội nhân loại, con lại trở về tìm cậu ấy.”

Tình cảnh thoạt nhìn hệt như hai học sinh tiểu học sắp bị chuyển trường chia rẽ.

Kraken bảo bảo gật đầu một cái thật mạnh.

Nhóc dùng xúc tu chặt chẽ quấn lấy con thỏ bông Thẩm Diệu tặng cho mình, khóc thúc thít theo ba với chú sứa về lại biển rộng.

…

Nói tới đây, Thẩm Diệc Thanh tạm dừng câu chuyện.

Thẩm Diệu nghe rất nghiêm túc, không hề chen vào, cho nên tiếng nói chuyện của Thẩm Diệc Thanh dừng lại, trong phòng bệnh lập tức yên tĩnh.

Sau vài giây đồng hồ im lặng, mí mắt Thẩm Diệu hơi nâng lên, hỏi: "Nói xong chưa?"

Thẩm Diệc Thanh giật mình, chỉ cảm thấy ánh mắt Thẩm Diệu dừng ở trên người mình như là có nhiệt độ, âm ấm, nong nóng, cặp mắt đen nhìn mình dường như chảy qua ánh sáng nhu hòa, vì thế Thẩm Diệc Thanh rút não, nói: "Chưa nói xong."

"Vậy tiếp tục đi." Thẩm Diệu đang ngồi ôm đầu gối, nghe vậy liền gác cằm về lại đầu gối, vẻ mặt vừa nhu thuận vừa nghiêm túc.

Thẩm Diệc Thanh nổi lửa trong lòng, cậy sủng quên mình: "Có chuyện anh quên nói, lúc em ở phòng thí nghiệm, có một lần hứa hẹn với anh, nói lớn lên gặp lại liền gả cho anh."

Thẩm Diệu: "…"

Thẩm Diệc Thanh tự high đến tung bay, cặp mắt xanh lè lướt sang Thẩm Diệu, biểu tình dối trá đến cực điểm, gần như chỉ thiếu nước viết ra hai chữ "diễn sâu" ngay trên trán: "Diệu Diệu, bây giờ chính là lúc thực hiện hứa hẹn."

Thẩm Diệu lành lạnh ném qua một câu: "Anh đừng thêm diễn lung tung cho em."

Biểu cảm lúc nói dối quả thực đều viết hết ở trên mặt.

Thêm diễn bị lật tẩy tại trận, Thẩm Diệc Thanh xấu hổ đến xám ngắt, ngập ngừng dùng xúc tu lau lau đầu.

Thẩm Diệu cũng lười nói hắn thêm, chỉ yên lặng căn cứ vào lời Thẩm Diệc Thanh kể, sửa sang lại ký ức của mình mấy năm nay, cơ thể mình từng bị cải tạo, điểm này ăn khớp với một ít hiện tượng khó có thể giải thích trên người cậu, chẳng hạn như cậu bẩm sinh miễn dịch với độc tố hạt sư thú, chẳng hạn như năng lực chịu được lửa rồng của cậu, chẳng hạn như sức lực của cậu không hề kém hơn những đồng đội có hình thể cường tráng nhiều hơn cậu ở trong đội, chẳng hạn như bản năng chiến đấu và trực giác chiến đấu giống như khắc vào trong gien của cậu … Kỳ thật mấy thứ này không hề hợp với nhân cách bản thân cậu,

Thẩm Diệu vẫn luôn cảm thấy mình không phải là tính cách hung tàn hiếu chiến như vậy, nhưng mỗi lần chiến đấu cậu đều giống như biến thành người khác, nếu như nói phần tính cách đặc biệt này không phải bẩm sinh của cậu, vậy mọi việc liền hợp lý.

Không chỉ vậy, còn có một việc mà Thẩm Diệu vẫn luôn rất hoang mang—— tại sao mình lại được ma vật ăn thịt người yêu thích đặc biệt như thế, có lẽ cũng có thể giải thích thông qua chuyện này, hẳn là thân thể từng bị cải tạo của cậu quá hoàn mỹ, chọc cho ma vật thèm nhỏ dãi, cũng có lẽ là cậu bị dung hợp đoạn gien nào đó mà thực nhân ma thường ăn … cơ mà nguyên nhân xác thực chỉ sợ Thẩm Diệu có đoán cũng không ra.

Nhớ tới khi còn bé mình thường xuyên gặp phải ma vật, biểu tình Thẩm Diệu phức tạp nhìn chăm chú vào Thẩm Diệc Thanh nói: "Hóa ra yêu quái xúc tu trong sân ngày đó chính là anh, dọa em tới mức …"

Đó là lần đầu tiên Thẩm Diệu nhìn thấy ma vật, mà sau đó cậu lại bị ma vật tập kích nhiều lần, cuối cùng Tưởng Trạch không có biện pháp, mới dắt cậu theo để bảo vệ cậu.

"Đừng kêu anh là yêu quái xúc tu, " Thẩm Diệc Thanh không vui xoa nắn xúc tu, "Anh là kraken."

Bá chủ đại dương tôn quý!

Thẩm Diệu nhếch khóe môi lên một độ cong vi diệu, giống như đang nghẹn cười.

"Con thỏ nhồi bông em cho anh anh vẫn luôn giữ, tuy rằng đã bị nước biển ngâm nát, nhưng mỗi ngày anh đều ôm nó ngủ… với lại, em đã nói nếu tương lai anh lên làm họa sĩ lớn thì vẽ lại chuyện của chúng ta, anh đã vẽ, em cũng xem rồi." Thẩm Diệc Thanh rất có tâm cơ nhắc lại những điểm cảm động trong ký ức để tăng mạnh hiệu quả, "Hơn nữa, trí nhớ của em bị xóa bỏ quá nhiều lần như vậy, nhưng mỗi lần gặp lại anh em đều lựa chọn anh…"

Thật là một xúc tâm cơ.

Thẩm Diệu ừ một tiếng, giọng mũi rất nhẹ rất mềm.

Thấy Thẩm Diệu rõ ràng đã nguôi giận, hơn nữa dường như còn bị đả động, Thẩm Diệc Thanh liền được đằng chân lân đằng đầu, xáp đến bên cạnh Thẩm Diệu, lén lút vòng một cái xúc tu nhỏ lên trên người Thẩm Diệu thân thiết với cậu, chẳng được bao lâu, toàn thân Thẩm Diệu đều bị xúc tu um tùm quấn lấy, nhìn rất giống một cái xác ướp.

"Bọn anh đều bày tỏ tình yêu như vậy." Thẩm Diệc Thanh giải thích, "Ba anh với chú thường xuyên quấn lấy nhau thế này."

Ba với chú, hình như lượng tin tức thực lớn… Thẩm Diệu chỉ hơi hơi trốn tránh, liền ngầm đồng ý hành động của Thẩm Diệc Thanh, nghe Thẩm Diệc Thanh kể xong những hồi ức đó, Thẩm Diệu cảm thấy như

khoảng cách với hắn ngắn đi rất nhiều, tuy bởi mình nhớ không ra cho nên không có cảm giác chân thật, nhưng mấy chi tiết nương tựa lẫn nhau ấy, dù chỉ nghe người ta nói thôi cũng đã đủ rung động rồi.

"Diệu Diệu, " xúc tu Thẩm Diệc Thanh hoạt động trên người Thẩm Diệu, phát ra tiếng òm ọp òm ọp, "em còn giận anh không?"

"Không giận, " Thẩm Diệu vả bay một cái xúc tu không thành thật trên ngực, đỏ mặt nói, "Không cho chạm vào đó!"

Thẩm Diệc Thanh thu hồi một cái xúc tu, lại chớp đôi mắt xanh đầy lòng mong mỏi hỏi: "Vậy em có yêu đương với anh không?"

"Anh…" Thẩm Diệu lại rút ra một cái xúc tu trơn lùi từ trong đũng quần hung hăng xoắn nhéo, "Còn sờ loạn nữa em trở mặt! Em còn chưa đáp ứng anh đâu!"

Còn tưởng rằng có thể thuận thế đến một phát xúc tu play, Thẩm Diệc Thanh sống ở trong mộng phẫn nộ thu hồi xúc tu.

Hết chương 43

44. Chương 44: Một Đồng Vàng Cổ

Lúc này hai người đã ở trong phòng bệnh nói chuyện thật lâu, ba tiếng ma lực phản phệ bất tri bất giác liền qua, phương đông hừng sáng, ánh mặt trời phá mây mà ra.

Thẩm Diệc Thanh thu hồi xúc tu tác loạn, biến trở về hình dạng nhân loại.

Tâm tình Thẩm Diệu rối rắm, mắt mở trừng trừng nhìn bạch tuộc bự ngốc manh hòa tan biến trở về nam thần anh tuấn mà lúc trước mình đã trồng cây si một thời gian.

Thẩm Diệu cự tuyệt thừa nhận giữa hai người tồn tại quan hệ yêu đương, cho nên sắc mặt Thẩm Diệc Thanh không dễ nhìn lắm, ánh mắt hắn mất mát, khóe miệng nặng trịch trễ xuống, ỉu xìu mặc từng món quần áo nhân loại vào, bởi vì không cần ngụy trang thêm gì nữa, cho nên hắn quyết đoán vứt bỏ ba lớp quần giữ ấm đã trung thành theo mình hơn một tháng, cuộn quần giữ ấm thành cục vứt vào soạt rác.

Thẩm Diệu chớp chớp mắt: "Sao lại ném quần giữ ấm?"

"Anh không sợ lạnh, không cần mặc." Giọng điệu Thẩm Diệc Thanh suy sụp giải thích, "Trước đây vẫn luôn mặc chỉ là để giả người giống hơn một chút thôi."

Thẩm Diệu buồn cười: “Giả cho ai nhìn? Cũng chẳng có ai rảnh rỗi sinh nông nỗi kiểm tra xem bên trong anh có mặc quần giữ ấm không.”

Mặt già của Thẩm Diệc Thanh đỏ lên, thẳng thắn thành khẩn nói ra băn khoăn của mình lúc trước: “Vậy lỡ như em đột nhiên cởi quần anh thì sao?”

Ánh mắt Thẩm Diệu mê man: “… Anh nghĩ hơi nhiều rồi.”

Thẩm Diệc Thanh đưa lưng về phía Thẩm Diệu mặc quần áo tử tế, nghĩ nghĩ, mở nút áo kéo ra hai khối cơ ngực cường điệu, lại mười phần tâm cơ dùng ngón tay lướt qua một đường giữa hai khối cơ ngực, khiến cái khe không rõ ràng kia nhìn rõ hơn chút, không chỉ thế, hắn còn trung thực tái hiện lại dấu hôn của Thẩm Diệu trên người mình ba tiếng trước. Làm xong hết, Thẩm Diệc Thanh phóng khoáng xoay người lại, ánh mắt dừng trên mặt Thẩm Diệu lóe lên, mang theo một loại vui vẻ chột dạ nói: “Mấy tiếng trước không phải em đột nhiên cởi quần của anh sao?”

Thẩm Diệu bỗng dưng nghẹn lại. Cậu liếc sang Thẩm Diệc Thanh, nhìn một cái liền thấy vết đỏ mờ ám trên cổ và cơ ngực đầy đặn của đối phương, không khí tình dục trước đó tạm thời tản đi bởi vì hồi ức thơ ấu lập tức ngóc đầu trở lại dưới dạng ám chỉ này. Nhớ tới biểu hiện làm càn dâm đãng của mình sau khi bị kỳ lân thúc tình, Thẩm Diệu nhất thời mất mặt đến độ các đốt ngón tay đều cứng ngắc, từ lỗ tai đến cổ cậu nóng rực, mặt ửng đỏ máy móc xoay đầu đi, rũ mắt nhìn chằm chằm chân mình, nhưng vừa nhìn cậu lại tức khắc nhớ ra cảnh tượng Thẩm Diệc Thanh cúi đầu hôn mắt cá chân mình lúc tình dục nóng bỏng, sau đó lại là một trận máu nóng xông lên. Thẩm Diệu thẹn thùng đến hoang mang lo sợ, tay chân đều không có chỗ để, cậu sụp đổ một chốc, liền hóa mất mặt thành nóng nảy, vèo một phát xoay đầu căm tức nhìn thẳng vào Thẩm Diệc Thanh đang nhìn chằm chằm mình, đỏ mặt gầm nhẹ: “Cũng không phải em tự nguyện như vậy! Là con kỳ lân kia thúc tình em!”

Thẩm Diệc Thanh há miệng, Thẩm Diệu cũng không dám nghe xem hắn nói gì, chỉ vội vàng nện ván giường dời đi trọng điểm, cáu giận nói: “Hôm nay em phải đánh gãy chân hắn!”

Thẩm Diệc Thanh đi dạo đến bên giường, ngồi xuống bên cạnh Thẩm Diệu đang cực kỳ mất tự nhiên, nắm lấy bàn tay nện giường của cậu xoa xoa, nói: “Em không cần tự mình đánh, chân hắn gãy rồi.”

Thẩm Diệu: “…”

Thẩm Diệc Thanh: “Bốn cái đều gãy.”

Thẩm Diệu: “Anh đánh hả?”

“Đúng, anh bắt hắn lên sân thượng, đánh một trận xong ném xuống.” Thẩm Diệc Thanh dùng giọng điệu lấy lòng nói, “Diệu Diệu, nếu em chưa hết giận anh liền đi ăn hắn.”

“Thôi.” Thẩm Diệu vẫn còn lý trí, chịu đựng ghê tởm nói, “Mặc dù hắn là đồ bại hoại, nhưng năng lực chữa thương của kỳ lân rất quý, lần này cho hắn ăn giáo huấn, phỏng chừng về sau hắn cũng sẽ biết tém lại.”

Thẩm Diệc Thanh gật đầu thật mạnh một cái: “Diệu Diệu nói đúng.”

Trong phòng bệnh tĩnh lặng vài giây, ánh mắt Thẩm Diệu chợt lóe, mãnh liệt nhìn thẳng Thẩm Diệc Thanh, đột ngột đặt câu hỏi: “Nhưng mà sao anh lại đột nhiên xuất hiện trong phòng bệnh?”

Thẩm Diệc Thanh sợ hãi cả kinh!

Trước đó hắn bị kỳ lân vô sỉ chọc giận mờ đầu, giáo huấn đối phương xong lại gặp lời mời nhiệt tình như lửa của Thẩm Diệu, qua một trận lăn lộn, hắn cũng quên là mình vốn không nên xuất hiện trong phòng bệnh!

Thẩm Diệc Thanh không ôm hy vọng hỏi: “Anh nói trùng hợp đi ngang qua em có tin không?”

Thẩm Diệu dùng ánh mắt nhìn biến thái tỉ mỉ nhìn hắn một chốc, một lời nói toạc ra: “Em biết, anh theo dõi em.”

Thẩm Diệc Thanh không thể phản bác, đành phải mang vẻ mặt đau khổ nhìn Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu nhạy bén nhìn quét phòng bệnh, nâng tay chỉ hướng tủ quần áo: “Chỉ một chỗ này có thể giấu người, anh vẫn luôn trốn ở trong đó nhìn lén em hả? Anh theo dõi mấy ngày?”

“Diệu Diệu em đừng nóng giận, ” Thẩm Diệc Thanh nửa quỳ trên mặt đất, nắm tay Thẩm Diệu hôn hôn mu bàn tay, dùng âm thanh từ tính lại dịu dàng xin khoan dung, “Anh biết theo dõi em không đúng, chỉ là anh quá thích em, muốn được nhìn em nhiều hơn, hơn nữa còn không phải là chó ngáp phải ruồi cứu được em sao?”

Thẩm Diệu yên lặng mím môi thành một đường, mặc kệ nói thế nào, vừa nghĩ mấy ngày nay kỳ thật 24 giờ mình đều bị Thẩm Diệc Thanh giám sát, trong lòng cậu vẫn không quá thoải mái.

Thẩm Diệc Thanh lập tức bán thảm: “Diệu Diệu, em xem tủ quần áo chật hẹp như vậy, anh ở bên trong bị ép thành hình chữ nhật luôn…”

Thẩm Diệu nghe ba chữ hình chữ nhật liền nhớ tới cái cảnh nguyên hình khổng lồ của Thẩm Diệc Thanh chui qua cửa sổ vào trong phòng bệnh, không cẩn thận bật cười, sau khi cười xong cậu nhanh chóng nghiêm mặt nói: “Bị ép thành hình gì đều là đáng đời.”

“Đúng, anh đáng đời.” Thẩm Diệc Thanh nâng tay, ngón tay biến thành xúc tu, như tia chớp bắn tới cái bàn đối diện giường, gỡ bàn phím máy tính Thẩm Diệu mang đến chơi game ra, cuốn trở về đặt trên mặt đất, lập tức biến ra thêm một xúc tu, trải hai cái xúc tu song song trên bàn phím, mềm giọng cầu xin, “Cục cưng em xem, anh quỳ bàn phím luôn nè.”

Cơ mặt Thẩm Diệu run rẩy, hung hăng trừng Thẩm Diệc Thanh, không nói lời nào.

Thẩm Diệc Thanh lại biến ra thêm một cái xúc tu, ba cái xúc tu thô to chen chúc đặt trên bàn phím, Thẩm Diệc Thanh ngửa đầu dùng ánh mắt vô tội như chó con nhìn Thẩm Diệu, nói: "Quỳ thêm một chân thôi, thêm nữa liền quỳ không được."

"Phụt…" Thẩm Diệu hết nghiêm nổi, bị Thẩm Diệc Thanh chọc cười.

"Về sau không được lén theo dõi em như vậy nữa, nghe không?" Thẩm Diệu vươn tay nắm hai bên gò má Thẩm Diệc Thanh, nghiêm túc xác nhận.

"Nghe rồi, về sau không vậy nữa." Thẩm Diệc Thanh điên cuồng gật đầu, ánh mắt chân thành tha thiết nói, "Về sau anh đều quang minh chính đại theo em."

Thẩm Diệu nhất thời sinh ra một loại ảo giác bị thuốc bôi da chó dính phải.

Thẩm Diệc Thanh nửa quỳ trên mặt đất ôm cẳng chân Thẩm Diệu, ngửa mặt hỏi: "Em muốn chừng nào thì bắt đầu yêu đương với anh, ngày mai hay là ngày kia?"

Thẩm Diệu chần chờ rút chân trở về, nhẹ giọng nói: "Em còn chưa nghĩ ra. Em thừa nhận em rất có thiện cảm với anh, nhưng mà 'Thẩm Diệc Thanh' trước đây em có thiện cảm là do anh giả trang."

Trong phần lớn trí nhớ của cậu, Thẩm Diệc Thanh đều là hình tượng vừa anh tuấn vừa hormone bùng nổ, kết quả đột ngột biến thành một ma vật ngốc manh đầu óc toàn yêu với đương, không hề có chỗ tương đồng nào với hình tượng vốn có, cho nên đối với Thẩm Diệu mà nói, kỳ thật đây là ngày đầu tiên cậu chân chính biết Thẩm Diệc Thanh, tương phản này quá lớn, dù sao cậu cũng phải tiêu hóa một chút.

Thẩm Diệc Thanh nói thẳng ra: "Anh đều luyện theo phim thần tượng đó."

Thẩm Diệu: "…"

Thẩm Diệc Thanh vội vàng nói: "Nếu em thích anh nói vậy, anh có thể diễn mỗi ngày."

Làm một con yêu quái diễn sâu, diễn diễn diễn quả thực không hề có áp lực!

"Đừng." Thẩm Diệu lắc đầu, vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ tóc Thẩm Diệc Thanh, "Anh như vậy cũng… rất đáng yêu, nhưng mà anh phải để em thích ứng một chút."

Trái tim treo cao cả đêm của Thẩm Diệc Thanh cuối cùng cũng buông xuống.

Cậu bạn nhỏ của kraken bảo bảo không có ghét bỏ hắn.

Lúc này trời đã sáng choang, ánh mặt trời nghỉ ngơi một đêm tinh thần thỏa mãn thông qua khe hở bức rèm chiếu vào, hết thảy trong phòng đều bị nhuộm nắng đến nhẹ nhàng, Thẩm Diệu đã ở trên giường nghỉ ngơi một hồi lâu, cậu đạp chân bị thương xuống đất cảm nhận một phen, nói: "Em cảm thấy chân em không thành vấn đề, hôm nay xuất viện đi, em về nhà dưỡng vài ngày rồi đi làm."

Thẩm Diệc Thanh thấp thỏm xác nhận: "Xuất viện về nhà anh hả?"

Thẩm Diệu khẽ ừ.

Thẩm Diệc Thanh cười. Diện mạo hắn vốn dĩ tuấn mỹ mang theo chút tà khí, lúc tận lực căng lên thì trên mặt quả thực viết bốn chữ công tử trăng hoa, nhưng sau khi vứt đi tất cả ngụy trang, dáng vẻ hắn hiện tại quả thực tựa như học sinh trung học tỏ tình thành công, đôi mắt hoa đào cong lên, trong ánh mắt trong suốt tràn đầy vui sướng nhiệt tình kiểu thiếu niên, còn cười lộ ra một loạt răng trắng.

Thẩm Diệu sâu kín nhìn miệng Thẩm Diệc Thanh banh đến tận mang tai, nhất thời nghèo từ ngữ, không biết nên nhắc nhở thế nào cho tốt.

May mà mình là thợ săn ma, thấy nhưng không thể trách, không thì sợ là đã bị dọa ra bệnh tim, Thẩm Diệu nghĩ.

"Xin lỗi, anh đắc ý vênh váo." Thẩm Diệc Thanh nhận thấy được ánh mắt quỷ dị của Thẩm Diệu, vội chúm chím miệng thành độ lớn bình thường, cười đến vô cùng anh tuấn!

"…" Thẩm Diệu không khỏi muốn dùng máy xóa bỏ ký ức triệt tiêu đi cảnh vừa rồi!

Nhưng cẩn thận nghĩ lại thì vẫn thôi, thứ đó đã xóa mất rất nhiều hồi ức quý báu của cậu, từ giờ trở đi, cậu không muốn thiếu hụt dù chỉ là một giây đồng hồ ký ức nào nữa.

Thẩm Diệc Thanh làm thủ tục xuất viện cho Thẩm Diệu xong, lúc trở về phòng bệnh, Thẩm Diệu đang thu dọn đồ đạc.

"Cục cưng đi nghỉ ngơi đi." Thẩm Diệc Thanh dùng một cái xúc tu quấn lấy eo Thẩm Diệu xách người lên đặt ở trên giường, một cái xúc tu khác quấn lấy di động trên bàn nhét vào tay Thẩm Diệu, khí phách mệnh lệnh, "Em chơi đi, anh thu dọn."

Nói xong, Thẩm Diệc Thanh phân ra mấy cái xúc tu làm việc với hiệu suất cực cao, gom các loại quần áo và vật dụng hàng ngày cho Thẩm Diệu, xử lý rác rưởi còn lại.

Cảnh tượng này mặc dù hơi đáng sợ, nhưng trong lòng Thẩm Diệu lại có chút ấm áp, cậu mở di động lên

nhấn vào trang cá nhân của Thẩm Diệc Thanh, dùng ánh mắt khác nhìn nhận Thẩm Diệc Thanh lại một lần nữa, lúc họ mới vừa trao đổi phương thức liên lạc, trong trang cá nhân của Thẩm Diệc Thanh chỉ có mấy tấm ảnh phong cảnh, Thẩm Diệu phóng to mấy tấm ảnh phong cảnh kia lên nhìn kỹ một lát, hỏi: "Đây là một hòn đảo nhỏ sao?"

Thẩm Diệc Thanh xáp qua nhìn: "Đúng, đây là đảo Banicks ba anh bảo vệ rất nhiều năm."

Thẩm Diệu nhẹ nhàng thở ra: "Em còn tưởng rằng đây là ba anh."

Thẩm Diệc Thanh: "…"

Thẩm Diệc Thanh: "Không, Banicks là một đảo lớn, ba của anh nhỏ hơn nó rất nhiều, cơ mà có vài hòn đảo cực nhỏ quả thật là không chứa nổi ba anh."

Thẩm Diệu không khỏi tưởng tượng ra hình ảnh ba Thẩm Diệc Thanh bao hết một hòn đảo nhỏ trong người.

Đồ vật thu dọn xong, Thẩm Diệu xuất viện, chân trước cậu vừa rời khỏi phòng bệnh khoa chỉnh hình, sau lưng chủ nhiệm Trần liền được y tá đẩy vào. Trên người chủ nhiệm Trần gãy xương nhiều chỗ, bị băng bó hệt như cái bánh chưng. Bởi vì sừng trên đầu bị bẻ gãy, nhất định phải tiến hành xử lý vết thương trên đầu, cho nên chủ nhiệm Trần vốn dĩ sắc đẹp không kém lại bị cạo thành đầu bóng lưỡng, nhìn qua thật sự thê thảm đến độ Thẩm Diệu cũng không nổi giận được, lần này hắn ta bị Thẩm Diệc Thanh trừng trị như vậy, về sau hẳn là cũng không dám làm những chuyện thiếu đạo đức đó nữa.

Thẩm Diệc Thanh lái xe mang Thẩm Diệu về nhà, nửa đêm hôm qua từ khi Thẩm Diệu bị chủ nhiệm Trần đánh thức thì vẫn luôn không ngủ, trong lúc đó lại tiến hành ba tiếng hoạt động kịch liệt, lại nghe kraken kể chuyện xưa ba tiếng, hiện giờ buồn ngủ không mở nổi mắt, đơn giản ăn chút bữa sáng Thẩm Diệc Thanh làm, an ủi Quất ca một tuần không gặp, trở lại phòng cho khách ngã đầu liền ngủ, một hơi ngủ thẳng đến chạng vạng.

Ngủ một giấc tỉnh dậy, Thẩm Diệu ngồi ở bên giường, mơ mơ màng màng dùng chân trần rà tới rà lui dưới đất tìm dép lê, nhưng dép lê không tìm được, lại đạp phải một thứ lạnh băng cứng rắn.

"… Hửm?" Thẩm Diệu phản xạ có điều kiện co chân lại, thăm dò nhìn xuống đất.

Thứ mà cậu vừa mới giẫm phải là một đồng vàng cổ, đồng vàng ấy thoạt nhìn đã hơi có năm tháng, mặt có khắc hoa văn bị nước mài mòn, loang lổ mơ hồ, mà đồng vàng ấy cộng với các đồng vàng khác cùng rải trên sàn nhà phòng khách, trải ra một con đường nhỏ ánh vàng rực rỡ, con đường ấy vẫn luôn kéo dài đến tận cửa phòng khách, rẽ ngoặt ở chỗ cửa, lại uốn lượn theo hướng cầu thang.

Hết chương 44

45. Chương 45: Nó Đã Tiến Vào Rồi!

Thẩm Diệu vốn còn có chút chưa tỉnh ngủ, lập tức bị con đường ánh vàng rực rỡ trước mắt kích thích tinh thần, cậu nhanh chóng mang dép lê đứng dậy, thân thể hành động trước đại não ra tay như gió nhặt lên mấy đồng vàng, còn vừa nhặt vừa đi về hướng cửa.

Đi vài bước, túi áo ngủ căng đầy, bé Thẩm Diệu bị vàng che mờ mắt mới tỉnh táo lại. Con đường vàng này nhất định là Thẩm Diệc Thanh làm, mà mục đích của hắn hiển nhiên không chỉ là để cho mình nhặt vàng, vì thế Thẩm Diệu vuốt mái tóc hỗn độn của mình lên, nhét một túi vàng nặng trịch theo con đường ấy đi ra khỏi phòng, đi xuống cầu thang, mỗi một bậc cầu thang đều chất một núi tiền vàng nho nhỏ. Đi đến lầu một, Thẩm Diệu phát hiện Quất ca đang chiếm cứ trên một ổ mèo do tiền vàng chất thành, dùng vuốt mèo cào tiền vàng chơi, vẻ mặt quân lâm thiên hạ bễ nghễ nhìn Thẩm Diệu, cứ như cho là mình đã đăng cơ.

Thẩm Diệu: "…"

Đường nhỏ kéo dài đến trước một cánh cửa sắt ở tầng hầm, cánh cửa này lúc trước Thẩm Diệu từng thấy, vẫn luôn là trạng thái khóa lại, nhưng hiện giờ hai cánh cửa sắt thoạt nhìn rất nặng nề ấy đang khép hờ, bên trong truyền đến tiếng người hoạt động, ánh sáng xuyên thấu qua khe cửa vẽ ra một đường sáng ngời thẳng tắp trên sàn nhà, Thẩm Diệu ở ngoài cửa kêu: "Thẩm Diệc Thanh?"

Thẩm Diệc Thanh: "Vào đi."

Thẩm Diệu đẩy cửa vào, trong tích tắc thấy rõ cảnh tượng trước mắt, Thẩm Diệu rung động đến độ linh hồn cũng từ đỉnh đầu nhảy ra ngoài, đầu óc trống rỗng!

Không gian sau cánh cửa sắt rất lớn, tường và sàn chỉ trang trí đơn giản nhất, nhưng đèn trên bốn vách tường lại rõ ràng là được thiết kế tỉ mỉ, từng cột sáng hoà lẫn, không để lại bất cứ một góc tối nào, mỗi một khe hở, mỗi một ngóc ngách trong phòng, đều bị ánh sáng lấp đầy. Mà tầng hầm thay vì để đồ dùng gia đình, thì lại là một vùng đồi núi liên miên phập phồng, thành phần tạo ra những ngọn núi đó hỗn loạn, có tiền vàng cổ tràn ra như nước từ trong bảo rương ổ khóa đồng xanh, có kim cương và thủy tinh chằng chịt điểm xuyết giữa núi vàng, có bảo thạch lớn như trứng bồ câu lưu chuyển đủ màu, có trân châu mượt mà óng ánh, có thúy ngọc mã não ôn nhuận trong suốt, cùng với các loại đồ cổ, trang sức…

Dưới chân núi thậm chí còn có một loạt răng vàng to!

Trước dãy núi bảo tàng ấy, Thẩm Diệc Thanh tao nhã xoay người, hắn nhìn Thẩm Diệu một chốc, liền hơi hơi dang hai tay ra, giọng nói dịu dàng trong suốt, như một làn gió mát cuốn lấy ánh sáng thổi xuống từ trên bầu trời cao vợi: "Diệu Diệu, mấy cái này tặng cho em."

Thẩm Diệu đứng ngốc ở tại chỗ, máu toàn thân đều nặng nề giống như bị rót đầy bột vàng, gần như khó có thể chảy xuôi, đời này lần đầu tiên cậu nhìn thấy nhiều vàng bạc châu báu như vậy, không chỉ cậu, toàn thế giới sợ là cũng không có bao nhiêu người một hơi thấy tận mắt nhiều vàng bạc châu báu như vậy. Thẩm

Diệu rất không tiền đồ mà chết máy, khuôn mặt bị ánh vàng chiếu vào, trong mắt cũng lóe ra ánh vàng.

Thẩm Diệc Thanh xoay lại vốc lấy một nắm tiền vàng châu báu to, như thiên nữ tán hoa rải lên trên không trung, tiếng vang đinh đang của châu báu réo rắt động lòng, kéo Thẩm Diệu bừng tỉnh lại từ trong trạng thái hỗn độn tự do.

Thẩm Diệu gian nan nuốt ngụm nước bọt, suy nghĩ một chốc, cuối cùng vẫn thì thào cự tuyệt: "Em không thể nhận."

Dừng một chút, Thẩm Diệu lại mang vẻ mặt ngốc manh nói: "Hơn nữa tiền vay của em đã đủ trả, không có chỗ để dùng tiền."

Thẩm Diệc Thanh nghe Thẩm Diệu nói không cần, chân mày như tan ra, ủ rũ sụp xuống, hắn yên lặng một chút, biến ra một xúc tu quấn lấy eo Thẩm Diệu, xách người lên đặt ở trên đỉnh núi vàng, đồng thời một xúc tu khác cuốn một cái chìa khóa đưa đến trước mặt Thẩm Diệu, xúc tu ấy linh hoạt dốc hết tiền vàng trong túi áo ngủ của Thẩm Diệu ra, xong nhẹ nhàng thả chiếc chìa khóa đó vào.

Khuôn mặt Thẩm Diệu kích động như quả táo nhỏ, vài suy nghĩ hỗn loạn giao chiến ở trong lòng, gần như sắp làm cho tinh thần cậu thác loạn.

"Đây là chìa khóa cánh cửa này." Thẩm Diệc Thanh nhẹ giọng nói, "Cho em, về sau em có thể tùy ý ra vào tầng hầm, mấy thứ này em tùy tiện lấy, lấy đi hết cũng không sao, dù sao thì đều là của em." Giọng Thẩm Diệc Thanh bình tĩnh thong dong: "Năm đó ở phòng thí nghiệm anh ăn nhiều kẹo của em như vậy, hiện giờ có qua có lại trả cho em một chút vàng, em nhất quyết đừng có khách khí."

Thẩm Diệu đứng ở trên núi vàng, sụp đổ nói: "Anh kêu cái này là một chút sao!?"

"Đúng là một chút." Thẩm Diệc Thanh nói chắc chắn, "Trong rãnh biển của ba anh còn có hơn một trăm lần, dưới biển có rất nhiều thuyền và bảo tàng cổ đại bị chìm, bình thường ba anh thích nhất đi tìm những thứ đó."

Thẩm Diệu rung động đến ngay cả nói cũng nói không nên lời, đầy đầu đều đang ảo tưởng gấp một trăm lần số vàng bạc châu báu này là nhiều bao nhiêu, cậu đưa tay vào trong túi áo nắm chặt chìa khóa vuốt ve, tinh thần kích động một hồi lâu, ảo tưởng một cuộc sống giàu sang, nhưng cuối cùng cậu vẫn cắn răng ném chìa khóa lại cho Thẩm Diệc Thanh.

Thẩm Diệc Thanh ngơ ngác nhìn cái chìa khóa rơi ở bên chân mình.

Thẩm Diệu không tiện từ chối ý tốt của Thẩm Diệc Thanh, xoay người nắm lên một vốc đồng vàng nhét vào trong túi áo ngủ, nói: "Tiền kẹo, em lấy nhiêu đây đủ rồi."

Thẩm Diệc Thanh hoang mang từ tận đáy lòng: "Em không thích vàng sao?" Nói xong, lại cúi đầu nói nhỏ,

“Em có gien long tộc, hẳn là cực kỳ thích vàng mà.”

Đúng vậy, mình có gien long tộc! Thẩm Diệu bừng tỉnh đại ngộ, tìm được một cái cớ vô cùng hợp lý cho việc mình tham tiền!

Thẩm Diệu ngồi xuống, hệt như chơi cầu trượt, từ trên núi vàng chậm rãi trượt xuống, nói: “Em đương nhiên thích vàng, có điều dù thích hơn nữa cũng không có khả năng vô duyên vô cớ lấy nhiều tiền của anh như vậy, trong tiếng Hán có một câu là vô công không nhận lộc, có nghe chưa?”

“Trong tiếng Hán còn có một câu là tài sản chung của vợ chồng.” Thẩm Diệc Thanh cơ trí cãi lại, “Nếu em không muốn nhận vô duyên vô cớ, vậy kết hôn với anh không phải được rồi sao?”

Nhân loại và ma vật có thể nhận giấy hôn thú riêng ở phòng làm việc sự vụ đặc biệt, về phần vấn đề hôn nhân đồng tính, ngay cả giống loài cũng vượt qua thì giới tính có là gì?

Thẩm Diệu mặt đỏ tai hồng trượt đến chân núi, chặn thế tấn công tiền tài của Thẩm Diệc Thanh: “Nào có ai mới quen biết vài ngày đã kết hôn?”

Thẩm Diệc Thanh dùng ngón cái tay trái biến thành xúc tu quấn lấy eo Thẩm Diệu, ôm cậu vào trong ngực nói: “Vậy thì đi theo quy trình, yêu đương trước.”

“Đã nói cho em chút thời gian thích ứng mà.” Yêu đương với một con kraken ít nhiều vẫn cần dũng khí chứ! Thẩm Diệu đặt tay trên ngực đẩy Thẩm Diệc Thanh ra, Thẩm Diệc Thanh lại dùng ngón trỏ ngón giữa tay trái biến thành hai cái xúc tu cuốn lấy hai cổ tay Thẩm Diệu phân biệt cố định lại, sức lực Thẩm Diệu tuy lớn, nhưng trước mặt kraken có cân nặng tính bằng tấn thì cũng không hề có sức giãy dụa, chỉ có thể trừng to mắt lấy làm kháng nghị. Thẩm Diệc Thanh cong khóe môi, dùng tay phải nhân loại nắm cằm Thẩm Diệu, nghiêng đầu ngậm môi Thẩm Diệu, vong tình mút hôn.

Thẩm Diệu mơ hồ không rõ nói: “Anh lại uống thuốc.”

Mắt hoa đào của Thẩm Diệc Thanh hơi hơi cong lên, động tác chà đạp môi Thẩm Diệu càng kịch liệt, hôn một chốc, Thẩm Diệc Thanh thoáng thối lui, cánh môi hai người như gần như xa, giọng điệu Thẩm Diệc Thanh bướng bỉnh lại nhiệt liệt: “Đáp ứng anh, Diệu Diệu, anh bằng lòng cho em tất cả, anh chờ quá lâu rồi, sau khi lên bờ anh vẫn luôn tìm em, vì tìm em mà anh còn từng xâm nhập hệ thống cảnh sát, nhưng mà tất cả những người trùng tên trùng họ với em đều không phải em, anh hối hận vô cùng, luôn luôn nghĩ vì sao năm đó không ở lại nơi có thể nhìn thấy em…”

Thẩm Diệu bị hôn đến thở dốc, vừa thở vừa giải thích: “Thông tin thân phận thợ săn ma được mã hóa, dùng thủ đoạn bình thường không tra được.”

“Làm hại anh lẻ loi nhớ em nhiều năm như vậy.” Đầu tiên là Thẩm Diệc Thanh tủi thân một phen, sau đó tăng lớn liều lượng hấp dẫn, “Ba anh nói, chờ anh kết hôn rồi hắn liền dọn một nửa tài sản trong rãnh biển lại đây cho anh dùng làm sính lễ, một nửa khác để lại cho em gái anh làm đồ cưới… Diệu Diệu, số vàng gấp

năm mươi lần như vầy đó."

Trong lòng Thẩm Diệu phác thảo ra một ông bố ngậm đắng nuốt cay mặt đầy nếp nhăn, mỗi ngày vất vả đào móc thuyền đắm gom tài sản cho con trai cưới vợ.

"Anh còn em gái hả? Chưa từng nghe anh đề cập." Thẩm Diệu cảm giác mình sắp sửa chìm đắm, vội vàng chuyển hướng đề tài muốn cho mình tỉnh táo lại.

Nhắc tới em gái, giọng điệu Thẩm Diệc Thanh càng nhu hòa hơn vài phần: "Ừm, em gái anh rất xinh đẹp, xúc tu của nó phiêu dật như hải tảo vậy."

Thẩm Diệu: "..."

Thẩm Diệc Thanh: "Nếu có cơ hội sẽ cho hai người gặp mặt."

"Được." Thẩm Diệu như cục cưng tò mò truy vấn, "Cô ấy cũng sinh hoạt trên bờ giống anh sao?"

Thẩm Diệc Thanh đột nhiên không nói gì, mắt hấn hơi hơi nhíu lại, nắm cằm Thẩm Diệu ép cậu ngửa mặt lên một ít, tinh tế đánh giá một lát, nói: "Diệu Diệu, em đang đánh trống lảng."

Thẩm Diệu: "..."

Thẩm Diệc Thanh u oán đem xúc tu lúc ẩn lúc hiện trước mặt Thẩm Diệu, nói: "Anh biến thành xanh lam rồi, màu xanh rất đậm rất đậm."

Thẩm Diệu vừa nhìn, xúc tu kia quả thật xanh đến mức biến thành màu đen.

"Không yêu đương không cho đi." Thẩm Diệc Thanh dùng mười ngón tay biến ra xúc tu quấn chặt Thẩm Diệu chung với mình, bày ra sự bá đạo của hải nhị đại!

Khuôn mặt Thẩm Diệu hồng rực, cậu ngửa đầu tựa cằm lên trên vai Thẩm Diệc Thanh, trái tim nhảy cực nhanh.

Cậu rất kích động.

Lúc mới vừa vào cửa cậu kích động vì núi vàng trước mắt, nhưng bây giờ thì không phải, giờ phút này, cảm xúc điên cuồng tung bay trong lòng cậu là do Thẩm Diệc Thanh ban cho. Bắt đầu từ giây phút Thẩm Diệc Thanh đặt chìa khóa kho vàng vào trong túi áo ngủ của cậu, cảm xúc ấy đã âm thầm lên men, tuy rằng Thẩm Diệu vẫn luôn muốn phân tán lực chú ý, mạnh mẽ áp chế nó, nhưng nó vẫn phá tan áp chế, đạt tới đỉnh điểm dưới thế công thúc đẩy không biết mệt mỏi của Thẩm Diệc Thanh.

Đây là một tình cảm rất hồn nhiên, rất chân thành, rất tốt đẹp, thứ Thẩm Diệc Thanh dâng lên không chỉ là một chiếc chìa khóa, còn có trái tim của hắn.

Nó non nớt, ngốc nghếch, bước chân tập tễnh, thậm chí có chút buồn cười, nhưng nó đã tiến vào rồi.

Đáy lòng Thẩm Diệu nóng bỏng.

"Diệu Diệu, " Thẩm Diệc Thanh không ôm nhiều hy vọng lặp lại, "Ở bên anh đi."

Tựa như một mồi lửa nho nhỏ rơi xuống vùng quê khô hạn đã lâu, gần như chỉ trong tích tắc, hết thảy trong đất trời dường như đều hừng hực bốc cháy, Thẩm Diệu bị cảm xúc dồi dào đánh sâu vào đến gần như khó có thể hô hấp.

Thẩm Diệu chôn gương mặt nóng như đang phát sốt trên đầu vai Thẩm Diệc Thanh, tựa như mộng du nói: "Ưm, được."

Hết chương 45

46. Chương 46: Anh Và Mỗi Một Xúc Tu Của Anh Đều Yêu Em

Thẩm Diệc Thanh sợ ngây người, hắn không biết sự cảm động trong lòng Thẩm Diệu là chậm rãi tích lũy tới đỉnh điểm, cho nên sau khi bị từ chối khéo nhiều lần lại đột ngột thành công khiến Thẩm Diệc Thanh có chút không dám tin tưởng. Hắn thoáng thối lui một chút, hai tay giữ vai Thẩm Diệu, dùng ánh mắt nghiên cứu một đề toán học hại não để tỉ mỉ quan sát biểu cảm của Thẩm Diệu, sợ mình nghe lầm hoặc là hiểu sai ý.

Mặt Thẩm Diệu thiêu đốt nóng bỏng, da cậu trắng, cho nên khi đỏ mặt hai má nổi lên màu hồng nhàn nhạt, không có kiểu đỏ mặt tía tai quẫn bách, trái lại mặt mày còn đẹp hơn bình thường một chút, giống như miếng bánh hoa đào nhỏ, Thẩm Diệc Thanh nhìn mà thỏa mãn một phen, nhất thời cũng quên mình muốn nói gì.

"Ây, anh đừng nhìn." Thẩm Diệu cảm thấy mình cũng sắp bị ánh mắt nóng rực của Thẩm Diệc Thanh nhìn đến lủng lỗ rồi, thừa dịp xúc tu lỏng ra chút, vội vươn một bàn tay che mắt Thẩm Diệc Thanh.

Thẩm Diệc Thanh bắt lấy cái tay kia hôn hôn, bất an xác nhận lại: "Em thật sự đồng ý hả?"

Thẩm Diệu gật đầu một cái: "Đồng ý."

Thẩm Diệc Thanh không nói hai lời ôm chặt miếng bánh nhỏ trước mặt một lần nữa, dịu dàng lại không

cho kháng cự hôn xuống.

Tuy rằng tối hôm qua chuyện thân mật hơn nữa cũng từng làm rồi, nhưng khi miệng lưỡi chạm nhau Thẩm Diệu vẫn mềm nhũn tê dại cả tứ chi, khó có thể kiềm chế, đáy lòng cậu giống như một hồ nước xuân, bị Thẩm Diệc Thanh không ngừng đảo loạn, trêu chọc, từng gợn sóng tinh tế gần như sắp hội tụ thành sóng to gió lớn, Thẩm Diệu thả bay bản thân hưởng thụ ngọt ngào lưu luyến giờ khắc này, thả lỏng đầu óc, cái gì cũng không nghĩ. Vì thế khi lấy lại tinh thần, Thẩm Diệu phát hiện mình đã bất tri bất giác bị Thẩm Diệc Thanh đè lên ngọn núi vàng, sau lưng cậu nằm trên một loạt xúc tu mềm dẻo đẫm đương tấm nệm tạm thời, nằm trên tiền vàng không hề bị cấn, mà xúc tu của Thẩm Diệc Thanh lại không thành thật một lần nữa, từ tất cả những nơi có thể thông qua như cổ áo, vạt áo, vạt quần, lưng quần, cổ áo, không thể chờ đợi được chui vào trong quần áo Thẩm Diệu, sau khi xúc tu ấm áp trắng mịn xâm nhập, liền tham lam dùng giác hút hút lấy làn da che giấu dưới lớp quần áo của Thẩm Diệu.

Thân thể quả thực như là bị vô số đầu lưỡi liếm qua, Thẩm Diệu không biết là thích hay là kinh hoảng, trong đầu nổ tung một tiếng ầm vang, vội vàng nói: “Hôm nay không được, còn hơi đau.”

Tuy rằng chất lỏng nào đó kraken phân bố ra dùng rất tốt, trong cả quá trình hoàn toàn không cảm thấy đau đớn, nhưng sau đó chỗ bị sử dụng quá độ vẫn ít nhiều có chút khó chịu.

Thẩm Diệc Thanh nghe vậy, lập tức nghe lời thu hồi một cái xúc tu mấu chốt, hôn hôn lỗ tai đỏ ửng toàn bộ của Thẩm Diệu nói: “Vậy không làm đến cuối cùng.”

“Cái đó, từ từ, nếu không thì chúng ta đi ăn cơm chiều chúc mừng hôm nay ở bên nhau trước đã…” Thẩm Diệu có chút sụp đổ, bình thường cậu xem manga 18+ cũng không xem kiểu xúc tu, bởi vì cậu cảm thấy cái kiểu này không khỏi quá giới hạn chịu đựng, trăm triệu lần không ngờ có một ngày lại phải tự mình diễn!

“Nhưng mà anh cảm thấy chúc mừng như vậy càng sát với chủ đề yêu đương hơn.” Thẩm Diệc Thanh nghiêm trang chững chạc nói.

Thẩm Diệu đúng là hết đường phản bác.

“Hơn nữa anh uống thuốc rồi, hiệu quả còn hơn hai tiếng, thuốc này một rương tiền vàng một ống, lãng phí rất đáng tiếc.” Thẩm Diệc Thanh chọt trúng điểm đau của bé Thẩm tham tiền.

“Đây là thuốc có thể làm cho anh giữ nguyên hình người sao?” Thẩm Diệu hỏi.

Thẩm Diệc Thanh gật đầu: “Lúc cảm xúc của anh cực độ hưng phấn sẽ không duy trì nổi ngụy trang, cho nên phải uống thuốc tăng cường ma lực, loại thuốc này có thể làm cho ma lực của anh tăng cường trong vòng ba tiếng, đủ cho anh duy trì ngụy trang dưới các loại tình huống, có điều khuyết điểm là ba tiếng sau hiệu quả thuốc biến mất ma lực sẽ cực thấp, cho nên…”

Thẩm Diệu càng nghe mắt càng trừng to, không đợi Thẩm Diệc Thanh nói xong liền nhịn không được ngắt lời: “Thuốc tăng cường ma lực? Em biết loại thuốc này.”

Thẩm Diệc Thanh vô tội chớp mắt mấy cái.

Thẩm Diệu nắm áo Thẩm Diệc Thanh lắc lắc, vô cùng đau đớn nói: "Em còn tưởng là thuốc gì, thuốc tăng cường ma lực chợ đêm bán đầy! Một đồng vàng em có thể mua cho anh một rương! Thế mà anh lại dùng một rương tiền vàng đổi một ống?"

Kraken bảo bảo đơn thuần sợ ngây người: "Rẻ vậy sao?"

Thẩm Diệu trợn trắng mắt: "Không thì sao? Thứ này đổi đến xã hội nhân loại tương đương một lon red bull thôi."

Thẩm Diệc Thanh: "…"

Hou hou hou hou hou ——! Lần sau gặp Giang Mộc Khê mình nhất định phải vắt hắn! Trong lòng kraken bảo bảo bị bạn xấu lừa thảm phẫn nộ gào thét.

Vắt khô cột lên cây vẩy thêm chút muối dùng ánh mặt trời phơi một ngày! Trước mặt để mười thùng nước lọc!

Đối với bộ tộc sứa mà nói đây mới thật là cực hình động trời…

"Thôi, " Thẩm Diệu thấy Thẩm Diệc Thanh giống như bị đả kích trọng đại, vội gãi đầu trấn an, "Anh không biết chợ đêm ở đâu nhỉ? Lần sau em dắt anh đi, mấy tháng trước em còn từng đến kiểm tra đột kích."

Chợ đêm ma vật tuy rằng gọi là chợ đêm, nhưng theo điều lệ quản lý ma vật từ từ hoàn thiện, hiện giờ có một ít thương phẩm rất không hài hòa —— ví dụ như nô lệ ma vật linh tinh —— đã không cho bán, thợ săn ma thường thường đến kiểm tra đột kích, nếu tra ra có vấn đề liền xử phạt mấy ma vật rắn độc quản lý chợ đêm, cho nên những năm gần đây chợ đêm đã không quá đen tối hơn nữa còn có khuynh hướng quy phạm hoá.

Thẩm Diệc Thanh cúi thấp đầu cho Thẩm Diệu sờ, buồn bực nói: "Anh đây bị lừa thảm, nhưng mà anh đã mua đắt như vậy rồi, nhất định phải lợi dụng nó cho được giá trị của một rương tiền vàng, trong tiếng Hán có một câu là đêm xuân đáng giá ngàn vàng, vậy ống thuốc này dùng cho đêm xuân thì dù đổi bằng một rương tiền vàng cũng không thiệt, Diệu Diệu em nói xem có phải đạo lý này hay không?" Nói xong, Thẩm Diệc Thanh hết sức tâm cơ chui xúc tu vào trong quần áo Thẩm Diệu.

"Kỳ thật ý gốc của đêm xuân chỉ là ban đêm mùa xuân thôi, không bằng chúng ta đi ra ngoài tản bộ hóng gió đêm đi…" Thẩm Diệu khẩn trương đến thân thể căng thẳng, nhất thời lại không phán đoán ra được là Thẩm Diệc Thanh khờ thật, hay là giả heo ăn thịt hổ.

"Diệu Diệu, em ghét bỏ xúc tu của anh sao?" Thẩm Diệc Thanh không tiếp lời Thẩm Diệu, giống như động

vật nhỏ chân bị tàn tật nâng chân lên cho chủ nhân nhìn, cũng giơ xúc tu của mình lên nhìn về phía Thẩm Diệu, trong mắt tràn ngập cảm xúc khát cầu quan tâm rồi lại tự ti.

Trái tim Thẩm Diệu bị hấn nhìn cho tan chảy, lắc đầu liên tục: "Không chê, chỉ là quá kích thích…"

Kraken bảo bảo dưới lớp ngụy trang lộ ra nụ cười xấu xa thực hiện được âm mưu!

"Anh… thôi." Thẩm Diệu vừa mới thoát ế cũng đang lúc cảm xúc mênh mông, cố thuyết phục mình không rối rắm việc xúc tu nữa, nằm ngửa trên núi vàng mặc Thẩm Diệc Thanh làm, cố gắng thích ứng loại cảm giác kỳ diệu hỗn hợp giữa quái dị, kích thích và mất mặt này.

…

Thời gian trôi qua như bay trong lúc triền miên, bởi vì không có làm đến cuối cùng cho nên chấm dứt tương đối nhanh, lúc xong việc hiệu quả thuốc còn dư một tiếng, Thẩm Diệc Thanh không có biến về nguyên hình ngay tại chỗ.

Cái chuyện xúc tu play với ma vật trong đống tiền vàng tuyệt đối có thể lọt vào "top 3 trải nghiệm kỳ diệu" trong cuộc đời Thẩm Diệu, Thẩm Diệu đứng dậy mặc áo ngủ, che khuất vết đỏ do bị giác hút hút ra trên người, có loại ảo giác bị giác hơi toàn thân một lần!

Hai người mặc quần áo tử tế, Thẩm Diệc Thanh từ phía sau ôm eo Thẩm Diệu, ôm cậu vào lòng, tiến hành tán tỉnh sau cuộc yêu, thấp giọng nói: "Tua giao phối của ông xã lớn không?"

Tua giao phối của Thẩm Diệc Thanh mặc dù dài hai mét, nhưng hấn không muốn khiến cho Thẩm Diệu nhận ra cả người cậu còn chưa dài bằng tua giao phối của mình nhanh như vậy, vì thế liền nén lại thành mười tám cm.

Nghe thấy ba chữ tua giao phối, cơ mặt Thẩm Diệu hơi hơi run rẩy, giống như đang nén cười.

Thẩm Diệc Thanh xoa bóp eo cậu, kéo dài giọng thực gợi cảm: "Hửm?"

Thẩm Diệu phá công, phụt một tiếng bật cười: "Phụt ha ha ha ha ha cái gì mà tua giao phối chứ…"

Còn có thể để cho người ta thẹn thùng một chút được không? Vì sao mới vừa tuốt nhau xong lại muốn chọc cho em cười!

"…" Thẩm Diệc Thanh yên lặng nhìn bạn trai sau cuộc yêu không chỉ không thẹn thùng ngược lại còn ở trước mặt mình ầm ĩ cười điên.

Thẩm Diệc Thanh u oán nói: “Anh đi nấu cơm, canh xương hầm hẳn là đã được rồi, anh lại xào thêm vài món nữa.”

“Em đi giúp anh.” Thẩm Diệu hoạt bát giơ tay lên.

“Không cần em, ” Thẩm Diệc Thanh mị lực mười phần nháy mắt với Thẩm Diệu, “Ông xã nhiều tay, làm được hết.”

Thẩm Diệu thật vất vả ngừng cười lại một lần nữa ngồi xổm xuống cười thành một cái nấm nhỏ! Không khí kiều diễm một giây trước biến mất không còn một mống.

Tán tỉnh thất bại sau đó lại làm màu thất bại, Thẩm Diệc Thanh u buồn đến phát xanh, mím thật chặt môi đi ở phía trước, không nói gì.

Bạn trai mình thật sự là soái ngốc ngốc soái, Thẩm Diệu theo ở phía sau yên lặng nghĩ, cũng tự động bị hai chữ bạn trai ướp ngọt một chút.

Thẩm Diệu theo Thẩm Diệc Thanh lên phòng bếp lầu một, ngồi ở trên sofa vuốt Quất ca thưởng thức Thẩm Diệc Thanh nấu cơm. Thẩm Diệc Thanh biến mười ngón thành mười cái xúc tu, đứng ở chính giữa phòng bếp chỉ huy đám xúc tu làm việc, có xúc tu rửa rau, có xúc tu cắt thịt, có xúc tu cầm chảo nấu nướng, còn có một cái xúc tu tranh thủ lúc rảnh rỗi tìm đến bên cạnh Thẩm Diệu, dùng giác hút hôn bụp một phát lên mặt Thẩm Diệu.

“Anh đang hôn em hả?” Thẩm Diệu xoa xoa chỗ bị hút trên mặt.

Thẩm Diệc Thanh ngậm cười: “Đúng.”

Thẩm Diệu bắt được cái xúc tu kia, xây dựng tâm lý một giây, xong cũng hôn lại xúc tu một chút.

Xúc tu nhỏ hạnh phúc đến hồng rực xoạt một phát lủi về bên cạnh tấm thớt quấn lấy con dao xắt rau, bởi vì được hôn thật là vui, dây thần kinh khống chế cái xúc tu này hơi có chút thác loạn, xắt rau trên thớt thành một đống lung tung beng.

Thẩm Diệc Thanh chưởng quản toàn cục quay đầu thoáng nhìn cái xúc tu tâm viên ý mã ấy, uy nghiêm ra lệnh: “Chuyên tâm chút.”

Xúc tu nhỏ hồng hồng nhanh chóng biến trở về màu xám bình tĩnh như nước, một lòng một dạ xắt rau.

Thẩm Diệu nhướn mày, tò mò hỏi: “Em nghe nói trong xúc tu của bạch tuộc có hệ thần kinh phong phú, trên trình độ nhất định có thể hành động độc lập với đại não, anh cũng là thế phải không?”

“Phải.” Thẩm Diệc Thanh giải thích, “Chúng nó có thể độc lập hoàn thành một ít mệnh lệnh đơn giản.”

“Thú vị.” Thẩm Diệu cúi đầu nhìn tay mình, tưởng tượng thấy dáng vẻ chúng nó tự chủ làm việc.

“Diệu Diệu.” Thẩm Diệc Thanh đi đến trước mặt Thẩm Diệu, cúi người dùng môi chạm vào trán cậu, dịu dàng nói, “Anh và mỗi một xúc tu của anh đều yêu em.”

Lời tâm tình này mặc dù vô cùng quỷ dị, nhưng tim Thẩm Diệu lại cực kỳ cực kỳ rung động.

“Aiz Thẩm Diệc Thanh sao anh lại như vậy…” Thẩm Diệu nói cũng nói không lưu loát, mặt đỏ tai hồng ôm Quất ca lăn lộn trên sofa, Quất ca meo meo thở dài, trên mặt tràn ngập bất đắc dĩ như ông bố già nhìn thấy con gái nhà mình bị tên côn đồ chỉ biết lời ngon tiếng ngọt lừa đi.

“Diệu Diệu muốn ăn hải sản không?” Thẩm Diệc Thanh sung sướng hỏi.

“Thôi.” Thẩm Diệu nói, “Làm nhiều quá ăn không hết.”

“Không nhiều đâu.” Thẩm Diệc Thanh chỉa chỉa bụng mình, dùng giọng điệu khoe khoang nói, “Một bữa cơm anh có thể ăn hết một con bò.”

Tuy rằng hiện giờ còn cách mộng tưởng ăn một đám cá voi thực xa xôi, nhưng kraken bảo bảo vẫn đang tuổi lớn mà.

Thẩm Diệu: “… Vậy cứ làm đi.”

“Diệu Diệu nhìn này.” Thẩm Diệc Thanh ngầu lòi búng tay một cái, đồng thời phóng thích uy áp kraken.

Hết chương 46

Xúc ca: anh yêu em, mỗi cái xúc tu của anh đều yêu em, tua giao phối của anh cũng yêu em.

47. Chương 47: Cho Em Nhìn Đã Nghiền

Phòng bếp nhà Thẩm Diệc Thanh có mấy cái hồ nước thủy tinh, bên trong phân biệt nuôi các loại hải sản tươi mới tung tăng nhảy nhót, một khi uy áp của bảo bảo bá chủ đại dương phóng thích, đám hải sản một giây trước còn đang khoan khoái chơi đùa lập tức đứng thẳng một hàng hệt như học sinh tiểu học nghe thấy tiếng còi trên sân thể dục, sợ đến độ đánh mất hết thảy dục vọng muốn sống, chỉ chờ xếp thành hàng bơi vào trong miệng rộng của bá chủ đại dương.

Cho tới giờ chưa từng thấy tình cảnh bậc này, Thẩm Diệu hết sức ngạc nhiên: "Oa, tôm còn biết đứng xếp hàng nữa."

Cậu biết một ít người cá có thể dùng tiếng ca khống chế hải sản, nhưng tình huống chỉ búng tay một cái là có thể đồng thời nhanh chóng thao túng rất nhiều hải sản như Thẩm Diệc Thanh thì Thẩm Diệu chưa từng thấy được.

Một xúc tu Thẩm Diệc Thanh cuốn lấy đồ vợt cá, hai cái xúc tu khác hợp lực bưng một cái thau to, cái vợt vừa bỏ vào trong hồ nước, mấy bạn nhỏ hải sản liền ngay ngắn trật tự đi vào vợt, vợt nhanh chóng đựng đầy, nâng lên khỏi nước, đổ qua thau, chỉ qua nửa phút, hải sản trong hồ nước đều bị dời ra.

Nhóm hải sản bị phân biệt đổ vào trong hai cái bồn, một bé cua linh hoạt đạp lên người mấy bạn nhỏ hải sản nổi lên khỏi mặt nước, hai cái càng trái phải đồng thời đè hai công tắc mở nước xuống, vòi nước hai bên bắt đầu xả ra.

"Phun hết đồ dơ trong bụng ra." Thẩm Diệc Thanh mệnh lệnh, lại phóng ra một làn sóng uy áp.

Sóng uy áp thứ hai phóng ra, nhóm hải sản sợ ngất tại chỗ, ngao sò sợ tới mức điên cuồng phun nước, ốc biển sợ tới mức phụt phụt phun bùn, cua sợ tới mức miệng sùi bọt mép…

Thẩm Diệc Thanh bình tĩnh giải thích với Thẩm Diệu: "Trước khi nấu anh phải kêu chúng nó thanh lọc bên trong."

Thẩm Diệu trợn mắt há mồm, xem thế là đủ rồi.

Kỳ thật Thẩm Diệc Thanh ăn uống không chú ý như vậy, ở trên đất bằng đều là rửa rửa xong liền ăn, ở dưới biển thì chỉ há to mồm một hơi nuốt cả hải sản cả nước biển, nhưng làm đồ ăn cho Thẩm Diệu thì cẩn thận thế nào cũng không đủ.

"Bên trong phun sạch thì lại rửa bên ngoài." Thẩm Diệc Thanh nói.

Nhóm hải sản nghe lệnh, đứa sau tiếp đứa trước vọt tới chỗ vòi nước xối xối, xối chốc lát, Thẩm Diệc Thanh thấy đã xêm xêm, nhân tiện nói: "Được rồi, tắt nước đi."

Bé cua đứng ở trên bồn nước lập tức nịnh nọt dùng càng trái càng phải kẹp lấy công tắc mở nước kéo lên trên, nước ngừng lại.

Bé cua này, có thể nói là một bé cua gian tế…

Thẩm Diệc Thanh dùng xúc tu quấn lấy bé cua đó tự mình rửa cho nó, xong lập tức ném vào trong nồi hấp đầu tiên.

Bé cua cứ cho rằng có thể tránh được một kiếp: "…"

Trên bàn bếp, một cái nồi hấp với một cái nồi nấu cùng chậm rãi bốc lên hơi nước, đám xúc tu phân biệt cuốn một cái vỉ hấp với một cái thố bỏ vào trong bồn, Thẩm Diệc Thanh nghiêm mặt, giọng điệu nghiêm túc nói: "Thích hợp chưng ăn thì đi vào vỉ hấp, thích hợp nấu ăn thì vào trong thố, tự mình nghĩ xem nên đi như thế nào, đừng vào nhầm."

Nhóm hải sản nơm nớp lo sợ tự động đi vào.

Nhìn đến đây, Thẩm Diệu thật sự không thể bình tĩnh nổi: "Hải sản còn biết mình thích hợp bị hấp hay là thích hợp bị nấu hả?"

Thẩm Diệc Thanh nghiêng mặt qua nhìn cậu: "Chúng nó không biết."

Thẩm Diệu chớp chớp mắt: "Vậy…"

Thẩm Diệc Thanh: "Là anh khống chế."

Thẩm Diệu: "…"

Thẩm Diệc Thanh mỉm cười, đôi mắt hoa đào cong cong thực động lòng người: "Anh chọc em vui thôi, vui không?"

Thẩm Diệu bị nụ cười kia làm lóa mắt, ngẩn ra một chốc, mới nói: "Vui."

Tại sao đột nhiên lại biết thả thính dữ vậy, thiết lập không phải là ngốc manh à, lại học được bí kíp từ trong bộ phim thần tượng nào nữa rồi… Thẩm Diệu bị thả thính đến thất điên bát đảo, tim đập như trống, phát điên nghĩ.

Trong bầu không khí nổi bong bóng ngọt ngào phấn hồng thiếu nữ này, đám hải sản nhỏ đáng thương chầm chậm chầm chậm, chín.

Dưới sự đồng tâm hiệp lực hợp tác của nhóm xúc tu, Thẩm Diệc Thanh nhanh chóng làm ra một bàn đồ ăn, bắt mắt nhất trên bàn chính là một nồi canh xương hầm bự, nước canh nấu thành màu trắng ngà đậm đà, trên mặt nước còn lững lờ từng quả cẩu kỷ đỏ tươi, thoạt nhìn vô cùng dưỡng sinh, giống như uống vào là có thể trường sinh bất lão!

"Đến, nếm thử tay nghề ông xã nào." Thẩm Diệc Thanh dùng thìa múc một bát canh cho Thẩm Diệu, lại không múc cho mình.

Trong lòng Thẩm Diệu ngọt ngào, đầu óc bị sự thật mình đang yêu đương quậy cho lọt vào trong sương mù, suy nghĩ mơ hồ bất định, nghĩ đông nghĩ tây, đỏ mặt uống hai ngụm canh mới phát hiện Thẩm Diệc Thanh không múc cho chính hắn.

"Anh cũng ăn đi." Thẩm Diệu nói.

"Đây là đặc biệt nấu cho em." Ánh mắt Thẩm Diệc Thanh có chút gian tà, "Canh xương hầm, uống vào xương mau lành… anh ninh tận vài tiếng lận đó, em nên uống sạch không thừa một giọt."

Trong lòng Thẩm Diệu ấm áp, rũ mắt tinh tế thưởng thức, nói: "Rất ngon, rất thơm, đậm đà."

Chỉ có điều mỗi ngụm đều hơi sàn sạt ê răng, có thể là vụn xương không lọc sạch, nhưng Thẩm Diệu sợ Thẩm Diệc Thanh nghe xong không vui cho nên không nói, canh xương hầm này tuy rằng hơi sai sai, nhưng dù sao thì hương vị rất thơm, cuối cùng Thẩm Diệu vẫn húp sạch một nồi canh đầy dưới ánh mắt tha thiết khó hiểu của Thẩm Diệc Thanh, ăn đến bụng nhỏ tròn xoe, cơ thể nhúc nhích liền cảm thấy trong bụng nước gợn lân lân.

"Đúng rồi, Diệu Diệu." Thẩm Diệc Thanh lột cua cho Thẩm Diệu, chỉ chỉ gương mặt tuấn mỹ không có tỳ vết của mình nói, "Em thích diện mạo của anh không?"

Mặt Thẩm Diệu ửng đỏ, nhỏ giọng nói: "Thích."

Hồi đầu cậu có thiện cảm với Thẩm Diệc Thanh, chủ yếu chính là vì cái mặt soái ca của hắn…

Thẩm Diệc Thanh: "Nếu em cảm thấy chỗ nào không đẹp thì cứ nói cho anh biết, anh sửa."

Nói xong, xách mũi mình cao lên một cm, rồi lại đè trở về.

Thẩm Diệu: "…"

Cho tới giờ chỉ từng nghe nói "em cảm thấy anh không tốt chỗ nào, anh sửa", chứ còn chưa từng nghe nói chỗ nào không đẹp thì sửa đâu!

Thẩm Diệu nhìn kỹ mặt Thẩm Diệc Thanh, phát ra từ tận đáy lòng nói: "Anh cực kỳ phù hợp thẩm mỹ của em, đâu cũng đẹp."

Thẩm Diệc Thanh liếm liếm môi, ánh mắt giống như con cá mập đói khát: "Diệu Diệu em thả thính anh."

"Không." Thẩm Diệu bất đắc dĩ, "Chỉ là nói thật thôi."

"Vậy em có thích minh tinh nào không?" Thẩm Diệc Thanh tính tình tốt hỏi, "Anh có thể biến ra, cho em nhìn đã nghiền."

"Không có!" Thẩm Diệu lập tức phủ nhận, sau đó ôm vẻ mặt chịu phục nói, "Hơn nữa cho dù có cũng không được, nào có ai tự cắm sừng cho mình như anh đâu?"

"Biến thành kiểu gì không phải đều là anh sao." Thẩm Diệc Thanh để một cái vỏ cua chất đầy thịt cua ra trước mặt Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu lắc đầu như trống bỏi, nhận lấy vỏ cua dùng đũa gắp thịt ăn: "Vậy cũng không được, yêu đương nhất định là tinh thần và thể xác đều chỉ thích một mình anh, dù chỉ là trên suy nghĩ thì cũng không được nghĩ về người khác."

Thẩm Diệc Thanh cong môi, ở dưới bàn dùng cẳng chân vuốt ve chân Thẩm Diệu, lại cười nói: "Nói cách khác, tinh thần và thể xác em đều chỉ thích một mình anh, không suy nghĩ tới người khác ư?"

Thẩm Diệu bưng vỏ cua lên đặt ở bên miệng, giống như lùa cơm lùa hết thịt cua vào miệng, mỹ mãn nhai nhai, lau miệng, con ngươi sạch sẽ như hai hòn đá nhỏ trong hồ nước: "Đương nhiên, nếu ngay cả việc này cũng làm không được thì sẽ không đáp ứng ở bên anh."

Thẩm Diệc Thanh cảm động không thôi, xoạt một phát đứng dậy bắt đầu cởi quần áo!

Thẩm Diệu sợ tới mức hai chân phản xạ có điều kiện kẹp chặt: "Anh còn đến hả!?"

"Không phải không phải." Thẩm Diệc Thanh lúc lắc xúc tu, "Hiệu quả thuốc qua rồi, anh sắp biến về nguyên hình."

Sợ rách quần áo!

Nam thần anh tuấn lại một lần nữa căng lên thành kraken bảo bảo hồng nộn, Thẩm Diệu hít sâu, an ủi mình rằng về sau đây đều là chuyện bình thường, phải học cách thích ứng tiếp nhận, vì thế Thẩm Diệu xây dựng tâm lý vài giây đồng hồ, vô cùng chủ động đưa tay sờ sờ đầu tròn bự của kraken bảo bảo, lấy làm thân cận.

Hết chương 47

48. Chương 48: Một Người Vợ Hiền Huệ!

Xúc cảm của kraken rất tuyệt, mềm mụp lại còn cực kỳ co giãn, sờ vào giống như một viên kẹo dâu tây khổng lồ.

Nằm ngủ ở trên đó thì nhất định sẽ rất thoải mái… Thẩm Diệu nhìn đầu bạn trai yên lặng nghĩ thầm.

"Diệu Diệu, em có thể thích ứng với nguyên hình của anh không?" Kraken bảo bảo thấp thỏm nói, "Nếu em cảm thấy không được tự nhiên, anh có thể tránh đi…"

Thẩm Diệu lấy lại bình tĩnh, nói: "Không cần, chúng ta… tiếp tục ăn cơm đi."

Nhìn Thẩm Diệc Thanh rõ ràng là nhẹ nhàng thở ra, Thẩm Diệu lại yên lặng thấy may mắn vì mình là thợ săn ma nhìn quen ma vật, nếu đổi thành người thường, dù có muốn chấp nhận Thẩm Diệc Thanh, khẳng định cũng cần rất nhiều thời gian chậm rãi thích ứng với cuộc sống thế này.

Thẩm Diệc Thanh tiếp tục dùng xúc tu linh hoạt giúp Thẩm Diệu gỡ thịt cua, lột vỏ tôm, Thẩm Diệu thì lại tinh tế quan sát Thẩm Diệc Thanh một phen.

Làm một kẻ thích ăn bạch tuộc thâm niên, Thẩm Diệu phát hiện nguyên hình Thẩm Diệc Thanh vẫn hơi khác với bạch tuộc, đầu bạch tuộc đa phần là dựng thẳng dài dài, nhưng đầu Thẩm Diệc Thanh thì tròn trìa trịa, thậm chí còn hơi dẹp, hơn nữa hai con mắt bự vô cùng dồi dào tình cảm… so với bạch tuộc chân thật thì Thẩm Diệc Thanh thoạt nhìn càng giống món đồ chơi lông nhung hoặc là bạch tuộc chibi trong phim hoạt hình hơn, nhìn quen còn có chút đáng yêu quỷ dị.

Thức ăn trên bàn rất nhiều, Thẩm Diệu ăn uống no đủ rồi mà vẫn còn dư lại ước chừng bốn phần năm, Thẩm Diệu xoa cái bụng gánh vác quá tải hỏi Thẩm Diệc Thanh: "Số này anh có thể ăn sạch hả?"

Thẩm Diệc Thanh chớp mắt, tự tin nói: "Đây chỉ là món khai vị trước bữa chính thôi."

"Anh ăn đi anh ăn đi." Thẩm Diệu thúc giục, đáy mắt lóe ra ánh sáng tò mò, dường như bệnh nghề nghiệp lại tái phát, muốn nhìn xem kraken ăn cơm như thế nào.

Ở trước mặt người yêu Thẩm Diệc Thanh có chút câu nệ, hắn văn nhã hé miệng ra một chút, chỉ hé đến độ lớn bằng một cái bát, bưng một đĩa tôm chưa lột vỏ lên, dùng đũa sột soạt quét hết tôm vào họng, xong lập tức ngậm miệng không tiếng động nhai nhai một chốc, lại nuốt xuống.

Mình nhất định là con kraken có tướng ăn tao nhã nhất trên thế giới này, Thẩm Diệc Thanh hơi đắc ý nghĩ.

Nếu đổi thành kraken ba ba, tám phần là hắn ta sẽ ực một hơi nuốt luôn cái bàn gỗ trước mắt.

Bổ sung chất xơ thực vật!

Thẩm Diệu chịu phục nhìn bạn trai ăn cơm, thân thiết nói: “Không cần lột vỏ sao?”

Thẩm Diệc Thanh lắc lắc xúc tu: “Ăn quá nhiều, lột không nổi đâu, hơn nữa ăn luôn vỏ cho bổ canxi.”

Thật đúng là vô cùng biết dưỡng sinh.

Đồ ăn còn lại trên bàn bị lùa vào miệng Thẩm Diệc Thanh từng đĩa từng đĩa, tuy rằng Thẩm Diệc Thanh đã tận lực thả chậm tốc độ giữ vững tướng ăn văn nhã, nhưng mười mấy cái bát đĩa vẫn bị diệt sạch trong hai phút.

Thẩm Diệu xem thế là đủ rồi, trầm ngâm một lát mới nói: “Em có một câu hỏi.”

“Em hỏi đi.” Xúc tu Thẩm Diệc Thanh quấn lấy bát đĩa bỏ vào trong máy rửa bát.

“Sức ăn của chủng tộc anh lớn như vậy, dưới biển có đủ đồ ăn hả?” Thẩm Diệu hỏi.

Một con kraken còn đỡ, nếu sinh sản nhiều thì không phải sẽ ăn phá sản nguyên một vùng biển sao!

“Vấn đề này không cần lo lắng, ” Thẩm Diệc Thanh giải thích, “Kraken bọn anh sau khi trưởng thành sẽ rời khỏi vùng biển của cha mẹ để sống một mình, hơn nữa mỗi con kraken cả đời chỉ có hai cơ hội sinh sản đời sau, cho nên số lượng chủng tộc bọn anh cực kỳ ít ỏi, anh sống lớn vậy rồi kỳ thật cũng chưa từng thấy đồng loại nào khác ngoài ba với em gái anh…” Nói tới đây, giọng điệu Thẩm Diệc Thanh có chút suy sụp, đôi mắt tròn tròn cụp thành nửa vòng tròn u buồn, “Nói không chừng bọn anh là ba con kraken cuối cùng trên thế giới này.”

Thẩm Diệu cảm thấy chỗ nào đó sai sai, cẩn thận hỏi: “Vậy mẹ anh đâu?”

“Anh không có mẹ.” Thẩm Diệc Thanh bình tĩnh nói, “Kraken có thể sinh sản thông qua việc tự phân tách, anh là do ba ba của anh phân tách ra.”

Tâm tư Thẩm Diệu thay đổi thật nhanh: “Vậy chẳng phải là anh cũng…”

Thẩm Diệc Thanh khẽ đáp lời, dùng xúc tu thân mật cuốn lấy cẳng chân Thẩm Diệu, dùng cặp mắt bự ngập nước sáng ngời thâm tình nhìn chăm chú Thẩm Diệu, giọng nói vừa trầm thấp vừa từ tính trêu chọc: “Cục cưng, anh có thể sinh con cho em.”

Sinh con!? Tôn nghiêm của một tên công đâu! Thẩm Diệu tựa như bị sét bổ trúng đầu, vội vàng cự tuyệt: “Không không, em chưa từng nghĩ sẽ có con…”

Từ khi ý thức được tính hướng của mình, Thẩm Diệu liền xóa bỏ cái phó bản "sinh con" ra khỏi cuộc đời, trước đây chưa từng nghĩ, hiện tại cũng không hề nghĩ tới.

"Có điều… à…" Thẩm Diệu mới vừa cự tuyệt xong, lại nghĩ đến việc chủng tộc Thẩm Diệc Thanh đã bên bờ tuyệt chủng, vội nói, "Nhưng nếu anh thích thì cũng không thành vấn đề, dù sao thì cũng nuôi nổi mà…"

Thẩm Diệc Thanh dịu dàng lắc lắc xúc tu: "Anh cũng không muốn có con, khi còn bé anh rất quậy, bé con phân tách ra sẽ giống anh, chúng ta nuôi sẽ rất đau đầu."

Thẩm Diệu đã bắt đầu nghiên cứu xem gần đây có nhà trẻ nào, nghe vậy nhẹ nhàng thở ra, lại vừa có chút bất an, vì thế hỏi: "Nếu anh không có đời sau, thì kraken sẽ tuyệt chủng sao?"

"Không đâu, em gái anh rất thích con nít, nó vẫn luôn muốn làm mẹ." Thẩm Diệc Thanh dùng giọng điệu hoài niệm quá khứ nói, "Khi còn bé nó ở dưới đáy biển chơi trò gia đình, để cảm nhận được cảm giác làm mẹ chân thật, nó bắt hai con cá mập về nhà nuôi, dỗ chúng nó đi ngủ."

Thẩm Diệu: "…"

Thẩm Diệc Thanh nói nói, hé miệng rộng dịu dàng nở nụ cười: "Em gái của anh cũng rất đáng yêu."

Thẩm Diệu xấu hổ mà không mất lễ phép phụ họa: "Ừm, rất đáng yêu."

Nhưng sợ là hai con cá mập kia không thấy vậy đâu.

Đồ ăn thừa trên bàn đều trở thành hư không, Thẩm Diệc Thanh lại đến tủ lạnh lấy ra từng tảng từng tảng thịt bò lớn đã rã đông, rửa rửa xong liền ăn sạch đống thịt bò chất thành ngọn núi nhỏ ấy.

Bé con tò mò Thẩm Diệu chạy tới xem xét tủ lạnh, trong ngăn mát đã trống rỗng, còn ngăn đá thì nhét đầy thịt đông, Thẩm Diệc Thanh lấp đầy bụng, xoạt xoạt đi tới, dọn hết thịt đông trong ngăn đá xuống ngăn mát, như vậy vừa có thể cho thịt rã đông, lại không sợ để tới sáng mai thịt không còn tươi.

"Chỗ này để ngày mai làm bữa sáng." Trong cặp mắt bự như cái tô của Thẩm Diệc Thanh lướt qua một tia sáng cưng chiều, "Phần non mềm nhất trong đó anh sẽ cắt ra rán cho em ăn."

Diệu Diệu ăn rất ít, tí xíu thịt như vậy là có thể lấp đầy cái bụng nhỏ của cậu, thật đáng yêu… Kraken bảo bảo phát ra cảm khái thường thấy lúc nhân loại nhìn mèo con ăn cơm.

"Hóa ra mỗi ngày anh phải ăn nhiều như vậy…" Thẩm Diệu tưởng tượng cảnh Thẩm Diệc Thanh ra chợ mua sắm, "Mỗi ngày anh mua nhiều thịt như vậy không ai hoài nghi sao?"

Thẩm Diệc Thanh lộ vẻ cơ trí nói: "Anh nói với họ là anh mở quán cơm."

Nói xong, xúc tu không biết từ đâu linh hoạt biến ra một tấm danh thiếp giả, mặt trên in chữ "Tiệm ăn XX".

"Diễn trò phải làm trọn bộ." Thẩm Diệc Thanh giống như rất hiểu biết cơm áo gạo tiền, khôn khéo tính toán, "Còn có thể lấy giá bán sỉ nữa, một ký rẻ hơn được mấy đồng."

Nói cứ như cái tên ngốc dùng một rương tiền vàng đổi một ống thuốc tăng cường ma lực không phải hắn vậy.

Thẩm Diệc Thanh tiếp tục nói: "Có đôi khi anh sẽ đến mấy nhà nông trực tiếp thu mua heo bò dê sống, ăn cho mới, Bánh Quy Nhỏ ở sân sau chính là do anh mua được từ một nhà nông đó."

Nhắc tới Bánh Quy Nhỏ Thẩm Diệu liền thấy buồn cười, lông mày cậu nhướn lên, ngậm cười trêu chọc: "Lúc này rốt cuộc anh có thể ăn Bánh Quy Nhỏ rồi."

Thẩm Diệc Thanh sửng sốt một chút, xấu hổ dùng xúc tu gãi gãi ót, nói: "Không ăn, cứ nuôi như vậy đi."

Thẩm Diệu: "…"

Thẩm Diệu: "Nuôi ra tình cảm rồi hả?"

Thẩm Diệc Thanh dùng mấy cái xúc tu lau lau trên mặt để che giấu quẫn bách: "Ừm… vì để em tin tưởng, anh chụp chung với nó không ít hình."

Lúc chụp ảnh vừa dắt bò vừa hít bò lại còn xúc phân bò, nhìn lâu rồi thì cũng thấy trên cái mặt bò không có lúc nào là không trề ra dài thòn của Bánh Quy Nhỏ lộ ra một loại cảm giác thân thiết!

Tâm linh kraken bảo bảo mềm mại lại mẫn cảm hệt như xúc tu của hắn vậy, cũng khó trách hắn lại nhớ mãi không quên thanh mai trúc mã thời thơ ấu như thế.

Khóe môi Thẩm Diệu nâng lên một độ cong mềm mại như mèo, cậu đứng dậy mở hai tay ra cố sức ôm lấy nửa cái đầu Thẩm Diệc Thanh, môi chạm vào mặt bự của Thẩm Diệc Thanh, dùng giọng nói còn sót lại vài phần trong sáng của thiếu niên nói rằng: "Anh thật đáng yêu."

Thẩm Diệc Thanh hạnh phúc dùng xúc tu quấn lớp lớp quanh Thẩm Diệu, một bé bự đáng yêu với một bé nhỏ dễ thương cùng ngọt ngào rúc vào với nhau!

Sáng hôm sau, Thẩm Diệu đúng giờ bị Quất ca nhảy lên mặt đánh thức, Thẩm Diệu tốt tính xách Quất ca

ngồi xổm trên mặt lên xoa vuốt chốc lát, lập tức đứng dậy xuống giường. Không biết có phải là do ma lực trị liệu của chủ nhiệm Trần bất lương có hiệu quả hay không, Thẩm Diệu phát hiện cái chân ngày hôm qua còn không dám bước mạnh giờ đã hoàn toàn không còn thấy đau. Thẩm Diệu vui vẻ, bước đi như bay chạy đi tìm Thẩm Diệc Thanh.

Thẩm Diệc Thanh đang ở phòng bếp rán miếng thịt bò non mềm nhất làm bữa sáng cho Thẩm Diệu, vừa thấy cậu đi xuống, ánh mắt hơi chờ mong hỏi: "Cổ chân thế nào, còn đau không?"

Thẩm Diệu thân nhẹ như yến nhảy nhót hai cái, vui mừng phấn chấn nói: "Một chút cũng không đau!"

"Anh nhìn xem." Thẩm Diệc Thanh tắt lửa, buông xẻng xuống, giống như cô vợ hiền huệ vừa dùng tạp dề lau tay vừa đi tới, không nói hai lời nhấc vạt áo ngủ Thẩm Diệu lên, mắt sáng như đuốc liếc về phía phần bụng bằng phẳng trắng nõn của Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu: "… Cổ chân em không mọc trên bụng."

Khuôn mặt Thẩm Diệu nổi lên màu hồng nhạt, ngoài miệng mặc dù hơi kháng cự nhưng thân thể lại không chút nhúc nhích, hiện giờ cậu đang lúc mới ăn quen biết mùi, tỉ lệ mấy thứ 18+ trong đầu cao hơn lúc trước nhiều. Thẩm Diệc Thanh ngồi xổm xuống trước mặt cậu, Thẩm Diệu hưng phấn lại xấu hổ cắn môi dưới, thậm chí còn chuẩn bị xong để được blow job rồi!

Nhưng mà, Thẩm Diệc Thanh lại chỉ dùng ngón tay nhiều lần vuốt ve một chỗ nào đó trên bụng Thẩm Diệu, hỏi: "Diệu Diệu, chỗ này không phải có vết sẹo sao?"

"Á?" Thẩm Diệu mờ mịt, cảm thấy phương thức đặt câu hỏi của Thẩm Diệc Thanh không đúng lắm, "Có mà."

Trên bụng cậu có một vết sẹo rất bắt mắt, là ba năm trước đuổi bắt một con thạch tượng quỷ, bị cái đuôi bằng đá cứng rắn lợi hại của đối phương để lại, ngoài ra, trên đùi và sau lưng cậu đều có vết sẹo sót lại sau chiến đấu, nhưng đều khá nhỏ, không rõ ràng như cái trên bụng. Thẩm Diệu không thèm để ý mấy cái đó, cậu cũng không phải con gái, huống hồ công việc của thợ săn ma rất nguy hiểm, bị thương trong nhiệm vụ rất bình thường, đồng đội của cậu cũng rất ít ai trên người sạch sẽ không một chút sẹo.

"Diệu Diệu em xem." Thẩm Diệc Thanh nửa quỳ trước người Thẩm Diệu, mang theo một loại biểu tình vui sướng hệt như tranh công ngưỡng mặt nhìn cậu, "Sẹo mất rồi."

Thẩm Diệu nhanh chóng cúi đầu… vết sẹo trên bụng cậu quả nhiên đã không cánh mà bay, không chỉ như thế, da dẻ ở những nơi khác trên người cậu cũng dường như tốt hơn cả trước kia, thoạt nhìn bóng loáng non mịn, không có tỳ vết, như lụa trắng thượng hạng bao bọc lấy cơ bắp vừa vặn luyện ra được bên trong.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Thẩm Diệu kinh ngạc, cũng không để ý tới Thẩm Diệc Thanh nửa quỳ ở phía trước, xoay người lập tức cởi quần ngủ đến đầu gối, tách hai chân ra kiểm tra chỗ vốn có sẹo trên đùi mình.

Thẩm Diệc Thanh bất ngờ không kịp đề phòng hưởng thụ một đợt phúc lợi: "…"

Hết chương 48

49. Chương 49: Em Cứ Ngày Ngày Nằm Ở Nhà Tiêu Tiền Thôi Không Tốt Sao?

Mảnh vải màu đen nho nhỏ ấy tôn làn da Thẩm Diệu lên trắng bóng, mảnh vải bị căng lên, bao quanh hình thái của vật thể bừng bừng phấn chấn bên trong, Thẩm Diệc Thanh nhìn về phía trước, cặp mắt hoa đào ra vẻ phong lưu biến thành thẳng tắp, gương mặt tuấn mỹ đến mức có chút yêu dị nổi lên màu hồng nhạt, vẻ mặt hưng phấn tựa như học sinh trung học nửa đêm lén xem phim heo…

Linh hồn và lớp ngụy trang quả thực không phù hợp cao độ!

Phát hiện vết sẹo trên đùi mình cũng không thấy đâu nữa, Thẩm Diệu thấp giọng kinh hô ra tiếng, lúc ngẩng đầu lại phát hiện Thẩm Diệc Thanh đã kích động đến độ biến hình, bên chân chất một đống xúc tu đầy ụ. Thẩm Diệu cạn cả lời, vội vàng xách quần lên duỗi tay ra sờ lên phần lưng, một lát sau, cậu phát hiện vết sẹo dài lồi ra trên lưng cũng đã mất bóng.

"Sẹo trên người em mất rồi." Thẩm Diệu lại vén vạt áo ngủ lên, không dám tin mà nhìn bụng mình, kết quả vừa nhìn lại thấy sự thay đổi mới, "Vết đỏ hôm qua anh hút ra cũng không thấy nữa… xảy ra chuyện gì?"

Thẩm Diệc Thanh tinh trùng lên não, ma quỷ ám ảnh nói dối: "Có lẽ là bởi vì dịch sinh sản của anh có tác dụng chữa trị thần kỳ."

"… Không có khả năng." Thẩm Diệu hơi suy nghĩ một chút liền phủ định loại khả năng này, đỏ mặt cố gắng trấn định phân tích, "Tối hôm đầu tiên của chúng ta anh… rót vào nhiều như vậy, chạng vạng hôm sau thức dậy em cũng không cảm thấy cơ thể có thay đổi gì."

Kế hoạch tà ác thất bại, Thẩm Diệc Thanh đành phải tạm thời áp chế xúc động, thu dọn xong xúc tu và cảm xúc, nói chuyện chính sự: "Được rồi, kỳ thật là vì canh hôm qua em ăn không phải là canh xương hầm…"

Thẩm Diệu xâu chuỗi tất cả manh mối trong một giây, kinh ngạc nói: "Anh bẻ sừng của chủ nhiệm Trần à?"

Đầu óc Diệu Diệu xoay chuyển thật là nhanh, đầu mình bự như vậy mà cũng không nhanh bằng em ấy, Thẩm Diệc Thanh trìu mến nghĩ.

"Phải, bẻ rồi." Thẩm Diệc Thanh trầm giọng nói, "Dám có ý đồ với em thì phải trả cái giá đắt."

"Hôm qua lúc anh cho em ăn canh tại sao không nói?" Thẩm Diệu chưa hết kinh ngạc, còn sờ tới sờ lui những chỗ từng có sẹo trên người.

Trong mắt Thẩm Diệc Thanh lướt qua một chút chán ghét: "Anh sợ em ghê tởm."

Thẩm Diệu nhớ tới gương mặt lộ vẻ đáng khinh của chủ nhiệm Trần, sâu sắc chấp nhận: "… Đích thật là rất ghê tởm."

"Công hiệu của sừng kỳ lân có thật không?" Dừng một chút, Thẩm Diệu hỏi.

Để bảo vệ ma vật kỳ lân lâm nguy, nghiên cứu về công hiệu của sừng kỳ lân bị nghiêm cấm, trong ngành chấp pháp sự vụ đặc biệt cũng có quy định "cấm truyền bá lời đồn rằng sừng kỳ lân giúp trường sinh bất lão", cho nên ngay cả Thẩm Diệu cũng không biết lời đồn đó đến tột cùng là thật hay giả.

"Là thật, chẳng qua không khoa trương như nhân loại đồn đãi thôi." Thẩm Diệc Thanh nói, "Sừng kỳ lân có thể chữa trị các phương diện trên thân thể sinh vật đến trạng thái đỉnh cao đồng thời trì hoãn lão hóa, nếu như không có gì ngoài ý muốn thì, Diệu Diệu, tuổi thọ của em đã tương đương với kraken, bọn anh đều có thể sống hơn một ngàn tuổi."

Trường sinh bất lão, một giấc mộng từ xưa đến nay bao nhiêu người cầu mà không được, lúc này bỗng nhiên biến thành sự thật rơi ở trên người mình, Thẩm Diệu nhất thời nói không nên lời, chỉ yên lặng rũ mắt nhìn Thẩm Diệc Thanh, ánh mắt nhu hòa mềm mại như nước mùa xuân, lại ẩn chứa kích động khó ức chế.

Hai ngày này Thẩm Diệc Thanh mang đến rất nhiều niềm vui bất ngờ cho cậu, Thẩm Diệu hoài nghi mình đã bị kích thích đến độ có chút chết lặng, nếu không thì hiện giờ dù có kích động đến độ mặc áo ngủ xuống lầu chạy vòng vòng cũng không đủ.

"Diệu Diệu, " Thẩm Diệc Thanh đứng dậy ôm cậu vào trong ngực, dịu dàng nói, "Chúng ta có thể cùng nhau già đi, chúng ta có thể đi khắp thế giới này, chờ đi hết trên đất bằng, lại đi xuống biển, dưới biển có rất nhiều nơi thú vị anh đều muốn đưa em đi xem."

Thẩm Diệu hít một hơi thật sâu, cảm nhận được hơi thở của Thẩm Diệc Thanh hòa tan trong lồng ngực mình, lại dần dần lan tràn đến toàn thân, khiến cả người cậu đều nóng rực lên, cậu ôm chặt lại Thẩm Diệc Thanh, kiên định gật đầu một cái, nói: "Cùng nhau già đi, nói rồi đó nha."

Đối mặt một trái tim chân thành như vậy, cái gì cũng không còn quan trọng.

Hai người ở trong phòng bếp ôm nhau xà nẹo, ngọt ngọt ngào ngào nói chuyện phiếm, thề non hẹn biển. Phương thức biểu đạt tình yêu của sinh vật giống đực rất ngay thẳng, Thẩm Diệc Thanh thân cận với Thẩm Diệu chốc lát, liền nhịn không được bắt đầu sinh ra ý nghĩ bậy bạ, phái ra một cái xúc tu nhỏ luồn vào trong áo ngủ của Thẩm Diệu đánh tiên phong, thấy Thẩm Diệu không cự tuyệt liền giảo hoạt tiến thêm một bước nói: "Diệu Diệu để anh xem sẹo trên đùi em có phải là thật sự mất rồi không."

Nói xong, liền dùng xúc tu kéo quần ngủ của Thẩm Diệu.

Hầu kết Thẩm Diệu lăn lộn, thẳng lưng nhảy người lên, ngồi trên bàn bếp trống rỗng, ngượng ngùng lại chủ động tách hai chân ra, con ngươi trong trẻo lóe sáng, cậu nghiêng đầu, giống như một bé mị ma mặc dù non nớt ngây ngô nhưng vẫn tản ra lực hấp dẫn trí mạng, giọng mềm mềm, thử thăm dò trêu chọc nói: "Sờ sờ mới biết được có mất hay chưa."

Nói còn chưa dứt lời, Thẩm Diệu đã tự xấu hổ chịu không được trước.

Thẩm Diệc Thanh bị kích thích đến độ muốn biến hình, vội đứng dậy chạy mất, lấy ra một ống thuốc tăng cường ma lực nốc vào.

Thẩm Diệu: "…"

Bạn trai trước mỗi lần thân thiết đều phải uống thuốc! Cảm giác này rất vi diệu đó có được không!

"À…" Thẩm Diệu hỏi, "Về sau anh luôn phải uống thuốc mới có thể khống chế được ma lực sao?"

"Không phải." Thẩm Diệc Thanh súc miệng, "Chờ anh lớn thêm một chút, ma lực dồi dào hơn thì ổn rồi."

Nói xong, Thẩm Diệc Thanh cởi tạp dề, vừa đi về phía Thẩm Diệu vừa kéo cổ áo, lộ ra xương quai xanh và cơ bắp đường cong rõ ràng duyên dáng bên trong, vừa dùng chóp mũi cọ cọ cần cổ mẫn cảm của Thẩm Diệu, thấp giọng nói: "Cục cưng, chờ anh một chút, bây giờ anh còn nhỏ…"

Thẩm Diệu rõ ràng còn nhỏ hơn Thẩm Diệc Thanh năm tuổi thế mà trong chớp mắt sinh ra ảo giác bị sói con niên hạ áp đảo.

…

Mấy phút đồng hồ sau, Thẩm Diệu trên bệ bếp nhẹ nhàng thở dốc, một tay ôm Thẩm Diệc Thanh, một tay cố sức duỗi ra xa xa lấy một chai gì đó tới, quơ quơ trước mặt Thẩm Diệc Thanh, lập tức vặn nắp ra đổ chất lỏng vàng óng dinh dính bên trong lên nơi nào đó trên cơ thể mình, mang theo chút giọng mũi mềm mại hỏi: "Muốn ăn mật không?"

Quá đáng, quá kích thích rồi! Anh còn nhỏ mà! Đang tuổi lớn mà! Trong lòng Thẩm Diệc Thanh hưng phấn khiển trách loại hành vi dụ chết người không đền mạng của Thẩm Diệu, lập tức hưng trí bừng bừng cúi đầu ăn một bữa tiệc mật ong lớn.

…

Triền miên qua đi, bệ bếp bị hai người biến thành lung tung beng, Thẩm Diệc Thanh ôm Thẩm Diệu đến phòng tắm xử lý sơ một phen, liền trở lại phòng bếp buộc tạp dề tiếp tục chuẩn bị bữa sáng bị cắt ngang vừa nãy.

Thẩm Diệu thể lực tốt, hai giờ tình sự qua đi không chỉ không lộ vẻ mệt mỏi, ngược lại còn mang nét mặt toả sáng được đút no, hai má lộ ra màu hồng nhuận khỏe khoắn. Cậu ôm lấy Thẩm Diệc Thanh từ phía sau, nhìn hắn lật thịt bò trong chảo, híp mắt thích ý ngửi ngửi mùi thơm trong không khí. Hai người vành tai tóc mai chạm nhau một chốc, Thẩm Diệu hơi lo lắng hỏi: "Anh bẻ sừng của chủ nhiệm Trần, hắn có thể tìm anh gây phiền toái hay không?"

Đối với kỳ lân đực mà nói, sừng bị bẻ gãy còn nghiêm trọng hơn là bị đánh một trận nhiều. Bởi vì nguyên hình của kỳ lân nhìn không ra đực cái, phân chia giới tính rõ rệt nhất chính là đực có sừng, cái không có. Cho nên bẻ gãy sừng kỳ lân đực chẳng khác nào diệt mất đặc thù giống đực của hắn, lại thêm nỗi đau cực lớn khi bị bẻ sừng, mối thù này xem như kết lớn rồi.

"Hắn không dám." Thẩm Diệc Thanh nói chắc chắn, trên người tuy rằng còn buộc tạp dề hoa nhỏ, nhưng khi nhắc tới tên bại hoại ức hiếp Thẩm Diệu thì khí thế quanh thân hắn lại mười phần sắc bén, "Nếu hắn ta dám gây phiền toái, anh liền một hơi nuốt hắn ta."

Trên thế giới này không có ma vật nào không thể giải quyết dựa vào một hơi nuốt, nếu có, vậy liền chia thành hai lần nuốt.

Đây là triết học xử thế bá đạo của bảo bảo bá chủ đại dương.

Thẩm Diệu nghĩ nghĩ, cảm thấy đích thật là như vậy, năng lực tác chiến của nguyên hình Thẩm Diệc Thanh cậu chỉ dùng kinh nghiệm thôi cũng có thể đoán ra xêm xêm, đối với đa số ma vật và thợ săn ma khác hắn là đều ở thế áp đảo, huống hồ bản thân chủ nhiệm Trần kia vốn dĩ đuối lý, trừ phi là mặt dày mày dạn muốn tìm chết, nếu không thì cơn tức này tám phần là phải nuốt xuống.

Hai người trong thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt trải qua một ngày vô cùng xà nẹo, họ không cần hao hết tâm tư suy nghĩ nên làm cái gì nói cái gì, hai người chỉ cần ở chung một phòng thôi thì không khí cũng đã ngọt ngấy rồi. Buổi tối, Thẩm Diệu ở trong phòng cho khách thu xếp balo của cậu, kiểm kê số lượng các loại dụng cụ trừ ma bên trong, chuẩn bị cho ngày mai trở lại cương vị công tác.

Chính thế, tuy rằng một đêm giàu sụ, nhưng bé Thẩm Diệu tạm thời không có tính toán từ chức.

Ở cửa, Thẩm Diệc Thanh sâu kín lộ ra nửa khuôn mặt, không lên tiếng nhìn chằm chằm Thẩm Diệu chốc lát, cau mày hỏi: "Diệu Diệu, đang làm gì đó?"

Thẩm Diệu cúi đầu nghiêm túc nhét một bịch phấn trừ ma to đùng vào trong túi giữ tươi size nhỏ, thuận miệng đáp: "Thu xếp thôi, ngày mai phải đi làm."

Thẩm Diệc Thanh bắn ra một cái xúc tu, thừa dịp Thẩm Diệu không phòng bị, dùng xúc tu quấn lấy balo

nhanh chóng ôm vào trong lòng mình, vẻ mặt không vui: “Còn đi làm chi nữa, vàng trong tầng hầm không đủ xài thì anh về biển lấy cho em.”

Thẩm Diệu ngẩn ra một lát, cười nói: “Anh đừng làm rộn, trả balo cho em.”

“Cục cưng, em cứ mỗi ngày nằm ở nhà tiêu tiền không tốt sao, vì sao phải đi làm?” Ánh mắt Thẩm Diệc Thanh chân thành tha thiết hỏi, nhưng làm một tên bị vợ quản nghiêm, hắn vẫn thành thành thật thật trả balo lại.

Thẩm Diệu trầm ngâm một hồi, giải thích với Thẩm Diệc Thanh về nguyên nhân mình đi làm.

Đầu tiên, biên chế thợ săn ma đặc biệt, không phải nói đi là có thể đi liền, phải nộp đơn xin xuất ngũ cho cấp trên trước ít nhất ba tháng, thẩm tra không có vấn đề gì mới có thể rời khỏi cương vị công tác. Tiếp theo, lần trước viện nghiên cứu không hiểu sao bị rồng phun lửa cấp bậc nguy hiểm là SS tập kích, tuy rằng không chết ai nhưng người bị thương không ít, hiện giờ đại đội chấp pháp thiếu người nghiêm trọng, tồn đọng lượng lớn công việc, Tưởng Trạch tận tâm tận lực bồi dưỡng Thẩm Diệu nhiều năm như vậy cũng không phải là để cậu bỏ gánh mặc kệ vào thời khắc mấu chốt.

“Lại nói, mỗi ngày nằm ở nhà tiêu tiền cũng nhàm chán lắm…” Thẩm Diệu rút dao quân dụng thường dùng ra khỏi vỏ tỉ mỉ lau lau, lau lưỡi dao đến sáng như tuyết, xong giơ lên ngay ánh đèn vừa lòng thưởng thức ánh sáng lóe lên trên thân dao, “Anh có tiền như vậy, bình thường không phải cũng làm sáng tác sao, em cảm thấy công việc của em rất thú vị, giao lưu với ma vật rất vui.”

“Công việc của em quá nguy hiểm.” Thẩm Diệc Thanh vòng ra phía sau Thẩm Diệu, dùng xúc tu bọc kín cậu lại, buồn bực nói, “Trên người nhiều sẹo thế, anh nhìn liền đau lòng.”

Thẩm Diệu quay đầu hôn hôn hắn: “Bây giờ mất hết rồi.”

Thẩm Diệc Thanh sửa miệng: “Anh nhớ tới liền đau lòng.”

Thẩm Diệu: “…”

Cậu bạn nhỏ quá độc lập nhất định muốn làm việc không chịu nằm ở nhà tùy tiện xài tiền thì phải làm thế nào!? Thẩm Diệc Thanh lo âu xoa xoa xúc tu chốc lát, đột nhiên nhanh trí nói: “Diệu Diệu, anh có một ý hay.”

Hết chương 49

Xúc ca: vợ rất không thích xài tiền, trong nhà nhiều tiền xài không hết làm sao bây giờ, xin mọi người cho chút đề nghị. QAQ

50. Chương 50: Yêu Đương Rồi Cả Công Việc Cũng Không Làm Hả?

Thẩm Diệc Thanh vương bá khí bốn phía, nói: "Anh mở một văn phòng tổng hợp cho em, em tự làm ông chủ."

Thẩm Diệu hứng thú: "Văn phòng?"

Thẩm Diệc Thanh nghiêm túc nói: "Đúng, chuyên môn xử lý các loại chuyện có liên quan tới ma vật, để anh bảo Giang Mộc Khê nghĩ biện pháp quảng cáo trong giới ma vật, để bọn họ có chuyện gì thì đến tìm em giải quyết."

"Thú vị, cảm giác giống như tiệm Vạn Năng* vậy!" Thẩm Diệu ngồi xếp bằng trên sàn nhà, suy tư một chốc, ánh mắt chợt cảnh giác, "Giang Mộc Khê là ai?"

**Tiệm Vạn Năng: cửa tiệm chuyên thực hiện các công việc được thuê trong bộ manga Nhật Bản "Gintama".*

Thẩm Diệc Thanh thành thật nói: "Bạn anh, một con sứa bất tử, quan hệ trong giới ma vật rất rộng."

Thẩm Diệu: "Nam nữ?"

Thẩm Diệc Thanh: "Đực."

Thẩm Diệu: "…"

Thẩm Diệu suy nghĩ một giây đồng hồ, gật gật đầu nói: "Năm đó có một chú sứa bất tử đến phòng thí nghiệm cứu anh, cho nên vị này là con của hắn hả?"

Kraken bảo bảo đơn thuần không hiểu che giấu, thẳng thắn thành khẩn ca ngợi: "Đúng, cục cưng thật thông minh, một chút liền đoán được."

Thẩm Diệu linh hoạt xoay thanh dao quân dụng đã lau đến sáng choang trong lòng bàn tay vài vòng, dùng giọng điệu vui đùa chậc chậc nói: "Ba hắn quen biết ba anh, hai người cũng quen biết nhau… thanh mai trúc mã, hai trẻ vô tư."

Thẩm Diệc Thanh không nghe ra là Thẩm Diệu đang làm nũng đùa giỡn với mình, vội vàng nói: "Cái đó đều là với em thôi! Anh với hắn đánh nhau từ nhỏ tới lớn, không phải loại tình cảm đó."

Ánh mắt Thẩm Diệu bỡn cợt nhìn hắn: "Thật hả?"

Thẩm Diệc Thanh xắn tay áo đứng lên: “Anh lập tức đi đánh một trận với hắn cho em xem!”

Giang Mộc Khê xa ngoài mấy km bỗng nhiên rùng mình một trận: “…”

“Đùa anh thôi.” Thẩm Diệu cười ra tiếng, kéo Thẩm Diệc Thanh trở về.

“Diệu Diệu em bắt nạt anh.” Thẩm Diệc Thanh oán hận ôm chặt Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu hệt như không xương nằm mẹp trong ngực Thẩm Diệc Thanh không ngừng cười vang, hai người vui đùa ầm ĩ chốc lát, Thẩm Diệu bắt đầu nói chính sự: “… Em cảm thấy văn phòng anh nói hồi nãy rất đáng tin.”

“Đúng vậy.” Thẩm Diệc Thanh được khích lệ, vui vẻ như cún con vẫy xúc tu lia lịa, “Em có thể tiếp tục làm chuyện mình thích, lúc nhàm chán thì mở cửa, mệt liền đóng cửa, tự tại hơn bây giờ nhiều, đến lúc đó bên Tưởng đội có vụ gì khó giải quyết thì chúng ta vẫn có thể hỗ trợ, hắn cũng không tính là bồi dưỡng em uổng công, hơn nữa có anh đi cùng em sẽ rất an toàn.”

Một ngụm xử một ma vật!

Thẩm Diệu tưởng tượng ra cuộc sống như vậy, ánh mắt nhất thời sáng lên.

“Ngày mai em đến đơn vị liền nộp đơn xin nghỉ cho Tưởng đội.” Thẩm Diệu xoa tay nói, “Có điều rời đi thật thì phải là ba tháng sau, vừa lúc bắt kịp tết âm lịch, đến lúc đó chúng ta cùng nhau ăn tết trước đã, xong rồi hẵng cân nhắc việc mở văn phòng.”

“Vậy quyết định vậy nha.” Thẩm Diệc Thanh vui rạo rực chà chà xúc tu, nêu yêu cầu, “Ba tháng này lúc em làm nhiệm vụ anh cũng phải đi theo em, lúc gặp nguy hiểm anh có thể hỗ trợ.” Thấy Thẩm Diệu không quá tình nguyện, hắn vội nói, “Không cho nói không có nguy hiểm, lần trước viện nghiên cứu bị rồng phun lửa tập kích, nếu không phải anh ở gần đó chờ đón em tan tầm vừa lúc bắt gặp, thì tổn thất nhất định rất thảm thiết.”

Thẩm Diệu ngẫm thấy cũng đúng, liền không cự tuyệt, chỉ hỏi: “Đúng rồi, con rồng phun lửa kia đâu? Không phải anh ăn rồi chứ? Đó là ma vật bảo vệ bậc một của quốc gia, bọn em cũng không dám hạ tử thủ đâu.”

Thẩm Diệc Thanh hút hút nước miếng: “Anh chỉ cắn một cái, còn chưa nuốt vào đã để nó chạy mất, nó phun lửa vào trong cổ họng anh, cay đến độ anh uống nguyên thùng nước khoáng luôn…”

Thẩm Diệu giả vờ kinh ngạc: “Phun lửa? Vậy cổ họng không phải sẽ bị bỏng sao?”

Thẩm Diệc Thanh thành thật nói: “Bị bỏng một chút, đã sớm khỏe rồi.”

"Há miệng ra em nhìn xem." Thẩm Diệu dùng bàn chân mang tất trắng không nhẹ không nặng đạp Thẩm Diệc Thanh một cái, giọng mềm mềm thúc giục, "Nhanh, há mồm."

Thẩm Diệc Thanh bị đạp sướng cực, vội vàng há to mồm: "A —— "

Thẩm Diệu rút nắm tay vẫn luôn giấu ở trong balo ra, dùng chiêu thiên nữ tán hoa rải một nắm kẹo hương cam vào miệng Thẩm Diệc Thanh.

Thẩm Diệc Thanh cả kinh, theo bản năng nhanh chóng ngậm miệng.

Thẩm Diệu gần như có thể nghe thấy lúc bạn trai ngậm miệng mang theo tiếng gió ù ù….

Mùi thơm hoa quả trong veo trong miệng thân thiết lại quen thuộc, giống như là từ trong bầu trời trí nhớ xa xôi truyền đến, hiện thực và quá khứ trong phút chốc giao nhau, Thẩm Diệc Thanh chập mạch não, sững sờ ở tại chỗ.

"Giống hương vị khi còn bé không?" Mặt mày Thẩm Diệu cong cong, hai cái lúm đồng tiền giống như đĩa mật, "Từ nhỏ đến lớn em vẫn luôn thích ăn kẹo trái cây hiệu này, hiện giờ còn rất ít tiệm bán, em đều mua ở trên mạng."

—— Tuy rằng Thẩm Diệu không có ký ức về phòng thí nghiệm, nhưng năm đó Tưởng Trạch thường xuyên mua kẹo trái cây cho cậu cậu vẫn còn nhớ rõ, nghe Thẩm Diệc Thanh nói khi đó ở phòng thí nghiệm họ thường xuyên chia kẹo ăn, Thẩm Diệu đã nghĩ tám phần là hiệu này không sai.

"… Giống." Thẩm Diệc Thanh trầm giọng nói.

Càng quan trọng hơn là, người đút mình ăn kẹo, cũng giống.

Thẩm Diệu ôm lấy cổ Thẩm Diệc Thanh nhẹ nhàng lắc lư, làm vẻ mặt không vui nhõng nhẽo: "Chỉ dư lại mấy viên cuối cùng thôi, em không cẩn thận đút anh hết rồi, làm sao giờ?"

Thẩm Diệc Thanh lập tức dính thính thành một kẻ ngốc mang cái mặt tà mị cười ngây ngô nói: "Ông xã mua cho em, mua một xe tải."

Thẩm Diệu cong môi lên, kề mặt sát Thẩm Diệc Thanh, môi hai người như gần như xa, Thẩm Diệu vừa mở miệng nói chuyện là có thể nhẹ nhàng ma xát đến cánh môi Thẩm Diệc Thanh: "Nhưng em muốn ăn ngay bây giờ."

Trong đầu Thẩm Diệc Thanh vang ầm ầm, hai tay không nghe sai sử biến hình thành xúc tu tức khắc quấn chặt từng vòng quanh Thẩm Diệu, hơi hơi nghiêng đầu, hung tàn hôn xuống.

“Diệu Diệu…” Thẩm Diệc Thanh vừa hôn vừa thở hổn hển nói, “Em thay đổi rồi…”

Thẩm Diệu dùng đầu lưỡi cuốn lấy một viên kẹo từ miệng Thẩm Diệc Thanh vào miệng mình, nghiêm trang chững chạc nói: “Kẹo ăn ngon thật.”

Giống như mình thật sự chỉ đơn thuần muốn ăn kẹo thôi, cực kỳ dối trá!

“Trước kia em không như vậy, ” Thẩm Diệc Thanh vừa thích vừa phát điên, “Anh nhớ rõ hồi trước anh vừa thả thính em liền đỏ mặt.”

Sao vừa qua đêm đầu liền thành tay già đời rồi!

“Hiện giờ em cũng đỏ mặt mà…” Thẩm Diệu nhỏ giọng nói xong, nâng tay Thẩm Diệc Thanh lên phủ trên gương mặt thẹn thùng đến hồng rực của mình, lại dẫn chúng nó một đường trượt xuống, dừng ở trước ngực mình, biện minh cho mình, “Tim đập cũng rất dữ dội, anh sờ xem, ngây thơ lắm luôn.”

Không biết có phải là do gien mị ma quấy phá hay không, kỳ thật Thẩm Diệu vẫn luôn là tính tình thích làm nũng, chẳng qua trước giờ không có không gian thi triển, dù sao thì xung quanh đều là đồng đội với lãnh đạo ống thép thẳng, không ai ăn kiểu này, hiện tại thật vất vả có người tâm ý tương thông, vừa là trúc mã lại là bạn trai trời giáng, bản tính vẫn luôn bị đè nén tự nhiên là giống như hồng thủy phá đê ầm ầm cuốn tới.

Nhưng mà kraken bảo bảo đáng thương, buổi sáng đã bị đào rỗng, hiện giờ lại phải kiên trì vác súng ra trận…

Ngày hôm sau, Thẩm Diệc Thanh đưa Thẩm Diệu đi làm.

Sau khi trở lại cương vị công tác, chuyện đầu tiên Thẩm Diệu làm chính là viết một lá đơn xuất ngũ, thứ này có cách thức cố định, viết rất nhanh, mười phút Thẩm Diệu liền thu phục xong, tung ta tung tăng chạy tới văn phòng Tưởng Trạch đưa đơn.

Tưởng Trạch tiếp nhận lá đơn nhìn lướt qua, lại quan sát Thẩm Diệu một phen.

Không chỉ không vỗ bàn mắng người, ngược lại còn vuốt cái cằm mọc râu xanh của mình cười há há hai tiếng, một đao xuyên tim hỏi: “Sao, yêu đương hả?”

Thẩm Diệu lộ ra tươi cười mềm mại đáng yêu: “Ưm… anh Tưởng làm sao anh biết?”

Tưởng Trạch chỉ ra ngoài cửa sổ, trêu chọc nói: “Không phải mới nãy họa sĩ Thẩm đưa chú mày tới sao, ngay đối diện đường cái, anh thấy hết rồi, hai điếu thuốc hút xong mà hai người còn chưa xà nẹo xong nữa.”

Mặt Thẩm Diệu đỏ bừng: "…"

Tưởng Trạch thở dài: "Yêu đương rồi ngay cả công việc cũng mặc kệ hả?"

"Không phải, " Thẩm Diệu nhẹ giọng nói, "Anh Tưởng anh đừng nóng giận, em rời đơn vị rồi tính mở một văn phòng, vẫn tiếp tục làm nghề này."

Nghe xong, biểu tình của Tưởng Trạch dịu đi chút.

Thẩm Diệu gian tà mỉm cười: "Đến lúc đó bên anh Tưởng có vụ nào không dễ giải quyết thì có thể tìm em, phí ủy thác em giảm giá cho anh."

"Thúi hoắc!" Tưởng Trạch vỗ bàn, mắt trừng tròn xoe, "Anh tới mà chú mày còn dám lấy tiền hả!?"

Thẩm Diệu cười hì hì ra tiếng.

"Đi đi đi, " Tưởng Trạch cất báo cáo xuất ngũ vào trong ngăn kéo, vẻ mặt không kiên nhẫn phất tay, "Ngây ngốc làm gì, làm việc đi! Còn chưa có được nghỉ đâu!"

"Tuân lệnh!" Thẩm Diệu nghiêm trang kính cái lễ, lại làm mặt quỷ với Tưởng Trạch, quay đầu nhanh như chớp chạy mất.

Hết chương 50

51. Chương 51

Trong khoảng thời gian này, trong đội tồn đọng rất nhiều việc, nhưng ngoại trừ sự kiện rồng phun lửa thì đều là mấy việc vặt vãnh, vụ việc rồng phun lửa tập kích viện nghiên cứu cùng với ma vật bí ẩn giả mạo Lưu Thịnh đánh lui rồng phun lửa đều không có đầu mối, nhưng Thẩm Diệu cũng không định làm bại lộ Thẩm Diệc Thanh.

Thẩm Diệc Thanh tới xã hội nhân loại sinh hoạt đã nhiều năm, các loại chứng minh thủ tục nhân loại nên có đều đầy đủ hết, để hắn tiếp tục lấy thân phận nhân loại sống tiếp hoàn toàn không thành vấn đề.

Tuy rằng hiện tại viện nghiên cứu đã chính quy lại nhân tính hóa hơn nhiều, nhưng ma vật có giá trị nghiên cứu như kraken xuất hiện, viện nghiên cứu khẳng định ngồi không yên, ít nhất thì khuyên bảo thuyết phục làm người ta đau đầu chắc chắn là không thiếu được, huống chi cấp độ nguy hiểm của Thẩm Diệc Thanh khẳng định cực cao, một khi bại lộ thân phận, cuộc sống tương lai tất nhiên sẽ có thêm rất nhiều hạn chế, cho nên sau khi suy xét tổng hợp, tốt nhất là Thẩm Diệc Thanh vẫn tiếp tục giấu diếm thân phận.

Thời gian tới buổi trưa trôi qua rất nhanh, lúc nghỉ trưa Thẩm Diệu đến căn tin ăn cơm, mông mới vừa dán vào ghế liền chợt nghe thấy trong TV căn tin vang lên một đoạn âm nhạc đột ngột dọa người như phim kinh dị, Thẩm Diệu ngẩng đầu liếc nhìn TV, xong đồng loạt nở nụ cười với các đồng nghiệp khác xung quanh.

"Quay xong nhanh như vậy à?"

"Nhất định rồi, bộ hậu cần tăng ca một tuần lận đó!"

"Tưởng đội mỗi ngày ở đó nhìn chằm chằm, dám không nhanh sao?" Nhóm thợ săn ma châu đầu ghé tai.

Trong TV là một giọng nam trầm thấp đầy nhịp điệu nói: "Sinh vật thần bí bất ngờ tập kích tòa office building, đến tột cùng ý muốn thế nào? Đằng sau hiện tượng kỳ bí này cất giấu chân tướng kinh thế hãi tục thế nào? Bóng đỏ lướt qua phía chân trời, chẳng lẽ là rồng trong thần thoại? Rồng, thật sự có tồn tại sao? Kính mời xem «xxxx» kỳ này, để chúng ta cùng nhau vạch trần tấm khăn che mặt thần bí của loài 'rồng'…"

Thẩm Diệu đang ăn cơm, chút có chút không xem đám diễn viên mà bộ hậu cần tìm tới liều mạng biểu diễn trong TV, gào gào thét thét tô đẫm không khí thần bí, đồng thời dùng di động tìm tòi tin tức liên quan trên mạng. Quả nhiên, tất cả bằng chứng có liên quan đến rồng phun lửa đều bị xóa hết, hiện giờ ngoại trừ tám nhảm, ngóng chuyện, thì chính là các loại chuyên gia mở mắt nói dối.

Sau khi lấp đầy bụng Thẩm Diệu cũng không đi vội, ngồi phịch trên ghế gửi wechat cho Thẩm Diệc Thanh.

Thẩm Diệu: "Thẩm miệng rộng."

Thẩm Diệu: "Thẩm Tráng Tráng."

Thẩm Diệu: "Thẩm ăn cá voi."

Thẩm Diệc Thanh u oán: "Diệu Diệu…"

Thẩm Diệu hết sức vui vẻ, trầm mê trong việc đặt biệt danh cho bạn trai không thể tự kiềm chế.

Tên kraken của Thẩm Diệc Thanh là hou hóu hòu hou, hàm nghĩa là "Miệng bự có thể nuốt một đám cá voi", là ý chúc phúc bé kraken khỏe mạnh trưởng thành, mà Thẩm Diệu lại cho rằng hàm nghĩa này đổi thành tiếng Hán không khác gì mấy cái tên "Tráng" rồi "Kiện" linh tinh, cho nên tối hôm qua lúc rúc vào nhau nói chuyện phiếm trước khi sắp sửa đi ngủ, cậu đặt cho Thẩm Diệc Thanh một đống biệt danh, cái gì mà Thẩm cường tráng, Thẩm khỏe mạnh, Thẩm đầu to… khiến Thẩm Diệc Thanh tức giận đến độ điên cuồng múa may xúc tu!

Thẩm Diệc Thanh: "Kêu dễ nghe chút."

Thẩm Diệu gửi qua cái icon chó Husky.

Thẩm Diệc Thanh tủi thân: “Anh có chút hông vui rồi đó.”

Bạn trai thật sự quá moe thế nên dù có không vui thì cũng hoàn toàn không có khí thế! Cho nên Thẩm Diệu không chỉ không áy náy nổi ngược lại còn rất muốn bật cười!

Thẩm Diệu nghẹn cười, mở chat voice lên giọng mềm nhũn làm nũng: “Diệc Thanh, thân mến, đừng giận đừng giận moazz moazz nà.”

Thẩm Diệc Thanh hưng phấn dùng xúc tu ôm đầu lăn qua lăn lại, lăn một vòng, dùng xúc tu quấn lấy di động nghe thêm một lần, lại hưng phấn lăn thêm một vòng nữa…

Thẩm Diệu hơi ghét bỏ nhìn đồ ăn trên bàn, nói: “Ăn cơm anh làm rồi liền cảm thấy tiệm cơm đơn vị thật khó ăn, buổi tối làm đồ ăn ngon cho em có được không?”

Trong ngực Thẩm Diệc Thanh hào hùng vạn trượng, hận không thể tại chỗ làm mãn hán toàn tịch ship qua cho Thẩm Diệu!

Thẩm Diệc Thanh: “Nhất định ngon, Diệu Diệu muốn ăn gì?”

Thẩm Diệu: “Tùy, anh làm gì em cũng thích, đúng rồi, em còn muốn ăn socola thủ công ngày đó anh mua cho em.”

Diệu Diệu nói mình làm gì ẻm cũng thích… xúc tu vốn đã mềm mụp của Thẩm Diệc Thanh bị thả bả càng thêm mềm nhũn, vội nói: “Anh đi thầu nguyên cửa hàng đó cho em luôn.”

Thẩm Diệu hết sức bình tĩnh: “Được.”

Bởi vì thầu rồi là cậu sẽ được ăn đó!

Hai người còn nói thêm một lát, Thẩm Diệu đứng dậy đến máy nước uống ở góc phòng lấy nước, lúc này cách thời gian đi làm buổi chiều chỉ có mười mấy phút đồng hồ, trong căn tin rất ít người, xung quanh máy nước uống ngoại trừ Thẩm Diệu thì không có ai khác.

Lúc này, chương trình do bộ hậu cần chế tác trên TV đã phát đến nửa đoạn sau, phó bộ trưởng bộ hậu cần giả mạo chuyên gia đang chậm rãi nói chuyện, mù quáng phân tích, liều mạng vứt oan cho hiện tượng thời tiết. Thẩm Diệu không thấy thú vị xem xem chốc lát, bưng đĩa ăn lên bỏ vào chỗ thu hồi, cầm lấy ly nước định đến đi rót chút nước ấm, nhưng lúc đi đến chỗ cách máy nước uống mấy mét, Thẩm Diệu bỗng dưng dừng bước lại —— cậu phát hiện trên mặt đất bên cạnh máy nước uống có một vật nhỏ kỳ quái, vật nhỏ kia cao ước chừng 5cm, hai tay hai chân, thoạt nhìn chính là một nhân loại thu nhỏ tỷ lệ lại, hai tay cậu ta

chống nạnh đứng thẳng trên mặt đất, bóng dáng thoạt nhìn rất khí thế.

Là khuẩn nhân hả? Thẩm Diệu nhanh chóng nhận ra, lại không nói gì, chỉ híp mắt cố sức quan sát hành động của khuẩn nhân.

Khuẩn nhân trên bản chất là một loại người tí hon, quốc gia tí hon trong truyền thuyết kỳ thật chính là quốc gia khuẩn nhân, trên thế giới này, khuẩn nhân đầu tiên bị phát hiện chỉ do ngoài ý muốn —— năm đó có một nhà sinh vật học dùng kính hiển vi quan sát lát cắt thực vật, kết quả vô cùng kinh ngạc thấy được một nhân loại tí hon đủ đầu đủ đuôi dưới kính, bắt đầu từ lúc đó sự tồn tại của khuẩn nhân rốt cuộc mới được chứng thật. Hiện nay chủng loại khuẩn nhân đã biết có rất nhiều, hình thể lớn nhỏ không đồng nhất, mỗi một loại đều có tên khoa học dài dòng khó nhớ đối ứng, mà "khuẩn nhân" là một loại tên chung mang chút hàm ý khoa trương, ý nghĩa chính là nhân loại nhỏ bé như vi khuẩn.

Đoạn thời gian trước viện nghiên cứu phát hiện một nhóm khuẩn nhân chủng loại mới, nghe nói chiều cao giống đực có thể đạt tới 5cm, là người khổng lồ siêu cấp trong đám khuẩn nhân, hiện nay chỉ còn lại hơn 200, một khi phát hiện liền được viện nghiên cứu bảo vệ thích đáng.

Thẩm Diệu híp mắt, ánh mắt chặt chẽ tập trung vào khuẩn nhân kia, hơi hơi cân nhắc liền hiểu rõ.

Đây nhất định là trốn ra từ trong viện nghiên cứu… Thẩm Diệu nghĩ, nghĩ tới viện nghiên cứu trong lòng liền có chút bồn chồn, vì thế dứt khoát trở lại tìm cái ghế dựa ngồi xuống, im hơi lặng tiếng mà nhìn.

Khuẩn nhân ấy là giống đực, quần trong quần ngoài mặc đàng hoàng ra hình ra dạng, trên lưng còn đeo một cái túi không biết là chất liệu gì, thể tích ước chừng lớn bằng hai cái móng tay cái, đặt ở trên người khuẩn nhân có cảm giác nặng trịch.

Khuẩn nhân ngửa đầu nhìn máy nước uống, quay đầu lấy từ trong túi ra một thứ lông nhung bự bự, động tác tiêu sái vẩy vẩy mở ra —— đó là một đám lông nhổ xuống từ trên hoa bồ công anh, ngoại trừ hạt giống nặng trĩu phía dưới, thì chỉ còn có đóa hoa tuyết trắng phía trên. Khuẩn nhân xem đám bồ công anh ấy như cái ô mà nắm chặt, một bàn tay bé như hạt đậu nành hào phóng phất một cái, đồng thời nhẹ giọng niệm gì đó, đóa hoa bồ công anh kia liền tản ra vầng sáng màu trắng nhu hòa, không gió tự bay, giống như chong chóng tre của mèo máy kéo khuẩn nhân bay thẳng tắp về phía trước.

Phù không thuật, Thẩm Diệu nghĩ, đồng thời len lén hết nhìn đông tới nhìn tây đề phòng có đồng nghiệp lại đây, bất tri bất giác giúp khuẩn nhân canh chừng.

Trên thế giới này kỳ thực có ma pháp hàng thật giá thật tồn tại, trong cơ thể ma vật có ma lực lưu chuyển đều có thể sử dụng, nhưng hiện nay những loại ma pháp còn lưu lại hậu thế phần lớn đều không có ý nghĩa gì, chẳng hạn như phù không thuật mà khuẩn nhân này sử dụng, chính là có thể thông qua bồ công anh lông nhung vân vân làm môi giới để khiến mấy thứ có trọng lượng nhỏ hơn 500gr bay lên trong thời gian ngắn, mà loại ma pháp này đối với nhân loại mà nói không hề có giá trị, cũng không biết có phải là vì ma pháp có uy lực lớn mạnh đều đã thất truyền hay không, tóm lại hiện nay ma pháp đã hoàn toàn bị khoa học kỹ thuật của nhân loại thay thế.

Khuẩn nhân dùng phù không thuật nhẹ nhàng bay đến khay hứng nước của máy nước uống, cởi xuống từ bên hông một cái vỏ ốc nhỏ màu trắng hình như dùng để làm ấm nước, cố định nó giữa khay, để nó mở miệng đối diện vòi nước, xong dùng phù không thuật bay tới chỗ vòi nhấn mở nước, đứng ở trên đó mãnh liệt nhảy nhảy, theo cái nhảy của cậu ta, nước trong máy nhỏ giọt xuống, đựng trong vỏ ốc trắng.

Khuẩn nhân lại nhảy xuống khay hứng nước, nhặt vỏ ốc trắng lên, nhét cái nắp tự chế lên đó xong lại đeo về trên lưng, ấm nước ốc biển xem như đã đựng đầy.

Thẩm Diệu ở một bên vây xem toàn bộ hành trình như ở trong mộng mới tỉnh: "…"

Hóa ra khuẩn nhân đó bận rộn một trận, chỉ là để đựng đầy bình nước hả?

Khuẩn nhân dùng hoa bồ công anh bay trở về mặt đất, cất bồ công anh lại trong túi muốn đi, Thẩm Diệu ngồi không yên, đứng dậy bước nhỏ đuổi qua, thấy xung quanh không có ai liền cúi đầu trực tiếp kêu lên: "Ê, tiểu khuẩn nhân."

Khuẩn nhân sợ tới mức nhảy dựng, đầu cũng không dám quay lại, dùng ra tốc độ thi chạy marathon nhổ giò chạy như điên!

Thẩm Diệu: "…"

Thẩm Diệu chậm rì rì theo ở phía sau, nhẹ giọng nói: "Không cần sợ, tôi cũng không bắt cậu lại đâu."

Khuẩn nhân chạy chốc lát, thấy thật sự chạy không lại, đành phải dừng bước chống đầu gối thở hổn hển.

Thẩm Diệu ngồi xổm xuống, nói: "Xin chào, tôi tên Thẩm Diệu, là thợ săn ma, cậu từ viện nghiên cứu trốn ra nhỉ?"

Khuẩn nhân cảnh giác ngửa đầu nhìn chằm chằm Thẩm Diệu, mím chặt bờ môi như hạt vừng, không nói lời nào.

Gần như vậy Thẩm Diệu mới nhìn rõ diện mạo khuẩn nhân, khuẩn nhân này thoạt nhìn tuổi không lớn lắm, ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, trên gương mặt nhỏ đến độ gần như có thể xem nhẹ không kể đến là đôi mắt sáng rọi linh động, dáng vẻ rất phấn chấn.

"Bên ngoài rất nguy hiểm, cậu muốn đi đâu, tôi có thể đưa cậu đi." Thẩm Diệu hòa hòa khí khí nói xong, mở lòng bàn tay phải ngửa ra trên mặt đất đưa về phía trước, thấy khuẩn nhân vẫn do dự không quyết liền thúc giục nói, "Mau đi, bên kia có người tới, nếu tôi muốn bắt cậu thì trực tiếp bắt rồi, không cần phải lừa cậu đâu."

Khuẩn nhân không cách nào phản bác: "…"

Khuẩn nhân nhấc chân đi lên tay Thẩm Diệu giống hệt như bước lên một bậc thang cực cao, lau mồ hôi, lại cầm lấy ấm nước ốc biển uống một ngụm, cất cao giọng nói: "Cám ơn cậu, thợ săn ma."

Hết chương 51

Xúc ca: tui không phải tên Thẩm Tráng Tráng… Không phải Thẩm miệng rộng… cũng hổng phải Thẩm ăn cá voi… QAQ

52. Chương 52: Tôi Là Một Nhà Mạo Hiểm Khuẩn Nhân!

"Đừng khách khí." Thẩm Diệu mỉm cười, nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân, vội nhét khuẩn nhân vào trong túi áo khoác.

Túi áo của cậu vừa to vừa sâu, khuẩn nhân lạch cạch rơi vào đáy túi rộng rãi, một chân đạp lên chỗ lõm ven rìa cameras trên vỏ di động của Thẩm Diệu, một tay túm lấy vải lót mềm mại trong túi áo, tay chân đồng thời phát lực, gầm nhẹ một tiếng liền linh hoạt trèo lên.

Thẩm Diệu cong khóe môi, nhịn xuống không cười.

Khuẩn nhân dùng hai bàn tay nhỏ bé bám lấy mép túi, lộ ra nửa cái đầu nhỏ, tỉnh táo quan sát thế giới bên ngoài.

Đồng nghiệp mặc quần áo xanh lục gặp thoáng qua Thẩm Diệu, không để ý đến khuẩn nhân.

Thẩm Diệu: "Tốt rồi, người khổng lồ xanh kia đi qua rồi."

Khuẩn nhân bám bên mép túi áo, hết nhìn đông tới nhìn tây cảm thán nói: "Thật cao."

Thẩm Diệu nhảy tại chỗ vài cái, trong ánh mắt nhìn kẻ ngốc của bác gái múc cơm, hỏi: "Kích thích không?"

Khuẩn nhân thoải mái cười to: "Ha ha ha thật kích thích!"

Thẩm Diệu phì cười ra tiếng, lần thứ hai đặt câu hỏi: "Cậu muốn đi đâu, muốn tôi đưa cậu đi không?"

Khuẩn nhân chần chờ một chốc, nói: "Tôi không có điểm đến rõ ràng, chỉ muốn tới căn tin bổ sung thức ăn nước uống trước thôi."

"Bổ sung xong chưa?" Thẩm Diệu hỏi.

Khuẩn nhân dào dạt đắc ý vỗ vỗ túi: "Tôi lấy được một hạt đậu phộng hấp."

"Đủ cậu ăn hai ngày." Thẩm Diệu thân thiết nói, "Vì sao cậu lại chạy trốn khỏi viện nghiên cứu? Có ai làm gì với mấy cậu sao?"

"Không." Thiếu niên khuẩn nhân gãi đầu, động tác hơi có chút khoẻ mạnh kháu khỉnh, "Những người khổng lồ đó rất tốt với chúng tôi, tộc nhân của tôi dưới sự che chở của họ, mỗi ngày chẳng cần làm gì cũng áo cơm vô lo, nhưng mà…" Khuẩn nhân gác cằm lên trên cánh tay, mặt cụ non thở dài, "Tôi cảm thấy sống như vậy thực mất mặt."

Thẩm Diệu hiểu rõ: "À, có thể hiểu được."

Đây là một khuẩn nhân bất an với hiện tại.

Lúc này cậu đã đi ra khỏi căn tin, nhưng không về văn phòng, mà là đi đến chỗ ghế dài dưới tàng cây ngồi xuống. Hiện tại đã là thời gian đi làm, có điều thời gian đi làm của loại thợ săn ma chiến đấu hăng hái tại tiền tuyến như Thẩm Diệu tương đối linh hoạt, bởi vì Thẩm Diệu thường thường nhận được nhiệm vụ khẩn cấp đột phát, hoặc là cần đột xuất ra ngoài xử lý các loại báo án, nên không có mặt vào thời gian làm việc quy định cũng là chuyện thường.

Lúc này phạm vi hơn mười mét xung quanh Thẩm Diệu không một bóng người, khuẩn nhân điều tra khắp nơi một phen, liền nhảy ra khỏi túi, vững vàng rơi ở trên đùi Thẩm Diệu.

Chống nạnh xoạc chân ngẩng đầu ưỡn ngực cao giọng tuyên bố: "Tôi là một nhà mạo hiểm khuẩn nhân!"

"Oa…" Thẩm Diệu đang muốn lễ phép tỏ vẻ tôn kính một chút, một cái lá khô to bằng bàn tay liền đột nhiên theo gió thổi tới, không nghiêng không lệch đập vào người khuẩn nhân, đẩy khuẩn nhân té sấp mặt! Khuẩn nhân có thân thể còn chưa lớn bằng cái lá mất đi cân bằng, lộp cộp lăn xuống rớt dưới đất, giống như nhận được cái vả mặt đến từ thần gió…

Trái tim bé bỏng của Thẩm Diệu bị dọa hết hồn, vội vàng xoay người đi tìm, lúc cậu còn đang nhìn quanh quẩn bên dưới ghế dài, khuẩn nhân kia đã giống như leo núi bám lấy quần cậu bò lại lên đầu gối cậu, tốc độ nhanh như một cơn gió xoáy nhỏ!

Khuẩn nhân đứng vững vàng, lau đất vừa mới dính trên mặt, hào phóng cất tiếng cười to: "Ha ha! Cái lá to thiệt!"

Thẩm Diệu: "…"

Khuẩn nhân hoàn toàn không bị đoạn nhạc đệm vừa rồi đả kích, ngược lại còn vô cùng vui vẻ mà mặc sức tưởng tượng: "Nếu tốc độ gió nhanh hơn một ít, thì cái lá vừa rồi có thể lấy làm cánh để lướt đi."

Thẩm Diệu há to miệng, không kiềm lòng nổi giơ ngón tay cái lên nói: "Cậu cũng thật lợi hại."

"Đó là đương nhiên, tôi chính là nhà mạo hiểm đó." Khuẩn nhân mặt mày phơi phới vỗ ngực, lập tức rút ra một thứ dạng quyển dày dày từ trong cái túi to phía sau, chạy nhanh vài bước trên đùi Thẩm Diệu, vài phát di chuyển nhảy lên một nếp gấp áo trước ngực Thẩm Diệu, dùng giọng điệu thần bí nói, "Giúp tôi chắn gió chút, cho cậu xem thứ hay."

Bé Thẩm Diệu tư tưởng hết sức dơ bẩn dùng làn điệu vừa ngoan vừa mềm hỏi: "Là cái gì vậy?"

Chẳng lẽ là sách tranh 18+ của nước khuẩn nhân sao?

Khi nói chuyện, Thẩm Diệu hết sức tích cực điều chỉnh góc độ ngồi của mình một chút, dùng phần lưng cản gió.

Khuẩn nhân từ từ mở quyển sách dày ra, lúc này Thẩm Diệu mới phát hiện hóa ra bên trong đều là vỏ cây bạch dương, loại vỏ cây này có tính chất mỏng manh mềm dẻo, bút có thể viết chữ trên đó, khuẩn nhân gọt vỏ cây thành từng miếng hình chữ nhật thật nhỏ, đính lại với nhau, lúc mở ra thoạt nhìn hệt như một quyển sách.

"Cái này dùng gì để đính vậy?" Thẩm Diệu tò mò, liều mạng híp mắt muốn nhìn rõ ràng hơn chút.

"Là dùng gai ngược trên đùi bọ ngựa." Khuẩn nhân nâng nắm tay lên không trung quơ quơ, ngạo nghễ nói, "Năm mười bốn tuổi tôi đã tự lực giết chết được một con bọ ngựa."

Thẩm Diệu đem tỷ lệ của bọ ngựa phóng đại đến mức không chênh lệch lắm so với mình, tính toán sức chiến đấu một chút, lập tức thật lòng thật dạ khen tặng: "Vậy cậu cũng thật có bản lĩnh."

Khuẩn nhân ngại ngùng sờ sờ chóp mũi, cười ha ha hai tiếng, mở trang đầu tiên của quyển sách vỏ cây bạch dương ra, nói: "Đây là ghi chép mạo hiểm của tôi." Nói xong, cậu ta dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng điểm lên đó, trên mảnh vỏ cây vốn dĩ trắng như tuyết ấy lập tức xuất hiện rất nhiều đường cong sắc thái rực rỡ, các đường cong đan chéo quấn quanh nhau, nhanh chóng vẽ ra một bức tranh phong cảnh cực kỳ tả thực.

"Ngưng quang thuật à." Thẩm Diệu thì thào tự nói.

Đây cũng là một loại ma pháp, người thi pháp có thể phong ấn chút ánh sáng vào tromg vật dẫn nhạt màu, lúc cần tới thì dùng ma lực thức tỉnh chúng, nói thì nghe rất lợi hại nhưng ứng dụng thực tế chỉ giống như chụp ảnh thôi, còn không tiện bằng chụp ảnh nữa.

"Đây là một gốc cây hoàng thứ mân nguy nga cao ngất, tôi dùng một tiếng mới leo lên đến đỉnh, trên đường còn giết chết một con ong mật cường tráng, bởi vì nó muốn chích tôi." Khuẩn nhân tràn ngập tình cảm giới thiệu, đồng thời làm một động tác nắm với tranh vẽ trên vỏ cây, ánh sáng vốn dĩ cô đọng trên vỏ cây bị cậu ta nắm lấy, chầm chậm dâng lên cao, lơ lửng trên không trung, lớn đến mức nhân loại có thể thấy rõ.

Trong hình là một loại thực vật tên là hoàng thứ mân, đương độ mùa hoa, đóa hoa vàng nhạt khắp đầy tán cây nhìn từ thị giác của khuẩn nhân càng tươi đẹp hùng vĩ đến mức khó tin, giống như toàn bộ đất trời đều bị màu hoa lấp đầy.

Thẩm Diệu khách khí phụ họa: "Thật sự là nguy nga cao ngất."

Khuẩn nhân nghe xong lời này, vui vẻ đến mặt mày đỏ cả lên, vội vàng mở ra trang kế tiếp của "album" tiếp tục giới thiệu hành trình mạo hiểm của mình với Thẩm Diệu, có lẽ là bởi vì bình thường không ai nghe cậu ta kể mấy cái này, khuẩn nhân nghẹn đến mức không chỗ phát tiết vừa mở chốt ra liền không dứt được, mải lôi kéo Thẩm Diệu xem hết cả quyển album một lần… cậu ta đã từng thăm dò hang chuột đồng u ám thần bí, bơi qua bể bơi nhi đồng chảy xiết mãnh liệt, trèo lên pho tượng công viên tráng lệ rộng lớn, còn từng nhảy vọt qua nóc hai tòa nhà trệt cách xa nhau nửa mét và băng qua đại mạc rêu xanh vô biên vô hạn trên mái ngói…

"Tộc nhân của tôi chưa bao giờ làm việc này, bọn họ sợ ra khỏi nhà, chỉ tình nguyện trồng nấm trong hang động dưới đất." Tiểu khuẩn nhân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà lắc đầu, nắm chặt nắm tay, dõng dạc nói, "Tôi muốn đi mạo hiểm, tôi muốn ngao du thế giới!"

Thẩm Diệu không khỏi bị khuẩn nhân làm cho đồng cảm đến mức cảm xúc mênh mông một giây, nhưng mà chỉ một giây thôi, cậu suy tư một hồi, cân nhắc từng câu từng chữ nói: "Tôi có thể hiểu được suy nghĩ của cậu, nhưng thế giới bên ngoài đối với cậu mà nói kỳ thật rất là… nguy hiểm, ý tưởng ngao du thế giới rất tốt, nhưng mà…"

Thẩm Diệu vốn tưởng rằng khuẩn nhân sẽ không biết trời cao đất rộng mà phản bác, không ngờ khuẩn nhân lại thản nhiên thừa nhận: "Cậu nói đúng, ngay cả việc đi ra khỏi tòa thành người khổng lồ này thôi với tôi cũng đã rất gian nan, cho nên tôi vốn chỉ muốn thám hiểm quanh nhà, có điều…" ánh mắt khuẩn nhân linh hoạt xoay chuyển, vui tươi hớn hở ngửa đầu nhìn Thẩm Diệu hỏi, "Cậu có biết con rồng phun lửa mới nãy TV trong căn tin nói đang ở đâu không?"

Hết chương 52

53. Chương 53: Mù Đường Đến Độ Làm Người Ta Tuyệt Vọng!

Thẩm Diệu nhướn mày lên cao cao, phát ra một âm cao nghi vấn: "Hửm? Cậu muốn tìm con rồng kia à?"

Khuẩn nhân liều mạng gật đầu: "Đúng, cậu ấy là bạn của tôi, chúng tôi đã hẹn nhau phải cùng du lịch thế giới, vừa nãy tôi thấy chương trình trên TV căn tin, con rồng trong đó hẳn là cậu ấy."

Ánh mắt Thẩm Diệu hơi mơ hồ: "Ồ, vậy à."

Bạn cậu suýt nữa bị bạn trai tôi nhai đầu…

Khuẩn nhân tinh tế quan sát biểu cảm của Thẩm Diệu, nói: "Cậu biết cậu ấy hả?"

Thẩm Diệu giải thích: "Hơn nuột tuần trước cậu ta tập kích viện nghiên cứu, có thể là để cứu cậu, có điều lúc ấy chúng tôi không biết, cậu ta lại không biết nói, cho nên hai bên liền đánh nhau, cậu ta đả thương rất nhiều người bọn tôi, chính cậu ta cũng bị thương, hiện tại có lẽ đang ở nơi nào đó dưỡng thương."

"Ây dà, " khuôn mặt nhỏ bé của khuẩn nhân nhíu lại, buồn rầu nói, "Vậy phải làm sao bây giờ, cậu ta là tên mù đường, còn không biết nói tiếng người nữa."

"Mù đường?" Thẩm Diệu sửng sốt một chút, "Vậy lần đầu tiên làm sao cậu ta tìm được đến viện nghiên cứu?"

Khuẩn nhân rung đùi đắc ý thở dài: "Tôi đã cho cậu ấy một bông hoa có thể bay đến chỗ tôi để dẫn đường, nhưng bông hoa đó sau khi gặp gió liền mất đi hiệu lực, thời gian dài như vậy khẳng định đã mất đi hiệu lực rồi, tên ngu ngốc này, vẫn phải để tôi đi tìm cậu ấy mới được…"

Thẩm Diệu chớp chớp mắt, nghĩ thông suốt: "Tôi hiểu rồi, cậu ta mù đường nhưng có thể chở cậu bay, cậu đi không xa nhưng cảm giác phương hướng mạnh, vừa lúc bổ sung."

Khuẩn nhân búng tay một cái: "Nói đúng! Bọn tôi là người hợp tác tốt nhất!"

Thẩm Diệu: "…"

Có phải tốt nhất hay không không biết, nhưng người hợp tác hình thể chênh lệch lớn nhất thì khẳng định không sai.

Ngay lúc khuẩn nhân nói chuyện, đồng thời, trong một ngõ hẻm cách nơi đó hơn mười km, một thiếu niên soạt một phát ngồi dậy, đám mèo hoang quanh quẩn bên cạnh cậu trong ngõ tản ra, đứng xa xa quan sát cái tên kỳ quái này.

Thiếu niên mang một đầu tóc đỏ cam rối bù, trên khuôn mặt tuấn mỹ dính vài vệt dơ thật dài, hệt như mèo hoa, ánh mắt cậu mờ mịt nhìn xung quanh một chốc, lấy ra một túi nhỏ lưu huỳnh cuối cùng từ trong túi quần bẹp bẹp, ngửa đầu dốc hết túi bột phấn màu vàng đó vào miệng, lập tức tham ăn táp táp lưỡi, hiển nhiên là chưa ăn no. Nhưng chưa ăn no cũng không có biện pháp, dù sao thì hiện tại cậu không tìm được đường về ổ rồng, không có chỗ nào để lấy lưu huỳnh, may mà sinh mệnh của long tộc rất cứng, đói vài ngày cũng không có gì ghê gớm.

Ăn lưu huỳnh xong, thiếu niên quen thói phun ra hai ngọn lửa nhỏ để tỏ ra là mình đã ăn xong, đây là lễ nghi của rồng phun lửa, mỗi một chú rồng nhỏ có giáo dưỡng đều sẽ làm như vậy lúc dùng bữa xong, tuy rằng hiện giờ cậu đã không còn người nhà nghiêm khắc giám sát lễ nghi long tộc của mình nữa, nhưng thói quen lễ phép này vẫn lưu giữ lại. Thiếu niên tựa vào tường ngõ hẻm phát ngốc một lát, lấy ra một cái túi nilon dày từ trong ngực, lại giũ ra một bông hoa khô quắt từ bên trong, bông hoa tử khí trầm trầm rơi xuống mặt đất, thiếu niên mang đầy chờ mong nhìn chằm chằm bông hoa, nhưng nó vẫn chỉ hệt như mấy ngày hôm trước, lười biếng dán vào mặt đất, không chút lay chuyển.

Hôm nay bông hoa cũng không dùng được, cất lại trước đã, nói không chừng ngày mai sẽ dùng được thì sao, thiếu niên long tộc gì cũng không hiểu lạc quan nghĩ, dùng hai ngón tay nhặt bông hoa lên, cất vào trong túi.

Thiếu niên long tộc vẫn không tìm thấy viện nghiên cứu vỗ vỗ bụi đất trên người đi ra khỏi ngõ hẻm, ngay khi nhìn thấy tòa cao ốc đầu tiên đập vào đáy mắt, cậu so sánh nó với viện nghiên cứu trong trí nhớ một phen, phát hiện không giống, lại đi về phía trước một chút, so sánh tòa cao ốc thứ hai…

Mù đường đến độ làm người ta tuyệt vọng!

Bên kia, tiểu khuẩn nhân ngồi xếp bằng trên đầu gối Thẩm Diệu, lấy trong túi ra một viên đậu phộng bự, dùng dao bén cải tạo lại từ chân bọ ngựa lưu loát cắt ra một lát, còn lễ phép hỏi Thẩm Diệu: "Ăn chút không?"

Thẩm Diệu khách khí nói: "Không, mới vừa ăn rồi."

Khuẩn nhân cất phần còn lại vào trong túi, ôm lát đậu phộng mỏng manh kia, bắt đầu ăn giống như nhân loại ăn bánh mì cỡ lớn.

Thẩm Diệu: "Cậu chỉ ăn đậu phộng, có thể cân đối dinh dưỡng sao?"

"Không sao hết." Khuẩn nhân cười rộ lên, "Ở bên ngoài mạo hiểm chính là như vậy, có ăn là được rồi."

Thẩm Diệu nâng cằm, hứng thú quan sát nhất cử nhất động của khuẩn nhân. Cậu chưa từng tiếp xúc với khuẩn nhân ở khoảng cách gần như vậy, bởi vì hình thể khuẩn nhân đa phần đều nhỏ đến độ căn bản không thể tương tác với nhân loại, khuẩn nhân lớn thế này hiện giờ viện nghiên cứu cũng chỉ mới phát hiện mỗi một loài thôi, cho nên lòng hiếu kỳ của Thẩm Diệu bị câu lên, rảnh rỗi không chuyện làm, liền dứt khoát nói chuyện phiếm với khuẩn nhân, nói: "Cậu với con rồng kia sao mà quen nhau?"

"Cái này hả, để tôi nghĩ xem nên nói với cậu như thế nào." Khuẩn nhân ăn xong một lát đậu phộng, lấy bình nước ốc biển ra uống miếng nước, rất có cảm giác như đang làm tiệc trà, cậu ta trầm ngâm một chốc, kể lại về câu chuyện quen biết giữa mình và thiếu niên long tộc cho Thẩm Diệu nghe…

Thiếu niên long tộc với người nhà của cậu ấy nhiều thế hệ ẩn cư ở một nơi trong khu rừng rậm bên ngoài thành phố này, trông coi ổ rồng của họ, một năm trước, người nhà cậu bất hạnh bị kẻ săn trộm ma vật ti

tiện giết chết, mà bản thân cậu bởi vì chuồn ra ngoài chơi đùa, lúc về nhà lại lạc đường tận ba ngày ba đêm, cho nên trùng hợp tránh được một kiếp.

Rồng nhỏ lẻ loi muốn đi tìm kẻ săn trộm báo thù, sau nhiều lần trả thù vấp phải trắc trở, cậu lại hấp dẫn sự chú ý của kẻ săn trộm, báo thù không thành còn bị bọn họ nhìn chằm chằm, vào một lần săn bắt nhằm vào chính cậu, rồng nhỏ dùng phương thức đồng quy vu tận giết chết vài người của đối phương, bị thương bỏ chạy, trên đường trốn chạy bởi vì mất máu quá nhiều nên hôn mê, thân thể khổng lồ vừa vặn đè trên hang động của khuẩn nhân, đè sập hang động, ruộng nấm mà nhóm khuẩn nhân khổ khổ cực cực khai khẩn ra cũng bị cậu hủy mất…

Vì thế khi rồng nhỏ tỉnh dậy, vừa mở mắt liền nhìn thấy trên chóp mũi mình có một tiểu khuẩn nhân đứng hùng hổ —— tiểu khuẩn nhân đó chính là cái vị đang ở trước mắt Thẩm Diệu, cậu là hoàng tử bộ tộc khuẩn nhân, khi cha không có nhà, thì trong tộc có chuyện lớn đều phải dựa vào cậu ra mặt giải quyết —— trên mũi có vật lạ làm mũi cực ngứa, rồng nhỏ hít hít mũi, đánh cái hắt xì thật lớn… Nửa tiếng sau, hoàng tử bé khuẩn nhân bị cái hắt xì đánh bay trèo đèo lội suối trở về, leo lên trên mặt rồng nhỏ, lúc này cậu ta thông minh đứng ở trên sống mũi rồng nhỏ, dõng dạc khiển trách rồng nhỏ hủy hoại hang động và ruộng nấm, thấy rồng nhỏ vừa không hiểu ngôn ngữ khuẩn nhân lại không hiểu tiếng người, khuẩn nhân đành phải kéo râu rồng của cậu chỉ một đống hỗn độn dưới đất cho cậu nhìn, lại còn khoa tay múa chân rít gào, cuối cùng cũng truyền lại rõ ràng sự việc.

Rồng nhỏ dùng móng vuốt đào mấy phát liền đào ra vài cái hang động không khác ban đầu cho lắm, để bày tỏ sự xin lỗi, rồng nhỏ còn hữu tình đưa tặng hơn mười nhát cào, đào ra một cái hang động cực lớn, đối với tộc khuẩn nhân mà nói quả thực chính là thôn nhỏ thăng cấp thành đô thị lớn. Làm hang động xong, thể lực rồng nhỏ bị thương nặng không gượng nổi, lần thứ hai hôn mê.

Tộc khuẩn nhân không biết chữa trị cho loài rồng như thế nào, đành phải dùng thảo dược họ thường dùng để chữa thương đắp lên miệng vết thương của rồng nhỏ, nhưng rồng nhỏ quá mức khổng lồ, nhóm khuẩn nhân dùng hết toàn bộ hàng tồn kho cũng chỉ đắp dược một vết thương, vì thế dưới sự chỉ huy của hoàng tử bé, khuẩn nhân dốc hết lực lượng, tìm kiếm thảo dược chữa thương khắp nơi, cuối cùng rốt cuộc cũng cứu được rồng nhỏ, rồng nhỏ được cứu chữa giúp nhóm khuẩn nhân khai khẩn ruộng nấm, trồng đầy nấm ăn.

Sau khi xây lại gia viên cho tộc khuẩn nhân, rồng nhỏ liền dứt khoát ở lại dưỡng thương gần hang động khuẩn nhân. Nhóm khuẩn nhân đều rất sợ rồng phun lửa, ngoại trừ hoàng tử bé khuẩn nhân thì ai cũng không dám nói chuyện với rồng, thậm chí ngay cả nhìn cũng không dám liếc nhìn một cái, có điều hoàng tử bé khuẩn nhân thì lại cảm thấy khá hứng thú với rồng nhỏ…

Hết chương 53

54. Chương 54: Ông Xã Cậu Nhắn Tin Cho Cậu

Rồng nhỏ không nhà để về biết nhóm khuẩn nhân sợ mình, liền tự giác rời xa, mỗi ngày lẻ loi dựa vào một vách núi nhô ra cách sào huyệt khuẩn nhân mấy chục mét, hoặc là nhìn sơn cốc ngẩn người nhớ ba mẹ, hoặc là vùi đầu dưới cánh khóc thầm, từng giọt từng giọt nước mắt nóng hổi to đùng làm ướt hết bùn đất

dưới thân cậu, lúc khóc dữ dội nước mắt với bùn đất còn trộn với nhau tạo ra một đầm lầy mini.

Hoàng tử bé khuẩn nhân lòng đầy hiếu kỳ trèo đèo lội suối chạy đi tìm rồng nhỏ, vừa không lưu ý, nửa cơ thể đều rơi vào trong đầm lầy do nước mắt rồng nhỏ chế tạo ra, không trèo lên được. Khuẩn nhân cao giọng kêu cứu, rồng nhỏ lắp bắp kinh hãi, híp mắt dán đất tìm một trận rốt cuộc mới phát hiện một bé tí hon cắm dưới đất. rồng nhỏ vội biến trở về hình người tương đối nhỏ bé, thật cẩn thận dùng hai đầu ngón tay nhón lấy khuẩn nhân nhẹ nhàng nhấc lên. Theo một tiếng "bụp" nhỏ, khuẩn nhân được nhấc lên khỏi đầm lầy, tựa như có nút đậy chai champagne nào đó cũng theo một tiếng bụp này bị rút ra, bong bóng ngọt ngào nhẹ nhàng từ một tích tắc này bắt đầu lén bay ra khỏi miệng bình.

"Hô ——" khuẩn nhân thở phào một hơi, ngã ngồi trên một hòn đá nhỏ nói, "Tính sai, gần đây không đổ mưa, tôi không ngờ dưới đất lại có đầm lầy."

Rồng nhỏ nghe không hiểu, thân thể trần truồng ngồi trở lại trên mặt đất, đỏ mắt lặng im ngẩn người.

Khuẩn nhân dùng hòn đá nhỏ quẹt quẹt bùn đất trên quần, xong túm lông chân rồng nhỏ một đường leo lên trên đầu gối, lấy từ trong túi ra một quả dâu rừng, dùng hai cánh tay nhỏ giơ lên cao cao, ôn hòa trấn an: "Đừng khóc, mời cậu ăn trái cây, hôm nay tôi mới đi hái đó."

Rồng nhỏ liếc quả dâu một cái, hứng thú thiêu thiếu: "Grào…"

Tôi chỉ ăn lưu huỳnh thôi…

Khuẩn nhân cũng nghe không hiểu long ngữ vẫn cứ bướng bỉnh giơ quả dâu, khuôn mặt nhỏ bé bị ánh nắng chiếu rọi đến sáng lóa, tựa như một viên trân châu nho nhỏ.

Rồng nhỏ rũ mắt nhìn cậu một chốc, chần chừ cầm lấy quả dâu kia bỏ vào trong miệng, nước dâu chua ngọt lan tràn trên đầu lưỡi, mặc dù không mỹ vị như lưu huỳnh, nhưng cũng không tính là tệ.

Khuẩn nhân nhìn rồng nhỏ ăn quả dâu, tham ăn nuốt một ngụm nước bọt, hầu kết nhỏ như hạt gạo lăn lộn, bị rồng nhỏ thị lực sắc bén nhìn thấy. Rồng nhỏ đứng dậy bay đi, chẳng bao lâu liền trở lại, bởi vì sợ đạp phải khuẩn nhân nên lúc bước đi cậu khom lưng thật cong, trước khi đi một bước đều phải híp mắt quan sát mặt đất, sau khi đi đến trước mặt khuẩn nhân, rồng nhỏ buông cánh tay ôm trước ngực ra…

Vì thế khoảng đất trời nhỏ của khuẩn nhân đổ một trận mưa dâu.

"Grào." Ăn đi. Rồng nhỏ nói xong, ngồi trở lại tiếp tục ngẩn người.

"Thiệt nhiều trái cây!" Trình độ hưng phấn của khuẩn nhân không thua gì Thẩm Diệu nhìn thấy đầy một hầm tiền vàng, bởi vì dâu sinh trưởng trên cái cây cao ngất trong mây, phù không thuật một lần bay không lên, hái một lần vừa nguy hiểm vừa tốn thời gian, là mỹ vị hiếm có. Khuẩn nhân đột nhiên có bữa tiệc lớn để ăn vô cùng mừng rỡ nâng một quả dâu lên, sau khi cắn một mồm to lại cảm thấy một quả khác hình

như càng tím càng ngọt hơn, liền vội vàng vứt quả đã cắn trong tay, rất nhanh, bụng nhỏ của khuẩn nhân đã bị thịt quả chua ngọt thơm hương nhét đầy, quần áo trắng làm bằng cánh hoa bách hợp trên người cũng bị nhuộm thành màu tím, khuẩn nhân ngồi phịch trên hòn đá nhỏ, xoa cái bụng béo tròn béo trục hạnh phúc phơi nắng, nói: "Ăn thật no, cám ơn cậu."

Rồng nhỏ cúi đầu, thấy dáng vẻ khuẩn nhân lộ bụng phơi nắng thú vị, liền dùng ngón tay cẩn thận cọ hai cái trên bụng khuẩn nhân, khuẩn nhân nhột cười ha ha, ôm lấy ngón tay rồng nhỏ cầu xin tha thứ: "Đừng náo loạn ha ha ha! Nhột lắm!"

Cảm giác đầu ngón tay bị ôm chặt vừa kỳ dị lại ấm áp, rồng nhỏ giật mình một lát, cười cười, bởi vì cậu đã thật lâu không cười, cho nên nụ cười này có chút cứng ngắc và trúc trắc, nhưng đây quả thật là một nụ cười, nhẹ như lá liễu phất phơ theo gió lướt qua gò má.

Sau đó nữa, rồng nhỏ còn giúp khuẩn nhân vận chuyển dâu rừng về hang động, nhóm khuẩn nhân làm tiệc tối lửa trại để chúc mừng dâu gặt hái tốt đẹp, trước khi dâu bị ăn sạch thì thực đơn của họ từ sáng đến tối đều là dâu, liên tiếp tận vài ngày, kẽ răng các khuẩn nhân đều là đen đen tím tím.

Mới đầu khuẩn nhân còn giữ thói quen mỗi ngày đi ra ngoài săn thú, dùng xương cá làm thành trường mâu bắt giết một loại bô giáp xác nhỏ giàu protein. Buổi tối mỗi ngày, khuẩn nhân thắng lợi trở về sẽ xiên bọ trên xương cá, đặt ở bên miệng rồng phun lửa, rồng phun lửa phun ra một đốm lửa cực kỳ nhỏ bé, con bọ tức khắc được nướng đến thơm nức xốp giòn, khuẩn nhân liền thỏa mãn tựa vào móng tay rồng nhỏ ăn xiên nướng.

Để khiến khuẩn nhân càng an toàn khi ra ngoài săn thú, rồng nhỏ nhịn đau nhổ xuống một mảnh vảy rồng, dùng vuốt mài nó thành từng miếng tròn tròn be bé, cho khuẩn nhân dùng làm khiên, vảy rồng cứng rắn, có đủ thuộc tính kháng ma pháp và kháng lửa, khuẩn nhân cầm ở trong tay, cảm giác an toàn tức khắc bùng nổ.

Có điều từ sau một lần khuẩn nhân bị một con chuột đồng cuồng bạo hung mãnh tập kích bị thương trên đường săn thú, rồng nhỏ liền không cho khuẩn nhân đi săn thú nữa, một mình cậu ôm đồm công việc săn thú của bộ tộc khuẩn nhân, vào trong rừng rậm bắt mấy động vật nhỏ như thỏ, gà rừng linh tinh, đã đủ cho cả tộc khuẩn nhân mở to bụng ra ăn.

Mà để tránh cho rồng nhỏ lạc đường lúc săn thú trở về, cứ cách một đoạn thời gian khuẩn nhân liền cho cậu một bông hoa dẫn đường, để bảo đảm rồng nhỏ luôn có thể tìm được mình.

Thiếu niên khuẩn nhân với thiếu niên long tộc thành lập tình bạn vượt qua giống loài và hình thể, chỉ số thông minh của thiếu niên long tộc tương đối sốt ruột, trông cậy cậu học được ngôn ngữ khuẩn nhân hoặc là tiếng người thì không biết phải học tới khi nào, vì thế khuẩn nhân thông tuệ dứt khoát học tiếng long tộc, không lâu lắm đã có thể tiến hành giao lưu hằng ngày với rồng nhỏ. Khuẩn nhân đem "album" mình dùng ngưng quang thuật bảo tồn lại trong sách vỏ cây bạch dương cho rồng nhỏ xem, lại dùng tiếng long tộc trúc trắc kể lại trải nghiệm mạo hiểm của mình với rồng nhỏ, rồng nhỏ bởi vì mù đường nên rất ít khi đi ra khỏi sào huyệt nghe đến nhập tâm, quấn lấy khuẩn nhân bảo cậu ta kể cho mình một lần lại một lần, mà khuẩn nhân cũng làm không biết mệt.

Một người không có năng lực hành động nhưng cảm giác phương hướng và kỹ năng sinh hoạt max điểm, một người có thể đánh có năng lực bay nhưng mù đường đến độ khiến người ta tuyệt vọng, hai thiếu niên trăm phần trăm bổ sung nhau đạt thành ước định vào một ngày nào đó, quyết ý đi ngao du thế giới.

Trước khi ngao du thế giới phải chuẩn bị rất nhiều, ngay khi khuẩn nhân thỏa thuê mãn nguyện tiến hành quy hoạch, thì hang động xa hoa của bộ tộc khuẩn nhân trùng hợp bị một thợ săn ma vào núi truy đuổi ma vật nguy hiểm phát hiện, lúc ấy rồng nhỏ đang ở bên ngoài tìm kiếm lưu huỳnh lấp đầy bụng cho mình, thợ săn ma liền liên hệ đồng nghiệp lên núi bưng hết ổ khuẩn nhân về viện nghiên cứu… Cuộc sống trong viện nghiên cứu rất tốt, khuẩn nhân áo cơm không lo, lại không cần đối mặt với đủ loại nguy hiểm bên ngoài, cho nên họ nhanh chóng quên mất người bạn long tộc to con kia, an tâm ở lại viện nghiên cứu qua ngày. Mà hoàng tử bé khuẩn nhân một lòng muốn ngao du thế giới với thiếu niên long tộc thì sau khi cẩn thận nghiên cứu quy luật thay ca của các nghiên cứu viên, dứt khoát thu dọn túi hành lý nho nhỏ trốn khỏi viện nghiên cứu…

"Sự việc chính là như vậy." Khuẩn nhân nói xong chuyện của mình, đứng lên từ trên đùi Thẩm Diệu, theo thói quen vỗ vỗ mông, vẻ mặt vui vẻ nói, "Cám ơn cậu chở tôi ra khỏi căn tin, nếu như có thể, phiền cậu đưa tôi đến cửa phía bắc, ra khỏi nơi này đi tìm cậu ấy."

"À…" Thẩm Diệu ôm thái độ tương đối không lạc quan với chuyện khuẩn nhân tìm kiếm rồng phun lửa, cậu đang sốt ruột châm chước tìm từ ngữ trong đầu, muốn dùng phương thức không tổn thương đến tôn nghiêm của nhà mạo hiểm khuyên bảo cậu ấy không nên tự mình đi tìm, trên không trung liền hết sức phối hợp đổ xuống một cơn mưa, một hạt mưa to như hạt đậu vừa vặn nện trên đầu khuẩn nhân, tưới tóc khuẩn nhân ướt sũng.

Khuẩn nhân kêu a một tiếng, dùng hai cái tay nhỏ bé che đầu.

"Đổ mưa rồi, " Thẩm Diệu lập tức dùng tay chắn trên đầu khuẩn nhân làm lều che mưa, lại cười nói, "Ngày mưa ra ngoài rất là không tiện, hơn nữa tôi có quan hệ và mạng lưới tình báo, tìm rồng phun lửa sẽ tương đối dễ dàng, không thì cậu về với tôi trước, ở tạm nhà tôi hai ngày, xem bên chỗ tôi có thể nhận được tin tức hay không?"

Khi nói chuyện Thẩm Diệu hơi lắp bắp một chút, bởi vì "nhà của tôi" trong lời cậu thực tế là nhà Thẩm Diệc Thanh, có điều…

Nhà hắn với nhà mình, đã không có gì khác nhau rồi nhỉ… dòng suy nghĩ của Thẩm Diệu đột nhiên bay xa, ánh mắt nhìn về phía nhà Thẩm Diệc Thanh, đáy mắt nhuộm đầy mây xuân, hai má nổi lên màu hoa đào, cơn mưa nhanh chóng trở nên hung mãnh, Thẩm Diệu lại ngây ngốc ngồi trên ghế dài nhớ Thẩm Diệc Thanh đến thất thần, bị mưa xối tận vài giây đồng hồ mới hoàn hồn lại trong tiếng la hoang mang của khuẩn nhân. Cậu thấp giọng kêu một tiếng, luống cuống tay chân mở túi áo khoác ra bỏ khuẩn nhân vào, sau đó dùng tay che đầu chạy như điên vào văn phòng.

Thẩm Diệu chạy vào cao ốc, lau mưa trên mặt, hỏi: "Mới nãy nói đến đâu rồi?"

Khuẩn nhân cười: "Tôi mới vừa nói 'được'."

Thẩm Diệu đỏ mặt: "Mới nãy không nghe thấy… Vậy cậu đợi với tôi ở văn phòng một buổi nhé, buổi tối tôi mang cậu về nhà."

Khuẩn nhân gật đầu: "Được."

Thẩm Diệu mang theo khuẩn nhân về văn phòng, thừa dịp đồng nghiệp không chú ý, lén đặt khuẩn nhân vào trong ngăn kéo, còn tốt bụng chỉnh di động thành tắt âm xong mở game ra đồng thời bỏ vào trong ngăn kéo, nhỏ giọng nói: "Nếu cậu chán thì chơi game một lát đi, ba cục giống nhau là diệt được."

Khuẩn nhân đặt hết bàn tay nhỏ bé lên trên màn hình, trượt đến trượt đi trên đó y như lau thủy tinh.

Chơi một chốc, khuẩn nhân lộ ra nửa cái đầu nhỏ từ trong ngăn kéo, nhỏ giọng nói: "… Ông xã của cậu nhắn tin cho cậu."

Thẩm Diệu che mặt, vội lấy điện thoại di động ra hồi âm.

Năm giờ, Thẩm Diệu mang theo khuẩn nhân tan tầm, xe Thẩm Diệc Thanh đã sớm đậu ở bên ngoài, hắn mặc một cái áo khoác dài sẫm màu rất tôn dáng người, khiến cho đường cong cơ thể hắn mạnh mẽ lưu loát, thậm chí lộ ra cảm giác sắc bén nhàn nhạt, cực kỳ hút mắt. Bởi vì không có Thẩm Diệu nhìn, cho nên Thẩm Diệc Thanh lười quản lý biểu cảm, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng, ngũ quan không chút dao động, nếu lúc này có người cứ luôn gần gũi lén theo dõi hắn, thì nhất định sẽ hoài nghi vị mỹ nam tử này có phải đang đứng cạnh xe trợn tròn mắt đột tử hay không…

Nhưng mà theo Thẩm Diệu càng chạy đến gần, mặt khối băng của Thẩm Diệc Thanh cũng dần dần tan ra, mỗi một tế bào tạo nên lớp ngụy trang trên mặt giống như đều bị ý cười rót đầy. Không đợi Thẩm Diệu đi đến trước mặt, kraken bảo bảo đã không thể chờ đợi được tiến lên vài bước, một tay ôm cậu bạn nhỏ một ngày không gặp vào trong lòng, cúi đầu hôn hôn mặt cậu, xong lập tức nghiêng mặt đi chỉ vào má mình nói: "Cục cưng tới nào, hôn một cái."

Thẩm Diệu đỏ mặt nhanh chóng chạm môi vào má Thẩm Diệc Thanh, sau đó trước khi Thẩm Diệc Thanh nói ra càng nhiều lời ngọt ngấy, moi khuẩn nhân tự động tự giác che mắt từ trong túi ra, nói: "A… em giới thiệu cho anh một người bạn."

Thiếu niên khuẩn nhân ngây thơ nhắm hai mắt hỏi: "Hai người hôn xong chưa?"

Hét chương 54

55. Chương 55: Gần Đây Mình Thật Sự Phát Tài!

Thẩm Diệu ngại ngùng giật nhẹ khăn quàng cổ lên trên che khuất non nửa khuôn mặt, nói: "Xong rồi, cậu mở mắt đi."

Khuẩn nhân mở đôi mắt to như hạt vừng, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, Thẩm Diệc Thanh cúi đầu thoáng nhìn: "Khuẩn nhân?"

Lúc hắn ở nhà Thẩm Diệu giả mèo từng thấy Thẩm Diệu đọc tư liệu liên quan đến loại khuẩn nhân này.

"Đúng." Thẩm Diệu gật gật đầu.

Buổi chiều trời mưa, hơn nữa diễn biến lúc sau còn thành mưa kèm tuyết, gió đêm lạnh ướt, vì thế Thẩm Diệu kéo cửa xe ra nói: "Chúng ta vào xe chậm rãi nói."

Cửa xe vừa mở, bên trong liền tràn ra một làn gió nóng đập vào mặt, lúc chờ Thẩm Diệu, điều hòa trong xe Thẩm Diệc Thanh vẫn luôn mở. Loại sinh vật hình thể nhỏ như khuẩn nhân vừa bị gió thổi liền lạnh cứng, rất dễ cảm lạnh, cho nên lên xe rồi Thẩm Diệu liền nâng khuẩn nhân kề sát cậu ta với nguồn gió điều hòa, khuẩn nhân đối diện nguồn gió ngồi xếp bằng hưởng thụ luồng gió ấm hiếm có này, khuôn mặt nhỏ nhắn múp múp bị thổi đến bẹt ra hai bên, khuẩn nhân vội ôm lấy mặt mình, nhích mông ra sau, vui vẻ nói: "Thật ấm áp."

Thẩm Diệu đem chuyện của khuẩn nhân và rồng phun lửa kể lại một lần với Thẩm Diệc Thanh, Thẩm Diệc Thanh lái xe, vừa nghe vừa gật đầu: "A, chính là con rồng ngày đó thiếu chút nữa bị anh ăn."

Biểu cảm của Thẩm Diệu hơi phức tạp: "..."

Tiểu khuẩn nhân sợ ngây người, thân thể không tự giác nhích nhích ra xa Thẩm Diệc Thanh: "Anh thiếu chút nữa ăn cậu ấy hả?"

Thẩm Diệc Thanh: "Chưa ăn được, chỉ cắn một cái thôi, quá cay, cắn xong cậu ta liền bỏ chạy."

Người bạn quan trọng nhất của mình thế mà lại bị người ta đánh giá là "quá cay", bộ não nhỏ xíu của khuẩn nhân khiếp sợ đến chết máy, xoạc chân ngồi trên lòng bàn tay Thẩm Diệu ngẩn người.

Nhớ tới chuyện ngày đó, sắc mặt Thẩm Diệc Thanh không vui, biện giải cho mình: "Cắn cậu ta một cái cũng là cậu ta đáng đời, vì đến viện nghiên cứu cứu cậu mà cậu ta làm Diệu Diệu gãy chân."

Khuẩn nhân kinh ngạc a một tiếng, vội đứng dậy ở trong lòng bàn tay Thẩm Diệu khom lưng với cậu, nói: "Xin lỗi, tôi thay cậu ấy xin lỗi cậu, thật ra cậu ấy không xấu, nhất định là nóng ruột mờ đầu thôi."

Thẩm Diệu lộ ra một nụ cười khoan dung, khoát tay nói: "Không có gì, tôi đã khỏi hẳn rồi."

Cẩn thận nhớ lại, nếu không phải lúc ấy mình bị rồng phun lửa tập kích khiến Thẩm Diệc Thanh đi ra cứu không cẩn thận lộ tẩy, thì tám phần là đến bây giờ Thẩm Diệc Thanh còn chưa có dũng khí thẳng thắn thân phận của mình, hai người sẽ không tâm ý tương thông ở bên nhau nhanh như vậy. Còn nữa, nếu lúc ấy không phải mình gãy xương nằm viện, Thẩm Diệc Thanh cũng sẽ không biết trong bệnh viện có một con kỳ lân, lại càng không đi bẻ sừng của hắn ta nấu canh cho mình… chuyện xấu liên tiếp lại dẫn đến kết quả tốt, kẻ thua lớn nhất trong cả chuỗi sự kiện là chủ nhiệm Trần nhân phẩm thấp kém, cho nên khi Thẩm Diệu nhớ tới cổ chân bị ngã gãy của mình cũng sẽ không căm tức, hơn nữa sau khi nghe xong câu chuyện của khuẩn nhân và rồng phun lửa còn muốn giúp đỡ họ.

Thấy khuẩn nhân vẫn thấp thỏm bất an, Thẩm Diệu còn an ủi cậu vài câu, khuẩn nhân thở dài: "Tên ngu ngốc kia, không có tôi thì chỉ biết chọc rắc rối, thật sự là tức chết tôi, chờ tôi tìm được cậu ấy nhất định bảo cậu ấy xin lỗi cậu…"

Trong đầu Thẩm Diệu chậm rãi hiện ra hình tượng một cô vợ lải nhải oán giận ông chồng ngu ngốc, cậu bị tưởng tượng của mình dọa sợ, vội ngắt lời: "Khẳng định tìm được, cậu không cần lo lắng, không thì chúng ta đến chợ đêm ma vật trước xem, bọn họ rất biết cách tìm người."

Dưới tay đám rắn độc chưởng quản chợ đêm có đông đảo ma vật thủ hạ, trải rộng cả thành phố, hơn nữa đám ma vật đó có trí lực và lực hành động, có thể phân biệt ngụy trang hoặc tiến hành theo dõi trên trình độ nhất định, linh hoạt hơn cameras chỉ có thể ở yên một chỗ trên đường rất nhiều, chiếm ưu thế lúc tìm kiếm ma vật cấp cao có thể biến hóa hình người, cho nên mạng lưới tình báo chợ đêm tương đối lớn mạnh, thậm chí nhóm thợ săn ma còn ngẫu nhiên lén đi chợ đêm mua tình báo.

Thẩm Diệc Thanh vểnh tai: "Đi chợ đêm ma vật hả?"

Thẩm Diệu quy hoạch đường đi trong đầu: "Ừm, sao?"

Kraken bảo bảo gia giáo rất nghiêm cho nên không biết chợ đêm ở đâu nhảy nhót nói: "Anh cũng phải đi."

—— Cứ như học sinh tiểu học lớp một sắp được đàn anh lớp sáu dắt đến phòng game vậy!

Thẩm Diệu cong môi: "Anh vốn dĩ phải đi, nhiệm vụ của anh là lái xe và trả tiền…ngã tư thứ hai phía trước quẹo phải."

Thừa dịp chờ đèn đỏ Thẩm Diệc Thanh xoay đầu, kéo gần khoảng cách giữa lông mày và cặp mắt, vẻ mặt anh tuấn ngưng mắt nhìn Thẩm Diệu nói: "Anh là tài xế kiêm vệ sĩ bảo mẫu và máy ATM của em, 4 trong 1."

Trong lòng Thẩm Diệu vừa ngọt vừa nuồn cười, vươn tay kéo kéo lông mày Thẩm Diệc Thanh lên trên chút, nói: "Dán gần mắt quá rồi, nhìn thật kỳ quái…"

Khuẩn nhân nhìn bọn họ nói chuyện với nhau, mắt lộ vẻ nghi hoặc, hỏi Thẩm Diệu: "Ông xã cậu là ma vật sao?"

Nghe thấy lời nói của khuẩn nhân, Thẩm Diệc Thanh hết sức sảng khoái, vội ưỡn cơ ngực ra, mặt lộ vẻ uy nghiêm, lực ông xã max!

Thẩm Diệu dựng đứng ngón trỏ bên môi, giảo hoạt nháy mắt, không phủ nhận, chỉ nói: "Cái này là bí mật."

"Yên tâm, tôi không nói với người khác." Khuẩn nhân hiểu rõ, dùng tay nhỏ che miệng.

Dưới sự chỉ huy của Thẩm Diệu, Thẩm Diệc Thanh lái xe đến một đầu ngõ hẻo lánh dừng lại, ngõ nhỏ tối đen sâu thẳm, ngay cả cây đèn đường cũng không có, Thẩm Diệc Thanh tắt máy xe, hỏi: "Ở đây à?"

"Ừm, đi vào trong thêm một đoạn." Thẩm Diệu hô, "Lái xe vào không được, xuống đây đi."

"Từ từ." Thẩm Diệc Thanh duỗi dài cánh tay từ chỗ ngồi sau xe lấy ra một thứ, dịu dàng nói, "Cục cưng, trời rất là lạnh, mang bao tay đi, xế chiều hôm nay anh mới mua một cặp."

"Đuọc…." Thẩm Diệu đầu tiên là đáp ứng, sau khi thấy rõ thứ trong tay Thẩm Diệc Thanh cậu liền nghẹn một chút, ánh mắt trở nên vi diệu.

Trong tay Thẩm Diệc Thanh cầm một cặp bao tay tình nhân cực kỳ nữ tánh, ánh mắt sáng ngời hữu thần. Cặp bao tay đó là hai người sử dụng, nhưng tổng cộng chỉ có ba cái, cái chính giữa cực to, mở miệng hai bên, có thể cho người yêu tay trong tay ở bên trong. Hai cái khác thì coi như là kiểu dáng bình thường, nhưng đối với hai tên đàn ông mà nói, bao tay trắng in trái tim màu hồng phấn chỉ sợ cũng không bình thường đến đâu được…

Nụ cười của Thẩm Diệu hơi cứng ngắc, chỉa chỉa mình lại chỉa chỉa Thẩm Diệc Thanh, khô khan xác nhận: "Em với anh, cùng mang cái này?"

Thẩm Diệc Thanh nhướn lông mày lên, không vui nói: "Không thì em muốn mang với ai?"

Thẩm Diệu: "…"

Không, không phải ý này.

Kraken bảo bảo bên dưới lớp ngụy trang tủi thân xoa xoa xúc tu: "Diệu Diệu không muốn mang bao tay tình nhân với anh."

"Không có…" Thẩm Diệu vốn muốn nói để hồi sau đi mua kiểu dáng nam tính chút, nhưng nghĩ lại thấy cái thứ như bao tay tình nhân này đa số đều là con gái mua để mang cùng với con trai, kiểu dáng thiết kế tám phần đều là dạng phấn nộn đáng yêu, vì thế liền từ bỏ, chủ động lấy qua một cái mang lên, lại nhận lấy cái xài chung cầm ở trong tay nói: "Cái này xuống xe mang."

Khuẩn nhân cũng lấy ra áo khoác lông thỏ trắng to ước chừng một ngón tay cái từ trong túi phủ thêm lên, thỏ là do rồng nhỏ bắt, các khuẩn nhân ăn thịt xong liền đem một con thỏ làm thành hai mươi mấy cái áo khoác, sau khi rồng nhỏ bắt thỏ mười lần, toàn tộc khuẩn nhân ai cũng có một cái áo khoác lông thỏ.

Khuẩn nhân ăn mặc y như quả cầu lông lộc cộc lăn vào trong túi áo khoác của Thẩm Diệu, Thẩm Diệu xuống xe, mang bao tay tình nhân tay trong tay với Thẩm Diệc Thanh, quen thuộc dẫn hắn quẹo trái quẹo phải trong hẻm nhỏ rắc rối phức tạp. Hai người đi ước chừng mười phút, sau khi quẹo qua một chỗ rẽ, đường tắt chật chội bỗng nhiên rộng lớn lên, hai bên cũng xuất hiện đèn đường, vài người sói ăn diện mười phần bất lương đứng ở đầu phố, dường như là bảo kê chợ đêm, một người sói cường tráng xỏ một chuỗi đinh tai trong đó hùng hổ đi về hướng hai người, đợi thấy rõ mặt Thẩm Diệu rồi, gương mặt hung hãn kia lập tức trở nên phục tùng, đuôi sói sau mông còn vẫy vẫy hai cái, cười nói: "Đây không phải là phó đội Thẩm sao, trời lạnh mà đến kiểm tra trễ thế?"

Thẩm Diệu mặt mày cong cong mỉm cười, hòa khí nói: "Tôi tới mua đồ."

"Ngài mua gì, tôi dẫn ngài đi qua?" Người sói lấy lòng hỏi, sợ Thẩm Diệu tự đi tới đi lui khắp nơi tìm ra vấn đề.

"Không cần, tôi rất quen thuộc nơi này." Thẩm Diệu vòng qua người sói, dắt Thẩm Diệc Thanh nghênh ngang đi đến chợ đêm.

Nhóm người sói trông coi đều mang ánh mắt phức tạp nhìn bao tay tình nhân trên tay Thẩm Diệu, quả thực không thể tin được phó đội Thẩm bình thường mỗi lần đột kích kiểm tra đều hành hạ họ đến thất điên bát đảo này lại còn có một mặt nữ tánh như vậy!

Ép bạn trai mang bao tay tình nhân với mình, chậc chậc.

Chợ đêm ma vật trên bản chất kỳ thật không có gì khác biệt chợ của nhân loại, đơn giản chỉ là quán do ma vật bày ra, đồ bán cũng đều là thứ ma vật dùng đến, mới đầu Thẩm Diệc Thanh cảm thấy mới mẻ, không ngừng hết nhìn đông tới nhìn tây, nhưng nhìn chốc lát phát hiện cũng chỉ có thế, vì vậy lực chú ý liền thu trở về, chuyên chú ở bên trong cái bao tay xài chung sờ bàn tay nhỏ bé của Thẩm Diệu.

"Diệu Diệu chúng ta đi đâu?" Thẩm Diệc Thanh hỏi.

"Đi tìm một kẻ buôn tình báo." Thẩm Diệu nói xong, khuôn mặt đỏ bừng, bởi vì cậu phát hiện tất cả ma vật đi qua đều đánh giá họ.

Thẩm Diệc Thanh mặc áo khoác dài sẫm màu trưởng thành ổn trọng, tuổi tác nhìn rõ ràng lớn hơn Thẩm

Diệu vài tuổi, thêm đôi mắt hoa đào duyệt vô số người tràn đầy phong lưu, mà Thẩm Diệu ăn mặc giống một sinh viên, mặt lại non, khí chất mềm mại đáng yêu… cái thứ như bao tay tình nhân nhìn thế nào cũng thấy là Thẩm Diệu ép Thẩm Diệc Thanh mang, vì thế những ma vật không quen biết Thẩm Diệu khi thoáng nhìn cậu trong ánh mắt đều mang chút nụ cười hoặc thiện ý hoặc trêu tức, Thẩm Diệu có chút không được tự nhiên, nghiêng mặt liếc nhìn Thẩm Diệc Thanh một cái, thấy vẻ mặt hắn rạng rỡ ửa ra bong bóng phấn hồng, cũng không nói muốn gỡ bao tay ra, ngọt ngào mà kiên trì kéo hắn quẹo vào chỗ buôn tình báo.

Kẻ buôn tình báo mà Thẩm Diệu quen biết là một lão người lùn, đầu trọc nhòn nhọn giống cái trứng gà, hai hàng mày rậm như rong biển nghiêm trọng xâm chiếm không gian sinh tồn của đôi mắt, ép cặp mắt chỉ còn lại hai cái khe hẹp, lão người lùn đẩy đẩy kính, đặt sách trong tay lên bàn lùn, đứng lên từ trên ghế nghênh đón Thẩm Diệu, hỏi: "Đến mua tình báo hả?"

"Muốn ông hỗ trợ tìm một con rồng phun lửa." Thẩm Diệu nói xong, móc khuẩn nhân từ trong túi ra, nhẹ giọng hỏi, "Có ảnh chụp nhỉ?"

"Có." Khuẩn nhân sờ soạng trên người mình một chốc, rút ra hai mảnh vỏ cây bạch dương riêng biệt từ trong quần áo, cẩn thận mở ra, hình rồng và hình người của rồng phun lửa hiện lên trong không khí, rồng nhỏ ở hình người không mặc đồ…

Còn là hình nude nữa!

"Aiz da, mọi người khoan hẵng nhìn!" Khuẩn nhân đỏ mặt dùng ngón tay điểm vài cái trên không trung, đem vài tia sáng cấu tạo ra bộ phận mấu chốt trên hình người của rồng nhỏ phong ấn trở lại vỏ cây bạch dương, những bộ phận mấu chốt đó lập tức đen xuống, tựa như bị đánh mosaic.

"… Tìm cậu ta." Thẩm Diệu nói, "Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hẳn là ngay trong thành phố, hẳn là hình thái nhân loại."

Bởi vì nếu rồng phun lửa không lấy hình thái nhân loại hoạt động, thì cameras trải rộng phố lớn ngõ nhỏ khẳng định sẽ bắt giữ được tung tích cậu ta và tự động báo cảnh sát.

"Không thành vấn đề." Lão người lùn chậm rãi nói xong, vươn ra hai ngón tay khô quắt như cành cây xoa xoa.

Kraken bảo bảo đợi lệnh bên cạnh lập tức vô cùng hào phóng đưa cho lão người lùn một đồng vàng cổ.

Lão người lùn nhét đồng vàng vào miệng cắn một cái, sau khi nhìn thấy dấu răng trên đó thì vừa lòng gật gật đầu, nói: "Đây là tiền đặt cọc, sau khi tìm được lại thêm một đồng, quy tắc cũ, chỉ cung cấp tình báo, không phụ trách bắt rồng."

Thẩm Diệu đáp ứng: "Không thành vấn đề."

Lúc này, khuẩn nhân nhảy bắn lên vẫy vẫy tay với Thẩm Diệu, ý bảo mình có chuyện muốn nói, Thẩm Diệu nâng khuẩn nhân đi xa vài bước, thấp giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Khuẩn nhân linh mẫn nhảy lên đầu vai Thẩm Diệu, tay nhỏ bé kéo lấy vành tai Thẩm Diệu, nhỏ giọng nói vào tai cậu: "Rồng nhỏ vẫn luôn muốn tìm được tung tích cha mẹ cậu ấy."

Thẩm Diệu hắng giọng một cái, lộ vẻ khó xử nói: "Khụ, cái này, tôi nói thật, cha mẹ cậu ta hiện tại rất có thể đã…"

"Cậu ấy biết." Khuẩn nhân bình tĩnh nói, "Nhưng ít nhất cậu ấy muốn dùng lễ nghi long tộc mai táng họ, mà không phải để họ bị đặt ở trong phòng tiêu bản của tên phú hào biến thái nào đó."

"Được, tôi hiểu rồi." Thẩm Diệu gật đầu thật mạnh một cái, đang muốn thêm ủy thác cho lão người lùn, khuẩn nhân lại nói: "Rồng nhỏ nói, ở chỗ sâu trong ổ rồng của cậu ấy cất rất nhiều vàng bạc châu báu, nếu ai có thể giúp cậu ấy tìm được cha mẹ, cậu ấy bằng lòng lấy hết ra làm thù lao, dù sao thì sau này bọn tôi muốn đi ngao du thế giới, nhiều tài bảo như vậy vốn cũng mang đi không được."

Thẩm Diệu: "…"

Gần đây mình thật sự phát tài rồi!

Hết chương 55

56. Chương 56: Gần Như Sắp Bị Đè Nổ!

Mình kiếm được núi vàng với bạn trai tặng núi vàng ý nghĩa không giống nhau, vốn dĩ Thẩm Diệu không có tiền cũng muốn giúp khuẩn nhân với rồng phun lửa, hiện tại có thù lao phong phú để lấy thì càng có mười phần động lực, cậu thỏa thuê mãn nguyện nói với lão người lùn: "Ông giúp tôi tra xem trong hai năm gần đây có ai tiến hành giao dịch ma vật long tộc không, với lại, tin tức về người săn trộm giết chết long tộc trong hai năm này tôi cũng muốn."

Nói xong, Thẩm Diệu gỡ cái bao tay tình nhân tràn đầy nữ tánh trên tay xuống nhét vào trong ngực Thẩm Diệc Thanh.

Bởi vì lúc đàm phán với kẻ buôn tình báo đeo loại bao tay này quả thực hoàn toàn không có khí thế đó ok!

Lão người lùn nhìn chằm chằm túi áo khoác nhét tiền vàng của Thẩm Diệc Thanh, tròng mắt giả dối xoay chuyển, chậm rãi nói: "Săn trộm, mua bán ma vật long tộc đều là việc vi phạm lệnh cấm, không dễ tra, tra ra một người cậu phải cho tôi hai mươi đồng vàng."

"Hai mươi đồng rất đắt." Thẩm Diệu giữ chặt bàn tay như tia chớp ngoan ngoãn trả tiền của Thẩm Diệc Thanh, liếc nhìn lão người lùn còn chưa cao bằng chân mình, chậm rãi nói, "Ông đừng cho là tôi không biết, một nửa vật phẩm giao dịch vi phạm lệnh cấm liên quan đến ma vật trong thành phố này đều qua tay ông, nói không chừng ông đã sớm có tin tức, dù không có, ông tra cái này cũng tiện hơn người khác, tra ra một người cho năm đồng, không thể nhiều hơn." Nhóc Thẩm tham tiền trong nhà chất đống núi vàng khó sửa đổi bản tính, vừa keo kiệt chém giá, vừa dùng ánh mắt sắc bén quét tới quét lui kệ hàng trong tiệm, trên tay còn cầm một đồng vàng nhàn nhã vứt chơi, dáng vẻ không quá tập trung.

Lão người lùn này trừ bán tình báo ra thì còn là một tên buôn hai mang, mấy thứ hiếm lạ qua tay không ít, tuy rằng đặt ở ngoài tiệm đều là thương phẩm hợp pháp, nhưng ở nơi không rõ thì lại rất khó nói.

Lão người lùn bị Thẩm Diệu một hơi chém ba phần tư giá cả cũng không giận, chỉ cười ha ha, đang muốn nâng giá lên, Thẩm Diệc Thanh lại cúi người thì thầm nói nhỏ với Thẩm Diệu, ánh mắt Thẩm Diệu mơ hồ một tích tắc, liền chợt dừng lại trên một hàng kệ. Cậu bước đi đến trước hàng kệ, một bàn tay xuyên qua đám hàng hóa kỳ lạ cổ quái trên kệ, gõ vài cái trên vách tường sau kệ, vách tường phát ra tiếng hồi âm trống rỗng, hiển nhiên là bên trong có đất trời khác.

"Ây? Phó đội Thẩm cậu gõ cái gì vậy?" Lão người lùn luống cuống, sải cặp chân ngắn vội vã chạy tới ngăn lại.

"Bên trong có hàng cấm nhỉ?" Thẩm Diệu làm bộ làm tịch hít hít mũi nói, "Mùi biển nặng như vậy, sợ là khung xương ma vật biển ha? Thứ này theo quy định là phải nộp lên cho viện nghiên cứu sinh mệnh ma vật quốc gia." Thẩm Diệu cười tủm tỉm liếc nhìn lão người lùn xanh cả mặt liên tục phủ nhận, giọng nhẹ nhàng nói, "Đến giúp một tay đi ông chủ, chúng ta dời cái kệ này ra xem chẳng phải sẽ biết sao?"

Thẩm Diệc Thanh ở phía sau hai người hít hít mũi hệt như chó, ngửi đông ngửi tây, cảm giác của hắn đối với sinh vật biển hết sức sắc bén, trong cửa hàng này có xương ma vật biển hắn vừa vào cửa đã ngửi ra.

"Đừng đừng đừng, một người năm đồng vàng, hết thảy nghe theo cậu." Lão người lùn dùng tay áo lau mồ hôi lạnh, kéo ống quần Thẩm Diệu khuyên can mãi kéo người đi, thấy Thẩm Diệu vẫn mang vẻ mặt không cam lòng nhìn chằm chằm vách mật thất, lão người lùn tiện tay lấy xuống một túi bột phấn màu đen lóe ra vụn sáng từ trên kệ đưa cho Thẩm Diệu, dời lực chú ý, "Phó đội Thẩm cậu xem, tặng cậu thứ mới lạ này."

Hôm nay Thẩm Diệu vốn cũng không muốn thật sự truy cứu lão, liền nhận lấy: "Cái gì vậy?"

Lão người lùn cười ra mặt đầy nếp nhăn: "Đây là một loại bột phấn ma lực, có thể thay thế ma lực vận chuyển trong cơ thể ma vật phóng thích phép thuật, nhân loại hoặc là ma vật hao hết ma lực lợi dụng nó có thể dùng phép thuật, là một thứ mới nghiên cứu ra, phó đội Thẩm cầm chơi đi."

Thẩm Diệu cong khóe môi, lão người lùn này khôn khéo như quỷ, thứ có thể chủ động lấy ra tặng xác định vững chắc không phải thứ quý giá gì, vì thế Thẩm Diệu liền không cự tuyệt, ước lượng bột phấn trong tay, quay đầu nhét vào trong ngực Thẩm Diệc Thanh, xong xác nhận nói: "Tình báo tôi muốn bao lâu có thể cho tôi?"

Lão người lùn trầm ngâm một chốc nói: “Cỡ khoảng trong vòng một tuần.”

“Chúng ta đi.” Thẩm Diệu vỗ vỗ Thẩm Diệc Thanh, Thẩm Diệc Thanh tung ta tung tăng đi theo.

Hai người đi ra cửa tiệm một khoảng, Thẩm Diệc Thanh mới xáp lại, vẻ mặt khờ dại nói với Thẩm Diệu: “Diệu Diệu, hai mươi đồng vàng cũng không nhiều lắm, về sau không cần mặc cả đâu.”

Thẩm Diệu nhìn hắn một cái, Thẩm Diệc Thanh lại nói: “Anh sợ em nói chuyện nhiều, bị mệt.”

Thẩm Diệu cong môi mỉm cười, xoa mặt Thẩm Diệc Thanh, nói: “Dù có nhiều tiền hơn nữa, thì khi giao tiếp với loại cáo già này cũng không thể tùy theo lão, không thì lão cho rằng em coi tiền như rác, dễ ức hiếp, sau này lần nào cũng sẽ liều mạng chém em.”

Kraken bảo bảo đơn thuần cái hiểu cái không gật đầu, ánh mắt nhìn Thẩm Diệu giống như cún con.

Sau lưng Thẩm Diệu một trận khô nóng, chủ động mang bao tay tình nhân lại, ở trong bao tay xài chung dùng móng tay mờ ám cọ lòng bàn tay Thẩm Diệc Thanh, hai má hiện lên hai cái lúm đồng tiền, giọng mềm mại hỏi: “Trong nhà còn dư bao nhiêu thuốc tăng cường ma lực?”

Thẩm Diệc Thanh lấy lại bình tĩnh: “Hơn nửa rương.”

Thẩm Diệu mỉm cười, hai má nổi lên màu phấn hồng, xinh đẹp như một tiểu mị ma: “Vậy cũng không dùng được bao lâu, nếu đến thì mua thêm mấy rương về để dành.”

Diệu Diệu nói hơn nửa rương dùng không được bao lâu… Thẩm Diệc Thanh lập tức nhộn nhạo vô cùng, hai người nắm tay nhau đỏ mặt đi ở trên đường, thoạt nhìn quả thực ngây thơ y như một cặp học sinh trung học!

Thời tiết mưa kèm tuyết mặt đường sau núi trơn trượt ẩm ướt, nhưng xe hơi màu đen chạy như bay trên đường núi hoàn toàn không chịu ảnh hưởng, xe hơi chạy đến trước sân biệt thự của Thẩm Diệc Thanh, một cú xoay đuôi xinh đẹp chuẩn xác chui vào trong garage vững vàng đậu lại. Thẩm Diệu nhét khuẩn nhân xuống xe vào nhà, Thẩm Diệc Thanh thì mở cốp sau ra, chia ra mấy cái xúc tu phân biệt xách hơn trăm cân sườn dê cho bữa cơm trưa ngày mai cùng với mấy rương to thuốc tăng cường ma lực đuổi theo.

Thẩm Diệu vừa vào cửa, liền phát hiện trên bàn trà phòng khách đứng sừng sững một ngọn núi nhỏ dùng hộp socola thủ công xếp thành, trong không khí tràn ngập mùi thơm ngọt sang quý, trong lòng Thẩm Diệu run lên, không kiềm lòng nổi a một tiếng: “Anh thật sự bao cửa hàng này luôn hả?”

Tuy rằng buổi sáng Thẩm Diệc Thanh đã từng nói như vậy, nhưng khi Thẩm Diệu tận mắt nhìn thấy socola xếp thành ngọn núi nhỏ thì vẫn cảm thấy hiệu quả thị giác đánh vào vô cùng khả quan.

Thẩm Diệc Thanh như lẽ đương nhiên nói: “Nhất định phải bao, đáp ứng em mà.”

Kraken bảo bảo tìm niềm vui cho bạn trai đều là tặng cả núi cả núi, núi vàng núi bạc núi socola!

Thẩm Diệu hôn lên môi Thẩm Diệc Thanh, cởi bỏ áo khoác của Thẩm Diệc Thanh luồn cánh tay vào bên trong ôm lấy vòng eo thon gầy của hắn, ngửa mặt lên vừa nhẹ vừa nhanh hôn hắn một chút, xong lập tức dán mặt trên ngực Thẩm Diệc Thanh, cọ đến cọ đi nhỏ giọng rầm rì nói: “Em rất vui vẻ…”

Thẩm Diệc Thanh ôm chặt cục kẹo ngọt yếu mềm đến độ muốn lấy mạng người ta trong ngực, ra vẻ trầm ổn cúi đầu hôn tóc Thẩm Diệu, phía sau lại lòi ra một cái xúc tu khống chế không được, như chó nhỏ vẫy đuôi hưng phấn điên cuồng lay động!

Trong góc phòng khách, Quất ca lấy tư thế đế vương ngồi ngay ngắn trên ổ mèo, vô cùng đau đớn nhìn tên sen còn nhõng nhẽo hơn mèo ấy, thiếu niên khuẩn nhân cũng mặt đỏ tai hồng rúc về trong túi áo Thẩm Diệu ngồi xuống, ôm chặt đầu gối mình.

Thẩm Diệc Thanh dùng hơn hai mươi cái xúc tu lọ mọ trong phòng bếp hơn một tiếng làm ra bữa tối vô cùng phong phú, cái bàn ăn có thể cho mười người đồng thời ăn cơm bị đồ ăn chất đầy, Thẩm Diệc Thanh buộc tạp dề hiền huệ cầm lấy một con cua nói: “Đây là một đám cua mập cuối cùng năm nay, sau này nữa liền không thể ăn, hôm nay Diệu Diệu ăn nhiều một chút.”

Khuẩn nhân đứng ở trên bàn cơm, tràn ngập ao ước nhìn con cua trong tay Thẩm Diệc Thanh, đôi mắt vừng đen phát sáng bling bling.

“Cậu từng ăn cua chưa?” Thẩm Diệu hỏi, lột một cái vỏ cua ra.

Khuẩn nhân nuốt nước miếng, khuôn mặt nhỏ nhắn cực nghiêm túc: “Chưa từng ăn, nhưng mà các tộc nhân đời ông nội tôi đều ăn rồi, bởi vì ông nội tôi đã từng suất lĩnh các tộc nhân hợp lực đánh chết một con cua đồng vô ý xâm nhập lãnh địa của chúng tôi, những người già thế hệ đó thường xuyên kể với chúng tôi về loại sinh vật cua mỹ vị này.”

Thẩm Diệu: “…”

Sao giết con cua thôi mà nghe giống diệt rồng vậy.

Thẩm Diệu dùng đũa quệt một chút thịt cua trong suốt như ngọc cùng với một chút gạch cua cam vàng trét lên cái đĩa nhỏ bên cạnh, nói: “Vậy cậu nếm thử xem.”

Khuẩn nhân lấy ra bộ dụng cụ ăn mini của mình từ trong túi, quy củ ngồi cạnh đĩa, duỗi tay ra gắp một chút thịt cua bỏ vào trong miệng, chậc lưỡi hai cái, mắt hạt vừng bỗng dưng mở to.

“Thế nào, mùi vị không tệ nhỉ?” Thẩm Diệu hỏi.

Miệng nhỏ của khuẩn nhân bị gạch cua dinh dính dán lại, rối rắm một hồi lâu mới mở ra, cảm thấy mỹ mãn tán thưởng: “Thật là thơm, sao lại ngon như vậy…”

Thẩm Diệu hòa khí cười cười: “Về sau có thể kêu con rồng kia bắt giúp cậu.”

“Được!” Khuẩn nhân nắm chặt tay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập khát khao.

“Diệu Diệu uống ít rượu đi, giải hàn.” Thẩm Diệc Thanh rót một chung nhỏ rượu vàng cho Thẩm Diệu, bụng dạ hết sức khó lường.

“Từng uống rượu chưa?” Thẩm Diệu quay đầu hỏi khuẩn nhân, “Nếm thử nhé?”

Khuẩn nhân lại bị gạch cua dán miệng, đành phải liều mạng gật đầu.

Thẩm Diệu dùng muỗng quấy cà phê múc một chút rượu vàng, cẩn thận kê lên mép đĩa, khuẩn nhân hệt như uống nước ven sông, cong người dán môi trên mặt rượu màu vàng nhạt, uống từng ngụm nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn bị rượu cay làm cho nhăn thành một cục.

Khuẩn nhân rung đùi đắc ý ha một tiếng, lại đỏ mặt cúi người uống rượu, chẳng bao lâu, khuẩn nhân liền ngã sấp trên đĩa ngủ đến bất tỉnh nhân sự, thân thể nho nhỏ, tạo ra tiếng ngáy như sấm rền.

Bên kia, Thẩm Diệc Thanh vốn muốn dùng rượu chế tạo ra một chút tình thú, Diệu Diệu say rượu khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng làm nũng mê sảng gì đó chỉ nghĩ một chút thôi đã cảm thấy thực mê người! Nhưng tửu lượng Thẩm Diệu sâu không thấy đáy, hơn mười ly rượu xuống bụng mặt càng uống càng trắng, nói năng hết sức bình tĩnh, cuối cùng kraken bảo bảo chuốc người không thành lại tự mình say, ầm một tiếng gục trên mặt bàn, ngụy trang mất đi khống chế biến trở về nguyên hình, đầu bự đường kính ba mét kẹp giữa bàn và lưng ghế dựa, gần như sắp bị đè nổ!

“Thẩm Diệc Thanh? Thẩm Diệc Thanh anh tỉnh lại đi?” Thẩm Diệu vừa bực mình vừa buồn cười kéo Thẩm Diệc Thanh say đến đỏ rực ra, vốn đang muốn kéo hắn về phòng ngủ, nhưng phòng ngủ ở lầu hai, cân nặng tính bằng tấn của Thẩm Diệc Thanh thật sự rất khó hoạt động, vì thế Thẩm Diệu đành phải lấy chăn đắp trên đầu bự của Thẩm Diệc Thanh, kraken bảo bảo đội cái chăn nhỏ, hệt như bùn nhão xụi lơ trong phòng ăn ngủ tròn một giấc, không chỉ không có tình thú, hơn nữa ngay cả giường cũng không được ngủ, sáng hôm sau khi tỉnh dậy trên xúc tu còn in dấu hoa văn trên nền gạch men, hết sức thê thảm!

Hết chương 56

57. Chương 57: Nụ Hôn Thuần Khiết Hữu Ái Này Tức Khắc Biến Vị!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng sớm, kraken bảo bảo bị bỏ trong nhà ăn ngủ một buổi biến ra hình người, nhặt quần áo bị căng thành vải rách lúc biến thân tối hôm qua lên, cuộn cuộn nhét vào trong thùng rác, thân thể trần truồng về phòng ngủ mặc quần áo.

Lúc đi ngang qua một căn phòng cho khách vốn không ai ở, Thẩm Diệc Thanh nghe thấy trong cửa truyền ra tiếng ngáy khí thế ngất trời, hắn đẩy cửa nhìn, chỉ thấy khuẩn nhân ngã chổng vó nằm ở trên gối ngủ say, trên bụng đắp một cái khăn tay gấp thành mấy lớp, dưới đầu còn gối lên một miếng bọt biển rửa bát, hiển nhiên là Thẩm Diệu cắt ra từ trên bọt biển, điều hòa mở gió mát, nhiệt độ trong phòng thích hợp, tiểu khuẩn nhân ngủ say sưa, khóe môi chảy ra một sợi nước bọt mảnh như sợi tóc.

Kraken bảo bảo nhìn khuẩn nhân được Thẩm Diệu chăm sóc đặc biệt chu đáo, trong mắt lộ ra vẻ ghen tị.

Diệu Diệu còn chưa chăm sóc mình như vậy… Thẩm Diệc Thanh chua chua nghĩ, đi đến chỗ cửa phòng khách khép lại chỉ còn một khe nhỏ, lập tức biến một ngón tay thành xúc tu, theo khe hở luồn vào duỗi đến bên cạnh khuẩn nhân, giận dỗi chọt chọt bụng khuẩn nhân, xong lại nhanh như chớp thu hồi xúc tu khép cửa lại trong lúc khuẩn nhân còn chưa rõ tình huống, sau đó rón ra rón rén đi ra.

Cực kỳ xấu xa!

Tục ngữ nói thật đúng, ghen tị khiến người ta xấu xí…

Khuẩn nhân bỗng nhiên bị đánh thức, giật mình ngã nhào từ trên gối xuống chăn, đội đầu tóc bù xù thất kinh nhìn trái nhìn phải, thấy xung quanh không có ai, còn cho là vừa rồi mình đang nằm mơ, cậu há mồm ngáp một cái thật to, kéo khăn tay lên đắp ở trên người, ngã đầu lại ngủ mất.

Bên kia, đầu sỏ gây tội Thẩm Diệc Thanh trở về phòng khoác cái áo ngủ, đi vào phòng ngủ của Thẩm Diệu, tiến vào ổ chăn ôm Thẩm Diệu đang ngủ say.

Thẩm Diệu ngủ đến trên người nóng hầm hập, hơn nữa không biết có phải là ăn nhiều socola không, mỗi một lỗ chân lông trên người giống như đều tản ra hương thơm ngọt nhàn nhạt, cậu bị Thẩm Diệc Thanh kinh động, mở cánh môi mềm mại ra nửa mê nửa tỉnh nhỏ giọng rầm rì oán giận, giọng nói cũng mềm ngọt, cả người ôm vào trong lòng giống như một viên kẹo mới vừa ra lò.

Thẩm Diệc Thanh bị manh đến trái tim nhảy bùm bùm kinh hoàng, âm thanh dường như nổi trống kia thật sự đánh thức Thẩm Diệu đang dán trên ngực hắn, Thẩm Diệu nhăn mày lại, không nhẹ không nặng cắn một phát trên xương quai xanh của Thẩm Diệc Thanh, nhỏ giọng làm nũng: “Em còn chưa ngủ đủ đâu…”

“Vậy em ngủ tiếp đi.” Thẩm Diệc Thanh nói.

Thẩm Diệu nhắm mắt vài giây đồng hồ, ở trong ổ chăn dùng chân đạp Thẩm Diệc Thanh, trách: “Thức rồi, ngủ không được.”

Thẩm Diệc Thanh biến ra một cái xúc tu: “Rót chút dịch thôi miên cho em nhé? Một giây đồng hồ là ngủ liền.”

“Thôi, đợi chút nữa còn phải đi làm.” Thẩm Diệu không chút để ý liếc qua cái xúc tu kia, nhất thời cười đến hăng hái, “Ha ha ha ha, đây không phải là hoa văn gạch men ở phòng bếp sao?”

“… Em còn nói nữa.” Kraken bảo bảo lập tức tủi thân, “Anh uống say em liền ném anh dưới phòng bếp không quản à?”

“Cân nặng của anh đều tính bằng tấn, em kéo anh không nổi.” Thẩm Diệu buồn cười nói, “Không phải đắp chăn cho anh rồi sao?”

Thẩm Diệc Thanh tiếp tục mạnh mẽ tủi thân: “Cũng không cho anh cái gối nữa.”

Thẩm Diệu ước lượng cái đầu to của Thẩm Diệc Thanh, hỏi: “Là anh nằm lên gối, hay là gối nằm lên anh?”

"Anh mặc kệ, bồi thường anh." Thẩm Diệc Thanh lén lút dùng xúc tu quấn quanh Thẩm Diệu vài vòng, siết vào trong ngực ấn ấn xoa xoa, hút hút hút hút.

Thẩm Diệu nhẹ nhàng mỉm cười, kéo chăn bao lại từ đầu đến chân hai người, ngay sau đó cái chăn liền mờ ám bắt đầu lay động, qua chốc lát, Thẩm Diệu từ dưới chăn lộ ra một cánh tay, sờ soạng mở tủ đầu giường lấy ra một ống thuốc tăng cường ma lực, ngón cái lưu loát xé mở vỏ bọc, lập tức lùi về trong chăn…

Giữa lúc phòng ngủ xuân ý dạt dào, trong một góc nhỏ yên lặng không người cách đấy hơn mười km, thiếu niên long tộc đang trải qua khảo nghiệm từ trận mưa tuyết rét lạnh đầu tiên của mùa đông, cậu ta há mồm thở ra một đám lửa nhỏ sưởi ấm lòng bàn tay, đợi ngọn lửa tắt rồi, lại phun ra thêm một đốm, có cảm giác hệt như cô bé bán diêm…

Hành động phun lửa sưởi ấm của cậu ta hấp dẫn mèo hoang xung quanh chú ý, không bao lâu, mèo hoang chó hoang mười dặm bát hương đều tụ đến tìm cậu ôm nhau sưởi ấm, ngọn lửa nhỏ đến đáng thương ấy tuy rằng không thể sưởi ấm được một đám động vật nhỏ, nhưng chúng nó kề sát cùng nhau cũng có thể sinh ra hiệu quả chống lạnh. Rồng phun lửa bị một đám mèo hoang chó hoang vây lấy như sao vây trăng, giống như vua của đám động vật lưu lạc, có mấy con mèo con chó muốn sưởi ấm còn vô cùng nịnh nọt ngậm đến một ít cống phẩm cho long vương điện hạ, chẳng hạn như một cái chân gà bị gặm gần hết, nửa miếng cá mặn, một cái bánh màn thầu lạnh cứng…

Thiếu niên long tộc bất đắc dĩ đẩy đám "cống phẩm" ra, lần thứ n cường điệu nói: "Grào!"

Tôi chỉ ăn lưu huỳnh thôi!

Khuẩn nhân liên tiếp ở nhà Thẩm Diệc Thanh vài ngày.

Biệt thự của Thẩm Diệc Thanh ở trong núi, phong cảnh mặc dù đẹp nhưng mấy vấn đề ruồi kiến vẫn có chút làm người ta đau đầu, mà uy áp của kraken chỉ có thể kinh sợ sinh vật thủy tộc, không có hiệu quả với côn trùng trên đất bằng, sau một trận mưa tuyết, nhóm côn trùng may mắn còn tồn tại theo bản năng trốn tới nơi ấm áp, các "sinh mệnh nhỏ bé" trong phòng bỗng nhiên nhiều lên.

Vì thế khuẩn nhân nhàn rỗi không có việc gì làm liền xách thanh đao chân bọ ngựa, đeo cung làm từ khúc gỗ và mũi tên từ xương cá, trước ngực treo tấm khiên vảy rồng, săn thú khắp núi đồi trong nhà Thẩm Diệc Thanh, coi như là trả tiền thuê nhà. Qua vài ngày khuẩn nhân săn giết được không ít côn trùng lẻn vào tránh rét, còn bắt giữ một con muỗi nấp ở sau điều hòa tính ngủ đông, chiến công vô cùng hiển hách!

Buổi chiều hôm nay, khuẩn nhân đang tuần tra ở phòng bếp, Thẩm Diệc Thanh bỗng nhiên hấp tấp vừa mặc áo khoác vừa lao ra từ phòng vẽ tranh, khom người vớt khuẩn nhân lên, lời ít ý nhiều nói: "Tìm được rồi, dắt cậu qua đó."

Khuẩn nhân ngẩn người một hồi mới kịp hiểu ra, cơ thể nhỏ bé kích động đến hơi hơi phát run: "Hiện giờ cậu ấy thế nào?"

Thẩm Diệc Thanh nghĩ nghĩ, miêu tả chi tiết: "Không bị thương, hơn nữa ăn rất no."

Khuẩn nhân vỗ vỗ ngực, yên lòng.

Cậu không biết chính là, thật ra rồng phun lửa đến một phòng thí nghiệm hóa học của một trường trung học trộm lưu huỳnh, bị giáo viên xem là ăn trộm mà bắt lấy, một ma vật làm việc ở cục cảnh sát đồng thời kiêm chức người tình báo lập tức đưa tin tức cho lão người lùn, sau khi Thẩm Diệu nhận được tin tức lập tức đi qua hốt rồng nhỏ ra khỏi cục cảnh sát, rồng nhỏ lưu lạc đầu đường rất nhiều ngày nhận được giáo huấn, không dám xúc động và không để ý hậu quả giống lúc trước tập kích viện nghiên cứu nữa, lúc ở cục cảnh sát bị hỏi không nói được một lời, cũng không gây chuyện, thấy Thẩm Diệu là người có liên quan với viện nghiên cứu, liền thành thành thật thật đi với Thẩm Diệu.

Thẩm Diệc Thanh chở khuẩn nhân đến một tiệm đồ uống cách cục cảnh sát kia không xa.

Trong tiệm, Thẩm Diệu với rồng nhỏ ngồi đối diện nhau ở vị trí bên cửa sổ, Thẩm Diệu ôm một ly trà sữa kẹo bông gòn* uống từng hớp nhỏ, bên tay còn có một đĩa điểm tâm đã ăn xong, rồng nhỏ không ăn đồ ăn nhân loại thì mặc bộ quần áo bẩn bẩn hai tay trống trơn, ngây ngây ngốc ngốc ngồi ở trên ghế, thoạt nhìn cực kỳ giống một tên ngốc to xác bị bắt nạt…

Ngoài tiệm, Thẩm Diệc Thanh gõ cốc cốc hai cái trên cửa sổ thủy tinh, Thẩm Diệu quay đầu nhìn, lập tức kéo rồng nhỏ hồn bay trên mây lao ra khỏi tiệm, nhét cậu ta vào ghế sau xe Thẩm Diệc Thanh, cũng không quản rồng nhỏ có thể nghe hiểu hay không, tự động cao hứng phấn chấn nói: "Nhìn xem trong xe là ai!"

Khuẩn nhân xoạc hai cẳng chân nho nhỏ ngồi ở ghế sau, thấy rồng nhỏ vẻ mặt ngây ngốc bị Thẩm Diệu nhét vào, một đường nhảy nhảy nhót nhót vô cùng mừng rỡ kích động nhảy lên lòng bàn tay rồng nhỏ, kích động nói: "Rốt cuộc tìm được cậu rồi!"

Thiếu niên long tộc mãnh liệt cúi đầu, trừng khuẩn nhân sửng sốt một chốc, trong đôi mắt lửa đỏ phút chốc nước mắt lưng tròng, cậu ta tủi thân grào một tiếng, từng hạt từng hạt nước mắt to tràn mi mà ra, lạch cạch nện xuống, một giọt trong đó vừa vặn rơi trên đầu khuẩn nhân, tức khắc liền giúp khuẩn nhân gội đầu!

Hoàng tử bé khuẩn nhân túm quần áo rồng nhỏ linh hoạt leo lên cổ áo cậu ta, nắm chặt cằm rồng nhỏ xoay người leo lên trên mặt, xong lập tức đạp cái mũi cao thẳng của rồng nhỏ chạy vọt lên trên hai bước bắt lấy lông mày ổn định thân hình, cúi người đặt một nụ hôn thuần khiết hữu ái trên trán rồng nhỏ.

Thẩm Diệu ở một bên nhìn ngây người, nhịn không được kề tai nói nhỏ với Thẩm Diệc Thanh: "Lần đầu tiên em thấy có người chạy trên mặt người khác đó…"

Thẩm Diệc Thanh mỉm cười anh tuấn, nói: "Chờ anh trưởng thành em cũng có thể chạy trên mặt anh."

Trong giọng nói còn mang theo một loại kiêu ngạo khó hiểu!

Thẩm Diệu: "…"

Cái này thật ra em không quá chờ mong đâu.

Rồng nhỏ vừa mới bị khuẩn nhân hôn trán, không hề có tiền đồ đỏ ửng mặt.

Khuẩn nhân dùng tiếng long tộc nghiêm túc nói: "Grào, grào, grào, grào."

Tớ rất lo cho cậu, nếu về sau lại lạc khỏi nhau, thì ở tại chỗ chờ tớ đi tìm cậu, không được tự chạy loạn.

Rồng nhỏ rũ mắt, lông mi dày rậm, có vẻ rất ngoan ngoãn: "Grào…"

Tớ biết rồi…

Nói xong, rồng nhỏ dùng tay nâng khuẩn nhân lên đặt ở bên môi, dùng hai cánh môi mảnh mỏng hoàn toàn bao trùm khuôn mặt nhỏ nhắn của khuẩn nhân, cực mềm nhẹ hôn trả lại một chút, cũng là một nụ hôn thuần khiết hữu ái.

Lúc này mặt khuẩn nhân cũng đỏ, cậu dùng tay áo lau miệng, nói: "Grào, grào!"

Cậu, cậu hôn trúng miệng tớ luôn rồi!

Nụ hôn thuần khiết hữu ái này tức khắc biến vị!

Thẩm Diệu tò mò chọt chọt Thẩm Diệc Thanh, nhỏ giọng nói: "Anh có thể nghe hiểu họ nói chuyện không?"

Thẩm Diệc Thanh lắc đầu: "Một chút cũng nghe không hiểu."

Thẩm Diệu: "Đều là rống đến rống đi, em còn tưởng rằng không khác lắm…"

"Khác rất nhiều, cục cưng." Thẩm Diệc Thanh khẽ nhướn mày, tự hào dân tộc nói, "Rõ ràng là tiếng kraken bọn anh nghe hay hơn, có một loại tình cảm tinh tế biểu đạt ở trong đó, tiếng long tộc chỉ là gọi bậy thôi."

Thẩm Diệu nhịn cười quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: "…"

Tui nghe tất cả mấy người đều là đang gọi bậy hết!

Hai thiếu niên ở ghế sau dùng tiếng long tộc nói chuyện một hồi lâu, khuẩn nhân dùng cái khăn ướt còn to hơn thân thể mình dứt khoát hẳn hoi lau mặt cho rồng nhỏ, lau khuôn mặt khóc giống như mèo hoa ấy đến trắng nõn trắng nà, lại nhảy lên trên đầu rồng nhỏ giúp cậu ta chải sơ lại đầu tóc rối bù như ổ chim. Sau khi cảm xúc hai người dần dần bình phục lại, rồng nhỏ mới phát hiện người lái xe ở phía trước chính là ma vật khủng bố ngày đó định nhét mình vào miệng cắn thành hai nửa, sợ tới mức phun ra mấy ngọn lửa nhỏ, giơ khuẩn nhân lên dùng cái đầu to của mình điên cuồng cọ trên ngực khuẩn nhân cầu an ủi.

"Nếu cháy hỏng xe tôi tôi liền ăn cậu đó." Thẩm Diệc Thanh dùng kính chiếu hậu quan sát tình huống phía sau, vô cùng lạnh lùng nói.

Rồng nhỏ càng thêm hoảng sợ, rất muốn dắt khuẩn nhân nhảy xe chạy trốn, lại bị khuẩn nhân trầm ổn đè xuống.

Khuẩn nhân dùng tay đè trán rồng nhỏ, nói: "Hắn chỉ nói giỡn thôi."

"Hắn sẽ không ăn cậu." Thẩm Diệu cũng quay đầu trấn an, cậu vốn đang muốn nói gì đó, nhìn thấy dáng vẻ chật vật dơ bẩn của rồng nhỏ liền nuốt lời nói trở vào.

Khuẩn nhân dùng tiếng long tộc nói với rồng nhỏ về việc mấy ngày này Thẩm Diệu và Thẩm Diệc Thanh bận rộn vì tìm kiếm rồng nhỏ, hiểu lầm giải trừ, rồng nhỏ không còn sợ hãi Thẩm Diệc Thanh, còn kề cái đầu bự tóc tai rối bời của mình ra hàng ghế trước, ánh mắt áy náy nhìn cổ chân Thẩm Diệu. Thấy Thẩm Diệu đích thật là khỏi hẳn, rồng nhỏ liền ngượng ngùng nhích mông về hướng cửa xe, dường như muốn bớt chiếm chút không gian trong xe, tốt nhất là dứt khoát rúc thành nhỏ như khuẩn nhân, để Thẩm Diệu không nhìn thấy mình mới tốt.

Thật sự là rất ngại ngùng… rồng nhỏ xấu hổ mặt đỏ bừng.

Rồng nhỏ và khuẩn nhân ở nhà Thẩm Diệc Thanh một đêm, khuẩn nhân xử lý rồng nhỏ lưu lạc nhiều ngày bên ngoài một phen, kẻ lang thang dơ bẩn biến trở về mỹ thiếu niên, có điều trên gương mặt tuấn tú ấy vẫn lộ ra vẻ ngốc bẩm sinh…

Sáng hôm sau, ba người ngồi vây quanh bàn ăn ăn sáng, rồng nhỏ hệt như cọc gỗ ngồi ở một bên nhìn họ ăn, ngẫu nhiên ngốc nghếch dùng tăm chia đồ ăn cho khuẩn nhân, hoặc là dùng đầu ngón tay thân thiết sờ sờ đầu khuẩn nhân, cọ cọ bụng nhỏ của khuẩn nhân, đôi mắt sáng như đốm lửa chặt chẽ nhìn chằm chằm khuẩn nhân, dường như sợ không cẩn thận sẽ ném mất khuẩn nhân. Cả một buổi sáng, khuẩn nhân di chuyển sang bên nào, mặt rồng nhỏ cũng xoay qua hướng đó, khoảng cách còn dán cực gần, mà hành động như vậy mang đến hậu quả chính là khi rồng nhỏ đột nhiên ngứa mũi hắt xì, một cái hắt xì liền phun khuẩn nhân từ trên bàn cơm vào trong rổ đồ ăn cách đó mấy mét!

"Grào grào!" Xin lỗi xin lỗi! Rồng nhỏ phát điên chạy tới nhặt khuẩn nhân lên thả lại trên bàn cơm.

Khuẩn nhân phủi vụn đồ ăn dính vào trên người ra, giọng nói ôn hòa mang theo một chút dung túng: "Grào, grào, grào."

Không sao, quen rồi, cứ luôn phải phun tớ một lần.

Dù sao thì rồng nhỏ là một con rồng từng bị viêm mũi mãn tính, có đôi khi sẽ ức chế không được điên cuồng hắt xì!

Mấy người dùng cơm xong, Thẩm Diệu ho nhẹ một tiếng, lấy ra mấy trang giấy đóng dấu mỏng manh đã chuẩn bị tốt từ trước đó đặt lên trên bàn, trên giấy có chữ và ảnh chụp rậm rạp, khuẩn nhân vừa thấy liền lập tức đoán được bảy tám phần: "Tìm được bọn họ rồi à?"

"Còn chưa xác định." Thẩm Diệu nói xong, rút ra một tờ giấy đưa tới trước mặt rồng nhỏ, trên tờ giấy kia in hai bức ảnh chụp, là hai con rồng phun lửa một đực một cái. Thẩm Diệu còn chưa nói gì, rồng nhỏ nhìn thấy ảnh chụp đã mãnh liệt trừng to mắt, gân xanh trên thái dương lồi ra, răng mài vào nhau cành cạch, cổ họng tràn ra hai tiếng gầm nhẹ bi phẫn: "Grào grào!"

Ba mẹ!

Khuẩn nhân leo lên bả vai rồng nhỏ, dùng tay nhỏ bé từng chút một vuốt ve tóc cậu ta, nhẹ giọng dùng long ngữ trấn an rồng nhỏ: "Grào —— grào —— "

Không sai rồi, Thẩm Diệu thầm nghĩ, theo thứ tự mở mấy tờ giấy ra trước mặt rồng nhỏ, chỉ vào từng tờ giải thích: "Tờ này, tờ này, còn có tờ này, mấy người trên này từng tham dự hành động… mưu sát cha mẹ cậu." Nhóm thợ săn ma bình thường nhắc tới loại chuyện này thường là dùng chữ "săn trộm", nhưng Thẩm Diệu cảm thấy nói như vậy không quá tôn trọng, liền đổi thành "mưu sát", Thẩm Diệu vừa nói, khuẩn nhân ở bên kia cũng đồng thời phiên dịch lại, "Những người này hiện tại đều đã không còn trên nhân thế, theo phân tích thì hẳn là mấy người này chết do long tộc tập kích, là cậu làm nhỉ? Còn ba người này, nguyên

nhân chết là thủy quái ký sinh trong cơ thể bọn họ, chôn trứng ký sinh, hiện nay không rõ là ngoài ý muốn hay là báo thù, có điều ba người họ cũng đã chết, hơn nữa chết vô cùng đau đớn."

Hai mắt rồng nhỏ đỏ rực, nhìn chằm chằm ảnh chụp của mấy kẻ săn trộm, dường như hận không thể lôi bọn họ ra từ trong ảnh giết thêm một lần.

"Cuối cùng là người này." Thẩm Diệu đẩy tờ giấy cuối cùng đến trước mặt rồng nhỏ, ngón tay thon dài điểm điểm trên một tấm ảnh chụp, nói, "Căn cứ tình báo, di thể… cha mẹ cậu, chính là bị hắn mua lại, hắn là một phú thương thích sưu tầm ma vật, đây là tư liệu cá nhân của hắn. Ba ngày trước hắn xuất ngoại nghỉ phép, hiện tại tình huống canh phòng ở nhà hắn hẳn là lỏng lẻo hơn bình thường, là một cơ hội tốt để xâm nhập." Nói xong, Thẩm Diệu bình tĩnh từ bỏ tố chất nghề nghiệp của thợ săn ma, đưa qua tờ giấy cuối cùng, không được tự nhiên đỡ trán, "Khụ, đây là bản vẽ mặt phẳng nhà hắn… cậu tìm kiếm trọng điểm mấy cái phòng trưng bày này."

Khuẩn nhân phiên dịch y nguyên lời Thẩm Diệu nói truyền đạt cho rồng nhỏ, rồng nhỏ rưng rưng nước mắt, tràn ngập cảm kích nhìn Thẩm Diệu, thấp giọng nói: "Grào, grào grào grào."

Khuẩn nhân: "Cậu ấy nói cậu ấy vô cùng cảm ơn cậu, cậu ấy bằng lòng đem hết vàng bạc châu báu tích góp mấy năm nay tặng cho cậu."

Thẩm Diệu chối từ một chút: "Cái này không cần, tôi giúp cậu cũng không phải vì tiền."

Khuẩn nhân thuật lại lần nữa, rồng nhỏ kiên trì nói: "Grào, grào."

Khuẩn nhân kiên định nói: "Cậu ấy nói xin cậu nhất định phải nhận lấy, dù sao thì sau này cậu ấy cũng không dùng được."

Nhóc Thẩm tham tiền nhanh chóng nói: "Vậy liền cung kính không bằng tuân mệnh."

Thật sự là đặc biệt dối trá!

Sau khi rồng nhỏ bình phục cảm xúc, mang theo khuẩn nhân cùng với tình báo mà Thẩm Diệu dùng nhiều tiền mua tới, muốn chạy qua đoạt lại di thể cha mẹ.

"Từ từ…" Thẩm Diệu cạn lời ngăn cản, "Di thể cướp về rồi cậu muốn chở đi như thế nào? Cõng trên lưng bay hả?"

Rồng nhỏ bị hỏi đến độ cả con rồng đều ngây dại.

"Đi theo tôi, chúng tôi đã chuẩn bị tốt." Thẩm Diệu ngoắc ngoắc ngón tay với rồng nhỏ, hai người đi ra cửa, Thẩm Diệc Thanh đang lái xe chờ ở ngoài cửa, rồng nhỏ vẻ mặt mờ mịt theo Thẩm Diệu lên xe ngồi yên, xe lái xuống đường núi, một đường chạy về hướng nhà phú thương, sau khi liên tục quẹo qua vài ngã tư không có cameras theo dõi, xe đậu trên một khu đất trống yên tĩnh rộng rãi.

Thẩm Diệu búng tay một cái: "Xuống xe."

Rồng nhỏ nhét theo khuẩn nhân ngoan ngoãn xuống xe, vừa nhấc đầu, phát hiện giữa khu đất trống còn có một chiếc xe tải lớn, tải trọng tương đối khả quan.

"Xe tải dài 17 mét." Thẩm Diệu quay đầu lại, khóe môi thoạt nhìn thực mềm mại hơi hơi nhếch lên, "Khẳng định đủ dùng."

Hết chương 57

*Trà sữa kẹo bông gòn:

58. Chương 58: Đầu Bự Tròn Căng Khẩn Trương Đến Phát Tím!

Xe tải lớn như vậy chứa hai con rồng phun lửa thành niên không có bất cứ vấn đề gì, Thẩm Diệu dùng khuỷu tay đụng đụng cánh tay Thẩm Diệc Thanh, nói: "Diệc Thanh, đi lái xe."

Thẩm Diệc Thanh từ phía sau biến ra mũ lưỡi trai chụp lên đầu Thẩm Diệu, lại đưa qua một cái khẩu trang, giọng trầm thấp mà mềm nhẹ: "Che mặt lại đi."

Dù sao thì Thẩm Diệu vẫn là thợ săn ma trong biên chế, lần này lại dắt ma vật đến nhà nhân loại đánh cướp, chuyện này lập trường trái ngược, cho nên bất luận Thẩm Diệu có lý như thế nào thì một khi để lộ tiếng gió đều sẽ bị Tưởng Trạch đấm vỡ đầu. Có điều đi theo quy trình bình thường thì Thẩm Diệu cũng thật sự không có biện pháp giúp rồng nhỏ đoạt lại di thể cha mẹ cậu ta, bởi vì tình báo mua được từ chợ đêm không có hiệu lực pháp luật, không đưa lệnh điều tra được, chỉ có thể trừng mắt lo lắng suông.

Thẩm Diệu cười đeo khẩu trang lên, lại lấy kính râm từ trong túi áo khoác của Thẩm Diệc Thanh ra mang lên, xong lập tức ngửa gương mặt che kín kín kẽ kẽ lên nhìn Thẩm Diệc Thanh, hỏi: "Thế nào?"

Thẩm Diệc Thanh cách khẩu trang cọ chóp mũi Thẩm Diệu, nói: "Ngoại trừ anh thì ai cũng không nhận ra được em."

Thẩm Diệu động đậy lông mày, như là đang cười.

Rõ ràng là họ không có làm chuyện gì quá đỗi thân mật, nhưng khuẩn nhân và rồng nhỏ đột nhiên không biết nên thả ánh mắt đi đâu.

Thẩm Diệu ngụy trang xong, Thẩm Diệc Thanh cũng bắt đầu dịch dung đại pháp của mình, hắn quay người lại đưa lưng về phía ba người, dùng tay xoa đông nắn tây trên mặt mình, vừa làm còn vừa thỉnh thoảng cúi đầu xem xét một tờ giấy chứng minh. Mấy phút đồng hồ sau, Thẩm Diệc Thanh đã dịch dung quay đầu nhìn Thẩm Diệu, cầm giấy chứng minh trong tay kề sát cái mặt bánh mì loại lớn của mình, hỏi: "Giống không, Diệu Diệu?"

"Như khuông đúc ra." Thẩm Diệu nhìn bạn trai từ nam thần dịch dung thành người qua đường Giáp, tâm tình hơi phức tạp.

Tấm giấy chứng minh này là thật lâu trước kia Giang Mộc Khê nhờ ma vật chuyên môn làm giả giấy tờ làm giúp Thẩm Diệc Thanh, người trên ảnh căn bản không tồn tại, là lớp ngụy trang mà Thẩm Diệc Thanh biến ra, tin tức cũng tự nhiên đều là giả, cái xe tải lần này chính là Thẩm Diệc Thanh dùng tờ chứng minh giả này thuê tới.

Hai người phân công nhau lên xe, rồng nhỏ cũng vội đi qua theo, khuẩn nhân thoải mái ngồi trên xương quai xanh rồng nhỏ, tay nhỏ bé níu áo cậu, ngồi cực kỳ vững.

Thẩm Diệc Thanh lái xe, Thẩm Diệu phụ trách hướng dẫn, loại xe tải lớn này bị hạn chế lưu thông ở rất nhiều đoạn đường, may mắn Thẩm Diệu vừa nhận được tình báo liền định ra đường đi, dọc theo đường đi không gặp bất cứ trở ngại gì. Xe tải đỗ lại ở nơi cách nhà phú thương kia một đoạn ngắn, nơi này là một con đường nhỏ yên tĩnh, ít dấu chân người, một cái cameras duy nhất ven đường tối hôm qua bị Thẩm Diệu làm hỏng, bây giờ còn chưa kịp sửa, rồng nhỏ và Thẩm Diệc Thanh xuống xe đi về phía nhà phú thương, Thẩm Diệu và khuẩn nhân ở trong xe chờ.

Mười phút sau, trong sân nhà loáng thoáng có ánh lửa và tiếng người truyền đến, Thẩm Diệu nhảy xuống xe mở cửa thùng xe phía sau ra trận địa sẵn sàng đón quân địch. Lại qua một lát, thế lửa rõ ràng tăng lên, trong sân ánh lửa rực trời, nhà chính bị nuốt vào một biển lửa mờ mịt, rồng nhỏ ở hình rồng cõng một tiêu bản rồng phun lửa hình thể lớn hơn mình một chút bay vút đến, ánh lửa cách đó không xa chiếu rọi vảy cậu ta đỏ rực chói mắt, giống như vừa chạm phải liền bị bỏng, cậu ta hệt như một mũi tên sắc bén màu đỏ chui vào trong thùng xe. Đối với hai con rồng phun lửa mà nói thì cửa thùng xe quá nhỏ, cho nên trong tích tắc vào cửa rồng nhỏ biến trở về hình người, tiêu bản rồng phun lửa trên lưng cậu ta thì theo quán tính vững vàng trượt vào, toàn bộ hành trình bất quá chỉ vài giây đồng hồ.

Thẩm Diệu vội vàng khép hờ cửa lại, để ngừa lỡ như có người qua đường đi ngang qua gặp được cảnh này.

Rồng bay nhanh, truy binh phía sau còn chưa đuổi kịp, mà khi Thẩm Diệc Thanh tốc độ di chuyển hơi chậm hơn long tộc chạy về thì phía sau là một rừng bảo vệ đông nghìn nghịt quả thực hệt như ruồi bọ. Nếu đổi thành bảo vệ bình thường thì nhìn thấy tình cảnh trước mắt tám phần là cũng không dám đuổi theo, nhưng phú thương này có sở thích sưu tầm ma vật, cho nên bảo vệ mướn về đều biết chuyện ma vật tồn tại, có một phần bảo vệ trong đó bản thân chính là ma vật, cho nên khi đối mặt với rồng và cự quái biển sâu, những người này cũng không lập tức bỏ vũ khí đầu hàng, mà là một đường đuổi theo lại đây.

Rồng nhỏ biến trở về hình rồng bay nhanh về chiến đoàn, đôi cánh sắc bén vẫy không khí, kích lên tiếng động xé gió, cậu ta dùng cánh rồng quét ngã vài bảo vệ, lại tiếp nhận một tiêu bản rồng phun lửa khác cuốn trong xúc tu của Thẩm Diệc Thanh, liền lặp lại trò cũ chuyển tiêu bản thứ hai về trong xe.

Thẩm Diệc Thanh không có dây dưa, dùng mấy cái xúc tu phân biệt quấn lấy vài bảo vệ, xem bọn họ thành đạn pháo thịt người vung ra phía sau đụng ngã một đám, xong hắn cũng lập tức nhảy ra khỏi tường vội vàng quơ xúc tu xoạt xoạt xoạt bò lại bên cạnh xe, đầu bự tròn căng khẩn trương đến phát tím!

Dù sao thì kraken bảo bảo vẫn luôn là đứa trẻ ngoan rất giữ quy củ, còn chưa từng làm chuyện khác người như vậy…

Hai con rồng phun lửa bị làm thành tiêu bản đều đã cướp về, đại công cáo thành, Thẩm Diệc Thanh và rồng nhỏ đều biến trở về hình người, hai lõa nam bình tĩnh nhìn nhau một cái, đều thấy được xấu hổ trong mắt nhau.

Rồng nhỏ xoay đầu, bay nhanh vào trong thùng xe, đoàn tụ với ba mẹ mình.

Thẩm Diệu động tác nhanh nhẹn khóa cửa xe lại, một cước quét ngã một bảo vệ nhào lên bắt người, lại học theo dáng vẻ của Thẩm Diệc Thanh một tay nhấc bảo vệ đó ném lên người đám truy binh phía sau, chạy nhanh vài bước nhào lên ghế phó lái đóng sầm cửa lại, Thẩm Diệc Thanh ngồi ở ghế điều khiển đã mặc xong áo, mông trần một cước đạp chân ga lao ra ngoài, xe tải to chở ba con rồng, nhanh chóng đi xa trong tiếng quát mắng uy hiếp của đám bảo vệ phía sau.

Xe tải chạy như bay về hướng vùng ngoại ô.

"Qua hai ngã tư quẹo trái, chuẩn bị sẵn sàng." Thẩm Diệu bình tĩnh chỉ huy, khuôn mặt vẫn bị kính râm khẩu trang và mũ che kín kín kẽ kẽ.

Thẩm Diệc Thanh u oán nói: "Diệu Diệu, em cười anh."

Thẩm Diệu nương theo kính râm che giấu, ngắm cặp chân trơn bóng của Thẩm Diệc Thanh, ở sau khẩu trang cười lộ ra một hàng răng trắng, nói xạo: "Không có, con mắt nào của anh nhìn thấy em cười."

Thẩm Diệc Thanh tủi thân: "Giọng điệu."

Thẩm Diệu rốt cuộc nhịn không nổi, phì cười ra tiếng.

Thẩm Diệc Thanh u buồn rũ mắt nhìn tua giao phối to của mình: "Anh không có thời gian mặc quần mà, muộn vài giây nữa là bọn họ liền đuổi theo."

Tuy rằng không phải đánh không lại, nhưng động tĩnh quá lớn khẳng định sẽ hấp dẫn sự chú ý của người

qua đường, càng nhiều người nhìn thấy lại càng không dễ kết thúc, cho nên nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Lúc biến hình luôn phải cởi quần áo thật sự rất là không tiện á!

Một tiếng sau, xe tải dừng lại ven một con đường hoang vắng không người vùng ngoại ô, nếu xuống xe ở đây thì chỉ cần xuyên qua một loạt cây ven đường là có thể vào núi, mà rồng nhỏ đúng là tính dùng nghi thức long tộc mai táng cha mẹ mình ở ngọn núi này.

Hêt chương 58

59. Chương 59: Vua Động Vật Lang Thang!

Phương thức mai táng đồng loại của long tộc mỗi loài mỗi khác, phong tục của bộ tộc rồng phun lửa là để con rồng thân cận nhất với người chết tự mình dùng long tức thiêu di thể người chết thành tro tàn, và rải tro tàn vào đất trời giữa núi.

Rồng nhỏ lần lượt chuyển di thể cha mẹ từ trong xe lên trên núi, Thẩm Diệu sợ rồng nhỏ cảm xúc kích động không khống chế được đúng mực sẽ đốt cháy núi rừng, liền đi theo cùng với Thẩm Diệc Thanh.

Rồng nhỏ an bài cha mẹ ở một khoảnh đất trống trên đỉnh núi, khoảnh đất này trống rỗng trơ trọi, xung quanh chồng chất đá loạn, không có bất cứ thứ gì để đốt. Sau khi đặt hai di thể rồng đàng hoàng, rồng nhỏ ở hình rồng lần lượt dán đầu lên ngực ba mẹ quyến luyến cọ cọ. Sau khi họ rời đi rồng nhỏ đã chảy rất nhiều nước mắt, nhưng hiện giờ cậu ta không khóc một chút nào, bộ tộc rồng phun lửa tin tưởng sau khi rồng chết thì tinh thần sẽ không mai một nhanh chóng, mà sẽ theo tro tàn sau khi thân thể thiêu đốt ngao du giữa đất trời, cho nên rồng nhỏ không muốn làm ba mẹ lo lắng cho mình.

Cậu đã từng là một con rồng phun lửa thích khóc nhè, nhưng từ nay về sau cậu không còn là vậy nữa.

Trái lại khuẩn nhân tính tình cứng cỏi hơn rồng nhỏ rất nhiều trước cảnh tượng như vậy lại nhịn không được rớt nước mắt, lấy ra vài đóa hoa mãn thiên tinh từ trong túi quần mini lau nước mắt xì nước mũi.

Loại hoa mãn thiên tinh này chỉ nhỏ có 2, 3 mm, tiện mang theo, cho nên khuẩn nhân đều đem chúng đi phơi khô dùng làm giấy vệ sinh.

Rồng nhỏ nằm úp sấp trên xác cha mẹ không ngừng tràn ra tiếng gầm nhẹ lâu dài đau thương từ trong cổ họng, như là đang cáo biệt. Tiếng gầm nhẹ như vậy duy trì một đoạn thời gian, rồng nhỏ dứt khoát đứng thẳng người lên tránh ra vài bước, cậu nhìn thật sâu hai con rồng phun lửa to, lập tức làm một cái hít sâu thật dài. Không khí tiến vào lồng ngực, hòa trộn với khí thể dễ cháy bên trong, lại bị đè ép phun ra từ trong miệng rồng nhỏ. Ba cái rưỡi răng đánh lửa của rồng nhỏ cạch cạch chạm nhau, cọ ra một tia lửa, khí thể phừng cháy, một đám lửa rực rỡ sáng ngời trong tích tắc cắn nuốt thân thể hai con rồng phun lửa to,

vảy rồng hồng ngọc bóng loáng đẹp đẽ dần dần hoá lỏng dưới lửa rồng không ngừng phun lên, giống như kim loại đạt tới điểm nóng chảy tí tách chảy xuống đất, lại chậm rãi hóa thành tro bụi, bông gòn và khung trúc bị bỏ thêm vào trong tiêu bản cũng trong khoảnh khắc bị lửa to đốt đến sạch sẽ.

Gió núi mềm nhẹ như nức nở, tro tàn bị cuốn lên, theo gió mà đi. Có lẽ chúng sẽ dính lên sợi lông của một chú chim nhỏ, có lẽ sẽ bị một rễ cây hấp thu, có lẽ sẽ rơi vào khe núi suối sâu theo sóng mà xô, hoặc là lẻn vào một đám mây mưa, biến thành mưa tuyết sương rơi, lấy một loại hình thái khác giáng xuống đất bằng một lần nữa… nhưng đây đều là chuyện không thể biết được.

Trong tích tắc một đám tro tàn cuối cùng cũng bị thổi tán, rồng nhỏ ngửa cổ lên, ngửa mặt lên trời thét dài: “Grào —— ”

Thẩm Diệu nghiêng đầu nhìn Thẩm Diệc Thanh một cái, lập tức kiễng chân kề sát hắn, ôm lấy đầu Thẩm Diệc Thanh đặt trên vai mình, nhẹ giọng nói: “Cho anh mượn vai dựa một chút này.”

Giọng nói trầm thấp của Thẩm Diệc Thanh run nhè nhẹ: “Diệu Diệu, anh thật sự là…”

Thẩm Diệu hệt như xoa mèo từng chút một xoa tóc Thẩm Diệc Thanh, nói: “Em biết, anh không muốn thấy loại chuyện này.”

Thần kinh của kraken bảo bảo thật sự là hết sức tinh tế mẫn cảm, rất dễ dàng bị xúc động!

Thẩm Diệc Thanh ưu thương vươn ra một xúc tu quấn lấy Thẩm Diệu, rút ngắn chân lại một đoạn làm cho mình nhanh chóng lùn đi, để cho đầu mình vừa lúc gối lên trên vai Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu: “…”

Bạn trai một mét tám sáu bên cạnh đột nhiên biến thành một mét sáu!

Thẩm Diệu ít nhiều có hơi quen với loại chuyện này thậm chí còn cảm thấy chú lùn Thẩm Diệc Thanh có hơi moe!

Dùng lễ nghi long tộc an táng hai con rồng phun lửa xong, mấy người trở về nhà Thẩm Diệc Thanh.

Sau khi về nhà chuyện đầu tiên Thẩm Diệu làm chính là đi thăm dò cái di động chuyên dùng cho công việc của mình, trong cái di động đó bị cấy chip định vị, Tưởng Trạch có thể khống chế tọa độ của cậu, cho nên trong hành động vừa rồi Thẩm Diệu đặt nó ở nhà.

Nhưng mà di động công việc không có một cuộc gọi nhỡ nào, vì thế Thẩm Diệu lại nhấn vào nhóm wechat công việc, muốn xem xem có động tĩnh gì không, có điều trong nhóm cũng không ai nhắc tới chuyện phú thương kia bị ma vật vào nhà cướp bóc. Thế này cũng nằm trong dự kiến của Thẩm Diệu, dù sao thì sưu

tầm tiêu bản ma vật bảo hộ bậc một của quốc gia chính là trái pháp luật, mấy thứ này bị cướp tốt nhất chính là ngậm bồ hòn làm ngọt, nếu không thật sự điều tra ra thì người sưu tầm cũng không ăn được quả ngon, đó cũng là một trong những nguyên nhân Thẩm Diệu dám đơn giản thô bạo "vào nhà cướp bóc" như vậy.

Rồng nhỏ mai táng cha mẹ xong cảm xúc suy sụp, vào cửa nhà liền nhốt mình vào phòng, khuẩn nhân thì cầm quyển sổ vỏ cây bạch dương của cậu vọt đi tìm Thẩm Diệu, sau khi biểu đạt lòng biết ơn một phen, khuẩn nhân hỏi Thẩm Diệu có thể hỗ trợ tìm kiếm ổ rồng của rồng nhỏ hay không, bởi vì vàng bạc châu báu rồng nhỏ tính làm thù lao đưa cho Thẩm Diệu đều cất ở đó, nhưng cậu ta lại không tìm được đường về, nhóc Thẩm tham tiền vẻ mặt nhiệt tình tỏ vẻ không có vấn đề!

"Rồng nhỏ chỉ biết là ổ rồng ở trên một ngọn núi phía tây thành phố này, là núi chưa từng bị khai phá, rất hiếm khi có nhân loại qua lại." Khuẩn nhân nói ra hết manh mối rồng nhỏ biết được, bao gồm cả loại cây thường mọc gần ổ rồng và hướng núi dáng núi, cùng với vật che đậy ở lối vào ổ rồng dùng để mê hoặc người từ ngoài đến. Thẩm Diệu lấy ra một cuốn bản đồ địa phương, đây là bản đồ truyền lưu trong nhóm thợ săn ma bản địa, ghi chép kỹ càng tỉ mỉ đến mỗi một ngã tư đường, mỗi một ngọn đồi nhỏ, Thẩm Diệu lật lật tìm tìm viết viết vẽ vẽ trên đó, đại khái khoanh vòng ra một phạm vi, tính lúc rảnh rỗi thì đi qua tầm bảo.

Thẩm Diệu thật cẩn thận cất quyển bản đồ địa phương đã đánh dấu vào trong balo mình thường đeo, tựa như cất một bản đồ kho báu!

"Có thể cho tôi mượn dùng giấy bút một chút không?" Sau khi giảng giải vị trí ổ rồng xong, khuẩn nhân chỉa chỉa bút trong tay Thẩm Diệu hỏi.

"Có thể… Nhưng mà cậu muốn viết cái gì? Muốn tôi viết giúp cậu không?" Thẩm Diệu hỏi.

"Không cần, " khuẩn nhân đặt quyển sách vỏ cây bạch dương thật dày trong tay lên trên bàn học, lộ ra một nụ cười tỏa nắng nguyên khí mười phần, nói, "Tôi muốn phiên dịch tiếng khuẩn nhân, cậu xem không hiểu."

Thẩm Diệu liền không truy vấn nữa, chỉ tự nhiên mở ngăn kéo bàn của Thẩm Diệc Thanh ra, rút ra một xấp giấy mỏng manh đưa tới trước mặt khuẩn nhân, lại mở hết vỏ bút lấy ra ngòi bút, đưa ngòi bút thanh mảnh nhẹ nhàng cho khuẩn nhân, muốn tiểu khuẩn nhân dùng tiện hơn một chút.

Để không in ra dấu giày trên giấy, trước tiên khuẩn nhân chạy bịch bịch bịch vài vòng qua lại trên một tờ giấy nháp cọ sạch đế giày, sau đó mới chạy lên giấy, khiêng bút lên viết, dường như cậu viết cho Thẩm Diệu xem, cho nên mới dùng giấy và bút của nhân loại, hơn nữa chữ cũng viết khá lớn, có vài chữ cũng dài bằng thân thể cậu luôn rồi.

Thẩm Diệu ghé sát chút, thấy trên giấy viết mấy chữ ghép vần khó đọc, còn có số ít chữ Hán có tác dụng chú giải, Thẩm Diệu nhìn chốc lát, hiểu rõ: "Đây là ma pháp hả?"

Khuẩn nhân ngại ngùng cười cười: "Ma pháp của khuẩn nhân bọn tôi đều rất đơn giản, đa số đều có thể dùng khoa học kỹ thuật của nhân loại để thay thế… Có điều mấy cái tôi viết cho cậu thì khoa học kỹ thuật không thay thế được, tuy rằng cũng không có ma pháp gì đặc biệt lợi hại, nhưng cậu có thể dùng để chơi,

lần trước mua tình báo ông chủ kia không phải từng đưa cậu một túi bột phấn ma lực sao."

Thẩm Diệu cười mỉm gật gật đầu: "Nhìn giống như rất thú vị."

Phép thuật đầu tiên mà khuẩn nhân viết ra là ma pháp mộng cảnh, trước khi ngủ sử dụng ma pháp này có thể khiến người ta giữ thần trí tỉnh táo trong cảnh mơ khi màn đêm buông xuống, tự do tự tại tưởng tượng và hành động trong thế giới giấc mơ, mà theo sát sau đó, ma pháp thứ hai chính là ma pháp rời khỏi giấc mơ, hai ma pháp này gộp lại, người thi pháp có thể hoàn toàn khống chế giấc mơ của mình, tuy rằng giống như không có ý nghĩa gì quá thực dụng, nhưng làm một loại giải trí thì vẫn rất thú vị.

"Chỉ là một chút ma pháp nhỏ thú vị thế thôi…" Khuẩn nhân thấy Thẩm Diệu luôn luôn nhìn chằm chằm trên giấy, liền quẫn bách gãi gãi đầu, sợ Thẩm Diệu chướng mắt, "Cậu làm nhiều chuyện cho tôi và rồng nhỏ như vậy, cũng không phải dùng tiền tài là có thể cân nhắc, cho nên bọn tôi cũng muốn cho cậu một chút hồi báo khác ngoài vàng bạc châu báu."

Trong lòng Thẩm Diệu nói ma vật các cậu không hiểu đâu, kỳ thật nhân loại chúng tôi thích nhất là vàng bạc châu báu, ngoài miệng lại nói: "Cám ơn, tôi rất thích, tối hôm nay liền thử nằm mơ xem."

Cứ như vậy, rồng nhỏ và khuẩn nhân lại ở nhà Thẩm Diệc Thanh vài ngày, tiến hành các loại chuẩn bị trước khi ngao du thế giới, Thẩm Diệu giúp họ mua không ít thứ mà đi đường có khả năng sẽ dùng đến, chẳng hạn như hai cái smart phone kèm thẻ điện thoại, một cái túi leo núi thật lớn, lều trại giản dị, đáng nhắc nhất chính là một bộ yên ngựa mini tìm người đặt làm, có thể cho khuẩn nhân vững vàng ngồi ở trên lưng rồng nhỏ để rồng nhỏ chở cậu ta bay.

Đây nhất định là kỵ sĩ rồng nhỏ nhất trong lịch sử…

Mua nhiều đồ như vậy Thẩm Diệu không chỉ không cho khuẩn nhân và rồng nhỏ ra tiền, ngược lại còn cho bọn họ một ít tiền vàng để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào —— dù sao thì sau khi tìm được ổ rồng thì còn có núi vàng núi bạc đang chờ, Thẩm Diệu nhìn ra là rồng nhỏ và khuẩn nhân cũng không phải ma vật gạt người, cho nên rất yên tâm về thù lao còn chưa tới tay của mình.

Trong mấy ngày này, rồng nhỏ không biết từ đâu làm ra mấy viên đá tròn tròn, nhàn rỗi không có việc gì làm liền phun lửa với mấy hòn đá đó, đồng thời sử dụng một loại ma pháp có thể chứa đựng nhiệt năng phong ấn ngọn lửa trong đá, như vậy, cả mùa đông những hòn đá đó sẽ đều đều phát ra nhiệt lượng.

Dưới sự hướng dẫn của Thẩm Diệu và khuẩn nhân, rồng nhỏ phân tán đưa mấy viên đá ấm tự chế đó đến những ngõ hẻm mà cậu ta đã từng lưu lạc, cậu ta nhớ rõ chó mèo hoang ở những chỗ này đều rất sợ lạnh, đã từng tụ lại ở bên cạnh cậu sưởi ấm, mà đá ấm có lẽ có thể trợ giúp những động vật nhỏ đó chịu đựng qua trời đông giá rét.

Cho nên nói, rồng nhỏ không hổ là vua động vật lưu lạc!

Thật sự rất có phong phạm vương giả.

Hết chương 59

60. Chương 60: Hành Trình Của Nhà Mạo Hiểm Khuẩn Nhân Và Thiếu Niên Long Tộc, Rốt Cuộc Cũng Bắt Đầu ——

Khuẩn nhân và rồng nhỏ quyết định ngày xuất phát, khuẩn nhân kiểm tra vật nhỏ chuyên dùng cho khuẩn nhân trong balo của mình một lần cuối cùng, rồng nhỏ cũng học theo, vẻ mặt ngây ngốc nghiêm túc móc đồ trong túi leo núi to ra nhìn một lần xong lại nhét trở về.

"Di động mang theo chưa? Tiền vàng cất kỹ chưa? Tiền lẻ đâu?" Thẩm Diệu ở một bên nhắc nhở, lại lo lắng nói với hai người, "Các cậu gọi điện thoại lại cho tôi một lần nữa ôn tập lại xem, đi ra ngoài cũng đừng quên dùng như thế nào."

"Được!" Khuẩn nhân hoạt bát đáp lời, rồng nhỏ phối hợp đặt di động của khuẩn nhân ở trên mặt bàn, khuẩn nhân chuẩn xác nhảy lên nút home, màn hình di động sáng lên, xuất hiện giao diện mật mã mở khóa, khuẩn nhân hệt như chơi máy dance nhảy nhảy đạp đạp lên bốn con số trên màn hình, sau đó trở lại trên bàn, dùng bàn tay mở danh bạ ra, tìm được số Thẩm Diệu gọi qua.

Chỉ số thông minh của khuẩn nhân rất cao, từ khi có điện thoại di động của mình thì rảnh rỗi liền nhảy nhảy nhót nhót trên màn hình cân nhắc cách dùng, hiện giờ đã biết tải ứng dụng, biết dùng bản đồ hướng dẫn, biết dùng dụng cụ tìm kiếm tra cẩm nang du lịch, thậm chí còn biết chơi game, gọi điện thoại không làm khó được cậu, Thẩm Diệu chủ yếu là lo lắng rồng nhỏ. Dưới cái nhìn chăm chú quan tâm như ông bố già của Thẩm Diệu, rồng nhỏ cũng dùng điện thoại di động của mình lặp lại các bước gọi điện thoại, trong di động của hai người họ chỉ có ba dãy số, ngoại trừ Thẩm Diệu và Thẩm Diệc Thanh thì chính là đối phương, danh bạ vô cùng dễ lật. Rồng nhỏ không biết chữ Hán, cho nên tên khuẩn nhân trong album được Thẩm Diệu cài đặt thành một trái tim hồng nhạt.

"Nếu các cậu có chuyện gì liền gọi điện thoại cho tôi, ngàn vạn lần đừng khách khí." Thẩm Diệu nhiệt tình dặn dò.

Lấy của người ta một ngọn núi vàng, phục vụ hậu mãi nhất định phải có bảo đảm mới được!

Rồng nhỏ chống cằm nhìn khuẩn nhân dùng di động chơi game nối hình, mỗi khi khuẩn nhân chơi ra x4 hoặc x5, rồng nhỏ đầu óc đơn giản đều sẽ kinh ngạc một chút, nhìn nhìn, rồng nhỏ bỗng nhiên cau mũi, một cái hắt xì đẩy văng khuẩn nhân đang chơi vui vẻ vào trong một chậu hoa.

"Grào!" Xin lỗi! Rồng nhỏ mặt đỏ tai hồng, tiến lên nhặt khuẩn nhân lên, dùng móng tay giúp cậu ấy quệt đi bùn đất dính vào quần áo.

Khuẩn nhân đã quen thuộc thành tự nhiên, ngay cả lông mày cũng không nhúc nhích một chút, phủi phủi đất liền trở về chơi ải tiếp theo.

Thẩm Diệu xem ở trong mắt, có chút lo lắng, chần chờ một lát vẫn chuyển hướng nói với rồng nhỏ: "Kỳ thật cậu hắt xì rất nguy hiểm với cậu ấy."

Lỡ như rớt ở dưới nước, đập vào trên tường, văng ra đường cái… Đừng nói bị thương, mất mạng cũng không phải không có khả năng.

Khuẩn nhân gãi đầu, sợ rồng nhỏ buồn nên không phiên dịch những lời này, nhưng rồng nhỏ tự đoán được ý của Thẩm Diệu, ủ rũ cúi thấp đầu nhìn chằm chằm mũi chân, hai má đỏ hồng, bị nói đến ngại ngùng.

"…" Thẩm Diệu vốn định nhắc nhở rồng nhỏ và khuẩn nhân khi ở bên nhau nên lưu ý việc hắt xì, giờ lại bị cậu ta khiến cho ngại ngùng lên.

Lúc này, Thẩm Diệc Thanh buộc tạp dề đi ngang qua mấy người định đến phòng bếp chuẩn bị cơm chiều, hỏi rồng nhỏ: "Cậu muốn nhỏ lại giống cậu ta không? Cái kiểu mà còn có thể biến trở về ấy."

"Được chứ?" Thẩm Diệu đầu tiên là cả kinh, lập tức hiểu rõ nói, "Đúng rồi, anh khẳng định có biện pháp."

Thẩm Diệc Thanh từ nguyên hình biến thành hình người, kỳ thật thể tích và trọng lượng đều giảm bớt không ít, vậy trong đó nhất định là có biện pháp, có điều bình thường Thẩm Diệc Thanh ít khi biến về nguyên hình trước mặt Thẩm Diệu, nên Thẩm Diệu cũng không nhớ ra việc hỏi hắn nguyên lý biến hóa, huống chi bình thường hai người yêu đương xà nẹo còn chưa đủ, không có tâm tư gì để nghiên cứu mấy cái này.

Khuẩn nhân vội vàng phiên dịch lời Thẩm Diệc Thanh nói, rồng nhỏ nghe thấy, ánh mắt sáng lên, rống to: "Grào!" Muốn chứ!

Nếu có thể nhỏ đi thì bình thường rồng nhỏ ở chung với khuẩn nhân có thể không cần co cóng chân tay cẩn thận như vậy nữa.

Trong mắt Thẩm Diệu cũng tràn ngập tò mò, muốn xem xem bạn trai làm thế nào từ một bảo bảo đầu to ba mét biến thành một nhân loại hơn 50kg.

Thẩm Diệc Thanh sờ soạng một chốc trên người mình, không biết từ đâu lấy ra một miếng gì đó mỏng mỏng cầm trên tay, vật kia toàn màu đen, tròn tròn, không có độ dày, nhu thuận dán trên lòng bàn tay Thẩm Diệc Thanh.

"Chính là thứ này, phiên dịch thành tiếng Trung đại khái kêu là ảnh ma." Thẩm Diệc Thanh nói xong, nhấc lát cắt màu đen ấy lên khiến nó giống một tấm vải nhỏ tự nhiên buông rũ, xong đem một tay khác duỗi về phía nó, mà lát cắt đen ấy liền nuốt sống toàn bộ tay hắn, từ bên cạnh nhìn qua thì tay Thẩm Diệc Thanh hệt như bị cắt đứt chỉnh chỉnh tề tề.

Rồng nhỏ phát ra một tiếng gầm nhẹ sợ hãi, khẩn trương đưa một đầu ngón tay về phía khuẩn nhân, khuẩn

nhân lập tức ôm hết đầu ngón tay cậu ta lấy làm an ủi.

"Ma vật không gian?" Thẩm Diệu bình tĩnh hỏi.

"Đúng." Thẩm Diệc Thanh dùng ánh mắt dịu dàng luyến mộ nhìn nhìn Thẩm Diệu, mỉm cười nói, "Diệu Diệu thật thông minh." Nói xong, hắn rút tay ra khỏi lát cắt, cái tay mới nãy hoàn toàn biến mất trong không khí hiện giờ không hề mất cọng lông nào.

"Ảnh ma là một loại ma vật sống ở thế giới hai chiều." Thẩm Diệc Thanh giới thiệu với ba người, "Nó có sinh mệnh, cũng có thể sinh sản, nhưng căn cứ vào quan sát của chúng tôi thì chúng không có trí tuệ và tình cảm, nó có thể nhanh chóng nuốt bất cứ thứ gì thông qua thân thể nó vào một không gian khác, cũng có thể tùy thời nhổ ra, các cậu có thể hiểu nó như một cánh cửa thế giới khác có sinh mệnh, cho nên chúng ta có thể chứa phần dư thừa trong thân thể trong không gian được mở ra thông qua nó."

Thẩm Diệu tò mò xáp qua, vói di động vào trong cơ thể ảnh ma xong lại rút ra, không thể tin nói: "Thứ này thế mà lại có sinh mệnh, nó ăn cái gì?"

Thẩm Diệc Thanh giải thích: "Nó sẽ không thật sự 'ăn' gì, chỉ hấp thu một chút năng lượng trong vật cắn nuốt. Cho nên mang ảnh ma ở trên người là có thể tự nhiên thay đổi thể tích và cân nặng của mình, chỉ cần trả giá một chút ma lực là được."

"Thế mà em lại chưa từng nghe nói qua loại ma vật này…" Thẩm Diệu có loại cảm giác như làm thợ săn ma ba năm uổng phí.

"Bởi vì ảnh ma là đặc sản của hải vực bọn anh." Thẩm Diệc Thanh nói, "Nó sống trong rãnh biển sâu, hòa hợp thành một thể với bóng tối dính trên vách đá, nếu như không có người ngoài quấy nhiễu thì vĩnh viễn cũng sẽ không chủ động đi ra, hơn nữa bởi vì rất không thu hút cho nên rất khó bị tìm được, nhân loại không phát hiện loại ma vật này cũng rất bình thường, hơn nữa kỳ thật ma vật dưới biển cũng có rất nhiều con không biết tới ảnh ma, chỉ có ma vật hình thể cực lớn, cần dùng đến ảnh ma như bọn anh mới biết được sự tồn tại của chúng nó." Nói đến đây Thẩm Diệc Thanh dừng một chút, ánh mắt nhanh chóng đảo qua Thẩm Diệu, trong mắt mang theo chờ mong và khoe khoang như hiến vật quý nói, "Kỳ thật dưới biển sâu có rất nhiều ma vật chưa bao giờ lên bờ… Diệu Diệu nếu em cảm thấy hứng thú, anh có thể dắt em đi xem."

"Được được." Thẩm Diệu gật đầu lia lịa, có điều việc này đại khái là cậu có thể để về sau chậm rãi thương lượng với Thẩm Diệc Thanh, vì thế liền kéo đề tài trở về, hất hất cằm về phía rồng nhỏ nói, "Ý của anh là anh có thể đưa ma vật cho cậu ấy hả? Vậy chính anh thì làm sao?"

"Anh có hai con." Thẩm Diệc Thanh lộ ra một nụ cười "không thể ngờ được nhỉ", "Một con thường dùng, một con cất đó, tuổi thọ loại ma vật này rất dài, nhưng anh sợ có chuyện ngoài ý muốn… tết năm trước ba anh đến thăm anh, nhưng chỉ mang theo một con, bởi vì bỏ vào quá nhiều thứ, không cẩn thận căng rách nó, kết quả…" Thẩm Diệc Thanh không nói tỉ mỉ, chỉ buồn bã nói, "Anh liền mua căn nhà mới này."

Hóa ra nhà ở đã bị ba ba không cẩn thận san thành đất bằng!

"Cho cậu dùng trước, nếu con này chết cậu trở về tìm tôi." Thẩm Diệc Thanh ném ảnh ma trong tay vào ngực rồng nhỏ, "Cụ thể dùng như thế nào tôi cũng nói không rõ được, cậu đưa ma lực vào trong thân thể nó một chút, lại bỏ nó vào trong cơ thể mình cảm nhận rồi sẽ biết, vô cùng đơn giản."

Chỉ cần không ngốc thì có thể học được rất nhanh, kraken bảo bảo cơ trí nghĩ.

Nhưng rồng nhỏ cố tình chính là một tên ngốc…

Cả thân thể ảnh ma chính là một cánh cửa không gian khác, nhưng ngoài rìa thì không, có thể dùng ngón tay nhéo ngoài rìa xách ảnh ma lên, rồng nhỏ học theo dáng vẻ của Thẩm Diệc Thanh xách ảnh ma lên đặt trên lòng bàn tay, đưa vào ảnh ma một chút ma lực, muốn nó tiến vào trong cơ thể mình, vì thế lát mảnh đen nhỏ ấy hòa tan trong lòng bàn tay trắng nõn của rồng nhỏ như mực tan vào nước.

Rồng nhỏ hết sức chăm chú giao lưu với ảnh ma trong cơ thể: "Grào, grào."

Ảnh ma, nuốt cơ thể của tao vào đi.

Vì thế, giây tiếp theo, thân thể rồng nhỏ đã bị ảnh ma trung thực ngoẳm một hơi nuốt hết vào không gian khác, chỉ để lại một cái đầu ở không gian này! Thân thể rồng nhỏ vốn đang ngồi trên sofa biến mất, đầu cạch một tiếng đập xuống sàn nhà, hệt như bóng cao su quay tròn lăn xa.

Khuẩn nhân sợ tới mức phi thân nhảy xuống bàn, chạy vọt mấy mét thở hồng hộc vọt tới cạnh đầu rồng nhỏ: "Cậu sao rồi!"

"Grào grào grào——" đau quá đau! Rồng nhỏ bị đau gào thét, trong mắt rưng rưng lòe lòe!

Nhổ ra nhổ ra! Rồng nhỏ sốt ruột nghĩ, vì thế thân thể lại bị ảnh ma phun ra.

Lại đi! Ánh mắt rồng nhỏ rực sáng, rất không chịu thua.

Vì thế, một giây đồng hồ sau, dưới đất chỉ còn lại có một bàn tay…

Rồng nhỏ thở hổn hển thoát ra từ trong không gian của ảnh ma, lại thử, lúc này dưới đất chỉ còn lại một dúm tóc đỏ cam, do thân thể rồng nhỏ chợt biến mất mà vô tội lay động trong gió nhẹ.

Thẩm Diệc Thanh thực không phúc hậu bật cười ra tiếng.

Khuẩn nhân: "…"

Khuẩn nhân túm dúm tóc ngốc kia, sốt ruột hô: “Cậu mau ra đây, chúng ta đừng thử nữa có được không?”

Rồng nhỏ xoạt một phát chui ra, cảnh tượng kia quả thực là y như đột nhiên mọc ra từ dưới sàn nhà vậy.

Rồng nhỏ đỏ mặt ngồi xếp bằng dưới đất, ngượng ngùng gầm nhẹ: “Grào, grào.”

Tớ nghỉ trước một lát, về sau thử lại.

Thẩm Diệc Thanh nghiêng mặt đi, môi như có như không lướt qua lỗ tai Thẩm Diệu, nhỏ giọng châm chọc: “Cho tới bây giờ chưa từng thấy ai ngốc như vậy.”

Thẩm Diệu nhéo nhéo lưng hắn ý bảo hắn không nên nói lung tung.

Tuy rằng rồng nhỏ quả thực là rất ngốc…

Nhưng lời nói thật thế này cũng không thể nói ngay mặt người ta được!

Thẩm Diệc Thanh không tổn hại rồng nhỏ nữa, sửa thành khen mình: “Lúc ấy anh học dùng ảnh ma, lần đầu tiên đã thành công.”

Là một kraken bảo bảo rất thông minh cực thông minh.

Thấy hai má rồng nhỏ trướng như quả cà chua, mắt thấy sắp bốc khói, Thẩm Diệu vừa bực mình vừa buồn cười chọt chọt Thẩm Diệc Thanh nói: “Được rồi, đừng nói nữa.”

Rồng nhỏ cất kỹ ảnh ma, tính về sau chậm rãi mày mò.

Nếu có thời gian thì tin là cậu vẫn có thể thành công sử dụng ảnh ma.

Ăn một bữa cơm chiều phong phú cuối cùng trong nhà Thẩm Diệc Thanh, rồng nhỏ và khuẩn nhân bước lên con đường mạo hiểm. Ban đêm, bọn họ đi đến nóc biệt thự của Thẩm Diệc Thanh, rồng nhỏ biến ra nguyên hình, khuẩn nhân ngồi vững trên bộ yên ngựa mini, buộc sợi dây an toàn đo ni đóng giày cho mình, trước mặt cậu đặt một cái giá để di động, giác hút cái giá hút trên vảy rồng bóng loáng của rồng nhỏ, phía trên là hướng dẫn sử dụng di động.

Bốn người tạm biệt một phen, khuẩn nhân dùng tay lật lật bản đồ, phấn chấn nói: “Chúng ta đến thác nước lớn thám hiểm trước!”

Rồng nhỏ cẩn thận xác nhận: “Bay hướng nào?”

Khuẩn nhân ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên tìm kiếm vật dấu hiệu để rồng nhỏ có thể phân biệt, lúc nhìn thấy ánh trăng trên chân trời liền cười, kỵ sĩ rồng nhỏ nhất trong lịch sử giơ tay cao cao chỉ vào ánh trăng, nói: "Chúng ta bay về hướng ánh trăng."

Rồng nhỏ gầm nhẹ một tiếng, vẫy hai cánh, kích lên một trận gió ấm áp mà mãnh liệt, tóc Thẩm Diệu bị thổi tản ra hỗn độn, mà kiểu tóc của Thẩm Diệc Thanh lại không chút thay đổi, dù sao thì tóc của hắn đều là giả, là một phần thân thể mà hắn có thể khống chế…

Rồng nhỏ giống hệt một chú hồng hạc nhẹ nhàng bay lên trời, chở kỵ sĩ bé bỏng của cậu hướng về nơi trăng sao tận cùng trên trời cao, bước vào nơi ánh sao lấp lóe như kim cương và bên bờ giấc mộng. Chú rồng bay lượn phía chân trời nhanh chóng biến thành một hình cắt, dưới bối cảnh ánh trăng phụ trợ có vẻ tinh xảo mà sống động, cánh rồng khuấy nát đám mây đen nặng nơi chân trời, hướng về ánh trăng phá gió mà đi, không ngừng xuất phát, xuất phát.

Hành trình của nhà mạo hiểm khuẩn nhân và thiếu niên long tộc, rốt cuộc cũng bắt đầu.

Hết chương 60

61. Chương 61: Tóc Đau

Sau khi tiễn bước rồng và kỵ sĩ rồng, trong phòng phút chốc yên tĩnh hơn rất nhiều, động tĩnh Quất ca chơi tiền vàng xuyên thấu qua sàn nhà rõ ràng truyền lên từ lầu hai, lăn lông lốc lông lốc, cạch.

Trong phòng vẽ tranh lầu ba, Thẩm Diệu thích ý ngồi phịch trên sofa lật xem tư liệu nghiên cứu ma vật mới nhất tăng năng lực nghiệp vụ của mình, Thẩm Diệc Thanh thì đứng ở trước giá vẽ, chuẩn bị bắt đầu sáng tác tác phẩm series mới của hắn —— cuộc sống yêu đương của hai người.

Series này Thẩm Diệc Thanh đã vẽ ra không ít, lúc trước khi thả thính Thẩm Diệu hắn từng vẽ một tác phẩm Thẩm Diệu nhảy xuống hồ nhân tạo chém giết thủy quái ký sinh, bức họa kia được Thẩm Diệc Thanh nhận định là bắt đầu cho toàn bộ series. Bắt đầu từ mốc thời gian đó, Thẩm Diệc Thanh toàn diện miêu tả lại từng chút một từ khi hai người gặp nhau đến yêu nhau, để tái hiện chân thật những ký ức trân quý ấy, ngay cả trường hợp xấu mặt của mình Thẩm Diệc Thanh cũng không buông tha, chẳng hạn như hôm nay hắn vẽ chính là cảnh hôm nào đó hắn với Thẩm Diệu cùng ăn cơm, hắn ăn lầm socola dẫn đến nửa người dưới thê thảm biến trở về xúc tu.

Thẩm Diệc Thanh biến mười ngón tay thành mười cái xúc tu, mấy cái phụ trách phối màu, mấy cái cuốn lấy bút vẽ tranh, lúc vẽ đến hứng khởi còn dùng xúc tu mềm mại linh mẫn chấm một chút thuốc màu trực tiếp bôi trên giấy vẽ, hoàn toàn là một đại xúc danh xứng với thực.

Thẩm Diệc Thanh vẽ chốc lát, thả ra một cái xúc tu ở hướng Thẩm Diệu, xúc tu kia uốn lượn dán đất bò lên, như rắn bò đến bên cạnh sofa, giống chú cún con nóng lòng khoe khoang với chủ nhân, quấn lấy ống quần ngủ của Thẩm Diệu kéo kéo, thấy Thẩm Diệu nhìn qua, lại học theo đuôi chó điên cuồng lay động

lấy lòng. Trên mặt Thẩm Diệu nổi lên hai lúm đồng tiền nhàn nhạt, buông tư liệu trong tay xuống nhấc đầu lên, lại phát hiện Thẩm Diệc Thanh vẫn chuyên chú ngưng mắt nhìn giấy vẽ tranh, vẻ mặt nghiêm túc, dáng vẻ như căn bản không biết mình có một cái xúc tu lén chạy tới bán manh.

Trong lòng Thẩm Diệu cười thầm, cúi người dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gãi gãi trên xúc tu, họa sĩ thanh niên thế hệ mới Thẩm tiên sinh phá công trong một giây đồng hồ, xúc tu co rụt lại, phát ra một tiếng cười nhẹ từ tính, hắn biến lại một bàn tay người ngoắc ngoắc ngón tay với Thẩm Diệu, nói: "Cục cưng, lại đây."

Lời tuy nói như vậy, nhưng hắn lại không đợi Thẩm Diệu tự đi, mà là dùng cái xúc tu kia trực tiếp cuốn lấy eo Thẩm Diệu cuốn người lại đây, Thẩm Diệu đã tương đối quen thuộc loại phương thức di chuyển này quơ quơ bàn chân mang tất trắng trên không trung, nói: "Em còn chưa mang giày."

Cậu vừa dứt lời, hai cái xúc tu khác của Thẩm Diệc Thanh liền phân biệt duỗi đến bên cạnh sofa nhặt lên hai chiếc dép lê, trước khi Thẩm Diệu rơi xuống đất cắm chúng nó một trái một phải trên chân Thẩm Diệu, sau đó mới vững vàng đặt Thẩm Diệu dưới đất.

Đây đâu chỉ là cẩn thận chăm sóc, đây quả thực chính là chăm sóc kiểu không thể tự gánh vác sinh hoạt…

Thẩm Diệu vững vàng chạm đất, giống cục kẹo hoa quả mềm mềm dính dính từ phía sau dán sát vào Thẩm Diệc Thanh, lúc này độ hoàn thành tác phẩm trên giấy vẽ đã rất cao, dù sao thì Thẩm Diệc Thanh có tận mấy cái xúc tu cùng vẽ, tốc độ đặc biệt nhanh, Thẩm Diệu vừa thấy rõ nội dung trên giấy liền vui vẻ, chịu phục nói: "Ngay cả cái này anh cũng vẽ hả?"

"Đều là chuyện chúng ta cùng nhau trải qua." Thẩm Diệc Thanh quay đầu nhanh chóng trộm một cái hôn, đồng thời bút vẽ không ngừng, tinh tế miêu tả thảm trạng của đám xúc tu Thẩm Diệc Thanh chen chen chúc chúc giấu ở dưới khăn trải bàn.

Thẩm Diệu càng xem càng cảm thấy khôi hài, chôn mặt ở đầu vai Thẩm Diệc Thanh không ngừng cười trộm, Thẩm Diệc Thanh dùng tay luồn vào trong áo ngủ, không nhẹ không nặng nắm eo Thẩm Diệu, dùng tự tin không biết đâu ra thêm diễn cho mình: "Diệu Diệu, em không thấy là anh cực giống một nhân vật trong truyện cổ tích sao?"

Thẩm Diệu trầm ngâm một chốc, nói: "Hải quái trong «Đại hải quái»?"

Thẩm Diệc Thanh nghẹn một chút: "… Có truyện này sao?"

Thẩm Diệu: "Có mà, truyện cổ Andersen, chỉ là truyền lưu không rộng thôi."

Thẩm Diệc Thanh có hơi không vui: "Không phải, là một nhân vật đẹp đẽ."

Thẩm Diệu thành thật nói: "Đẹp đẽ thì không nghĩ ra được."

Thẩm Diệc Thanh: "…"

"Dưới điều kiện đặc biệt sẽ lộ ra dáng vẻ vốn có, mà còn bởi vì dáng vẻ vốn có không tốt cho nên không dám đối mặt người yêu." Thẩm Diệc Thanh biểu cảm sinh động nhắc nhở, thấy Thẩm Diệu vẫn là vẻ mặt mê man, đành phải tự vạch trần đáp án, ngượng ngùng nói, "Anh cảm thấy rất giống cô bé Lọ Lem."

Thẩm Diệu lặng im ba giây đồng hồ, bỗng nhiên điên cuồng gật đầu nói: "Giống, chân tướng! Anh không nói em còn thật sự không nhớ ra được."

Nhưng mà ý cười điên cuồng lóe ra trong mắt cậu vô tình bán đứng cậu!

Xúc tu nắm bút vẽ của Thẩm Diệc Thanh loáng thoáng phát xanh: "…"

Thẩm Diệc Thanh hít sâu vào một hơi, lại nói: "Còn có một người càng giống anh hơn, đều vì truy tìm tình yêu đích thực mà từ dưới biển đi lên đất bằng, vì tình yêu mà nhịn đau ngụy trang thành những dáng vẻ khác…"

Thẩm Diệu nói: "Anh muốn nói tới nàng tiên cá à."

Xúc tu của kraken bảo bảo triệt để xanh lè, giọng điệu bi phẫn nói: "Chính là nàng tiên cá!"

"Ha ha ha ha ha!" Thẩm Diệu thật sự gồng không nổi nữa, bị Thẩm Diệc Thanh chọc cho đau bụng.

Kraken bảo bảo vẽ cũng không vẽ, chỉ ai oán nhìn Thẩm Diệu cười.

Thẩm Diệu thấy bạn trai không vui, ho nhẹ một tiếng ngừng ý cười lại, hai tay ôm mặt Thẩm Diệc Thanh hôn lên, làn môi ấm áp mềm mại từng tấc hôn qua mặt mày, xương gò má, hai má và cằm Thẩm Diệc Thanh, dịu dàng nói: "Anh còn đáng yêu hơn nàng tiên cá nữa."

Thẩm Diệc Thanh bị dỗ vui vẻ, hưng phấn hôn trả lại, hắn không tận lực ức chế biến hình, xúc tu trơn trượt rớt đầy đất. Hai người hôn đến lúc động tình, Thẩm Diệu luồn năm ngón tay vào trong mái tóc đen dày rậm của Thẩm Diệc Thanh vuốt ve, không biết ngón tay cậu đè hoặc là kẹp tới chỗ nào, Thẩm Diệc Thanh bỗng nhiên bị đau hít một hơi khí lạnh, nói: "Nhẹ chút đi cục cưng, tóc đau."

Chính thế, tóc kraken bảo bảo đều là ngụy trang, trên bản chất là sẽ đau!

Điểm cười của Thẩm Diệu lại bị hung hăng chọt phải, cười đến cuộn tròn như con tôm trong ngực Thẩm Diệc Thanh, thở hổn hển dữ dội nói: "Ha ha ha em quên, kỳ thật anh là một tên đầu bóng lưỡng ha ha ha…"

Thẩm Diệc Thanh đã sớm vỡ nát hình tượng nam thần hơn trăm tám chục lần: "…"

Thẩm Diệc Thanh còn chưa hôn đủ, nhưng lại muốn làm chút gì đó khác, vì thế ôm chặt Thẩm Diệu cười đến trời sụp đất nứt trong ngực, lo lắng xoa xoa xúc tu dò hỏi: "… Diệu Diệu, còn hôn tiếp không?"

Thẩm Diệu sửng sốt một chút, càng cười đến không thể tự gánh vác!

Bạn trai ngốc manh đến tận nhà không hề có khí phách thì làm sao giờ!?

Thời gian đã khuya, bình thường giờ này kraken bảo bảo đều sẽ chuẩn bị đi ngủ, Thẩm Diệc Thanh thấy không khí hủy hết, xx vô vọng, liền ưu sầu xuống lầu rửa mặt. Hắn mở miệng rộng ra tỉ mỉ chải sạch sẽ hơn một trăm cái răng, sau đó xả một nửa nước cho bồn tắm lớn chuyên dụng của mình, biến trở về nguyên hình thoải mái vào ngâm… Nhưng hắn mới vừa ngồi vào bồn tắm lớn, mông còn chưa ngồi vững vàng —— nếu kraken có mông mà nói —— cửa phòng tắm đã két một tiếng bị đẩy ra, Thẩm Diệu quấn một cái khăn tắm ngắn bên hông tiến vào, vừa đi về phía Thẩm Diệc Thanh vừa cởi bỏ khăn tắm bên hông, dáng đi và nụ cười giảo hoạt rất giống một bé mèo đực xinh đẹp.

Vừa nãy kỳ thật chính Thẩm Diệu cũng bị hôn đến châm lửa, chẳng qua bạn trai thật sự quá khôi hài lúc ấy căn bản nhịn không được.

"Cùng tắm nhé?" Kraken bảo bảo quen thói dùng xúc tu phấn nộn làm bộ làm tịch che mắt, mỗi con mắt che một nửa.

"Ừm, nhường ra chút chỗ cho em đi." Thẩm Diệu nhấc chân rảo bước tiến vào bồn tắm lớn, Thẩm Diệc Thanh vội vàng lùi mấy cái xúc tu về nhường ra không gian, Thẩm Diệu vào bồn tắm lớn ngẩng đầu vừa Thẩm Diệc Thanh, lại thiếu chút nữa cười ngang —— trên đầu bự tròn trìa trịa của Thẩm Diệc Thanh đội một cái khăn tắm trắng vàng đan xen, cái khăn tắm đó ở trên đầu hắn quả thực nhỏ đến đáng thương, hiệu quả thị giác rất giống một cái trứng rán trong cái chảo size siêu bự!

Để tránh cho mình cười ra tiếng, Thẩm Diệu đưa tay kéo cái khăn tắm đó xuống, đồng thời dốc thuốc tăng cường ma lực trong tay vào miệng Thẩm Diệc Thanh, giọng mềm mềm làm nũng: "Anh biến trở về trước đi, chật quá."

Thẩm Diệc Thanh cẩn tuân thánh chỉ, một giây biến trở về hình người.

"Bồn tắm cứng quá, đau mông, ngồi trên đùi anh nha." Thẩm Diệu nói xong, vô cùng có lý do mà cưỡi lên trên đùi Thẩm Diệc Thanh, lại duỗi người lướt qua Thẩm Diệc Thanh mặt đỏ tai hồng lấy muối tắm phía sau hắn, ngực như gần như xa cọ qua mặt Thẩm Diệc Thanh.

Thẩm Diệc Thanh bị thả thính đến nổ tung, bóp eo Thẩm Diệu tử hình cậu ngay tại chỗ…

…

Một bữa tắm chuẩn bị tận hai tiếng, mới đứng đắn bắt đầu tắm rửa.

Nước ấm trong bồn tắm lớn bị đổi đi lần nữa, Thẩm Diệc Thanh xoạc hai cái chân dài dựa vào vách bồn, Thẩm Diệu thì ngồi ở trong ngực hắn dựa vào lồng ngực hắn, hơi nước bốc lên, hết sức thích ý.

"Đúng rồi." Thẩm Diệu dùng đầu ngón tay không chút để ý quấy quấy mặt nước, nói, "Tết năm nay anh tính thế nào?"

Hết chương 61

62. Chương 62: Ông Xã, Cắn Nó

Thẩm Diệu nhớ hôm nay Thẩm Diệc Thanh nhắc tới việc tết năm trước ba hắn lên bờ đến thăm hắn, liền hỏi một chút.

Nếu năm nay ba Thẩm Diệc Thanh cũng tới đón năm mới, vậy chẳng phải là sắp gặp phụ huynh ư? Thẩm Diệu miên man suy nghĩ, tay máy móc khuấy nước, trong lòng loáng thoáng lướt qua chờ mong và khẩn trương.

"Anh nghe em." Thẩm Diệc Thanh cúi đầu dùng cằm cọ cọ đường cong xương quai xanh của Thẩm Diệu, "Diệu Diệu muốn xuống biển xem không? Hay là kêu ba với chú với em gái anh cùng lên bờ chơi?"

Kraken không phải ma vật nước Z, theo lý thuyết sẽ không ăn tết nước Z, nhưng Thẩm Diệc Thanh đã cắm rễ ở nơi này, mà em gái Thẩm Diệc Thanh lại cảm thấy hứng thú với văn hóa bên này, rất có ý muốn lớn lên liền lên bờ đi tìm anh trai nương tựa, cho nên hai đại hải quái làm phụ huynh cũng theo sát bước đi của bọn nhỏ, từ mấy năm trước đã bắt đầu học tập ngôn ngữ bên này và định kỳ lên bờ thăm Thẩm Diệc Thanh, thích ứng hiểu biết phong tục tập quán bên này.

Dù sao thì chờ qua hai năm nữa con gái cũng đã trưởng thành lên bờ, nếu kraken ba ba với chú cá mực vẫn chưa nắm giữ năng lực sinh hoạt độc lập ở xã hội nhân loại, vậy chỉ sợ là sẽ phải ở trong rãnh biển làm hai lão xúc lẻ loi cô đơn, mà đây là chuyện họ tuyệt đối không muốn nhìn thấy. Trước khi gặp nhau tuy rằng mỗi người họ đều đã cô độc sống mấy trăm năm dưới biển sâu yên tĩnh tăm tối, cũng không cảm thấy ngày tháng buồn bã như thế nào, nhưng một khi từng cảm nhận được ấm áp vui sướng khi có thành viên gia đình làm bạn, thì sẽ rất khó quay đầu lại đối mặt với cô đơn.

Thẩm Diệu nghĩ nghĩ, cảm thấy ma vật thủy tộc bọn họ khẳng định là ở dưới biển sẽ tự tại hơn, kêu cả gia đình Thẩm Diệc Thanh đều lên bờ vì mình không thích hợp lắm, liền nói: "Xuống biển đi, em có biện pháp xuống biển nhỉ?"

"Có." Thẩm Diệc Thanh tỉ mỉ quan sát vẻ mặt Thẩm Diệu, đầu tiên là săn sóc đề nghị, "Lên bờ cũng được, người nhà anh không bài xích lên bờ, hơn nữa trên bờ có thể xem chương trình xuân, còn có bánh chẻo ăn,

dưới biển chỉ có hải sản."

Thẩm Diệu vui vẻ: "Đừng, em không hề muốn xem chương trình xuân đâu, hơn nữa em rất muốn xuống biển xem, anh có biện pháp nào có thể khiến em hô hấp dưới biển không?" Hỏi xong, không đợi Thẩm Diệc Thanh trả lời, Thẩm Diệu liền quay đầu dùng một ngón tay nâng cằm Thẩm Diệc Thanh, khiến môi hai người càng gần sát một chút, dùng giọng nói giống như tản ra hương kẹo trái cây thơm ngọt mềm mại hỏi, "Anh làm hô hấp nhân tạo cho em toàn bộ hành trình sao?"

Kraken bảo bảo dưới lớp ngụy trang lại bị thả thính thành màu hồng phấn!

Thẩm Diệc Thanh sợ một ngày làm quá nhiều không tốt cho cơ thể Thẩm Diệu, vội hít sâu ổn định cảm xúc, nghiêm trang chững chạc đáp: "… Không phải, em xem sẽ biết." Nói xong, hắn nhúng ngón tay vào trong nước, xuyên thấu qua nước gợn lân lân có thể nhìn thấy đầu ngón tay hắn tản ra ánh sáng mờ giống như gợn sóng, ánh sáng kia vừa mới xuất hiện liền lập tức vặn vẹo biến hình, đan chéo dung hợp thành một màng sáng mỏng manh, màng sáng ở dưới nước tự động bao thành một không gian hình cầu, bên trong chứa nước bồn.

Sau khi bước này hoàn thành, Thẩm Diệc Thanh hé môi, nhẹ nhàng rống lên một tiếng, nước trong quả cầu liền phụt một tiếng bị đè chảy ra sạch sẽ dưới tác dụng của sóng âm, nước trong bồn tắm vẩy bọt ra, quả cầu sáng vốn dĩ chứa nước bị áp lực đè thành một miếng mỏng manh, giống như cái bong bóng không có không khí. Nhưng rất nhanh, không khí phía trên bồn tắm như là bị lực lượng thần bí nào đó dẫn dắt, tự động phá vỡ mặt nước, ùng ục chìm vào dưới nước, chảy ngược vào trong quả cầu sáng đã bị ép thành miếng dẹp… từ đó, một cái kết giới không khí hình cầu bằng ánh sáng liền hình thành.

"Chơi thật vui, đây là kết giới ma pháp ư?" Thẩm Diệu cũng không phải người thường chưa từng thấy ma pháp, cho nên nhìn ngốc một chốc liền hoàn hồn, tán thưởng vươn tay sờ. Kết giới hình cầu kia nhìn như vừa chạm vào liền vỡ, xúc cảm lại cứng cáp, độ cứng và tính chất sờ vào có chút tương tự như lốp xe cao su, hơn nữa nhiệt độ rõ ràng cao hơn thân thể người, là kiểu hơi nong nóng như suối nước nóng làm người ta thoải mái.

"Đúng, bên trong có thể rót không khí, có thể điều tiết nhiệt độ, còn có thể chiếu sáng." Thẩm Diệc Thanh lộ vẻ đắc ý, dưới lớp ngụy trang kiêu ngạo nhếch xúc tu lên, "Anh làm nó lớn hơn một chút, Diệu Diệu em có thể ở bên trong, lấy ma lực của anh có thể duy trì năm đến sáu tiếng, nếu là ba ba của anh thì duy trì nửa tháng cũng không thành vấn đề."

"Anh còn biết ma pháp thú vị như vậy, trước kia sao lại không nói với em?" Thẩm Diệu nổi lên tính trẻ con, bụp một tiếng rút quả cầu ra khỏi đầu ngón tay Thẩm Diệc Thanh, xoa xoa vỗ vỗ, lại ấn xuống đáy bồn tắm, xuyên thấu qua nước gợn lay động nhìn nó.

"Anh không biết em sẽ cảm thấy hứng thú, hơn nữa anh đều dùng ở dưới biển, ở trên đất bằng không nhớ ra…" Thẩm Diệc Thanh thấy Thẩm Diệu mang dáng vẻ hứng thú, vội cố gắng tìm tòi ma pháp khác trong đầu. Trong cơ thể kraken mặc dù cũng ẩn chứa lượng lớn ma lực, có thể thoải mái khống chế ma pháp, nhưng kraken ba ba là một kẻ tôn sùng vũ lực từ đầu đến đuôi, cảm thấy phần lớn ma pháp chỉ là múa may cho đẹp, tự nhiên cũng không dạy con trai bao nhiêu.

"Anh còn biết ma pháp gì?" Thẩm Diệu ném kết giới ánh sáng xuống, xem là bóng cao su mà chơi.

Thẩm Diệc Thanh suy nghĩ một lúc lâu, mới không quá tự tin nói: "Anh còn biết chế tạo sóng thần…"

Cái này nghe ra một chút cũng không lãng mạn, còn rất hung tàn.

"Lợi hại như vậy!" Thẩm Diệu hệt như con nít vỗ tay kêu lên, "Tạo một cái trong bồn tắm đi, em muốn xem!"

Kraken bảo bảo lộ ra một nụ cười cưng chiều, một cánh tay đưa ra phía trước, bàn tay dựng thẳng lên, năm ngón tay mở ra, lập tức cổ họng tràn ra một tiếng gầm nhẹ uy nghiêm, cả cánh tay mãnh liệt run lên, nước trong bồn tắm king size lớn chợt đột ngột dựng lên, ào một tiếng xây nên một bức tường nước cao hai mét, mực nước trong bồn tắm tức khắc thấy đáy, ngay sau đó, sóng thần mini tản ra mùi muối tắm lấy tốc độ cực nhanh đánh về phía Thẩm Diệu. Thẩm Diệu cười ha ha, thân thể theo bản năng rúc vào lòng Thẩm Diệc Thanh, ngũ quan trên khuôn mặt nhăn thành một cục, giống như chuẩn bị nghênh đón màn nước thổi quét… Nhưng mà vài giây đồng hồ sau, lực đánh trong dự đoán cũng không có ập tới, Thẩm Diệu thật cẩn thận mở mắt ra một cái khe, mới phát hiện bức tường nước kia dừng lại ở nơi cách mình cỡ nửa cm, bọt nước giống như bị đông lại ngừng ở trên không khí, Thẩm Diệu ngẩn ra, vừa quay đầu lại, đối diện ánh mắt mang cười của Thẩm Diệc Thanh.

"Diệu Diệu em xem, ngay cả sóng thần cũng dừng vì em." Thẩm Diệc Thanh nói xong, mở năm ngón tay ra chậm rãi nắm thành quyền, tường nước cũng theo động tác của hắn chậm rì rì phủ xuống, giống một chú mèo biếng nhác mà phục tùng, trên mặt trên đầu Thẩm Diệu ngay cả nửa giọt nước cũng không bị bắn trúng, mực nước trong bồn tắm trở về bình thường.

"Sao anh lại tốt như vậy." Thẩm Diệu xoay người trong bồn tắm lớn, khóa ngồi trên đùi Thẩm Diệc Thanh ôm chặt lấy hắn, từng tiếng một kêu lên, "Em thật thích anh, thích anh, thích anh muốn chết…"

Thẩm Diệc Thanh hạnh phúc đến thăng thiên ngay tại chỗ.

Thẩm Diệu ngửa mặt lên, như mèo con khẽ gặm cằm Thẩm Diệc Thanh, nói: "Nếu xuống biển không cần làm hô hấp nhân tạo… vậy bây giờ anh làm cho em đi."

Thẩm Diệu còn nhớ rõ hồi trước đảm nhiệm việc hộ vệ cho hoàng tử cá lật lật, lúc nhìn thấy cậu ta với Tần Diệc Sâm anh anh em em, mình đã hạ chí nguyện to lớn —— chờ mình có đàn ông rồi, ngay cả thở mình cũng không muốn tự thở! Bảo hắn làm hô hấp nhân tạo cho mình!

Nam tử hán đại trượng phu, nhất định nói được thì làm được.

Thẩm Diệu mím môi, thấy Thẩm Diệc Thanh không hề có động tác, còn thúc giục: "Nhanh, nhanh, em sắp hít thở không thông rồi."

Thẩm Diệc Thanh ôm mặt cậu, cúi đầu, làm một cái hô hấp nhân tạo sầu triền miên.

…

Thời gian hai tháng trôi qua nhanh chóng, chỉ chớp mắt đã sắp đến tết.

Đơn xin xuất ngũ của Thẩm Diệu trước lúc nghỉ tết đã được phê chuẩn, lại làm thủ tục thêm vài ngày, ngày cuối cùng trước khi nghỉ đã chuẩn bị xong hết thảy thủ tục, Thẩm Diệu đến văn phòng Tưởng Trạch nói lời từ biệt với hắn, thuận tiện thông báo cho hắn là buổi tối tất cả thợ săn ma trung đoàn chấp pháp sẽ cùng liên hoan vui vẻ đưa tiễn mình. Mặt mũi Thẩm Diệu xinh đẹp tính cách lại đáng yêu, nhân duyên trong đội tốt, giờ sắp đi các đồng đội tự nhiên không nỡ.

Có điều người luyến tiếc Thẩm Diệu nhất vẫn là Tưởng Trạch, hai tháng này Thẩm Diệu hệt như được hack, nhiệm vụ săn ma hoàn thành vừa nhiều vừa tốt, một người có thể cân nửa đội chấp pháp, Thẩm Diệu giải thích cho việc này là "bởi vì sắp đi cho nên càng muốn giữ vững vị trí top 1", nhưng mà trên thực tế là bởi vì thú cưng size bự Thẩm Diệc Thanh luôn đi theo kè kè khi Thẩm Diệu làm nhiệm vụ nguy hiểm.

Thẩm Diệu nâng tay chỉ vào ma vật nguy hiểm mà nhiệm vụ cần tiêu diệt, hết sức tiêu sái ra lệnh: "Ông xã, cắn nó."

Thẩm Diệc Thanh liền bắn ra xúc tu lấy lực lượng áp đảo quấn lấy ma vật, ăn ngon thì ném vào miệng nhai răng rắc, ăn không được thì dùng xúc tu quất hôn mê cho Thẩm Diệu chậm rãi xử trí.

Kể từ đó, nhiệm vụ không phải là hoàn thành vừa nhiều lại vừa tốt sao.

Hết chương 62

63. Chương 63: Một Tên Khoe Bố Cật Lực

Tưởng Trạch lật một xấp báo cáo nhiệm vụ thật dày gần hai tháng qua của Thẩm Diệu trên bàn, hung hăng hút điếu thuốc, gương mặt tục tằng lại góc cạnh rõ rệt đen như đáy nồi, hắn phủi phủi khói bụi, xuyên thấu qua khói mờ híp mắt nhìn thợ săn ma kim bài trong đội, luyến tiếc nói: "Đi thật à?"

Thẩm Diệu cong môi mỉm cười, cố ý kích thích Tưởng Trạch nói mát, dùng làn điệu nhèo nhẹo mà Tưởng Trạch vừa nghe liền đau đầu nói: "Sao hả, có phải em tốt quá, anh Tưởng luyến tiếc em hay không?"

"Thí, trong tay ông có rất nhiều rất nhiều tướng tài, thiếu mình chú mày à!" Tưởng Trạch vốn đang muốn phí công giữ lại một chút, kết quả vừa lơ đãng liền mắc mưu, hệt như con trâu bướng bỉnh cứng cổ xoay đầu, ánh mắt liếc sang nơi khác thô giọng nhắc nhở, "Vũ khí, giấy chứng nhận trả hết về đội đi, điên cho xong giấy bàn giao…"

Thẩm Diệu cười khanh khách cong mắt: “Đều xong rồi, chỉ đến thông báo anh buổi tối ăn cơm thôi.”

Tưởng Trạch liếc nhìn Thẩm Diệu mặt đầy hoa đào một cái, lại nghĩ đến họa sĩ Thẩm khóe mắt đuôi mày đều tràn ngập phong lưu kia, trong lòng luôn có chút không yên tâm, gắng hết sức bố già tha thiết dặn dò nói: “Lỡ như hai người…”

Thẩm Diệu chớp mắt mấy cái: “Hửm?”

“Không có gì, ” Tưởng Trạch ấn tắt thuốc, nói, “Bao giờ muốn về đơn vị, cứ tùy lúc trở về, không cần khách khí với ông đây.”

Thẩm Diệu nghe hiểu ý trong lời nói của Tưởng Trạch, như đinh đóng cột nói: “Không đâu.”

“Tết âm lịch chú mày ăn ở đâu?” Tưởng Trạch gật gật đầu, thay đổi đề tài.

Khi còn bé, tết âm lịch Thẩm Diệu đều về nhà cùng Tưởng Trạch, có điều hai năm kỳ phản nghịch thanh xuân, thiếu niên Thẩm Diệu học được cách mất tự nhiên, cảm thấy mình là người ngoài, đến nhà Tưởng Trạch ăn tết không được tự nhiên, vì thế mấy năm từ đó về sau Thẩm Diệu đều ở trong đội cùng ăn tết với số ít đồng đội khác không trở về nhà, năm nay cậu rời đội, Tưởng Trạch phỏng đoán họa sĩ kia cũng không thể dắt Thẩm Diệu về nhà nhanh như vậy, cho nên liền lo lắng một chút.

“Em… về nhà anh ấy ăn tết.” Lúc Thẩm Diệu nói lời này, ánh sáng hạnh phúc trong mắt giấu cũng giấu không nổi, tọng cho Tưởng Trạch ăn một họng bánh chó.

“Mọe nó.” Tưởng Trạch hoàn toàn không ngờ mình hỏi cái thôi mà lại là tự tìm bánh chó ăn, cái mặt già hâm mộ đến độ càng đen thêm, “Ông đây còn độc thân này, chú mày đã đến nhà người ta đón năm mới rồi.”

“Phụt.” Thẩm Diệu xấu xa bật cười ra tiếng.

Tưởng Trạch giả như phẫn nộ vỗ bàn: “Cười cái gì mà cười!”

“Kỳ thật…” Vừa nhắc tới đề tài này với Tưởng Trạch, Thẩm Diệu liền chợt nhớ tới một người.

Tuổi của bộ trưởng Hà Minh bộ liên lạc ngoại giao nhỏ hơn Tưởng Trạch ba tuổi, cũng là độc thân, tướng mạo nhã nhặn nho nhã, bình thường không hợp với Tưởng Trạch một cách khó hiểu, ngày thường hai người nói chuyện với nhau quả thực là đối chọi gay gắt, nhưng lại thường thường không đấu đến tử huyệt, thay vì nói là chửi mắng, chi bằng nói là liếc mắt đưa tình, người trẻ tuổi trong đơn vị, nhất là mấy cô gái, đều cảm thấy giữa hai trưởng phòng này có một loại cảm giác CP ra vẻ nước lửa bất dung nhưng kỳ thực lại hài hòa.

Thẩm Diệu không phải là người nhìn thấy hai nam giới thì sẽ kéo lại YY, mà là thật sự cảm thấy không khí giữa hai người bọn họ có chút đặc biệt. Tất niên năm trước vài bộ ngành cùng ăn cơm, cơm nước xong đám người quan hệ tốt lại tổ chức đi ca hát, vung quyền cụng rượu chơi trò chơi, Hà Minh thua một ván, rút được một thẻ troll người, yêu cầu hắn tùy tiện tìm một người hôn môi. Cả phòng khoảng hai mươi người, Hà Minh không hề nghĩ ngợi mà bước qua, một phen đè lại Tưởng Trạch đang quỷ khóc sói gào hát «Nụ hôn biệt ly», ôm cái mặt đen râu ria xồm xàm kia hôn xuống.

Hôn xong cũng ồn ào xong, mọi người đều hỏi Hà Minh vì sao lại chọn Tưởng Trạch, Hà Minh bình tĩnh đẩy đẩy mắt kính nói: "Hôn hắn, tôi có thể xem như mình bị chó gặm."

Tưởng Trạch bi phẫn rống giận: "Ông đây mới là bị chó gặm này!"

Gương mặt vốn đã đen, giờ đen đen hồng hồng, mà mặt Hà Minh cũng hơi ửng hồng.

Con ngươi Thẩm Diệu xoay chuyển, gian trá mỉm cười nói: "Anh Tưởng nếu anh muốn thoát ế, chỉ là chuyện cỏn con thôi."

Tưởng Trạch nhướn lông mày đen rậm: "Có ý gì?"

Thẩm Diệu dùng tay che miệng, nhỏ giọng nói: "Em phát hiện hình như có người thích anh…"

Tưởng Trạch hưng trí bừng bừng: "Ai ai ai? Là sao?"

Thẩm Diệu rất thiếu đánh mà dừng lại: "Thôi không nói, nói cũng vô dụng, dù sao thì anh Tưởng là ống thép thẳng mà."

"Ông đây…" Tưởng Trạch trừng hai mắt, theo bản năng muốn thuận miệng phản bác, nhưng phát hiện những lời này không thể phản bác, liền nghẹn trở vào nói, "Chú mày nói ai?"

"Thật ra anh có biết đó." Thẩm Diệu le lưỡi, chắp tay sau đít lui về phía sau, "Em về trước, tan tầm lại đến tìm anh."

"Ha chú mày đứng lại đó cho anh! Đến tột cùng chú mày nói ai!?" Tưởng Trạch nhảy dựng lên đuổi theo, Thẩm Diệu quay người lại, cười ha ha hệt như chú khỉ con nhanh như chớp chạy mất dạng.

Tan việc, Thẩm Diệu và nhóm đồng đội cùng liên hoan mở tiệc chia tay, tiệc chia tay thì tất nhiên tránh không được uống rượu, lại thêm tửu lượng Thẩm Diệu sâu không thấy đáy, cho nên phần sau mọi người uống high rồi liền thay nhau ra trận bắt lấy Thẩm Diệu chuốc rượu. Thẩm Diệu ai đến cũng không cự tuyệt, chuốc gục một người lại một người, tận đến khi tất cả đồng đội được xưng là uống được đều gục, bước chân Thẩm Diệu lại chỉ hơi loạng choạng, nghĩ rất có khả năng đây cũng là công lao của đoạn gien ma vật nào đó.

Trong phòng bát đĩa hỗn độn, cả phòng đều là ma men, Thẩm Diệu với vài đồng đội khác còn coi như tỉnh táo giúp đám ma men gọi xe, sau đó đỡ mấy người say đặc biệt dữ dội ra ngoài.

Thẩm Diệc Thanh đã chờ ở cửa khách sạn thấy Thẩm Diệu đi ra, vội kéo cửa kính xe xuống, thoải mái kêu lên: "Diệu Diệu."

Đồng đội khác cười chế nhạo: "Ai dô, Diệu Diệu."

Thẩm Diệu một giây đồng hồ thấy sắc quên bạn, đẩy đồng đội đang đỡ trong tay lên người một đồng đội khác, tung tăng lên xe Thẩm Diệc Thanh, ngồi xuống ghế phó lái, phó đội Thẩm một giây trước còn vô cùng bình tĩnh chăm sóc đồng đội lại hệt như không xương dựa lên trên người Thẩm Diệc Thanh, nhỏ giọng than thở: "Diệc Thanh, em uống say rồi."

Thẩm Diệc Thanh hồ nghi: "Uống say?"

Hắn nhớ rõ tửu lượng Thẩm Diệu lớn đến đáng sợ, hơn nữa vừa rồi đỡ người khác thoạt nhìn bộ dạng cũng hoàn toàn không giống uống say.

"Ưm ——" Thẩm Diệu dùng đầu cọ đến cọ đi trên người Thẩm Diệc Thanh, hệt như mách lẻo kéo dài giọng oán giận nói, "Bọn họ chuốc em."

"Ai chuốc em?" Thẩm Diệc Thanh thật sự xem cái này là mách lẻo, nhất thời giọng điệu thay đổi y chang như muốn đi đánh nhau.

"Đều chuốc." Thẩm Diệu vươn đầu lưỡi ra tinh tế liếm hôn hầu kết và xương quai xanh Thẩm Diệc Thanh, mềm nhũn nói, "Khó chịu, anh chạy xe đến chỗ không người ôm em một cái đi."

Dụng ý khá là giấu đầu hở đuôi.

Thẩm Diệc Thanh hiểu rõ, mặt đỏ tai hồng đạp chân ga, lái xe vào một khu dân cư, tìm một chỗ không có đèn đường đậu lại.

Lúc nửa đêm, xung quanh ngay cả bóng ma cũng không thấy, Thẩm Diệc Thanh tắt máy, còn chưa kịp làm gì, Thẩm Diệu đã chủ động quấn lên, hai bờ môi như cánh hoa phả ra mùi rượu ướt át ấm áp, làm nũng nói: "Đau đầu, ấn ấn giúp em."

Nói xong, kéo tay Thẩm Diệc Thanh đặt trên đầu mình, làm bộ làm tịch dẫn ngón tay hắn xoa ấn huyệt thái dương mình.

Thẩm Diệc Thanh sửng sốt, trong tích tắc còn thật sự cho rằng Thẩm Diệu chỉ đơn thuần là uống say không thoải mái muốn tìm một chỗ yên lặng tỉnh rượu.

Nhưng suy nghĩ này chỉ duy trì vài giây đồng hồ trong đầu hắn, Thẩm Diệu lại kéo tay phủ trên khuôn mặt hồng rực của mình, nói: "Mặt cũng đau."

Thẩm Diệc Thanh ý thức được mình có bao nhiêu ngây thơ: "…"

"Môi cũng đau, anh sờ đi." Một tay Thẩm Diệu nắm chặt ngón cái tay trái Thẩm Diệc Thanh, dùng bụng ngón tay hắn đè lên đôi môi mềm mại của mình, một tay kia nắm tay phải Thẩm Diệc Thanh, để nó theo vạt áo mình tiến vào, âm điệu vô tội lại đáng thương, "Ngực cũng đau, giúp em xoa xoa."

"Diệu Diệu…" Thẩm Diệc Thanh hoài nghi tiếng trái tim mình đập kinh hoàng ngay cả ngoài xe cũng có thể nghe thấy, hắn gần như có chút hoài niệm tiểu xử nam Thẩm Diệu ngây thơ vừa thả thính liền đỏ mặt hồi trước, hiện giờ người mỗi ngày bị thả thính đến tung bay đã biến thành mình. Thẩm Diệc Thanh rút một bàn tay về lấy ra thuốc tăng cường ma lực từ túi áo khoác uống vào, ổn định lớp ngụy trang hình người xong thô giọng hỏi Thẩm Diệu nói: "Mông đau không?"

Thẩm Diệu phát ra một tiếng cười khẽ như tiểu ác ma, cố ý đùa hắn: "Toàn thân trên dưới chỉ mỗi mông là không đau."

Kraken bảo bảo thành thật nhất thời cũng không biết tiếp lời này như thế nào: "…"

Ra bài quá không theo quy tắc! Chẳng lẽ không phải nên nói "mông cũng đau nhanh xoa xoa" sao!

Lúc Thẩm Diệc Thanh rơi vào mê man, Thẩm Diệu lại ghé sát lỗ tai hắn cắn vành tai hắn, giọng khàn khàn nói: "Nhưng ngứa."

Thẩm Diệc Thanh chỉ cảm thấy một trận máu nóng thẳng hướng đỉnh đầu, đập cho đầu óc hắn một mảnh hỗn loạn.

…

Chiếc xe hơi màu đen trong màn đêm lay động rất có tiết tấu.

Trước khi xuống biển thăm người nhà Thẩm Diệc Thanh, Thẩm Diệu đuổi Thẩm Diệc Thanh đi mua một đống hàng tết, rất nhiều đồ ở dưới biển không có biện pháp bảo quản cũng không có chỗ dùng, cho nên hàng tết lấy ăn làm chính, dù sao thì hai vị phụ huynh với em gái đều có sức ăn vô cùng lớn, Thẩm Diệu cũng không sợ mua dư, cái gì cũng mua một chút, có các loại rau dưa hoa quả thịt bò thịt ba chỉ dưới biển không ăn được, các loại điểm tâm đủ mùi vị, đặc sản địa phương… ngoài ra, Thẩm Diệu còn đặc biệt chuẩn bị mấy món quà nhỏ tinh xảo mà con gái thích cho em gái kraken nghe nói rất yêu cái đẹp, có nước hoa, còn có mấy món phụ kiện nhỏ thiết kế rất đặc biệt và khăn lụa xa xỉ, đều là thứ có thể kiên trì ở trong nước một thời gian ngắn.

Chuẩn bị xong quà gặp mặt, cũng phó thác Quất ca sợ nước cho Giang Mộc Khê ở trên đất bằng đón năm

mới xong, hai người lên du thuyền đã thuê trước đó chạy về nơi sâu trong làn sóng.

Dù sao thì nếu trực tiếp từ trên bờ đi xuống biển sẽ rất dễ bị người qua đường xem là tự tử…

Vùng biển sâu mà một nhà kraken sinh hoạt kỳ thật không hề liên quan tới cái gọi là "thế giới dưới đáy biển xinh đẹp", biển sâu chân chính chỉ có bóng tối vô biên vô hạn, sức ép của nước lớn đến mức đủ để nghiền nhân loại thành thịt vụn, cùng với sinh vật biển sâu dù sao cũng không có ai nhìn nên cứ vậy mà lớn lên cực xấu xí, hai gia trưởng hải quái không cảm thấy biển sâu có vấn đề gì, nhưng theo em gái kraken dần dần lớn lên hiểu chuyện, vả lại thường xuyên bị anh trai tâm tư tinh tế lãng mạn hun đúc, trong cơ thể hơn tấn ấy cũng nuôi ra một trái tim thiếu nữ phấn nộn —— tuy rằng trình độ phấn nộn vẫn hơn anh trai cô bé một chút —— em gái kraken bắt đầu theo đuổi hết thảy những thứ mộng ảo mà tốt đẹp, càng không thể chịu nổi biển sâu tối tăm áp lực. Hai đại hải quái vì tìm niềm vui cho con gái, cũng tạo ra một ngôi nhà nhỏ mấy ngàn thước vuông dưới đáy biển cạn, trang hoàng cũng hết sức mộng ảo thiếu nữ, chọn lượng lớn nguyên liệu bèo rong, san hô, hải tảo phát sáng, không chỉ mỗi con gái vô cùng thích, ngay cả con trai trở về thăm người thân cũng ở trong nhà lưu luyến quên về.

Kraken ba ba: "…"

Hou.

Luôn cảm thấy con mình có chỗ nào đó không quá bình thường.

Sáng hôm nay ánh nắng thực đẹp, không trung xanh biếc không mây, mặt biển phản chiếu màu sắc không trung cũng xinh đẹp khiến lòng người run sợ, du thuyền giống như chạy trên một khối ngọc bích cực lớn. Thẩm Diệu nhịn không được từ trong khoang chạy ra ngắm phong cảnh, mùa đông gió biển lạnh lẽo, Thẩm Diệc Thanh liền dùng kết giới bao Thẩm Diệu lại, cho cậu ấm áp ở bên trong ngắm biển.

Du thuyền chạy trên biển hơn một giờ, xung quanh đã không nhìn thấy bất cứ thuyền bè gì, lúc này Thẩm Diệu phát hiện nước biển phía trước có chút khác thường —— lấy một đường cong hơi gấp khúc làm đường ranh giới, nước biển bên này ranh giới là màu xanh ngọc chói mắt, mà bên kia đường ranh giới lại là màu xanh xám thâm trầm, nhìn hệt như bên dưới vùng biển phía trước cất giấu một hòn đảo nhỏ.

"Ba anh tới đón chúng ta!" Tinh thần Thẩm Diệc Thanh rung lên, sợ Thẩm Diệu kinh hoảng, hắn vội vàng đưa một bàn tay vào trong kết giới đan xen mười ngón với Thẩm Diệu, đồng thời nhẹ giọng trấn an, "Thân thể ba anh cực lớn, Diệu Diệu em đừng sợ, ông ấy sẽ không tổn thương em đâu."

Thẩm Diệu tự nhiên biết kraken ba ba sẽ không tổn thương tới mình, nhưng cảm giác áp bách khủng bố mà sinh vật khổng lồ này mang đến cũng không phải nhẹ nhàng nói hai ba câu là có thể hóa giải, cái bóng dưới mặt biển cấp tốc kéo giãn ra bốn phía, nơi thị lực Thẩm Diệu có thể nhìn tới thế mà lại hoàn toàn không nhìn thấy cuối, sắc mặt cậu xuất phát từ khủng hoảng bản năng mà hơi hơi trắng đi, miệng lại cố gắng trấn định nói: "Em không sợ, chỉ là có chút khẩn trương."

"Kỳ thật ba anh có thể dùng ngụy trang." Thẩm Diệc Thanh giải thích, "Có điều trong văn hóa hải quái bọn anh, lần đầu tiên gặp mặt người xa lạ sử dụng ngụy trang là hành vi rất thất lễ, ba rất xem trọng việc

gặp mặt em, cho nên…”

Lúc này, một cái xúc tu to có thể cho ba người ôm không xuể phá vỡ mặt biển trong xanh, lắc lư trái phải trên con đường mà du thuyền đi tới, thoạt nhìn hệt như có người đang vẫy tay.

“Hou ——” tiếng gầm nhẹ kéo dài tựa như thần linh viễn cổ truyền đến từ nơi sâu của lòng biển, sóng âm khí thế hùng hồn khiến boong thuyền cũng hơi hơi run rẩy theo.

“Ba anh nói hoan nghênh em tới làm khách.” Thẩm Diệc Thanh vui vẻ phấn chấn phiên dịch.

Thẩm Diệu chần chờ một chút, bắt hai tay trước miệng, từng chữ một hô to với cái xúc tu vươn ra khỏi mặt biển ấy: “Chào —— chú —— ạ ——!”

Thẩm Diệc Thanh lại không phiên dịch, chỉ bắn ra một cái xúc tu vỗ tay hoan nghênh với xúc tu ba ba!

Thẩm Diệu dùng khuỷu tay chọt chọt hắn, nhỏ giọng nói: “Chú có thể nghe hiểu không?”

Thẩm Diệc Thanh gật đầu: “Ông ấy nghe tiếng Hán không thành vấn đề, chỉ có nói là còn chưa quá lưu loát.”

Thẩm Diệc Thanh nói xong, cả chiếc du thuyền mãnh liệt rung lên và bị nhấc lên trên một đoạn ngắn, ngay sau đó, tốc độ du thuyền đi tới nhanh hơn rất nhiều.

Thẩm Diệu bám mép thuyền nhìn xuống, phát hiện hóa ra toàn bộ du thuyền đều bị kraken ba ba đội ở trên đầu.

“Ba anh bơi nhanh hơn du thuyền nhiều, ông ấy mang chúng ta bơi một đoạn.” Thẩm Diệc Thanh nói xong, ánh mắt lấp lóe, “Nhà ở biển cạn của bọn anh ngay phía trước.”

Không biết tại sao, mỗi lần Thẩm Diệc Thanh nói tới ba mình, Thẩm Diệu đều cảm thấy hắn hệt như một học sinh tiểu học đang khoe khoang bố trên lớp…

Thẩm Diệc Thanh, một tên khoe bố cật lực.

Du thuyền lướt trên mặt biển nhanh như điện chớp, rất nhanh liền tới nơi, Thẩm Diệc Thanh cẩn thận kiểm tra và gia cố kết giới bao quanh Thẩm Diệu, sau khi xác nhận không có vấn đề, liền biến ra hai cái xúc tu nâng kết giới lên, động tác mềm nhẹ đưa Thẩm Diệu vào trong nước biển, xong cũng tạo cái kết giới ném hết hàng tết vào trong nước, cuối cùng bản thân hắn mới nhảy xuống.

Hết chương 63

64. Chương 64: Cái Đầu Tam Giác Dẹp Mà Cứng Kia Lộ Ra Một Sự Quật Cường Nhàn Nhạt

Thẩm Diệu chìm vào trong biển, nơi cách bàn chân hai ba mét chính là cái đầu mang diện tích sa mạc lại còn không có một ngọn cỏ của kraken ba ba, hiện giờ làn da hắn là một loại màu cam ấm áp, màu cam là màu sắc khi cảm xúc kraken vui sướng, việc này nói lên rằng tận đáy lòng hắn hoan nghênh Thẩm Diệu đến chơi.

Đây cũng là tất nhiên, năm đó sau khi Thẩm Diệc Thanh được ba ba cứu về, trong một đoạn thời gian thật dài, mỗi ngày đều không ngừng khen Thẩm Diệu là một cậu bạn nhỏ thiện lương ấm áp cỡ nào, ở trong phòng thí nghiệm đã trợ giúp mình như thế nào, cho nên điểm ấn tượng của kraken ba ba đối với Thẩm Diệu đã cày max cấp vào rất nhiều năm trước rồi.

Sau khi Thẩm Diệc Thanh xuống nước, đưa bàn tay vào kết giới nắm lấy Thẩm Diệu bơi về một phương hướng cố định, đồng thời phun bong bóng nói: "Diệu Diệu đến đây, mắt phải của ba ba ở phía đông chúng ta đó."

Mà mắt trái thì ở phía tây!

Có điều mắt phải tương đối gần hơn, cho nên trước hết để ba ba dùng mắt phải xem một chút trước đã.

"Được." Thẩm Diệu cố gắng thích ứng loại phương thức nói chuyện quỷ dị này, lễ phép không làm ra bất cứ phản ứng kinh ngạc hoặc khoa trương gì.

Thẩm Diệc Thanh vừa xuống biển liền biến ra mấy cái xúc tu trợ lực sau người, bơi nhanh hơn nhân loại không biết bao nhiêu, xúc tu phiêu dật bày ra dạng cuộn sóng dưới biển, rất nhanh bọn họ liền đến được biên giới đỉnh đầu kraken ba ba đồng thời bơi xuống phía dưới. Thẩm Diệu bị Thẩm Diệc Thanh kéo chìm xuống, không ngừng chìm xuống, sau khi lướt ngang qua vầng trán đầy đặn của kraken ba ba, trước mặt Thẩm Diệu bỗng nhiên xuất hiện một bức tường tròn tản ra ánh huỳnh quang xanh biếc, diện tích bức tường bởi vì xuyên thấu cho nên rất khó tính ra, nhưng đường kính nói ít cũng phải có hơn mười mét, chất liệu tạo thành "bức tường" trong suốt, thoạt nhìn tựa như một mặt hồ dựng đứng, mặt ngoài bóng loáng của bức tường phản chiếu ra hình ảnh Thẩm Diệc Thanh và Thẩm Diệu tay cầm tay.

Màu xanh huỳnh quang này Thẩm Diệu rất quen thuộc, mắt ở nguyên hình của Thẩm Diệc Thanh chính là màu sắc này, cho nên cậu lập tức nhận ra, thoáng nghiêng mặt nhỏ giọng xác nhận lại: "Đây là mắt của chú phải không?"

"Diệu Diệu thật thông minh." Thẩm Diệc Thanh bắt lấy hết thảy cơ hội ca ngợi Thẩm Diệu, lại cười nói, "Ba đang nhìn chúng ta đó."

Thẩm Diệu khom lưng với bức tường và chúc tết bức tường: "Chú năm mới vui vẻ."

Kraken ba ba khẽ kêu: “Hou hou hou —— ”

Giọng thấp ù ù siêu nặng ấy lấy xu thế gió cuốn mây tan đánh sâu vào vùng biển trong phạm vi mấy trăm mét, nghe vào còn có lực rung động hơn lúc ở trên du thuyền vừa rồi, cơ thể Thẩm Diệu lắc lư, nếu không phải tố chất tâm lý của cậu tốt thì hiện tại khẳng định đã ngất đi rồi.

Thẩm Diệc Thanh nghe tiếng hô của ba ba xong, cười ha ha không ngừng, phiên dịch: “Ba ba nói, tốt tốt tốt, con cũng năm mới vui vẻ, đến thì đến còn mang theo cái gì vậy chứ.”

Thẩm Diệu mím môi nén cười.

Cậu đoán là Thẩm Diệc Thanh dùng giọng điệu gần sát với thói quen nói chuyện của nhân loại để phiên dịch lời ba ba hắn, không thì phương thức nói chuyện của kraken không khỏi quá bình dân rồi…

Lúc này, vùng biển ở phương xa lại xao động lên, từ rất xa có một bóng đen to lớn nhanh chóng tiếp cận bên này, Thẩm Diệc Thanh vội giải thích: “Đó là chú của anh, hẳn là chú ấy tới cùng với em gái anh.” Nói đến đây, Thẩm Diệc Thanh trấn an Thẩm Diệu, “Hình thể của chú rất nhỏ, chỉ lớn bằng một phần ba của ba anh thôi, không cần sợ.”

Khi nói chuyện, con mực biến dị to lớn đã bơi tới gần, bởi vì hình thể y tương đối nhỏ xinh, cho nên ở khoảng cách này Thẩm Diệu có thể nhìn thấy toàn cảnh. Chú cá mực này có đầu dài hình tam giác, thoạt nhìn cứng cứng dẹp dẹp, không mềm mại đến độ nước biển vừa lướt qua chính là một trận cuộn sóng giống như kraken, hơn nữa chiều dài xúc tu rất ngắn. Ngắn này không chỉ là ngắn về giá trị tuyệt đối, còn bao gồm cả tỉ lệ —— tỉ lệ giữa đầu và chiều dài xúc tu kraken ước chừng là 1:1.5, xúc tu dài hơn đầu, mà tỉ lệ đầu và chiều dài xúc tu mực ước chừng là 1:0.5, hệt như dưới đầu mọc ra một loạt chân ngắn ngủn, nhìn mà chọc người ta thương yêu một cách khó hiểu.

Vừa nhìn thấy chú cá mực này, Thẩm Diệu liền không khỏi nhớ tới “tình sử ba và chú” mà lúc trước Thẩm Diệc Thanh kể với mình…

Sự việc phát sinh vào năm thứ hai Thẩm Diệc Thanh được ba ba cứu về đáy biển.

Sau khi kraken ba ba tìm được con trai, ôm mục đích ngao du biển rộng mỗi ngày dắt con trai đi chơi khắp nơi, có một lần đi ngang qua một rãnh biển nghỉ chân, trùng hợp nhìn thấy một con mực biến dị to lớn bơi vào trong rãnh biển nghỉ ngơi.

Mười cái xúc tu ngắn đến đáng thương lại đáng yêu của chú mực tích tắc bắt lấy trái tim kraken ba ba, dùng lời nhân loại nói chính là, kraken ba ba cảm thấy bé chân ngắn này thật sự là rất moe, muốn ngủ cùng.

Vì thế kraken ba ba liền tựa vào rìa rãnh biển, chỉnh cặp mắt thành sáng lóe sáng lòe, giống như hai cái đèn pha bự nhìn vào bên trong, có lẽ là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, kraken ba ba vừa gặp đã yêu chỉ cảm thấy chú mực chỗ nào cũng đẹp, ngay cả cái đầu tam giác dẹp mà cứng kia cũng lộ ra một sự quật

cường nhàn nhạt, mà sự quật cường thanh thuần ấy hấp dẫn kraken ba ba sâu sắc.

Nhưng mà, hành động này của kraken ba ba thật ra là vô cùng đáng sợ, rãnh biển kia chính là nhà của mực nhỏ, kraken ba ba bám ở bên trên dùng đôi mắt rọi vào trong nhìn, đổi thành nhân loại gần như tương đương với con gái tối về nhà phát hiện có một tên biến thái bám vào cửa sổ bật hai cái đèn pin nhìn vào trong nhà mình… Hơn nữa tên biến thái kia còn là một tên đàn ông hình thể gấp ba lần mình!

Vì thế chú mực đương trường sợ tới mức chảy cả mực, mực nước làm ô nhiễm một vùng biển rộng, nhuộm hai bố con kraken đen thui đen thùi, qua một tháng mới rửa sạch được… đương nhiên, đây đều là nói sau.

Nếu dùng văn phong của tiểu thuyết bá đạo tổng tài để thuyết minh, thì sự việc lúc sau chính là như vầy: sau khi bị phun đầy mực, kraken ba ba nhất thời cảm thấy vật nhỏ này thật mẹ nó đủ cay, đủ hăng hái, còn chưa từng có con mực nào dám phun mực với tôi đâu, ông đây thích nhất là mèo rừng tính tình ương bướng! Mực nhỏ, em đang chơi với nước đó.

Vì thế, kraken ba ba bởi vì chủng tộc bên bờ tuyệt chủng, cho tới giờ chưa từng thấy đồng loại nào ngoài con trai, ế mấy trăm năm, liền vọt vào rãnh biển, bá đạo hấp diêm mực nhỏ đáng thương… Kraken bảo bảo cảm thấy trong rãnh biển truyền ra âm thanh xấu hổ, vì thế ngây thơ đứng ở cửa rãnh biển dùng xúc tu bao mình thành bạch tuộc viên chiên, đỏ bừng bừng chờ ba ba đi ra.

Chuyện này nếu dùng chuẩn mực đạo đức của nhân loại đến bình phán, thì thực chất là tương đối quá đáng, nhưng kraken ba ba với chú cá mực lúc ấy chưa được tiếp thu bao nhiêu văn hóa nhân loại hun đúc, trên bản chất không có gì khác động vật, cho nên mực nhỏ bị hấp diêm chỉ bày ra vẻ mặt mờ mịt thêm kinh ngạc, cũng không có cảm giác gì khác.

Thật ra mực nhỏ là một kẻ ngoại tộc bị tộc đàn đuổi đi, trước lúc gặp được kraken, y đã cô độc sống dưới đáy biển rất nhiều năm.

Cha mẹ y đều là mực khổng lồ bình thường không có ma lực, y lại là một con mực biến dị, có lẽ là vì trong số tổ tiên y từng có ma vật viễn cổ to lớn, mà gien tổ tiên vẫn luôn ngủ đông không có biểu hiện ra, chỉ riêng đời của y mới hiện ra… Tóm lại, loại di truyền cách đời đời này khiến hình thể chú cá mực tăng trưởng nhanh vèo vèo, vả lại trong cơ thể ẩn chứa ma lực, hoàn toàn không giống những con mực khổng lồ khác. Khi loại dị thường này càng ngày càng rõ ràng, mực đáng thương bị cha mẹ nhỏ hơn mình rất nhiều đuổi ra khỏi vùng biển mà chúng nó ở.

Mực nhỏ trôi giạt khắp nơi, ở nơi nào cũng không được hoan nghênh, y thông minh hơn những con mực khác rất nhiều, cho nên bị đuổi như vậy khiến y càng thêm tổn thương, y hận hình thể quá lớn của mình, đắm chìm trong tự ti và cô độc không thể tự kiềm chế.

Chú cá mực bởi vì quá khổng lồ nên bị đuổi đi, mất đi tình thân, lại bởi vì dáng vóc quá nhỏ xinh mà hấp dẫn kraken, thu hoạch tình yêu.

Cho nên nói mọi việc trên thế giới này thường không hề có tuyệt đối.

Sau khi bá đạo chiếm hữu mực nhỏ chân ngắn, kraken ba ba rất chịu trách nhiệm ép mực nhỏ về rãnh biển của mình và đem vàng bạc châu báu trân quý nhiều năm của mình cho y xem —— khi Thẩm Diệu nghe Thẩm Diệc Thanh kể lại đoạn này, không khỏi cảm khái hắn không hổ là do ba hắn phân tách ra, cái kiểu xx xong liền tặng núi vàng quả thực là giống nhau như đúc —— nhưng mực nhỏ cũng không có hứng thú với núi vàng, dù sao thì y cũng không có chỗ xài, cho nên lúc mới vừa bị kraken bắt về vẫn luôn nghĩ mọi cách chạy trốn, sau khi trình diễn một series «Tiểu kiều thê bướng bỉnh của đại tổng tài: lần đào hôn thứ 99», kraken ba ba thành công dùng khí phách, sự thật lòng và tua giao phối dài hơn trăm mét chinh phục mực nhỏ, hai hải quái to lớn hạnh phúc sống bên nhau, và nuôi dưỡng em gái kraken.

Gien của mực với kraken không cách nào dung hợp, em gái kraken vẫn là do kraken ba ba tự tách ra, lúc kraken tự phân tách có thể lựa chọn gien muốn biểu đạt trên trình độ nhất định, cho nên dù là sinh sản kiểu phân tách, nhưng đời sau sinh ra cũng không hoàn toàn là kết quả copy paste bản thân, giống như Thẩm Diệc Thanh với ba hắn tuy đa số phương diện đều hết sức tương tự, nhưng mà cũng có rất nhiều chỗ khác biệt.

Thẩm Diệu cũng chào hỏi chú cá mực, chú cá mực phát ra một loại sóng âm bén nhọn đáp lại, đại khái chắc cũng là hoan nghênh đến làm khách.

Nghe tiếng kêu có thể một giây phân ra công thụ…

Hai phụ huynh đều đã gặp mặt Thẩm Diệu, sau cái đầu tam giác của chú cá mực lú ra một bé kraken tròn trùng trục, bé kraken này nhỏ hơn nguyên hình của Thẩm Diệc Thanh rất nhiều, đường kính ước chừng cũng chỉ hơn một mét, chỉ tính phần đầu thì sợ là còn chưa dài bằng Thẩm Diệu, hơn hai mươi cái xúc tu của cô bé như bèo rong mềm mại phiêu tán trong nước biển, có mấy cái xúc tu còn quấn vòng tay vỏ sò tự chế, thoạt nhìn chính là một bé gái yêu thích cái đẹp!

Em gái kraken tròn tròn mềm mại quơ xúc tu nhỏ xoạt một phát vọt vào lòng Thẩm Diệc Thanh, quấn từ đầu đến chân Thẩm Diệc Thanh thành một cái xác ướp, lập tức mở miệng rộng ra dùng tiếng Hán rõ ràng kêu lên: “Anh ơi!”

“Nửa năm không gặp, đầu lại tròn rồi.” Thẩm Diệc Thanh vẻ mặt hiền lành vuốt ve cái đầu tròn bự của em gái, chuyển hướng Thẩm Diệu giới thiệu, “Đây là chị dâu em, mau kêu đi.”

“Chị dâu!” Em gái kraken hoạt bát kêu lên. Trong mắt Thẩm Diệu thì nguyên hình của cô bé với nguyên hình của Thẩm Diệc Thanh ngoại trừ lớn nhỏ khác nhau thì toàn bộ đều giống nhau như đúc, nhưng xuất phát từ lễ tiết, Thẩm Diệu vẫn trái lương tâm chào hỏi và ca ngợi: “Diệc Thanh thường xuyên nhắc tới em với anh, em thật… xinh đẹp.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Thẩm Diệc Thanh sâu sắc chấp nhận, phụ họa, “Xúc tu của em gái anh còn mềm mại hơn cả tảo biển nữa.”

“Cực kỳ mềm mại.” Trong văn hóa hải quái thì xúc tu mềm mại hiển nhiên là lời hay ca ngợi phái nữ, vì thế Thẩm Diệu liên tục gật đầu nói, “Vừa nhìn đã thấy mềm nhũn rồi.”

Em gái kraken được khen đến không biết đâu là đâu, kích động điên cuồng xoay vòng trong biển, một hàng xúc tu nhỏ bị quán tính xoay vòng vứt ra tung bay trong nước, thoạt nhìn tựa như làn váy tung bay khi bé gái nhân loại xoay vòng.

Hết chương 64

65. Chương 65: Cá Vào Mắt Ba Ba

Một nhà bốn miệng đến đông đủ.

Chú mực lại phát ra vài âm thanh tinh tế, hỏi Thẩm Diệu tới như thế nào, có mệt hay không, có đói bụng không, cực kỳ giống một người mẹ hiền ôn hòa săn sóc.

Thẩm Diệu lần lượt đáp lại, một người một quái đang trò chuyện, kraken ba ba đưa ra một cái xúc tu cẩn thận cuốn đi một đám hải tảo không thu hút trên đầu chú cá mực, thoạt nhìn giống như một nam sinh dịu dàng phất đi vật bẩn trên đầu bạn gái.

Chú mực thẹn thùng kêu một tiếng lấy làm cảm ơn, bởi vì xúc tu của y không dài bằng đầu, cho nên trên đỉnh đầu có đồ dơ không tự mình với tới được, hoặc là phải cọ trên đá ngầm, hoặc là đến nhờ kraken ba ba hỗ trợ.

Kraken ba ba phát ra một tiếng gầm nhẹ từ tính, hai phụ huynh hải quái ở trước mặt bọn nhỏ liếc mắt đưa tình đến vui quên trời đất, lúc này, kraken ba ba không thoải mái chớp chớp con mắt bự xanh lục của mình, nâng xúc tu lên chùi chùi trước mắt.

"Có cá vào mắt ba ba." Thẩm Diệc Thanh giải thích cho Thẩm Diệu hoàn toàn không hiểu mô tê gì.

Thẩm Diệu dùng phương thức tư duy của kraken suy tư một chốc, nói: "Giống như mắt chúng ta có cát vào đúng không?"

Thẩm Diệc Thanh: "Không sai."

Thẩm Diệu nhất thời cảm thấy mình thật sự là quá thông minh.

Mắt quá lớn cũng có phiền não rất lớn, có khi sẽ có cá nhỏ xem mắt kraken thành vách đá mà không đầu không đuôi chui vào, dẫn đến mắt bị mờ, hơn nữa đoạn thời gian trước có một lượng lớn cá di cư tới từ vùng biển phương bắc, rất nhiều con trong số chúng không biết kraken đã khoanh vùng địa bàn ở nơi này, cho nên thường xuyên có cá không cẩn thận xông vào. Dù sao thì mục đích dùng nguyên hình gặp mặt Thẩm Diệu một lần đã đạt tới, kraken ba ba liền dứt khoát biến về hình dạng ngụy trang dễ dàng sinh hoạt hơn, thân thể khổng lồ như quả núi ấy nhanh chóng thu nhỏ lại dưới sự cắn nuốt của cả một quân

đoàn ảnh ma, nước biển xung quanh chợt vọt về phía vật khổng lồ biến mất để bổ khuyết chỗ trống, chỗ giao nhau giữa mặt tường và mặt biển một giây trước lập tức xuất hiện một lốc xoáy lam sẫm thật lớn, lốc xoáy giống như cái miệng khổng lồ của thần biển, cùng với tiếng sóng xoay ù ù, tham lam không hề gián đoạn cắn nuốt nước biển mặn chát. Cùng lúc đó, chú mực cũng bắt đầu biến hình, ba vật nhỏ thể trọng nhẹ là Thẩm Diệu, Thẩm Diệc Thanh và em gái kraken đều bị cơn sóng hung ác điên cuồng này cuốn vào, ở trong biển dùng dạng xoắn ốc với tốc độ cực cao bị cuốn xuống phía dưới…

Thẩm Diệu có loại cảm giác như đang chơi tàu lượn siêu tốc dưới nước, trong tầm mắt đều là cảnh tượng đáy biển không ngừng xoay tròn và bọt nước bị đánh ra khi sóng biển đập vào vách kết giới, may mắn lúc ở trong đội cậu từng tiếp nhận huấn luyện biến đổi góc độ, cơ thể thừa nhận được, không thì hiện tại chắc là đã bị cuốn đến nôn.

Hai đại hải quái đều biến trở về hình người, biển rộng cũng theo đó bình tĩnh trở lại, lúc này Thẩm Diệu mới phát hiện mình đã chìm đến đáy biển, dưới chân cậu là một vùng cát trắng, ánh sáng lập lòe từ trên bầu trời chiếu xuống đất bằng, bị dòng nước khuấy động, vụn sáng chưa kịp tiếp đất đã phân tán tung bay, lóe ra từng mảnh vụn như sao trời.

Kết giới cứng cáp như một cái kén trong suốt bảo vệ Thẩm Diệu, bốn phía không ngừng có bong bóng bàng bạc xuyên thấu kết giới tiến vào, đây là không khí Thẩm Diệc Thanh dùng ma lực dẫn xuống từ trên mặt biển, chúng đến từ gió biển lạnh lẽo tháng hai, lại xuyên thấu qua nước biển băng hàn một đường vọt xuống, nhưng mà khi thông qua kết giới hơi nóng, chúng nó bị xông nóng hầm hập, cho nên không khí trong kết giới vẫn luôn ấm áp dạt dào, giống như mở điều hòa.

Thật ra thì cái này cũng là hô hấp nhân tạo trên ý nghĩa nào đó… Thẩm Diệu có một tích tắc thất thần, đáy lòng giống như tức khắc rải đầy đường ngọt.

Cát trắng dưới đáy biển sôi nổi rơi xuống, tầm mắt Thẩm Diệu không bị che chắn, lúc này cậu mới phát hiện một nhà kraken đều đã biến thành người hình, hơn nữa có thể là vì quan tâm cảm xúc của khách, họ đều thừa dịp cát trắng bay đầy trời vừa nãy mà mặc quần áo nhân loại vào. Mặc dù ở trong nước bất luận thế nào cũng có chút không hợp, nhưng chung quy vẫn dễ chấp nhận hơn là mông trần bơi qua bơi lại.

Hình người của kraken ba ba cùng phong cách với Thẩm Diệc Thanh, đều là tuấn mỹ mang theo tí bá đạo và tà khí, mà ngụy trang của chú mực cũng phù hợp với tính cách của y, là một mỹ nam tử thoạt nhìn gần như thanh xuân dào dạt, mặt mày dịu dàng, trong mắt giấu một tầng sáng trong trẻo, mà em gái kraken đang ở tuổi điệu đà thì… đang đổi tới đổi lui.

"Anh cảm thấy ngụy trang này không hợp với khí chất của em lắm." Thẩm Diệc Thanh uyển chuyển nói.

Em gái kraken tóc vàng mắt xanh môi đỏ mọng rực lửa trước nhô sau vểnh: "Em thích hợp với kiểu gì?"

Thẩm Diệc Thanh nghiêm túc giúp em gái suy nghĩ hình dạng, thoạt nhìn tựa như anh trai nhân loại đang giúp em gái tham mưu quần áo thích hợp: "Tuổi nhỏ một chút, gương mặt phương đông, tóc thẳng màu đen, da rất trắng, mắt vừa to vừa tròn, mũi cao nhưng đường cong không cần quá sắc bén, chóp mũi nhỏ nhỏ nhọn nhọn, có hai má lúm đồng tiền, cằm tinh xảo nhưng khuôn mặt lại hơi có chút thịt, môi trên mỏng, môi dưới hơi dày hơn môi trên một ít… diện mạo như vậy vô cùng đáng yêu."

Thẩm Diệu trùng hết tất cả đặc điểm: "…"

Em gái kraken càng nghe càng thấy không đúng, kháng nghị: "Người anh hình dung hình như là chị dâu mà!"

Thẩm Diệc Thanh đột nhiên phát hiện, miệng há thành một chữ O, nước biển lập tức ùa vào.

Thẩm Diệu ở trong kết giới cười đến đau bụng, nói với em gái: "Em cứ biến theo sở thích của mình đi."

Em gái liền biến thành một thiếu nữ phương đông tinh xảo như búp bê sứ, ngũ quan có loại cảm giác lạnh lùng diễm lệ, mặc dù vẫn không quá hợp với tính cách cô bé, nhưng cô bé thích thì tốt rồi.

Thẩm Diệc Thanh bất đắc dĩ giải thích: "Vừa rồi anh không phải cố ý…" Dừng một chút, kraken bảo bảo cơ trí thuận thế nói lời tâm tình, "Có lẽ trong cảm nhận của anh, Diệu Diệu chính là đại diện cho xinh đẹp."

Vị trí hiện tại của bốn người họ chính là ngôi nhà nhỏ mà kraken ba ba đặc biệt xây cho con gái, kraken ba ba lên tiếng kêu Thẩm Diệc Thanh dẫn Thẩm Diệu đi xung quanh nhà thăm thú một chút, Thẩm Diệc Thanh liếc nhìn ba hắn, hơi lúng túng nói: "Hou, hou, hou?"

Ba, bộ dạng của ba thoạt nhìn còn trẻ hơn con nữa, thích hợp sao?

Lớp ngụy trang của kraken ba ba quả thật là thoạt nhìn chỉ có dáng vẻ hai mươi tuổi, mặt còn nộn hơn cả Thẩm Diệc Thanh, thoạt nhìn không giống ba Thẩm Diệc Thanh, trái lại như là em trai Thẩm Diệc Thanh…

Kraken ba ba vô cùng cưng con trai lập tức tiếp nhận đề nghị, mềm hóa lớp ngụy trang định sửa bề ngoài lớn thêm mười tuổi, nhưng mà Thẩm Diệc Thanh lại thừa dịp ba hắn mềm nhũn mà bơi qua, đưa tay xoạt xoạt vẽ ra vài nếp nhăn nơi khoé mắt ba hắn!

Kraken ba ba lập tức kéo phẳng khóe mắt, phẫn nộ nói: "Hou hou!"

Còn quấy rối nữa là ba đánh ót đó!

Đối với kraken không có mông mà nói, đánh ót liền tương đương với đét mông.

Kraken bảo bảo cực kỳ sợ bị đánh ót trước mặt Thẩm Diệu vội vàng bơi về, nắm tay Thẩm Diệu dẫn cậu bơi ra, nói: "Diệu Diệu đi, dắt em đi thăm nhà anh."

Thẩm Diệu ngoan ngoãn bơi theo hắn, hiếu kỳ nói: "Vừa rồi chú nói gì với anh vậy?"

Thẩm Diệc Thanh mặt dày mày dạn nói: "Ông ấy nói nửa năm không gặp anh hiểu chuyện hơn nữa rồi."

Thẩm Diệu: "..."

Thẩm Diệu cảm thấy mình cần phải học tập tiếng kraken một chút.

Nếu khuẩn nhân có thể học được tiếng long tộc, vậy mình học tiếng kraken khẳng định cũng không vấn đề.

Thẩm Diệc Thanh dắt Thẩm Diệu đi thăm phòng ngủ của mình trước, nói là phòng ngủ, nhưng dưới biển cũng không có biện pháp thật sự xây tường, cho nên trên thực tế vẫn là không gian trống trải, chỉ là có một đám san hô cao to dày đặc mọc chung một chỗ, hình thành tường san hô có tác dụng phân cách không gian.

Hết chương 65

66. Chương 66: Thẩm Diệc Thanh Có Tin Tưởng Không Thua Bất Cứ Một Thiếu Nữ Nào

Chính giữa khu vực "phòng ngủ" dùng tường san hô làm ra, có một cái vỏ sò thật lớn vả lại đang ở trạng thái mở ra, Thẩm Diệu tính sơ sơ thì phỏng chừng chiều dài cái vỏ sò bự này hẳn là vượt qua hai mét.

"Đây là trai tai tượng ư?" Thẩm Diệu hỏi.

Trai tai tượng là một loại sinh vật hai mảnh siêu lớn, thường thì chiều dài sẽ vượt qua một mét, đặc biệt lớn có thể đạt tới trên hai mét, có điều thường phân bố ở vùng biển phương nam ấm áp, bên này nước biển lạnh như thế, theo lý thuyết hẳn là không có thứ này.

"Đúng, đây là giường nhi đồng của anh." Thẩm Diệc Thanh mang theo một chút ngượng ngùng và hoài niệm khi triển lãm vật phẩm thời thơ ấu với người khác, dắt Thẩm Diệu bơi tới bên cạnh vỏ trai, nói, "Vùng biển phương bắc không có cái này, đây là ba ba đến quần đảo Nam Sa nhặt về, anh với em gái anh mỗi người một cái."

"Ba anh thật tốt..." Thẩm Diệu từ nhỏ chưa từng cảm nhận được tình thương của cha phát ra tán thưởng từ tận đáy lòng.

Thẩm Diệc Thanh thâm tình nói: "Về sau ba của anh cũng là ba của em."

Logic này không sai, vợ chồng nhân loại cũng sẽ xem cha mẹ đối phương thành cha mẹ mình, Thẩm Diệu cười gật gật đầu, hai lúm đồng tiền nhìn thật ngọt ngào.

Cái giường nhi đồng Thẩm Diệc Thanh ngủ trước kia được trang trí hết sức hoa lệ, trên mép vỏ trai đục một loạt lỗ nhỏ tinh tế, xỏ từng sợi dây thừng mảnh màu xanh lục, mà những sợi dây thừng đó thì xâu chuỗi các loại phụ kiện tràn đầy phong tình biển cả, có vài sợi dây xâu từng viên từng viên trân châu to lớn mượt mà, ánh nước lưu động, có vài sợi cột lấy các mảnh san hô nhỏ màu sắc xinh đẹp, hoa văn phức tạp, có vài sợi lại xâu đầy thủy tinh, lúc sóng đánh, chuỗi hạt thủy tinh đó liền lay động đong đưa, va chạm lẫn nhau phát ra tiếng động giòn vang, tựa như nhân loại treo chuông gió ở trước cửa sổ…

Thẩm Diệu để ý thấy, ở bên cạnh cái giường nhi đồng này, còn có mười mấy cái kết giới lớn bằng nắm tay đang đong đưa, xung quanh chúng mặc dù không có gì cột lấy, nhưng lại hệt như cắm rễ bên giường, ở trong một phạm vi cố định không di chuyển gì nhiều, mà trong những kết giới be bé ấy, nhồi đầy tảo biển phát sáng chủng loại khác biệt, nước biển có thể tự do ra vào vách kết giới dùng sinh vật phù du tẩm bổ cho số tảo biển đó, tảo biển sinh trưởng tươi tốt, mỗi cái kết giới đều giống như một tinh cầu bé nhỏ, dịu dàng lơ lửng xung quanh giường nhi đồng.

"Mấy cái này là…" Thẩm Diệu hơi hơi nghiêng đầu nghiên cứu mấy kết giới nhồi đầy tảo biển đó, dùng giọng điệu hơi khiêu khích và chế nhạo nói, "Đèn ngủ của kraken bảo bảo hả?"

Thẩm Diệc Thanh hơi xấu hổ đỡ trán: "Ừm, khi còn bé anh với ba ba sống dưới biển sâu, dưới biển sâu không có một chút ánh sáng, ngủ một mình có khi sẽ sợ, ba liền làm cho anh mấy cái đèn ngủ đó, mấy cái kết giới này ông ấy tu bổ hàng năm."

Hiện tại tuy rằng họ đã chuyển nhà từ biển sâu tối om đến biển cạn lấy sáng rất tốt, kraken bảo bảo cũng đã lên bờ sống độc lập từ lâu, nhưng kraken ba ba vẫn duy trì nguyên dạng hết thảy những thứ kraken bảo bảo đã từng dùng.

Tựa như sau khi con cái nhân loại lên đại học rồi, cha mẹ cũng sẽ thường thường khiến phòng ngủ của con duy trì như cũ, như một loại hoài niệm đối với cuộc sống náo nhiệt trong quá khứ.

Những nơi khác trong khu vực phòng ngủ cũng giống cái giường vỏ sò này, được trang trí hết sức mộng ảo, đáy biển tuy rằng không thể để gia cụ, nhưng trong cát trắng xung quanh ngẫu nhiên đặt những cây san hô to hình thái khác nhau, trên nhánh "cây" của chúng cũng đều treo đầy đồ trang trí xinh đẹp hoa lệ. Mắt Thẩm Diệu có chút không đủ dùng, cậu liếc nhìn một gốc san hô trong đó, vươn tay nắn vuốt sợi dây thừng xanh đen xâu đồ trang trí. Dây thừng trên tay cứng cáp trơn nhẵn, dường như dùng loại thực vật nào đó dưới biển mài thành sợi, Thẩm Diệu đang tò mò muốn hỏi, Thẩm Diệc Thanh đã giới thiệu trước một bước: "Đây là dây thừng do ba anh dùng một loại tảo biển có tính chất đặc biệt mài ra, mảnh dẻ rắn chắc, nước ngâm cũng không hỏng."

Thẩm Diệu tưởng tượng kraken ba ba dùng xúc tu thô to của hắn cẩn thận mài mài tảo biển, lại giống như người mẹ may vá quần áo híp cặp mắt bự đường kính hơn mười mét, xâu một đám trân châu thủy tinh hoặc san hô be bé thành chuỗi, trong lòng lướt qua một trận gió xuân ấm áp và hâm mộ khe khẽ.

Ngoại trừ ba năm tràn ngập mù mịt trong phòng thí nghiệm, Thẩm Diệc Thanh của cậu vẫn lớn lên trong tình yêu.

Thật tốt, chỉ nhìn thôi đã cảm thấy cực kỳ tốt, Thẩm Diệu nghĩ, khóe môi không tự giác cong lên.

"Diệu Diệu, nếu em thích bày trí nơi này…" Thẩm Diệc Thanh rất có mắt nhìn, xem xét biểu tình của Thẩm Diệu, rất hiểu ý người, "Chờ trở về rồi, anh cũng trang trí phòng ngủ của em thành như vậy, ngoại trừ nước biển ra, cái khác đều có thể giống hệt, em muốn ở cũng được, hoặc chỉ để ngắm rồi đến phòng khác ở cũng được, có được không?"

"A…" Thẩm Diệu giật giật môi, phản xạ có điều kiện muốn cự tuyệt, lý do rất đơn giản, tùy tiện có thể lấy ra một đống lớn: quá phiền toái, quá lãng phí, quá tốn sức, em chỉ tùy tiện thích một chút thôi không cần xem là thật, trang trí thành như vậy cũng chỉ có thể mới lạ vài ngày… nhưng mà, Thẩm Diệu chần chờ một chốc, đầu lưỡi xoay vòng, đem lời cự tuyệt đã đến bên miệng nuốt về trong bụng, ánh mắt trong trẻo sáng quắc rơi trên mặt Thẩm Diệc Thanh, thành thật biểu đạt ra sự hâm mộ và mong mỏi của mình.

"Được, rất thú vị." Giọng điệu Thẩm Diệu nhẹ nhàng nói, "Chúng ta cùng nhau làm, dù sao thì năm sau em không cần đi làm, có thời gian."

Minh cũng có người yêu mà, bé Thẩm Diệu kiêu ngạo nghĩ, ngẫu nhiên vẫn có thể tùy hứng với hắn một chút!

Đi thăm chỗ ở của Thẩm Diệc Thanh xong, Thẩm Diệc Thanh suy tư nói: "Chỗ của em gái anh thì thôi đừng xem."

Thẩm Diệu liên tục gật đầu: "Được được."

Hai tên đàn ông đi tham quan phòng em gái, hiển nhiên không quá thích hợp, Thẩm Diệu đang nghĩ như vậy, lại nghe Thẩm Diệc Thanh nói: "Dù sao thì phòng của nó cũng không xinh đẹp bằng anh."

Muốn so về vụ nữ tánh, Thẩm Diệc Thanh có tin tưởng không thua bất cứ một thiếu nữ nào!

Thẩm Diệu hơi co rút khóe miệng: "…"

Thẩm Diệc Thanh lại dắt Thẩm Diệu đi xem khắp nơi, ngoại trừ phòng ngủ của Thẩm Diệc Thanh và em gái, thì căn nhà kraken ba ba xây dưới biển vô cùng đơn giản, nhìn cũng không có gì khác đáy biển bình thường, dù sao thì hình thể hắn quá lớn, rất nhiều thứ căn bản là không dùng được, nói nơi này là "nhà" của hắn chi bằng nói chỉ là một khoảng địa bàn hắn khoanh vùng lại mà thôi.

Chỉ chớp mắt đã là hoàng hôn, cảnh tượng mặt trời lặn trên biển xinh đẹp động lòng người, trên mặt biển, trong từng đóa bọt sóng tựa như dát vàng, có hai cái đầu tựa vào cùng nhau, đó là hai người đang ngắm hoàng hôn.

Ánh hoàng hôn kéo thật dài trên mặt biển, kéo thành cái đuôi lóng lánh, có loài chim đón gió biển sắc bén bay nhanh mà đi, cùng với tiếng kêu xa thẳm vọng vào bên tai, còn có tiếng thần linh hô hấp dậy nên thủy triều lên xuống, cùng với… tiếng đất rung núi chuyển trầm đục liên tiếp.

Thẩm Diệu một giây trước còn đắm chìm trong cảnh đẹp hoảng sợ, bả vai run lên, quay đầu hỏi Thẩm Diệc Thanh: "Tiếng gì vậy?"

Thẩm Diệc Thanh hơi xấu hổ: "Hình như là ba ba đói bụng."

Thẩm Diệu bị tiếng bụng réo của kraken dọa sợ: "…"

Thẩm Diệu lấy lại bình tĩnh nói: "Em cũng đói bụng, đi xuống ăn gì đó đi, đây là cơm tất niên đó."

Nếu đặt ở nửa năm trước, đánh chết Thẩm Diệu cũng sẽ không ngờ cơm tất niên năm nay của mình lại là ăn ở dưới đáy biển…

Đáy biển, một nhà kraken đã ngồi yên trước bàn, trên bàn bày đủ loại hải sản xử lý sạch sẽ, còn có hàng tết Thẩm Diệu mang về, mà đảm đương cái bàn, là một lão rùa biển thật lớn. Nhìn hình thể này, tuổi của lão rùa biển sợ là đã hơn trăm, có điều hơn trăm tuổi ở trước mặt kraken ba ba thì cũng chỉ là cậu bạn nhỏ mà thôi. Cảm giác trên mai bị đặt thứ gì đó, lão rùa biển bất an chống chân đứng lên chạy trốn, kết quả lại bị kraken ba ba một chưởng đè trở về, bốn cái chân ngắn thô to lún thật sâu vào cát trắng dưới đáy biển, nhổ cũng không nhổ ra được.

Hai người ngồi xuống bên cạnh bàn, Thẩm Diệc Thanh biến ra một cái xúc tu quơ quơ trong nước biển, hỏi em gái: "Nước hoa à?"

Em gái kraken rất vui vẻ: "Anh đoán được hả?"

Thẩm Diệc Thanh dùng má hút một mồm nước to, lại phun ra ngoài, nói: "Ừm, là loại Diệu Diệu tặng cho em."

"Mùi này thật thơm, em thích." Ánh mắt em gái kraken sáng lòe nhìn Thẩm Diệu, sợ Thẩm Diệu cho là mình lãng phí quà của cậu, liền có nề nếp nghiêm túc giải thích, "Nước hoa phun ra ở dưới biển sẽ nhanh chóng bị trôi mất, cho nên em chỉ phun một chút ngửi ngửi mùi thôi, còn lại chờ em lên bờ lại dùng."

Thẩm Diệu hòa khí cười cười, nói: "Em muốn dùng thế nào cũng được, nếu thích thì lần sau anh đến mang thêm cho em mấy chai."

Dù sao thì em gái kraken có muốn mua lại cả tiệm nước hoa cũng chỉ là chuyện phút chốc thôi!

Thẩm Diệc Thanh dùng xúc tu biến một ít thịt cá non mềm có thể ăn sống thành lát đưa cho Thẩm Diệu, bình thường Thẩm Diệu cũng thích thỉnh thoảng ăn sashimi, tuy rằng không có mù tạc không đúng vị nhưng vẫn có thể ăn một ít, có điều cơm tất niên thì vẫn lấy mấy hàng tết mang đến từ trên đất bằng làm chính.

Kraken ba ba bình thường rất ít ăn hoa quả xách cả một chùm nho ngoàm một hơi bỏ nguyên chùm kể cả cành vào trong miệng, Thẩm Diệc Thanh thấy thế vội nói: “Ba, cái này phải ăn từng quả, phun vỏ với hạt ra.”

Kraken ba ba bình tĩnh nói: “Hou.”

Nuốt rồi.

Thẩm Diệc Thanh: “…”

Cơm tất niên tiến hành dưới bầu không khí ấm áp hài hòa, thường thường có hải sản không cẩn thận đi ngang qua bị kraken ba ba bắt lấy làm cơm thêm, bình thường sức ăn của hắn với chú mực lớn đến kinh người, có điều để không dọa đến Thẩm Diệu nên bọn họ ăn tương đối khắc chế, cho nên vừa ăn, bụng kraken ba ba lại vừa ầm ầm kêu vang. Thẩm Diệu thật sự băn khoăn, hai lần ba lượt khuyên nhủ ba ba có thể buông thả mà ăn, cuối cùng ba ba dắt chú rời bữa, xúc tu nắm xúc tu đi bắt cá voi…

Cứ như vậy trên bàn cơm chỉ còn ba đứa nhỏ, gần đây em gái kraken đang lén giảm béo, bởi vì trong nhóm con gái hải quái gần đây đang lưu hành một cách nói “gái đẹp không tính tấn”, ý nói con gái hải quái xinh đẹp sẽ không để cho cân nặng của mình tính bằng tấn, vì thế em gái kraken đang kỳ trưởng thành, cân nặng nhanh chóng tăng lên liền sinh ra ý thức nguy cơ, chỉ ăn cơm lúc ba ba nhìn, ba ba vừa đi liền lập tức không ăn.

“Em đang giảm béo hả?” Thẩm Diệc Thanh nhíu mày, giống với bất cứ một phụ huynh nào phát hiện con cái giảm béo, khó hiểu nói, “Vì sao phải giảm béo? Đầu tròn tròn rất đẹp mà.”

“Tròn tròn mới không đẹp đâu, hiện tại đang có mốt thật dài, ” em gái kraken bĩu môi, “Thẩm mỹ của anh đã sớm quá hạn rồi… ngoại trừ chị dâu, chị dâu cực kỳ xinh!”

Thẩm Diệc Thanh sâu sắc chấp nhận, bắt đầu thảo luận với em gái là Thẩm Diệu có bao nhiêu xinh đẹp, cụ thể xinh đẹp ở chỗ nào, sao có thể xinh đẹp như vậy, trọng điểm hoàn toàn bị em gái kéo đi mất!

“Đúng rồi, chị dâu muốn xem pháo hoa không?” Em gái kraken bức thiết muốn rời khỏi bàn ăn chuyển hướng Thẩm Diệu hỏi.

“Được đó.” Thẩm Diệu hứng thú, chỉa chỉa phương hướng mặt biển nói, “Chúng ta đi lên đó phóng hả?”

“Không, phóng ngay dưới biển luôn.” Em gái kraken mỉm cười thần bí.

Thẩm Diệu tò mò mở to hai mắt: “Phóng như thế nào?”

“Anh, ba không ở đây, anh đi làm pháo hoa đi.” Em gái kraken dùng xúc tu chọt chọt Thẩm Diệc Thanh,

hoạt bát yêu cầu, “Muốn đạn ma thuật, còn muốn sao đầy trời.”

Thẩm Diệu càng cảm thấy khó tin nổi, đạn ma thuật sao đầy trời gì đó, đều là tên của pháo hoa trên đất bằng, đạn ma thuật là một cái cây dài, sau khi châm lên sẽ bắn ra từng viên từ một đầu, bắn ra đạn ánh sáng màu sắc khác nhau, mà sao đầy trời là trước hết có một điểm sáng từ mặt đất phóng lên trời, xong bùm một tiếng tuôn ra cả trời đốm lửa, thoạt nhìn tựa như sao sáng đầy trời. Thẩm Diệu cũng không tin họ có biện pháp phóng pháo hoa dưới biển, dù là trong kết giới thì ước chừng cũng không được, dù sao thì pháo hoa muốn phóng ra hiệu quả tốt, không gian nhất định phải đủ lớn, oxi cũng phải đầy đủ mới được, mà kết giới thì quá nhỏ.

Hết chương 66

67. Chương 67: Không Khí Và Thẩm Diệc Thanh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Diệu Diệu chờ ở đây một lát, cho em xem thứ xinh đẹp.” Thẩm Diệc Thanh bị em gái cắt cử chế tác pháo hoa nói xong, biến ra mấy cái xúc tu nhẹ nhàng nhanh nhẹn bơi đi, bóng dáng hoàn toàn hòa vào trong lòng biển sâu tối, rất nhanh liền nhìn không thấy.

Thẩm Diệu ở trong kết giới ngoan ngoãn chờ, còn lấy điện thoại từ trong túi quần ra nhìn thoáng qua, vạch sóng quả nhiên trống rỗng, chỉ có thể xem thời gian.

Qua nửa giờ, xa xa truyền đến ánh sáng mờ mờ, Thẩm Diệu tập trung nhìn, phát hiện Thẩm Diệc Thanh đang nhanh chóng vọt sang bên này, mà phía sau hắn là một lượng lớn sinh vật biển đủ màu khó có thể đo lường đi theo, phần lớn những sinh vật đó Thẩm Diệu đều không kêu ra được tên. Ngay lúc cậu ngẩn người, Thẩm Diệc Thanh đã tới trước mắt cậu, nâng tay chỉ ra phía sau dùng uy áp kraken khống chế nhóm sinh vật biển, nói: “Bọn anh kêu như vầy là pháo hoa.”

Nói xong, không đợi Thẩm Diệu đáp lời, Thẩm Diệc Thanh liền tao nhã ngoắc tay, một đám sứa phát sáng màu sắc khác nhau liền lay động làn váy bay ra từ trong đại đội, ở trên cát trắng một con chồng một con xếp thành mấy hàng quân dựng thẳng. Chờ đám sứa phát sáng xếp hàng xong, Thẩm Diệc Thanh liền gầm nhẹ một tiếng ra lệnh, nhóm sứa có trật tự từ đáy biển nhảy lên mặt biển, mấy cái ống dài trên thân thể dạng xòe ô của chúng chợt tăng lớn độ sáng, giống như làn váy điểm xuyết đầy vụn sao trời của thiếu nữ. Đồng thời, những xúc tu mảnh mai rậm rạp của đàn sứa cũng bị chiếu sáng, xúc tu có cường độ ánh sáng hơi tối hơn dưới dòng nước chải chuốt có vẻ vừa thẳng vừa dài, giống như pháo hoa trong trời đêm kéo theo cái đuôi ánh sáng. Lam khổng tước, lục bảo thạch, vàng cam, trắng huỳnh quang… thân thể xòe ô rực rỡ chói mắt của đàn sứa đầu tiên là hăng hái nhảy vọt lên mặt nước, xong lập tức chậm rì rì bơi ra xung quanh, thắp sáng từng tấc nước biển tối tăm sau khi vào đêm.

“Đây là đạn ma thuật, đó là sứa pha lê*, không giống mấy cái con dùng đèn chiếu ra trong công viên thủy cung, loại sứa này là thật sự biết phát sáng.” Thẩm Diệc Thanh nghiêng đầu quan sát phản ứng của Thẩm Diệu, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Diệu đều bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn, liền mang theo vài phần hàm ý tranh công vội vàng hỏi, “Giống đạn ma thuật không? Đẹp không?”

Thẩm Diệu liếc mắt nhìn hắn, ráng nghiêm mặt, nói: “Thật ra không giống.”

Mặt Thẩm Diệc Thanh tức khắc suy sụp xuống, u buồn thấp giọng nói: “Đều là cái kiểu bắn ra từng cục từng cục mà…”

Thẩm Diệu vui vẻ, không dám chọc hắn nữa, vội nói: “Rõ ràng là đẹp hơn cái đó nhiều!”

Thẩm Diệc Thanh nhẹ nhàng thở ra, đứng ở đáy biển giơ cao hai tay, từ giữa vung ra hai bên, theo động tác hắn phất tay, sứa pha lê phủ kín mặt biển sôi nổi lui ra hai bên, nhường ra một vùng tối tăm thuần túy.

Hắn tựa như nhà ảo thuật trong đại dương.

"Diệu Diệu xem, sao đầy trời còn đẹp hơn sao đầy trời luôn nè." Thẩm Diệc Thanh biết nghe lời phải.

Hắn chỉ tay về hướng bầy cá mới vừa đưa tới, lập tức vung tay về phía trước, bầy cá nhìn như bình thường không có gì khác lạ ấy liền nghe lời bơi tới, thân thể mấy con cá nhỏ đó chỉ dài mấy cm, tuy là màu vàng rực rỡ, nhưng cũng không có phát sáng, thậm chí dưới ban đêm ánh sáng mờ tối thoạt nhìn còn có chút xám xịt.

Bầy cá dưới sự chỉ huy của Thẩm Diệc Thanh mau chóng hội tụ thành một đám lớn trên cát trắng, vẩy cọ vẩy, vây kề vây. Thẩm Diệu nhìn chằm chằm chúng, mắt cũng không dám chớp một chút, sợ bỏ qua cảnh tượng kỳ dị nào đó, mà sự thật quả nhiên không phụ sự chờ mong của cậu —— bầy cá nhỏ ấy theo một tiếng ra lệnh của Thẩm Diệc Thanh, tập thể phóng vọt về hướng mặt biển, lúc đến chỗ cao nhất, bầy cá to lớn do cả trăm ngàn con cá tụ hội giống như đồng loạt bị ấn chốt mở, toàn thể phát ra ánh sáng vàng kim chói mắt, khác với độ sáng của sứa pha lê, đám cá nhỏ ấy sáng đến độ có thể so với bóng đèn, trong bối cảnh đen thuần như nhung, tỷ lệ độ sáng tối như vậy gần như làm mắt người ta hơi hơi đau đớn. Ngay sau đó, bầy cá tức khắc phân tán ra bốn phương tám hướng, thân cá sáng rực mà tinh xảo tựa như đèn trời, một đốm tiếp một đốm, cực kỳ dày đặc lướt qua không trung thế giới dưới biển, khác với pháo hoa trên đất bằng chính là, đàn cá nhỏ ấy vẫn cứ luôn sáng như vậy, cũng không có biến mất, chúng nó bơi tới bơi lui lướt quanh vùng biển này, chiếu rọi xung quanh giống như ban ngày.

"Thế nào?" Thẩm Diệc Thanh lại phe phẩy xúc tu đi tranh công, không đợi Thẩm Diệu hỏi đã không thể chờ được mà giải thích về sáng ý thiên tài của mình, "Đây là cá bướm hai màu**, trên cơ quan phát sáng của chúng phủ một lớp da, nếu lớp da không kéo xuống thì sẽ không sáng lên, cho nên trước đó không cho chúng nó phát sáng, chờ chúng nó bơi lên rồi lại để chúng thống nhất sáng lên, như vậy có phải rất giống pháo hoa mà nhân loại phóng hay không…"

"Thật đẹp." Thẩm Diệu nhẹ giọng nói, "Đây là pháo hoa đẹp nhất em từng thấy."

Nói xong, cậu kéo Thẩm Diệc Thanh còn đang hưng phấn lải nhải không ngừng vào trong kết giới —— kết giới có quy tắc xuyên thấu mà Thẩm Diệc Thanh đặt ra, chỉ có oxi, CO2 và Thẩm Diệc Thanh có thể tự do ra vào —— hơi hơi ngẩng mặt lên hôn môi Thẩm Diệc Thanh.

Dưới đầy trời pháo hoa, hai người nhiệt tình ôm hôn nhau, Thẩm Diệc Thanh kích động đến biến ra nguyên hình, Thẩm Diệu hôn hôn liền phát hiện miệng bạn trai càng lúc càng lớn, vì thế bình tĩnh lại vô tình đẩy Thẩm Diệc Thanh ra, nắm một cái xúc tu của hắn chuyên tâm xem pháo hoa.

Đây chính là pháo hoa giao thừa đó, Thẩm Diệu nghĩ, đáy lòng tràn đầy hạnh phúc.

Hai người ở dưới đáy biển thưởng thức cảnh đẹp nói chuyện, em gái kraken không biết từ lúc nào đã thức thời chuồn đi mất, cho hai người họ thế giới hai người. Thời gian trôi qua nhanh chóng, bất tri bất giác đã là buổi tối mười giờ, Thẩm Diệu chợt nhớ đêm giao thừa tốt nhất là mình nên xem di động liên lạc với bên ngoài một chút, đáp lại tin tức chúc tết, không thì dưới đáy biển tín hiệu kém như vậy, nếu ai cũng không liên lạc cậu được thì chẳng phải là đều cho rằng cậu bốc hơi khỏi nhân gian rồi ư?

Thẩm Diệu nhân tiện nói: "Em muốn dùng di động một chút, dắt em đến chỗ tín hiệu tốt hơn xíu đi."

Thẩm Diệc Thanh nghĩ nghĩ nói: "Vùng biển này hẳn là có tín hiệu, chỉ là dưới nước thì không được, anh nhấc em lên là được rồi."

Nói xong, kraken bảo bảo dùng đầu bự của mình đội Thẩm Diệu nổi lên trên mặt nước, xung quanh mặc dù không có ánh sáng nhân tạo nhưng đêm nay ánh trăng rất đẹp, ánh trăng dìu dịu rải khắp mặt biển, mặt biển bày ra hai loại màu sắc bàng bạc và tối đen. Nơi tầm mắt Thẩm Diệu nhìn tới không có sinh vật thứ ba nào ngoài họ, âm thanh thủy triều lên xuống ngược lại khiến xung quanh có vẻ càng thêm yên lặng.

Thẩm Diệu có một loại ảo giác kỳ thật toàn bộ thế giới chỉ còn lại có hai người bọn họ, loại ảo giác này rất lãng mạn đồng thời cũng có một ít lẻ loi trống vắng và sợ hãi.

"Diệc Thanh." Thẩm Diệu kêu lên, "Cho em cái tay."

Thẩm Diệc Thanh biết có thể là biển rộng ban đêm khiến Thẩm Diệu cảm thấy bất an, vội đưa lên một cái xúc tu.

Thẩm Diệu để xúc tu kia vòng lấy eo mình, trong lòng lập tức kiên định, ngay cả mặt biển tối đen thần bí cũng trở nên thân thiết hơn rất nhiều.

Lúc này, sóng điện thoại đã đầy, Thẩm Diệu vừa mở wechat lên lập tức bị tin nhắn chúc tết chen tới oanh tạc, cậu một đoạn văn chúc tết có chút thú vị, sửa lại tên sau đó paste vào khung hồi âm. Làm xong hết, cậu theo thói quen mở trang chủ ra lướt một chốc, trong đó đa số là tin chúc mừng năm mới hoặc là rủa xả chương trình xuân, cơ mà trong số đó lại có hai tin tức tương đối bắt mắt.

Một cái là Tần Diệc Sâm đăng, nội dung là "quà năm mới cho tiểu mỹ nhân ngư", hình đăng kèm là một hộp quà tinh xảo. Cái status này thoạt nhìn hơi có chút mờ ám, xem ra Tần Diệc Sâm hiển nhiên đã làm tốt chuẩn bị công khai tình yêu, thời buổi bây giờ vấn đề đồng tính luyến ái đã không còn mẫn cảm như hồi trước, cho dù là nghệ nhân cũng dám thản nhiên thừa nhận tính hướng của mình mà không cần lo lắng bị phong sát, có điều những người khác khẳng định đánh chết cũng không nghĩ ra bốn chữ "tiểu mỹ nhân ngư" này không phải cách gọi yêu giữa tình nhân, mà chỉ đơn thuần là ý trên mặt chữ.

Một cái khác là tiểu khuẩn nhân đăng, hiện giờ cậu ấy với rồng nhỏ đang ở một hòn đảo nhỏ vùng nhiệt đới, tấm ảnh đầu tiên là rồng nhỏ mặc một cái áo sơmi hoa tràn ngập phong tình Hawaii, đầu đội vòng hoa, ngây ngốc ôm một quả dừa ngồi ở trên ghế dài, tấm ảnh thứ hai là khuẩn nhân đứng ở trên quả dừa, khiêng một cái ống hút dài gấp ba mình chuẩn bị cắm vào, bối cảnh biển xanh trời trong khiến người khác nhìn vào tâm trạng liền thoải mái.

Thẩm Diệu ngồi ở trên đầu bự mềm nhũn của Thẩm Diệc Thanh, tâm trạng vui vẻ nhấn một like cho mỗi người bọn họ.

Sau khi ở dưới đáy biển qua một cái tết ấm áp với một nhà kraken, Thẩm Diệu trở về lục địa sinh hoạt. Theo lý thì sau khi rời chức hẳn là sẽ triệt để thả lỏng nghỉ ngơi một đoạn thời gian, nhưng Thẩm Diệu tinh lực tràn đầy một ngày cũng không rảnh rỗi, đầu tiên là cậu và Thẩm Diệc Thanh cùng nhau cải tạo phòng ngủ theo phương án trước đó đã nói, phòng ngủ cải tạo xong lại lôi Thẩm Diệc Thanh chạy tới chạy lui xem mặt bằng, cuối cùng Thẩm Diệc Thanh quyết định mua một phòng làm việc cho Thẩm Diệu dùng làm văn phòng. Vị trí đoạn đường không tồi, dù tương lai Thẩm Diệu không muốn làm, căn phòng đặt ở nơi này cũng có thể vững vàng tăng giá, thế nào cũng không thiệt.

Sau nữa, Thẩm Diệu lại bận rộn trang hoàng văn phòng, ở phương diện trang hoàng cậu có kinh nghiệm, dù sao thì trước kia nhà trọ của cậu chính là do cậu tự trang trí từ đầu tới đuôi, cho nên văn phòng cũng trang hoàng rất nhanh, đuổi kịp cái đuôi của mùa hè chính thức thành lập.

Ngày đầu tiên văn phòng khai trương, trong phòng làm việc sáng sủa sạch sẽ, Thẩm Diệu thăng chức thành ông chủ Thẩm mãn nguyện ngồi ở sau bàn làm việc, trợ lý Thẩm tất cung tất kính bưng một ly trà lại đây, dịu dàng nói: "Mời ông chủ uống trà."

Ông chủ Thẩm vừa lòng nhận lấy tách trà uống một hớp nhỏ, trượt ghế xoay ra sau, vỗ vỗ đùi mình, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc lạnh lùng nói: "Lại đây ngồi, tôi muốn quy tắc ngầm."

Thẩm Diệc Thanh: "…"

Thẩm Diệc Thanh vừa bực mình vừa buồn cười, xách ông chủ Thẩm đắc ý vênh váo từ trên ghế lên.

Vì thế vài giây đồng hồ sau, ông chủ Thẩm hoàn toàn không có khí thế ông chủ, ngồi ở trên đùi trợ lý nhỏ nhà mình…

Lúc này, bên ngoài truyền đến vài tiếng gõ cửa thô bạo, Thẩm Diệu còn chưa kịp mời, người gõ đã đẩy cửa vào, bản mặt đen thui râu ria xồm xoàm của Tưởng Trạch ló vào, nhìn thấy Thẩm Diệu đang lấy một tư thế cực kỳ mờ ám khóa ngồi trên đùi Thẩm Diệc Thanh, biểu cảm trên cái mặt đen kia lập tức trở nên tương đối vi diệu.

Hết chương 67

*Sứa pha lê

**Cá bướm hai màu

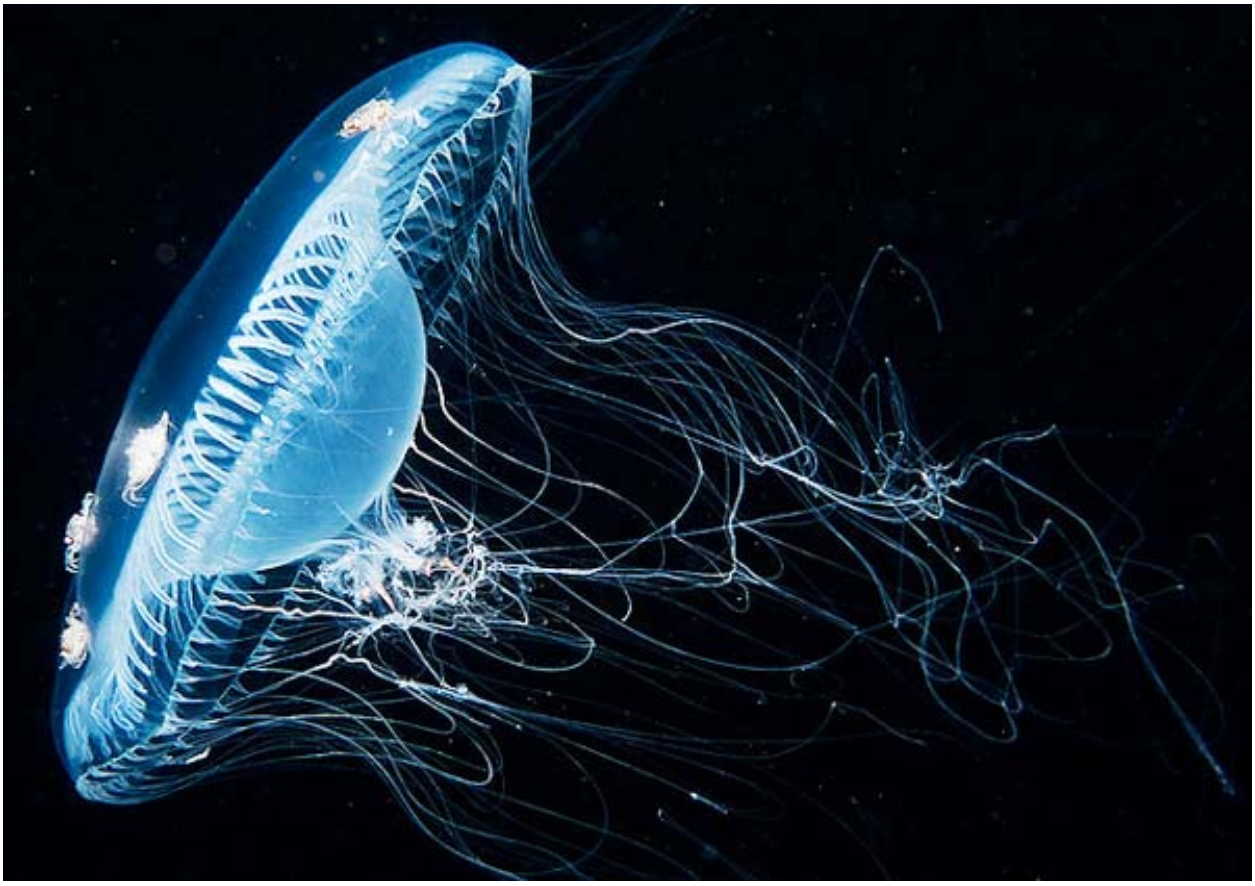

68. Chương 68: [giấc Mộng Cầm Tù Người Cành Cạch Cành Cạch] - Tác Giả Sama Xin Đăng Chương Mới!

"Má nó, mù mù..." Tưởng thẳng nam thấy hiện trường chơi gay rụt mặt về, phanh một tiếng sập cửa.

Thẩm Diệu vội trượt xuống từ trên đùi Thẩm Diệc Thanh, chạy tới kéo cửa ra, đỏ mặt đón người: "Anh Tưởng, sao anh lại tới đây?"

Tưởng Trạch lấy ánh mắt liếc cậu, lớn tiếng nói: "Không phải đây là ngày đầu tiên chú mày khai trương sao? Ông đây đến đưa mối làm ăn cho chú mày nè."

Thẩm Diệu mỉm cười như mèo con, hoạt bát làm động tác mời vào: "Anh Tưởng mau vào rồi nói."

Tưởng Trạch dùng việc lải nhải để che dấu xấu hổ: "Cũng không biết khóa cửa lại nữa."

Thẩm Diệu biện giải: "Mở cửa làm ăn, ban ngày ban mặt nhất định không thể khóa cửa."

Tưởng Trạch phun khói thuốc: “A, chú mày cũng biết bây giờ là ‘ban ngày ban mặt‘ à.”

Thẩm Diệu: “Không phải do em nghĩ ngày đầu tiên sẽ không thật sự có người tới sao…”

Tưởng Trạch: “…”

Tưởng Trạch chỉ biết Thẩm Diệc Thanh với thân phận người yêu, nên không thích hợp nghe vụ án, hắn cũng không đợi Tưởng Trạch đuổi đi, lấy cớ mua nước xuống lầu lảng tránh. Hắn vừa đi Tưởng Trạch liền bớt xấu hổ hơn không ít, hắn ta hào phóng ngồi xuống trên ghế xoay, không nói hai lời vỗ một xấp hồ sơ lên mặt bàn, nói với Thẩm Diệu: “Vụ án, tự xem.”

Thẩm Diệu không vươn tay, đầu nghiêng nghiêng, cười tủm tỉm nói: “Anh Tưởng, phí ủy thác?”

Tưởng Trạch vui tươi hớn hở mặt dày nói: “Một ngàn.”

“Chỉ một ngàn hả, ” Thẩm Diệu thu lại nụ cười, giả vờ ai oán nói, “Đây không phải chỉ đổi tên của tiền thưởng, sửa thành kêu là phí ủy thác thôi sao?”

Tưởng Trạch chột dạ khụ hai tiếng: “Anh sẽ nỗ lực, xin cho chú mày tiền thưởng cao cấp nhất.”

Thẩm Diệu: “Hửm?”

Tưởng Trạch thần bí hạ giọng, giống như đang bàn hạng mục lớn vài triệu: “Một ngàn rưỡi.”

Thẩm Diệu: “…”

Tưởng Trạch thấy vẻ mặt Thẩm Diệu cạn lời, lại nói: “Người bị hại này rất có tiền, nếu chú mày thật sự có thể giúp hắn giải quyết chuyện này, hắn khẳng định sẽ âm thầm báo đáp chú mày.”

Thẩm Diệu như có điều suy nghĩ gật gật đầu, xác nhận lại: “Hắn lấy tiền báo đáp em hả?”

“Vô nghĩa, nếu không thì sao?” Tưởng Trạch hết hồn, vội quay đầu xác nhận Thẩm Diệc Thanh không ở trong phòng, “Thằng nhóc mày tâm địa gian giảo hơn nhiều ha.”

Thẩm Diệu đỡ trán: “Không phải… thôi.”

Cậu đã bị loại “báo đáp” không nói tỉ mỉ này dọa sợ rồi, lần trước giúp khuẩn nhân và rồng nhỏ, bọn họ cũng nói dùng bảo vật rồng nhỏ sưu tập nhiều năm báo đáp cậu, Thẩm Diệu phí sức chín trâu hai hổ, thật vất vả căn cứ vào những manh mối khuẩn nhân cung cấp tìm được ổ rồng ẩn giấu vô cùng tốt, đầy lòng

khát khao đi vào xem, lại bị đầy một sơn động đồng thau, thủy tinh, nửa cánh cửa sổ không biết bẻ xuống từ nhà ai, nhôm sắt, ấm nước cùng với lượng lớn gậy huỳnh quang vứt đi chiếm cứ nửa giang sơn đống rác chọc giận đến độ suýt nữa đột tử tại chỗ!

"A a a a a! Tức! Chết! Mà! ——!" Nhóc Thẩm tham tiền ở trong sơn động tê tâm liệt phế gào thét.

Nhiều gậy huỳnh quang như vậy là muốn mình đi cổ vũ bọn họ sao!?

Thẩm Diệu lắc đầu, xua đi hồi ức làm người ta đau lòng, mở hồ sơ ra vừa nhìn vừa nói: "Theo quy định, em phải ký hiệp nghị giữ bí mật nhỉ?"

"Cái thứ đó chừng nào ký chả được." Tưởng Trạch tùy tùy tiện tiện nói, tính nết Thẩm Diệu hắn không thể rõ ràng hơn, cho nên cực kỳ yên tâm, "Chú mày xem trước một chút, vụ này anh cảm thấy không có nguy hiểm, chỉ là khó chơi, nhân thủ bên anh không đủ không kéo nổi, cho nên muốn chú mày thử xem, dù sao thì anh thấy chú mày cũng rảnh muốn chết."

"Anh Tưởng anh biết ăn nói không đó?" Thẩm Diệu vừa bực mình vừa buồn cười lật một tờ hồ sơ.

Cái vụ trên hồ sơ thật ra có chút khôi hài.

Người bị hại của vụ án lần này là một tác giả trang văn học Tấn Giang, giới tính nam, yêu thích nam, điểm này từ việc hắn viết tiểu thuyết trên Tấn Giang là đã có thể nhìn ra…

Điều kiện gia đình người bị hại cũng không tệ lắm, cha là nhà giàu mới nổi, mẹ là bà chủ gia đình, hai người đều không quá quản giáo hắn, cũng không có quy hoạch gì cho tương lai hắn, cho nên hắn tốt nghiệp đại học xong vẫn luôn ở nhà viết tiểu thuyết. Danh tiếng của hắn trên trang web cũng không tệ lắm, hành văn tốt cốt truyện cũng thú vị, một khuyết điểm duy nhất chính là rất lười, bệnh kéo dài thời kì cuối. Mới đầu hắn chỉ thường xuyên đăng chậm, nói tám giờ đăng, mà mười giờ cũng chưa đăng, sau nữa liền diễn biến thành đăng càng ngày càng ngắn, tác giả khác có ngắn thế nào thì mỗi ngày cũng đều có thể ra ba ngàn chữ, hắn thì chỉ một hai ngàn, sau nữa, dứt khoát chơi trò ngừng đăng mất tích, mỗi ngày lo âu than thở mà chơi game.

Một bộ truyện chưa hoàn của hắn cứ như vậy mà chặt đứt ba tháng.

Mà nguyên nhân gây ra vụ án lần này chính là bộ truyện chưa hoàn ấy.

Trong lúc truyện của người bị hại ngừng đăng, có một độc giả không rời không bỏ không ngừng thúc giục, đập cho hắn một lượng lớn tiền thưởng, viết tận mấy cái bình luận dài thòn giúp hắn chải vuốt nội dung đoạn sau, còn ôn hòa lý trí trấn an những độc giả bởi vì đợi không được mà giận đến hắc hóa chửi ầm lên, cuối cùng, bạn độc giả đó mắt thấy vô vọng lấp hố, chạy đến weibo của người bị hại tìm mấy cái cốt truyện mà lúc trước hắn từng nói muốn viết nhưng lại không viết, lưu lại bình luận "nếu truyện hiện tại không có linh cảm, không bằng trước hết chọn mấy cốt truyện khác viết đi".

Theo lý thuyết, có độc giả chân ái như vậy, bất cứ một tác giả nào cũng sẽ cảm động đến độ nước mắt giàn giụa, sinh ra động lực mất ăn mất ngủ gõ một trăm vạn chữ, nhưng người bị hại bệnh kéo dài thời kì cuối đó chỉ nước mắt giàn giụa tiếp tục kéo dài… Hắn cho là chỉ cần mình kiên trì không xuất hiện, tiến hành việc bỏ hố đến tận cùng, độc giả đó cũng sẽ dần dần quên mình.

Hắn đoán không sai, bạn độc giả đó kiên trì hai tháng, nhiệt tình dường như đã bị tác giả không chịu trách nhiệm triệt để làm phai mờ, bắt đầu từ một ngày nào đó, bạn ấy biến mất không chút dấu vết.

Bạn ấy biến mất nguyên một tháng.

Người bị hại vốn tưởng rằng bạn độc giả đó sẽ không xuất hiện nữa, nhưng một ngày nọ trên người hắn lại đột nhiên xảy ra một chuyện cực kỳ đáng sợ.

Ngày đó người bị hại sáng sớm rời giường, ăn sáng xong theo lệ thường đi mở máy tính muốn chơi game, nhưng sau khi máy tính khởi động, hắn hoảng sợ phát hiện hình nền máy tính của mình đã bị người ta thay đổi.

Hình nền mỹ thiếu niên manga lúc trước bị đổi thành màu đen nặng nề, mà trong bối cảnh màu đen kia, tràn đầy những dòng chữ in đậm đỏ như máu, có lớn có nhỏ, từng câu từng câu hỗn độn copy paste trên bối cảnh đen thùi.

—— “Tác giả sama xin đăng chương mới!”

Tất cả đều là câu này.

Người bị hại hoảng sợ, tưởng là độc giả hack máy tính mình, hắn đổi màn hình máy tính trước, xong lập tức dùng phần mềm diệt virus quét máy tính. Làm xong hết, hắn định mở phần mềm game lên, muốn tiếp tục chơi game. Nhưng mà, sau khi game mở ra rồi, người bị hại lại hoảng sợ muôn vàn phát hiện trên giao diện cũng bị từng câu “tác giả sama xin đăng chương mới!” nhét đầy, người bị hại lập tức tắt game, lần này hắn phát hiện màn hình lại bị đổi nữa, mà tên của mỗi một folder trên màn hình, cũng đều bị đổi thành “tác giả sama xin đăng chương mới”…

Người bị hại muốn tắt máy tính, nhưng nút tắt máy giống như nút chết không ấn xuống được, chuôi cắm điện thì giống như dính trên ổ điện bất luận làm thế nào cũng không thể rút ra.

Người bị hại gần như bị dọa tới phát rồ, hắn vọt tới cửa thư phòng muốn chạy trốn, nhưng tay nắm cửa cũng hoàn toàn không thể xoay được, hơn nữa ván cửa không biết từ lúc nào cũng bị người ta dán một tờ giấy to, phía trên vẫn cứ là câu nói kia —— “Tác giả sama xin đăng chương mới!”

Người bị hại lớn tiếng kêu to xin giúp đỡ, nhưng không được người nhà đáp lại, vì thế người bị hại đi tới trước cửa sổ ý đồ xin người qua đường bên ngoài giúp đỡ, nhưng mà trên con đường ngoài cửa sổ không có một bóng người, người bị hại không cam lòng ở bên cửa sổ chờ đợi hồi lâu, nhưng mà hắn không nhìn thấy một ai, không chỉ người, ngay cả một con chim, một con ruồi bọ, cũng chưa từng xuất hiện…

Toàn thế giới giống như chỉ còn lại một vật sống là hắn.

Đây vốn nên là một chuyện hết sức khủng bố, nhưng mà ngay khi người bị hại bên bờ sụp đổ, một gốc cây to cành lá tốt tươi dưới lầu bỗng nhiên rụng hết lá dưới cái nhìn chăm chú của hắn, đám lá rụng tựa như có sinh mệnh không gió tự hay, hợp thành một loạt chữ trên mặt đất: "Xin anh, lần đầu tiên tôi theo truyện chưa hoàn đó, câu chuyện này quá thú vị, kết quả liền không nhịn nổi, hiện giờ nửa vời thật là khó chịu, tôi thật sự sắp chết rồi."

Cuối những lời này, còn thêm một cái icon mặt khóc bán manh.

Sau khi thấy cảnh tượng như vậy, cảm xúc của người bị hại thoáng ổn định một ít, bởi vì đối phương thoạt nhìn không có ý muốn lập tức tổn thương hắn.

Hắn vừa mới sinh ra suy nghĩ này, ngoài cửa sổ liền đổ cơn mưa hoa anh đào, đóa hoa không biết là từ đâu bay tới, tóm lại chúng nó giống với mấy cái lá cây kia, cũng tự động ngưng tụ thành hình giữa không trung: "Dọa anh thật sự là xin lỗi, tôi cho rằng dọa anh nhảy dựng thì anh liền ngoan ngoãn bắt đầu viết, xin lỗi, nhưng tôi sẽ không tổn thương anh, mong anh đi gõ chữ đi."

Người bị hại cẩn thận đặt câu hỏi: "Đây là nơi nào?"

Không trả lời.

Người bị hại: "Bạn là độc giả đã thúc giục tôi hai tháng đó sao?"

Không trả lời.

Người bị hại: "Người nhà của tôi ở đâu? Những người khác đâu?"

Không trả lời.

Người bị hại: "Bạn muốn tôi viết tới mức nào mới có thể tha cho tôi?"

Cánh hoa màu trắng hồng tan biến giữa không trung, từ chân trời một đám mây hoạt bát xoay vòng bay đến trước mắt hắn như cân đẩu vân, một cây bút lông hư không xuất hiện trước mắt hắn, ngòi bút để trên đám mây tự động viết chữ, tựa như có một bàn tay vô hình đang cầm bút viết, một hàng chữ xanh lam bị viết trên mây: "Người nhà của anh rất an toàn, anh giao ra ba nghìn chữ, tôi tạm thả anh trở về."

Người bị hại: "Tạm? Ý là về sau còn như vậy nữa à?"

Không trả lời.

Người bị hại đành phải trở lại trước máy tính kiên trì viết tiểu thuyết, game trong máy tính không mở được, xác thực mà nói, ngoại trừ word, hắn không mở được gì khác.

Sau khi buộc mình viết xong ba nghìn chữ, người bị hại phát hiện mình tỉnh.

Hắn nằm ở trên giường phòng ngủ của mình, cửa phòng ngủ mở rộng, hết thảy vừa rồi giống như một giấc mơ hoang đường buồn cười.

Người bị hại ngồi dậy, phát hiện trên điện thoại di động mình đặt ở bên gối có vài cuộc gọi nhỡ, đều là cha mẹ của hắn gọi tới, mà di động bị cài thành im lặng, người bị hại không nghĩ nhiều, cầm lấy di động gọi lại cho mẹ hắn.

Chuông điện thoại mẹ hắn vang lên ngay chỗ cách phòng ngủ không xa, mẹ hắn lo lắng nhận điện thoại, hỏi: "Con chạy đi đâu vậy! Sao cả điện thoại cũng không đem?"

Người bị hại: "Có ý gì? Con ở nhà mà, con mới vừa ngủ dậy."

Mẹ hắn hệt như thấy quỷ lú mặt ra từ sau cửa phòng ngủ của hắn, không thể tin hỏi: "Con về hồi nào? Sao một chút động tĩnh cũng không có?"

Hết chương 68

69. Chương 69: Tiểu Mộng Mô, Bò Lên Giường, Trộm Mộng Ăn, Không Xuống Được……

Người bị hại không phải đang nằm mơ, bởi vì nguyên nhân nào đó hiện giờ chưa xác định được, cơ thể hắn thật sự biến mất trong đoạn thời gian bị giam cầm, mà ba nghìn chữ hắn vắt hết óc viết ra ở trong mộng lại hoàn chỉnh lưu trong máy tính của hắn ở thế giới hiện thực.

"Trong máy tính của hắn thật sự có ba nghìn chữ đó à?" Thẩm Diệu xem đến đây, dùng ngón tay gõ gõ trên mấy chữ kia, sắp xếp lại, "Giả thiết lời khai của mẹ người bị hại có thể tin được, như vậy ma vật hiềm nghi hiển nhiên có năng lực tạo ra không gian khác, hắn bị giam cầm trong không gian khác viết văn, mà bản thảo lại chân thật xuất hiện trong máy tính ở thế giới hiện thực của hắn, chỉ có hai loại khả năng, một là kỳ thật ma vật mang cả máy tính của hắn vào, suy xét đến việc nó có thể dẫn người vào, thì mang cái máy tính chắc cũng không thành vấn đề. Một khả năng khác là ma vật có năng lực ảnh hưởng đến thế giới hiện thực trên trình độ nhất định, có điều cho dù có, thì hạn chế cũng nhất định rất nhiều, nếu không nó đã có thể trực tiếp giam cầm người bị hại trong thế giới hiện thực luôn rồi."

Tưởng Trạch gật đầu, nói: "Bọn anh cảm thấy là loại thứ nhất, chú mày cứ xem tiếp đi đã."

Thẩm Diệu cúi đầu tiếp tục xem tư liệu.

Từ sau lúc đó, bất luận ngày hay đêm, chỉ cần người bị hại vừa đi ngủ, liền bị kéo vào thế giới kỳ quái kia giam lại, mà một khi tiến vào thế giới kia, thì không đủ ba nghìn chữ là không ra được. Người bị hại nhanh chóng phát hiện quy luật này, vì sợ bị giam cầm mà mới đầu hắn muốn kháng cự đi ngủ, nhưng người chung quy vẫn phải ngủ. Lần đầu tiên trốn tránh giấc ngủ, hắn thông qua cà phê nhẫn nhịn hai ngày, thậm chí còn không dám về phòng ngủ làm cho mình nhìn thấy giường nệm, nhưng vẫn ngủ gục trên bàn phòng bếp vào buổi trưa nắng đẹp ngày thứ ba.

Không hề ngoài ý muốn, người bị hại lại bị kéo vào thế giới khác, nhưng bởi vì quá buồn ngủ, hắn dứt khoát ngủ một giấc đã đời trên chiếc giường ở thế giới khác. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, hắn mơ hồ nghe có người ở trong phòng ngủ thả nhẹ bước chân đi từ cửa đến bên giường, qua chốc lát, giường hơi hơi lún xuống, như là có người ngồi xuống bên giường, lập tức, hắn nghe thấy tiếng hít thở càng ngày càng gần, giống như có người đang kề sát vào hắn, sau đó, tiếng ấn màn trập chụp hình truyền vào tai hắn.

Nghe giống như có cái gì đó thừa dịp hắn ngủ lén mò qua chụp ảnh chung với hắn vậy.

Muốn không ngủ căn bản là không có khả năng, nhưng một khi ngủ liền bị bắt vào thế giới khác, tuy rằng người bị hại không có bị tổn thương thực chất, nhưng loại áp lực tinh thần này cũng đã đủ làm người ta phát điên, cho nên có một đoạn thời gian chất lượng giấc ngủ ban đêm của người bị hại rất kém, mà buổi tối ngủ không tốt ắt dẫn đến ngày hôm sau mệt rã rời. Có một hôm buổi tối người bị hại đã ngủ rồi, nhưng ban ngày hôm sau lại không cẩn thận ngủ gật, kết quả lại tức khắc bị bắt vào thế giới khác, sau khi nhận thức được tình cảnh của mình, người bị hại bày tỏ rằng buổi tối mình đã giao ra ba nghìn chữ, ban ngày ngủ gật không nên bị bắt vào nữa.

Mà đối với vấn đề này, ma vật đáp lại là: “Xin hỏi… hôm nay có thể xin hai chương mới không?”

Người bị hại bình tĩnh đáp: “Không thể.”

Ma vật: “Hỏi anh chỉ là khách khí một chút thôi.”

Vì thế người bị hại rưng rưng viết thêm ba nghìn chữ.

Xem đến đây, Thẩm Diệu không phúc hậu bật cười ra tiếng.

Dưới loại tình huống bị hiếp bức này, trạng thái tinh thần của người bị hại bị ảnh hưởng lớn. Trong lòng vừa gấp vừa sợ, truyện viết ra tự nhiên không hay như trước kia nữa, có khi để nhanh chóng đi ra ngoài hắn còn cố ý viết bừa, viết lung tung vào. Nhưng ma vật dường như cũng không quá để ý chất lượng, dù chương mới hôm đó thật sự viết rất nát, nó cũng chỉ viết một tờ giấy nhắn giọng điệu uyển chuyển oán giận xíu xiu, cũng không có hành động quá khích gì, giống như chỉ cần có cái để xem là đã thỏa mãn rồi.

Trong khoảng thời gian bị giam cầm này, người bị hại bị ép giao ra mười vạn chữ, hoàn thành bộ truyện đó.

Vốn dĩ người bị hại cho rằng sau khi kết thúc thì đối phương sẽ bỏ qua cho mình, nhưng trước khi việc này phát sinh, người bị hại từng đăng hơn trăm cốt truyện đợi viết trên weibo, sau khi bộ truyện hiện giờ kết thúc, ma vật sửa sang lại hơn trăm cốt truyện đó, kêu người bị hại chọn một cái bắt đầu viết tiếp. Lúc này người bị hại mới tuyệt vọng phát hiện rốt cuộc mình trốn không thoát cái vòng lẩn quẩn bị giam cầm, trừ khi hắn có thể viết hết hơn trăm cốt truyện đó vào lúc còn sống, nếu không đối phương nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn…

Người bị hại từng tìm kiếm cảnh sát và bác sĩ tâm lý trợ giúp, nhưng bọn họ không một ai không lực bất tòng tâm, cuối cùng một cảnh sát nhận thấy sự việc có lẽ có chỗ kỳ quái, đem việc này báo lên cho ngành chấp pháp sự vụ đặc biệt, Tưởng Trạch mới bắt đầu phụ trách vụ này.

Thẩm Diệu xem tới đây, lần thứ hai buông hồ sơ xuống cân nhắc.

"Mỗi lần người bị hại bị giam đều là phát sinh sau khi đi vào giấc ngủ, nếu không phải là ma vật tận lực tạo cảm giác sai lầm, như vậy…" Thẩm Diệu dùng ngón trỏ vuốt cằm, nhớ lại tri thức chuyên nghiệp, "Đầu tiên nhất định phải suy xét tới mộng mô, hiện nay trong mười hai chủng loại mộng mô đã biết, có sáu loại chỉ có thể ăn giấc mộng, không có bất cứ năng lực sáng tạo gì, có ba loại có thể dệt mộng trong lĩnh vực tinh thần, có hai loại có thể dùng tinh thần lực đả thông với không gian khác cho sinh vật thông hành, chỉ có một loại mộng mô vô cùng đặc biệt có thể thực thể hóa dao động tinh thần trên trình độ nhất định, báo cáo nghiên cứu mới nhất của viện nghiên cứu vào hai năm trước đã nói, tinh thần mộng mô thực thể hóa cực kỳ yếu ớt mẫn cảm, cho nên từ lúc có ghi chép tới nay, loại ma vật này chưa bao giờ thành lập hữu nghị với nhân loại, bọn nó sống ở trong thế giới giấc mơ mình thực thể hóa ra, ngoại trừ kiếm ăn thì không giao tiếp với nhân loại."

Lúc kiếm ăn thì vô phương, mặc kệ chủng loại mộng mô nào cũng đều phải lấy tinh thần lực làm đồ ăn. Bất cứ sinh vật nào cũng có tinh thần lực, nhưng trí lực càng thấp, tinh thần lực lại càng loãng và khó có thể vào miệng, chẳng hạn như một con chim sẻ, tinh thần lực của nó ít đến độ gần như có thể xem nhẹ, vả lại mùi vị chua chát, mà tinh thần lực của nhân loại ăn vào vừa đậm đà vừa ngon miệng, một nhân loại nằm mơ nhiều, chỉ giấc mơ trong một buổi tối thôi đã có thể cho một mộng mô thành niên mỹ mãn hưởng thụ một bữa tiệc lớn.

Mộng mô sinh sản nhanh, tính tình dịu ngoan, đa số chủng loại có hình thể lớn tương đương hamster, cấp bậc nguy hiểm rất thấp, cho nên thợ săn ma không làm khó dễ bọn nó. Gần mười mấy năm qua theo văn hóa nước Z phát triển, tinh thần mọi người phong phú, tư duy sinh động, nguồn đồ ăn của mộng mô cũng sung túc và ổn định, bùng phát sinh sôi nảy nở, số lượng đã gấp vài lần của mười mấy năm trước.

Nhân loại thường xuyên có tình huống "ban đêm hình như nằm mơ rất nhiều nhưng tỉnh lại thì cái gì cũng không nhớ được", đây là biểu hiện điển hình khi bị mộng mô trộm mộng ăn.

Có điều mộng mô cũng không chỉ ăn giấc mộng, tựa như nhân loại cũng không chỉ ăn cơm, mộng mô cũng có thể ăn cảm xúc, ký ức của nhân loại, thậm chí có thể thông qua việc đọc sách của nhân loại, xem phim ảnh hoạt hình mà nhân loại chế tạo, hấp thu tình cảm ẩn chứa trong đó để làm chắc bụng, cho nên văn hóa càng hưng thịnh, số lượng mộng mô sẽ càng nhiều.

Nếu ma vật hiềm nghi trong vụ án lần này thật sự là mộng mô, vậy đối với nó mà nói, tiểu thuyết của người bị hại liền không chỉ là tiểu thuyết.

Mà đồng thời còn là đồ ăn của nó.

Đồ ăn mới lên một nửa, đầu bếp đã tùy hứng bỏ gánh mặc kệ, việc này đổi thành ai cũng sẽ giận đến hất bàn.

"Nhưng mà cái loại mộng mô thực thể hóa đó hẳn là sẽ không thường xuyên giao lưu với nhân loại như vậy." Thẩm Diệu hoang mang nhăn mày, "Chẳng lẽ là chủng loại biến dị mới?"

"Không bài trừ khả năng này." Tưởng Trạch nói, "Thời buổi bây giờ ô nhiễm nghiêm trọng như thế, ma vật rất mẫn cảm với hoàn cảnh thay đổi, mấy năm nay tỉ lệ biến dị cao lên rõ rệt."

"Hiện giờ bên anh điều tra tới đâu rồi?" Thẩm Diệu hỏi.

Tưởng Trạch bực bội cào tóc: "Chẳng tới đâu cả, người bị hại bây giờ vẫn vậy, mỗi ngày vừa đi ngủ liền bị tóm vào, ở trong đó cành cạch cành cạch gõ chữ, hết sức chăm chỉ, nghe nói trang web kia tháng trước còn phát cho hắn một phần thưởng chuyên cần, ha ha ha ha! Hiện giờ hắn cũng sắp quen luôn rồi, chỉ là nuốt không trôi được cơn tức, nói gì cũng muốn xách ma vật đó ra xử một trận."

Thẩm Diệu cong môi lên, hỏi: "Đội viên chúng ta điều tra thế nào?"

Vẻ mặt Tưởng Trạch tang thương châm thuốc: "Phái vài người, lúc người bị hại đi ngủ bọn họ ở bên cạnh nhìn chằm chằm, nhưng mà người bị hại vừa ngủ, bọn họ cũng lập tức ngủ theo, vả miệng nhau cũng không ngăn được cơn buồn ngủ, có thể là bị mộng mô thôi miên. Sau nữa liền sửa thành dùng camera, nhưng bình thường đều yên ổn, người bị hại vừa đi ngủ là camera lập tức đen sì, mộng mô người ta có thể thực thể hóa cả dao động tinh thần, muốn biến ra gì đó chắn màn hình camera còn không đơn giản sao? Dù sao thì hiện giờ cái rắm cũng chưa phát hiện, vầy không phải liền không có biện pháp sao, chỉ có thể tìm thợ săn ma kim bài đã giải ngũ của chúng ta suy nghĩ thôi."

Câu nói sau cùng Tưởng Trạch nói từng chữ một, nghiến răng nghiến lợi, vẻ mặt vô cùng hối hận.

"Thế nào, có ý nghĩ gì không?" Tưởng Trạch hỏi.

"Hưm…" Thẩm Diệu chống cằm, phồng hai má, rũ mắt không nói lời nào, hiển nhiên cũng bị làm khó.

Đấu trí đấu dũng với ma vật không có mẫu sẵn để làm theo, nhất là đối phó với loại chủng tộc dịu ngoan vẫn luôn không hề phạm tội như mộng mô, thì ngay cả việc tham khảo kinh nghiệm của người đi trước cũng không được, hết thảy chỉ có thể dựa vào chính mình suy nghĩ.

Thẩm Diệu thành khẩn nói: "Tạm thời cũng nghĩ không ra biện pháp gì tốt, không thì anh dẫn em đi gặp người bị hại trước đi? Vụ này em nhận."

Tưởng Trạch vỗ bàn: "Được! Anh đây thưởng thức tinh thần của chú mày, mặc kệ nó có khó hay không, nhận trước rồi lại nói, có quyết đoán!"

Thẩm Diệu hơi nâng rèm mi đen dày lên rồi lại rũ xuống, nhanh chóng liếc Tưởng Trạch một cái, nói: "Ý em là nhận trước thử xem, làm không được thì hủy ủy thác thôi, dù sao thì hiện giờ anh cũng không phải lãnh đạo của em, không thể phạt em…"

Tưởng Trạch nhìn cái dáng mèo ung dung làm biếng của Thẩm Diệu, hận đến độ thiếu chút nữa cắn nát đầu thuốc lá trong miệng.

Tình yêu khiến người ta đổi bại, chó FA Tưởng Trạch căm giận nghĩ.

Thẩm Diệu nói một tiếng với Thẩm Diệc Thanh trong wechat, liền xuống lầu lên xe Tưởng Trạch, đi về hướng nhà người bị hại.

Thẩm Diệc Thanh vẫn luôn quanh quẩn ở dưới lầu lập tức âm thầm lái xe theo đuôi.

Nửa giờ sau, xe Tưởng Trạch lái vào một tiểu khu, trong tiểu khu đều là nhà kiểu Tây tạo hình tinh xảo, hoàn cảnh thanh nhã an tĩnh, quả thực thích hợp cho tác giả sáng tác.

Tưởng Trạch dừng xe, dẫn Thẩm Diệu đến trước một căn nhà, gõ gõ cửa.

Qua chốc lát, cửa mở, một nam thanh niên tóc rối tung, hai má gầy gò suy sút đứng ở cửa, ngũ quan hắn thật ra coi như tuấn tú, chỉ là cái bộ dạng không ra người không ra quỷ này thật sự rất làm giảm điểm hình tượng. Ánh mắt nam thanh niên mơ hồ, ra vẻ đang nhìn Tưởng Trạch và Thẩm Diệu, trên thực tế tầm mắt không hề điều chỉnh tiêu cự, giống như não bị đào rỗng.

"Đây là mới vừa nộp xong ba nghìn chữ." Tưởng Trạch quay đầu nói khẽ với Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu: "…"

"Hây, tỉnh tỉnh." Tưởng Trạch hô.

Nam thanh niên giật mình một cái, như ở trong mộng mới tỉnh nhìn sang Thẩm Diệu.

Tưởng Trạch vỗ vỗ sau lưng Thẩm Diệu, giới thiệu: "Vị này, Thẩm Diệu, thợ săn ma kim bài trong đội chúng tôi, lúc trước đã giải ngũ, hiện giờ tự mở phòng làm việc, nhìn trên mặt mũi của tôi, phí ủy thác cậu ta có thể giảm cho cậu 10%."

Hết chương 69

70. Chương 70: Hôm Nay Thực Sự Không Có Linh Cảm Gì

Nam thanh niên vội vàng mời hai người vào nhà ngồi, lại mở tủ lạnh ra lấy mấy lon nước uống đặt ở trên bàn trà, xoa ấn đường xin lỗi nói: "Ngại quá, không có gì để chiêu đãi, gần đây tôi thật sự là…"

"Không sao, rất tốt." Thẩm Diệu vội cầm lấy một lon nước mở ra uống một hớp nhỏ, nói, "Chúng ta nói về vụ án trước, xin hỏi xưng hô như thế nào?"

Nam thanh niên tự giới thiệu: "Tôi tên Lâm Viễn."

Thẩm Diệu gật gật đầu: "Lâm tiên sinh, anh mới vừa tỉnh ngủ sao?"

Lâm Viễn mặt mày u buồn: "Ừm, mới từ thế giới kia trở về, hôm nay thật sự không có linh cảm gì, viết chậm, bị nhốt thêm thật lâu."

Tiếp đó, Thẩm Diệu lại hỏi một ít vấn đề chi tiết không có nói tới trên hồ sơ, bao gồm mỗi lần sau khi đi vào giấc ngủ có cảm giác đặc biệt gì không, ma vật ngoại trừ giục bản thảo thì có tiến hành giao lưu gì khác với hắn hay không, độc giả cuồng nhiệt kia ở trong hiện thực có xuất hiện lại hay không, vân vân.

"… Người đó không có xuất hiện nữa, người đó liên tục thúc giục tôi hai tháng, sau đó liền không còn xuất hiện." Lâm Viễn mím môi thành một đường mỏng manh, trong âm thanh ẩn chứa tức giận, "Tôi dám khẳng định chính là người đó làm."

Thẩm Diệu đang muốn truy vấn, Tưởng Trạch ở một bên bổ sung: "Trên tư liệu này hình như không có viết, bên phía cảnh sát từng điều tra độc giả đó, vốn dĩ muốn thông qua IP bình luận tìm được người này, xác nhận tình huống một chút, kết quả truy tìm theo IP, chú mày đoán xem tìm đến đâu?"

Ánh mắt Thẩm Diệu lanh lợi xoay chuyển, nếu Tưởng Trạch hỏi như vậy, vậy thuyết minh kết quả nhất định mình có thể đoán được, vì thế cậu lớn mật suy đoán: "Cục cảnh sát? Hay là…" Cậu nói xong, dùng ngón tay chỉ chỉ mặt đất dưới chân, "Đây?"

"Không hổ là anh tự tay dạy ra!" Tưởng Trạch vui mừng vỗ vỗ vai Thẩm Diệu, "Chính là ở đây, độc giả kia dùng chính mạng internet ở đây."

"Nơi này khẳng định đã bị điều tra triệt để." Thẩm Diệu lầm bầm lắc đầu, "Nhưng mà vô dụng, nó có thể tự do xuyên qua giữa hai thế giới, muốn tránh né thực dễ dàng."

Lâm Viễn nôn nóng gãi gãi đầu, hỏi: "Xin hỏi, các cậu có phương án gì mới không?"

Thẩm Diệu không trả lời ngay, chỉ phân tích: "Lúc anh ngủ, ma vật nhất định sẽ dùng thủ đoạn thôi miên khiến thợ săn ma trông coi anh ngủ hết, thậm chí cả camera cũng khống chế, nói rõ là lúc nó dời anh vào trong giấc mơ sẽ lộ ra sơ hở cực lớn, cho nên tôi nghĩ nếu có thể nghĩ ra biện pháp kháng cự mộng mô thôi miên, là có thể bắt lấy sơ hở này…"

"Bọn anh đã thử hết tất cả biện pháp." Tưởng Trạch bất đắc dĩ nói.

Thẩm Diệu trầm ngâm một chốc, bỗng nhiên hệt như mèo con híp mắt mỉm cười: "Em có một chiêu, có thể thử xem."

"Chiêu gì?" Tưởng Trạch vội hỏi.

Thẩm Diệu đắc ý dào dạt lắc lắc ngón tay với Tưởng Trạch, nói: "Đây là bí mật thương nghiệp."

Tưởng Trạch hận.

"Buổi tối ước chừng mấy giờ Lâm tiên sinh đi ngủ?" Thẩm Diệu hỏi.

"Cỡ mười một giờ." Lâm Viễn vẻ mặt đau khổ đáp, dáng vẻ ám ảnh tâm lý với việc đi ngủ.

"Tôi đi về trước chuẩn bị một chút, đêm nay mười giờ tôi lại đây, coi anh ngủ." Thẩm Diệu lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ, "Biện pháp này trước đây tôi cũng chưa từng thử, không biết tính khả thi thế nào, chỉ là thử trước xem sao, Lâm tiên sinh phải chuẩn bị tốt tâm lý cho việc thất bại."

Lâm Viễn đã sớm quen thất bại cười khổ gật đầu: "Thử đi, không thành công cũng không sao."

Buổi tối mười giờ, Thẩm Diệu đúng giờ đến cửa, còn mang theo bí mật thương nghiệp – Thẩm Diệc Thanh.

Để tránh phiền toái, Thẩm Diệc Thanh thay đổi dung mạo, Thẩm Diệu tiến hành kháng nghị nghiêm túc với hành vi mỗi lần đổi mặt liền vừa xấu vừa cay mắt của hắn, cho nên lần này Thẩm Diệc Thanh biến từ kiểu tuấn mỹ tà mị thành kiểu thiếu niên tỏa nắng, mặc một thân trang phục vận động nhẹ nhàng khoan khoái, mang cái mặt bây bì sức sống bắn ra bốn phía đi theo sau Thẩm Diệu.

"Trợ lý của tôi." Thẩm Diệu giới thiệu với Lâm Viễn.

Ba người vào phòng ngủ của Lâm Viễn, chính giữa phòng ngủ đặt một cái giường lớn, chỗ trống khác thì đặt hai sofa dài và mấy cái ghế dựa không hề có cảm giác thiết kế, hiển nhiên là mấy ngày nay đột xuất mang lại đây cho thợ săn ma bảo vệ hắn dùng để nghỉ ngơi, trần nhà trên chỗ giường còn trang bị thiết bị theo dõi mới tinh, màn hình đối diện giường.

Thẩm Diệu đang cảm thán dưới loại tình huống này mà Lâm Viễn còn có thể ngủ thì thần kinh cũng coi như đủ cứng cỏi, Lâm Viễn đã lấy thuốc ngủ ra từ trong tủ đầu giường nuốt xuống, lau vết nước bên miệng, tự giễu cười cười nói: "Gần đây không uống thuốc không ngủ được."

Thẩm Diệu mỉm cười đồng cảm.

Lâm Viễn chui vào ổ chăn tắt đèn đầu giường, Thẩm Diệu thì cùng Thẩm Diệc Thanh vai sóng vai ngồi trên sofa bên giường, Thẩm Diệu ngồi quy củ, Thẩm Diệc Thanh lại lặng lẽ duỗi một bàn tay ra, nắm chặt mấy đầu ngón tay Thẩm Diệu trong lòng bàn tay quyến luyến vuốt ve.

Lâm Viễn tri kỷ để lại một cái đèn chiếu sáng bên cạnh sofa, giữa phòng ngủ ánh sáng nhu hòa mờ ám, yên tĩnh đến độ kim rơi cũng có thể nghe thấy, mới đầu Lâm Viễn ở trong ổ chăn bất an lật qua lật lại chốc lát, từ chỗ giường thỉnh thoảng truyền đến tiếng vải vóc ma xát, nhưng mà theo thuốc ngủ dần dần phát huy tác dụng, Lâm Viễn rốt cuộc cũng nặng nề ngủ thiếp đi.

Sau khi bên giường yên tĩnh lại, Thẩm Diệu chầm chậm ngáp một cái dài.

"Diệu Diệu, " Thẩm Diệc Thanh xoa xoa eo cậu, "Mệt hả?"

"Em sang phòng cách vách ngủ một chút, anh ở đây xem đi." Thẩm Diệu nói rõ ràng từng chữ một, giống như là cố ý nói cho ai đó nghe, nói xong, cậu đứng dậy từ trên sofa, tay cắm túi quần bước nhanh đi ra khỏi phòng Lâm Viễn, ngón tay trong túi quần chạm vào một thứ nho nhỏ mềm mềm.

Thẩm Diệu đi ra khỏi phòng Lâm Viễn không bao lâu, mí mắt Thẩm Diệc Thanh liền bắt đầu đánh nhau, hắn làm như rất buồn ngủ dùng sức xoa mắt vài cái, lại dùng bàn tay hung hăng chà mặt, cuối cùng hắn dứt khoát đứng lên, ngáp mấy cái liền đi qua đi lại quanh sofa, nhưng mà mới đi ba vòng rưỡi, Thẩm Diệc Thanh đã ụp mặt ngã quỵ trên đệm mềm sofa không nhúc nhích.

Bên kia, Thẩm Diệu thật sự đi vào phòng khách đã chuẩn bị ở cách vách, đứng lại bên giường, cậu lấy ra bịch bột phấn nhỏ từ trong túi quần, bột phấn kia màu đen, chính giữa lóe ánh sáng nhạt vụn vặt —— đây là bột ma lực mà lúc trước dắt khuẩn nhân đi chợ đêm mua tình báo của lão người lùn, lão người lùn tặng cho cậu, nhân loại trong cơ thể không có ma lực lưu chuyển có thể lợi dụng loại bột phấn này phóng ra ma pháp —— Thẩm Diệu cắn môi, nỗ lực dùng đau đớn đối chọi với cơn buồn ngủ càng ngày càng mãnh liệt, đổ hết bột phấn màu đen vào lòng bàn tay mình, xong xuôi, cậu niệm chú văn ma pháp mà khuẩn nhân ghi cho mình, vừa niệm vừa hơi hơi nghiêng tay, chậm rãi đổ bột phấn trong lòng bàn tay xuống mặt đất, trong tích tắc rời khỏi lòng bàn tay Thẩm Diệu, số bột phấn đó tựa như bị chú ngữ châm lên, xoạt một phát bừng lên từng đám lửa tím nhạt, có mấy đốm lửa cháy mạnh còn liếm lên da tay Thẩm Diệu, nhưng ngọn lửa này không có chút nhiệt độ nào, ngược lại giống như từng luồng hơi nước ẩm ướt lành lạnh…

Trong khoảnh khắc niệm xong một âm tiết cuối cùng của chú ngữ, Thẩm Diệu không chống cự mộng mô thôi miên nữa, ngửa mặt thẳng tắp đổ ập xuống giường, một giây đồng hồ ngủ mê man.

Trước khi đi vào giấc ngủ sử dụng loại ma pháp thao túng giấc mơ này, là có thể giữ ý thức tỉnh táo trong lúc ngủ, lại còn có thể ở trong mơ thông qua "ma pháp rời khỏi giấc mơ" tương phản để nhanh chóng đánh

thức mình.

—— Nếu đại não nhân loại không có biện pháp đối kháng loại mộng mô này thôi miên, vậy không bằng liền dứt khoát thuận theo thôi miên mà ngủ đi, sau đó… chỉ cần dùng tốc độ nhanh nhất tỉnh lại là được!

Thẩm Diệu nhìn như đã rơi vào giấc ngủ say đang ở trong mộng dùng ý thức niệm ma pháp rời khỏi giấc mơ, bột phấn màu đen nắm trong lòng bàn tay còn thừa khi cậu đi vào giấc ngủ lại phừng cháy lên, cả nắm tay cậu đều bị lửa tím nắm chặt bên trong chiếu sáng lòa, thậm chí có thể rõ ràng nhìn thấy được mạch máu và xương cốt dưới làn da trong bàn tay cậu…

Thẩm Diệu chỉ ngủ không đến nửa phút, ngay khi tỉnh lại dưới tác dụng của ma pháp, cậu quắc mắt ngồi dậy từ trên giường, vừa đi ra ngoài vừa moi di động xem thời gian, sau khi xác nhận kế hoạch thành công, Thẩm Diệu rón ra rón rén đi đến cửa phòng ngủ của Lâm Viễn, xuyên qua khe cửa mình để lại khi rời đi lặng lẽ nhìn vào trong, từ góc độ của cậu chỉ có thể nhìn thấy sofa trước giường, mà Thẩm Diệc Thanh trên sofa đã ngồi dậy.

Cấu tạo não kraken có khác biệt rất lớn với nhân loại, Thẩm Diệu chỉ ôm tâm tính thử một lần dẫn Thẩm Diệc Thanh tới, kết quả mộng mô quả nhiên không thể thôi miên hắn, mà Thẩm Diệc Thanh giả bộ ngủ đã ngồi dậy, cũng có nghĩa là hắn không cần giả bộ nữa.

Thẩm Diệu lập tức đẩy cửa vào, ánh mắt quét sang hướng chiếc giường.

Cậu nhìn thấy Lâm Viễn cả người hệt như mì sợi, từ bên giường mềm nhũn trượt xuống sàn nhà, xong ngửa mặt lên trời nhắm mắt lại chậm rãi nhích vào đáy giường, mà giữa thân thể hắn và mặt đất cách một khoảng ngắn, giống như dưới thân hắn có cái gì đó đang nâng hắn đi…

Hết chương 70

71. Chương 71: Nhóc Mập Mạp Cực Kỳ Tham Ăn!

Hai người đồng loạt nhào về phía Lâm Viễn dưới đất, Thẩm Diệc Thanh xách cả người Lâm Viễn lên, ma vật nâng thân thể Lâm Viễn ở bên dưới cũng lộ ra bộ mặt thật —— trên sàn nhà, hơn mười con mộng mô thất kinh chi chi chít chít thét chói tai nhảy loạn xung quanh, thông minh chút thì lẻn vào đáy giường mất bóng, ngốc nghếch chút thì sợ tới mức chạy như điên quanh chân Thẩm Diệu, còn cho là mình đã chạy ra ngoài thật xa, có một nhóc con đặc biệt nhát gan còn sợ tới mức tè dầm tại chỗ, tưới mặt đất ướt ra một khoảnh hình tròn. Thẩm Diệu tay mắt lanh lẹ quơ một trận, nắm chặt hết từng cái từng cái đuôi xù xù của đám mộng mô trong lòng bàn tay, tay phải một hơi khống chế được năm con, mà tay trái lại chỉ bắt được một con.

Bởi vì con bên tay trái của cậu cực kỳ béo, hình thể không chỉ gấp ba lần mộng mô khác, nhưng cái đuôi thì lại không quá khác biệt, Thẩm Diệu sợ nắm đuôi sẽ kéo đứt đuôi nó, đành phải dùng tay trái nắm chặt cả người nó.

Sau khi thành công bắt giữ sáu ma vật nghi phạm, Thẩm Diệu nằm úp sấp quỳ dưới đất, nghiêng đầu nhìn xuống dưới giường.

Giờ phút này, sàn nhà dưới đáy giường vốn dĩ nên lát gỗ lại bị mộng mô dùng tinh thần lực khuếch ra một cái hố to, dáng vẻ cái hố kia tương đối quái dị, diện tích nó đủ để cho một người thành niên thông qua, từ góc độ của Thẩm Diệu không nhìn ra sâu cạn bên trong, mà vách hố thì bị màu sắc lưu chuyển sáng ngời tràn ngập, rất giống đường hầm không gian thường xuyên xuất hiện trong phim ảnh.

Đám mộng mô vừa mới thành công đào thoát chính là chui vào trong hố này, vậy hẳn đây là con đường nối liền thế giới hiện thực và thế giới giấc mơ, bên rìa hố có một mộng mô đang dựng thẳng người lên, lo lắng vẫy móng vuốt với sáu đồng loại trong tay Thẩm Diệu, mắt thấy chúng nó đều không có biện pháp chạy trốn, hơn nữa Thẩm Diệu còn có ý chui vào bắt mình, mộng mô đó đành phải hai mắt đẫm lệ rưng rưng từ bỏ bạn bè, kêu chi chi nhảy vào trong hố. Cơ thể nho nhỏ của nó mới vừa vào hố, cửa hố dùng tốc độ cực nhanh đóng lại, đáy giường vẫn là sàn gỗ xếp hàng chỉnh tề, hết thảy vừa rồi cứ như chưa từng phát sinh.

"Diệc Thanh, anh nghĩ biện pháp cứu tỉnh Lâm tiên sinh đi." Thẩm Diệu nói.

Thẩm Diệc Thanh đặt Lâm Viễn ở trên giường, cù léc hắn.

Lâm Viễn bất an nhắm mắt lại vặn vẹo.

Thẩm Diệu quơ quơ mấy nhóc mộng mô trong tay, vừa bực mình vừa buồn cười nói: "Tổ chức thành đoàn thể đến trộm người à? Có biết bọn mày chọc phải chuyện lớn rồi hay không?"

Năm con kia sợ tới mức oa oa gọi bậy, một con tiếp một con ngất đi dưới áp lực mà Thẩm Diệu phóng thích…

Dáng vẻ mộng mô lai giữa hamster và sóc, thân thể mập ù có chút vụng về, mặt to mắt bự, móng vuốt phấn hồng, những đặc thù đó tương đối giống hamster; nhưng cái đuôi thô to lại xoã tung, trên vành tai mọc hai dúm lông nhung, nhìn lại có chút giống sóc, màu lông của chúng là một loại màu tím thủy tinh nhàn nhạt, có vài con trên người có lốm đốm và hoa văn nhạt, có con lại chỉ thuần một màu.

Con mộng mô mập trên tay trái Thẩm Diệu kêu chi chi hai tiếng, trong đôi mắt đậu đen tràn ngập kinh hoảng, thấy Thẩm Diệu nghe không hiểu tiếng mộng mô, nó liền mở cái miệng ba cánh ra, dùng tiếng người nói: "Tất cả mọi chuyện đều là một mình tui làm, họ chỉ giúp đỡ thôi, xin anh thả người nhà của tui ra."

"Ngại quá, sáu đứa bọn mày một đứa cũng không thể thiếu, đều phải theo tao đến đại đội chấp pháp sự vụ đặc biệt một chuyến." Thẩm Diệu lạnh lùng nói xong, dùng tay chọt chọt nhóc mập mạp, nói, "Sao mày lại béo như vậy?"

Theo động tác chọt chọt của Thẩm Diệu, thịt béo trên người mộng mô cũng rung rung theo, tựa như cái túi nước ấm mềm mụp, mỡ chảy từ đông sang tây, lại từ tây chảy sang đông. Mộng mô bị Thẩm Diệu chê béo, lập tức dùng hai cái vuốt nhỏ đến độ có thể xem nhẹ, liều mạng che cái bụng trắng mập mạp của

mình, không vui trừng to cặp mắt đậu đen nói: "Tui chỉ là… có hơi béo xíu thôi, tui là nhà ẩm thực trong gia đình tui đó."

Thẩm Diệu: "…"

Mộng mô cũng mắn đẻ hệt như hamster, cho nên một gia tộc mộng mô thường hết sức khổng lồ, một gia tộc quy mô bình thường có lẽ có tận mấy trăm con mộng mô.

Ba cánh miệng của mộng mô nhanh chóng mấp máy, một câu tiếp một câu tung ra: "Mấy người là thợ săn ma hả? Mấy người sẽ làm gì với tụi tui? Sao mấy người có thể chống cự thôi miên?"

"Làm gì với bọn mày?" Thẩm Diệu chậm rì rì nói, "Hẳn là làm chuyện mà bọn mày đã từng làm với Lâm tiên sinh, nhốt bọn mày một đoạn thời gian, cho bọn mày tiếp nhận giáo dục."

"Nhưng mà… nhưng mà…" Nhóc mập ở trên tay Thẩm Diệu giãy dụa xoay đến xoay đi, trong đôi mắt đậu đen tràn đầy khó hiểu, "Rõ ràng là hắn viết được một nửa lại không viết tiếp, hắn sai trước, tui chỉ nghĩ một biện pháp để hắn tiếp tục viết thôi mà."

Lúc này, Lâm Viễn rốt cuộc được Thẩm Diệc Thanh cứu tỉnh, hắn buồn ngủ không thôi mở mắt ra, nhìn sang hướng có âm thanh, mộng mô trong tay Thẩm Diệu đang tủi thân lên án "tội ác" của Lâm Viễn: "Cả nhà tụi tui đều ngồi chờ hắn làm cơm ăn, tiểu thuyết của hắn ăn ngon như vậy, tui ăn một miếng đã thích rồi, còn mang về nhà giới thiệu cho mọi người trong nhà ăn. Hắn làm tui căn bản ăn không vô tiểu thuyết khác, nhưng hắn lại cố tình vừa đứt chính là ba tháng, tui với người nhà tui nhai tác phẩm lúc trước của hắn một lần lại một lần, nhai đến độ một chút hương vị cũng không còn, tui thật sự là không nhẫn nại nổi nữa, cho nên mới nhốt hắn lại, bởi vì ba tháng đó tui ăn không ngon, đói gầy luôn…" Mộng mô càng nói giọng càng nhỏ, lúc nói xong lời cuối cùng liền chột dạ dùng hai vuốt hồng nhạt che mặt, giống như cũng biết mình thật sự không hề dính líu tới chữ gầy.

Lâm Viễn giống như du hồn từ phía sau Thẩm Diệu bay ra, trong mắt lóe ra ánh sáng, nghiến răng nghiến lợi trừng con mộng mô kia nói: "Chính là nó làm hả?"

Mộng mô sợ tới mức co rụt lại, nói năng lộn xộn: "Không phải nó!"

Lâm Viễn: "…"

"Tao thật sự là hận không thể bóp chết mày…" Lâm Viễn rít ra vài chữ từ trong kẽ răng, vươn tay nắm lấy con mộng mô kia căm giận nhéo một phen.

Xúc cảm còn mẹ nó rất tốt nhỉ, Lâm Viễn vừa phẫn nộ vừa thoải mái nghĩ.

Lúc này, thân thể mộng mô trong tay Lâm Viễn mãnh liệt uốn éo, thân mình mập ú bẹp một tiếng rớt ở trên sàn nhà, Thẩm Diệu thấy thế vội đạp lên đuôi nó phòng ngừa nó chạy trốn, mộng mô thấy hết đường

để trốn, cái khó ló cái khôn, dùng dao động tinh thần lực thực thể hóa ngoại hình mình, một vầng sáng mông lung như khói nhẹ bao phủ cơ thể mộng mô rồi lại tản ra, ngay sau đó, một mỹ thiếu niên thoạt nhìn ước chừng mười tám mười chín tuổi sợ hãi xuất hiện trong vòng vây của ba người.

Lâm Viễn nhìn thấy mộng mô thực thể hóa ra hình người, hơi ngẩn ra.

Trên mặt thiếu niên là đôi mắt phượng dài dài, đuôi mắt hơi hơi nhướn lên, hai cánh môi hơi mỏng lại không có vẻ thiếu thịt, gương mặt nhỏ giống như một bàn tay Lâm Viễn là có thể che khuất, dưới khóe mắt là một nốt ruồi màu nâu dụ người, ánh mắt rưng rưng như ngậm nước, tóc dài đen mướt như mây thẳng tắp rũ đến bên hông, đánh mắt nhìn quả thực như là cổ nhân xuyên không tới đây.

Thẩm Diệu khó hiểu: "Mày cho là biến hình liền không bắt mày nữa sao?"

Lâm Viễn lại hoàn toàn nhìn ngây ngẩn cả người, ánh mắt đăm đăm, đỏ mặt ngây ngốc, nhìn chằm chằm mộng mô.

"Lâm tiên sinh?" Thẩm Diệu cạn lời một trận, vươn tay quơ quơ trước mặt Lâm Viễn, "Không phải chứ?"

Trước đó còn nghiến răng nghiến lợi tỏ vẻ nhất định phải bắt lấy mộng mô trừng rị một trận, kết quả biến ra một mỹ thiếu niên cổ điển liền như vậy?

"Không phải… không phải như cậu nghĩ." Lâm Viễn vươn tay ôm trán, quay mặt đi không dám nhìn thiếu niên trước mắt.

Mộng mô tung ta tung tăng xoay theo tới trước mặt Lâm Viễn.

Lâm Viễn lại xoay người, mộng mô cũng xoay theo, Lâm Viễn không vứt nổi cậu ta, dứt khoát nhắm mắt lại, trán nổi lên gân xanh, nửa mất mặt nửa bất đắc dĩ nói: "Đây là dáng vẻ tình nhân trong mộng của tôi… cậu ấy là một người không tồn tại, chỉ là một hình ảnh… tưởng tượng dưới đáy lòng tôi thôi."

Thẩm Diệu bừng tỉnh đại ngộ.

Mộng mô có năng lực xâm lấn thế giới ý thức của sinh vật khác, mộng mô ma lực càng mạnh càng có thể nhìn trộm được nhiều thứ, con mộng mô này kiểm tra ý thức của Lâm Viễn, tìm được hình tượng hắn khó lòng kháng cự nhất và dựa theo dáng vẻ kia biến thân, muốn cho Lâm Viễn mềm lòng.

"Xin lỗi, về sau tui không làm thế với anh nữa." Mộng mô mang dáng vẻ tình nhân trong mộng của Lâm Viễn xin lỗi, "Nhưng mà anh có thể bảo đảm mỗi ngày một chương mới không?"

Lâm Viễn: "…"

Mộng mô hai mắt đẫm lệ rưng rưng: “Anh không đăng chương mới tui rất đói bụng, người khác viết ăn không được.”

Nhóc mập mạp cực kỳ tham ăn!

Lâm Viễn chân tay luống cuống, mở mắt ra liếc nhìn tình nhân trong mộng một cái, lại nhanh chóng nhắm mắt lại sợ bị mê hoặc, như thế vài lần, mặt Lâm Viễn đã đỏ đến không nhìn nổi.

Hết chương 71

72. Chương 72: Đoán Chừng Sẽ Cho Cậu Ta Ăn Phim Kháng Nhật?

Thẩm Diệu thấy Lâm Viễn cứ như vậy tiếp thì sẽ bị mê hoặc luôn, bước lên phía trước chen vào khe hở giữa hai người, nghiêm cái mặt không hề có lực uy hiếp của mình, nói: “Được rồi được rồi, có lời gì về đại đội rồi lại nói, mày muốn biến về nguyên hình để tao cầm đi, hay là hình người đeo còng tay mà đi?”

Tình nhân trong mộng mảnh mai nói: “Có thể không đi không? Tui không có tổn thương hắn mà.”

Thẩm Diệu sờ soạng một phen bên hông Thẩm Diệc Thanh gỡ còng tay xuống, cạch một tiếng mở ra, thiết diện vô tư nói: “Nghi phạm giam cầm phi pháp, tổn thương tinh thần cũng là tổn thương, đi thôi.”

Tình nhân trong mộng tội nghiệp nhìn Lâm Viễn, màu đỏ trên chóp mũi và trong đôi mắt hoa đào dường như càng đậm thêm, mắt thấy sắp khóc.

Điểm moe đáng thương của Lâm Viễn bị mộng mô ổn chuẩn ngoan đánh cho vỡ nát, hắn cảm thấy trong lòng mình tựa như bị vuốt mèo lộ ra một chút gãi cọ trêu chọc, ngứa đến hốt hoảng. Vì thế, Lâm Viễn chân chó xáp lên phía trước nói: “Không đeo còng tay thì cậu ấy cũng không chạy được mà nhỉ?”

“Đau lòng nhanh vậy à?” Thẩm Diệu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Đây chỉ là hình tượng giả thực thể hóa ra thôi, bản thể của cậu ta là con mộng mô kia kìa.”

Lâm Viễn rầu rĩ a một tiếng, gục đầu xuống.

Thẩm Diệu lại chuẩn bị còng tay mộng mô.

Lâm Viễn nhìn chằm chằm cổ tay mềm nộn như đậu hũ của tình nhân trong mộng, đột nhiên vươn tay kéo còng tay, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Bản thể cũng rất đáng yêu.”

Thẩm Diệu: "…"

Cái gì là sắc làm mờ đầu vô cùng điển hình? Chính là đây!

"Tôi nắm cậu ấy, cậu ấy chạy không được." Lâm Viễn hắng giọng một cái, tương đối giấu đầu hở đuôi mà nhẹ nhàng nắm chặt cổ tay mộng mô.

Mộng mô thấy chiêu này dường như có hiệu quả, vội kéo góc áo Lâm Viễn bán manh: "Chúng ta không đi được không?"

Kỳ thật Lâm Viễn cũng không ngốc, trên lý trí biết nhóc con này chỉ là muốn lợi dụng mình để cầu xin, nên mãnh liệt hít sâu một hơi, sống lưng bỗng nhiên ưỡn cực thẳng, ánh mắt chợt sắc bén, nhanh chóng xoay đầu về hướng mộng mô, giống như muốn quát lớn cậu ta hai câu để trả lại mối thù mấy ngày qua không ngủ ngon giấc, nhưng mà vừa nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp đặc biệt biến ra vì hắn của tình nhân trong mộng, Lâm Viễn tức khắc xì hết nửa bụng tức ra ngoài…

Sống lưng mới vừa ưỡn thẳng lại mềm nhũn!

"Không được, mơ cũng đừng có mơ." Giọng Lâm Viễn dịu dàng gần như có thể vắt ra nước.

Thẩm Diệu hữu khí vô lực: "…"

Giọng điệu và nội dung nói chuyện căn bản là không liên quan!

"Hơn nữa cậu cảm thấy tôi là loại người rất dễ nói chuyện sao?" Lâm Viễn quả thật vô cùng dễ nói chuyện, trong lòng không có một chút nắm chắc hỏi ngược lại.

Mộng mô phồng má, nói nhỏ: "Vậy hôm nay anh không thể viết chương mới, tôi lại đói bụng."

Giọng Lâm Viễn mềm đến mức tự mang theo đường cuộn sóng: "Tôi viết."

Mộng mô: "Viết như thế nào?"

Lâm Viễn: "Tôi dùng di động viết."

Thẩm Diệu dùng ánh mắt như bác sĩ cấp cứu nhìn một thi thể lạnh cứng để nhìn Lâm Viễn, lắc lắc đầu.

Người này triệt để hết thuốc chữa.

Nhận thấy được ánh mắt của Thẩm Diệu, Lâm Viễn vô lực biện giải nói: "Có điểm chuyên cần, không thể ngừng đăng."

Thẩm Diệu choáng váng.

Thẩm Diệc Thanh tiếp nhận năm con mộng mô đã hôn mê trong tay Thẩm Diệu, không mất thời cơ kề vào lỗ tai cậu lặng lẽ nói: "Anh có thể hiểu được hắn ta, anh đối với em cũng không có nguyên tắc như vậy đấy."

Thẩm Diệu mang cười liếc mắt nhìn hắn, quay đầu đi không nể mặt nói: "Đi mau."

Lâm Viễn đến phòng ngủ chính đánh thức cha mẹ mình, Thẩm Diệu thuyết minh sơ lược tình huống cho hai vợ chồng lo lắng hãi hùng hai tháng và cũng tỏ rõ là cụ thể phải về đội thảo luận, sau đó sáu người cùng lên xe Thẩm Diệc Thanh. Hôm nay Thẩm Diệc Thanh trùng hợp lái chiếc bảy chỗ đến, hắn lái xe, ba Lâm ở ghế phó lái, Thẩm Diệu ngồi ở hàng cuối cùng theo dõi toàn cục, Lâm Viễn thì một đường nắm lấy tình nhân trong mộng của mình, trong biểu tình mơ hồ lộ ra một chút nhộn nhạo.

Xe dừng ở trước cửa trung đoàn chấp pháp, Thẩm Diệc Thanh ở trên xe chờ, năm người khác đi vào phòng trực ban, mấy người phụ trách trực đều là đồng đội cũ của Thẩm Diệu, trước đây cũng hoặc nhiều hoặc ít theo vụ này, nhanh chóng thăm dò ra nguyên nhân hậu quả. Năm mộng mô mê man bị tiễn bước tạm thời giam giữ lại, con còn tỉnh táo thì run run rẩy rẩy bắt đầu khai báo quá trình phạm tội, một nhà ba người Lâm Viễn cũng đi làm ghi chép, sau khi làm xong ghi chép, thợ săn ma phụ trách khách khí dắt ba người khỏi phòng thẩm, dẫn họ đi đến một căn phòng nhỏ cuối hành lang, trên cửa phòng nhỏ treo một tấm biển viết "phòng nghỉ".

"Từ từ…" Lâm Viễn mơ hồ cảm thấy không ổn, "Chúng ta đi đâu vậy?"

Thợ săn ma hòa khí cười cười, nói: "Chờ một chút có lẽ sẽ còn một ít vấn đề còn phải hỏi ba vị, mời ba vị ở phòng nghỉ chờ xíu."

Thẩm Diệu đứng ở chỗ ngoặt hành lang nghe vậy xông ra, ngoắc ngoắc ngón tay với Lâm Viễn, nói: "Lâm tiên sinh, đến đây một chút."

Thợ săn ma kia chậc một tiếng, cười khổ nói: "Thẩm Diệu chú mày lại tới thêm phiền nữa, quy trình khẳng định phải làm."

"Cậu không hiểu, tình huống của hắn đặc biệt." Thẩm Diệu nói.

Lâm Viễn càng nghe càng cảm thấy không đúng, vội bước nhanh đi đến bên cạnh Thẩm Diệu, cha mẹ hắn thì lại đi theo thợ săn ma kia đến phòng nghỉ.

"Hắn muốn dẫn ba mẹ tôi đi làm gì?" Lâm Viễn vội vàng hỏi.

"Xóa bỏ ký ức của họ trong khoảng thời gian này á." Thẩm Diệu vươn ngón trỏ ra chỉ chỉ huyệt thái dương của mình, "Hết thảy liên quan đến vụ này, đều phải xóa hết."

Lâm Viễn lo lắng nói: "Xóa như thế nào? Có tác dụng phụ với thân thể không? Những ký ức khác có bị ảnh hưởng không?"

"Không có tác dụng phụ, chỉ một luồng sáng lóe lên, chuẩn xác xóa bỏ ký ức liên quan đến vụ án, không ảnh hưởng gì khác, cũng có lẽ sẽ tùy theo tình huống mà cấy thêm vài người khác vào, làm cho ký ức nối liền." Thẩm Diệu nói, "Thật ra theo quy định thì anh cũng phải xóa, vừa rồi nếu không phải tôi kêu anh lại thì lúc này anh đã quên hết chuyện mộng mô rồi."

Trong mắt Lâm Viễn tràn ngập cảm kích: "Cho nên cậu không muốn để tôi quên cậu ấy."

"Không phải." Nhóc Thẩm tham tiền nói, "Chủ yếu là phí ủy thác của anh còn chưa có đưa tôi đâu…"

Lâm Viễn: "…"

Thẩm Diệu đánh ra một chuỗi số trên máy tính của điện thoại, nói: "Thành công giúp anh giải quyết vấn đề giấc ngủ, cái giá này tôi cảm thấy rất hợp lý."

Thật ra Lâm Viễn cũng coi như có tiền, nghiêng đầu nhìn, sảng khoái nói: "Rất hợp lý, tôi lập tức chuyển khoản cho cậu, nhưng mà cậu có thể đừng để họ xóa ký ức của tôi không? Tôi không muốn quên cậu ấy."

"Tôi cũng không phải người trong đại đội chấp pháp, lời nói không có trọng lượng." Thẩm Diệu nhấn nút xác nhận thu tiền xong, bình tĩnh nói.

Lâm Viễn: "…"

"Có điều có hai loại tình huống có thể không cần xóa bỏ ký ức." Cuối cùng Thẩm Diệu cũng không có nhận tiền rồi liền phủi tay bỏ đi, phúc hậu chỉ điểm bến mê cho Lâm Viễn, "Loại thứ nhất là thiên phú anh dị bẩm, máy xóa bỏ ký ức không có hiệu quả đối với anh, vậy liền không có biện pháp, có điều xác suất này cực nhỏ."

"Loại thứ hai thì sao?" Lâm Viễn vội hỏi.

"Loại thứ hai chính là nếu anh ký kết quan hệ hôn nhân với ma vật trí tuệ, cũng có thể giữ lại ký ức liên quan, có điều loại tình huống này phải ký văn kiện giữ bí mật, để lộ bí mật coi như trái pháp luật, tính chất rất nghiêm trọng." Thẩm Diệu lại vui đùa nói, "Nếu hai loại này đều không được, vậy cũng chỉ có thể đi làm thợ săn ma thôi."

Lâm Viễn quyết đoán suy xét loại thứ hai, một lát sau hắn đỏ mặt nói: "Vấn đề là cậu ấy không nhất định

sẽ đồng ý, cái này không thể lập tức định ra được…"

"Như vậy cũng dễ thôi, có thể ký một cái hiệp nghị giữ bí mật tạm thời trước, nói rõ tương lai có khả năng ký kết quan hệ hôn nhân, như vậy họ sẽ cho anh một đoạn thời gian ân hạn, chờ thời gian ân hạn qua đi rồi lại định đoạt." Thẩm Diệu giải thích, "Thời gian ân hạn sẽ không quá dài, thường thì chỉ chừng một tháng."

"Vậy ký cái này trước đi!" Lâm Viễn vội vàng nói.

Thẩm Diệu gật đầu như trong dự kiến: "Đi theo tôi, tôi tìm người làm thủ tục cho anh."

Ôm tâm tính muốn làm vụ mua bán đầu tiên cho hoàn mỹ, Thẩm Diệu thuyết minh sơ lược về tình huống của Lâm Viễn cho đội hữu phụ trách, đội hữu không nói hai lời liền đi chuẩn bị văn kiện cho Lâm Viễn, Lâm Viễn ngồi đợi trên ghế dựa ở cửa, cúi đầu dùng di động gõ truyện, văn chương tuôn trào, ngón tay nhấn vèo vèo trên màn hình, chỗ nào còn có một chút dáng vẻ của bệnh kéo dài thời kì cuối?

"Viết truyện à?" Thẩm Diệu xáp qua nhìn, góc phải di động biểu thị số lượng từ đã đạt tới 500, trong ngắn ngủn không đến mười phút đã viết năm trăm chữ, hiệu suất có thể nói là rất cao.

"Ừm." Lâm Viễn đáp, "Đã hứa hôm nay có chương mới rồi."

Thẩm Diệu cười khẽ: "Có đăng thì cậu ta cũng không xem được, một đoạn thời gian thật dài về sau cậu ta đều không xem được."

Lâm Viễn cả kinh: "Vì cái gì!?"

Thẩm Diệu lý lẽ đương nhiên nói: "Tình huống giam giữ người phi pháp của cậu ta nhất định phải nghiêm túc xử lý, mấy ngày nay nhất định phải tạm giam, sau đó liền xem tình hình khai báo của cậu ta và trình độ tích cực của đồng lõa thế nào, ở trong ngục giam ma vật tiếp nhận giáo dục một đoạn thời gian nhất định là tránh không khỏi, chỉ là vấn đề thời gian dài ngắn thôi."

"Vậy, vậy… một tháng ân hạn của tôi cũng… tôi hại cậu ấy vào ngục giam à? Tôi…" Lâm Viễn mở to hai mắt, lắp bắp nói không nên lời, sắc mặt trắng bệch truy vấn, "Cậu ấy ở trong ngục không xem được truyện của tôi, có đói chết không?"

"Không, ngục giam ma vật nhất định phải căn cứ vào nhu cầu của các ma vật khác nhau mà cung cấp đồng ăn và nhu yếu phẩm cho họ, có điều ngục giam mà, chất lượng khẳng định không tốt đến đâu." Thẩm Diệu vuốt cằm không chịu trách nhiệm mà suy đoán, "Phỏng chừng sẽ cho cậu ta ăn phim kháng Nhật?"

Lâm Viễn: "…"

"Có biện pháp nào để cậu ấy không vào đó không?" Lâm Viễn gấp đến độ đổ mồ hôi, rõ ràng còn chưa có

vợ, mà đã thành một tên thê nô trước rồi.

"Có." Thẩm Diệu nói đến nói đi, rốt cuộc nói đến trọng điểm, "Anh có thể viết một bức thư tha thứ, nói rõ anh tha thứ việc mộng mô làm với anh, và không truy cứu cậu ta bất cứ trách nhiệm nào, như vậy cậu ta cơ bản liền không có việc gì, đương nhiên là có tiền án về sau sẽ bị thợ săn ma theo dõi trọng điểm, còn phải mỗi tháng đến đây báo danh, có điều vẫn tốt hơn là nhốt vào ngục giam nhiều."

Hết chương 72

73. Chương 73: Ăn Đáng Yêu

Tuy rằng Lâm Viễn viết thư tha thứ, nhưng tội phạm mộng mô cũng không có khả năng phóng thích ngay tại chỗ, khẩu cung phải ghi lại một năm một mười, đồng lõa cũng đều phải khai báo rõ ràng, dùng để thành lập hồ sơ phạm tội, cho nên sau khi Lâm Viễn làm xong hết yêu cầu liền cùng với cha mẹ bị đưa về nhà chờ tin tức, mộng mô với đám đồng bọn thì còn phải bị nhốt trong sở tạm giam ma vật hai ngày trước khi khai báo rõ ràng toàn bộ sự việc.

Trong khu tạm giam ma vật có phòng tạm giam đặc biệt thiết kế riêng cho các loại ma vật, nơi giam giữ loại ma vật có thể dùng ma lực mở ra lối đi như mộng mô, vách tường được dùng vật liệu đặc biệt xây nên, loại vật liệu này có thể hút đi ma lực giống như bọt biển hút nước, mộng mô không có biện pháp mở hang động trên vách tường trốn vào thế giới khác.

Mộng mô và năm đồng bọn cùng bị nhốt vào phòng tạm giam, năm đồng bọn tinh thần mẫn cảm còn chưa hoàn hồn lại từ trong khiếp sợ bị bắt, vẫn cứ hôn mê. Còn con mộng mô tinh thần và cân nặng đều lớn mạnh thì vừa giẫm lên mặt đất phòng tạm giam liền bị ép biến trở về nguyên hình, cục lông tròn mập ú uể oải dưới đất, dùng móng vuốt hồng hồng xoa cái bụng trắng trắng nhỏ giọng hỏi: "Tui đói bụng rồi, có gì tui ăn được không?"

Thợ săn ma bị hỏi gãi đầu, đến phòng làm việc lật tìm nửa ngày, đưa cho mộng mô một quyển «Từ điển Tân Hoa».

Mắt đậu đen của mộng mô mở tròn xoe, dùng móng vuốt ôm từ điển, sợ ngây người: "Cái… cái này có gì khác nhân loại ăn rễ cỏ, gặm vỏ cây?"

Quả thực chính là ngược mô!

Thợ săn ma vô tình đóng cửa lại.

Mộng mô muốn ngưng tụ ma lực thực thể hóa ra điện thoại để xem tiểu thuyết của Lâm Viễn, nhưng di động mới vừa hiện ra một miếng dán thuỷ tinh công nghiệp, ma lực còn thừa của mộng mô đã bị vật liệu đặc biệt của phòng tạm giam hút sạch. Mộng mô vứt "di động" chỉ có một cái miếng dán xuống đất, rưng

rưng mở ra từ điển Tân Hoa ra ăn cơm tù, móng vuốt hồng phấn lật lật trang, ba cánh miệng tuy rằng nhìn như không ăn gì, nhưng cũng theo động tác lật trang không ngừng nhai nhai, bắt đầu từ phát âm a, a a ai ai an an ao… Mộng mô nhai nửa ngày, lại cảm giác trong bụng trống trơn.

Nhân loại nhai vỏ cây tốt xấu còn có chút hương vị vỏ cây, còn từ điển Tân Hoa này bất luận mùi vị gì cũng không có, hơn nữa cũng không no bụng, ăn cũng y như chưa ăn, nhóc mập mạp không cam lòng mà nhai nuốt, bụng kêu ọt ọt, trong đôi mắt đậu đen chứa đầy nước mắt, quyết tâm sau khi ra tù sẽ ra sức sửa chữa sai lầm trước đây, làm lại đời mô, không bao giờ bị đưa vào cái chỗ này nữa.

Hai ngày sau, Lâm Viễn nhận được thông báo, đến mang mộng mô về nhà.

Theo quy định thì hắn không thể tiết lộ chuyện này với cha mẹ hắn, dù nói ra ở trong nhà thì thợ săn ma cũng chưa chắc đã biết, nhưng Lâm Viễn không muốn chọc phải phiền toái, hắn nhét mộng mô mập ú vào trong ngực mang về nhà, về phòng ngủ đóng cửa lại, mới thả mộng mô ra từ trong áo khoác.

Từ hai ngày trước, sau khi ở đại đội chấp pháp biểu đạt ý nguyện muốn sống cùng mộng mô, Lâm Viễn nhận được một quyển sổ tay đặc biệt in ra cho hắn, trên đó là một ít chú ý khi ở chung với mộng mô, cùng với giới thiệu về loại ma vật mộng mô, hai ngày này Lâm Viễn đem quyển sổ lăn qua lộn lại xem thiệt nhiều lần, cũng sắp thuộc lòng hết, nhưng khi thật sự ở cùng một chỗ với nhóc con thần kỳ này, Lâm Viễn vẫn không thể ngăn nổi mà có chút khẩn trương.

Mộng mô bẹp một phát rơi từ trong áo khoác của Lâm Viễn xuống giường, bụng hướng xuống dưới nằm úp sấp, thịt béo gợn sóng quanh người chậm rãi tản ra trên rap giường, cả người mộng mô thoạt nhìn tựa như một cái bánh tròn bự.

Lâm Viễn nhịn không được dùng ngón tay nhẹ nhàng chọt chọt trên cái bánh.

Cách một lớp da lông mềm mại, Lâm Viễn có thể cảm giác được xương cốt tinh tế mảnh khảnh của mộng mô dưới làn da, khung xương nhóc con này thật ra rất nhỏ, phần phồng lên đều là da lông và thịt mỡ, Lâm Viễn thu tay lại giống như sợ chọt hỏng mộng mô, nói: "Đứng lên đi."

Mộng mô dựng người lên, thịt mỡ nằm xoài bốn phía lập tức chảy hết xuống dưới, mộng mô xoa xoa cái bụng bẹp bẹp, chịu đựng đói khát nói lời cảm ơn trước: "Cám ơn anh viết thư tha thứ, không thì tui với người nhà tui nhất định phải ở trong đó thật lâu."

Lâm Viễn không được tự nhiên khụ một tiếng, ngồi xuống bên giường: "Ừm."

Mộng mô bịch bịch chạy lên trên đùi Lâm Viễn, dùng hai móng vuốt nho nhỏ ôm một đầu ngón tay Lâm Viễn vào trong ngực, cúi mí mắt ủ rũ nhỏ giọng nói: "Tui biết tui sai ở đâu, tui không nên tự tiện bắt anh vào trong mơ nhốt lại, không nên hù dọa anh, không nên ép anh viết truyện, tui sai rồi, xin lỗi, bao giờ viết chương mới là tự do của anh."

"À… khụ." Lâm Viễn hắng giọng một cái, có chút không được tự nhiên.

Lúc Lâm Viễn phẫn nộ sợ hãi nhất là đoạn thời gian vừa bị mộng mô bắt tới, sau đó phát hiện mình sẽ không bị tổn thương thực chất, hắn cũng dần dần không kích động vậy nữa, chỉ là bị quấy rầy như vậy chất lượng giấc ngủ vẫn luôn không tốt, hơn nữa trong lòng nghẹn một đám lửa không chỗ xả, bắt nhóc con này ra chỉ là để trút giận một phen. Nhưng Lâm Viễn là một tên tính tình mềm, nếu đầu sỏ gây tội cứng với hắn, thì hắn có thể cứng theo hung hăng trách cứ một phen, nhưng đối với một bé con ra sức bán manh lấy lòng như vậy, Lâm Viễn thật sự là không tức giận nổi, lại thêm mình vô cớ ngừng truyện ba tháng quả thật cũng khá thiếu đòn, cho nên hắn vốn định cho qua việc này. Nhưng giờ phút này được đối phương nghiêm túc xin lỗi như thế, Lâm Viễn lại cảm thấy nếu chỉ mới một giây mình đã tỏ vẻ tha thứ cũng không ổn lắm, tốt xấu cũng phải khiển trách một chút, mới phù hợp với thân phận người bị hại của mình.

"Anh có thể tha thứ cho tui không?" Mộng mô dùng gương mặt lông xù xù cọ cọ mu bàn tay Lâm Viễn, lại dùng đầu lưỡi phấn hồng liếm đầu ngón tay Lâm Viễn, "Anh nguôi giận chưa?"

Lâm Viễn cân nhắc một chốc, để đề phòng mềm lòng diễn không nổi, liền dời tầm mắt đi không nhìn mộng mô, cố ý căng đường cong trên mặt ra thẳng băng cứng ngắc, giọng điệu lành lạnh nói: "Tôi bị cậu hành hạ hai tháng, sao có thể nguôi giận nhẹ nhàng như vậy."

Mộng mô chớp chớp mắt đậu đen, hỏi: "Phải làm thế nào anh mới có thể nguôi giận?"

Lâm Viễn ác liệt nói: "Tôi cũng muốn nhốt cậu lại một phen."

Nói xong, hắn bỏ mộng mô vào trong cái lồng hamster cỡ bự đã mua từ trước đó, bên trong phân chia ba tầng, có các loại cầu thang, cầu trượt, hành lang, phòng nhỏ, bóng lăn…

Mộng mô dùng móng vuốt bám cửa, đáng thương nhìn chằm chằm Lâm Viễn, cái đuôi to xoã tung không ngừng lắc lắc sau cái mông mập ù.

"Thành thật ở bên trong chốc lát đi, cảnh tỉnh một chút." Lâm Viễn kéo bản mặt ra thật dài, trong ánh mắt nhìn mộng mô lại có một chút ý cười như có như không.

Mộng mô đứng ngốc ở trong lồng một chốc, cánh mũi đen ướt át như cún con mấp máy, ngửi ngửi chốc lát, bỗng nhiên dùng móng vuốt vồ hai phát trong không khí, sau đó nhét một cục không khí vào miệng, vẻ mặt háu ăn bắt đầu nhai.

"Cậu đang ăn gì đó?" Lâm Viễn hỏi.

Đích thật là hắn đã tìm hiểu tập tính của mộng mô từ trong sổ tay, biết bọn nó không ăn đồ ăn thật thể, nhưng mắt thấy mộng mô nhét không khí vào miệng, Lâm Viễn tồn tại tư duy quán tính nhất thời vẫn không kịp phản ứng.

Nhóc mập mạp thích ý nheo đôi mắt đậu đen, nói: "Ăn đáng yêu."

Mặc dù Lâm Viễn có nghe không có hiểu, nhưng vẫn bị biểu tình của mộng mô làm cho cảm thấy cực kỳ đáng yêu!

"Lại tới nữa!" Nhóc mập mạp lại vồ hai cục không khí vội vàng nhét vào miệng, vừa ăn vừa mơ hồ không rõ mà bình luận "Đáng yêu nguyên chất là ăn ngon nhất, vừa thơm vừa ấm, giống phô mai sữa, chỉ là nguyên chất rất khó tìm… hưm —— ăn ngon thiệt!"

Dù sao cũng là nhà ẩm thực, nhóc mập mạp ăn cái gì cũng đều có thói quen phát biểu bình luận một phen.

Lúc này Lâm Viễn mới mơ hồ nhớ ra —— mộng mô lấy cảm xúc nhân loại làm thức ăn, có điều thứ như cảm xúc tương đối phức tạp, một người rất ít có thời khắc trăm phần trăm đắm chìm trong một cảm xúc nào đó, đa số thời gian đều là vài loại cảm xúc cùng tồn tại, mà vừa rồi mình đích thật là phát ra từ tận đáy lòng, không hề phân tâm cảm thấy thằng nhóc này đặc biệt đáng yêu, vậy hiện giờ mộng mô đang ăn hẳn là cảm xúc ngọt ngào "cảm thấy người nào đó thật đáng yêu".

"Tôi không có cảm thấy cậu đáng yêu." Lâm Viễn vội vàng phủ nhận để bảo vệ tôn nghiêm người bị hại của mình.

"Anh không lừa được tui đâu." Mộng mô chống hai cái vuốt nhỏ trên eo, ưỡn bộ ngực nhỏ trắng noãn mềm mại, hết sức được sủng mà kiêu, "Anh đã hết tức giận rồi, tức giận là đắng, vừa rồi tui ăn không có đắng chút xíu nào hết!"

Lâm Viễn bất đắc dĩ đỡ trán: "…"

Nhân loại không thể giấu diếm cảm xúc với mộng mô, việc này Lâm Viễn cũng đọc được trong sổ tay, có điều không tự mình trải nghiệm một lần thì vẫn không có cách nào chân thực cảm nhận được năng lực của mộng mô.

"Anh đã hết tức giận, thì mở cửa ra đi." Nhóc mập mạp giống như tù phạm dùng móng vuốt nắm lấy mấy thanh sắt tạo thành cánh cửa.

Lâm Viễn mở cửa ra, cầm mộng mô ở trong tay nhẹ nhàng nhéo nhéo, hỏi: "Còn chưa hỏi cậu, cậu có tên không?"

Mộng mô: "Đương nhiên là có, cả nhà tụi tui đều họ Mạnh, bởi vì tui thích ăn ngọt, cho nên ba mẹ tui đặt tên cho tui là Mạnh Đường."

Lâm Viễn cười: "Sao không kêu Mạnh Điềm?"

Mộng mô: "Anh trai tui tên Mạnh Điềm."

Lâm Viễn: "…"

Hai anh em này thẳng không nổi mà.

"Mấy miếng đáng yêu vừa rồi không đủ ăn." Mạnh Đường xoa cái bụng đói hai ngày, ánh mắt sáng lấp lánh hỏi, "Hai ngày này anh có đăng chương mới chưa?"

Lâm Viễn gật đầu: "Ừm… mỗi ngày đăng một vạn chữ."

"Tui muốn ăn! Tui muốn ăn!" Mạnh Đường kích động nhảy tới nhảy lui ở trên giường, thịt béo trên người rung rung một trận.

Lâm Viễn lấy điện thoại ra nhấn vài cái mở giao diện tiểu thuyết của mình ra, đang muốn đưa cho Mạnh Đường, lại tựa như bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, quanh co lòng vòng nói: "Cậu thế này cầm di động không tiện, không bằng… biến ra hình người rồi lại xem?"

Mạnh Đường lập tức ngoan ngoãn biến ra dáng vẻ Lâm Viễn không chống đỡ được nhất, ôm di động bắt đầu khai tiệc, toàn bộ hành trình xem truyện miệng chưa từng nhàn rỗi, vẫn luôn nhai nuốt không ngừng, thần kỳ nhất chính là Lâm Viễn còn mơ hồ có thể nghe thấy tiếng Mạnh Đường nhai, nghe giòn giòn, ngập nước, có hơi giống nhân loại gặm táo.

Mạnh Đường xem truyện, Lâm Viễn xem Mạnh Đường.

Mạnh Đường ăn chốc lát, bỗng nhiên lại ngẩng mặt lên, dùng cái mũi nhân loại tinh xảo ngửi ngửi trong không khí, ngửi ngửi, cậu vươn tay vồ một nắm không khí ở phía Lâm Viễn, ngoàm một hơi ăn vào miệng.

Lâm Viễn bị cậu ta ăn cho tâm hoảng ý loạn, vội hỏi: "Cậu… lại ăn cái gì đó"

Mạnh Đường chuyển động quai hàm hai cái, hai má lại nhanh chóng biến thành màu hồng nhạt, như là ngại ngùng.

"Ôi mẹ…" Bản mặt già của Lâm Viễn đỏ lên.

Cổ Mạnh Đường lăn lộn lên xuống, giống như đang không ngừng nuốt nước miếng: "Ngọt quá, ngọt muốn chết."

Lâm Viễn sụp đổ lấy ra gói thuốc từ trong túi quần, đứng dậy đi ra ngoài.

Mạnh Đường lại vươn tay kéo lấy góc áo hắn, nửa thẹn thùng nửa hiểu rõ nói: "Anh yêu tui hả?"

"Ai, ai yêu!?" Lâm Viễn vội rút ra một điếu thuốc nhét lên miệng che giấu quẫn bách, nhưng tay bật lửa lại run rẩy đến độ ngọn lửa cũng nhắm không chuẩn, tâm trạng hắn đang hỏng bét, một bàn tay tinh tế mềm mại chụp lên tay hắn, giúp hắn giữ vững ngọn lửa, Lâm Viễn hệt như được cứu trợ hút mạnh một hơi, thuốc rốt cục cũng châm lên.

Hết chương 72

74. Chương 74: Yêu Đương Rồi Là Chẳng Phải Giải Quyết Hết Sao?

Lâm Viễn hút mạnh một hơi thuốc che dấu kích động, huyệt thái dương cũng nhảy dựng lên theo nhịp tim.

"Cậu ăn cái gì vậy?" Lâm Viễn biết rõ còn hỏi, cố gượng chống lại.

"Tui ăn được tình yêu." Mạnh Đường thẹn thùng rồi lại thành thật đáp, đôi mắt phượng vốn nên diễm lệ lạnh lùng mở ra thật to, bên trong tràn đầy vui sướng, ngây thơ, hoạt bát, sáng lấp lánh, hơi có chút khó hiểu không hợp, nhưng lại có loại tương phản đáng yêu.

Lâm Viễn ngại thừa nhận, mình thích người ta nhanh như vậy, ngoại trừ mặt mũi thì còn có thể thích cái gì? Tuy rằng người xinh đẹp đúng là khiến người ta thích không sai, nhưng nghe vào khó tránh khỏi quá nông cạn, cho nên Lâm Viễn muốn qua loa cho qua vấn đề này, về sau lại chậm rãi ở chung với nhóc con, chậm rãi phát triển.

Vì thế, Lâm tiên sinh giả vờ đứng đắn nói: "Có phải cậu nếm sai hương vị không?"

Mạnh Đường chớp mắt mấy cái, lại nhét một cục vào miệng, nhắm mắt lại nhai tỉ mỉ, hai tay đặt trên ngực, vẻ mặt say mê như giám khảo mỹ thực bình luận: "Không sai được, vừa ngọt vừa mềm, ngọt đến nghẹn cổ, may mắn còn có một chút socola đen đăng đắng và một chút vị chua của hoa quả trung hoà, cắn xuống có hơi dính răng, giống một ngụm kẹo hương cỏ bị bọc trong socola, bên trong còn mang theo một chút vị chua… tình yêu chính là 90% ngọt, 5% chua, và 5% đắng, hừm —— rất đúng vị."

"Cậu…" Lâm Viễn nghe có chút mất tự nhiên, nhíu mày hỏi, "Làm sao cậu biết?"

Mạnh Đường thỏa mãn nhẹ nhàng thở ra một cái: "Trong tiểu thuyết thường xuyên có thể ăn được, có điều không ngon bằng tình yêu thật, tình yêu thật đặc hơn, vài hớp là có thể lấp đầy bụng, trong tiểu thuyết rất xốp."

"Còn chưa từng có ai yêu tui như vậy đâu, nguyên hình tui rất béo, bọn họ đều ghét bỏ tui." Nhóc mập mạp dùng đầu ngón tay chọt chọt hai gò má mình, giải thích, "Thật ra béo không chỉ vì tui ăn nhiều, còn bởi vì gien của tui biến dị, dù tui có ăn ít cũng không gầy xuống nổi…"

Nhưng mà Lâm Viễn cũng không để ý cái này, hình người Mạnh Đường biến ra phù hợp hết thảy ảo tưởng của hắn, về phần nguyên hình, Lâm Viễn chỉ cảm thấy vô cùng đáng yêu, còn ghét bỏ gì đó hoàn toàn không thể nào nói đến.

"Cậu không phải béo, " Lâm Viễn an ủi, "Cậu chỉ là… lông dày thôi."

Mạnh Đường cười ra một hàng răng trắng, nâng mắt lên, không tránh không né nhìn Lâm Viễn, dùng giọng điệu hiển nhiên hệt như quyết định giữa trưa ăn cái gì, nói: "Anh yêu tui, tui đây cũng phải yêu anh, nghe nói hai ngày trước anh viết đơn xin ký kết hôn nhân hả?"

"Viết thì viết vậy, " Lâm Viễn châm điếu thuốc, vùi đầu hút mạnh, dùng logic và thói quen lý trí của nhân loại để đáp lại, "Nhưng mà tôi viết cái đơn xin đó chủ yếu là bởi vì nếu tôi không viết thì họ sẽ lập tức xóa đi ký ức của tôi, tôi không muốn, tôi cảm thấy những ký ức này rất tốt, cho nên mới xin hoãn một tháng…"

Mạnh Đường: "Chỉ là vì vậy?"

Lâm Viễn gật đầu như đảo tỏi: "Ừ."

Mạnh Đường dùng đôi mắt đen lúng liếng nhìn hắn, nói: "Tui có thể khôi phục ký ức bị xóa bỏ của sinh vật, dù họ xóa trí nhớ của anh cũng không sợ, tui có thể tìm về."

"A." Vẻ mặt Lâm Viễn hơi xấu hổ, dừng một chút lại nghi hoặc nói, "Trên sổ tay không viết cậu có loại năng lực này."

"Tui là mộng mô biến dị gien, cả tộc có lẽ cũng chỉ mỗi mình tui biết khôi phục ký ức, " Mạnh Đường ưỡn ngực lên cao cao, ngang nhiên tự hào nói, "Thịt của tui cũng không phải là mọc ra chơi chơi!"

Lâm Viễn bị dáng vẻ kiêu ngạo của Mạnh Đường chọc cười.

Mạnh Đường sắp xếp logic, chậm rãi hỏi: "Nếu ký ức có thể tìm về, vậy anh có muốn đi hủy bỏ đơn xin kết hôn không?"

Lâm Viễn thô giọng nói: "Không đi."

Cánh mũi tinh xảo của Mạnh Đường mấp máy, cố gắng bắt giữ tình yêu thơm ngọt trong không khí: "Vậy…"

Lâm Viễn cố gắng tìm về lý trí nhân loại của mình, bình tĩnh nói: "Trước hết cậu cứ ở chung với tôi đi, cảm thấy thật sự thích tôi thì lại bàn cái này, loại chuyện này không thể quyết định nhanh như vậy được."

Mạnh Đường nhíu hàng mi thanh tú, từ bên giường đứng lên, mặt đối mặt dùng ánh mắt soi xét tỉ mỉ nhìn Lâm Viễn.

Mới đầu Lâm Viễn rũ mắt, hai người giằng co chốc lát, hắn như là bị Mạnh Đường nhìn đến hết cách, ngọt ngào lại đau đầu mà nâng mắt nhìn trở lại, tầm mắt hai người vừa mới giao nhau, Mạnh Đường liền mãnh liệt vươn hai tay ra ôm lấy Lâm Viễn, khuôn mặt cũng vùi vào ngực Lâm Viễn, rầu rĩ hỏi: "Không thể quyết định nhanh như vậy sao? Ba với mẹ tui ngày đầu tiên quen biết liền ở bên nhau, vậy nếu theo quy củ của nhân loại, tui phải chờ mấy ngày mới có thể thích anh?"

"Ý tôi là..." Lâm Viễn bối rối đạp tắt nửa điếu thuốc rớt dưới đất, giọng nói khẩn trương đến khô khốc, "Cậu không hiểu tôi một chút nào, còn tôi thì ít nhất cũng đã xem sổ tay mà họ phát cho tôi rồi."

Nói thì nói vậy, nhưng cánh tay hắn đã trước đại não một bước ôm cả người Mạnh Đường vào trong lòng mình.

Hết sức nghĩ một đằng nói một nẻo!

"Tui rất hiểu anh." Hơi nóng mềm mại giữa môi răng Mạnh Đường phất qua hõm cổ Lâm Viễn, "Tất cả tiểu thuyết của anh tui đều ăn rồi, ngay cả cái bộ viết sớm nhất cũng đã ăn, mỗi chữ đều nhai không còn chút mùi vị, sao có thể nói là không biết?"

Trong lòng Lâm Viễn bỗng dưng run lên.

Mạnh Đường: "Hương vị mấy bộ truyện lúc đầu của anh tựa như chuối tiêu vậy, nhưng nghĩ đến anh, ngay cả mấy cái đó tui đều nắm mũi ăn sạch, chỉ có thể là bởi vì yêu thôi."

Lâm Viễn dở khóc dở cười.

"Được không? Mình yêu nhau đi, " Mạnh Đường hơi hơi ngẩng mặt lên, trán tựa trán với Lâm Viễn vội vàng nói xong, thuộc tính tham ăn của nhóc mập mạp lộ rõ, "Tui hy vọng anh có thể vẫn luôn thích tui, luôn cảm thấy tui đáng yêu, như vậy mỗi ngày tui đều có đồ ăn ngon."

Đây mới thật sự là nghĩa đen của câu có tình yêu uống nước cũng no!

Tình nhân trong mộng ôm lấy mình làm nũng không ngừng, giữa hai cánh môi cách xa mình chỉ có vài cm tản ra mùi thơm ngọt dụ người, Lâm Viễn xác thực không làm Liễu Hạ Huệ nổi nữa, mơ mơ màng màng cúi đầu, hôn xuống.

Khi đầu lưỡi chạm nhau, Lâm Viễn cảm thấy mình giống như nếm được vị ngọt tản ra mùi cỏ thơm, ở giữa lại trộn lẫn một chút đắng của socola, cùng một chút chan chát của ô mai, hoàn toàn ăn khớp với miêu tả của Mạnh Đường lúc trước. Lâm Viễn dùng bàn tay bao lấy đôi mắt mở tròn trìa trịa của Mạnh Đường, xong cũng tự nhắm mắt lại, giống như đang nhấm nháp mỹ thực, hút lấy hương vị tình yêu trong truyền

thuyết còn sót lại trên đầu lưỡi Mạnh Đường.

Một nụ hôn lâu dài qua đi, Mạnh Đường lại hăng hái dùng cái mũi nhỏ ngửi ngửi trên hõm cổ Lâm Viễn, hai má đỏ như lửa đốt.

Lâm Viễn khàn giọng, vịn bả vai Mạnh Đường hỏi: "Ngửi cái gì đó?"

Mạnh Đường thèm thuông liếm liếm môi, ánh mắt lóe sáng thăm dò: "Ngửi được mùi thịt kho tàu, có phải anh muốn ngủ với tui không…"

Lâm Viễn không chỗ nào che giấu cảm xúc phát điên chặn miệng Mạnh Đường, Mạnh Đường bị vị thịt nồng đậm thơm nức trong không khí làm thèm thuồng không ngừng hít mũi, một nụ hôn mới vừa chấm dứt, liền vội vàng chộp lấy mấy miếng tình dục vị thịt kho tàu nhét vào trong miệng nhai.

Hai vạn chữ mới đăng của Lâm Viễn Mạnh Đường còn chưa xem xong, có điều những cảm xúc này đã đủ để chăm cậu ta đến béo tròn béo trục.

Mình thật khờ, thật ngốc, nhóc mộng mô vừa hưởng dụng kẹo thịt và phô mai sữa vừa nghĩ, lúc trước vì sao cứ cố chấp buộc hắn viết truyện chứ, yêu đương một cái thôi không phải liền giải quyết xong xuôi vấn đề cơm ăn rồi sao?

Hết chương 74

75. Chương 75: Cân Nặng Càng Lớn, Năng Lực Càng Lớn

Cứ như vậy, Lâm Viễn bất ngờ không kịp đề phòng mà bắt đầu yêu đương với tình nhân trong mộng.

Lâm Viễn vốn dĩ viết tiểu thuyết BL theo hướng cốt truyện, lấy tình tiết khẩn trương kích thích làm điểm hấp dẫn, cảnh tình cảm của công thụ rất ít, đó cũng là lý do vì sao Mạnh Đường có thể đem tiểu thuyết của hắn đề cử cho cả nhà già trẻ —— dù sao thì cũng có vài mộng mô ăn không quen tác phẩm hủ hướng.

Lâm Viễn viết tiểu thuyết ba năm, vẫn luôn kiên trì đề tài và văn phong như vậy, nhưng sau khi thành lập quan hệ yêu đương với Mạnh Đường, Lâm Viễn muốn cho Mạnh Đường thêm vài khẩu vị lựa chọn, nên loại hình đoản văn nào cũng viết một chút, có tiểu thuyết châm biếm vị súp cay tổng hợp, có văn xuôi vị hoa quả thơm ngon, có tiểu thuyết khủng bố vị kem ly thanh mát giải nhiệt… Dù sao thì dục vọng độc chiếm của Lâm Viễn hơi mạnh, không quá thích Mạnh Đường đi ăn thứ người khác viết.

Sau khi có đồ ăn ổn định vả lại khẩu vị phong phú, Mạnh Đường ăn uống càng không kiêng nể gì, khẩu vị càng lúc càng lớn, truyện của Lâm Viễn bị cậu ta xem là món chính, sau khi ăn xong món chính nhóc mập mạp liền xoay quanh Lâm Viễn, trái một miếng đáng yêu nguyên chất, phải một ngụm yêu thích đậm đà,

suốt ngày miệng chưa từng nhàn rỗi.

Hôm nay, Lâm Viễn đang ngồi trước máy tính chuyên chú gõ chữ, một quả cầu lông tròn trịa xoã tung từ mép bàn lộc cộc lăn sang, đẩy chuột máy tính ra xa xa, bản thân thì ở vị trí ban đầu của con chuột rúc thành một cục lông tròn. Lâm Viễn vẫn luôn nhìn chằm chằm màn hình không để ý biến hóa bên cạnh, gõ chốc lát đột nhiên muốn tra một thành ngữ, theo thói quen duỗi tay tới chỗ con chuột, lại bắt được một cục lông tròn mềm nhũn nóng hầm hập.

Lâm Viễn: "…"

Mạnh Đường: "Chít."

Trái tim Lâm Viễn tức khắc hòa tan thành một vũng nước, cảm xúc đáng yêu ầm ầm phóng thích như núi lửa phun trào, phô mai sữa trắng mịn mềm mại như mây lấy Lâm Viễn làm trung tâm phun thẳng lên trần nhà, lại lạch cạch rơi xuống, rớt khắp phòng. Từ góc độ mộng mô nhìn qua, thư phòng của Lâm Viễn tựa như đổ một cơn mưa to phô mai sữa.

Mạnh Đường ngửa đầu nhỏ lên, há to miệng chạy tới chạy lui trên bàn học đón lấy đáng yêu ăn, vừa ăn vừa kinh ngạc nói: "Sao lại nhiều như vậy? Em ăn không hết luôn nè."

"Vì sao nhiều như vậy, trong lòng em không biết sao?" Lâm Viễn không gõ chữ nổi nữa, lấy điện thoại ra chuyên chú chụp ảnh quay video cho Mạnh Đường.

Mạnh Đường dựng người lên, mở hai cánh tay nho nhỏ ra, hiểu rõ mà khoa tay múa chân nói: "Hóa ra em có —— nhiêu đây đáng yêu luôn hả!"

"Cmn…" Lâm Viễn không khỏi phát ra một tiếng rên rỉ, bị manh đến không thể tự gánh vác.

"Đáng tiếc sự tồn tại của bọn em không thể để cho nhân loại bình thường biết…" Mạnh Đường dùng móng vuốt nhỏ ôm đáng yêu, tiếc nuối nói, "Không thì cả nhà bọn em đều có thể lấy bán manh mà sống."

Lâm Viễn đè lại nhịp tim thình thịch đập loạn cào cào: "Anh thấy mình anh thôi đã đủ nuôi sống cả nhà em rồi."

Mạnh Đường ăn béo tròn béo trục, thể tích cả người đại khái gấp 1.5 lần trước khi ăn, sau khi ăn no, Mạnh Đường ưỡn bụng nhỏ chạy về thế giới trong mơ kéo hết cả nhà già trẻ qua, hơn trăm cục lông tím mềm mụp tung tăng ăn đáng yêu trong thư phòng của Lâm Viễn, không gian gõ chữ của Lâm Viễn bị xâm chiếm nghiêm trọng, cuối cùng ôm máy tính chạy tới phòng khách gõ chữ, để lại một nhà mộng mô ở trong thư phòng cuồng hoan.

Bởi vì ăn quá phóng túng, cho nên trong thời gian không đến một tháng này Mạnh Đường lại béo thêm một vòng, từ lớn bằng một nắm tay Lâm Viễn biến thành một nắm tay rưỡi, ôm ở trong tay càng giống

một cái túi nước ấm đã chứa no nước.

Sau khi phát biểu tuyên ngôn giảm béo hôm nay xong, Mạnh Đường hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang bước vào trong bánh xe hamster cỡ lớn Lâm Viễn đặt riêng cho cậu, sải bốn cái chân mập bắt đầu chạy bộ, bánh xe hamster điên cuồng xoay tròn, phát ra tiếng gió ào ào, một thân thịt béo của Mạnh Đường theo động tác chạy bộ rung loạn, vô cùng buồn cười. Lâm Viễn làm một tách cà phê nóng ôm ở trong tay cho ấm, vừa nghĩ về nội dung truyện, còn thường thường cổ vũ cho Mạnh Đường đang thở hổn hển, không khí ấm áp hài hòa.

Mạnh Đường chạy trong bánh xe hamster nửa giờ, một thân lông mềm tím nhạt bị mồ hôi tẩm đến tỏa sáng.

"Vất vả rồi." Lâm Viễn lấy ra một cái cân làm bánh từ trong ngăn kéo bàn học, nói: "Cân xem."

Loại cân làm bánh này giới hạn đo tương đối nhỏ, nhiều nhất chỉ có thể cân năm ký, tương đối chuẩn xác, thích hợp cho Mạnh Đường đo cân nặng. Lâm Viễn đoán Mạnh Đường mới vừa chạy bộ đổ một thân mồ hôi, cân nặng khẳng định nhẹ hơn trước khi chạy bộ, lúc này để cậu nhóc lên cân sẽ có trợ giúp cho việc ủng hộ sĩ khí, cho nên mới giục cậu nhóc đo.

Mạnh Đường ngoan ngoãn lên cân, vừa xem, nhẹ hơn ước chừng 40gr!

"Em gầy đi 40gr!" Nhóc mập mạp hưng phấn đến độ xoay vòng vòng tại chỗ.

"Không tồi không tồi, Đường Đường thật lợi hại." Lâm Viễn rất ủng hộ vỗ vỗ tay.

Mạnh Đường kiêu ngạo dùng hai cái vuốt nhỏ chống ở vị trí hẳn là eo, nói như hiển nhiên: "Gầy 40gr, nên chúc mừng một chút."

Lâm Viễn: "…"

Mạnh Đường xoạt một phát biến ra hình người, tiến đến bên cạnh Lâm Viễn mềm mại hỏi: "Anh nói xem nên ăn kẹo chúc mừng hay là ăn thịt chúc mừng?"

Lâm Viễn liên tục xua tay: "Đừng, kiêng đường kiêng mỡ, cái gì cũng bất lợi với giảm béo."

Mạnh Đường lộ ra một chút đầu lưỡi phấn nộn liếm liếm môi Lâm Viễn, thèm thuồng nói: "Em nghe lời anh, anh cho bao nhiêu em ăn bấy nhiêu."

Lâm Viễn: "… Cái này hình như anh khống chế không được."

Vì thế, chờ nhóc mập mạp chúc mừng xong lại leo lên cân, cân nặng lại nhiều thêm 140gr, cộng trừ ra, giảm béo trái lại còn mập thêm 100gr so với không giảm.

Hiển nhiên là đời này nhóc mập mạp giảm béo vô vọng!

Thời gian một tháng trôi qua như bay, trước đó để không bị xóa bỏ ký ức nên Lâm Viễn viết đơn xin kết hôn, thời gian 1 tháng đã hết, dựa theo quy định ngày mai hắn phải đến đại đội chấp pháp báo danh, làm ra lựa chọn giữa nhận giấy kết hôn và xóa bỏ ký ức. Thẩm Diệu vẫn luôn nhớ kỹ chuyện này giúp vị khách đầu tiên của mình, vì thế tối hôm đó Lâm Viễn nhận được wechat của Thẩm Diệu, Thẩm Diệu tri kỷ hỏi tình huống ở chung của hắn và Mạnh Đường, cũng nhắc nhở Lâm Viễn nếu không kết hôn được thì phần ký ức này sẽ phải xóa đi.

Lâm Viễn gãi đầu, hồi âm: "Hẳn là có thể kết hôn."

Lúc này, Mạnh Đường kéo góc áo Lâm Viễn một đường đi lên cổ áo hắn, chui vào trong áo Lâm Viễn, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ từ trong cổ áo, thoải mái mở to đôi mắt đậu đen xem di động của Lâm Viễn.

Bởi vì mộng mô có năng lực cảm nhận được cảm xúc và ký ức trên trình độ nhất định, cho nên bộ tộc mộng mô không có khái niệm "riêng tư" gì, Mạnh Đường cảm thấy xem di động là chuyện rất bình thường, mà Lâm Viễn thì không có bất luận cái gì muốn giấu cậu, cho nên cũng không để ý bị nhìn.

"Đây là thợ săn ma bắt em đó hả?" Mạnh Đường hỏi.

"Ừm." Lâm Viễn dùng đầu ngón tay mềm nhẹ vỗ về chơi đùa lông nhung mềm mềm sau ót Mạnh Đường, lại cười nói, "May mắn cậu ấy bắt được em, không thì hiện giờ chúng ta hẳn là sẽ không như vậy."

Mạnh Đường ngửa mặt lên liếm liếm ngón tay Lâm Viễn, hỏi: "Vậy chúng ta cần cám ơn anh ta không?"

Lâm Viễn gật gật đầu: "Cần, có điều anh đã đưa phí ủy thác rồi."

"À" Mạnh Đường dùng móng vuốt chống cái cằm béo ụ của mình, nghĩ nghĩ nói, "Đêm hôm đó lúc em thôi miên anh ta, từng xâm lấn thế giới tinh thần của anh ta, trong trí nhớ thơ ấu của anh ta có rất nhiều chỗ bị che đi, anh hỏi xem anh ta có muốn tìm trở về hay không, em có thể giúp… Nếu không nhờ anh ta, hiện tại em cũng không ăn được nhiều đồ ngon như vậy."

Dưới cái nhìn của mộng mô, trong trí nhớ thơ ấu của Thẩm Diệu có rất nhiều phần bị che đi, thoạt nhìn tựa như trên trời xanh có rất nhiều đám mây, mà những đám mây đó chính là phần bị Thẩm Du Minh dùng máy xóa bỏ ký ức "xóa đi", trong tên của loại dụng cụ này tuy rằng mang hai chữ xóa bỏ, nhưng tế bào chứa ký ức không thể bị hủy diệt dưới trụ cột không tổn thương đại não, cho nên xóa bỏ ký ức trên bản chất kỳ thật là một loại che giấu ký ức.

Lâm Viễn thuật lại lời của Mạnh Đường cho Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu cả kinh: “Cậu ta còn biết cái này à!?”

Chẳng lẽ là cân nặng càng lớn, năng lực càng lớn?

Lâm Viễn: “Em ấy biến dị gien, không giống những mộng mô khác… cậu có muốn tìm lại ký ức bị che giấu không?”

Bên kia, Thẩm Diệu kích động nhảy dựng lên từ trên sofa xúc tu của Thẩm Diệc Thanh.

“Diệu Diệu làm sao vậy?” Thẩm Diệc Thanh hỏi.

Thẩm Diệu đưa màn hình di động tới trước mặt hắn, ánh mắt sáng rực nói: “Em có thể khôi phục ký ức.”

Thẩm Diệc Thanh hơi hơi híp mắt lại, nhanh chóng quét nhìn màn hình, trước đây hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng việc Thẩm Diệu quên đi quá khứ bọn họ nương tựa lẫn nhau, trước mắt có cơ hội để Thẩm Diệu nhớ tới, Thẩm Diệc Thanh lại không hề lộ ra biểu tình vui sướng gì, trong ánh mắt trầm tĩnh mang theo một chút sầu lo.

“Anh cho chút phản ứng đi.” Thẩm Diệu chọt chọt hắn.

Thẩm Diệc Thanh dùng xúc tu cuốn Thẩm Diệu vào trong ngực ôm chặt, nhẹ giọng nói: “Rất đau.”

Thẩm Diệu: “Cái gì?”

“Những ký ức trong phòng thí nghiệm đó, ” Thẩm Diệc Thanh dùng môi chạm chạm tóc Thẩm Diệu, luyến tiếc nói, “Em nhớ ra có lẽ sẽ không vui, để anh tự nhớ thôi cũng không sao.”

Hết chương 75

76. Chương 76: Lại Một Lần Gặp Nhau

Thẩm Diệu cầm một cái xúc tu lên đặt ở bên môi hôn một cái, ánh mắt rực rỡ trong vắt: “Em muốn thật sự nhớ rõ anh, không chỉ là nghe anh nói.”

Thẩm Diệc Thanh muốn nói thêm chút gì đó, cuối cùng lại chỉ mím chặt môi, hắn hạ mắt nhìn vào đáy mắt trong vắt của Thẩm Diệu, lại vươn ra thêm mấy cái xúc tu quấn vài vòng trên người Thẩm Diệu, giống như hận không thể bọc cậu bạn nhỏ của mình thành một cái kén giấu đi cẩn thận.

"Em không yếu ớt như vậy." Thẩm Diệu cười cười, trán tựa trán Thẩm Diệc Thanh, lại dùng bàn tay dán sau gáy hắn lắc lắc, giọng nhẹ nhàng nói, "Chuyện có liên quan tới anh em đều muốn nhớ ra, hiện giờ em hạnh phúc như vậy, quá khứ đã qua sẽ không ảnh hưởng đến em."

Thấy Thẩm Diệu tâm ý đã quyết, Thẩm Diệc Thanh liền ôn hòa ừ một tiếng, nói: "Cũng tốt."

Thẩm Diệu thư thư phục phục cuộn tròn trở lại trên sofa xúc tu của Thẩm Diệc Thanh, lại dùng di động xác nhận với Lâm Viễn về chi tiết cụ thể của việc khôi phục ký ức. Tộc mộng mô căn cứ vào thể chất bản thân khác nhau mà hoặc nhiều hoặc ít có năng lực thăm dò ký ức của sinh vật, có mộng mô có thể thăm dò nhiều hơn, có mộng mô lại chỉ có thể nhìn được một chút, có điều lúc mộng mô thăm dò ký ức của nhân loại, cảm giác tương tự như nhân loại đi ở trên đường nhìn thấy một loạt kiến trúc —— căn cứ vào ngoại hình của kiến trúc có thể đại thể hiểu biết công năng của kiến trúc, chẳng hạn như tòa lầu này thoạt nhìn giống bệnh viện, tòa lầu kia thoạt nhìn giống trường học, nhưng nếu không được bảo vệ cửa đồng ý, thì không thể đi vào trong thăm dò chi tiết. Mộng mô đi lại trong thế giới ký ức cũng thế, chỉ có thể đại khái biết là ký ức chủng loại nào, nhưng nếu chủ nhân ký ức không cho phép, thì không thể nhìn trộm được chi tiết. Trong mắt mộng mô, một phần ký ức thật lớn thời thơ ấu của Thẩm Diệu giống như kiến trúc bị mây mù che đậy, mà mộng mô bình thường thì không có biện pháp xóa đi số mây mù đó.

"Tui có thể ăn mấy thứ che ký ức của anh." Buổi sáng hai ngày sau, trong nhà Lâm Viễn, nhóc mộng mô mập ú chống nạnh ngạo nghễ nói, "Thứ này mô khác không có ăn đâu, chỉ có tui biết ăn như thế nào thôi."

Cho nên xét đến cùng, vẫn là một chữ "ăn"…

Thẩm Diệu đặc biệt tìm đến Mạnh Đường giúp tìm về ký ức khẽ cong khóe môi, nén cười hỏi: "Thứ này ăn ngon không?"

"Chả có mùi vị gì, hệt như mấy anh ăn cơm á." Mạnh Đường nâng bản mặt béo tròn hồi ức, "Khi còn bé tui với người nhà tui ở trong một khu phòng ngủ của trường học, khi đó tui cảm thấy thú vị, từng ăn cái thứ che lấp ký ức này mấy lần, học sinh bị tui ăn sau lại biến thành học bá…"

Tri thức từng học qua đều nhớ rõ mồn một, muốn không làm học bá cũng rất khó!

Thẩm Diệu nghe Mạnh Đường nói xong, ánh mắt vô ý dừng trên một quyển sổ nhỏ bên máy tính trên mặt bàn ở thư phòng, quyển sổ là màu đỏ thẫm, ở trên in ba chữ to dát vàng, hoàn toàn không dính líu tới hai chữ lãng mạn, ánh mắt Thẩm Diệu cong cong, lộ ra vài phần ý cười nhu nhuận.

Lâm Viễn theo tầm mắt Thẩm Diệu nhìn đến quyển sổ, mặt xoạt cái đỏ lên.

"Tân hôn vui vẻ nha." Thẩm Diệu tự nhiên nháy nháy mắt với cặp chồng chồng tân hôn này.

Mạnh Đường thoải mái ưỡn cái bụng trắng nhỏ, mắt đậu đen lòe lòe tỏa sáng, nói: "Cám ơn."

Tộc mộng mô đa số đều là vật nhỏ thần kinh tinh tế yếu ớt, ngay cả thành lập hữu nghị với nhân loại cũng thực khó khăn, lại càng không cần nói đến thông hôn, may mắn Mạnh Đường là mộng mô biến dị độc nhất vô nhị, lúc này mới có thể chịu nổi kích thích mang đến do trường kỳ tiếp xúc với nhân loại.

"Diệu Diệu, muốn cái này không?" Thẩm Diệc Thanh vẫn luôn yên tĩnh ở bên cạnh thấy thế liền kề bên tai Thẩm Diệu hỏi, nhưng mà chưa đợi Thẩm Diệu đáp lời, Thẩm Diệc Thanh đã nhỏ giọng nói, "Dù sao thì anh cũng muốn."

Thẩm Diệu nhanh chóng đáp: "Muốn thì cứ lấy, ngày mai đi."

Thẩm Diệc Thanh đã thầm nhớ thương thật lâu nghe xong lời này, tức khắc mừng rỡ đến độ không khống chế được biểu cảm, hai bên khóe miệng sắp sửa toác ra tận mang tai, Thẩm Diệu vội dùng hai tay đè hai má Thẩm Diệc Thanh, đúng lúc ngăn chặn khóe miệng như ngựa hoang thoát cương của đối phương.

Thẩm Diệc Thanh vô tội mở to hai mắt, bị tay Thẩm Diệu đè ép bĩu môi ra, Thẩm Diệu nhìn thẳng hắn một chốc, phụt một tiếng bật cười.

Trên bàn, Mạnh Đường lặng lẽ dùng móng vuốt vồ một nắm tình yêu kiểu vợ chồng già trong không khí, còn chưa nhét vào miệng, vuốt đã bị Lâm Viễn dùng một ngón tay đè xuống.

"Anh chưa đút no được em à?" Lâm Viễn hơi ghen.

"Không phải, " Mạnh Đường ăn vụng bị phát hiện, vội vàng buông vuốt ra, ngại ngùng xoa cằm, giải thích, "Hương vị của họ không giống chúng ta lắm…" Nói xong, Mạnh Đường dùng hai móng vuốt bắt lấy ngón tay Lâm Viễn, ôm vào trong ngực dùng đầu lưỡi thật nhỏ liếm hai cái.

Khóe môi Lâm Viễn cong cong, dùng đầu ngón tay cọ cọ bụng Mạnh Đường, Mạnh Đường lập tức giống như mèo con lăn lông lốc lật người qua, ngửa mặt lên trời phơi ra cái bụng trắng mềm mặc hắn xoa nắn, còn thường thường phát ra tiếng ư ử thỏa mãn từ trong cổ họng.

Mấy phút đồng hồ sau, dựa theo yêu cầu của Mạnh Đường, Thẩm Diệu lên giường ở phòng khách nhà Lâm Viễn nằm xuống. Lúc tìm về ký ức, Thẩm Diệu cần phải ở trạng thái bị thôi miên, bởi vì dưới trạng thái này Mạnh Đường mới có thể tiến vào thế giới tinh thần của Thẩm Diệu ăn đi thứ ở trong đó càng thêm thông thuận.

Giống như đêm hôm đó, Mạnh Đường tiến hành thôi miên với Thẩm Diệu, Thẩm Diệu không chống cự, đầu vừa lệch liền ngủ mất, Thẩm Diệc Thanh ngồi ở bên giường nắm tay Thẩm Diệu, không chuyển mắt nhìn mặt Thẩm Diệu, thoạt nhìn có vài phần giống một chú chó cỡ bự bảo vệ chủ nhân. Mắt đậu đen của Mạnh Đường tối sầm lại, tỉ mỉ kiểm tra thế giới tinh thần của Thẩm Diệu, sau khi tìm ra những phần ký ức bị che đậy, Mạnh Đường vươn móng vuốt trắng hồng ra vồ trên hư không, nhét một cục không khí vào trong miệng, lập tức ba cánh miệng nhanh chóng mấp máy, sau khi dạng hành động này lặp lại hơn mười lần, Mạnh Đường bình tĩnh tuyên bố: "Tui ăn xong rồi, có thể gọi anh ta dậy."

Đường cong buộc chặt trên cơ thể Thẩm Diệc Thanh thoáng thả lỏng, nằm ở bên tai Thẩm Diệu thấp giọng kêu gọi, cùng lúc đó, nhà ẩm thực mập mạp tự đưa ra lời bình: "Thứ bao trùm trên ký ức thời thơ ấu có vị cay đắng nhàn nhạt, xem ra tuổi thơ anh ta sống rất khổ." Nói xong, Mạnh Đường chuyển đề tài, "Có điều hương vị ký ức một năm gần đây thật là ngon… vừa ngọt vừa thơm, là ký ức đẹp nhất đời này của anh ta."

Thẩm Diệc Thanh ngẩn ra, trừng Mạnh Đường hỏi: "Mi ăn à?"

"Tui không có ăn bậy!" Mạnh Đường bị ánh mắt đột nhiên tràn ngập địch ý của Thẩm Diệc Thanh dọa sợ, vội nói, "Tui chỉ ngửi một chút thôi."

Lúc này, Thẩm Diệu thành công bị tiếng nói chuyện của hai người đánh thức.

Ánh nắng vàng ấm phân cách chiếc giường thành hai vùng sắc màu hình thang, Thẩm Diệu ngồi dậy từ trên giường, theo động tác ngồi dậy này, cả người cậu đều đắm chìm trong ánh nắng, mái tóc đen mướt bị nhuộm thành màu nâu sẫm, khoảng cách giữa các sợi tóc lộ ra vầng sáng nhung nhung.

"Diệu Diệu, cảm giác thế nào?" Thẩm Diệc Thanh ghé sát vào chút, giọng hơi hơi phát run, tùy thời chuẩn bị làm một cái ôm chầm cảm động với Thẩm Diệu đã khôi phục ký ức!

Thẩm Diệu không xác định chớp mắt mấy cái, ánh mắt chuyển hướng Mạnh Đường: "Chẳng có cảm giác gì, kết thúc chưa?"

"Kết thúc rồi." Mạnh Đường gật gật đầu, kiêu ngạo vểnh đuôi, nói, "Tui đã ăn sạch mấy thứ che đậy ký ức của anh, có điều đại não anh còn phải kéo chúng lên từ chỗ sâu trong thế giới tinh thần, việc này cần một chút thời gian."

"Bao lâu?" Thẩm Diệu hỏi.

"Chắc cỡ một tiếng." Mạnh Đường nhẹ nhàng đáp, "Chỉ là suy đoán của tui thôi."

Thẩm Diệu không định chờ trong nhà Lâm Viễn, dù sao thì nếu có vấn đề gì có thể tùy thời tìm đến bọn họ, cho nên cậu liền dẫn Thẩm Diệc Thanh về nhà. Ô tô một đường chạy như bay, mới đầu Thẩm Diệc Thanh cứ cách một hai phút liền nửa khẩn trương nửa chờ mong hỏi Thẩm Diệu có cảm giác gì không, sau khi liên tiếp nhận được mấy lần phủ định, kraken bảo bảo liền yên lặng ngậm chặt miệng, trước khi về nhà còn đến chợ bán sỉ mua hơn trăm cân thịt bò bỏ vào cốp sau.

Mặc kệ có nhớ ra được hay không, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, cơm cũng phải ăn, Thẩm Diệc Thanh chất phác nghĩ.

Từ nhà Lâm Viễn đi ra được một giờ, xe dừng lại ngoài cửa sân nhà Thẩm Diệc Thanh, Thẩm Diệc Thanh xách thịt vào sân đi về phía cửa, mới vừa đi được vài bước, phía sau liền đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, Thẩm Diệc Thanh khựng lại, còn chưa kịp hỏi ra cái câu mà hôm nay đã hỏi rất

nhiều lần, đã bị Thẩm Diệu từ phía sau ôm lấy thật chặt.

Bộp bộp hai tiếng, hai cái túi to trong tay Thẩm Diệc Thanh trước sau rơi xuống đất.

Thẩm Diệu dán mặt trên lưng Thẩm Diệc Thanh, bật cười, có điều âm cuối tiếng cười kia lại mang theo chút nghẹn ngào khó có thể phát hiện. Thẩm Diệc Thanh sắc bén bắt giữ được chút biến hóa thật nhỏ này, xoay người lại nâng mặt Thẩm Diệu lên muốn nhìn đến tột cùng, Thẩm Diệu lại không ngẩng đầu, Thẩm Diệc Thanh chỉ có thể cảm giác được lòng bàn tay mình dán trên má Thẩm Diệu có chút thấm ướt, vì thế hắn cũng không cưỡng ép, chỉ dùng hai tay kéo Thẩm Diệu vào trong ngực, từng chút một vỗ về tấm lưng hơi cong của cậu, thấp giọng nói: "Không có gì đâu Diệu Diệu, đừng sợ, đều là chuyện quá khứ…"

"Không phải." Thẩm Diệu nắm chặt vải áo sau lưng Thẩm Diệc Thanh, túm chốc lát mới buông ra, lúc này giọng cậu đã gần vững vàng, "Không phải em không chịu được, chỉ là…" Thẩm Diệu hít sâu một hơi, dùng tay áo lau mắt lung tung, nhẹ giọng nói, "Em chỉ nghĩ nhiều năm như vậy, anh đều tự mình nhớ rõ những chuyện này, em liền đau lòng."

Cậu bạn nhỏ hải quái thiện lương lại dịu dàng ấy bị mình bỏ rơi trong dòng lũ thời gian lẻ loi cô đơn, bỏ lại lâu như vậy.

May mà, hôm nay hai cậu bạn nhỏ trong trí nhớ rốt cuộc cũng gặp lại.

Ký ức bị đào móc ra từ chỗ sâu trong đại não đặt ở trước mặt Thẩm Diệu một cách mới mẻ, theo tuyến thời gian mà Thẩm Diệc Thanh từng kể với cậu, Thẩm Diệu sắp xếp lại từ đầu tới đuôi, trí nhớ của Thẩm Diệc Thanh rất tốt, lúc hắn kể việc này cho Thẩm Diệu, mỗi một chi tiết đều không hề sai lầm, Thẩm Diệu nhanh chóng gộp chuyện Thẩm Diệc Thanh kể cùng với ký ức của mình lại, bao ngày đêm làm bạn và an ủi nhau, như là chất dinh dưỡng thẩm thấu nuôi dưỡng rễ cây, nuôi cây tình cảm đã trồng sâu trong nội tâm vươn cao lên càng cường tráng và vững chắc, lúc sắp xếp ký ức đến cuối cùng, Thẩm Diệu nhìn thấy mình thời thơ ấu lúc chia tay Thẩm Diệc Thanh.

Để làm Thẩm Diệc Thanh mới học được cách ngụy trang có thể biến thành bộ dạng của mình trà trộn ra khỏi phòng thí nghiệm, Thẩm Diệu cởi quần áo thí nghiệm trên người ra đưa cho Thẩm Diệc Thanh, Thẩm Diệc Thanh trúc trắc mặc quần áo nhân loại vào, hai bé trai khuôn mặt giống nhau như đúc mặt đối mặt đứng sau một cái lồng sắt hợp kim giam giữ người sói biến dị.

"Chờ tớ cứu cậu." Thẩm Diệc Thanh nói.

Thẩm Diệu run rẩy gật gật đầu, không có quần áo mặc, cậu hơi lạnh.

"Chờ tớ cứu cậu." Thẩm Diệc Thanh không ngừng lặp lại những lời này từng chữ một, tiến lên một bước ôm bé Thẩm Diệu vào trong ngực, đồng thời, nhóc dùng năng lực độc hữu của kraken chỉnh nhiệt độ cơ thể cao lên một ít, giống như trước đây thường làm, lại một lần nữa dùng chính mình ủ ấm cho Thẩm Diệu…

Lúc Thẩm Diệu thoát ra từ trong ký ức, phát hiện giờ phút này Thẩm Diệc Thanh ôm mình cũng đang

nóng lên.

"Hoàn hồn rồi?" Đáy mắt Thẩm Diệc Thanh ngậm cười, nhéo nhéo eo Thẩm Diệu, "Gọi em tận vài tiếng, em cũng không để ý anh."

"Hiện giờ anh bao nhiêu độ?" Thẩm Diệu đưa tay sờ trán Thẩm Diệc Thanh.

"Hơn bốn mươi." Thẩm Diệc Thanh bắt được tay cậu, đặt bên đôi môi nóng lên của mình hôn hôn, nói, "Mau vào phòng đi, gió lạnh."

Bất tri bất giác lại là một mùa thu đã đến.

Thẩm Diệu nhớ tới buổi tối đầu tiên mình nhìn thấy Thẩm Diệc Thanh bên bờ hồ nhân tạo.

Khi đó cũng là mùa thu, Thẩm Diệu nhảy xuống để giết thủy quái ký sinh dưới hồ, hồ nước kia lạnh băng đến tận xương, nhưng Thẩm Diệu không thèm để ý, thể chất cậu rất tốt, không dễ mắc bệnh, đừng nói hứng gió lạnh, ngay cả mùa đông xuống biển bơi cũng không thành vấn đề…

"Đúng là có hơi lạnh." Thẩm Diệu rụt lại trong lòng Thẩm Diệc Thanh, để hắn dùng cánh tay ôm mình đi về hướng cửa nhà, vừa đi vừa nói, "Đúng rồi, lúc này em triệt để nhớ ra, khi còn bé nhìn anh cũng thật…"

Cơ thể Thẩm Diệc Thanh cứng đờ.

Ánh mắt Thẩm Diệu chân thành tha thiết ca ngợi: "Thật đáng yêu."

Thẩm Diệc Thanh nhẹ nhàng thở ra, buồn bã nói: "Anh còn tưởng rằng em muốn nói anh xấu chứ, mỗi lần em đều nói."

Hiện giờ đột nhiên không nói, anh còn có chút không thích ứng, Thẩm Diệc Thanh nghĩ.

Thẩm Diệu khẽ cười: "Sao có thể chứ, khi còn bé em không hiểu chuyện."

Thẩm Diệc Thanh đang muốn mở miệng, Thẩm Diệu lại nói: "Hiện giờ em hiểu chuyện rồi, biết có lúc phải nói một vài lời nói dối thiện ý."

Thẩm Diệc Thanh rơi lệ đầy mặt: "…"

Quả nhiên vẫn là Diệu Diệu quen thuộc kia!

Đây là một lần gặp lại của Thẩm Diệu và Thẩm Diệc Thanh trên mặt ký ức, dựa theo thông lệ của mỗi lần gặp lại trước đây, kraken bảo bảo đều phải bị kích thích một chút.

Cửa nhà mở ra, hai người một trước một sau đi vào.

"Diệu Diệu buổi tối muốn ăn gì? Chúng ta chúc mừng em thuận lợi tìm về ký ức."

"Hưm, em nghĩ…"

"Anh làm bạch tuộc viên chiên cho em nhé?"

"Không ăn! Em đã lâu không ăn rồi, anh đừng dụ dỗ em."

"Muốn ăn cứ ăn, không sao."

"Anh nhìn rồi sẽ rất khó chịu."

"… Cục cưng à, anh thật sự không phải là bạch tuộc."

"Anh là họ hàng xa của bạch tuộc mà."

"Họ hàng xa cũng không phải!"

"Ha ha ha ha ha!"

Rầm một tiếng, cửa khép lại, tiếng cười loáng thoáng truyền ra từ bên trong hòa cùng làn gió thu lướt qua cây gòn nở rộ rực rỡ trong sân, cuốn theo một làn phấn trắng nhàn nhạt, lại bay về phía chân trời trong vắt ở nơi xa xăm.

HOÀN CHÍNH VĂN

77. Chương 77: [phiên Ngoại: Kraken Ba Ba Và Chú Cá Mực] - Ôm Chặt Vào Trong Mặt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong biển sâu u ám tĩnh mịch, một khe ngang dữ tợn cắt qua đáy biển.Ngoài rìa khe uốn lượn gồ ghề, không khác nào vết thương bị xé rách lớp da ngoài, kẽ nứt dài nhỏ ấy đột nhiên trở nên rộng rãi từ một điểm nào đó, giống như có một sinh vật đào móc cái khe hẹp này thành địa huyệt hình tròn. Bên trong địa huyệt đen nhánh như vẩy mực, cho dù có một sao chút tia sáng may mắn đột phá tầng tầng nước biển và sự che chắn của sinh vật biển chiếu rọi vào trên vách đá địa huyệt, thì cũng sẽ nhanh chóng bị ảnh ma dẹp dẹp dừng chân bên trên nuốt mất, khiến bên trong địa huyệt đen như kẽ nứt của một thế giới khác.

Có điều nhóm hải quái biển sâu đã tập mãi thành quen đối với trình độ tối tăm như thế này, đặc biệt là đám ma vật biển sâu có ma lực, chúng nó hoặc là tự trang bị bộ phận chiếu sáng, hoặc là mang xúc giác bén nhạy có thể bù đắp thị giác, hoặc là có thể lợi dụng ma lực lưu động thăm dò thế giới xung quanh, nói chung, bóng tối đối với bọn nó mà nói cũng không thành vấn đề.

Trong địa huyệt tối tăm thỉnh thoảng truyền ra một hai tiếng ầm ầm như tiếng sấm cuồn cuộn, ngột ngạt, nặng nề, sóng âm khuấy động lên từng tầng từng tầng sóng lam sẫm ở đáy biển, mang theo sức mạnh khủng khiếp kinh sợ linh hồn, hệt như tiếng hải thần viễn cổ thầm thì.

Mà đây, chính là tiếng kraken ngáy ngủ…

—— Sau giờ ngọ giữa hè, trên bầu trời ngoài khơi xa, ánh mặt trời nhiệt tình chiếu rọi biển rộng đến sáng trắng, làn gió biển ấm áp êm ái lướt qua mí mắt ngư dân, vào buổi trưa làm người ta buồn ngủ này, kraken ba ba cũng chiếm giữ địa huyệt đắc ý ngủ gật, trong giấc mộng của hắn, mực nhỏ chân ngắn bắt về hai ngày trước như chú mèo ngoan ngoãn dựa sát bên người hắn, dùng cái đầu tam giác đáng yêu cọ tới cọ lui trên người hắn làm nũng.

Thực sự là quá tốt đẹp… Kraken ba ba hơi mở miệng ra, ngủ đến chảy nước miếng, có vài con cá biển sâu không có mắt mờ đầu mờ não chui vào miệng hắn, cũng theo thực quản rộng rãi một đường bơi vào trong túi dạ dày, rất ngây thơ ở bên trong nô đùa.

Nhưng mà trong hiện thực, mực nhỏ mới vừa bị cưỡng ép chiếm giữ một lần đang cẩn thận nỗ lực thoát thân từ trong xúc tu quấn lấy của kraken. Làm một con cá mực, y không cảm thấy giao phối là chuyện gì xấu hổ hoặc là chuyện quá quan trọng, giao phối thì giao phối, trong giới tự nhiên, động vật sau khi trưởng thành phần lớn sẽ tìm một vài đồng loại giao phối, nhưng so với kraken thì y càng muốn tìm một con mực hơn —— đầu kraken quá tròn, không phù hợp thẩm mỹ của y, cá mực bọn họ lấy đầu tam giác làm đẹp, một cái đầu nhọn hình tam giác cân sắc bén mới là tượng trưng cho nam thần gợi cảm.

Kêu cá mực ở cùng với kraken… cảm giác này phỏng chừng hệt như yêu người nước ngoài vậy.

Cho nên mực nhỏ quyết định chạy trốn!

Mực nhỏ lặng yên không một tiếng động từ trong xúc tu kraken chạy ra ngoài, đang muốn bơi lên trên địa huyệt, cách đó không xa bỗng nhiên sáng lên hai đốm xanh biếc, ánh sáng ấy dưới đáy biển đen kịt chói mắt lạ thường, mực nhỏ còn tưởng rằng kraken tỉnh rồi, trong lòng giật mình, xoay đầu tam giác nhìn sang. Nhưng mà, đôi mắt xanh biếc trong bóng tối chỉ to bằng miệng chén, chúng chiếu sáng khuôn mặt nhỏ bé dài một mét —— đó là kraken bảo bảo, nhóc hơi nghiêng nghiêng cái đầu tròn vo giống cha nhóc, mê man đánh giá cá mực lén lén lút lút.

Cá mực chớp chớp mắt, vừa sốt sắng nhìn chằm chằm kraken bảo bảo, vừa chậm rãi bơi ra cửa địa huyệt, kraken bảo bảo ý thức được đối phương đang chạy trốn, màu sắc bên ngoài đại diện cho tâm tình cấp tốc thay đổi một lần, hiển nhiên nội tâm rất là giãy dụa. Giãy dụa qua đi, biết ba ba mình giam cầm đối phương thực chất là không quá phúc hậu, rốt cuộc kraken bảo bảo lựa chọn nhắm chặt mắt lại, ôm chặt thỏ bông quanh năm không rời khỏi người, gối cái đầu tròn lên trên xúc tu gấp gáp giả bộ ngủ, thậm chí còn phát ra tiếng ngáy nhỏ hou hou hou.

Cá mực cảm kích nhìn kraken bảo bảo một cái, lần mò bơi lên phía trên, nhưng mới vừa bơi tới một nửa, một cái xúc tu tráng kiện liền quỷ mị lặng yên không một tiếng động từ phía dưới địa huyệt ló ra, cũng nhanh như tia chớp cuốn lấy một xúc tu nhắn nhỏ của cá mực!

"Hou, hou hou?" Nhóc con, muốn chạy đằng nào?

Tiếng gầm gừ đất rung núi chuyển ầm ầm truyền đến, một đôi mắt xanh lục thật to đường kính dài mười mấy mét bỗng nhiên mở rộng, trong địa huyệt tựa như bỗng dưng có thêm hai cái hồ nước phát sáng.

Cá mực thất kinh, theo bản năng phun ra một luồng mực, lập tức liều mạng tránh khỏi xúc tu kraken ra sức bơi lên trên, thấy loại mực rất khó rửa trôi kia theo dòng nước nhẹ nhàng lan lại đây, kraken ba ba vội vàng dùng xúc tu cuộn cả người bảo bảo ở bên trong, chỉ lo bảo bảo biến thành cục than đen.

Sau khi bảo vệ tốt bảo bảo, kraken ba ba dùng xúc tu cùng nhau đẩy xuống mặt đất, cả người giống như một viên đạn pháo to lớn từ trong địa huyệt bắn nhanh ra, vừa vặn đuổi kịp cá mực mới vừa bơi ra khỏi địa huyệt.

Mực nhỏ đáng thương vội vã hút đầy một bụng nước biển, dùng cái phễu phụt phụt phun ra ngoài để nâng mình lên, đầu tam giác như tên rời cung vọt về phía trước một khoảng, kraken cũng nốc một ngụm lớn nước biển sau đó thông qua cái phễu phun ra trợ lực giống thế —— phương thức bơi của hai loại sinh vật này đều là vậy, hút nước, phun nước, bị đẩy về phía trước —— bởi vì hình thể gấp ba cá mực, cho nên phễu hút nước của kraken cũng lớn hơn mực rất nhiều, tác dụng của lực phun nước cũng tăng gấp nhiều lần, mực nhỏ phun ba lần mới bằng kraken phun một lần, huống hồ kraken còn có thể dùng xúc tu thon dài linh hoạt của hắn đẩy nước, mà chân ngắn của mực căn bản không sinh ra được tác dụng gì… cho nên, cá mực hoàn toàn không chạy lại kraken.

Mực nhỏ kinh hãi ở phía trước điên cuồng phun nước chạy trốn, kraken ba ba lại cuốn con trai hệt như tản bộ thản nhiên tự đắc theo sát bên cạnh y, bơi như thế một chốc, cá mực tuyệt vọng ngừng phun, tự giận mình lơ lửng trong nước, mười cái chân ngắn nhỏ thỉnh thoảng bi thương co giật một chút.

Kraken dùng xúc tu cuốn cá mực lên, bá đạo vững vàng ôm y vào trong mặt.

Đúng, kraken ngoại trừ đầu thì chính là xúc tu, cho nên không có cái thứ gọi là "trong lòng", trừ phi biến thành hình người.

Cá mực như búp bê vải rách không xương, mặc cho kraken làm gì làm.

Kraken mặt tối sầm gầm nhẹ nói: "Hou? Hou hou!"

Vì sao em lại chạy trốn? Tôi còn chưa từng gặp qua con hải sản nào dám to gan ngỗ nghịch tôi đâu!

—— Bởi vì mới bị phun mực dính đầy mặt, cho nên là mặt tối sầm đúng nghĩa đen.

Cá mực suy yếu phát ra tiếng kêu sắc bén: "Piu…"

Bởi vì tôi không thích anh…

Cảm thấy quyền uy bị khiêu chiến, kraken ba ba vận dụng hết một hơi, phóng ra một làn sóng uy thế kraken trong phạm vi trăm dặm, uy thế của bá chủ đại dương dùng hình thức sóng ma lực truyền ra bốn phương tám hướng, nhóm sinh vật biển hoảng hốt kinh sợ, bầy cá như ruồi không đầu bơi tán loạn xung quanh, tôm cuộn lại thành một cục tròn, rùa run lẩy bẩy rụt cổ trong vỏ rùa, ngay cả rong biển cũng từng cây từng cây nhu thuận nằm phục trên cát biển lấy làm thần phục!

Nhưng mà, cá mực lại chỉ bất an chà xát xúc tu, cũng không có biểu hiện thần phục.

Trong mắt kraken loé ra một tia sáng cân nhắc dài chừng mười mét: "Hou."

Nhóc con quật cường.

Cá mực: "…"

Kraken uy nghiêm nói: "Hou."

Tôi ra lệnh cho em thích tôi.

Cho tới nay, chỉ cần mình phóng ra uy thế kraken, hết thảy sinh vật biển đều sẽ xem lệnh mình như lệnh trời, cho nên kraken ba ba tràn đầy tự tin với hiệu quả của uy thế, nhưng mà…

Mực nhỏ quật cường chỉ mở to đôi mắt đen lay láy yên tĩnh nhìn hắn, không có bất cứ biểu thị gì.

Kraken nhìn cặp mắt đen láy còn xinh đẹp hơn giống cái của cá mực, nhíu cặp chân mày kỳ thực cũng không hề tồn tại: “Hou?”

Em đang ngỗ nghịch tôi à?

Mực nhỏ cố chấp mở miệng nói: “Piu.”

Uy thế của anh không có hiệu lực với tôi.

Dù sao thì y cũng là một ma vật biển sâu to lớn, hình thể tuy nói chỉ có một phần ba kraken, nhưng tốt xấu cũng là cùng một cấp, loại uy thế không hình không chất này chỉ có thể làm kinh sợ sinh vật biển thể tích nhỏ hoặc không có ma lực, lại không làm gì được ma vật to lớn cấp bậc ngang nhau.

Kraken cười lạnh, khóe miệng dài trên mười mét chênh chếch cong lên, nói: “Hou, hou, hou.”

Rất tốt, em là con hải sản đầu tiên có thể chống lại uy thế của tôi, em đủ tư cách làm bạn đời của tôi.

Cá mực: “Piu piu…”

Nhưng tôi không thích anh …

Kraken: “Hou, hou.”

Bé con nói một đằng làm một nẻo, về với tôi.

Kraken bảo bảo nhu nhược vô lực nằm nhoài trên đầu ba ba, dùng một cái xúc tu nhỏ chống đầu mình, vừa nghe ba với chú nói chuyện, vừa nhàm chán đùa lỗ tai tiên sinh thỏ.

Cuối cùng, kraken ba ba bên trái cuốn lấy bà xã, bên phải cuốn lấy con trai, mang theo cả nhà trở về địa huyệt.

Trong địa huyệt lại truyền ra loại âm thanh òm ọp òm ọp kỳ quái kia, kraken bảo bảo biết mình cần phải lẳng tránh tự giác chạy sang nhà chú sứa bất tử, chơi trò “so xem xúc tu của ai có thể chế tạo nhiều cuộn sóng hơn” với bé sứa nhà chú ấy.

Cứ như vậy, mực nhỏ hai ngày nay chạy trốn nhiều lần lại bị kraken tóm về.

Để không cho mực nhỏ không nghe lời này luôn nghĩ việc chạy trốn, mấy ngày nay kraken ba ba đều không có đến biển cạn đi săn, chăm chú ở nhà trông bà xã, mỗi ngày xa nhất chỉ có thể bơi tới cửa địa huyệt, sau đó bắt một ít sinh vật biển sâu đi ngang qua, chẳng hạn như cá rồng biển sâu, cá vây chân, cá chình bồ nông*… tất cả đều xấu đến cảm động.

Kraken ba ba không thèm để ý đồ ăn xấu đẹp, kraken bảo bảo vốn dĩ cực kỳ kén ăn, nhưng sau khi từ phòng thí nghiệm trở về, cậu nhóc đói bụng lên thì ngay cả san hô cũng gặm, cũng không để ý những thứ này, có điều cá mực bị giam cầm ở địa huyệt thì lại bắt đầu tuyệt thực, biểu thị từ chối đối với đồ ăn đưa đến bên mép.

Hiển nhiên, mực nhỏ không nghe lời muốn thông qua tuyệt thực để kháng nghị kraken giam cầm mình!

Kraken ba ba hiểu rõ đối phương đang cáu kỉnh, nhưng kraken bảo bảo đơn thuần không cho là vậy, chỉ nhớ tới hành vi kén ăn khi còn bé của mình, kraken bảo bảo có đầy đủ lý do hoài nghi đầu sỏ khiến chú cá mực không ăn cơm là cái đám cá biển xấu đến độ khiến người ta không có cách nào gặm nổi đó.

Vì vậy hôm ấy, kraken bảo bảo mượn cớ đi tìm đồng bọn chơi, trên thực tế lại mang theo tiên sinh thỏ lặng lẽ bơi đến biển cạn, dùng xúc tu non nớt của mình săn được một con cá mập, cũng kéo cá mập về nhà.

Trong địa huyệt hai con hải quái đang quấn quýt xúc tu ngủ chung một chỗ, kraken bảo bảo bơi tới trước mặt cá mực, dùng xúc tay sờ sờ đầu ba cạnh của chú mực, chú mực mở mắt ra, kraken bảo bảo hệt như hiến vật quý đưa cá mập đã chết tới, cong miệng cười ngây thơ đơn thuần, nói: “Hou, hou.”

Chú, ăn cái này nè.

Cá mực không hứng thú lắm lắc lắc cái đầu tam giác, không nhúc nhích xúc tu.

Kraken bảo bảo tự mình động thủ, dùng răng nhỏ trong giác hút xé cá mập ra, lấy ra một miếng thịt mềm mại đưa tới, đôi mắt trong veo như nước không chớp một cái chăm chú nhìn cá mực.

Cá mực bị ánh mắt như vậy nhìn chằm chằm chốc lát, thở dài một tiếng, tiếp nhận bữa sáng kraken bảo bảo tỉ mỉ chuẩn bị, vén xúc tu dưới thân lên nhét thịt cá mập vào trong cái miệng phía dưới phần đầu.

Hết chương 77

*Cá rồng biển sâu: còn được gọi là cá rồng da trơn, nổi tiếng là kẻ săn mồi hung dữ với những chiếc răng nanh quá khổ, cơ thể chúng có thể phát sáng thông qua một quá trình hóa học được gọi là phát quang sinh học.

Cá vây chân: trong tiếng Anh được gọi là anglerfish – nghĩa là "cá cần câu"

Cá chình bồ nông: một loại cá biển sâu hiếm thấy, có cái miệng rộng như chim bồ nông

78. Chương 78: Tua Giao Phối Khó Chia Lìa.....

Dưới sự giám sát của kraken bảo bảo, cá mực mặt ủ mày ê ăn hết cả một con cá mập.

Kraken bảo bảo rất kiêu ngạo, cảm thấy mình lập công lớn, dùng đám xúc tu nhỏ khó khăn nâng một cái xúc tu to ngắn của chú cá mực lên, động tác khó khăn khoát nó lên trên đầu tròn của mình, cưỡng ép bị sờ đầu.

Kraken bảo bảo: “Hou.”

Chú khen con.

Chú cá mực: “…”

Xúc tu khoát lên trên đầu tròn của kraken bảo bảo dùng một phạm vi không quá tình nguyện nhẹ nhàng xoa một chút, mắt thấy cái đầu tròn mềm mại dưới xúc tu vui vẻ đến run lên, cá mực mềm lòng chỉ đành tỉ mỉ sờ thêm hai cái, nói: “Piu.”

Khen con.

Kraken bảo bảo như một nam tử hán chân chính vẫy vẫy đầu, vỗ mặt —— đổi thành nhân loại phỏng chừng chính là vỗ ngực —— bảo đảm, sau này chuyện đi săn cứ giao cho con, con đã là một đại hải quái rồi, nhưng chú cá mực nghe lời này không chỉ không có biểu hiện vui vẻ, trái lại còn ưu buồn rũ mi mắt xuống, không chỉ mí mắt, ngay cả đỉnh đầu cũng mềm nhũn cụp xuống.

“Piu, piu…” Cá mực nhẹ giọng nói.

Con là bé ngoan, thế nhưng chú không thích ba con…

Sống nương tựa lẫn nhau với ba ba trong biển sâu tăm tối lâu như vậy, trong lòng kraken bảo bảo vẫn rất muốn có thêm một người nhà, nhưng cảm giác bị giam cầm không có ai hiểu hơn nhóc, cho nên kraken bảo bảo chỉ khổ sở phun ra một chuỗi bọt khí, lập tức quơ xúc tu nhỏ non nớt kiên định nói: “Hou, hou.”

Chú chạy trốn đi, con giúp chú chặn ba ba.

Cá mực nở nụ cười, đây là lần đầu tiên y lộ ra nụ cười sau khi bị kraken bắt về, nhưng đáng tiếc miệng y không mọc ở trên mặt giống kraken, mà là sinh trưởng ở phía dưới phần đầu, bị đám xúc tu che kín lại, cho nên nhìn từ bề ngoài cũng hệt như không cười.

Cá mực dịu dàng nói: “Piu.”

Con không chặn được ba con đâu.

Kraken bảo bảo nhấc xúc tu lên bao mình thành một viên bạch tuộc, xoay vòng vòng lăn qua lăn lại trên đất, nói: “Hou, hou.”

Thế nhưng con có thể ăn vạ như vầy không cho ông ấy đi, con còn biết khóc nữa.

Cá mực dùng đôi mắt to đen thui trầm tĩnh nhìn viên tròn trên đất, ánh mắt rất ấm áp. Bởi vì kết quả của việc sinh sản phân tách, ngoại hình kraken bảo bảo tương tự cao độ với ba ba, khác nhau chẳng qua là một người to hơn một người khác rất nhiều rất nhiều lần, có lẽ là do bị nhóc con ver thu nhỏ này chọc cho đáng yêu, cá mực lại mơ hồ cảm thấy tên to con đang ngủ bên cạnh cũng chẳng còn quá dọa người.

Cá mực ôm kraken bảo bảo biểu diễn ăn vạ dưới đất lên, nâng lên cao cao lại thả xuống, nói: "Piu."

Vậy cũng vô dụng.

Kraken bảo bảo khó khăn gãi gãi cái gáy trơn bóng, một lát sau, cẩn thận dè dặt đề nghị: "Hou hou, hou?"

Không thì chú nói cho con biết chú không thích chỗ nào của ba con đi, con kêu ông ấy thay đổi?

Cá mực suy tư một chốc, nói: "Piu, piu…"

Tướng mạo hắn không phù hợp thẩm mỹ của chú, hơn nữa đối xử với chú quá thô lỗ…

Những ngày qua cá mực tích đầy bụng phẫn nộ oan ức, vừa nhắc tới liền không kiềm được miệng, mạnh mẽ phê bình kraken ba ba từ đầu đến chân từ trong ra ngoài một trận, kraken bảo bảo ghi nhớ từng tội trạng của ba ba ở trong lòng, chuẩn bị quay đầu lại liền tâm sự đàng hoàng với ba ba.

Một lát sau, kraken ba ba thức dậy.

Bởi vì mực nhỏ mình bắt về quá không an phận, cho nên sau khi thức dậy chuyện đầu tiên hắn làm chính là đi xem đối phương có chạy trốn hay không, thấy xúc tu của mình vẫn vững vàng trói buộc thân thể đối phương, từ trong cổ họng kraken phát ra tiếng hou hou mềm nhẹ lấy làm thoả mãn, nhưng mà mực nhỏ vẻ mặt lạnh lùng, cạnh đầu tam giác căng ra thẳng tắp, thẳng quả thực như là dùng thước đo vẽ ra, cái này, là tín hiệu cá mực không vui.

Kraken chăm chú nhìn cái đầu tam giác của cá mực, trong ánh mắt bao hàm sự đè nén tức giận: "Hou, hou."

A, vừa thấy tôi chính là dáng vẻ này.

Nghe vậy, đầu cá mực trở nên càng nhọn, ánh mắt y cũng sắc bén giống như đầu của y: "Piu."

Không thì còn có thể có biểu tình gì.

Kraken đang muốn làm khó dễ, kraken bảo bảo lại đột nhiên từ phía sau cá mực vòng ra, cộp cộp chạy đến trước mặt ba ba, dốc hết lực lượng toàn thân nhấc một đầu xúc tu ba ba lên, khó khăn kéo hắn bơi lên

phía trên, trong miệng phát ra tiếng gầm rú giòn tan: “Hou, hou.”

Ba ba đi lên một chút, con có lời nói với ba.

Kraken ba ba không cam lòng nhìn cá mực một cái, cuốn kraken bảo bảo lên bơi tới cửa địa huyệt, hỏi: “Hou?”

Nói cái gì?

“Hou hou hou hou hou ——” kraken bảo bảo như pháo liên thanh nói ra toàn bộ bất mãn của cá mực.

Kraken ba ba vẫn luôn cho là mực nhỏ chỉ nói một đằng nghĩ một nẻo sợ ngây người: “…”

Nhóc con kia lại thật sự không thích mình!

Kraken ba ba bị đả kích không tự chủ được há to miệng, ánh mắt đờ đẫn nhìn chăm chú phương xa, thả hồn bay mất, tùy ý một đám cua đế vương vô cùng hóc miệng kết bè kết lũ bơi vào trong cái miệng rộng như sơn động của mình.

Kraken bảo bảo thấy bộ dạng ba ba, vội dán lên dùng xúc tu xoa xoa mặt bự của ba ba lấy làm an ủi, đồng thời gầm nhẹ nói: “Hou?”

Ba ba?

Kraken ba ba cả người biến thành màu lam đậm phẫn hận cắn răng, đường nét khuôn mặt thô ráp hệt như bị giấy nhám chà qua: “Hou hou, hou hou…”

Chẳng qua chỉ là một nhóc con không biết tốt xấu thôi, tại sao trái tim mình lại đau như vậy…

Kraken bảo bảo: “…”

Ba ba lại nói mấy lời kỳ quái.

Kraken bảo bảo: “Hou, hou hou.”

Ba ba đừng nản chí, chỗ nào chú không thích ba có thể thay đổi mà.

Kraken ba ba cúi đầu ủ rũ: “Hou…”

Làm sao thay đổi…

Kraken bảo bảo vui sướng lắc lắc xúc tu nhỏ, nói: “Hou, hou.”

Chúng ta có lớp ngụy trang mà, ba ba có thể dùng ngụy trang biến thành hình dạng cá mực.

Dứt lời, kraken bảo bảo nhũn dần thân thể mình, biến thành một bé mực nhỏ, vui sướng phun bọt nước bơi mấy cái qua lại trước mặt ba ba, nói: “Hou, hou.”

Ba ba biến theo dáng vẻ của con nè, như vậy liền phù hợp với thẩm mỹ của chú rồi.

Kraken ba ba nghe lời biến đổi ngụy trang, biến thành dáng vẻ cá mực to lớn, góc cạnh cái đầu tam giác cân thật dài sắc bén rõ ràng, tuân thủ nghiêm ngặt tỉ lệ thẩm mỹ hoàng kim của mực là góc đỉnh ba mươi độ, hai góc đáy bảy mươi lăm độ, đổi thành dáng vẻ nhân loại thì cái này tương tự như tám múi cơ bụng thêm đường nhân ngư. Kế tiếp, kraken ba ba liền ép cái đầu ba cạnh dẹp dẹp xuống, cái độ dẹp này trong thẩm mỹ của cá mực chính là vô cùng cuồng dã. Cuối cùng, kraken ba ba biến đôi mắt thành màu đen đặc, lại tách chúng nó xa xa ra hai bên trái phải, phân biệt khảm ở hai bên mặt, mà cái này hẳn có thể nói là mày kiếm mắt sao…

“Hou?” Thế nào? Kraken ba ba không tự tin hỏi.

“Hou!” Một thân ngụy trang này chú nhất định rất thích! Kraken bảo bảo vô cùng phấn chấn vỗ xúc tu.

Cứ như vậy, cha con kraken ngụy trang thành cha con cá mực, cũng bơi về địa huyệt.

Hai cha con đáng thương, theo đuổi bà xã còn phải dùng ngụy trang biến thành chủng tộc của đối phương mới có thể không bị ghét bỏ…

Mực nhỏ buồn bực ngán ngẩm chờ ở trong địa huyệt đột nhiên nhìn thấy một nam thần anh tuấn xa lạ từ trên trời giáng xuống, bơi tới trước mặt mình.

Mực nhỏ cả kinh đến thắt nút cả xúc tu, đường nét cái đầu tam giác tức khắc nhu hòa xuống, cạnh đầu sắc bén cũng xấu hổ bẹt ra, y đoán được nam thần trước mắt là kraken biến ra, nhưng những phản ứng sinh lý này giống như nhân loại mặt đỏ tim đập vậy, khó có thể áp chế.

Kraken ba ba cười lạnh, làm đầu mình sắc bén góc cạnh thêm: “Hou?”

Thoả mãn em chưa?

Cá mực xoay người lại, không muốn để cho đối phương nhìn thấy mình bị thả thính tới nổi bong bóng,

ngượng ngùng dùng xúc tu ôm mặt, nhỏ giọng thầm thì nói: “Piu, piu…”

Cái đó, anh biết biến hình sao không nói sớm…

Kraken ba ba cho tới nay luôn cảm thấy nguyên hình của mình vô cùng hoàn mỹ cho nên xem thường việc sử dụng ngụy trang: “…”

Kraken ba ba bơi tới trước mặt mực nhỏ, dùng giác hút trên xúc tu bá đạo hút trên vách đá phía sau cá mực, làm một cái vách đá-don, nói: “Hou?”

Có động lòng với dáng vẻ của tôi bây giờ không?

Phút chốc bị hơi thở của đối phương vây quanh, ba quả tim của cá mực đồng thời điên cuồng nhảy dựng lên, nhảy đến độ xúc tu của y nhũn ra, nhưng dù như thế, mực nhỏ quật cường lại không mảy may nhường miệng: “Piu!”

Làm sao có khả năng!

Kraken ba ba hou một tiếng cười khẽ, quay đầu đẩy con trai ra: “Hou, hou.”

Bảo bảo con ra ngoài chơi một chốc đi, không được chạy xa.

Ba ba lại muốn làm loại chuyện òm ọp òm ọp kia rồi, kraken bảo bảo nghĩ thầm, tập mãi thành quen hát ngân nga bơi sang nhà sứa bất tử.

Thành công đẩy bảo bảo đi, kraken ba ba bắt đầu làm một ít chuyện không thích hợp cho nhi đồng, hắn dùng xúc tu vén xúc tu của cá mực lên, lập tức đem một cái xúc tu không giống những cái khác lắm thăm dò tiến vào. Mới đầu mực nhỏ còn căng đầu, nhưng không lâu lắm, y liền bị trêu chọc không khác nào kem ly dưới ánh mặt trời chói chang, dán vào vách đá vô lực chậm rãi trượt xuống, mềm thành vũng bùn.

Kraken phát ra tiếng gào thâm trầm: “Hou.”

Cảm thấy thoải mái có thể kêu ra.

Mực nhỏ quật cường ráng căng cổ họng lại.

Kraken thấy thế, lập tức gia tăng cường độ tiến công của xúc tu, phòng tuyến của mực nhỏ toàn diện thất thủ, cuối cùng vẫn không chống đỡ được dục vọng sôi trào kêu gọi trong cơ thể, phát ra một tiếng kêu làm người nghe run chân: “Piu…”

Sau khi kêu ra tiếng, mực nhỏ liền triệt để bỏ qua kháng cự, giọng mềm mại: “Piu, piu, piu…”

Kraken kích động khó tự kiềm chế: “Hou, hou…”

Không ngờ, ngay cả câu nói như thế em cũng nói ra được…

Thời gian trôi qua lặng yên không một tiếng động, các sinh linh tự nhiên tiến hành đại hòa hài sinh mệnh trong background music sóng biển phun trào, chặt chẽ liên kết thân thể, tua giao phối quấn chặt với nhau khó chia lìa, từng giọt dịch trắng hòa tan trong nước biển, đều đang nói rõ lần chiếm giữ kịch liệt này…

Hết chương 78

79. Chương 79: Món Quà Nhỏ Của Kraken Ba Ba!

Mực nhỏ quật cường này trước đây mỗi lần bị chiếm giữ đều biểu hiện không hề lay động, chưa từng đón ý nói hùa với kraken ba ba, thậm chí có lúc còn cố ý chọc tức hắn, lúc giao phối tiện tay bắt mấy con hải sản qua đường ăn uống, hoặc là dùng xúc tu vẽ vời dưới đất, đổi thành nhân loại liền ước bằng nhà gái hoặc bên thụ lúc xxoo lại ăn vặt chơi điện thoại… quá đáng lắm luôn!

Có điều từ sau khi kraken ba ba dùng ngụy trang, mực nhỏ lại biểu hiện ra sự phối hợp và nhiệt tình trước nay chưa từng có, cho nên sau khi nếm được ngon ngọt, kraken ba ba liền dứt khoát giữ ngụy trang cả ngày, mà mực nhỏ quả nhiên không thể chống đỡ nổi hình tượng mới của kraken, không chỉ không còn nhớ nhung việc chạy trốn, còn luôn thừa dịp kraken không chú ý dùng cặp mắt đen lay láy lén lút liếc hắn. Nhưng mà, mỗi lần kraken ba ba đột nhiên nhìn sang phía y, mực nhỏ nói một đằng làm một nẻo đều sẽ nhanh chóng xoay đầu tam giác sang chỗ khác, làm bộ đang nhìn vách đá, nhưng phần chóp trên đỉnh đầu lại mềm đến độ đỡ cũng không đứng lên nổi.

Làm cho kraken ba ba vui mừng nhất chính là, mực nhỏ không còn dùng tuyệt thực kháng cự nữa, thậm chí ngẫu nhiên tâm trạng tốt còn có thể bơi lên trên địa huyệt cùng bắt cá với kraken ba ba, cũng chủ động đem phần thịt non nhất đút cho kraken bảo bảo ăn, thoạt nhìn hệt như một người mẹ kế dịu dàng thiện lương!

Kraken bảo bảo đắc ý ăn thịt non chú cá mực xé ra cho mình, trái tim nho nhỏ vui sướng nhúc nhích, vì từ đây có thêm một người nhà mà nhảy nhót không thôi.

“Piu.” Cá mực nhẹ nhàng kêu một tiếng với kraken bảo bảo, kraken bảo bảo nghe, nhét nguyên miếng thịt trong xúc tu vào trong miệng nuốt xuống, sau đó lanh lợi vẫy nước leo lên trên đầu cá mực, dùng xúc tu nhỏ gãi đầu cho chú mực —— một khuyết điểm lớn của việc xúc tu không dài bằng đầu chính là trên đầu ngứa không thể tự mình gãi, rất thảm, trước khi có người nhà mực nhỏ gãi đầu chủ yếu dựa vào cọ tường.

Kraken bảo bảo gãi rất thoải mái, cá mực thích ý híp mắt lại. Để biểu hiện lòng biết ơn, y dùng xúc tu

nâng kraken bảo bảo lên, ném nhóc lên cao cao xong lại vững vàng tiếp được, kraken bảo bảo bị trò quăng cao cao yêu thích nhất chọc cho hou hou cười to, cười sắp không thở được, bọt khí trong suốt một chuỗi tiếp một chuỗi từ trong miệng nhóc phun ra, kraken ba ba ở một bên uy nghiêm lại vui mừng nhìn tình cảnh này, vô cùng có phong độ chủ gia đình.

Kraken ba ba vô cùng cưng chiều dùng răng cưa trong giác hút cắt ra một miếng hải sâm đưa cho cá mực, thấp giọng nói: "Hou, hou, hou."

Em thích tôi, thừa nhận đi, cá mực.

Mực nhỏ nhận thịt hải sâm, chính mình không ăn, mà là đút cho kraken bảo bảo, coi đây là bằng chứng mạnh miệng nói: "Piu."

Tôi chỉ thích con trai của anh thôi.

Kraken ba ba một mực không tin, bởi vì lúc này ánh mắt mực nhỏ nhìn hắn quả thực là còn mềm hơn cả hải tảo mềm mại nhất dưới đáy biển: "Hou, hou?"

Cá mực, tật xấu cứng miệng của em chừng nào mới có thể thay đổi?

—— Thật ra tên mực nhỏ là piu piu piu, phiên dịch thành tiếng người chính là "Đầu sắc bén như chùy băng", không khác gì nhân loại đặt tên cho con là "X Soái", "X Tuấn", kraken ba ba rất ít khi kêu tên của y, phần lớn thời gian đều dùng "cá mực" để thay thế, giống với một số bá đạo tổng tài nhân loại không bao giờ kêu tên người yêu mà luôn dùng "nữ nhân" để thay thế vậy.

Mực nhỏ quật cường dùng sự im lặng hồi đáp, kraken bảo bảo ở một bên yên lặng ăn thì lại trợn tròn đôi mắt to lanh lợi nhìn hai đại hải quái, đầu nhỏ nhanh chóng xoay chuyển mấy ý nghĩ.

Sáng sớm hôm sau, kraken ba ba bơi ra khỏi địa huyệt đen kịt chuẩn bị đến biển cạn đi săn.

Khách quan mà nói, chất thịt của sinh vật trong biển cạn thường non mềm ngon hơn, thoạt nhìn cũng càng kích thích khẩu vị. Quãng thời gian trước để không cho cá mực chạy trốn, kraken ba ba một tấc cũng không rời địa huyệt, hiện giờ tuy rằng miệng mực nhỏ còn rất cứng, nhưng trên thực tế đã không còn dấu hiệu muốn chạy trốn —— mấy ngày trước có một lần kraken ba ba làm bộ muốn bơi tới biển cạn bắt mồi, trên thực tế lại chỉ bơi tới chỗ cách địa huyệt không xa âm thầm mai phục, muốn nhìn xem cá mực có thật sự chạy trốn hay không. Kết quả nửa ngày trôi qua trong địa huyệt không có một chút động tĩnh, kraken ba ba liền yên lòng bơi ra, tìm đồ ăn trở về.

Ngày đó khi kraken ba ba kéo một con cá voi trở lại địa huyệt, cá mực đang chơi trốn tìm với kraken bảo bảo, y cười trộm, dùng xúc tu ngắn tròn rút kraken bảo bảo mềm mại như chất lỏng chen trong khe đá ra, tình cảnh đó thoạt nhìn như là nhân loại moi ra một miếng bã kẹo cao su từ trong khe tường… kraken bảo bảo bị lôi ra khỏi khe hở dẹp dẹp lơ lửng trong nước biển, dùng ba giây biến mình trở về bộ dạng bình thường, cá mực dùng xúc tu cù lét nhóc, cười nói: "Piu!"

Bắt được con rồi!

Kraken bảo bảo ra sức tránh né xúc tu cù lét của chú cá mực, bởi vì cười quá dữ, toàn thân đều rung lên cuộn sóng.

"Hou!" Tới lần nữa! Kraken bảo bảo tràn đầy phấn khởi kêu to.

Cá mực liền xoay người, kề sát cả gương mặt tam giác dẹp dẹp của mình trên vách đá, nhắm mắt lại chậm rãi đếm ngược: "Piu —— piu…"

Mười —— chín…

Bầu không khí trong địa huyệt ấm áp lại vui vẻ, kraken ba ba cảm thấy trái tim mình như là bị ngâm trong một vũng nước ấm áp, nhiệt độ dần dần thông qua công năng đẩy máu của tim mà truyền khắp toàn thân, khiến toàn thân hắn đều ấm lên, thoải mái giống như tắm táp ở đáy biển bên cạnh núi lửa. Kraken ba ba nhớ năm đó mình gỡ túi phân tách đã phát triển chín muồi từ trên người xuống, xé lớp biểu bì túi ra, moi ra nhóc kraken mềm mụp ở bên trong, lúc đó mình cũng là cảm giác như vậy, tứ chi —— nói chính xác là hơn hai mươi chi —— đều ngâm trong dòng nước ấm hạnh phúc.

Kraken ba ba không đành lòng bơi xuống quấy rối họ, bởi hắn biết một khi mình xuất hiện, mực nhỏ nói một đằng làm một nẻo kia sẽ bày ra gương mặt lạnh với mình, cũng sẽ không chơi với bảo bảo tiếp. Cho nên kraken ba ba lặng lẽ rụt trở lại, yên lặng nằm nhoài bên cửa địa huyệt, thỏa mãn nghe tiếng cười cười nói nói truyền ra từ trong nhà, trên bản mặt bự vô biên vô hạn mang nụ cười lớn đến mức nhìn không thấy đầu.

Sau đó, hai người bọn họ chơi mệt rồi, trong địa huyệt đầu tiên là yên tĩnh lại, xong lập tức truyền đến tiếng cá mực ngâm nga, bài hát này là bài mà kraken ba ba thường hát lúc dỗ bảo bảo ngủ, mặc dù bây giờ kraken bảo bảo đã không còn là đứa nhỏ cần ba ba dỗ mới có thể ngủ nữa, nhưng kraken ba ba vẫn giữ lại thói quen hát trước khi ngủ, cũng không biết mực nhỏ kia lén học từ hồi nào.

Chỉ chốc lát, trong địa huyệt truyền ra tiếng ngáy của bảo bảo, kraken ba ba kéo cả con cá voi màu mỡ bơi vào trong địa huyệt, mực nhỏ vừa nhìn thấy hắn đến, miễn cưỡng sừng sộ lên, lớn tiếng nói: "Piu."

Tôi đang muốn chạy trốn đây.

Kraken ba ba như cười như không liếc y một cái, nhẹ giọng nói: "Hou."

Muốn chạy trốn thì em đã sớm chạy rồi.

Mực nhỏ mạnh miệng nói: "Piu."

Tôi vốn định dỗ bảo bảo ngủ xong liền đi.

Kraken ba ba lắc lắc cái đầu ba sừng, không biết làm sao mới có thể khiến đối phương thẳng thắn một chút, vừa ngọt ngào vừa bất đắc dĩ cúi đầu cắt thịt cá voi.

Nói chung, sau khi xác nhận mực nhỏ căn bản sẽ không chạy trốn, kraken ba ba thường thường bơi xa một chút, bắt con mồi ăn ngon về nhà.

Lúc này, kraken ba ba mới vừa bơi ra khỏi địa huyệt, kraken bảo bảo liền đung đưa xúc tu nhỏ theo tới, nhỏ giọng nói: "Hou, hou."

Ba ba, con có lời nói với ba.

Kraken ba ba từ ái ôm con trai nho nhỏ, kề sát nhóc tới gần lỗ tai mình, ra hiệu nhóc có thể lặng lẽ nói với mình, kraken bảo bảo liền huyên thuyên nói một lèo. Căn cứ vào quan sát của nhóc, nhóc phát hiện từ khi ba ba dùng ngụy trang thay đổi ngoại hình, chú cá mực không còn kháng cự hắn như vậy nữa, chẳng qua là mạnh miệng không muốn thừa nhận thôi, vì vậy kraken bảo bảo liền thỉnh giáo sứa bảo bảo về vấn đề này —— chú sứa bất tử từng có kinh nghiệm sinh hoạt ở xã hội loài người, là một con hải quái từng va chạm xã hội, hắn ta thường xuyên kể với sứa bảo bảo về chuyện của nhân loại trên lục địa, cho nên sứa bảo bảo cũng cực kì hiểu biết, thường thường có chút thông minh ngoài dự đoán của mọi người —— lúc bị hỏi nam làm sao để theo đuổi nữ, sứa bảo bảo tình cảm dạt dào kể với cậu bạn nhỏ về những việc mình nghe ba ba nói.

"Hou, hou, hou, hou, hou… hou." Kraken bảo bảo giơ xúc tu thuật lại từng cái từng cái một.

Ba ba có thể học tập biện pháp yêu đương của nhân loại, nam sẽ mua hoa cho nữ, dắt phụ nữ đi xem đom đóm, tặng phụ nữ một vài món quà nhỏ đẹp đẽ, có cặp còn có thể cùng nuôi thú cưng nữa… nếu như ba ba làm những việc này, chú sẽ rất vui vẻ.

Kraken ba ba ham học hỏi lắng nghe, sau khi nghe xong lại khó xử gãi đầu một cái, nói: "Hou hou hou hou."

Dưới biển không có hoa, không có đom đóm, không có quà nhỏ, không có thú cưng.

Kraken bảo bảo vội nói: "Hou hou hou hou."

Thế nhưng san hô dưới biển có thể thay thế hoa, cá phát sáng có thể thay thế đom đóm, quà có thể tự mình làm, thỏ biển* cũng rất đáng yêu.

Ánh mắt kraken ba ba sáng lên, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Kraken ba ba giống như rốt cuộc được khai sáng, chợt biến mất cả một ngày, mãi đến tận buổi tối, khi

đám ốc mượn hồn trên bờ cát đều đã ngoan ngoãn rúc về trong vỏ khép cửa lại chuẩn bị ngủ, kraken ba ba mới kéo mấy con cá lớn cùng một con trai tai tượng dài hai mét về đến nhà, lúc hắn bơi tới cửa địa huyệt vừa vặn nghe thấy bên trong truyền đến tiếng cá mực lo lắng: "Piu, piu?"

Ba con sao muộn như vậy vẫn chưa về, không phải là xảy ra chuyện gì chứ?

Kraken bảo bảo còn chưa kịp trả lời, kraken mừng rỡ như điên đã hệt như làn gió bay vèo vào trong địa huyệt, cưỡng ép đè nén kích động khi được người trong lòng lo lắng, trầm giọng nói: "Hou, hou."

Cá mực, em đang quan tâm tôi.

"Piu!" Tôi không hiểu anh đang nói cái gì cả! Cá mực bị kraken đột nhiên xông tới dọa đến nhảy dựng ở trong nước, đỏ cả đầu nhanh chóng bơi tới một bên khác của địa huyệt, cúi đầu bất an xoắn xúc tu của mình.

"Hou." Tôi mang cho em một món quà nhỏ, kraken ba ba nói, để mấy con mồi xuống đất, dùng hai cái xúc tu nâng vỏ trai tai tượng lên, bơi tới bên cạnh cá mực ra lệnh, "Hou, hou."

Mở ra xem, em sẽ thích.

Cá mực mất tự nhiên một chốc mới xoay người, y làm bộ căng đầu, giống như rất không tình nguyện dùng mũi xúc tu đụng đụng vào vỏ trai, trong lòng lại mừng rỡ ảo tưởng trong vỏ trai lớn như vậy sẽ cất giấu một viên trân châu êm dịu hoa mỹ cỡ nào, nhưng mà, khi xúc tu của y chạm đến vỏ ngoài cứng rắn của con trai, y mơ hồ nghe thấy trong vỏ phát ra vài tiếng vang trầm đục quái dị.

"Piu?" Sao bên trong lại có âm thanh? Cá mực hiếu kỳ vạn phần, cũng không đoái hoài tới việc làm bộ chán ghét kraken ba ba, vội vội vã vã nhấc vỏ trai lên nhìn…

Trong bụng trai màu sắc rực rỡ đến độ diêm dúa lẳng lơ, thình lình có một người cá sống sờ sờ nằm phủ phục ở đó!

Đó là một thiếu niên người cá khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, mái tóc ngắn đen như màu đêm làm bật lên khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân của cậu ta, nhìn thấy đại hải quái trước mắt, thiếu niên người cá không chút hoang mang ngồi dậy mở miệng ca hát, giọng hát du dương giống như thủy tinh lấp lánh xuyên thấu nước biển tối tăm. Mực nhỏ lấy làm kinh hãi, sửng sốt mấy giây mới phản xạ có điều kiện đóng vỏ trai lại, đôi mắt to đen lay láy hốt hoảng xoay chuyển vài vòng, hỏi: "Piu!?"

Tại sao phải nhốt người cá lại!?

Kraken ba ba lại mở vỏ trai ra, dịu dàng nói: "Hou."

Tặng em một cái hộp nhạc.

Vỏ vừa mở ra, thiếu niên người cá liền ở bên trong cao giọng ca hát.

Cá mực: "…"

Kraken ba ba sợ cá mực hiểu lầm, giải thích: "Hou, hou, hou, hou?"

Người cá là tôi thuê đến, tôi cho hắn rất nhiều tiền vàng, nghe nói nhân loại có lúc sẽ dùng hộp nhạc làm quà, thích không?

Mực nhỏ nhìn "hộp nhạc thủ công" của kraken ba ba, yên lặng rơi vào trầm tư.

Hết chương 79

80. Chương 80: Em Nói Em Thích San Hô, Tôi Liền Nhổ Một Cái……

Chính giữa hai hải quái bày một món quà thay vì nói là lãng mạn thì chẳng bằng nói là quỷ dị mang theo chút chút kinh khủng và buồn cười, bầu không khí vô cùng cứng ngắc, nhưng mà kraken ba ba không đọc hiểu không khí vẫn rất giống một thẳng nam hỏi: "Hou?"

Kinh ngạc không?

Mực nhỏ phun ra một cái bong bóng, lời ít ý nhiều nói: "Piu."

Kinh sợ.

Kraken ba ba: "…"

Nói cách khác y không thích… kraken ba ba vẫn duy trì ngụy trang cá mực mất mát đến độ ngay cả đầu cũng tròn đi mấy phần, nhưng hắn vẫn nỗ lực duy trì uy nghiêm của bá chủ đại dương, giả bộ ra dáng vẻ như không có chuyện gì tiện tay vứt hộp nhạc ra mấy chục mét, giọng điệu lạnh nhạt nói: "Hou, hou."

À, không thích thì ném đi.

Mực nhỏ thấy kraken lúc thường bá đạo kiêu ngạo lúc này lại liều mạng che giấu khổ sở, ba trái tim trong cơ thể phân công rõ ràng, một cái lướt qua một chút hối hận, một cái lo âu, và một cái nhàn nhạt động

lòng, sau chốc lát trố mắt, cá mực vội vàng phun nước bơi về phía hộp nhạc bị ném đến xa xa, dùng hai cái chân ngắn nâng nó lên, nhấc vỏ lên kiểm tra thiếu niên người cá bị chấn động đến mức thất điên bát đảo, miệng còn oán giận nói: “Piu, piu.”

Gấp cái gì, tôi cũng không nói không cần.

Thiếu niên người cá tương đối chuyên nghiệp vội vàng bò lên, lắc lắc cái đầu còn đang say xe, miễn cưỡng mở miệng hát: “A —— ặc…”

Mực nhỏ căng đầu, trừng kraken ba ba: “Piu!”

Hộp nhạc cũng bị anh ném cho lạc nhịp rồi!

Sắc mặc thiếu niên người cá tái xanh, sau khi phát ra hai âm tiết lạc nhịp liền không nhịn được nằm úp sấp trên mép vỏ trai nôn mửa: “Ọe…”

Đổi thành nhân loại liền ước bằng say xe.

Kraken bảo bảo luôn ở bên cạnh xem trò vui vội bơi qua, dùng xúc tu nhỏ mềm mại vuốt sau lưng thuận khí giúp anh trai đi làm xa xứ này.

Kraken ba ba không xác định bơi qua, thử thăm dò hỏi mực nhỏ: “Hou?”

Em bằng lòng nhận lấy à?

Cá mực cong cong đỉnh đầu, nhỏ giọng nói: “Piu… piu.”

Ừm… cái hộp nhạc này rất tuyệt.

Kraken ba ba âm thầm thở phào một cái, trong lòng lại vẫn mờ mịt.

Vừa nãy rõ ràng là ý không thích, tại sao mình ném đi em ấy lại nhặt về, còn nói tuyệt?

Thật sự có thể nói là lòng cá mực như dò kim đáy biển!

Thiếu niên người cá nghỉ ngơi một chốc, kraken bảo bảo lại lấy ra một con cá từ trong đống chiến lợi phẩm ba ba mang về hôm nay bỏ vào trong vỏ trai đút cho anh trai ăn.

Thiếu niên người cá nhận lấy, nhìn hai con mực bự rõ ràng đang chơi gay ở cách đó không xa, lại nhìn nhìn bé con kraken bên cạnh mình, hiếu kỳ nói: “Nhóc là thú cưng của họ hả?”

Kraken bảo bảo tức giận quơ xúc tu nhỏ: “Hou, hou!”

Em là con trai, không phải thú cưng!

Thiếu niên người cá hiểu rõ: “Nhóc là con trai họ nhặt về à?”

Kraken bảo bảo giận dữ: “Hou!”

Em là con ruột!

Thiếu niên người cá trìu mến nhìn kraken bảo bảo một cái, không nói một lời, cúi đầu ăn cá.

Sau khi tặng hộp nhạc, thái độ của mực nhỏ đối với kraken ba ba không còn lạnh lùng như trước, tuy rằng lúc đối mặt kraken ba ba vẫn rất ít nói, nhưng ít ra sẽ không tận lực căng đầu nữa. Hộp nhạc mà kraken ba ba tặng y gần như không mở ra, ngược lại là kraken bảo bảo lúc tẻ nhạt sẽ thường thường mở vỏ ra chơi với anh trai ở bên trong.

Nửa tháng sau, hộp nhạc bởi vì nhớ nhà mà từ chức.

Rốt cuộc không cần đối mặt món quà không hiểu ra sao này nữa, mực nhỏ không khỏi lén lút thở phào nhẹ nhõm, khi kraken ba ba dò hỏi mực nhỏ có muốn đổi nhân ngư khác hay không, mực nhỏ ẩn giấu vẻ ghét bỏ thật sâu, uyển chuyển bày tỏ món quà đặc biệt như vậy có một lần là đủ rồi. Kraken ba ba nhìn hộp nhạc không còn tim, hơi lóe lên ý nghĩ, sửa nó thành một cái giường trẻ con, đổi cho cái giường ngủ san hô hơi hơi cộm mặt của kraken bảo bảo.

Giường san hô này mặc dù có hơi cộm mặt, nhưng cũng là do kraken ba ba ôm đầy tình thương của cha tự mình làm ra, vật liệu là một loại san hô màu sắc vô cùng rực rỡ, ngoại hình rất đẹp, cho nên khi kraken ba ba chuẩn bị cất giường vào kho —— kỳ thực chính là một địa huyệt khác, mực nhỏ nhìn thấy liền thuận miệng nói một câu: “Piu.”

Loại san hô này thật đẹp.

Kraken ba ba trầm thấp nở nụ cười, nói: “Hou? Hou.”

Thích cái này sao? Thật sự là một bé mực nhỏ.

Cảnh tượng này thoạt nhìn như là cô gái đang biểu đạt sự yêu thích với một số vật nhỏ đẹp đẽ nhưng

không thực dụng lắm, bạn trai mặt ngoài xem thường kì thực cưng chiều cười nói "Thích cái này sao? Thật sự là một cô gái nhỏ."

Nhớ tới lúc trước kraken bảo bảo nói nam giới nhân loại sẽ tặng hoa cho phái nữ, hơn nữa trong đại dương san hô có thể thay thế hoa, tâm tư kraken ba ba liền xoay chuyển. Vì vậy, hôm nay kraken ba ba đi săn trở về, phía sau hắn kéo theo một vật lớn nặng nề như ngọn núi nhỏ, gần như lớn bằng một nửa nguyên hình kraken ba ba.

Theo một tiếng vang ầm ầm, vật kia nặng nề nện xuống gần địa huyệt, đập lên từng đám từng đám cát trắng mềm mại dưới đáy biển.

Kraken bảo bảo chơi đùa quanh địa huyệt sợ ngây người, cậu đang cùng chú cá mực hái san hô dại chơi, bị tiếng nổ vang đột nhiên xuất hiện dọa đến xúc tu run một cái, san hô trong lồng ngực tản ra khắp nơi, chú cá mực cũng phản xạ có điều kiện lập tức ôm kraken bảo bảo lên dùng xúc tu bảo vệ, hai con hải quái một lớn một nhỏ đồng thời nhìn về hướng âm thanh truyền tới.

"Hou." Là tôi. Giọng kraken ba ba truyền đến.

"Piu?" Anh mang về là cái gì? Mực nhỏ hỏi, đồng thời ôm bảo bảo bơi qua, núi nhỏ phía sau kraken ba ba dần dần lộ ra tướng mạo, phía trên ngọn "núi nhỏ" kia sinh trưởng một ít thực vật lục địa, một đám cây dừa cao to thẳng tắp ngang nhiên dựng đứng trong nước biển, lá cây to rộng vô tội theo sóng nước dập dờn, một quả dừa tròn vo thoát khỏi trói buộc trôi tới trước mặt kraken bảo bảo, bị một cái xúc tu non nớt hút lấy.

Kraken bảo bảo nhét quả dừa luôn cả vỏ vào trong miệng, rắc một tiếng nhai nứt, nước dừa mát mẻ thấm ngọt theo cuống họng chảy xuống, uống ngon hơn nước biển mặn chát gấp trăm lần, kraken bảo bảo hạnh phúc sáng mắt lên.

Nửa phần đầu ngọn "núi nhỏ" thoạt nhìn hoàn toàn là một hòn đảo, mà nửa phần dưới của nó, thì lại là một loại san hô màu sắc rực rỡ, hiển nhiên, đây là một hòn đảo đá san hô…

Kraken bảo bảo tức khắc hiểu ra cái gì đó: "…"

Ba ba lại bị ngốc nữa!

Kraken ba ba dịu dàng gầm nhẹ nói: "Hou, hou, hou."

Em nói em thích san hô, tôi liền nhổ một hòn đảo đá san hô, em có thể ngắm được rồi.

"Piu…" Chuyện này…

Mực nhỏ trợn mắt ngoác mồm, miệng y không thể khống chế mà mở lớn, tùy ý nước biển mặn chát ừng ực rót vào.

Đổi thành nhân loại, không sai biệt lắm tương đương với một cô gái nói mình thích hoa, vì vậy bạn trai cô ấy liền đào một ngọn núi nhỏ nở đầy hoa đặt ở cửa nhà cô.

Kraken ba ba như kéo một món đồ gia dụng mà kéo đảo san hô bơi qua bơi lại xung quanh, nói: "Hou."

Em xem xem để nó chỗ nào cho tốt.

Mực nhỏ trố mắt tại chỗ, ba trái tim đồng thời lướt qua từng dòng nước ấm, qua một hồi lâu y mới mở miệng nói: "Piu… piu."

Cái… cái tên ngu ngốc nhà anh.

Trái tim kraken ba ba nhất thời lạnh đi nửa phần, thấp thỏm nói: "Hou?"

Không thích hả?

Mực nhỏ phun nước bổ nhào lên trên người kraken ba ba, dùng xúc tu ngắn nhỏ ôm chặt lấy đối phương, lại dùng khuôn mặt dùng sức cọ cọ mặt kraken ba ba.

Đối với cá mực miệng mọc ở dưới mũ cho nên không tiện hôn môi mà nói, cọ mặt như vậy chính là bằng một cái hôn nhiệt tình!

Hết chương 80

81. Chương 81: Trời Lạnh Rồi, Để Tảo Đỏ Tuyệt Chủng Đi

Lần đầu tiên được mực nhỏ chủ động hôn môi, kraken ba ba mừng rỡ nhất thời không khống chế được ngụy trang, đầy đầu như đột nhiên bị không khí tràn ngập oành một phát nổ tung, lại bị kraken ba ba vội vàng biến về, có thể thấy được vấn đề vừa kích động liền biến hình của kraken bảo bảo hoàn toàn di truyền từ ba ba.

Mực nhỏ dùng đôi mắt đen ẩn tình chăm chú nhìn tên to xác vụng về lấy lòng mình, giọng mềm nhẹ như bọt nước ngày hè: "Piu."

Anh mừng rỡ đến biến hình kìa.

Kraken ba ba phát ra một tiếng hou cười nhẹ, giọng điệu mang theo trào phúng, căng đầu mạnh miệng nói: "Hou, hou?"

Chỉ là một cái hôn nho nhỏ mà thôi, có gì đáng giá để bá chủ đại dương như tôi mừng rỡ?

Kraken bảo bảo rất thiếu đòn chen miệng nói: "Hou, hou, hou?"

Ba ba, biển động ở phía trên, là ba làm ra hả?

Mực nhỏ nghe vậy nỗ lực nín cười, nhưng ý cười trong cặp mắt đen láy kia thì lại giấu không được, kraken ba ba bởi vì quá mừng rỡ mà không cẩn thận làm ra biển động lúng túng đến đầu đỏ rực, quay đầu trừng con trai nhiều chuyện, nói: "Hou."

Con ra ngoài chơi một phút đi.

Kraken bảo bảo cuốn thỏ bông lên chậm rãi phun nước bơi ra khỏi địa huyệt, phun một cái quay đầu lại ba lần, có một loại hiếu kỳ nhè nhẹ với chuyện kế tiếp sắp xảy ra trong nhà, nhưng hai con đại hải quái ăn ý không hề làm gì, hai cặp mắt bốn con mắt nhìn chăm chú kraken bảo bảo, dường như muốn nhìn theo bảo bảo bơi ra khỏi địa huyệt.

Kraken bảo bảo thất vọng không thể làm gì khác hơn là từ bỏ ý nghĩ dò xét, ngoan ngoãn đến địa huyệt sát vách tìm sứa bảo bảo chơi.

Kraken bảo bảo mới vừa ra khỏi nhà không tới mười giây đồng hồ, trong địa huyệt liền truyền ra tiếng òm ọp òm ọp!

Đến đây, mực nhỏ bị kraken ba ba ngàn dặm xa xôi cướp về nhà cuối cùng cũng đồng ý tiếp nhận kraken ba ba.

Kraken ba ba chưa bao giờ biết hóa ra tính cách bé mực nhỏ này lại biết điều và dính người như vậy, lúc hai người đều ở nhà, mặc kệ làm gì mực nhỏ cũng phải dùng một đến hai cái xúc tu quấn lấy xúc tu của kraken ba ba, hơn nữa cách mấy phút liền muốn dán mặt với kraken ba ba làm nóng người một chút, lúc kraken ba ba ra ngoài đi săn mực nhỏ cũng sẽ cuốn lấy kraken bảo bảo cùng đi, quả thực chính là một miếng kẹo cao su cá mực.

"Piu, " mực nhỏ kéo xúc tu kraken ba ba vung vẩy gọi món ăn, "Piu."

Hôm nay bảo bảo muốn ăn sao biển, em muốn ăn cá đuối.

Kraken ba ba dùng xúc tu vuốt nhẹ khuôn mặt cá mực, dịu dàng nói: "Hou, hou."

Được được được, để anh bắt.

Thật vô cùng có phong độ chủ gia đình!

Kỳ thực ở môi trường tự nhiên, đa số ma vật và động vật đều tóm được cái gì ăn cái đó, muốn ăn cái gì bắt cái đó thường thường không thể thực hiện được, dù sao thì rất nhiều lúc con mồi muốn bắt chưa chắc sẽ trùng hợp xuất hiện.

Nhưng đối với bá chủ đại dương mà nói, đó cũng không phải vấn đề.

Bơi tới vùng biển thường đi săn, kraken ba ba vận dụng ma lực, phóng ra một làn sóng uy thế kraken nặng nề, đặc sệt. Gợn sóng ma lực vương bá khí tức khắc thừa dịp sóng biển dâng trào mà lan ra bốn phương tám hướng. Sinh vật biển bốn phía dồn dập thần phục, cũng tìm kiếm sao biển và cá đuối dưới sự ra lệnh của kraken ba ba, một nhà ba người kraken nhàn nhã lướt ở trong biển, thỉnh thoảng có một ít hải sản chó săn ngậm sao biển tươi mới bơi tới, kraken bảo bảo nhìn thấy thức ăn ngoài ship đến liền mở to cái miệng nhỏ dài một mét ra cho mấy anh shipper đút, thoạt nhìn rất giống một tiểu thiếu gia áo đến đưa tay cơm đến há mồm. Một lát sau, một con cá chình điện trơn tuồn tuột bơi tới mật báo, nói cho kraken ba ba biết thấy được cá đuối qua lại ở nơi nào, kraken ba ba thân sĩ ngỏ ý cảm ơn cá chình điện và cũng cuốn cá chình điện lên nhét vào trong miệng.

Cá chình điện chết đột ngột không kịp chuẩn bị: "…"

Kraken ba ba bị cá chình điện trong bụng giật điện đến toàn bộ thân thể đều khẽ run lên, vui sướng nói: "Hou!"

Thật mạnh!

Đổi thành nhân loại không khác lắm chính là uống một chung rượu mạnh nóng bỏng…

Đi tìm men theo phương hướng mà cá chình điện cung cấp, kraken ba ba thành công tìm được một con cá đuối to màu mỡ, hắn tóm lấy món cá đuối mà mực nhỏ điểm danh muốn ăn, lại tiện tay bắt được vài con hải sản linh ta linh tinh khác làm bữa sáng, lập tức một nhà ba người liền ở tại chỗ bày con mồi ra chia ăn, cảnh tượng tràn ngập tiếng cười cười nói nói thoạt nhìn như là một nhà ba người ăn cơm dã ngoại ở vùng ngoại ô.

Bữa cơm dã ngoại đang vui vẻ tiến hành, kraken bảo bảo bỗng nhiên nhìn thấy một cặp thỏ biển mập mạp trắng trẻo chậm rãi bơi qua trên khăn ăn —— cũng chính là thân thể dẹp lép bự chảng của cá đuối, kraken bảo bảo ngồi thẳng lên, dùng xúc tu nhỏ hút hút ba ba, nói: "Hou."

Ba ba mau nhìn.

Kraken ba ba uy nghiêm quay đầu nhìn một chút, nói: "Hou?"

Muốn ăn thỏ biển à?

Kraken bảo bảo dùng xúc tu cuốn hai con thỏ biển lên, kề sát hai bên mặt trái phải vui vẻ cọ, nói: “Hou, hou?”

Không muốn ăn, con có thể đem chúng nó về nhà nuôi không?

Kraken ba ba nhíu nhíu cặp lông mày không tồn tại, khinh thường nói: “Hou? Hou?”

Cái này cũng có thể xem như là thú cưng à? Ba ba bắt hai con cá heo sát thủ cho con không tốt sao?

Kraken bảo bảo lắc đầu to mềm mại ra một trận gợn sóng —— động tác này trong loài kraken chẳng khác nào lắc đầu, nói: “Hou.”

Con không thích cá heo sát thủ.

Kraken ba ba có chút chần chờ, bởi vì cảnh tượng này đổi thành nhân loại thì chẳng khác gì một đứa con trai cự tuyệt hai con chó lớn uy phong lẫm lẫm mà càng muốn nuôi một cặp thỏ trắng nhỏ bỏ túi, tựa như có chỗ nào đó quái quái, có điều lúc này mực nhỏ tỉ mỉ lại săn sóc tiến đến bên cạnh kraken ba ba nhỏ giọng nói: “Piu, piu.”

Bảo bảo mỗi ngày đều ôm con thỏ bông trên đất bằng, e rằng loại động vật này có ý nghĩa với nó.

Kraken ba ba nghe thế, uy nghiêm nói với con trai: “Hou, hou.”

Có thể nuôi, thế nhưng tự con chăm sóc.

“Hou hou!” Kraken bảo bảo vui vẻ đến hou hou cười to, ôm thỏ biển xoay vòng.

Kraken ba ba dùng giác hút từ ái hút hút đầu bảo bảo, nói: “Hou.”

Đặt tên cho chúng nó đi.

“Hou, hou.” Kraken bảo bảo đắc ý nói.

Diệu Diệu 2, Diệu Diệu 3.

Kraken ba ba đau lòng nhìn con trai ngốc nhà mình: “Hou?”

Vậy số 1 đâu?

Kraken bảo bảo giơ con thỏ bông một tấc cũng không rời khỏi mình lên: “Hou, hou.”

Đây là số 1, thế thân của Diệu Diệu.

Trong thế giới nhỏ của kraken bảo bảo, cậu bạn nhỏ của nhóc chưa từng rời khỏi nhóc một giây nào.

Một nhà ba người và hai con thú cưng bắt đầu cuộc sống gia đình hạnh phúc, là một tiểu chủ nhân có trách nhiệm, mỗi ngày kraken bảo bảo đều bơi lên tầng biển phía trên sưu tầm tảo biển mới mẻ nhất làm lương thực cho thỏ, hơn nữa mỗi ngày đều rút ra gần mười phút dắt đám thỏ biển ra ngoài dạo. Mặc dù không có lồng cũng không có cột dây thừng, nhưng bởi vì có uy thế của kraken, cho nên kraken bảo bảo không lo lắng thỏ biển chạy mất —— nhóc chỉ cần uy nghiêm nói cho bọn nó biết không được chạy loạn là tốt rồi.

Phương thức thuần dưỡng như vậy vô cùng bớt lo, quả thực có thể nói là giấc mộng của mỗi một chủ nhân Huskies trên đất bằng!

Mùa hạ qua đi, khí trời dần dần chuyển lạnh. Hôm nay kraken bảo bảo bơi lên mặt biển tìm tảo, kinh ngạc phát hiện vùng biển quanh đảo Banicks giăng đầy tảo đỏ, chúng nó như một cái chăn bông dày nặng đè ở trên biển, dưới ánh mặt trời hiện ra màu đỏ mơ hồ.

Kraken bảo bảo biết loại tảo biển này, chúng nó là kết quả của đại dương ô nhiễm, sau khi bạo phát trên diện tích rộng, chúng sẽ điên cuồng cướp đoạt dưỡng khí trong nước biển, dẫn đến các sinh vật dưới mặt biển gặp xui xẻo, lâu dần môi trường sinh thái vùng biển này sẽ rơi vào vòng tuần hoàn ác tính. Kraken bảo bảo vội vã cuốn hai bụi tảo biển, vội vàng đung đưa xúc tu bơi về địa huyệt, đem chuyện tảo đỏ tràn lan nói với ba ba.

Làm thần bảo vệ đảo Banicks, sau nhiều lần suy nghĩ, kraken ba ba quyết định bất kể hiềm khích lúc trước mà giúp dân đảo giải quyết chuyện này —— lần trước lúc lên bờ tìm con trai, những cư dân đó tương đối không thân thiện với kraken ba ba, cho nên trong một quãng thời gian rất dài kraken ba ba đều không có lòng tin gì với nhân loại, thậm chí có ý nghĩ rời khỏi đảo không bao giờ bảo vệ đám dân đảo đó nữa. Có điều sau khi tìm lại được con trai như kỳ tích và cũng nghe con trai kể về việc một bé con loài người vô tư trợ giúp nó, kraken ba ba biến thành một hải quái đạo phật trong lòng tràn ngập biết ơn, lười so đo với nhân loại gầy yếu lại nhát gan, huống hồ tháng trước được mùa, nhóm dân đảo vẫn y theo truyền thống cũ trăm ngàn năm trước hiến tế cho kraken ba ba lượng lớn mỹ vị thu hoạch trên đất bằng và súc vật đã được xử lý.

Kraken ba ba bỏ vài con heo sữa quay ngoài giòn trong mềm vào miệng nhai, khoan dung nói: “Hou.”

Ba quyết định tha thứ cho đám người đó.

Vì vậy kraken ba ba làm lại nghề cũ, mỗi khi trên biển nổi mưa bão, kraken ba ba đều sẽ tuần tra trong vùng biển quanh đảo, nếu như gặp thuyền xóc nảy nghiêm trọng, kraken ba ba sẽ bơi ở phía dưới, lén lút

dùng một cái xúc tu hút lại chiếc thuyền kia giúp nó ổn định, mãi đến tận khi nó bình yên vô sự trở lại bến tàu. Mà làm người nối nghiệp của thần bảo vệ, mỗi lần sau cơn mưa bão kraken bảo bảo đều sẽ đến mấy hòn đảo biệt lập không người xung quanh kiểm tra, bảo đảm không có nhân loại bị mắc kẹt vì tai nạn trên biển.

Nếu như có, kraken bảo bảo sẽ thừa dịp người gặp nạn hôn mê hoặc ngủ mà lén lút chở bọn họ về nơi có người đảo Banicks cư trú.

Cho nên nói hàng năm dân đảo hiến tế phí bảo kê quả thật không uổng!

Hôm nay sau nửa đêm, kraken ba ba đến gần hòn đảo, nhìn biển cả dưới ánh trăng bị tảo đỏ xâm chiếm, cong cong khóe miệng dài hơn mười mét, trầm giọng nói: “Hou, hou.”

Trời lạnh rồi, để tảo đỏ tuyệt chủng đi.

Dứt lời, kraken ba ba há mồm ra, một phát, tảo đỏ lan tràn trên mặt biển lập tức bớt đi một mảng lớn.

Lại một hớp, thêm một hớp… Kraken ba ba ăn sạch sành sanh tảo đỏ tràn lan, nước biển quay về dáng vẻ trong vắt.

Kraken ba ba đánh một cái ợ khí thế ngất trời, đánh thức vài dân đảo giấc ngủ không sâu, lập tức, kraken ba ba hài lòng mang theo một bụng tảo đỏ âm thầm quay về đáy đại dương, cảm thấy bữa đồ chay này mình ăn vô cùng dưỡng sinh.

Mấy tháng sau, kraken ba ba và mực nhỏ lại có một kết tinh tình yêu.

Hai con hải quái chủng loại khác nhau, cho nên không có cách nào sáng tạo ra đứa nhỏ có gien chung của họ, cơ mà mực nhỏ cũng không để ý việc này, dưới cái nhìn của y thì tình cảm bồi dưỡng được lúc ở chung với hai kraken bảo bảo quan trọng hơn gien rất nhiều, hơn nữa sau khi nhìn quen thì thẩm mỹ của y cũng chậm rãi xảy ra thay đổi, cảm thấy bé kraken mới ra đời còn chưa biết sử dụng ngụy trang này cũng rất đáng yêu. Thế nên, y cũng dần dần biết thưởng thức chỗ suất khí của nguyên hình kraken ba ba, kraken ba ba rốt cuộc không cần 24 tiếng đồng hồ giữ ngoại hình cá mực nữa.

Em gái kraken sinh ra vào những ngày lạnh nhất trong năm, nước biển lạnh lẽo thấu xương, tuy nói kraken không sợ lạnh, nhưng chú mực rất hay lo lắng vẫn sợ sinh mệnh bé bỏng mới chào đời này không chịu được nước biển lạnh như vậy, cho nên từ lúc em gái kraken bị lột ra khỏi túi phân tách, chú cá mực đã lập tức bọc con bé vào trong xúc tu, mà ở chỗ cách y không xa chính là một núi lửa dưới đáy biển, nước biển xung quanh đây đều bị đun nóng, bơi cách núi lửa càng gần nước càng nóng.

Mấy ngày lạnh nhất một nhà bốn miệng ăn kraken trôi qua quanh núi lửa dưới đáy biển, chú cá mực ôm em gái kraken thư giãn tắm nước nóng ở khu nóng lạnh vừa phải, kraken ba ba và kraken bảo bảo thì lại thỉnh thoảng bơi tới chỗ cách miệng núi lửa rất gần xông hơi một lần.

“Hou…” Em ấy thật là nhỏ… kraken bảo bảo làm anh trai vẻ mặt dịu dàng chăm chú nhìn em gái.

Em gái là một cục nho nhỏ, bởi vì quá non nớt nên ngay cả màu sắc ngoài thân cũng rất nhạt nhẽo, thoạt nhìn quả thực có hơi nửa trong suốt, trên đôi mắt xanh ngọc bích phủ một lớp màng bảo vệ mỏng manh, con bé duỗi ra một cái xúc tu vô cùng mềm mại nhẹ nhàng hút hút mặt anh trai, mở cái miệng nhỏ thậm chí còn chưa lớn bằng chậu rửa mặt bi bô tập nói: “Hòu.”

Ang ang.

Kraken bảo bảo sửa phát âm cho em gái: “Hou.”

Là anh.

Em gái kraken: “Họu.”

Oa oa.

Kraken bảo bảo thở dài như ông cụ non: “Hou.”

Con nít thật khó nuôi.

Em gái kraken đột nhiên cảm thấy đói bụng a một phát cắn xúc tu anh trai, còn dùng răng sữa nhai hai lần.

Kraken bảo bảo rít gào: “Hou hou hou hou hou!”

Kraken ba ba ở một bên mài dây thừng tảo biển nghe tiếng vội vàng bơi tới, tách hai đứa nhỏ ra hai bên trái phải, chú cá mực thì lại luống cuống tay chân đem thịt đã nghiền vụn trên đá ngầm nhét vào trong miệng em gái kraken, em gái ăn thịt vừa vào miệng liền tan ra, ánh mắt lại sáng lấp lánh nhìn chằm chằm xúc tu của anh con bé, nhớ nhung hương vị của cái chỗ dai dai đàn hồi vừa nãy.

Kraken bảo bảo kinh sợ bơi hơn hai trăm mét ra phía sau cha nhóc, cùng mài dây thừng với ba ba.

Loại dây thừng tảo biển này tính chất dẻo dai, dễ bện, có thể dùng để làm rất nhiều chuyện.

Kraken ba ba nhặt lên một cuộn dây thừng mới vừa quấn xong đưa đến chỗ chú cá mực, chú cá mực liền thả em gái kraken đã ăn no trong lòng xuống, dùng xúc tu ngắn nhỏ linh hoạt tiếp tục bện mũ quả dưa đáng yêu cho mấy bé con.

Mũ quả dưa bện bằng dây thừng tảo biển, xanh mơn mởn, rất đẹp mắt.

Kraken bảo bảo biểu tình hơi phức tạp nhìn cái mũ kia, nghĩ thầm mình tuyệt đối không đội.

—— Đây chính là cuộc sống gia đình ấm áp của một nhà bốn miệng hải sản

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/dai-xuc